

Giới thiệu Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát

Truyện Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát tác giả Thuận Bảo Bảo với nhiều tình tiết có phần hài hước nhưng cũng đầy hồi hộp hứa hẹn sẽ đem lại cho độc giả những phút giây thư giãn thoải mái nhất khi theo dõi truyện.

Nữ chính là pháp y, nam chính là chuyên gia tâm lý. Nữ chính mất thân, nam chính có suy nghĩ khá khác người, cho nên giữa hai người này cũng không sến súa cho lắm, nhưng cả hai vô cùng yêu thương, bao dung lẫn nhau.

Nam chính nhất kiến chung tình với nữ 9 (ban đầu ko nhận ra đâu, vì anh này hành xử quái lắm), quan tâm nữ chính, giúp nữ chính thoát khỏi bóng ma tâm lý của mình.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Thi thể quỷ dị

ĐOẠN VĂN NHỎ 1

Tăng Dĩ Như: Đồng chí Khúc Mịch, tôi cảm thấy hình như tất cả mọi người đều hiểu lầm mối quan hệ của chúng ta!!?

Khúc Mịch: Sao!!! Để tôi giải thích cho bọn họ, chúng ta hiện tại là tình cảm nam nữ thuần khiết, chưa đến mức ở chung một nhà.

Tăng Dĩ Như: Tôi là bạn gái anh khi nào?

Khúc Mịch: Còn không phải vậy sao? Em tỏ tình với tôi, chúng ta còn hẹn hò nữa ...

Tăng Dĩ Như: Khoan khoan khoan ... Tôi tỏ tình với anh lúc nào? Còn chuyện hẹn hò nữa chứ.

Khúc Mịch: Ngay lần đầu tiên em gặp tôi, em lấy điện thoại di động hỏi tôi ‘Có cảm thấy hứng thú không? Tôi nhận điện, sau đó ngay lập tức quyết định xuất viện. Cùng em gia nhập đội hình sự. Tối hôm ấy, chúng ta hẹn hò ngay chính phòng làm việc của em, còn ăn khuya chung nữa cơ mà ... Món măng thịt băm ... Rất ngon! Sau đó tôi còn thường xuyên biểu lộ tình cảm với em.

Tăng Dĩ Như: Chờ đã .... Biểu lộ tình cảm?

Khúc Mịch: Không để em ăn mặc hở hang, dòi cây kiwi đáng ghét cho em, uống rượu thay cho em, rồi ngồi nghe mấy bản báo cáo nghiệm thi tè nhọt của em ....

Nhìn gương mặt cực kỳ nghiêm túc của anh, Tăng Dĩ Như như cây non đứng trước bão lớn.

Ông trời ơi! Mau đưa tên này về trại đi ... Anh đến giờ uống thuốc rồi.

---o0oo0oo0o---

ĐOẠN VĂN NHỎ 2

Một ngày đẹp trời.

Dĩ Như cầm trên tay đĩa xoài đã được cắt gọt sạch sẽ, đứng tựa cửa nhìn Khúc Mịch nấu nướng.

Cô đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó, cất tiếng hỏi: “Anh thích em ở điểm nào?”

“Tương mạo ... Không khó coi. Vụng về trong chuyện tình cảm, mắc bệnh sạch sẽ, không thích nấu nướng, nói chuyện thẳng thắn ...”

“Thì ra bạn gái của anh là vậy ...” Dĩ Như cau mày.

“Thì ra bạn gái của anh ... Là ai vậy?”, Khúc Mịch xoay người nhìn cô, chiếc tạp dề hình đôi giày cao gót trông lại càng thêm hấp dẫn.

Dĩ Như cắn miếng xoài, khẽ nói: “Giả ngu!”

“Đồ đó ... Anh thích nhất là điểm này của em!”, anh nở nụ cười, “EQ thấp, chẳng hiểu được lời tỏ tình của đàn ông ... Anh yên tâm!”

Oạch ... nói nhiều như vậy mà không có chút xiu xiu ưu điểm nào của cô vậy.

“Thôi ... em không thèm để ý đến quá khứ của anh ... Ai mà không có chút lịch sử chứ!”, cô nhàn nhạt lên tiếng, rồi xoay người ra ngoài.

“Ý em là gì! Em có lịch sử??? Lịch sử gì??? Là ai???” Khúc Mịch chạy nhanh về phía cô, dồn dập truy hỏi, vẻ mặt cau có khó chịu: “Này này .... Anh thấy không công bằng ... Em là mối tình đầu của anh, vậy mà anh không phải là người duy nhất của em ...”

“Không tin! Chỉ số EQ cao như anh mà mới chỉ yêu đương một lần duy nhất, hơn nữa anh đã hơn ba mươi rồi!”

Khúc Mịch tìm mọi cách để giải thích.

Ngày thứ n.

Về mặt vô cùng ảo não: “Em muốn thế nào mới chịu tin anh chỉ yêu duy nhất một lần, và người đó chính là em ...”

“Tướng mạo ... Không khó coi. Vụng về trong chuyện tình cảm, mắc bệnh sạch sẽ, không thích nấu nướng, nói chuyện thẳng thắn ... Quan trọng nhất là EQ thấp! Vì thế cho nên, em không thể là một người yêu đầu hoàn mỹ của anh được. Nhất định là anh đã chán ngấy rồi mới cảm thấy tất cả đều là phù vân, mới chấp nhận em”

Chắc chắn! Thì ra điểm mấu chốt là đây! Bởi người ta nói không thể đắc tội với phụ nữ. Bọn họ là loài động vật thù dai nhất, không có ngoại lệ!

Chương 1: Thi thể quý dị

--- Thế giới này không có gì là bí mật, người chết cũng biết nói chuyện ---

Trong nhà hàng kiểu Âu sang trọng, một nam một nữ ngồi đối diện nhau. Người đàn ông mang giày Tây, đeo kính, dáng vẻ tao nhã. Người phụ nữ mái tóc dài ngang vai, mặc chiếc váy dài màu trắng, vòng eo thon thả không đầy một vòng tay, khuôn mặt mang theo ba phần xinh đẹp, ba phần dịu dàng, ba phần quyến rũ, một chút còn lại phảng phất sự lãnh đạm, nhìn xa nhìn gần đều trông hết như một bức tranh.

“Cô Tăng quả không hổ danh là bác sĩ phẫu thuật, động tác cắt bít tết vô cùng nhuần nhuyễn, các ngón tay thon dài điều khiển dao nĩa nhìn sao cũng có cảm giác thật thu hút.” Người đàn ông nở nụ cười lễ độ, ánh mắt đầy vẻ hài lòng, “Có vài người kiêng kỵ kết giao cùng nữ bác sĩ, bởi họ ngại chuyện mỗi ngày các cô đều động dao lên cơ thể con người, máu thịt be bết, trông thật đáng sợ. Với tôi, tôi cho rằng đám người đó quá thật nông cạn, kì thị nghề nghiệp! Thử hỏi có ai mắc bệnh mà không đi tìm bác sĩ? Không có bác sĩ phẫu thuật lấy đâu ra tuổi thọ trung bình của con người ngày được kéo dài? Cô Tăng thấy tôi nói đúng không?”

Người phụ nữ buông dao nĩa trong tay, cười cười hỏi: “Anh Lý, bà mai nói với anh tôi là bác sĩ phẫu thuật?”

“Đúng vậy, bà mai không hề giấu giếm gì cả. Nói thật, trong nhà có người làm bác sĩ thì tiện biết bao. Hằng ngày chúng ta ăn bao nhiêu là thứ từ củ quả, thịt cá .... Làm sao không sinh bệnh được chứ? Bây giờ bước chân vào bệnh viện chờ đăng kí khám bệnh thì y như đi đánh trận, không thể nào đi một mình được. Nếu như phải nhập viện, phải giải phẫu, không quen biết thì còn đợi dài dài. Tôi cực kì vừa lòng với công việc của cô Tăng, càng thích con người của cô hơn. Tôi nghĩ chúng ta có thể bắt đầu tìm hiểu nhau sâu hơn. . .”

“Anh Lý à, tôi nghĩ. . .”

“Cô Tăng chớ vội chối từ.” Anh ta hấp tấp xen ngang lời cô, “Phiền cô đưa cho tôi miếng bánh bao, tôi thích ăn bánh bao cùng với salad trộn.”

Cô cầm miếng bánh bao đưa sang cho anh ta. Người đàn ông nhận lấy, rồi ngặm một miếng thật to.

Điện thoại di động đột ngột đổ chuông, cô vội nói xin lỗi rồi nhận điện: “Ừm, được, tôi đến ngay!”

“Anh Lý, thật ngại quá, tôi có việc gấp phải đi ngay.” Cô dùng khăn ăn nhẹ nhàng lau khóe miệng, đứng lên giải thích với anh ta.

“Không sao! Công việc là quan trọng nhất. Cô Tăng nhất định là có ca phẫu thuật quan trọng, không thể để bệnh nhân nằm chờ trên bàn mổ!” Anh ta lịch sự đứng lên, “Xem ra công việc của cô Tăng rất bận bịu, ngày lễ lớn cũng không được nghỉ ngơi, vất vả quá!”

“Anh Lý, tôi không phải phẫu thuật chữa bệnh mà là ... giải phẫu thi thể” Cô nở nụ cười sáng lạn, “Nghề nghiệp của tôi là bác sĩ pháp y!”

Giải phẫu thi thể, pháp y? Người đàn ông giật bắn mình nhìn cô trân trân, rồi lại đưa mắt nhìn nửa cái bánh bao đang ăn dở. ‘Oe’ một cái rồi phun ra hết.

Cô đưa cho anh ta tờ khăn giấy, người đàn ông hốt hoảng lui ra sau, tiếp tục nôn mửa.

Cô khẽ lắc đầu, xem ra càng ở đây chỉ càng khiến đối phương không thoải mái. Cô xoay người ra khỏi nhà hàng, vội vàng lái xe chạy tới vùng ngoại ô phía Nam.

Núi Phụng Hoàng ở ngoại ô phía Nam, vài chiếc xe cảnh sát đậu ở giữa sườn núi, cảnh sát giăng tuyến cảnh giới, xung quanh thấp thoáng vài người ánh mắt đầy tò mò nhìn về hướng này.

Một chiếc xe hơi mini lướt nhanh tới, gần đến khu vực cấm thì thắng gấp, rồi dừng lại. Cửa xe bật mở, một người phụ nữ mái tóc dài với tà váy trắng bước xuống.

“Thật thứ lỗi, phía trước là hiện trường án mạng, hiện tại cảnh sát chúng tôi đang tiến hành điều tra, cô không được tới gần!” Một anh cảnh sát tiến đến ngăn cản bước chân cô.

“Tăng Dĩ Nhu, bác sĩ pháp y vừa được điều đến Cục pháp y tỉnh.” Cô không mang theo giấy tờ tùy thân, bèn lấy di động ra: “Trong này có lưu lại số điện thoại của đội trưởng các anh, chúng tôi vừa trò chuyện xong.”

Cô vừa nói vừa mở nhật kí điện thoại, đưa qua cho anh cảnh sát kiểm tra.

“Bác sĩ Tăng đến rồi? Mau mau để cô ấy vào.” Đội phó Lục Ly bước tới chỗ hai người đang đứng, ngăn người khi lần đầu tiên trông thấy Tăng Dĩ Nhu, sau đó ngay lập tức vươn tay: “Lần đầu gặp mặt lại là ở hiện trường vụ án, nhưng hết cách ... Nghề nghiệp của chúng ta là vậy, đợi đến khi trở về cục cảnh sát, tôi sẽ giới thiệu các đồng nghiệp khác để cô làm quen sau.”

“Vâng.” Tăng Dĩ Nhu gật gù, “Nạn nhân ở đâu? Nhờ Đội phó Lục đưa tôi qua đó, sẵn tiện nói sơ qua tình huống cho tôi rõ.”

Lục Ly vừa dẫn đường vừa thuật lại tình huống: Thi thể do một cặp tình nhân phát hiện, hai người đến đây dạo chơi, muốn tìm một nơi vắng người để tận hưởng không gian riêng. Hai người tình cờ phát hiện lộ ra vật lạ, cậu thanh niên to gan tiến đến lôi ra. Khi mở ra thì phát hiện tử thi, hai người nhanh chóng báo cảnh sát.

Tăng Dĩ Nhu chuyên chú lắng nghe, thuận tay bẻ một nhánh cây ven đường, nhanh nhẹn búi mái tóc dài, rồi dùng nhánh cây ghim cổ định lại.

Gần đây trời mưa bão, con đường nhỏ vốn gập ghềnh càng thêm lầy lội, cô lại mặc chiếc váy dài ôm sát, nên không thuận tiện di chuyển trên đường núi.

Cô khom lưng xuống, ‘xoẹt’ một tiếng, tà váy bị xé rách từ trên bắp đùi kéo dài xuống dưới, lấp ló đôi chân trắng nõn, thon dài thẳng tắp.

“Khang Bình ở đâu?” Cô vẫn giữ nguyên vẻ thản nhiên, không hề đoái hoài đến ánh mắt của người bên cạnh, “Không phải cậu ấy đã tới trước rồi sao?”

“Bác sĩ Tăng, em ở đây!” Một anh chàng khoảng chừng hai mươi tuổi đang hối hả chạy tới, sắc mặt trắng bệch, trên tay xách theo thùng y cụ.

“Tình huống thế nào?” Cô vươn tay nhận lấy thùng y cụ.

“Bác sĩ Tăng... Ọe... Ọe...” Khang Bình chật vật nôn mửa, tạm thời không thể nói thành câu hoàn chỉnh.

Khang Bình đảm nhiệm chức trợ lý của Tăng Dĩ Nhu thẩm thoát đã hơn một năm, từng chứng kiến rất nhiều dạng thi thể, cô chưa bao giờ thấy cậu ấy ói đến mặt xanh mặt vàng như bây giờ. Nhìn thoáng qua thần sắc u ám của một nữ cảnh sát, cô tin chắc thi thể hôm nay sẽ khó coi.

Thi thể ban đầu nằm sau khối đá lớn, vừa rồi đã được cảnh sát mang ra đặt nằm trên bãi đất trống.

Vừa tiến tới gần hơn hiện trường, mùi xác thối đặc trưng lập tức xông vào mũi. Mùi hôi tanh ấy quả thật không có từ ngữ nào có thể diễn tả được, len lỏi vào khoang mũi sộc thẳng xuống dạ dày. Tăng Dĩ Nhu ngồi xổm xuống mở thùng y cụ, trước tiên, cô lấy găng tay y tế cẩn thận đeo vào.

“Bác sĩ Tăng, khẩu trang đây!” Anh cảnh sát vừa rồi ngăn cản cô ở phía ngoài tỏ vẻ ân cần đưa cho cô một cái khẩu trang, “Mùi hôi này nồng đến phát sặc, chúng tôi là đàn ông còn không chịu nổi, huống hồ là cô.” Dứt lời, anh ta quét mắt nhìn bộ váy trắng trên người cô, đặc biệt chiếc vòng cổ được thiết kế tinh xảo trên cần cổ mảnh dẻ.

Nghe nói sẽ có một vị pháp y danh tiếng về nhận chức tại Cục pháp y tỉnh thay cho pháp y Hoàng về hưu. Đám cảnh viên trong Cục hào hứng suy đoán coi bộ đáng vị pháp y có tiếng này là người như thế nào ... Không ngờ lại là một nữ thân váy trắng tung bay.

Một người phụ nữ thanh lịch như vậy, lại tiếp xúc trực tiếp với những tử thi ghê tởm, ngấm lại thật khiến người ta đau lòng xót dạ.

“Mọi người không thể chịu nổi, nhưng tôi thì khác!” Tăng Dĩ Nhu ngẩng đầu, trên khuôn mặt mang theo vài phần lạnh lẽo: “Đeo khẩu trang sẽ ngăn mùi, ảnh hưởng đến sự phán đoán của pháp y.” Dứt lời, cô cúi đầu tỉ mỉ kiểm tra thi thể.

Anh cảnh sát ngượng ngùng rút tay về, ỉu xìu lui về phía sau.

Tăng Dĩ Nhu dứt tay vào túi, lấy ra cái máy ghi âm nhỏ, ấn nút ghi âm.

“Nạn nhân cao 135 cm, tóc ngắn, dựa trên mức độ phân hủy của thi thể có thể phán đoán đã tử vong cách đây từ ba đến sáu tháng.” Mấy ngày trước mưa lớn triền miên, sau đó thời tiết liên tục nắng nóng. Thi thể bị tác động mạnh bởi nước mưa, rồi nhiệt độ cao dẫn đến tốc độ phân hủy nhanh hơn.

“Nạn nhân mặc ... váy đỏ, phía dưới là đôi giày vải màu đen, trên cổ xuất hiện vết trói, có phải là nguyên nhân dẫn đến tử vong hay không thì cần kiểm tra thêm. Thi thể nạn nhân đã thối rữa ở giai đoạn ba, nhiều nơi đã chảy dịch. Ồ!?!” Cô bỗng nhiên dừng lại một chút, cúi thấp đầu quan sát thật kĩ mới nói tiếp, “Hạ thân là bộ phận sinh dục nam, một ổ khóa sắt xuyên ngang.”

Lục Ly đứng bên cạnh vẫn luôn nhủ chặt chân mày, trầm ngâm nhìn chằm chằm thi thể kỳ quái.

Tăng Dĩ Nhu đứng dậy, đang chuẩn bị tháo găng tay, đột nhiên có ánh sáng phản quang phía đầu tử thi.

Cô vội vàng ngồi xổm xuống lần nữa, cẩn thận vén mái tóc nạn nhân lên.

“Đưa nhíp!”

Khang Bình nhanh chóng đưa qua, cô mò mẫm trên đầu nạn nhân, lát sau gấp ra bảy cây kim bạc, lớn bằng khoảng cây kim may quần áo, dài bảy xentimét.

“Đội phó Lục, theo phán đoán sơ bộ thì nạn nhân là nam giới, khả năng tử vong do bị ngạt. Mấy lỗ kim đâm trên đầu cùng vết bầm tím nơi bộ phận sinh dục đều là thương tích sau khi chết tạo thành, tình hình cụ thể phải chờ khám nghiệm thi thể xong mới có kết luận. Tôi tạm thời đã kiểm tra xong, phiền anh cho người đưa thi thể về, tôi cần phải khám nghiệm kỹ càng hơn, sau đó sẽ gửi anh bản báo cáo.”

Tăng Dị Nhu đứng lui về phía sau, không quên lấy nước sát trùng rửa tay.

Lục Ly chỉ huy cấp dưới di dời thi thể, sau đó gọi lớn: “Mạnh Triết, lấy khẩu cung của hai người báo án xong chưa?”

“Bọn họ còn đang nôn mửa đây! Vẫn chưa ghi chép được gì.” Một người đàn ông có thân hình cao lớn và mái tóc húi cua chạy tới.

“Đưa bọn họ về cục cảnh sát luôn, lấy khẩu cung xong thì mời họ đến căn tin dùng cơm, nhớ chú ý giữ gìn tốt mối quan hệ giữa nhân dân và cảnh sát.”

“Đội phó Lục! Dù có chiêu đãi họ bữa tiệc thịnh soạn thì họ chắc chắn sẽ cự tuyệt. Theo tình hình hiện tại, trong vòng ba ngày tiếp theo, họ ăn không vô bất kỳ thứ gì.” Mạnh Triết cọt nhả.

Tăng Dị Nhu lia mắt nhìn anh ta một cái, đối mặt với tử thi như vậy mà còn có thể vui vẻ cười đùa, chứng tỏ tố chất tâm lý không tệ.

Cảnh sát vừa chuyển thi thể lên xe, di động của Lục Ly liên đồ chuông. Nhận điện thoại, sắc mặt anh ta dần dần biến sắc.

“Người nào chịu trách nhiệm phong tỏa tin tức bên ngoài?”. Anh ta hét lớn, một cảnh viên mau mắn chạy tới.

“Vương Nhân Phủ, cậu làm việc kiểu gì thế hả, đến một việc còn con con cũng xử lý không xong!” Lục Ly nổi giận, dánh về hung hăng muốn ăn thịt người, “Có người đã lên lút chụp ảnh và phát tán trên mạng, bây giờ người dân đang xô xao bàn tán. Nào là thi thể bé trai mặc váy đỏ vô cùng quý dị, rồi đoạt mạng, vô số cuộc gọi vào máy thị trường. Tôi đã yêu cầu cậu phải sơ tán quần chúng, không được để họ tiếp cận hiện trường. Oắt con như cậu cả ngày lẫn đêm chẳng làm được cái tích sự gì, chỉ giỏi thấy mỹ nữ là dán mắt vào người ta như cái máy chụp hình. Cậu đừng tưởng mình là người thân của Cục trưởng mà làm việc tắc trách. Còn gây ra chuyện thì mau cuốn gói đội hình sự ngay!”

Tính tình người này nóng nảy quá. Trước khi tới đây, Tăng Dị Nhu đã nghe qua biệt hiệu “Pháo kếp” của phó đội trưởng đội cảnh sát hình sự, anh ta như quả bom, chỉ cần châm lửa là phát nổ. Anh ta xuất thân từ một vị trí nhỏ nhất trong đội cảnh sát, dùng thực lực và bản lĩnh lên được vị trí hiện tại, ngay cả Cutr cũng phải nể anh ta vài phần.

Vương Nhân Phủ bị mắng xối xả không dám nói lại nữa chữ. Được làm cảnh sát hình sự mang súng bên hông là ước mơ từ nhỏ của cậu. Vương Nhân Phủ đã bỏ công năn nỉ ông cậu cục trưởng của mình rất lâu mới có thể gia nhập vào đội, đương nhiên cậu vạn lần không mong muốn bị đuổi đi sớm.

Tăng Dị Nhu cầm điện thoại, mở trang Tieba, quả nhiên chủ đề nóng hôm nay là bài viết liên quan đến “Thi thể bé trai mặc váy đỏ”. Bài viết chỉ mới đăng tải khoảng hai mươi phút, nhưng đã thu hút hàng ngàn người thảo luận. Mở link bài viết, liền nhìn thấy một tấm ảnh tuy không sắc nét, chỉ thấy được hình dạng mờ mờ, tuy nhiên chiếc váy màu đỏ thật chói mắt.

Dân mạng bắt đầu trở lại làm thám tử, bình luận suy đoán đủ loại tình tiết hấp dẫn li kì, Tăng Dị Nhu xem qua một lượt, hàng chân mày cau chặt. Hèn gì Lục Ly giận dữ đến thế, thảo nào nhiều người gọi điện thoại cho thị trường, bởi các tình tiết dân mạng đồn thổi quá mức kinh khủng khiến mọi người sồn gai ốc.

♣♣♣♣

*Tieba: là một dạng vừa giống mạng xã hội lại giống diễn đàn, chia ra các fanclub nhỏ, trên đó là nơi các fans bàn chuyện, tán dóc về mọi chuyện: thần tượng, xã hội, thời sự ...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 2: Thỉnh thần

Thi thể được đưa đến phòng giải phẫu của Cục cảnh sát. Ánh đèn lạnh lẽo chiếu lên thi thể. Không gian xung quanh âm u, chiếc váy đỏ càng thêm quý dị kinh hãi.

Vòi nước trên bàn khám nghiệm tử thi rỉ từng giọt, rơi trên mặt bàn phát ra âm thanh lạnh lạnh, góp phần tạo nên bầu không khí đầy ma mị.

Thường ngày khi vào đến phòng giải phẫu không có cảm giác gì, thế nhưng ngày hôm nay Khang Bình cảm thấy rợn người, dường như có một làn gió lạnh thổi qua sống lưng cậu ta từng đợt, từng đợt.

“Bác sĩ Tăng, hay là ngày mai hãy khám nghiệm tử thi. Đợi em ghé qua miếu thổ địa xin hai lá bùa hộ mệnh, giúp chúng ta xua đuổi tà ma...”

Hai vết sáng sắc lạnh phóng tới, cậu ta ngay lập tức ngậm chặt mồm. Đứng thấy ngày thường Tăng Dĩ Nhu luôn giữ vẻ ôn hòa, điềm đạm, thế nhưng khi bắt tay vào công việc, cô biến thành một người khắt khe, nghiêm túc, và thận trọng. Cậu ta đi theo pháp y Tăng hơn một năm dĩ nhiên hiểu rõ tính cách của cô. Nếu không phải tử thi trước mắt quá đáng sợ thì cậu ta không bao giờ dám phát biểu mấy lời vừa rồi.

“Không có việc gì thì ít lên Tieba đi! Đều là mấy người tè nhạt, ăn nói vớ vẩn!”

Tăng Dĩ Nhu bắt đầu cời khóa kéo chiếc váy của nạn nhân, tỉ mỉ kiểm tra thi thể.

“Nạn nhân là nam giới, cân nặng 25kg, căn cứ theo chiều cao, thể trọng cùng độ dài khung xương có thể phán đoán độ tuổi của nạn nhân từ mười ba đến mười sáu tuổi. Trên cổ xuất hiện hai vết trói nông sâu khác nhau: một vết gãy tử vong, vết còn lại được tạo thành sau khi chết. Đỉnh đầu có lỗ kim, bộ phận sinh dục bị chấn thương do ổ khóa móc ngang qua, đều là vết thương sau khi chết tạo thành.”

Khang Bình không dám nhìn tử thi, chỉ cúi thấp đầu miệt mài ghi chép.

Kế tiếp Tăng Dĩ Nhu chuyển sang kiểm tra phần bụng thi thể. Mặc dù đã sớm chuẩn bị tâm lý, thế nhưng khi chứng kiến tận mắt, cô vẫn không kìm được cau chặt mi.

Tất cả tử thi đều bắt đầu thối rữa từ phần dạ dày vì ở đó chứa cặn thức ăn, sau đó mới đến các nội tạng khác, kế đến là cơ thịt, cuối cùng mới đến phần biểu bì.

“Oe!” Khang Bình không kìm được tò mò, đưa mắt nhìn, ngay lập tức cảm giác buồn nôn ập đến.

“Căn cứ theo mức độ thối rữa của nội tạng, kết hợp cùng thời gian thi thể tiếp xúc trong không khí, nạn nhân đã tử vong cách đây bốn tháng. Khi còn sống nạn nhân chưa từng làm qua các cuộc giải phẫu nội tạng như tim, gan, dạ dày, lá lách hay thận.” Cô kiểm tra hết một lượt thi thể, sau đó lấy ít phần biểu bì để làm xét nghiệm DNA. Xong xuôi cô dặn Khang Bình chuẩn bị máy X-quang.

Cô dùng máy X-quang kiểm tra toàn bộ khung xương của nạn nhân, xác định chính xác độ tuổi là mười bốn. Thêm vào đó có thể nhìn thấy phần xương đùi bên phải đã từng bị gãy.

Khang Bình tổng hợp lại bản báo cáo. Cô cẩn thận đọc lại một lần nữa rồi kí tên.

“Bác sĩ Tăng, Cục trưởng mời chị đến văn phòng ông ấy một lát.” Thư ký Tiểu Vương gọi điện thông báo.

Tăng Dĩ Nhu rửa tay bằng nước sát khuẩn, tắm rửa thay quần áo, đây là trình tự công việc cô luôn tuân thủ sau mỗi lần nghiệm thi.

Lúc đi đến cửa văn phòng Cục trưởng, nghe thấy tiếng nói chuyện khá lớn, hình như Lục Ly đang ở bên trong, cô khẽ chân chừ.

“Chuyện này do đích thân Thị trưởng ra lệnh, yêu cầu chúng ta lập tức đi đón người. Tôi hiểu rõ trong lòng cậu có ý chống đối, thế nhưng phục tùng mệnh lệnh là chức trách của người cảnh sát. Cậu là một người cảnh sát giỏi, lẽ ra phải hiểu được điều này!” Cục trưởng Hoàng lên tiếng, “Tôi biết tính cậu nên đã có ý mời bác sĩ Tăng đi cùng, có đồng nghiệp nữ sẽ dễ dàng trao đổi hơn.”

“Tôi không thêm cái chức vị Đội trưởng Đội cảnh sát hình sự chó má đó, tôi chỉ là không đồng ý trong đội chúng ta có kẻ tay ngang! Chuyên gia tâm lý tội phạm gì chứ, suy cho cùng cả ngày chỉ biết lý luận suông, bọn họ có thể phá án? Giao cho anh ta chỉ huy cả đội cảnh sát hình sự, điều này chẳng khác nào nghi ngờ và sỉ nhục tất cả các thành viên trong đội cảnh sát hình sự.” Sắc mặt Lục Ly cực kì khó coi, suýt chút nữa là đập mạnh xuống mặt bàn.

“Cậu đừng quá kích động. Nếu không phải vụ án lần này gây ảnh hưởng quá lớn, các lãnh đạo thành phố sốt ruột phá án nhằm trấn an dân chúng, thì thị trưởng cần gì đích thân can thiệp.” Cục trưởng Hoàng rót cho anh ta ly nước, ngồi xuống uống một ngụm nước hạ hỏa.

“Vốn dĩ tôi định tiến cử cậu làm Đội trưởng, ai ngờ tình huống thay đổi bất ngờ. Tuy nhiên, năng lực của Khúc Mịch tuyệt đối xứng đáng với chức vị Đội trưởng. Nếu không nhờ thị trưởng có ân tình thì chúng ta không bao giờ thành được ‘Đại Phật’ này đâu.”

Đứng trước cửa, Tăng Dĩ Nhu nghe thấy tên Khúc Mịch, tâm trạng khẽ biến. Bên trong phòng, Cục trưởng Hoàng tiếp tục khuyên can: “Bây giờ điều tra phá án khác xa mười năm trước đây, cái gì cũng phải nói đến phương pháp khoa học. Tội phạm thời nay IQ rất cao. Ngoài việc trang bị những máy móc tiên tiến, chúng ta cũng phải chiêu mộ nhân tài.

Khúc Mịch tốt nghiệp Đại học Công an Trung Quốc, sau khi tốt nghiệp qua Mỹ học tiếp lên thạc sĩ chuyên ngành tâm lý tội phạm, từng trợ giúp Hình Cảnh Quốc Tế phá nhiều vụ án biến thái giết người liên hoàn. Cậu ấy từ chối lời mời của Hình Cảnh Quốc Tế, sau khi trở về nước chuyên tâm nghiên cứu về những triệu chứng tâm thần phân liệt, thôi miên, tâm lý và hành vi của kẻ tâm thần biến thái, đã xuất bản nhiều bài luận văn chuyên ngành có giá trị cao, trở thành giáo sư danh dự của đại học Công an.

Đừng nghĩ là có quan hệ với thị trường là ổn, cậu ấy chưa chắc đã chịu nổi mặt chúng ta. ‘Miếu nhỏ’ này làm sao hấp dẫn được ‘Đại Phật’. Lần này cậu đi là nhiệm vụ sống còn, nếu không mời được người ấy, cậu phải chịu mọi trách nhiệm.”

“Chẳng trách sắp lại muốn gọi bác sĩ Tăng đi cùng, hóa ra định dùng mỹ nhân kế.” Cảm xúc Lục Ly đã ổn định lại, nhưng ngữ điệu vẫn khó nén được sự khinh thường.

Làm cảnh sát hình sự đã nhiều năm đương nhiên anh đã từng nghe qua cái tên Khúc Mịch, thậm chí còn dự định tham dự buổi thảo luận của Khúc Mịch tại Đại học Công An, đáng tiếc các vụ án cứ liên tục nối đuôi khiến anh ta không còn thời gian. Bao nhiêu năm trong nghề, mỗi lần phá án đều phải chạy đông chạy tây tìm chứng cứ. Anh ta thật sự không hiểu ngồi trong văn phòng, suy luận vở vắn mà vẫn có thể phá án?

Anh ta đứng là phải nhanh chân diện kiến người tên ‘Khúc Mịch’ này, coi anh là một người như thế nào đến mức tin đồn lưu truyền tôn người ấy như thần như thánh.

“Tên nhóc nói những cái gì đó!”, Cục Trưởng Hoàng thấy tâm trạng Lưu Ly khá hơn thì thở phào nhẹ nhõm: “Bác sĩ Tăng là bác sĩ pháp y xuất sắc, cũng là nhân tài của tỉnh chúng ta. Lần này cậu đi mời Khúc Mịch, chỉ ít phải thể hiện tố chất của đội chúng ta, do vậy làm sao có thể thiếu bác sĩ Tăng.”

“Được rồi, để tôi đi tìm bác sĩ Tăng.”

Nghe đến đó, Tăng Dĩ Nhu giờ tay gõ cửa rồi bước vào trong. Cục trưởng Hoàng dặn dò một vài câu, sau đó hai người rời đi.

Tăng Dĩ Nhu trông thấy Lục Ly lái xe chạy thẳng vào cổng bệnh viện tâm thần thì giật mình: “Giáo sư Khúc làm việc ở đây?” Rõ ràng là giáo sư đại học, sao đột nhiên biến thành bác sĩ bệnh viện tâm thần???

“Sai!”, Lục Ly bĩu môi, “Không phải đi làm, mà là ở nơi này.”

Ở bệnh viện tâm thần chẳng phải là bệnh nhân của viện?!! Tăng Dĩ Nhu bắt đầu cảm thấy buồn bực.

“Hành vi của người nghiên cứu tâm lý học tội phạm người bình thường như chúng ta không thể nào hiểu được. Phương pháp nghiên cứu những người mắc bệnh tâm thần chính là xâm nhập thẳng vào sào huyệt của bọn họ.”

Sặc! Đây là lần đầu tiên Tăng Dĩ Nhu nghe thấy loại lý luận này, quả nhiên khó có thể giải thích được.

“Riêng tôi thì cho rằng cậu ta nghiên cứu bệnh tâm thần quá mức nhập tâm nên tự khiến bản thân cậu ta phân liệt rồi.”

“Xi ~” Tăng Dĩ Nhu nhin không được phì cười.

Lục Ly liếc nhìn cô, cảm thấy lời mình vừa nói có chút cay nghiệt, không tiện nói thêm.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Có bệnh hay không có bệnh???

Tăng Dĩ Nhu và Lục Ly đến bệnh viện tâm thần, y tá dẫn bọn họ tới phòng bệnh của Khúc Mịch.

Nhập mật khẩu dưới tầng trệt, cánh cửa thép nặng trĩu từ từ hé mở, lộ ra hành lang sâu hun hút. Các phòng bệnh riêng biệt nằm trải dài theo hành lang, mỗi phòng chỉ có một cửa sổ bé bằng lòng bàn tay.

Lục Ly quan sát cánh cửa làm bằng vật liệu chống đạn, kính cường lực, trên cửa còn có ổ khóa chống trộm, cười cười nói: “Nơi này chắc hẳn là phòng bệnh đặc biệt dành cho những bệnh nhân tâm thần có khuynh hướng bạo lực nặng, muốn từ bên trong thoát ra ngoài e là rất khó.”

“Khi nhập viện, bệnh nhân chỉ mắc căn bệnh ảo tưởng nhẹ, tuy nhiên việc trễ nải trong khi tiến hành trị liệu khiến bệnh tình ngày càng trầm trọng. Anh ấy từ phòng bệnh lâu một chuyển đến lâu hai, cuối cùng phải vào phòng bệnh đặc biệt. Ngoại trừ bác sĩ điều trị thì không ai được phép tiếp xúc. Lát nữa, khi hai người vào trong, nếu xảy ra chuyện gì thì nhấn chuông báo.”

“Khoan đã!!!”, Lục Ly và Tăng Dĩ Nhu đưa mắt nhìn nhau, sau đó Lục Ly hỏi, “Ý cô là giáo sư Khúc ở trong căn phòng này mắc bệnh tâm thần? Lại còn rất nghiêm trọng?”

Y tá dùng ánh mắt như nhìn kẻ ngốc để đáp trả anh ta: “Không bị bệnh thì vào đây làm gì!” Cô y tá vừa nói vừa mở cánh cửa phòng cuối cùng. Đợi hai người bọn họ bước vào trong phòng, cô ta liền nhanh chóng đóng cửa lại.

Trong phòng không có gì ngoài chiếc giường bệnh. Một người đàn ông nằm trên giường, sắc mặt tiêu tụy, đôi mắt thâm quầng, sâu hoắm. Anh mặc bộ quần áo bệnh nhân nhàn nhúm, hai tay áo dài bị cột với nhau, cổ định trên thành giường. Đôi chân dẹt ra hình chữ bát, cổ chân bị khóa bằng xích sắt

phía cuối giường.

Sặc!!! Nhìn cảnh tượng trước mắt, Tăng Dĩ Nhu sùng sốt ... không lẽ y tá dẫn hai người vào nhầm phòng?

“Không hề nhầm lẫn, tôi chính là Khúc Mịch.” Người đàn ông lạnh lùng đưa mắt nhìn bọn họ, thanh âm khàn khàn vang lên.

“Chào giáo sư Khúc, tôi là Lục Ly, thuộc đội cảnh sát hình sự.” Anh ta vươn tay, sau đó ngay lập tức mở miệng ngữ khí đầy gượng gạo: “Xin lỗi! Quen tay! Giáo sư Khúc lúc này không tiện cùng tôi bắt tay!”

“Tôi tên Tăng Dĩ Nhu, bác sĩ pháp y.” Tăng Dĩ Nhu đứng một bên, âm thầm quan sát người đàn ông trước mắt.

Một ‘Khúc Mịch’ cô ngưỡng mộ đã lâu lại mang theo đáng về thế này ... cô thật sự không thể tin vào mắt mình.

“Lục Ly, can đảm, cẩn trọng, thân thủ nhanh nhẹn, bề ngoài nhiệt tình nhưng nội tâm có tính cảnh giác cao, không dễ dàng tiếp nhận những điều mới mẻ, có khuynh hướng bạo lực mức độ nhẹ. Tăng Dĩ Nhu, tình tế, nhã nhặn, đầu óc linh hoạt, bề ngoài mạnh mẽ nhưng nội tâm yếu ớt cô độc, thích ở một mình, có chút rào cản trong giao tiếp.” Ngữ điệu của anh vẫn vậy, lạnh nhạt, xa cách.

Tăng Dĩ Nhu cau mày: “Vậy theo ý anh, chúng tôi đều có bệnh!”

“Sở dĩ chúng ta là người bình thường, vì tự bản thân mỗi người hiểu rõ mình bất bình thường ở phương diện nào. Trong thâm tâm hai người hiểu rất rõ bản thân mình, chẳng qua là không chịu thừa nhận mà thôi.” Sâu trong ánh mắt anh có một sức mạnh vô hình có thể nhìn thấu lòng người.

“Giáo sư nói như vậy có nghĩa là chỉ có anh bình thường, còn chúng tôi đều không bình thường!”, trong lòng Lục Ly vốn đã có thành kiến, cộng thêm cuộc đối thoại chẳng mấy vui vẻ, do vậy ngữ khí anh ta càng thêm khó nghe.

“Chúng ta có định nghĩa thế này: Người bình thường chính là những người có khả năng nhìn thẳng chính mình, có thể ở chung với người khác, thích nghi với sinh hoạt của người bình thường.

Trước khi đến đây, tôi vẫn cho rằng mình là người bình thường, thậm chí vượt trên mức bình thường, có thể nghiên cứu điều trị cho những người bất bình thường. Thế nhưng khi ở đây, tôi dần dần phát hiện mình không bình thường.

Tinh thần của con người do bản ngã (cái tôi), bản năng (tự ngã) và cái siêu tôi tạo thành. Nguyên thủy nhất chính là bản ngã, có sẵn từ khi mới sinh ra đời, một phần cấu trúc của sự vô thức, bản năng trời phú. Bản năng được hình thành khi bản ngã tiếp xúc với xã hội, nó không giống với bản ngã vì nó hành động dựa trên sự tác động của thế giới bên ngoài. Cái siêu tôi, chính là bản thân tự đạo đức hóa. Chức năng chủ yếu của cái siêu tôi là kiềm chế sự kích động của bản ngã.

Trong tình huống bình thường, bản ngã, bản năng và cái siêu tôi luôn ở trạng thái tương đối cân bằng. Nếu sự cân bằng này chẳng may bị phá hủy, lúc đó người bình thường sẽ có khả năng tự mình điều chỉnh; còn người mắc bệnh tâm thần mất đi năng lực tự điều chỉnh này, khiến cho bản ngã và bản năng lấn lướt, chiếm vị trí chủ đạo.

Khi biểu lộ ra bên ngoài, nó trở thành những hành động phá hoại, chinh phục, có khuynh hướng bạo lực. Còn khi những biểu hiện ra bên ngoài ấy bị cản trở, nó sẽ lui vào sâu trong nội tâm, biến thành khuynh hướng tự sát, phạm vi này rất rộng, bao gồm cả tự sát và giết người, tự trách, tự trừng phạt, hoặc cho mình có cái quyền được phán xét, phản kháng.”

“Giáo sư Khúc, chúng tôi tới đây không phải để nghe anh giúp học thuộc lòng môn tâm lý học”, Lục Ly vốn là người thô lỗ nên khi nghe những câu nói đầy tính học thuật khiến đầu óc xoay vòng vòng, mất hết kiên nhẫn.

“Học thuộc lòng? Bây giờ để cho anh ấy nói thêm mười phút tôi cam đoan hai người không thể rời khỏi đây!” Cửa phòng đột nhiên mở tung, một người phụ nữ mặc áo blouse trắng, bộ dáng đoan trang, mang theo vài phần duyên rũ bước vào, “Ngày hôm qua có cậu bác sĩ trẻ, cảm thấy hứng thú với giáo sư Khúc, chỉ trong hai mươi phút, cậu ấy nghĩ ngơ luôn cả bản thân mình, bây giờ vẫn đang phải tư vấn tâm lý.”

Giao động thần kinh của một người bình thường quả là hành vi thiếu đạo đức!

“Cậu ta không đủ tự tin, nghi ngờ năng lực học tập của mình. Với thái độ này mà đi trị liệu cho bệnh nhân mắc bệnh tâm lý thì thật sự rất nguy hiểm. Tôi chẳng phải rảnh rỗi hay thiếu đạo đức, chỉ cần cậu ta có thể vượt qua cửa ải lần này, chắc chắn sẽ trở thành một bác sĩ xuất sắc nhất khoa thần kinh.” Khúc Mịch vừa nói vừa nhìn chằm chằm Tăng Dĩ Nhu.

Từ khi bước chân vào đây, người đàn ông này vẫn đoán được tâm tư của cô, Tăng Dĩ Nhu có cảm giác như bị người khác điều khiển, điều này khiến cô cảm thấy không thoải mái, đúng hơn là phản cảm.

“Bác sĩ Hà, bây giờ chưa đến thời gian trị liệu, vậy là cô tới đây thông báo cho tôi tin tốt.” Anh khẳng định.

“Chẳng có chuyện gì giấu được anh!”, nữ bác sĩ nghiêm mặt, “Có người yêu cầu cho anh xuất viện. Tuy nhiên, tôi vẫn còn lo lắng về bệnh tình của anh. Tôi cho rằng bệnh của anh vẫn chưa khỏi hẳn.”

“Cô có thể không đồng ý!” Khúc Mịch tựa hồ vẫn chưa muốn xuất viện.

“Giáo sư Khúc, Cục trưởng Hoàng lệnh cho chúng tôi tới đón anh.” Lục Ly lên tiếng, “Hiện tại anh chính là Đội trưởng Đội cảnh sát hình sự tỉnh.”

“Không có hứng.” Khúc Mịch trả lời không chút do dự.

Tăng Dĩ Nhu rút lấy điện thoại di động, truy cập Tieba có bài viết về thi thể bé trai mặc váy đỏ, “Không biết giáo sư Khúc có hứng thú với vụ án này không?”

Khúc Mịch nhìn chăm chú màn hình, một lát sau quay sang gật đầu với nữ bác sĩ, “Bây giờ cô có thể kiểm tra một lần.”

Nữ bác sĩ nghe thấy thế liền cười trối cho Khúc Mịch, rồi sai người đưa một bài thi đến. Nhìn Khúc Mịch trả lời câu hỏi không chút đắn đo, nữ bác sĩ biến sắc...

“Sao chỉ trong vòng một ngày anh đã có thể khỏi bệnh?”

Khúc Mịch khẽ nhếch môi, “Khi cô có thể không chế thời điểm vô thức, tất cả mọi thứ sẽ tuân theo phương hướng đã định sẵn của cô.”

“Khả năng vô thức không thể nào khống chế!”, nữ bác sĩ không thể kìm chế, đột nhiên quát lớn, sau đó cố gắng điều chỉnh tâm trạng: “Hai người ra quầy tiếp tân làm thủ tục xuất viện trước, lát nữa tôi dẫn anh ấy xuống sau.” Cô ta nhấn chuông cửa, gọi y tá hướng dẫn Lục Ly và Tăng Dĩ Nhu rời đi.

Tăng Dĩ Nhu ngồi chờ trên băng ghế ở đại sảnh, một lúc lâu sau cửa thang máy bật mở, một nam một nữ từ bên trong bước ra.

Người phụ nữ chính là vị bác sĩ vừa rồi, còn người đàn ông ... nhìn quen quen! Dáng người cao lớn, ngũ quan cân đối, đôi chân thon dài, mang theo vóc dáng của mẫu người Âu Mỹ. Anh mặc bộ đồ tây hiệu Armani, nổi bật là đôi giày dưới chân anh, phòng chừng có giá trị ngang ngửa một tháng tiền lương của cô.

“Khúc Mịch, hoan nghênh anh trở lại bất cứ khi nào. Dĩ nhiên, không phải với tư cách là bệnh nhân tâm thần!” thanh âm nữ bác sĩ đầy lưu luyến.

Là anh? Tăng Dĩ Nhu sững người. Đúng là người đẹp nhờ lụa, vừa rồi khi ở phòng bệnh, trông anh không khác nào một kẻ tâm thần. Bây giờ thì chỉ còn mang chút mệt mỏi và uể oải.

Cô từng giải phẫu qua vô số thi thể, chỉ cần nhìn quần áo có thể nhìn ra cơ bắp của một người. Người đàn ông trước mắt cô ngoại hình rất tuyệt, ít nhất là bụng có sáu múi. Có tài hoa, có diện mạo, có tiền tài, có địa vị, còn có -- bệnh!

Tuy nhiên, một nữ bác sĩ xuất sắc am hiểu nhất là tiếp cận người có bệnh.

Xem ra ... ca này hợp khẩu vị của cô.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Xác định được thân phận

Lục Ly lái xe, Tăng Dĩ Nhu ngồi trên ghế phụ lái, Khúc Mịch ngồi một mình ở băng ghế sau. Anh nghiêng đầu ngắm phong cảnh bên ngoài cửa sổ, trong xe tràn ngập sự im lặng và lúng túng.

“Lục Ly, cho tôi điều thuốc.” Anh đột nhiên lên tiếng.

Lục Ly hút thuốc? Tăng Dĩ Nhu tiếp xúc với anh ta hai lần, chưa bao giờ thấy anh ta hút thuốc, hơn nữa trên người anh ta cũng không bám mùi khói thuốc khiến người ta chán ghét.

Cô trông thấy Lục Ly móc bao thuốc lá và bật lửa ném ra sau. Người phía sau đưa tay chụp lấy, rút một điếu, kẹp giữa ngón trỏ và ngón giữa. ‘Tách’ một tiếng, ánh lửa lóe lên, anh hít một hơi thật sâu, làn khói trắng lượn lờ gương mặt trở nên xa xăm.

‘Tao nhả’, trong đầu Tăng Dĩ Nhu đột nhiên xuất hiện từ này, ngón tay người đàn ông ấy thon dài, tư thế hút thuốc rất đẹp.

“Nói về vụ án kia đi.” Anh yêu cầu.

Lục Ly vừa lái xe vừa thuật lại tình tiết vụ án, Tăng Dĩ Nhu cũng báo cáo kết quả khám nghiệm tử thi của mình.

Nghe xong anh không hề nói tiếng nào, Lục Ly cảm nhận một áp lực vô hình, nên bổ sung: “Tôi đã cử cấp dưới đi xác nhận thân phận nạn nhân, kết hợp với danh sách những người mất tích, rất nhanh sẽ có tin tức.”

“Ừ!”

Phản ứng này là thế nào? Lục Ly đột nhiên cảm thấy không thể nói chuyện bình thường với người đàn ông này.

Trở về Cục cảnh sát, dĩ nhiên Cục trưởng Hoàng chịu trách nhiệm đón chào, còn muốn tổ chức đại tiệc chào mừng.

“Tiệc chào mừng thì khỏi, ngược lại không lâu nữa sẽ có bữa tiệc chúc mừng thôi!” Lời anh nói khiến Cục Trưởng Hoàng chấn động.

“Được!” Cục trưởng Hoàng nở nụ cười rạng rỡ: “Đội phá án thành công, chúng ta sẽ mở tiệc chúc mừng.”

“Cục trưởng Hoàng, bây giờ tôi muốn tổ chức cuộc họp để tìm hiểu tình hình vụ án.”

“Được được được, tôi biết cậu rất bận rộn. Có yêu cầu gì thì cứ gửi báo cáo cho tôi, tôi toàn lực hỗ trợ.”

Trông thấy Cục Trưởng bị đuổi khéo như vậy mà miệng vẫn cười ha hả khiến cho Mạnh Triết và mấy cảnh viên không khâm phục Khúc Mịch không được.

“Tôi tên Khúc Mịch, bỏ qua phần tự giới thiệu đi! Làm cùng nhau lâu ngày tự khắc sẽ biết!”, anh ra hiệu mọi người tụ lại đây, “Báo cáo cho tôi tình huống mất tích của nạn nhân!”

Chứng kiến tác phong nhanh nhẹn của tân Đội trưởng, các thành viên không dám trễ nải, mau chóng báo cáo.

“Trong khoảng ba tháng gần đây không có nhiều người mất tích, chúng tôi đã điều tra tỉ mỉ nhưng không phát hiện bất cứ ghi chép nào có liên quan đến nạn nhân”, nữ cảnh viên duy nhất trong đội, Kha Mẫn, chủ yếu làm công việc văn phòng, chuyên tìm kiếm tư liệu.

Mạnh Triết tiếp lời: “Tôi và anh Hách đã quay lại hiện trường phát hiện thi thể để điều tra thêm lần nữa. Do trước đó có mấy ngày mưa lớn liên tiếp, nên không tìm thấy manh mối có giá trị.”

“Ý là nói bây giờ chúng ta không có bất cứ manh mối nào?”, hàng lông mày Lục Ly cau chặt, những người khác không ai dám hó hé.

Khúc Mịch quét mắt nhìn một lượt các thành viên trong đội, giọng bình tĩnh: “Căn cứ theo báo cáo của bác sĩ Tăng, nạn nhân là một đứa trẻ vị thành niên. Dựa theo chiều cao, cân nặng và thành phần thức ăn trong dạ dày, cậu bé bị suy dinh dưỡng nặng. Thêm vào đó, phía đùi phải của nạn nhân đã từng bị gãy, khoảng một tháng trước khi tử vong.

Lục Ly, anh dẫn theo người tìm hiểu tại các trường tiểu học, bắt đầu xuất phát từ vùng nông thôn, điều tra coi có học sinh nào bị gãy xương, phải nghỉ ở nhà tĩnh dưỡng hay không.

Sắp xếp người đến Sở Giáo Dục, nhờ họ cho danh sách các bé được lưu tâm đặc biệt, lưu ý những trường hợp bố mẹ quanh năm đi làm xa, để con ở nhà một mình.”

Nghe tới đây, đôi mắt Lục Ly sáng rõ. Thực ra anh ta cũng có ý định điều tra từ các trường học, thế nhưng chưa nghĩ đến những đứa bé nằm trong trường hợp đặc biệt, bị bỏ rơi. Anh ta lập tức bố trí nhân lực, nhanh chóng triển khai hành động.

“Đội trưởng Khúc, anh có cần một người ở lại giúp anh làm quen tình hình trong Cục cảnh sát hay không?”, đến một môi trường mới, nói gì thì nói cũng cần có thời gian thích nghi.

“Ai nói tôi ở lại? Mọi người làm việc của mình, tôi về nhà nghỉ ngơi, có việc gì thì gọi điện báo tôi.” Khúc Mịch để lại số điện thoại, rồi đứng dậy rời đi.

Sắc mặt Lục Ly trở nên khó coi, anh ta tự vả miệng mình ... ‘Rượu mời không uống thích uống rượu phạt’ ... Anh ta quên mất người đàn ông này là ai chứ ... Là người không bình thường, do vậy không thể dùng tư duy của người bình thường mà suy đoán.

Có người được về nhà chăn ấm nệm êm, còn bọn Lục Ly phải chạy ngược chạy xuôi. Thường ngày mỗi khi có vụ án, anh ta đã quen với việc bên đông bên tây, nhưng sao hôm nay anh ta lại cảm giác khó chịu thế này.

“Đội trưởng Lục, tân Đội trưởng xem ra không dễ bắt chuyện!”, Mạnh Triết cười hi hi.

“Đội trưởng Lục cái gì chứ?”, Lục Ly tròn mắt, “Cái gã họ Khúc vừa bỏ đi mới là Đội trưởng!”

“Em mau mồm mau miệng, để em tự phạt!”, sau đó Mạnh Triết vả bôm bốp vào má mình: “Lão đại, anh ở văn phòng nghỉ ngơi chút đi, để em và anh Hách đi là được rồi!”

“Tôi làm gì được hưởng phúc phần đó? Nào mau đi thôi!”, Lục Ly dẫn đầu.

Trải qua hai ngày điều tra, kết hợp cùng tin tức Kha Mẫn lấy được từ bên Sở Giáo Dục, cả đội tập trung chú ý lên thông tin cậu bé tên Mã Gia Cầu.

Cậu bé năm nay mười bốn tuổi, học lớp sáu tại ngôi trường tiểu học nhỏ. Ba mẹ làm ăn xa, ba năm trước ông bà nội qua đời, do vậy chỉ sống một mình trong túp lều cũ trên núi. Năm trước, trong một lần xuống núi, say chân nên xin nghỉ học ở nhà dưỡng thương. Trường vùng núi tỉ lệ trẻ em phải bỏ học rất cao nên thầy cô giáo cũng không bận tâm trường hợp của cậu.

Theo như lời giáo viên chủ nhiệm, cậu bé cao khoảng một mét ba mươi lăm, người gầy yếu, thường xuyên không mang theo cơm trưa. Kể từ khi ông bà

nội qua đời thì phải tự lo liệu cho bản thân. Bố mẹ cậu chỉ về thăm nhà vào dịp lễ tết, ăn uống không đúng bữa. Trong trường có lần cậu còn bị ngắt do hạ đường huyết, suy dinh dưỡng.

Mọi chi tiết đều phù hợp với đặc điểm của nạn nhân, tinh thần Lục Ly phần chấn憾, một khi xác định được thân phận của người chết, việc điều tra sẽ dễ dàng hơn.

Khúc Mịch sai người thông báo tin tức bố mẹ của Mã Gia Câu, kêu bọn họ nhanh chóng đến Cục cảnh sát.

Hai vợ chồng Mã Hoa và Vương Tinh ngay lập tức có mặt.

Hai vợ chồng trong bộ quần áo của công nhân, thoát nhìn trông thật thà chân chất. Bọn họ dĩ nhiên là lần đầu tiên đến Cục cảnh sát, đáng vẻ sợ hãi lo lắng, không dám nói nhiều.

“Đồng chí cảnh sát, Gia Câu nhà chúng tôi đã gây ra chuyện gì?” Khi liên lạc, Mạnh Triết cũng không nói rõ, chỉ thông báo con của bọn họ đang ở Cục cảnh sát, yêu cầu bọn họ mau đến.

“Hai người hãy bình tĩnh, chưa chắc người chết là Mã Gia Câu.” Lục Ly nhìn hai vợ chồng.

Người chết? Nghe được hai từ này, hai vợ chồng dờ dẩn vài giây, lát sau Vương Tinh gào lớn: “Con của tôi”.

Khúc Mịch ngay tức khắc sắp xếp cho họ đến nhận thi thể để. Trong khoảnh khắc trông thấy thi thể, Vương Tinh ngất xỉu, sắc mặt Mã Hoa tái nhợt, cơ thể run rẩy như chiếc lá mùa thu.

“Thật sự quá đáng thương quá, hai vợ chồng chỉ có một đứa con trai duy nhất! Bây giờ người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh!” Vương Nhân Phủ cảm thán.

Kha Mẫn đưa Vương Tinh vào phòng nghỉ. Một lát sau cô ta bước ra xin chỉ thị của Khúc Mịch, “Đội trưởng Khúc, bố mẹ nạn nhân yêu cầu được đem thi thể về nhà.”

Khúc Mịch không trả lời mà quay qua nhìn Lục Ly.

“Con trai chết lại không nôn nóng thúc giục chúng ta truy bắt tội phạm, ngược lại việc đầu tiên yêu cầu là muốn nhận lại thi thể, rất quái lạ.” Lục Ly dựa vào kinh nghiệm sau nhiều năm phá án, cảm thấy có điểm bất thường: “Hai vợ chồng làm công nhân ở thành phố Nam Dương. Từ Nam Dương ngồi xe về đây khoảng ba tiếng. Tuy nhiên, từ khi chúng ta thông báo đến lúc họ có mặt đã năm tiếng. Hai người chỉ có độc nhất một cậu con trai, vì sao nghe tin con gặp chuyện lại không gấp gấp quay về?”

Hơn nữa, bốn tháng trời con trai không liên lạc với hai người bọn họ, bọn họ cũng không nghi ngờ hay về quê nhà xem xét tình hình, điều này càng không hợp lẽ thường! Tôi cảm thấy cặp vợ chồng này vô cùng khả nghi, cần giữ lại thẩm vấn, chắc chắn sẽ tra ra manh mối.”

Ánh mắt Khúc Mịch dấy lên tia tán thưởng: “Lập tức tách hai vợ chồng Mã Hoa và Vương Tinh, tiến hành thẩm vấn từng người!”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Lấy DNA

Hai vợ chồng Mã Hoa và Vương Tinh được đưa vào phòng thẩm vấn, Lục Ly và Mạnh Triết mỗi người thẩm vấn một người. Nhìn thì hai vợ chồng có vẻ thật thà nhưng quá trình lấy lời khai không đơn giản.

Mã Hoa nói đi nói lại có mấy câu, nghe tin con trai gặp chuyện liền tức tối đến đây, nửa đường xe hư nên mất thời gian. Con trai từ nhỏ sống với ông bà nội, bọn họ đi kiếm tiền ở xa, không hay gọi điện thoại về nhà thăm hỏi. Bao nhiêu năm nay đều như vậy nên đã quen. Họ vốn định mấy ngày sau đó là kỳ nghỉ thì về ... không ngờ, lại xảy ra chuyện này.

Hách Minh nhanh chóng liên lạc với hãng vận chuyển xác minh lời khai, lời khai của Mã Hoa là đúng sự thật.

Bên này Vương Tinh không ngừng khóc lóc, oán than con trai chết thật oan uổng, hành động này khiến Kha Mẫn bất giác cũng sụt sùi.

“Đưa hai người bọn họ đến phòng nghỉ một chút, những người còn lại rời đi.” Khúc Mịch quyết định không mất thời gian với thái độ cù cưa của bọn họ, tập hợp mọi người lại phòng quan sát, theo dõi tình hình.

Trông thấy chồng bước vào, ánh mắt Vương Tinh khẽ lưu chuyển, dường như muốn truyền đạt điều gì đó. Mã Hoa chớp chớp mắt liên tục, bà ta sợ hãi, cúi đầu không dám nói tiếng nào. Hai vợ chồng ngồi với nhau quá năm phút, nhưng cả hai đều không nói với nhau lời nào. Điều này quá sức bất thường!

“Đội trưởng Khúc đội, chuyện anh yêu cầu em đi điều tra đã có kết quả!” Vương Nhân Phủ hưng phấn chạy vọt vào, “Không phải Mã Gia Câu té gãy

chân mà bị bó dùng gây đánh! Hôm tết Đoan Ngọ ông ta có về nhà, sau đó la lối bị mất một trăm tệ để ở trong túi, liền cho rằng con mình ăn cắp. Cậu bé nhất quyết không nhận, Mã Hoa lấy gây dùng sức đánh gây chân cậu bé!

Sau đó hai vợ chồng bỏ đi làm việc, để một mình Mã Gia Câu ở nhà. Xuống tiệm tạp hóa dưới chân núi đặt mỗi cuối tuần lại mang thức ăn lên đó. Bốn tháng trước, Mã Hoa đến thanh toán toàn bộ tiền lương thực cho chủ quán ăn, còn đưa thêm mười đồng để lấy mấy thùng không.”

Bốn tháng trước, chẳng phải là thời gian Mã Gia Câu bị sát hại? Vừa rồi, Mã Hoa khai từ Tết Đoan Ngọ ông ta vẫn chưa về nhà?

Chỉ vì một trăm tệ mà ra tay đánh con gây chân, rồi sau đó vứt nó ở nhà một mình ... Loại cha mẹ xưa nay hiếm. Hai người đều nói dối là con mình té bị thương, lén lút trở về nhà mà không dám cho ai biết, chứng tỏ hai người này có vấn đề!

“Thảm vắn lại! Lần này không cạy được miệng của bọn họ, mấy cậu đừng mong ở trong đội hình sự nữa!” thanh âm Khúc Mịch không lớn, nhưng đầy sự uy nghiêm

Lục Ly nghe thấy mấy lời này, mặt mày đỏ bừng bừng. Trước giờ anh ta luôn đảm nhiệm vị trí của Đội trưởng, nay bị chê bai không tiến bộ khiến anh ta tối xảm mặt mày.

Anh ta tức tối đi vào trong phòng thẩm vấn, “Mã Hoa, anh đã giết con trai mình rồi đem giấu xác vào thùng giấy, mang bỏ ở nơi hẻo lánh, anh có nhận tội không?”

“Tôi không giết con mình, thằng bé không phải do tôi giết!” Mã Hoa kích động hét lớn, dùng sức đập mạnh xuống mặt bàn, “Tôi làm sao lại tự tay giết con mình chứ?”

Lục Ly vươn tay túm chặt cổ áo ông ta, nghiêng răng nghiêng lợi: “Mày là thằng khốn nạn, đánh con mình gây chân, nhẫn tâm vứt bỏ nó đi thẳng một mạch, thì còn chuyện gì mày không dám làm nữa? Mày ở tiệm tạp hóa mua mấy thùng các tông không phải nhằm mục đích giấu xác thằng bé ư? Con trai chết dưới bàn tay cha ruột của mình, nó biến thành quỷ chứ không thể đầu thai. Nó nhất định trở về tìm mày báo thù! Mày chưa gặp ác mộng đúng không?”

“Chân của nó là do tôi đánh gãy, nhưng tôi không giết nó!” Sắc mặt ông ta trắng bệch như giấy, lắc đầu quảy quẩy, “Con trai, con đừng tới tìm cha, oan có đầu nợ có chủ, con hãy đi tìm kẻ đã sát hại con!”

“Mày nói mày không giết con mình, có gì khi phát hiện thi thể lại không báo cảnh sát, còn lén lút đem giấu thi thể?” Lục Ly buông tay, ông ta xụi lơ, ngã người xuống ghế, “Cảnh sát đã đi lục soát nhà mày, nếu tìm thấy chứng cứ xác thực, dù mày ngoan cố không nhận tội thì vẫn bị trừng phạt trước pháp luật! Tao khuyên mày hãy thành thật khai báo may ra còn được hưởng khoan hồng.”

“Đồng chí cảnh sát, con trai tôi không phải do ông ấy giết, chúng tôi vô tội, chúng tôi không giết người!” Vương Tinh nghe xong lời này sợ run bần, òa lên khóc thét, hơi thở gấp gáp.

Người đàn bà này rất kỳ lạ, việc chồng phải ngồi tù còn đau khổ hơn là con trai mình bị giết! Miệng cuờng có thể lý giải rằng dù gì con trai cũng không còn; nếu như cũng mất chồng thì bà ta biết dựa vào ai?

“Đội trưởng Khúc tôi yêu cầu được lấy DNA của hai người này.” Tăng Dĩ Nhu đẩy cửa tiến vào, “Tôi vừa tiến hành kiểm tra lại thi thể, phát hiện ngay kẽ nứt ngón trỏ bàn tay phải có một mảnh da nhỏ, nghi ngờ là dấu vết hung thủ để lại. Trước đây là do bùn đất xen lẫn nên không nhìn ra, đây là sơ suất của tôi.”

“Tôi không giết người, tôi không biết gì hết! A a a ....” Mã Hoa đứng vọt dậy, quay người chạy nhào ra ngoài.

Mạnh Triết duỗi tay túm chặt cổ tay hắn, nhẹ nhàng bẻ quắc ra sau, tay kia ấn đầu ông ta xuống bàn.

“Còn nói không giết người, đầu óc đã lòi ra hết rồi!”, Lục Ly nghiêng người nói, “Đội trưởng Khúc, tôi đề nghị tạm giam hai vợ chồng, chờ có được kết quả xét nghiệm DNA, coi họ còn già mồm đến chừng nào!”

Khúc Mịch khẽ gật đầu, trước tiên cho Tăng Dĩ Nhu lấy mẫu thử, rồi bố trí người dẫn hai vợ chồng vào phòng tạm giam.

“Lão đại, khả năng chúng ta đã sắp phá được vụ án. Chờ sau khi công bố kết quả với đám truyền thông công bố kết quả, coi thử coi còn ai dám nói hươu nói vượn nữa không!” Mạnh Triết đầy hưng phấn.

Gương mặt Lục Ly không giấu nổi sự vui mừng. Vụ án gây chấn động lại nhanh chóng được phá điều này chứng tỏ Đội cảnh sát hình sự không phải mấy kẻ ăn không ngồi rồi.

Tuy rằng phương hướng chỉ đạo của Khúc Mịch vô cùng chính xác, thế nhưng nếu không có anh, cả đội vẫn thừa khả năng phá án! Trước đó tên Khúc Mịch là thần là thánh, bây giờ xem ra cũng chỉ đến thế mà thôi.

Dáng vẻ Khúc Mịch lúc này lại đầy suy tư: “Vợ chồng Mã Hoa không phải là hung thủ giết người, vụ án này còn rất nhiều uẩn khúc. Mấy ngày tiếp theo e rằng mọi người phải chịu nhiều vất vả, hôm nay về nhà nghỉ ngơi trước.”

Mọi người nghe xong thì sững người, đưa mắt nhìn nhau, trong lòng khó chịu. Lục Ly đang cao hứng, thỉnh linh bị dội gáo nước lạnh, lại càng không phục, anh ta khẽ hừ một tiếng.

“Tan ca chúng ta cứ về nhà trước, hai ngày nay mọi người chạy tới chạy lui cũng mệt. Đợi sáng mai có kết quả xét nghiệm của bác sĩ Tăng sẽ định liệu sau!” Anh ta dĩ nhiên không đồng tình với lời nhận định của Khúc Mịch.

Tất cả mọi người đồng loạt tan tã, trong phòng làm việc chỉ còn Khúc Mịch. Lát sau, Hách Minh lấy chứng cứ bên nhà Mã Hoa trở về, mang theo mấy thùng không, bên trong còn có mấy túm tóc.

Khúc Mịch cũng cho anh ta về nhà, cầm tóc đi tìm Tăng Dĩ Nhu.

“Nhân tài trong Cục cảnh sát héo tàn, nên đành phải để bác sĩ Tăng kiêm luôn việc của phòng pháp chứng. Vất vả rồi!” Khúc Mịch giao tóc cho Tăng Dĩ Nhu, nhờ cô hỗ trợ xét nghiệm.

“Được, để tôi làm.” Không ngờ anh lại có thể nói ra được một câu đầy tính nhân văn như vậy, Tăng Dĩ Nhu ngược lên nhìn anh một cái, nhận vật chứng rồi cúi xuống tiếp tục công việc. Thời đại học, cô học chuyên ngành pháp y. Về sau học lên lấy bằng thạc sĩ kép, một là pháp y, cái còn lại là pháp chứng.

Nhìn một phòng chứa đầy dụng cụ kiểm nghiệm lại không có ai sử dụng, cô liền chủ động kiêm chức. Cục cảnh sát đã xin lệnh cấp trên, chắc sẽ nhanh có chuyên gia được điều đến.

Đêm dần khuya, cô rốt cuộc đã hoàn thành công việc, và kết quả thu được lại khiến cô bàng hoàng.

“Như thế nào? Kết quả ngoài dự liệu của cô?” thanh âm trầm thấp, khàn khàn vang lên phía sau lưng cô. Tăng Dĩ Nhu giật nảy mình.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Khẩu vị thế nào?

Tăng Dĩ Nhu tăng ca đến khuya, so sánh DNA của Mã Gia Câu và Mã Hoa và xét nghiệm tóc lưu lại trong chiếc thùng giấy. Kết quả thu được khiến cô sững người.

Đột nhiên một giọng đàn ông vang lên phía sau cô giật nảy mình. Cô quay đầu nhìn, là Khúc Mịch đang đứng tựa vào bàn, lúc này cô mới thở phào nhẹ nhõm: “Anh vẫn nhất định ở đây chờ kết quả?”

“Kết quả? Để tôi đoán thử”, ngữ khí lạnh nhạt ra vẻ đã biết được tất cả mọi chuyện.

Tăng Dĩ Nhu bỗng nhiên cao hứng: “Được thôi, đoán trúng có thưởng!”

“Tóc trong thùng giấy là của Mã Gia Câu, da trong kẽ ngón tay của Mã Gia Câu không phải của cậu bé, lại càng không phải của vợ chồng Mã Hoa. DNA của Mã Gia Câu và Mã Hoa hoàn toàn không tương hợp, nhưng lại giống với Vương Tinh đến chín mươi chín phần trăm, chứng tỏ có quan hệ mẹ con!”, giọng chắc nịch, dường như điều anh vừa nói chính là kết luận chứ không phải là suy đoán.

Về mặt Tăng Dĩ Nhu đầy kinh ngạc, anh duỗi ngón trỏ, gõ nhẹ lên mặt bàn: “Phần thưởng?”

“Mời anh ăn khuya!” Tăng Dĩ Nhu sáng khoái đáp lại, “Anh thích thanh đạm hay đậm? Trước khi được quyền lựa chọn anh phải giải thích những thắc mắc của tôi, nếu không mọi chuyện là tôi quyết định!”

“Rất đơn giản. Từ phản ứng của vợ chồng Mã Hoa cho thấy bọn họ không phải là hung thủ giết chết con trai mình, thế nhưng bọn họ cố gắng che giấu cái chết của nó. Rốt cục tại sao họ phải làm vậy? Sự một khi cảnh sát nhúng tay vào sẽ tra ra bí mật mà bọn họ cố gắng che giấu.”

“Tôi hiểu rồi!” Ánh mắt Tăng Dĩ Nhu sáng rực, “Khi Mã Hoa nghe tôi nói muốn xét nghiệm DNA, ông ta cương quyết chống cự, biểu hiện rất bất thường. Nhưng vì sao anh lại khẳng định được Mã Gia Câu là con ruột của Vương Tinh mà không phải do vợ chồng họ nhận nuôi? Tại sao anh biết vợ chồng Mã Hoa không phải là hung thủ?”

“Mỗi khi đưa mắt nhìn chồng mình, trong ánh mắt Vương Tinh ngập tràn sự áy náy, hoảng sợ, và né tránh; khi nhìn thấy thi thể con trai thì thống khổ, tự trách, còn mang theo vài phần hối hận. Khi chúng ta thăm vấn, bà ta vô tình cắn chặt môi, ánh mắt mờ hồ, tâm trạng mâu thuẫn, xoắn xuýt. Bà ta muốn nói ra sự thật nhưng lại do dự.

Từ đầu đến cuối, Mã Hoa luôn giữ được sự tỉnh táo, nhìn sơ tinh thần có vẻ rất suy sụp, lặp đi lặp lại những câu trả lời hệt nhau thể nhưng đó chỉ là diễn kịch, chỉ khi cô bắt ngờ xuất hiện, yêu cầu xét nghiệm DNA, ông ta mới lộ ra cảm xúc thật sự.

Bề ngoài Mã Hoa có vẻ thật thà, nhưng khi hai vợ chồng đưa mắt nhìn nhau, trong ánh mắt của ông ta đã chỉ ra ông ta là một người hung hăng. Sống dưới đáy xã hội, ông ta rất tự ti, không dám tranh chấp với người ngoài, tâm trạng bị đè nén; khi biết được đứa con trai không phải con ruột mình chính là ngòi nổ biến ông ta thành một kẻ vũ phu.

Ông ta không chỉ đánh gãy chân cậu bé mà còn thường đánh vợ, rồi lại mang tâm trạng bị người ngoài chê cười. Nội tâm ông ta đầy mâu thuẫn, hoảng sợ do vậy đi làm ăn suốt mà không quay về nhà. Nếu như tôi đoán không sai, những ngày lễ tết ông ta về nhà chính là những ngày mẹ con Mã Gia Câu phải chịu đòn roi.

Thế nhưng Mã Hoa vẫn còn bản tính nông dân chân chất, trong xương tủy vẫn là tính cách nhát gan và sợ phiền phức, vẫn còn sót lại bản tính thiện lương. Sau khi động tay động chân với vợ con, ông ta rất hối hận. Đặc biệt là lần đánh gãy chân Mã Gia Câu, ông ta xuống núi nhờ ông chủ tiệm tạp hóa chăm sóc nó một chút. Ông ta không có gan giết người! Tuy nhiên không loại trừ khả năng bộc phát bạo lực gia đình dẫn đến ngộ sát.

Trong tình huống thông thường, khi hung thủ lần thứ hai nhìn thấy thi thể sẽ có biểu hiện né tránh, sợ sệt, cố gắng che giấu. Vợ chồng Mã Hoa lại không có những phản ứng như tôi vừa nêu.”

Đối mặt với thi thể đã gần như mục rữa, phản ứng của Vương Tinh là muốn nhào đến, quá mức đau thương nên ngất xỉu; Mã Hoa có hơi ghét bỏ, lùi về sau một chút, nhưng sợ bị phát hiện nên lại tiến lên. Bất quá bọn họ chỉ cố gắng che giấu sự hoảng sợ và bất an.

Tổng hợp lại các phản ứng của họ, tôi đã rút ra kết luận như thế. Tuy nhiên phá án cần có chứng cứ, không thể áp dụng tâm lý học tội phạm trong trường hợp này.”

“Mã Gia Câu không phải là con trai của Mã Hoa, vậy cậu bé là con ai? Có khi nào hung thủ chính là cha ruột của cậu bé?” Tăng Dĩ Nhu truy hỏi.

“Cô lúc nào cũng quá nhiều thắc mắc!”, Khúc Mịch không trả lời, mà ngoái đầu chỉ lên đồng hồ treo tường, bây giờ đã là mười một giờ đêm, “Tôi thích khẩu vị thanh đạm một chút.”

“Măng trắng thịt băm được không?” Tăng Dĩ Nhu cười cười mở ngăn kéo, “Tôi thuộc dạng không cay không vui, nên vị bò cay là của tôi!” Sau đó cô lấy ra hai gói mì ăn liền.

Khúc Mịch nhìn Tăng Dĩ Nhu rót nước vào hai chén điện, anh cúi bót nút áo khoác, ngồi xuống ghế chờ, trong ánh mắt thoáng chút bất đắc dĩ.

Rõ ràng anh là người thắng cuộc, đoán đúng hết thảy, vậy mà ... Thanh đạm hay đậm đà cũng chỉ là một túi mì gói mà thôi.

Tăng Dĩ Nhu cho nước vào chén, nước sôi, cô lấy xé các gói gia vị bỏ vào, hương thơm đặc trưng nhẹ nhàng lan tỏa.

Cô lại mở ngăn tủ, lấy thêm hai quả trứng, mỗi tay cầm một quả, hai tay cô đồng thời đập nhẹ trứng lên miệng bát, trứng lướt nhanh xuống nước, vỏ trứng được ném chính xác vào thùng rác phía dưới gầm bàn, cô dùng đũa khuấy nhanh, trứng xoay tròn như pháo hoa.

Cuối cùng, cô thả hai vát mì vào rồi đập nắp lên. Hai phút sau, cô rút điện và chờ thêm một phút nữa mới mở nắp.

Hai người ngồi đối diện nhau, Tăng Dĩ Nhu cả chiều nay lo việc nên chưa ăn gì, bụng đói meo. Cô cúi gầm mặt, quơ quơ vài đũa, chén mì đã voi đi một nửa. Nước mì nghi ngút khói, cô múc một muỗng húp si súp, vị cay lan tỏa từ khoang miệng xuống dạ dày. Thật đã!

Cô ngẩng đầu nhìn Khúc Mịch ngồi đối diện, cầm đũa gấp mấy sợi mì, ánh mắt đầy chán ghét.

“Ngại quá, tôi quên mất nơi này không thích hợp để ăn uống.”

Bức tường phía Đông bày một loạt máy móc, kể đến là chậu rửa tay, sau đó là đến chiếc bàn bọn họ đang ngồi.

Bức tường phía Tây có một cánh cửa, đằng sau cánh cửa ấy chính là thi thể của bé trai mặc váy đồ

Tăng Dĩ Nhu có chút thất vọng, đừng nhìn Khúc Mịch phân tích rành rẽ tâm lý tội phạm, nhưng ở một phương diện nào đó cũng chẳng khác người thường. Sát vách là thi thể, trước mặt là bác sĩ pháp y chuyên giải phẫu tử thi, đối tay suốt ngày cắt cắt rạch rạch ... Làm sao có thể khiến anh nuốt trôi cơ chứ!

Nghe Tăng Dĩ Nhu nói thế, Khúc Mịch chẳng thèm trả lời, im lặng đưa đũa vào trong miệng. Anh nhai một cách rất từ tốn, hàng lông mày đang cau chặt từ từ thả lỏng, tiếp đó lại gấp một đũa nữa.

Chỉ chốc lát sau, trong chén không còn một sợi mì, rồi lại bung chén húp cạn nước.

Tăng Dĩ Nhu cười cười: “Tay nghề nấu mì của tôi tuyệt lắm đấy, do nguyên liệu không đủ, hôm nào tôi bộc lộ tài năng cho anh thưởng thức. Lấy nắm hương, lạc xường, bắp cải, cà rốt cắt hạt lựu cho vào luộc, nước sôi cho thêm hai miếng cà chua, cuối cùng thêm vài miếng dưa leo, mùi vị cực kỳ tuyệt vời. Thích vị cay thì cho thêm một thìa tương ớt Laoganma, ngon tê tái!”

*Laoganma: là một thương hiệu gia vị nổi tiếng tại Trung Quốc, sản phẩm chính là xì dầu, tương ớt, sate ...

“Cô thường xuyên ăn thứ thực phẩm rác rưởi này sao? Trong một gói mì chứa hàm lượng muối rất cao, muối photphat và các chất phụ gia, công thêm chất chống oxy hóa và hàng tá các hóa chất độc hại khác. Mỗi lần ăn, thân thể cần ít nhất hai mươi tám ngày để thải độc, đặc biệt là gan và dạ dày phải làm việc nhiều hơn gấp trăm lần”, anh lấy khăn giấy lau khóe miệng, động tác cực kỳ ưu nhã.

Không biết vừa rồi ai húp không còn giọt nước, ăn không còn dư sợi mì, bây giờ lại còn bày đặt thuyết giáo, Tăng Dĩ Nhu rửa thầm trong lòng.

“Tôi luôn thích trải nghiệm những điều mới mẻ!” anh nhàn nhạt lên tiếng.

Mới mẻ? Tăng Dĩ Nhu nhìn anh bằng ánh mắt ngờ ngác khó hiểu, thời đại này mà vẫn còn có người coi mì gói là thứ mới mẻ??? Rốt cục anh đến từ hành tinh nào?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Ai là bố ruột?

Khúc Mịch để trần, chiếc khăn tắm được quấn khéo léo ngang hông trông hết một chiếc váy. Vóc dáng cao lớn chen chúc trong chiếc sofa bé tẹo thật chỏi mắt.

Mái tóc anh ướt đầm, trước ngực còn vương vài giọt nước chưa được lau khô, hơi cử động một chút, những giọt nước trượt dài xuống dưới, đọng lại trên cơ bụng hoàn mỹ.

“Xin lỗi! Ở đây có rượu vang đỏ không? Tôi quen dùng một ly trước khi đi ngủ!”

Tăng Dĩ Nhu bỗng nhiên cảm thấy hối hận, tại sao cô lại nhẹ dạ đưa anh về nhà mình?

Khúc Mịch kể với cô anh chưa kịp thuê phòng, ở đây lại không có bạn bè, bà con thân thích, không đủ tiền mướn khách sạn, nên đành phải ngủ lại văn phòng.

Trước đến giờ Tăng Dĩ Nhu chưa bao giờ nghĩ mình là một người dễ mềm lòng, thế nhưng bây giờ ngẫm lại đoạn đối thoại trong văn phòng, cô cảm giác mình như bị lừa mất rồi. Mà thôi! Cô làm sao đấu lại chuyên gia tâm lý học cơ chứ?

“Tôi không uống rượu. Khi ngủ không muốn có bất cứ tiếng động hay ánh sáng, mong anh lưu ý một chút!” Cô nghiêm mặt, rồi quay người đi vào phòng, nghĩ ngợi một chút rồi khóa trái cửa phòng.

Bên trong phòng ngủ chính có phòng vệ sinh riêng, giúp cô bớt lúng túng. Hôm nay cô mệt muốn chết, nhưng ngã người xuống giường lại không tài nào ngủ được, vô thức đóng tai nghe động tĩnh phía bên ngoài.

Tiếng tắt đèn, tiếng bước chân nhẹ nhẹ, tiếng cài khóa cửa, rồi sau đó mọi thứ trở nên yên tĩnh.

Cô không biết mình thiếp đi lúc nào, đến khi mở mắt thì trời đã sáng hẳn. Được một lúc, cô mới nhớ ra trong nhà mình có thêm một người đàn ông, nên vội vàng bật dậy.

Mở cửa phòng ngủ dành cho khách, trên giường chăn đệm được gấp chỉnh tề giống như đêm qua chẳng có người nào nằm ở đây. Anh không có ở trong phòng, không lưu lại bất cứ dấu vết nào.

Đúng là người kỳ lạ, ngay cả tiếng cảm ơn cũng không có. Mà như vậy cũng tốt, nếu anh mặt dày xin ở nhờ cô lại phải biến thành người xấu, sau này chạm mặt trên Cục cảnh sát lại ngượng ngùng.

Chợt nhớ ra đội hình sự cần kết quả xét nghiệm tối qua. Tăng Dĩ Nhu vội vàng rửa mặt, đánh răng, ăn qua loa bữa sáng rồi đến Cục.

“Bác sĩ Tăng, chúng tôi đang đợi kết quả kiểm nghiệm của cô.” Lục Ly đã đứng sẵn ở cửa phòng làm việc chờ Tăng Dĩ Nhu.

Cô giao kết quả cho anh ta rồi thuận miệng hỏi: “Đội trưởng Khúc không nói gì với anh sao?”

“Nói thật với bác sĩ Tăng, trong lòng tôi không hề tin vào mấy cái trò ‘Tâm lý học hành vi’ gì gì đó. Chỉ cần quan sát ánh mắt và cử chỉ lại có thể phá án. Thật nực cười! Tôi làm cảnh sát nhiều năm như vậy, chỉ một tin vào một thứ đó chính là chứng cứ!” Anh ta vừa nói vừa mở kết quả kiểm nghiệm, “Tôi và cô cùng nhau đến bệnh viện đón anh ấy cũng nghe thấy y tá nói rồi. Tôi nghi thần kinh Khúc Mịch có vấn đề ... Ồ! Tại sao lại như vậy? Không sai chứ?”

Nhìn vẻ mặt đầy kinh ngạc của Lục Ly, Tăng Dĩ Nhu khẽ đáp: “Tôi không quan tâm đầu óc Khúc Mịch có bình thường hay không chỉ biết rằng kết quả anh đang cầm trên tay là hoàn toàn chính xác. Đội phó Lục, không lẽ anh nghi ngờ luôn cả thần kinh của tôi?”

“Không không ... Tôi vô ý vô tứ quá!” Lục Ly mở lời xin lỗi, “Chỉ là tôi rất ngạc nhiên trước kết quả này!”

“Tôi nghĩ, ai đọc được kết quả cũng ngạc nhiên, ngoại trừ một người!” Cô chợt nhớ tới những suy luận tối qua của Khúc Mịch, anh giải thích rất từ tốn, thanh âm quả quyết, khiến người nghe không thể không tin vào những lời anh vừa nói.

“Bác sĩ Tăng cho tôi hỏi một chút, kết quả này Đội trưởng Khúc biết từ trước rồi phải không?” Lục Ly không phục.

“Đội trưởng Khúc đã đọc kết quả này rồi.” Trông thấy Lục Ly nhếch miệng, Tăng Dĩ Nhu nói tiếp, “Tuy nhiên, trước khi có kết quả thì anh ấy đã suy đoán được tất cả mọi chuyện. Kết quả này chỉ là một bước để khẳng định những suy luận của anh ấy là chính xác mà thôi.”

Lục Ly xụ mặt, cầm bản báo cáo quay về văn phòng. Các cảnh viên coi được bản báo cáo đều có chung một biểu cảm ‘Kinh ngạc’, không ngờ giống y hệt những suy đoán của Khúc Mịch sáng nay.

“Đội trưởng Khúc quả nhiên như thần!” Mạnh Triết trước còn một bụng nghi vấn thì bây giờ khâm phục sát đất, “Không hổ danh là chuyên gia tâm lý học tội phạm, chỉ cần căn cứ vào lời nói, cử chỉ nhỏ đã có thể suy đoán một cách chuẩn xác như vậy. Đội trưởng Khúc, vậy chúng ta sẽ tiến hành thẩm vấn hai vợ chồng Mã Hoa thêm một lần nữa chứ? Tuy rằng bọn họ đã thoát khỏi đối tượng tình nghi, nhưng Mã Hoa vẫn còn khá nhiều điểm khả nghi.”

Khúc Mịch gật đầu, lập tức ra lệnh thẩm vấn hai vợ chồng Mã Hoa lần nữa. Chỉ mới qua một đêm ngắn ngủi mà cả người Mã Hoa gầy đi trông thấy, sắc mặt tiêu tụy.

Đối mặt với sự chất vấn bức người của Mạnh Triết, cộng thêm kết quả DNA, một người người đàn ông đã bốn mươi mấy tuổi đột nhiên lại òa khóc không khác gì đứa trẻ.

Vương Tinh ngồi bên cạnh ông ta dường như đã trút được gánh nặng, gào khóc tên đứa con trai. Bà ta quỳ xuống, van xin: “Các chú cảnh sát, các chú phải nhất định tìm được tên hung thủ sát hại đứa con trai của tôi, thằng bé thật đáng thương, từ bé đã chịu không biết bao nhiêu khổ sở, vậy mà cuối cùng ... cũng bị người ta siết chết!!!”

“Nếu vậy bà phải phối hợp chúng tôi mới nhanh chóng tìm được hung thủ!” Kha Mẫn nâng bà ta đứng dậy, ngồi lên ghế, sau đó rót một ly nước ấm đưa đến.

Đều là phụ nữ với nhau, trông thấy tình cảnh Vương Tinh lúc này càng thêm đồng cảm.

“Đừng! Nghiệt chủng đó không phải là con tôi!” Mã Hoa đập mạnh tay xuống mặt bàn, nghiêng rống nghiêng lợi lên tiếng: “Đứa con tôi yêu thương cưng chiều suốt năm năm trời. Vậy mà nó không phải là con ruột của tôi. Khi biết được sự thật, tôi chỉ muốn bóp chết nó! Tuy thằng bé rất ngoan, luôn miệng gọi tôi ‘Ba ... Ba ...’, gương mặt rất đáng yêu; khi tôi vô cớ đánh nó, nó mở to cặp mắt ngây thơ nhìn tôi, khiến lòng tôi tràn ngập sự áy náy, hổ thẹn.

Tôi không thể có con, muốn coi nó như con ruột, nhưng lòng tôi luôn có gút mắc. Nhìn thấy Gia Câu, tôi cảm giác mình biến thành Đại Vương Bát*, cảm giác tất cả mọi người đứng sau lưng tôi đang thâm bàn tán.”

Tôi không dám để cho ai biết bí mật này, ngay cả cha mẹ ruột của mình. Vì không muốn trông thấy mặt Gia Câu nên tôi đưa vợ sang nơi khác làm ăn, ngày lễ tết mới về nhà.”

“Chân của Mã Gia Câu là do ông đánh gãy?”, Lục Ly nghiêm mặt hỏi.

Mã Hoa vò đầu bứt tóc: “Dịp Tết Đoan Ngọ tôi về thăm nhà, nhìn thấy Mã Gia Câu càng ngày càng giống tên súc sinh kia, tôi vừa tức lại vừa sợ. Trùng hợp lúc ấy trong túi quần mất một trăm tệ, tôi liền mượn có trút giận lên nó. Tôi không cố ý, không ngờ trong lúc nóng giận đánh nó gãy chân. Sau đó tôi xuống núi nhờ lão Vương chủ tiệm tạp hóa dưới chân núi để ý chăm sóc nó một chút. Không ngờ tháng sau khi quay trở về thì Gia Câu đã chết rồi!”

“Tên súc sinh mà ông nói là ai? Ông về nhà khi ấy đã nhìn thấy gì, chi tiết nhỏ nhất cũng phải thành thật khai báo.”

“Tên súc sinh kia chính là trưởng thôn của chúng tôi, Hường Hoa Vinh!” Hai mắt ông ta đỏ au, bộ dạng lúc này như muốn ăn thịt người. Nghe đến cái tên này, sắc mặt Vương Tinh trắng bệch như tờ giấy, hai tay cầm tách nước vô thức cũng run từng nhịp.

“Hắn cưỡng hiếp vợ tôi, lại còn uy hiếp chúng tôi. Chuyện này ở thôn quê là một sự sỉ nhục, nếu như truyền ra ngoài, vợ tôi không còn mặt mũi ra đường mà tôi cũng chẳng thể ngóc đầu lên nổi.

Hắn còn nói ở đồn cảnh sát có người quen của hắn, lời chúng tôi không có chứng cứ, lời vu khống sẽ không có ai tin, lại còn tự bôi tro trát trấu lên mặt. Do đó, tôi nuốt giận, không thừa kiện, đưa vợ sang nơi khác làm ăn để tránh dây dưa với hắn.” Mã Hoa nhớ lại chuyện xưa, vẻ mặt đau khổ: “Sau đó vợ tôi mang thai, sinh con trai đầu lòng, tôi cực kỳ sung sướng!

Mấy năm sau đó, ông chủ mua bảo hiểm tai nạn, yêu cầu chúng tôi đến bệnh viện làm đợt kiểm tra sức khỏe. Không ngờ bác sĩ cho tôi biết tôi mắc căn bệnh ‘Tình trùng chết’**, không thể có con. Lúc ấy mới biết Mã Gia Câu không phải là con của tôi, mà là của Hường Hoa Vinh!”

Khúc Mịch đưa mắt ra hiệu Hách Minh điều tra người tên Hường Hoa Vinh!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Đạo sĩ siêu độ

Lần tiếp theo thăm vấn hai vợ chồng Mã Hoa đã có bước chuyển ngoặt lớn, Khúc Mịch lệnh cho Hách Minh điều tra Hương Hoa Vinh.

“Mã Hoa, chỉ cần một tội danh cất giấu thi thể là ông đã có thể bị ngồi tù mấy năm trời. Tốt nhất ông ngồi đó suy nghĩ cho thật kỹ, không chừa chi tiết nhỏ nhất: ông phát hiện thi thể Mã Gia Câu như thế nào, chuyển thi thể ra sao, ai là đồng lõa.Nếu ông hợp tác chúng tôi sẽ không giao ông cho bên Viện Kiểm Sát.” Lục Ly dồn ép Mã Hoa.

“Tôi khai! Tôi khai hết!”

Chuyện đã đến mức này ông ta còn gì mà che giấu. Lúc trước ông ta không nghĩ chôn con trai mình cũng phải ngồi tù, bây giờ nghe cảnh sát nói vậy ông ta cảm thấy hối hận.

Người xưa có câu ‘Giấy không gói được lửa’, sớm biết có ngày hôm nay, ông ta cần gì vừa xử lý xác Mã Gia Câu vừa run sợ.

Ông ta cẩn thận nghĩ lại tình cảnh phát hiện ra thi thể, nhớ đến đâu thì kể đến đó.

Ngày hôm ấy, hai vợ chồng Mã Hoa về đến nhà thì trời đã tối đen, từ đằng xa thấy căn nhà chìm trong bóng tối chỉ nghĩ con trai đã đi ngủ.

Mã Hoa tính gõ cửa gọi, không ngờ mới chạm nhẹ thì cửa đã mở tung, ông ta vừa vước vào vừa mắng cậu con trai.

Vương Tinh vào trong, đưa tay bật đèn, trông thấy Mã Gia Câu đang nằm trên giường. Bà ta cất tiếng gọi nhưng không có động tĩnh. Bà ta bước lại gần ... Khuôn mặt Mã Gia Câu tím tái, đầu lưỡi thè ra ngoài, cổ bị siết bởi một sợi dây nilon.

Bà ta hoảng sợ, khóc ré lên, gào thét đưa Gia Câu đến bệnh viện. Thế nhưng Mã Hoa nói thi thể đã đông cứng, tắt thở từ lâu, tới bệnh viện cũng chẳng còn cứu được, tốt nhất là đem chôn nó đi. Về sau có ai hỏi thì cứ nói nó bệnh chết!

Vương Tinh sống chết cũng không đồng ý. Đột nhiên một vị đạo sĩ xuất hiện.

“Theo lời ông, lúc ấy một người mang dáng vẻ của một đạo sĩ bỗng dung bước vào ý muốn giúp cho oan hồn cậu bé siêu thoát. Sau đó lại biến mất, không thấy tăm hơi!” Lần đầu tiên, Khúc Mịch cất tiếng tra hỏi.

Mã Hoa gật đầu: “Vị đạo sĩ đó nói ông ta tình cờ đi ngang qua đây, phát hiện có âm hồn bất tán, nên đến gõ cửa. Ông ta nói con tôi sinh đúng vào ngày tháng xấu, cộng thêm đột tử, e rằng oan hồn không siêu thoát, còn lầy vạ cho người thân, nhất định phải cầu siêu. Ông ta nói thể tôi sợ lắm, đạo sĩ còn nói thêm ông ta xuất phát từ tâm, không nhận tiền, vì vậy tôi mới đồng ý.”

“Tên đạo sĩ đó chắc chắn là quân lừa gạt, không chừng chính lão ta đã giết chết con trai tôi!” Vương Tinh thình lình quát lớn, “Bây giờ nhớ lại, tôi mới cảm thấy ngày đó hành động của lão ta hết sức quái dị.”

“Quái dị thế nào?” Lục Ly truy vấn .

“Lão mặc cho Gia Câu chiếc váy đỏ, đem thi thể treo lưng lửng trên xà nhà, châm kim lên đỉnh đầu. Cuối cùng lấy khóa khóa phần hạ bộ của nó. Dặn dò chúng tôi nhất định phải chôn cất cho nó chính tề trước giờ Tý, không được phép để tin tức lộ ra ngoài.” Vương Tinh vừa kể vừa khóc.

*Giờ Tý: từ 23h đến 1h sáng.

Căn cứ kết quả nghiệm thi, trên người Mã Gia Câu có hai vết trói, một là vết thương trí mạng, vết thứ hai được tạo thành sau khi đã tử vong. Vết kim châm trên đỉnh đầu, và khóa dưới hạ bộ cũng ra tay sau khi chết.

“Tôi đi xuống tiệm tạp hóa dưới chân núi, cố tình trả dư thêm mùi rì, muốn giấu xác con trai nên xin thùng giấy để vận chuyển thi thể. Ở nông thôn, trời đã khuya, trên đường có ít người qua lại, đặc biệt là nơi chúng tôi sinh sống là vùng quê hẻo lánh, do vậy lại càng vắng người.

Tôi cho xác Mã Gia Câu vào trong thùng giấy, dùng xe đạp chạy lên núi cách đó khoảng mười dặm, tìm một nơi khuất chôn cất thẳng bẻ”, Mã Hoa khai tiếp, “Ngày hôm sau, tôi và vợ lại đi làm. Mấy tháng vừa qua, không hôm nào tôi được yên giấc, chỉ cần nhắm mắt lại đều là hình ảnh Gia Câu nằm trên đất. Lão đạo sĩ chắc chắn là tay lừa gạt, nhất định Gia Câu chết không nhắm mắt, không thể đầu thai.”

Vụ án đột nhiên xuất hiện một nhân vật tên Hương Hoa Vinh và một đạo sĩ xuất quỷ nhập thần. Bên này vừa xảy ra án mạng, đầu bên kia ngay lập tức có người xuất hiện bày cách giải quyết. Mục đích chính là không muốn hai vợ chồng Mã Hoa báo cảnh sát.

“Đội trưởng Khúc! Tôi muốn cho hai vợ chồng bọn họ phác họa chân dung!”, Lưu Ly cho rằng tay đạo sĩ là nghi ngờ nhất, nên dồn toàn sức điều tra người này.

Khúc Mịch gật đầu đồng ý, nhưng không hứng thú cho lắm, “Nói một chút về Hương Hoa Vinh!”, anh hình như chú ý đến người cha ruột của Mã Gia Câu hơn.

Mã Hoa nghe Khúc Mịch hỏi đột nhiên gương mặt lộ vẻ vui mừng: “Tên súc sinh ấy làm bao nhiêu điều xấu xa, ông trời sẽ trừng phạt hắn rồi! Ha ha ha! Ác giả ác báo, có điều ... chưa đến lúc mà thôi.”

“Đội trưởng Khúc! Có thông tin rồi!”, Hách Minh đẩy cửa bước vào, “Mười năm trước, cả gia đình Hường Hoa Vinh bị ngộ độc khí than, ngoại trừ Hường Hoa Vinh, thì vợ và hai đứa con đều tử vong tại chỗ. Sau khi được cấp cứu, Hường Hoa Vinh không chết nhưng lại trở thành người thực vật, bây giờ đang điều trị tại Viện Dưỡng Lão ở phía tây thành phố. Bởi do tai nạn bất ngờ, nên công ty bảo hiểm chi trả mọi tiền chữa trị, mấy năm nay, hẳn phải dựa vào máy dưỡng khí để duy trì mạng sống.”

“Hồn hấn đã bị Diêm vương bắt đi rồi, đây chính là báo ứng!” Mặc dù Mã Hoa đã sớm biết chuyện này thế nhưng gương mặt ông ta vẫn cảm thấy hả hê.

Mười năm trước? Khúc Mịch nhướn mày, “Lục Ly đưa hai vợ chồng Mã Hoa đi phác họa chân dung. Mạnh Triết và Vương Nhân Phủ đến nhà Mã Hoa điều tra hiện trường đầu tiên của vụ án. Hách Minh tiếp tục điều tra những việc liên quan Hường Hoa Vinh trước khi ông ta bị ngộ khí than. Tôi và Kha Mẫn sẽ đi đến Viện Dưỡng Lão một chuyến. Chúng ta chia ra hành động, sau đó tập hợp tại đây.”

Mọi người nhận lệnh, phân chia nhau làm việc, Khúc Mịch và Kha Mẫn lái xe đến Viện Dưỡng Lão phía tây thành phố.

Viện này do nhà nước lập, đã qua nhiều năm. Gian nhà lầu ba tầng nằm lẻ loi, bên ngoài trông khá cũ nát, bên trong vắng lặng.

Trong phòng làm việc, hai cô y tá vừa cắn hạt dưa vừa say sưa trò chuyện, vỏ hạt tứ tung dưới nền nhà.

Nghe thấy cảnh sát muốn tìm Hường Hoa Vinh, một trong hai người tắt tả đứng dậy, dẫn đường.

Phòng bệnh Hường Hoa Vinh nằm phía cuối hành lang lầu hai, gian phòng không lớn, chỉ đặt chiếc giường đơn, bên cạnh là chiếc bàn nhỏ đặt máy móc đang hoạt động. Một người đàn ông gầy gò nằm trên giường, ông dẫn cảm ở mũi, không còn chút dấu hiệu của sự sống.

“Ông ấy chính là Hường Hoa Vinh. Ba năm trước đây, kể từ khi tôi được điều đến đây chưa từng thấy ông ta tỉnh lại được một lần. Nếu không phải do công ty bảo hiểm chi tiền, thì chắc không có gia đình nào gánh nổi chi phí.” Cô y tá cảm thán: “Năm bắt động trên giường có khác gì chết đâu. Chỉ cần rút dây dưỡng khí, ông ta ngay lập tức mờ yên mà đẹp. Lần trước, nhân viên công ty bảo hiểm đến đây xem xét hơi tức giận vì phải bồi thường tiền quá nhiều.”

“Ông ta luôn trong tình trạng hôn mê bất tỉnh tại sao công ty bảo hiểm vẫn phải đều đặn chi tiền lo liệu?” Kha Mẫn lên tiếng hỏi.

“Đương nhiên là phải như vậy, trừ khi người nhà đồng ý rút ống dẫn. Nhưng người nhà ông ta chết hết rồi, nên không ai có thể đưa ra quyết định!” Cô y tá trề lưỡi đầu.

“Gia đình đã chết hết, nhưng không có họ hàng thân thích đến thăm ông ta ư?” Khúc Mịch đột nhiên hỏi.

“Có lẽ là vậy!” Ánh mắt cô y tá lóe sáng, “À! Em gái tôi từng nhìn thấy. Ông ta tuy không thể nói chuyện, nhưng hai người chỉ có thể yên lặng quan sát, tuyệt nhiên không thể động vào ống dẫn khí, nếu không sẽ gây họa!”

Cô ta lặp đi lặp lại lời căn dặn nhiều lần, Khúc Mịch nhìn chăm chăm cô ta.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Bản án mười năm trước

Khúc Mịch để Kha Mẫn đi gặp Viện trưởng kiểm tra hồ sơ của Hường Hoa Vinh, còn anh thì đứng phía cuối hành lang hút thuốc.

“Xin lỗi! Nơi này không được hút thuốc ...”, một cô y tá tầm khoảng ba mươi tuổi vừa trông thấy anh hơi khựng lại một chút, “À! Thì ra anh cảnh sát. Ở đây chúng tôi có khu vực hút thuốc riêng, nếu anh muốn hút thuốc vui lòng theo tôi!”

Khúc Mịch dụi tắt tàn thuốc theo cô ta đi lên lầu.

“Y tá trưởng! Nơi đây bệnh nhân không nhiều, người như Hường Hoa Vinh lại là ca bệnh hiếm thấy ... Cô biết rõ mọi chuyện về anh ta chứ?”

“Làm sao anh biết tôi là y tá trưởng?”, Nữ y tá ngẩn người, cúi đầu nhìn trước ngực, cô ta nhớ rõ ngày hôm nay cô không đeo bảng tên.

“Giang Nguyệt, tốt nghiệp Học viện y thành phố Giang năm 1997, là y tá tiêu biểu nhất, đạt được nhiều danh hiệu xuất sắc trong công tác. Trên bảng thông báo ở văn phòng có ảnh và thông tin sơ lược của cô, vừa đi ngang qua đã nhìn thấy.”

“Thật sao? Không đáng được nhắc tới!”, khuôn mặt cô ta ửng đỏ, được một ‘đại soái ca’ dành lời khen tặng như vậy thì còn gì bằng, “Hường Hoa Vinh là người khá ‘có tiếng’ trong viện chúng tôi. Ai là nhân viên mới đều muốn tới nhìn mặt anh ta một cái. Người sống đòi thực vật đã hiếm, cả nhà lại chết hết. May là công ty bảo hiểm chịu chi tiền cho anh ta, họ hàng một năm cũng đến đây thăm anh ta một lần ...”

“Họ hàng? Họ hàng thân thiết đến mức nào?”, Khúc Mịch lập tức truy hỏi.

“Là một người đàn ông khoảng hơn ba mươi tuổi, từ khi Hường Hoa Vinh nhập viện đến bây giờ, năm nào anh ta cũng ghé qua. Mỗi lần anh ta đều ngồi rất lâu bên giường bệnh, còn dọn dẹp phòng bệnh cho Hường Hoa Vinh ... Cảm tình tôi nghĩ chắc cũng phải thân thiết lắm.”

“Ồ! Vậy lần trước anh ta đến đây là khi nào?” ánh mắt Khúc Mịch trở nên thâm sâu, không rõ anh đang suy nghĩ gì.

“Hình như là năm ngoái, năm nay vẫn chưa thấy ghé lại; bởi vì viện trưởng hạ lệnh thân nhân đến thăm phải có thẻ căn cước; anh ta nói anh ta không mang theo, sau hôm đó thì không thấy xuất hiện nữa!”, cô y tá nhớ rất rõ ràng.

Khúc Mịch đột nhiên nhớ lại lời dặn dò của cô y tá trong phòng vừa rồi, nên anh hỏi tiếp: “Có người chăm sóc đặc biệt cho Hường Hoa Vinh đúng không? Vừa rồi cô y tá có nhắc chúng tôi không được phép đụng vào ống dưỡng khí, sợ có chuyện ngoài ý muốn.”

“Ý anh nói Tiểu Phương à? Lần trước khi người đàn ông đó đến thăm cũng là ca trực của cô ta. Anh ta ngồi một chút rồi đi, Tiểu Phương đi thăm bệnh mới phát hiện ống dưỡng khí của Hường Hoa Vinh bị tuột ra. Cô ta mau mau gắn lại, may là phát hiện kịp thời nên không xảy ra sự cố. Tuy nhiên vụ này viện trưởng biết được phạt cô ta một tháng tiền thưởng và đề ra quy định thân nhân phải dùng thẻ căn cước khi đến thăm bệnh.

May là Hường Hoa Vinh không còn ai thân thích, nếu không thì Tiểu Phương đã gây ra họa lớn. Bây giờ chúng tôi chẳng ai dám nhắc chuyện này trước mặt cô ta, nghe xong thế nào cô ta cũng trở mặt.”

“Ống dưỡng khí đứt rất sâu, làm sao rời ra được?”

“Nghe mấy người nói là người đàn ông kia rút ra, có lẽ anh ta trông thấy Hường Hoa Vinh sống quá khổ cực, chỉ bằng cho anh ta đoàn tụ cùng gia đình. Còn có người nói chính Tiểu Phương sợ ý làm rơi rồi đổ cho người khác”, y tá trưởng giải thích, “Cụ thể thế nào tôi không rõ, tôi cũng nghe kể lại vì đột đó tôi đi tập huấn ở tỉnh.”

“Y tá trưởng, nói xấu sau lưng người khác hình như không tốt!”, Khúc Mịch chưa kịp lên tiếng, cô y tá trẻ gương mặt lạnh tanh đẩy cửa bước vào.

“Ai nói xấu cô! Tôi đang phối hợp điều tra của cảnh sát.” Y tá trưởng có vẻ hơi kiên dè cô ta, “Cô tới thật đúng lúc, anh cảnh sát đây muốn tìm hiểu về Hường Hoa Vinh, cô trợ giúp anh ấy!” Dứt lời y tá trưởng lách người rồi đi.

Khúc Mịch rút điện thoại di động, mở ra file hình, bên trong có bức ảnh vợ chồng Mã Hoa. Anh đưa ra trước mặt cô y tá trẻ, cô ta ngay lập tức nhận ra Mã Hoa.

“Chính là anh ta, lần trước tôi vào ngay sau khi anh ta rời đi, trông thấy ống dưỡng khí đã bị rút ra.” Tất cả là do người đàn ông này khiến cô ta mất đi một tháng tiền thưởng còn bị đám đồng nghiệp đem ra bàn tán. Nếu không phải vì gia đình Hường Hoa Vinh không có người truy cứu, thì có lẽ bây giờ cô đã bị cho thôi việc.

Do vậy, người đàn ông này có hóa thành tro cô cũng nhận ra.

“Anh ta làm hại tôi ra nông nổi này ... Tôi cố đợi anh ta quay lại sẽ báo cảnh sát. Nếu cảnh sát ra tay thẩm vấn, chắc chắn anh ta sẽ không dám nói dối. Đáng tiếc! Anh ta không hề quay lại. Nỗi oan này sẽ theo tôi đến cuối đời ... Thật xui xẻo hết biết!”, cô y tá trẻ tức giận.

Đến Viện dưỡng lão lần này thu hoạch được rất nhiều, Khúc Mịch và Kha Mẫn quay về Cục cảnh sát, những người khác cũng lục tục trở về.

Lục Ly mang theo chân dung vợ chồng Mã Hoa đã phác họa. Mọi người ai nấy đều cho rằng khả năng hai vợ chồng cho lời khai giả là rất lớn.

Chân dung là vị đạo sĩ mặc đạo bào, tóc búi cao, cài cây trâm bằng trúc, bộ râu dài, trong tay cầm chiếc phát trần, đôi giày vải màu đen. Loại quần áo này chỉ có thể thấy trên tivi, rõ ràng đây là đồ diễn.

Mạnh Triết và Vương Nhân Phủ đi kiểm tra hiện trường án mạng trở về. Bởi vì thời gian trôi qua đã lâu, hiện trường sớm đã bị phá hủy. Bọn họ chỉ thu được vài dấu chân và vết máu khô, đã đưa qua pháp y Tăng kiểm nghiệm, không biết có đầu mối hữu dụng gì không.

“Đội trưởng Khúc! Liên quan đến chuyện gia đình Hường Hoa Vinh bị ngạt khí gas có rất nhiều điểm đáng ngờ. Nhưng vì nhà họ Hường không còn ai, họ hàng không muốn truy cứu nên vụ án không thành lập.” Hách Minh đã hỏi thăm những thôn dân sống quanh đó, đặc biệt hàng xóm nhà họ Hường thu được khá nhiều tin tức.

Khúc Mịch để cho cậu ta báo cáo chi tiết.

Vốn dĩ cha của Hường Hoa Vinh là trưởng thôn, sau này về hưu Hường Hoa Vinh lên thay. Hường Hoa Vinh ở trong thôn một tay che trời, mọi chuyện đều do anh ta định đoạt.

Thôn Vương Gia nằm ở nơi hoang vu hẻo lánh, kinh tế không phát triển, thôn dân mu muội, vô tri, chịu ức hiếp của nhà họ Hường bao năm đã thành quen.

Ngày bốn người nhà họ Hường bị trúng độc khí gas, có hàng xóm nhìn thấy nửa đêm có người lén lút trèo tường nhà Hường Hoa Vinh. Chó trong nhà bị trúng bả chết. Rõ ràng có người cố tình ra tay.

Nhà họ Hường đặc tội với nhiều người, kể cả họ hàng thân thích nên chẳng ai thêm nhìn mặt, lại càng không có người ra tay tương trợ. Còn thôn dân đương nhiên đốt pháo ăn mừng, không một ai đứng ra báo cảnh sát.

“Tôi cũng đã hỏi kỹ hàng xóm nhà Hường Hoa Vinh, nhưng nhân chứng cho biết trời hôm đó rất tối, nên không nhìn ra được đáng dấp. Chỉ thấy hấn vóc người gầy yếu, không cao, lúc trèo tường ra ngoài chân khập khà khập khiễng, hình như đã bị trẹo chân.” Hách Minh báo cáo kết quả.

“Đội trưởng Khúc, sự việc đã rõ rõ ràng ràng. Mã Hoa tuy không giết con trai nhưng anh ta đúng là hung thủ giết người!”, Kha Mẫn giọng khẳng định: “Mã Hoa biết đứa con này không phải con ruột của mình nên muốn trả thù Hường Hoa Vinh. Nửa đêm anh ta lên vào nhà họ Hường, bả chết con chó, rồi mở khí gas. Không ngờ Hường Hoa Vinh phước lớn mạng lớn không chết. Do vậy, anh ta mới chạy đến Viện dưỡng lão rút ống dưỡng khí nhưng đáng tiếc không thành công.”

Mọi người cảm thấy suy đoán này có chứng có cứ, gật đầu lia lịa nhưng Khúc Mịch lại lắc đầu.

Lời tác giả: Các nhân vật đều xuất hiện hết rồi ... Các bạn đã đoán được ai là hung thủ chưa???

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Hai người

Mọi người đem tất cả các kết quả tập hợp lại, ngay cả một người không linh hoạt như Kha Mẫn còn nghi Mã Hoa chính là thủ phạm gây ra vụ ngạt khí gas trong gia đình bốn người nhà họ Hường, hơn nữa hấn còn cả gan dám đến Viện dưỡng lão sát hại Hường Hoa Vinh.

Khúc Mịch không đồng tình, anh lắc đầu: “Tôi có hai nghi vấn, nhờ mọi người giải thích. Thứ nhất, tám năm trước Mã Hoamới biết Mã Gia Câu không phải con ruột, trong khi đó vụ ngạt khí gas thì xảy ra mười năm về trước; thứ hai, y tá nói Viện dưỡng lão hàng năm đều có người đàn ông đến thăm Hường Hoa Vinh, nhưng tại sao năm ngoái mới muốn giết anh ta?”

Tất cả nghe xong ai nấy đều trầm tư, thời gian rõ ràng không khớp. Kha Mẫn cố gắng tìm ra lý do níu kéo quan điểm của mình, miễn cưỡng trả lời: “Hay là ... Mã Hoa chỉ muốn trả thù việc Hường Hoa Vinh cưỡng hiếp vợ mình; anh ta là người nhu nhược ... nên chần chừ suốt bảy tám năm sau mới dám động thủ ...” càng về sau ngữ khí của cô ta lộ rõ sự do dự, không dám chắc.

Nghĩ đi, ai hận một người, muốn giết người đó lại phải âm mưu cả bảy tám năm trời; hơn nữa vụ mưu sát của hấn có hàng ngàn kẻ hở!

“Hàng năm có hai người đến thăm Hường Hoa Vinh đơn giản chỉ có hai lý do: coi hấn chết hay chưa; còn sống hay không?”, Khúc Mịch ung dung trả lời: “Tôi nghĩ bọn họ nằm ở lý do đầu tiên.”

“Hai người? Không phải chỉ có Mã Hoa thôi sao?”, Kha Mẫn ngăn người. Cô theo Khúc Mịch đến viện dưỡng lão, hai người tách nhau chưa đến năm phút đồng hồ, có chuyện gì cô không biết sao?

“Tôi biết rồi!”, Lục Ly vẫn đang chăm chú lắng nghe đột nhiên lớn giọng, “Y tá trưởng cho biết có một người đàn ông hàng năm đều đến thăm Hường Hoa Vinh, năm trước sau khi xảy ra vụ rút ống dẫn khí có quay lại một lần. Vì nghe nói phải dùng thẻ căn cước đăng ký, anh ta không đem theo nên không xuất hiện.

Cô y tá trẻ thì khai người đàn ông sau khi rút ống dưỡng khí thì chưa từng quay lại, cô ta rất chú ý chuyện này nên chắc chắn không nhớ lầm. Đồng thời, thời điểm người đàn ông xuất hiện thì y tá trưởng không có ở Viện dưỡng lão. Cô y tá trẻ mới đến viện ba năm trước, vì vậy ‘người đàn ông’ trong câu chuyện của hai người là hoàn toàn khác nhau!”

Khỏe miệng Khúc Mịch nhàn nhạt ý cười, không phản bác suy đoán của Lục Ly, đứng lên rồi nói: “Chúng ta cần thăm vấn Mã Hoa thêm lần nữa, hi vọng anh ta biết người đàn ông kia là ai.”

Mã Hoa thấy mình lại bị triệu tập thăm vấn, hơi sợ: “Đồng chí cảnh sát! Tôi thật sự không làm chuyện gì trái luân thường đạo lý. Chuyện gì biết tôi đã kể hết rồi, không giấu giếm bất cứ điều gì. Các anh phải điều tra rõ ràng, đừng để người tốt phải bị hãm oan!”

Trong ấn tượng của anh ta, cảnh sát đều là những người rất dữ tợn, bọn họ đã nhận định ai là hung thủ sẽ khẳng khái buộc tội cho bằng được.

“Tại sao ông lại đến Viện dưỡng lão rút ống dưỡng khí của Hường Hoa Vinh?”, Lục Ly không nhiều lời, trước tiếp hỏi thẳng.

“Tôi không có! Tôi thật sự không có!”, Mã Hoa như mèo bị giẫm phải đuôi, kêu la í ới: “Tôi chỉ muốn đến xem hấn đã chết hay chưa. Tôi đọc trên báo nghe nói người thực vật đều sống không được lâu, liền nghĩ ngay đến tên khốn kiếp Hường Hoa Vinh này.”

“Ông qua đó mấy lần? Đi lúc nào? Khi đến thăm Hường Hoa Vinh còn nhìn thấy ai?”, Lục Ly hỏi dồn dập khiến Mã Hoa không thờ nổi.

“Đồng chí cảnh sát, cuối tháng mười năm ngoái tôi có đến đó một lần, ngồi một lát thì rời đi, ngoại trừ y tá thì không nhìn thấy ai khác. Bởi vì tôi còn phải làm việc nên thật sự không có nhiều thời gian. Hơn nữa toàn thân hần cảm đầy ống dẫn, da bọc xương, tôi nhìn cũng sợ.” Mã Hoa sắc mặt trắng bệch, giờ tay lên: “Tôi thề với trời đất nếu như tôi nói dối nửa lời thì ngày mai sẽ không còn được nhìn thấy mặt trời.”

“Cảnh sát chúng tôi phá án cần phải có chứng cứ, chắc chắn không hàm oan người khác, tuyệt đối không bỏ qua người xấu. Ông không cần phải thề thốt lăng nhăng, chỉ cần khai thật là được. Mười năm trước nhà Hường Hoa Vinh bị ngạt khí gas, ông đang ở đâu? Làm gì?”

“Tôi ở nhà mẹ vợ!”, Mã Hoa không nghĩ ngợi, trả lời ngay lập tức.

“Sự việc mười năm trước làm sao ông nhớ rõ vậy! Còn nói không nói dối???”

“Hường Hoa Vinh không chuyện xấu nào mà không làm, chiếm đất thôn dân, chiếm vợ người ta, nghe nói còn ăn chặn tiền bồi thường đất đai nhà nước cấp cho thôn dân. Một nhà bốn người chết vì khí gas ai nấy cũng đều reo hò vui sướng!

Tôi mừng đến mức ngủ không được ... Làm sao không nhớ rõ được chứ? Lúc đó tôi ở nhà cha mẹ vợ, còn cố ý chạy về thôn xem trò vui! Sau đó nghe nói là cố ý giết người, không biết ai đã thay trời hành đạo, thực sự giải hết oán hận!”, Mã Hoa đưa ra lý do hợp tình hợp lý, manh mối này lại bị đứt đoạn.

Bây giờ xem ra chỉ còn tên đạo sĩ được phác họa không giống với thực tế kia. Vợ chồng Mã Hoa một mực khẳng định là có người này, khẩu cung hai người lại nhất quán, có thể kết luận không phải nói dối.

Khúc Mịch xin lệnh truy nã vị đạo sĩ, đồng thời phái người đến thôn Vương Gia điều tra lại vụ án trúng độc khí gas.

“Người này cao khoảng một mét sáu lăm đến một mét bảy, người hơi gầy yếu, chân trái có tật”, Khúc Mịch giọng chắc nịch, “Trọng điểm là phải điều tra mười năm trước ở thôn đó có việc gì lớn liên quan đến Hường Hoa Vinh hay không. Bây giờ đã đến giờ nghỉ trưa, ăn cơm trước rồi chia nhau ra hành động.”

Đội hình sự làm việc chưa bao giờ phân biệt ngày đêm, vậy mà bây giờ lại có thể xuống căn tin ăn cơm đúng giờ.

“Lão đại, từ bao giờ canteen lại có thêm ‘tiểu Tây Thi’ thế này?”, Mạnh Triết nhìn cô nhân viên bán thức ăn môi hồng răng trắng, khá xinh nên thì thầm bên tai Lục Ly.

“Vậy thì theo đuổi đi. Sau này đội hình sự chúng ta đến mua cơm lại được thêm ít đồ ăn!”, Trong đội hình sự chỉ có Kha Mẫn đã lập gia đình, còn những người khác vẫn còn độc thân.

Bọn họ làm cảnh sát hình sự, lương không cao, thời gian đi làm lại không cố định, từ sáng đến tối đối mặt với những người mang tội giết người, giao thiệp với thi thể ... Ai dám đồng ý gả con cho một người đàn ông như vậy!

Ngày lễ ngày tết, bạn bè bà con liên tục hỏi chuyện đã có bạn gái hay chưa, lại còn nhiệt tình giới thiệu khiến ai nấy đều cảm thấy phiền chết đi được.

“Lão đại đừng đùa!”, Mạnh Triết cười hi hi, vừa cho cơm vào miệng vừa lải nhải, “Coi chừng mình không lọt mắt người ta!”

Lục Ly nhìn theo hướng của Mạnh Triết, trông thấy cô ta cười tươi như hoa với Khúc Mịch, Khúc Mịch xoay người rời đi.

Bên cạnh có vài nữ cảnh viên cũng nhìn anh, đuôi mày dập dờn ý xuân, thâm xì xào bàn tán.

“Mấy cô này toàn theo chủ nghĩa nhan không, vừa trông thấy một anh chàng đẹp trai chẳng còn nghe thấy chuyện chê cảnh sát hình sự tội ngày làm bạn với xác chết!”, Mạnh Triết miết miết khóe môi.

Lục Ly chau mày: “Nhan không?”

“Lão đại anh đừng đặt tất cả mọi suy nghĩ lên vụ án. Khi rảnh rồi thì coi thêm tin tức giải trí một chút, phim Hàn Quốc gì gì đó, đừng để khi có bạn gái rồi lại không cùng chung tiếng nói.”

“Phí lời! Mau ăn cơm đi, ăn xong còn phải làm việc!”, Lục Ly đã hơn ba mươi, cũng từng có bạn gái nhưng đã chia tay ba năm về trước, hiện tại vẫn chỉ một mình hiu quạnh.

“Đội trưởng Khúc! Vật chứng mọi người đưa qua chúng tôi xét nghiệm xong cả rồi. Những dấu chân đó đều thuộc về ba người nhà Mã Hoa, còn vết máu ... là máu gà.” Tăng Dĩ Nhu trông thấy Khúc Mịch liếc nhìn phần cơm của anh, là món mè gà, “Tôi không ảnh hưởng bữa trưa của anh chứ?”

“Nếu như có người mời, thì ăn sẽ ngon hơn”, anh lên tiếng, “Tuy nhiên, người ấy chỉ thích mời người khác ăn mì gói chứ không phải là cơm!”

Người đàn ông này coi mình là ai chứ??? Cô mời ăn, còn cung cấp chỗ ở miễn phí? Tối hôm trước ở nhờ sau đó gặp mặt cô coi như không có chuyện gì phát sinh, một tiếng cảm ơn cũng không.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 11: Khoanh vùng

Tăng Dĩ Nhu trông thấy một chiếc bàn trống, cô dự tính qua đó ngồi. Vào nghề đã lâu, cô đã quen dùng bữa một mình.

“Ngồi chung đi!”, Khúc Mịch đột nhiên ngẩng đầu nói, “Ngày đó tôi ở nhờ nhà cô một đêm vẫn chưa nói tiếng cảm ơn!”

“Ồ đây không tiện tán gẫu chủ đề này!” Cô vội vàng ngồi xuống, hạ thấp giọng. Xung quanh đều là đồng nghiệp, nếu để bọn họ nghe thấy nhất định sẽ hiểu lầm.

“Về mặt của cô vừa rồi thông báo cho tôi biết cô rất chú ý đến hai từ ‘Cảm ơn.’” Khúc Mịch buông đũa, “Hon nữa cô cũng rất quan tâm vụ án bé trai mặc váy đồ!”

“Có thể nhìn thấu tâm tư người khác hay không không quan trọng lắm. Tuy nhiên có một số vấn đề nên giữ trong lòng là được, nói ra chỉ khiến đối phương càng thêm chán ghét.” Ngoài miệng thì nói vậy, nhưng cô vẫn bằng lòng ngồi cùng bàn với anh.

Khúc Mịch không thêm đề ý: “Trong nghiên cứu tâm lý, con người thường mắc một bệnh giống nhau đó chính là lúc nào cũng thích đọc được suy nghĩ và hành động của người bên cạnh. Thế nhưng từ trước đến nay tôi không lãng phí thời gian vào những chuyện tẻ nhạt đó cũng không kiêng nể bất cứ một ai, nghĩ sao thì nói vậy.”

Nói câu dài ngoằng như vậy rốt cục là có ý gì? Ý nói cô ở trong mắt anh là người đặc biệt sao? Sặc! Cô nhớ tới những phân tích rành mạch của Khúc Mịch về vợ chồng Mã Hoa đột nhiên cảm thấy sợ hãi. Được một chuyên gia tâm lý để mắt chẳng có gì đáng khoe khoang hay kiêu ngạo.

“Điều tra nhiều như vậy nhưng tất cả các manh mối đều bị đứt hết, bây giờ trở về vạch xuất phát”, thật tâm Tăng Dĩ Nhu rất chú ý đến vụ án này, Mã Gia Câu quá đáng thương.

Cậu bé khi còn sống không có được tình yêu thương của cả cha lẫn mẹ, chết còn bị ra tay một cách tàn ác. Nếu sớm bắt được hung thủ cũng có thể phần nào an ủi vong linh của cậu.

“Tại sao tôi lại có cảm giác hung thủ đã vô cùng rõ ràng rồi nhỉ?”, Khúc Mịch nhếch miệng, lộ ra nụ cười kiêu ngạo.

Tăng Dĩ Nhu chưa quen Khúc Mịch được bao lâu nhưng cô biết anh không phải là người giỏi võ mồm. Đôi mắt cô sáng rõ, truy hỏi: “Anh đã biết hung thủ là ai rồi ư?”

“Tự mình nghĩ đi!”, giọng anh mang theo vài phần chọc tức, “Có một số chuyện nên giữ trong lòng là tốt rồi, đừng khiến người ta thêm chán ghét.”

Người đàn ông này ... Bởi mới nói đặc tội với ai cũng được, đừng nên đặc tội tới chuyên gia tâm lý học, bạn sẽ bị tức chết!

“Biết về sơ đồ tập hợp không?”, anh gõ gõ tay lên bàn, “Bất kỳ tội phạm nào đều không phải ngẫu nhiên, hung thủ và nạn nhân nhất định có liên hệ. Khẳng định bọn họ đã từng gặp nhau, cố gắng tìm những điểm nổi trũng gian, chân tướng cách đó không còn xa.”

Tăng Dĩ Nhu cau mày, miệng không còn tập trung nhai cơm, đầu óc chỉ nghĩ đến từng chi tiết nhỏ nhất của vụ án.

Anh nhìn người phụ nữ trước mắt mình, khi thì nhíu mày, khi thì đưa tay quệt khóe miệng, lúc thì trầm tư, đáy mắt anh bắt gặp mang theo ý cười nồng đậm.

“Tôi ăn xong rồi, xin phép đi trước, pháp y Tăng cứ từ từ suy nghĩ!”, anh đứng lên đi ra cửa.

Tăng Dĩ Nhu không đáp lại, hình như không nghe thấy. Được một lát, cô đứng bật dậy: “Đội trưởng Khúc! Tôi nghĩ ra rồi!”

Thanh âm cô lớn đến mức tất cả mọi người trong canteen đều nghe thấy, dưới con mắt mọi người cô đang đuổi theo Khúc Mịch.

“Đội trưởng Khúc quả là mị lực vô biên, ngay cả mỹ nhân của khoa pháp y cũng bị chinh phục!”, Mạnh Triết vừa nói vừa thở dài, “Haizza! Sẽ còn không biết bao nhiêu tài tử giai nhân phải khóc thét trong nhà vệ sinh nữa đây!”

“Pháp y Tăng tìm Đội trưởng Khúc là vì công việc, tên nhóc đừng ăn nói lung tung! Ăn xong chưa? Đi thôi!”, Lục Ly thiếu kiên nhẫn, mở miệng mắng một câu rồi nhấc chân đi ra ngoài, trông thấy Tăng Dĩ Nhu và Khúc Mịch đang đứng nói chuyện cách đó không xa.

Khúc Mịch một tay rút túi quần, tay kia cầm điều thuốc; còn Tăng Dĩ Nhu đứng đối diện anh không ngừng nói gì đó. Lục Ly không nhìn rõ ánh mắt của Khúc Mịch nhưng có thể trông thấy nét mặt của Khúc Mịch rất dịu dàng. Tiếp theo anh khẽ gật đầu, Tăng Dĩ Nhu lập tức nhảy nhót, như một bé gái được người lớn khen ngợi.

Lục Ly không nghĩ đến một người luôn bình tĩnh thận trọng trong công việc như Tăng Dĩ Nhu lại có một bộ mặt như vậy, hai người bọn họ đứng bên

nhau đẹp như một bức tranh, tựa như một đôi tình nhân yêu nhau đã lâu.

Tình nhân? Hai từ này đột nhiên đâm nhói tim anh ta, anh ta bồn chồn, rút ra một điều thuốc.

“Lão đại! Không phải chỉ khi nào thức đêm tăng ca anh mới hút thuốc để tỉnh táo thôi ư?” Mạnh Triết lên tiếng hỏi.

Chưa đợi Lục Ly trả lời, đột nhiên có tiếng chuông điện thoại.

“Alo!”, Lục Ly ngừng một chút, sắc mặt biến chuyển, “Uyển Như?”, rồi anh ta rảo bước đến nơi vắng người.

Uyển Như? Cái tên nghe quen quen? Mạnh Triết vỗ mạnh vào đầu một cái ... À ... Nhớ ra rồi, là tên bạn gái cũ của lão đại. Ngày xưa cô ấy có đến đội hình sự tìm lão đại vài lần, là một cô gái vui vẻ, có hai lúm đồng tiền rất đáng yêu.

Nghe nói bố mẹ cô ta không thích nghề nghiệp của lão đại, nhất quyết chia rẽ, đưa cô ta ra nước ngoài. Tâm trạng lão đại u buồn, từ đó không còn thấy yêu đương gì nữa.

Bây giờ bọn họ liên lạc trở lại ... Nói lại tình xưa??? Đây là chuyện khiến người ta thật sự phẫn chấn.

Mạnh Triết vừa ngẩng đầu thì không còn trông thấy bóng dáng Lục Ly, vội vàng gọi điện thoại tìm, bọn họ còn phải đến thôn Mã Hoa điều tra vụ án.

Trải qua điều tra, bọn họ phát hiện ra thêm một người tên Trần Vi.

Trần Vi, là người sống trong thôn Vương Gia, năm nay ba mươi tám tuổi. Vợ là Dương Quế Trân, còn có một cậu con trai tên Trần Tiểu Bảo, mười hai tuổi, học lớp bốn.

“Mười năm trước, trong quá trình tu bổ quốc lộ, buộc phải di dời mộ của ba mẹ Trần Vi, do vậy gia đình anh ta được bồi thường ba mươi ngàn tệ. Sau đó nghe nói, thực chất là được năm mươi ngàn, nhưng trưởng thôn Hường Hoa Vinh đã ăn chặn hai mươi ngàn.

Trần Vi nghe tin đồn nên kéo đến nhà Hường Hoa Vinh làm ầm ĩ, bị chó nhà Hường Hoa Vinh cắn bị thương chân trái. Hường Hoa Vinh báo cảnh sát, khai Trần Vi lén xông vào nhà có ý đồ mưu sát, anh ta bị giam mười lăm ngày.”

“Chân trái bị thương?”, Khúc Mịch lặp lại, “Người tên Trần Vi này bây giờ đang ở đâu?”

Lục Ly cau mày: “Sau vụ này Trần Vi biến mất, không thấy anh ta quay trở về thôn, cũng không liên lạc với người nhà. Có người nói anh ta đang làm công trong thành phố, vợ có đi tìm, nhưng không tìm được.”

Năm ngoái???? Nếu không phải là người rút ống đường khí của Hường Hoa Vinh ... vậy thì người hàng năm đều đến Viện đường lão thăm viếng phải chăng chính là Trần Vi?

Khúc Mịch lập tức phái người đi dò la, quả nhiên y tá trưởng nhận ra Trần Vi.

“Mau chóng tìm tin tức của Trần Vi, cho dù phải mò xuống tận đáy biển cũng phải tìm ra hần!”, Khúc Mịch ra lệnh.

Tuy rằng không có chứng cứ chứng minh Trần Vi có quan hệ với vụ án của Mã Gia Cầu, nhưng vụ ngạt khí gas mười năm trước chắc chắn có liên quan đến hần. Không ngờ điều tra một hồi lòi ra được bản án mười năm trước.

Lục Ly dựa vào kinh nghiệm nhiều năm có thể nhận ra được điểm bất thường. Mã Hoa và Trần Vi đều có thù oán với Hường Hoa Vinh, mà Hường Hoa Vinh lại là cha ruột của Mã Gia Cầu.

Sau khi chuyện xảy ra với nhà họ Hường mười năm trước, Trần Vi liền rời khỏi thôn đi làm công. Năm ngoái, Mã Hoa đến Viện đường lão muốn giết chết Hường Hoa Vinh, và Trần Vi lúc đó cũng không thấy tăm hơi.

Giữa bọn họ có vô số mối dây liên hệ, và sự thật thì chưa được tiết lộ!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Bắt ba ba vào rọ

Vợ của Trần Vi là Dương Quế Trân, nghe tin cảnh sát tìm chồng mình, đầu tiên là chửi rủa ầm ĩ, sau đó là khóc lóc nỉ non, tố khổ tố đau.

Nhà Trần Vi nghèo rớt mùng tơi, trong phòng không có bất cứ đồ vật gì coi cho được, một mình nuôi con trai, sống qua ngày, mười năm nay chịu bao gian khổ. Sống trong một thôn lạc hậu như thôn Vương Gia việc ly hôn là không bao giờ xảy ra; nếu Trần Vi cả đời không xuất hiện, chị ta cũng phải

sống cảnh góa bụa cả đời.

Chứng kiến phản ứng đó, Lục Ly tin chắc chị ta không biết tin tức của Trần Vi. Máy năm trước chị ta có đến một vài công trường xây dựng trong thành phố, nhưng không tìm được.

Trần Vi chẳng có nghề nào ra hồn, lại không có bằng cấp, phạm vi tìm được việc làm có giới hạn. Chỉ cần anh ta còn ở trong thành, chắc chắn sẽ tìm ra, thế nhưng sợ rằng anh ta đã sớm trốn đến nơi khác.

Một tháng trôi qua, vị đạo sĩ trong bộ y phục quái dị không chút tin tức, cộng thêm việc điều tra tung tích của Trần Vi liên tục gặp khó khăn.

“Đội trưởng Khúc! Nếu không chúng ta đăng lệnh truy nã được không?”, Mạnh Triết đề nghị.

“Chúng ta không có chứng cứ xác thực, không thể xin lệnh truy nã. Huống chi đánh rắn động cỏ không phải là biện pháp hay, có lẽ lại dọa Trần Vi càng trốn càng xa.” Lục Ly không đồng ý, thế nhưng đâu còn cách nào khác, cứ mò kim đáy biển như vậy vừa hao tiền tốn của lại chẳng thu được kết quả gì.

Cấp trên rất quan tâm vụ án này, thị trường gọi điện thoại hỏi thúc Cục Trưởng không biết bao nhiêu lần hỏi thăm về tiến triển của vụ án. Bây giờ đội hình sự là bị chú ý nhất, áp lực rất lớn.

Lục Ly hi vọng sớm ngày bắt được hung thủ, nhưng trong lòng anh ta vẫn có chút hả hê, cảm giác ‘cười trên sự đau khổ của người khác’.

“Đánh rắn động cỏ không được, thì chúng ta xuất động!”, Khúc Mịch bình tĩnh lên tiếng.

Ngày hôm sau, đài truyền hình thành phố ra một tin tức: Một người tên Hường Hoa Vinh, sống đời thực vật suốt mười năm nay đột nhiên có phản ứng, theo các y bác sĩ suy đoán chẳng bao lâu nữa Hường Hoa Vinh sẽ khôi phục lại được ý thức. Đây là điều cực kỳ hiếm thấy trong nước, hiện tại đang có các chuyên gia từ thủ đô về đây để tiến hành nghiên cứu, khả năng hồi phục của anh ta ngày càng cao.

Tin tức một ngày phát ba bốn lần, phía dưới màn hình còn chạy dòng chữ đưa thêm thông tin này.

Sau ba ngày, lại có thêm một tin tức nữa được công bố. Theo tin cho biết Hường Hoa Vinh đã mở mắt; phản ngôn ngữ, và cử động hiện vẫn chưa hoàn toàn hồi phục. Chuyên gia kết luận, chỉ cần tích cực uống thuốc và tiến hành vật lý trị liệu Hường Hoa Vinh có thể được như người bình thường.

Các tờ báo lớn nhỏ trong tỉnh chen chúc nhau mà đến, không gặp được Hường Hoa Vinh liền quay sang các bác sĩ và nhân viên công tác trong viện. Liên quan đến tin tức ‘Người sống đời thực vật suốt mười năm đột nhiên tỉnh lại’ che ngợp bầu trời thông tin, không ai mà không biết.

Liên tiếp mấy ngày, từ từ người tụ tập ở viện dưỡng lão cũng thưa dần. Vào một đêm nọ, một người đội mũ mặc y phục đen, dáng người nhỏ bé lên vào.

Hắn dường như khá quen thuộc ‘địa hình’, quay đi quay lại đã tìm thấy phòng bệnh Hường Hoa Vinh. Trong phòng bệnh không mở đèn, bệnh nhân quay lưng về phía cửa.

Hắn dựa vào ánh đèn từ phía ngoài hắt vào, móc ra một cây côn, vừa định quất lên người nằm trên giường, ngay lập tức người ấy ngồi bật dậy.

“Trần Vi, ông đến rồi?”

“Á!”, hần sợ quá la lên một tiếng, cây côn trong tay rơi xuống đất, “Mày sống lại rồi sao?”

“Lần trước ông rút ống dưỡng khí của tôi, lần này lại muốn đập chết tôi?” người nằm trên giường lớn tiếng hỏi.

“Tao ... Mày ...”, hần lắp bắp trả lời, rồi như một con mèo con nhặt cây côn trên đất, hướng về phía người ngồi trên giường, nện mạnh xuống: “Ông trời không thu nhận mày, thì tao cho mày đi chầu Diêm vương!”

Một cánh tay mạnh mẽ đưa qua, nắm lấy cánh tay hần.

‘Tách’, đèn bật sáng.

“Trần Vi, vì ông có ý định mưu sát Hường Hoa Vinh, hiện tại chúng tôi chính thức bắt giữ ông!”, chiếc đèn sáng loáng trói chặt hai bàn tay hần.

“Chiều dụ rắn ra khỏi hang, gây ông đập lưng ông này của Đội trưởng Khúc thật cao minh!”, Mạnh Triết nhảy từ trên giường xuống, cười ha ha.

Lục Ly liếc anh ta một cái: “Lời này nên giữ lại khi nào về đến Cục gặp Đội trưởng Khúc rồi nói!”

Lớn tiếng tôn sùng, còn chưa biết tên Trần Vi này có quan hệ với vụ của Mã Gia Câu hay không đây! Chỉ dựa vào trực giác suy luận ai mà không được, then chốt vẫn phải có chứng cứ.

Tuy nhiên phải công nhận lời nói của Khúc Mịch cực kỳ có phân lượng, có thể khiến tất cả các chuyên gia, y bác sĩ cùng các nhân viên trong Viện dưỡng lão phối hợp vô điều kiện.

Lục Ly đưa hần về Cục cảnh sát, ngay lập tức tiến hành thẩm vấn. Tên Trần Vi rất cứng miệng, cúi đầu không nói, hơn hai tiếng trôi qua vẫn không cạy được hần nửa chữ.

Các cảnh viên trong đội hình sự luân phiên nhau ‘ra trận’, nói tới miệng khô lưỡi rất nhưng vẫn cứ như đàn gảy tai trâu. Ngay cả một người dễ tính như Kha Mẫn mà phải tức giận, chỉ một mình Khúc Mịch không lên tiếng, xoay vòng trước bật lửa trên tay.

“Mày đừng tưởng không nói lời nào thì bọn tao không cách nào bắt được mày!”, Lục Ly đập mạnh bàn, “Vừa rồi mày có ý đồ hành hung Hướng Hoa Vinh đã bị cảnh sát bắt ngay tại trận. Với tội danh này cũng có thể khiến mày ngồi tù tám đến mười năm”

Trần Vi ngẩng đầu nhìn anh ta, đột nhiên mở miệng nói: “Đồng chí cảnh sát ... Tôi ... Tôi ... muốn đi vệ sinh!”

Kha Mẫn còn tưởng hấn định khai gì, đưa tay cầm bút, chuẩn bị ghi chép, nửa câu sau của hấn khiến cô ta tức lộn máu.

Khúc Mịch để Mạnh Triết đưa hấn đi vệ sinh, vừa đặt mông ngồi xuống, hấn lại đòi uống nước. Uống nước xong, lại đòi ăn cơm, cơm xong lại đòi đi đại tiện ... Lăn lộn qua lại cũng đã quá nửa đêm.

Để bắt được hấn, đội hình sự đã phải ôm cây đợi thỏ ở Viện đường lão suốt mấy ngày liền, mệt là cả người.

Nhìn từng cảnh viên sắc mặt tiêu tụy, Khúc Mịch cho mọi người về nhà nghỉ ngơi. Theo quy định có thể tạm giam Trần Vi hai mươi bốn tiếng. Hơn nữa hấn còn bị bắt tại trận đang hành hung người khác có thể tạm giam chờ chuyển giao cho Viện kiểm soát.

Nhưng rõ ràng là chứng cứ không đủ, không có khẩu cung của hấn, khả năng hấn sẽ được vô tội và được phóng thích.

Rạng sáng hôm sau, đội hình sự chuẩn bị thẩm vấn hấn lần thứ hai. Không ngờ có một người bước tới, tự xưng là luật sư, muốn bảo lãnh Trần Vi.

Trần Vi chỉ là một người nông dân bình thường, huống hồ chỉ ngày hôm qua sau khi hấn bị tóm cũng không liên lạc với bên ngoài, vị luật sư này lại xuất hiện ... Thật kỳ lạ!

“Thật không tiện, Trần Vi có quan hệ với cả hai vụ án mạng, không thể bảo lãnh!”, Khúc Mịch dĩ nhiên đầu chịu thừa người.

Luật sư không nhiều lời, liền xoay người rời đi, một lát sau điện thoại của phòng hình sự vang lên, là Cục Trưởng Hoàng gọi đến.

“Nếu vụ án này do tôi phụ trách, mong Cục Trưởng Hoàng đừng can dự!”, Khúc Mịch chỉ nói một câu rồi ngắt điện thoại, “Thẩm vấn Trần Vi, trong vòng hai mươi bốn tiếng nhất định phải cạy được miệng hấn! Mặt khác nhờ phía pháp y Tăng lấy DNA của Trần Vi, rồi so sánh với biểu bì trên khề tay của Mã Gia Câu.”

Mạnh Triết nghe xong tinh thần tỉnh táo hấn: “Chúng ta còn thời gian một ngày để oanh tạc, em không tin hấn không mở miệng.”

“Vô dụng thôi!”, Khúc Mịch đứng dậy, “Từ tối hôm qua tôi đã có cảm giác hấn muốn trì hoãn thời gian, ngày hôm nay khi luật sư đến đây đã chứng minh suy đoán của tôi. Tôi nghĩ tên Trần Vi lăn lộn ngoài đời suốt mười năm nay, không còn là một người nông dân chất phác của thôn Vương Gia nữa rồi. Hấn nắm rất rõ trình tự phá án của cảnh sát. Chỉ cần hấn chịu đựng qua ngày hôm nay, chúng ta nhất định phải thả người. Do vậy hấn sẽ không dễ dàng mở miệng. Lần này để tôi tự thẩm vấn.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Thôi miên? Không chế tinh thần?

Khúc Mịch tự mình thẩm vấn Trần Vi, nghe đến đây Mạnh Triết hưng phấn hấn, anh ta muốn coi xem Khúc Mịch có thể cạy được miệng Trần Vi như thế nào.

“Vừa có luật sư đến bảo lãnh anh ... Nhưng không được!”, Khúc Mịch theo dõi nét mặt của hấn.

Rõ ràng hai mắt của hấn sáng lên, rồi ngày lập tức lại cúi gầm đầu xuống.

“Anh có mưu đồ giết Hướng Hoa Vinh nhưng không thành, nếu như chúng tôi giao ông cho Viện Kiểm Soát, ít nhất cũng bị tù vài năm. Đến thời điểm mãn hạn, ra tù lại vẫn là một trang hảo hấn.” Khúc Mịch nói tiếp.

Khóe miệng Trần Vi bụm lại, rõ ràng đắc ý, nhưng vẫn không chịu hé môi.

“Mười năm nay anh lăn lộn ngoài đời quả là hường đi đúng đắn. Nhìn chiếc thắt lưng anh đang mang coi, ít nhất cũng hơn hai trăm tệ.”

Ánh mắt Trần Vi sáng rõ, tay đặt lên thắt lưng, ngẩng đầu nhìn Khúc Mịch một chút rồi lại cúi xuống.

Là một anh nông dân xuất phát từ một thôn hẻo lánh miền núi lại dám bỏ ra số tiền như vậy chỉ để mua chiếc dây lưng, ắt hẳn trong tay hấn khá có nhiều

tiền, rất ý thức bề ngoài của mình.

Tuy nhiên từ trong cốt tủy vẫn là một người nông dân tri thức nông cạn, hần không tài nào hòa nhập với cuộc sống của giới thượng lưu. Hần muốn dựa vào chiếc thắt lưng đất tiền này để được sự tán thưởng của người xung quanh nhưng thật phí công.

Hần lại không dám trở về thôn khoe khoang, thậm chí có tiền cũng không dám gửi về nuôi con. Hần ở bên ngoài sống rất thoải mái, nhưng trong lòng thì xoắn xuýt, đau khổ.

Tinh thần của một người đều có điểm giới hạn, nếu vượt quá điểm này nhất định phải tìm một nơi phát tiết, nếu không sẽ sụp đổ.

Nhìn gương mặt Khúc Mịch tỏ ra bình thản nhưng thực chất đang cố gắng tìm ‘lỗ thủng’ tinh thần của hần.

Đầu tiên hần đắc ý, sau đó lại cố gắng dần xuống.

Khúc Mịch tiếp tục câu chuyện: “Bây giờ trong thành phố tỉ lệ thất nghiệp rất cao, ngay cả người tốt nghiệp đại học chính quy còn không tìm nổi được một công việc cho ra hồn. Anh có thể đứng vững trong thành phố xem ra là người khá có năng lực.”

“Chính xác!”, Trần Vi không nhìn được, “Bọn họ đặt tiêu chuẩn công việc vượt quá khả năng, làm thì ít mà còn ngại bẩn, ngại khổ. Bên ngoài ăn mặc cũng ra dáng lắm, túi quần có khi còn sạch hơn cả mặt. Còn suốt ngày tỏ vẻ coi thường dân quê, càng nghĩ càng thấy tức”

“Anh hùng không màng xuất xứ, mấy tiền bối không phải đều xuất thân từ nông dân sao. Nếu như anh ra ngoài làm công sớm thêm mấy năm cũng không đến nỗi bị người ta bắt nạt, bị chó cắn mà ngay cả bệnh viện cũng không dám đi khám.”

“Mẹ nó! Tên trưởng thôn đúng chó má!”, nghe những lời này sắc mặt Trần Vi thay đổi hẳn.

Ánh mắt Khúc Mịch trở nên thâm sâu, anh biết mình đã thành công khiến Trần Vi tức giận.

Theo tính cách của những người nhu nhược, sống hướng nội, sau khi bị làm nhục, sự tức giận sẽ khiến họ phát điên lên, có thể còn trở nên thông minh hơn. Tên Trần Vi trước mắt Khúc Mịch là một ví dụ điển hình.

“Anh ta có phải dạng chó má hay không thì tôi không biết, nhưng năm đó anh ta dẫn người đào mộ tổ nhà anh. Ban ngày ban mặt mà mộ cha mẹ của anh bị coi như rác rưởi, vứt ngoài đường! Bị người ta cười đầu cười cổ mùi vị đó thế nào nhỉ?”

Trán Trần Vi nổi gân xanh, khoe miệng co rúm biểu hiện sự ảm nẫn.

“Anh cho rằng mình không thể nào chống lại chính sách nhà nước, đành cầm lấy ba mươi ngàn tệ. Ai ngờ tên Hường Hoa Vinh nuốt mất hai mươi ngàn! Anh chạy đi tìm Hường Hoa Vinh đòi lại công lý, Hường Hoa Vinh lại thả chó cắn người. Nhà bị đào mộ, chân bị chó cắn, ngồi tù dĩ nhiên vẫn là anh! Cảm thấy oan ức không? Oan ức không?”

Khúc Mịch nhìn chăm chăm vào đôi mắt Trần Vi, hai tay chống xuống bàn, từ từ áp sát gương mặt hần, ngữ điệu ngày càng được nâng cao, tốc độ nói càng lúc càng nhanh.

“Công đạo ở đâu? Công lý ở đâu? Ông trời đúng là có mắt như mù!”

Hai tay Trần Vi cuộn chặt thành nắm đấm, các khớp kêu răng rắc, cặp mắt đỏ au, ý thức hỗn loạn.

Rầm!

Hần đột nhiên đứng bật dậy: “Thằng đó là tên súc sinh! Tôi muốn nó tuyệt tử tuyệt tôn!”

“Tuyệt tử tuyệt tôn? Ha ha ha ... Đáng tiếc ông trời không nhận tao, tao hôn mê mười năm cũng tỉnh lại! Vẫn sẽ trở thành trưởng thôn, vẫn là thằng chột làm vua xứ mù. Mày làm gì được tao? Pháp luật không bắt được tao, ông trời đều không ngó đến.

Mày muốn tao tuyệt tử tuyệt tôn. Nằm mơ giữa ban ngày. Tao còn phải cảm ơn vì mày đã hạ độc khí gas, để cho con vợ tao quy tiên! Đường đường chính chính lấy thêm vợ lẽ, sinh cho tao tám mươi đứa con mập mạp.” Về mặt Khúc Mịch ngông cuồng, tựa như đã biến thành một người khác.

Ánh mắt Trần Vi càng ngày càng hỗn loạn: “Mày ... mày là ai?”

“Tao là ai trong lòng mày rõ nhất!”, Anh chỉ vào chóp mũi của Trần Vi mắng, “Bồi thường cho mày ba mươi ngàn là được rồi, còn không cất vào túi lại đến nhà tao gây chuyện, có tin tao thả chó cắn chết mày không? Ba mẹ mày tan hết xương hết cốt, được ba mươi ngàn đã là may lắm rồi, mày còn muốn làm tiền nữa à?”

“Hường Hoa Vinh, mày không được phép khinh người quá đáng!”, Trần Vi tức đến toàn thân run rẩy, đặc biệt chân trái bị tật run bần bật.

“Khinh người quá đáng? Tao bắt nạt mày lúc nào? Có tin tao gọi điện thoại tổng mày vào tù, ở đó ăn lương khô qua ngày. Sao vậy? Tức? Tức thì làm được gì?”

Ánh mắt Trần Vi nhìn Khúc Mịch càng ngày càng hung ác, bên trong lộ ra tia muốn giết người: “Hường Hoa Vinh, mày chết không từ té được đâu!”

“Ồ! Bằng cách nào anh có thể khiến Hường Hoa Vinh không chết từ tể?”, Khúc Mịch kéo gần khoảng cách với hắn, từ từ ngồi xuống ghế đối diện, “Vậy thì anh cần một kế hoạch vẹn toàn, khiến hắn tự đẩy mình vào con đường chết. Con chó nhà hắn quá đáng ghét, ‘Chó cạy gần nhà, gà cạy gần chuồng’, nhất định phải giết chết ... Giết bằng cách nào đây?”

“Tâm thuốc trừ sâu vào trong xương, chỉ cần nó ăn, bảo đảm chưa kịp rên la đã nằm thẳng cẳng.” ánh mắt Trần Vi trở nên xa xôi, đáy mắt lóe lên tia sáng.

“Biện pháp này rất hay, đầu tiên giết chó chết, sau đó sẽ đối phó người!” thanh âm Khúc Mịch lơ lửng không có định.

“Đứng! Cho con chó kia ăn xương tâm thuốc trước, hai chân ngay đơ, nằm trên mặt đất, không động đậy. Tôi lặng lẽ vào phòng, mở khí gas, đóng hết cửa phòng. Tôi đứng ở trong sân đến khi trời gần sáng, chứng kiến trong phòng không còn động tĩnh mới leo tường bỏ chạy.

Sáng hôm sau, trông thấy Hường Hoa Vinh và vợ con được mang ra ngoài, trong lòng tôi thật sự cảm thấy thoải mái, người xem phần khôi ra mặt. Khi ấy, tôi thật muốn hét to cho mọi người biết là do tôi làm!” Trần Vi như rơi vào ký ức, đôi mắt không có tiêu cự, cả người vô hồn, không khác nào một con rối bị giật dây.

Mà người giật dây không ai khác chính là Khúc Mịch, anh hoàn toàn điều khiển suy nghĩ và cử chỉ của Trần Vi.

Mạnh Triết ở bên cạnh trợn mắt há mồm .... Cái này có phải là thôi miên không? Sao không giống trên tivi.

Tăng Dị Nhu bước vào từ lâu, vốn dĩ muốn lấy DNA của Trần Vi. Trông thấy Khúc Mịch đang thăm vấn nghi phạm nên không dám đến quấy rầy.

Chứng kiến kẻ tình nghi bị dẫn dắt, tinh thần suy sụp, Tăng Dị Nhu không biết có nên khám phục Khúc Mịch hay không.

Cô rất quan tâm đến những luận văn, những bài phát biểu của Khúc Mịch, trong đó chủ yếu là các bài giảng về việc khống chế tinh thần. Khống chế tinh thần không giống với thôi miên, không cần đối phương phối hợp cao, nhưng có yêu cầu khá cao với người thực hiện.

Trong một khoảng thời gian ngắn chạm vào nội tâm của một người, phối hợp các phương pháp hữu hiệu kích thích khiến đối phương tinh thần hỗn loạn, suy sụp, từ đó đạt được mục đích khống chế.

Cô luôn cho rằng biện pháp khống chế tinh thần này quả thật đáng sợ, nếu người thực hiện mang tâm bất chính như vậy sẽ trở thành một tên sát thủ giết người không vấy máu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Thần kinh có vấn đề

Dưới sự công kích của Khúc Mịch, Trần Vi nhanh chóng suy sụp, thực chất vụ án ngạt khí gas của nhà họ Hường là do hắn gây ra.

“Anh làm rất tốt, đúng là ‘Đại hiệp thay trời hành đạo’.” Khúc Mịch gật gù khen ngợi, “Hường Hoa Vinh không chết, anh ta khỏe mạnh nằm an dưỡng trong Viện dưỡng lão, còn có người giúp anh ta trị liệu miễn phí. Nhưng để anh ta sống như vậy cũng tốt, không cử động, không thể nói chuyện, ngay cả việc tự hít thở cũng không được. Hàng năm anh đều đến thăm anh ta, mỗi lần đến thăm là mỗi lần cảm thấy hả dạ!”

“Đứng! Lần đầu tiên, trước khi đến đó tôi hận hắn ngút trời, cho rằng ông trời thật sự không có mắt, không để tên khốn kiếp này chết đi cho rồi. Đến khi nhìn dáng vẻ của hắn trong lòng tôi cực kỳ thoải mái. Cứ để nó sống như thế, người không ra người, ma không ra ma, thực sự sung sướng!” Trần Vi mỉm cười, nụ cười khiến hắn trông càng thêm quỷ dị.

“Năm ngoái, anh đến thăm Hường Hoa Vinh, không ngờ gặp được Mã Hoa ở phòng bệnh. Anh mới biết được Mã Gia Cầu là con trai của Hường Hoa Vinh, một lần nữa anh cảm thấy ông trời thật bất công. Anh muốn thay trời hành đạo, muốn cho Hường Hoa Vinh tuyệt tử tuyệt tôn.”

Nghe đến đó, ánh mắt Mạnh Triết sáng rõ, dây thần kinh căng ra, những mâu thuẫn tồn tại bấy lâu nay trong đầu anh ta ngay lập tức được ... Đả thông!

Ngồi quan Trần Vi dúi dúi vào một chỗ, trông như ma quỷ, hắn vừa định lên tiếng thì cửa phòng thăm vấn đột nhiên mở tung.

Tất cả mọi người còn đang chìm đắm trong bầu không khí do Khúc Mịch tạo ra liền bị tiếng động lớn ập đến, ai nấy giật nảy mình. Trần Vi ngẩn người, đôi mắt mù mịt nhìn xung quanh, sau đó chau mày, dùng tay xoa xoa huyệt thái dương, tựa như muốn nhớ lại chuyện gì đang xảy ra.

Ngoài cửa chính là vị luật sư lúc sáng, anh ta nhìn Trần Vi: “Anh Trần, anh không cần sợ, tôi là luật sư sẽ đảm bảo cho anh bình an vô sự. Anh có quyền giữ im lặng! Bọn họ đối xử với anh thế nào rồi?”

“Tôi trông thấy Hường Hoa Vinh, hắn đến rồi!”, tư duy Trần Vi có chút hỗn loạn, ngôn ngữ cử chỉ đều không bình thường.

Anh luật sư xoay qua Khúc Mịch, giọng trịnh trọng: “Đội trưởng Khúc, tôi hoài nghi các anh không có chứng cứ xác thực, tạo áp lực lên đương sự của tôi, dẫn đến tinh thần anh ta bị rối loạn. Tôi có quyền thay đương sự của mình xin một cuộc kiểm tra, mặt khác yêu cầu không được phép thành lập khẩu cung lần này!”

“Mẹ nó!”, Mạnh Triết âm thầm chửi một câu, rõ ràng Trần Vi đang từ từ nhận tội, ai ngờ giữa đường lại xuất hiện một tên ‘Trình Giao Kim’.

Nhìn anh ta áo quần chỉnh tề, miệng nói toàn những thuật ngữ chuyên nghiệp, Mạnh Triết thật lòng chỉ muốn nhào tới đánh.

“Căn cứ theo pháp luật quyền x chương xx điều xx quy định: Cố ý nhục mạ người khác, khiến đối phương thương tổn về tinh thần có thể phán nhiều nhất ba tháng tù giam hoặc tạm giam ít nhất mười lăm ngày. Tôi sẽ tuân theo pháp luật bảo vệ quyền lợi của mình, xin anh chú ý thái độ của mình một chút!” Anh ta nghiêm mặt nói với Mạnh Triết.

Cái tên khốn này ... Nếu như tình cờ gặp trên đường, Mạnh Triết sẽ không do dự xông tới đánh cho một trận ra hồn, cho hết bày đặt sử dụng quyền lợi! Tuy nhiên đang ở Cục cảnh sát, anh lại là một cảnh viên, đành phải nuốt cục tức xuống.

Khúc Mịch cau mày, anh không thích cuộc thăm vấn của mình bị xen ngang.

“Vi luật sư không biết tên họ kia ... Anh tự tiện xông vào phòng thăm vấn quấy rầy quá trình lấy lời khai của cảnh sát, tôi có quyền tố cáo anh. Tôi không biết căn cứ vào điều nào, khoản nào, chương thứ mấy, cũng không biết sẽ phán thời gian bao lâu. Tuy nhiên, tôi biết anh là người hiểu rõ nhất!” Lục Ly làm cảnh sát đã nhiều năm, giao tiếp với mấy tay luật sư, Kiểm sát trưởng đã quen, biết rõ đám người này không bình thường.

Bọn họ động một chút là mang pháp luật ra nói, nói như một con vẹt, với bọn chúng không thể nói tiếng người.

Vương Nhân Phủ nở nụ cười gian xảo, lại còn cười rất lớn tiếng.

Tay luật sư sắc mặt trở nên khó coi, “Tôi đại diện cho đương sự của tôi yêu cầu được nhập viện!”

“Kha Mẫn! Hướng dẫn người này làm thủ tục!”, Khúc Mịch trở về như bình thường.

Trần Vi nhanh chóng được xe cấp cứu đưa đến bệnh viện, có Mạnh Triết và Hách Minh đi theo. Bọn họ chịu trách nhiệm canh giữ nghi phạm, không cho hắn bỏ trốn trong lúc khám chữa bệnh.

“Đội trưởng Khúc! Vừa rồi có phải anh thôi miên Trần Vi không?”, ánh mắt Vương Nhân Phủ ngập tràn sự nể phục.

“Thuật thôi miên là thông qua sự dẫn dắt khiến đối phương rơi vào trạng thái giống như đang ngủ, nhưng không phải là giấc ngủ sinh lý. Đây là loại trạng thái ý thức của con người bị suy yếu, tiềm thức trở nên sống động.

Mỗi người chúng ta ở một thời điểm nào đó có thể sẽ rơi vào trạng thái giống như thôi miên. Ví dụ ngồi xe lửa, rất tẻ nhạt, tiếng thanh âm chuyển động của bánh xe đều đều cũng sẽ trở thành vật kích thích khiến con người dường như rơi vào trạng thái thôi miên. Trong thôi miên tựa hồ có thể nghe được tiếng nhân viên thông báo trạm dừng, nhưng những âm thanh khác thì chỉ mơ mơ hồ hồ, thậm chí nghe không rõ.”

“Vừa rồi Đội trưởng Khúc không phải thôi miên Trần Vi!”, Tăng Dĩ Nhu giọng chắc nịch.

Khúc Mịch liếc cô một cái: “Xem ra cho dù Trần Vi có nhận tội, hắn vẫn thoát án tử hình.”

“Ý Đội trưởng Khúc là tên luật sư ấy sẽ làm một buổi kiểm tra tâm lý của Trần Vi, sẽ nghĩ cách khiến hắn trở thành người mắc bệnh tâm thần?”, Lục Ly nhớ tới tay luật sư kia, khả năng hắn sẽ sử dụng biện pháp này để chạy tội.

“Không cần nghĩ biện pháp!”, Khúc Mịch giọng đanh thép, “Tên Trần Vi này chắc chắn thần kinh có vấn đề!”

Có vấn đề? Nhìn bề ngoài hắn rất bình thường, bị tóm vẫn còn có thể cố gắng giữ được tỉnh táo, khiến cho toàn đội hình sự không ai làm gì được hắn. Nếu không phải nhờ Khúc Mịch là chuyên gia tâm lý học tội phạm, có thể phá phòng tuyến của hắn, bằng không cạy miệng hắn cũng không được.

“Một người nếu giết người để hả giận thường thường sau khi xuống tay sẽ trốn tránh, sợ hãi, thậm chí ăn ngủ không yên. Theo bản năng bọn họ sẽ rời xa tất cả những sự việc có liên quan đến nạn nhân, có người khi nghe thấy tiếng còi hụ cảnh sát, xe cảnh sát đều rất hoảng sợ. Nhưng Trần Vi lại ngược lại, hắn không lần trốn mà còn tỏ ra không sợ hãi, hàng năm vẫn đến Viện dưỡng lão thăm Hường Hoa Vinh, thỏa mãn những suy nghĩ vẩn vơ trong lòng hắn.

Mười năm nay, Trần Vi làm công trong thành phố, tuy rằng hắn kiếm được nhiều tiền nhưng vẫn có không ít người khinh hắn ra mặt. Hắn hận những người xem thường mình, trải qua lần đầu tiên giết người, những biểu hiện mặc cảm của hắn càng lộ rõ. Trông có vẻ hướng ngoại nhưng thực chất tâm lý vẩn vơ. Nếu như đi điều tra, chắc chắn trong mười năm vừa qua hắn có không ít lần tranh chấp với người khác, thậm chí còn đánh nhau, mà không chỉ một lần.

Trong lúc vô tình hắn nghe được chuyện Mã Gia Câu là con của Hường Hoa Vinh, tinh thần hắn sụp đổ, nên chạy đi rút ống dưỡng khí của Hường Hoa Vinh. Sau đó hắn đến Viện dưỡng lão xác định lần nữa coi Hường Hoa Vinh chết hay chưa.

Xác nhận Hường Hoa Vinh không sao, hắn bắt đầu bày ra kế giết Mã Gia Câu, còn cứ để tên Hường Hoa Vinh sống dật dờ như vậy, nhìn huyết mạch

cuối cùng của anh ta cũng đứt mắt, trong lòng hắn mới cảm thấy thoải mái.

Tôi khẳng định, sau khi giết Mã Gia Câu hắn nhất định lên lút đến Viện dưỡng lão! Hắn muốn chính miệng mình nói tin này cho Hương Hoa Vinh, để cho sự trả thù của hắn thành công trọn vẹn.

Khi hắn xem thông tin trên tivi, hắn cảm giác tất cả những gì hắn làm đều hoài công, hắn không tiếc tất cả, bắt buộc phải giết chết Hương Hoa Vinh!

Những điều này chứng tỏ tâm lý hắn vận vẹo. Còn khi tôi nói chuyện với hắn, tôi xác định thần kinh hắn có vấn đề.”

“Sặc! Vậy là vừa rồi không phải anh tiến hành phương pháp khống chế tinh thần Trần Vi?”, Tăng Dĩ Nhu hỏi giọng đầy ngạc nhiên.

“Không chế tinh thần?”, anh nhếch miệng “Có phải bác sĩ Tăng nhiệm phim khoa học viễn tưởng quá rồi không?”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Tất cả đều hợp lý

Nghe Khúc Mịch suy luận mọi người đều tâm phục khẩu phục, Tăng Dĩ Nhu hai mắt sáng rỡ. Anh không hổ danh là chuyên gia tâm lý học tội phạm, quả nhiên danh xứng với thực.

“Vừa rồi không phải anh tiến hành phương pháp khống chế tinh thần Trần Vi sao?”, Tăng Dĩ Nhu hỏi giọng đầy ngạc nhiên.

“Không chế tinh thần?”, anh nhếch miệng “Có phải bác sĩ Tăng nhiệm phim khoa học viễn tưởng quá rồi không?”

“Vậy tại sao hắn lại biểu hiện dị thường như vậy? Thời điểm anh kích thích hắn, ánh mắt hắn hỗn loạn, cả người tựa hồ như quay trở về tình cảnh năm đó.” Không chỉ Tăng Dĩ Nhu mà ai nấy đều muốn biết đáp án.

“Vi vậy hắn mới có bệnh!”

Trời! Mọi người hai mắt nhìn nhau, đáy mắt ngập tràn sự nghi hoặc ____ Chi đơn giản như vậy thôi ư?!!

“Đừng bao giờ thần thánh hóa bất kỳ con người nào, đừng lúc nào để mất đi những năng lực suy nghĩ bình thường. Những nghiên cứu của con người về bộ não chỉ như muối bỏ bể, không chế tinh thần của một người tạm thời chỉ là lý thuyết!”, Khúc Mịch để lại một câu rồi xoay người rời đi.

Tăng Dĩ Nhu chau mày, người đàn ông này thật khó tiếp xúc. Trong máu huyết của anh ấy là bản tính kiêu ngạo trời sinh, cho dù có cùng đẳng cấp, cảm giác của anh mang lại vẫn chính là sự cao cao tại thượng.

Kết quả chẩn đoán thần kinh của Trần Vi mau chóng có được. Dĩ nhiên kết quả ấy không nằm ngoài suy đoán của mọi người, tất cả đều khá thất vọng. Hắn quả nhiên là người mắc bệnh tâm thần, thuộc dạng ngẫu phát bạo lực. Nói cách khác, hắn có thể sinh hoạt như người bình thường, thậm chí có thể đi làm. Một khi bị kích thích, sẽ phát bệnh, biểu hiện là có khuynh hướng bạo lực.

Tuy rằng người mắc bệnh tâm thần giết người không cần đền mạng, thế nhưng vẫn phải chịu sự chế tài của pháp luật.

Trần Vi điều trị trong bệnh viện một tuần, bệnh tình tương đối ổn định. Khúc Mịch chờ hắn để thăm vấn lần tiếp theo, lần này không cần nhiều lời, hắn khai nhận tỉ mỉ toàn bộ quá trình gây án.

Vụ án khí gas vào mười năm trước, vụ án giết Mã Gia Câu bốn tháng về trước, dĩ nhiên không khác những suy luận của Khúc Mịch đến nửa chữ.

“Anh biết có một vị đạo sĩ hay không?”, Lục Ly truy hỏi.

“Đạo sĩ??”, Trần Vi cau mày, một lát sau thì lắc đầu phủ nhận.

“Anh thật sự không biết?”, Lục Ly lấy tấm ảnh phác họa của vị đạo sĩ ra, “Anh nhìn cẩn thận lại một chút đi, ngũ quan, quần áo, râu, đáng đáp.”

Hắn nhìn chằm chằm chân dung, cau chặt mày, lắc đầu lia lịa: “Tôi nên biết hắn sao?”

“Đương sự của tôi trạng thái tinh thần hiện tại không ổn định, tôi muốn đưa anh ta trở lại bệnh viện tiếp tục trị liệu. Bây giờ anh ta không thích hợp để tiếp nhận điều tra. Còn được phép thăm vấn nữa hay không cần phải đợi sự phê duyệt của bác sĩ.” Anh chàng luật sư ngồi bên cạnh, cảm thấy Trần Vi lại có dấu hiệu không bình thường nên vội đứng ra ngăn cản.

Lục Ly cau mày nhưng không còn cách nào khác. Cũng may Trần Vi đã thú nhận tất cả, Tăng Dĩ Nhu đã xét nghiệm DNA của hắn, hoàn toàn trùng khớp với biểu bì trên khê tay của Mã Gia Câu.

Những chứng cứ này, cộng thêm khẩu cung của Trần Vi đã đủ để buộc tội hắn là hung thủ trong vụ án Mã Gia Cầu.

Cảnh sát nhanh chóng giao hồ sơ cho Viện kiểm sát, tòa án nhất trí phán Trần Vi có tội. Tuy nhiên hắn là người mắc bệnh tâm thần nên xử cao nhất chỉ là án tù chung thân.

Vợ Trần Vi mang con đến phiên tòa, khóc ngất lên ngất xuống, nhưng Trần Vi không có xú cảm xúc nào. Từ lúc ở trên tòa đến giờ hắn không nói gì, gương mặt không lộ chút biểu cảm, nhìn ra có thể thấy không hề bình thường.

Bên ngoài tòa án tụ tập không ít phóng viên, vụ án của Mã Gia Cầu rất được dư luận chú ý.

Dương Quê Trần được đưa lên xe cấp cứu, đám phóng viên vội vàng vây lại chỉ mong chụp được một tấm hình. Có mấy tay phóng viên thiếu đạo đức, còn chặn đầu xe cứu thương để mong có được một tấm ảnh rõ ràng một chút.

Xe cứu thương không thể nhúc nhích, bác sĩ trên xe rống to: “Bệnh nhân sắp chết rồi, anh còn chụp cái gì? Thật sự không có tình người!” Lúc này, đám phóng viên mới chịu lùi về sau.

Bên này xe cứu thương vừa đi khỏi, bên kia Trần Vi đã được mang ra ngoài. Đám phóng viên lại ồa lên, đèn flash chớp tắt liên tục, khiến mọi người phải nheo mắt.

Lục Ly sợ bị đám phóng viên vây quanh phòng vẫn nên cố tình đi ra bằng cửa sau. Anh vừa rời khỏi thang bộ, một nữ phóng viên từ ngã rẽ vọt đến.

“Đồng chí cảnh sát, có thể hỏi vài câu được không?”, cô phóng viên tóc ngắn ngang tai, gọn gàng, năng động.

Lục Ly cau chặt mi, chẳng trách phiên tòa chưa kết thúc Khúc Mịch đã rời khỏi ‘sân diễn’, thật sự bây giờ phóng viên không để lọt bất cứ đường ra nào.

“Giống như trong phiên tòa, không có cái gì để phỏng vấn hết!”, anh ta từ chối, nhanh chân tiến về phía trước.

Nữ phóng viên như con chó theo đuôi: “Đội phó Lục, vụ án lần này rất được sự quan tâm của công chúng, có thể nói cho chúng tôi biết vì sao đội hình sự có thể khóa chặt nghi phạm, bắt được hung thủ? Tôi nghe nói hung thủ là một kẻ ranh ma, trong quá trình thẩm vấn đột nhiên bộc phát bệnh tâm thần. Có phải cảnh sát các anh trong quá trình lấy lời khai dùng phương pháp trái với quy tắc???”

Lục Ly nghe những lời này đột nhiên đứng khựng lại, cô phóng viên không phòng bị, va mạnh vào sau lưng anh ta, kêu đau vài tiếng.

Anh ta cúi đầu nhìn bảng tên của cô phóng viên: “Hoắc Thê Ni, Tập san chiều Đại Dương. Làm sao cô biết tên tôi?”

“Tôi còn biết đội phó Lục thiếu chút nữa sẽ trở thành Đội trưởng Đội cảnh sát hình sự, đáng tiếc nửa đường xuất hiện một chuyên gia tâm lý học tên Khúc Mịch!” Nữ phóng viên đưa máy ghi âm đến gần sang miệng Lục Ly, “Anh tán thành cách thức phá án của Đội trưởng Khúc không? Anh ấy là chuyên gia tâm lý học tội phạm, phá án lại chỉ dựa vào những phương pháp không chút cực khổ để có chứng cứ. Vụ án Mã Gia Cầu lần này mọi người đều cho rằng là công lao của Khúc Mịch, anh có ý kiến gì với chuyện này không?”

Rầm!

Lục Ly đóng mạnh cửa xe: “Thật ngại quá Tôi không chấp nhận phỏng vấn những chuyện liên quan đến công việc, những chuyện cá nhân lại càng không muốn nói cho cô biết! Mặt khác, cô dùng phép khích tướng để đối phó với một cảnh sát hình sự thường xuyên thẩm vấn tội phạm là một điều cực kỳ ngu xuẩn!” Dứt lời anh ta phóng xe chạy mất.

Các tờ báo lớn nhỏ, tạp chí, đài truyền hình đều đưa tin vụ án lần này, thế nhưng tất cả đều không có tư liệu trực tiếp, do vậy rất muốn phỏng vấn lấy tin những người nằm trong đội hình sự, đặc biệt là Đội trưởng Khúc Mịch.

Thế nhưng Khúc Mịch không chấp thuận, ngay cả các cảnh viên khác đều né tránh cánh phóng viên.

“Trước khi đến đây phải đi đường vòng, đến Cục cảnh sát không dám tiến vào bằng cửa chính, bây giờ tôi đã được trải qua cảm giác thế nào là đi cửa sau!!!” Mạnh Triết đội mũ lưỡi trai, gương mặt không mang theo vẻ hài hước ngày thường mà đầy nghiêm túc.

Kha Mẫn rót một ly nước, cười cười: “Truyền thông là vậy đó, nháo một trận, miễn có tin mới là được rồi. Lần này Đội hình sự của chúng ta đúng là uy phong, lần đầu tiên tôi có cảm giác tự hào khi được làm thành viên của Đội cảnh sát hình sự.”

“Thế nhưng vị đạo sĩ quái dị kia vẫn chưa tìm ra ... Khả năng ... vốn dĩ chẳng có người này.” Hách Minh đang chơi trò chơi Pikachu trên máy vi tính. Mấy ngày nay không có vụ án nên giải trí một chút, “Tôi còn có một nghi vấn. Nếu tên Trần Vi có ý định giết Mã Gia Cầu, tại sao phải cách cả hai năm trời lâu như vậy? Cho dù hắn cần phải cần lên kế hoạch nhưng cũng đâu cần lâu như thế!”

“Chuyện này giải thích rất đơn giản!”, Khi mọi người còn đang nhìn nhau đầy khó hiểu, Lục Ly đi vào, trên tay anh ta cầm tờ giấy, “Đây là bản chẩn đoán quá trình trị liệu từ phía bệnh viện gửi sang. Theo ghi chép Trần Vi vì bệnh đại tái phát nên buộc phải nhập viện điều trị. Nhờ điều trị kịp thời mới giúp hắn thoát chết.

Bệnh đại? Khả năng là do con chó nhà họ Hoa gây nên ... Như vậy thì hợp lý rồi!

Chương 16: Đột biến

Nghe đám người Lục Ly nói chuyện, Khúc Mịch vẫn ngồi yên bất động. Vị trí anh ngồi ở nơi góc khuất, trên bàn có một bình giữ nhiệt, một ống đựng bút, và một quyển sổ ghi chép màu đen.

Đơn giản, tẻ nhạt, quái gở, mang lại cảm giác tăm tối, đây là vị trí gây ấn tượng đầu tiên với anh khi bước vào phòng làm việc này.

“Đội trưởng Khúc! Tôi vừa nhận được điện thoại của một bạn học bên thành phố Lân. Tôi cảm giác vụ án của Mã Gia Câu còn có ẩn tình.” Tăng Dĩ Nhu mở cửa, vội vội vàng vàng bước vào, vừa đi vừa nói.

Khúc Mịch nghe đến đây thì ngồi thẳng người, dĩ nhiên là có hứng thú.

“Cách thời điểm Mã Gia Câu bị sát hại không lâu, thành phố Lân cũng phát hiện vụ án tương tự. Người bị hại là một cô bé mười ba tuổi, thủ pháp giống nhau đều là bị dây thừng ghim chết từ phía sau, sau đó treo trên xà nhà.

Trên người mặc chiếc váy đỏ lớn, trên đầu có đỉnh, phía dưới có khóa sắt. Bởi vì tình trạng tử vong của nạn nhân quá quý dị, sợ gây ảnh hưởng xấu nên bọn họ buộc phải phong tỏa tin tức, bí mật điều tra.

Bạn học tôi phụ trách nghiệm thi. Khi coi được tin tức vụ án Mã Gia Câu trên tivi, liền gọi điện thoại cho tôi hỏi dò. Nghe nói Đội trưởng đội hình sự bên kia sắp qua đây liên hệ, muốn chứng thực lại các vật chứng bên Mã Gia Câu.”

Mạnh Triết ngay lập tức đáp lại: “Không phải là tên Trần Vi gây ra chứ? Tuy nhiên đã xác định là hấn mắc bệnh tâm thần, giết một người hay hai người đều không bị án tử hình, không thể nào có ý giấu giếm được!”

“Theo như đặc điểm của các vụ án ‘Giết người liên hoàn’, trên lý thuyết hấn là do cùng một người gây án!”, Lục Ly phân tích, “Nếu không chúng ta đến trại giam gặp Trần Vi, khả năng ngày hôm đó hấn khai chưa hết. Đầu là do tay luật sư kia đứng ra can thiệp khiến cho cuộc thẩm vấn bị gián đoạn.”

“Cô bé bị hại có ngày sinh trùng với nạn nhân kia?” Khúc Mịch gõ gõ nhẹ ngón tay lên bàn.

Mỗi khi đoán đúng được một vấn đề anh hay làm động tác này. Tiếp xúc với Khúc Mịch không nhiều, cô ít nhiều hiểu được tính cách của anh.

“Giống như anh suy đoán, cô bé cùng ngày sinh với Mã Gia Câu. Thân nhân của nạn nhân cũng không báo cảnh sát ngay mà làm theo lời một đạo sĩ, tiến hành siêu độ. Sau đó, bố mẹ cô bé hồi hận báo cảnh sát. Lý do siêu độ cũng giống như vụ án kia, là do sinh vào ngày tháng xấu, khác cha mẹ, hơn nữa chết oan sẽ biến thành âm hồn quấn lấy người sống.”

“Quả nhiên có vị đạo sĩ này!”, Khúc Mịch cau mày, “Xem ra vụ án này không thể kết án, chúng ta qua trại giam tìm Trần Vi!”

Mọi người lái xe đến trại giam nằm ở ngoại ô thành phố, vừa tiến vào liền trông thấy một chiếc xe cứu thương chạy vọt qua.

“Xin lỗi! Trần Vi sáng sớm nay đã cắt cổ tay tự sát. Vừa rồi chúng tôi đã gọi xe cấp cứu đưa hấn đến bệnh viện. Nếu muốn gặp hấn thì mời mọi người qua bên đó. Tuy nhiên, tôi nghĩ khả năng hấn không thể sống sót, vết thương trên cổ tay hấn khá sâu, vết máu đọng lại cũng đã hơi khô.” Cai ngục lắc đầu một cái.

Tự sát? Khúc Mịch nghe xong nhướn mày: “Trước khi Trần Vi tự sát, có ai đến thăm hấn không? Hấn lấy gì cắt cổ tay?”

“Đội trưởng đội hình sự thành phố Lân và mấy người đi cùng, nghe nói là cũng điều tra vụ án giết người. Thế nhưng Trần Vi không nói nửa chữ, bọn họ đành thất vọng rời đi, nói rằng lần sau quay lại. Kể từ lúc đó Trần Vi không biểu hiện bất thường gì, ai ngờ sáng nay phát hiện hấn dùng mảnh chén vỡ cửa sổ tay.”

“Mảnh chén vỡ???” Mọi người đều hỏi ngược lại, giọng ngạc nhiên.

Trưởng ngục nói tiếp: “Bữa tối, Trần Vi làm bể chén, ai ngờ đầu hấn đã dấn mảnh vỡ rồi. Mọi người ai cũng cười nhạo hấn chẳng làm được trò trống gì, không nghĩ đến sáng nay hấn dùng nó để tự sát.

Nói bên lề chứ ... Thực ra, trước đây tôi không nhìn ra được hấn có bệnh ở điểm nào. Thời nay, người có tiền thích nhất là lợi dụng kẽ hở của pháp luật, có bệnh hay không ai mà biết. Bệnh tâm thần giết người không cần đền mạng, chuyện này ai cũng biết. Bây giờ thấy hấn tự sát mới nhận ra có lẽ đầu óc hấn không bình thường thật.”

“Đến bệnh viện!” Khúc Mịch ra lệnh. Mọi người lại vội vã lái xe đến bệnh viện. Vừa đến nơi, bác sĩ thông báo đã cố gắng hết sức nhưng vẫn không cứu

được Trần Vi, hần tử vong trước đó mười phút, thi thể đã được chuyển đến nhà xác.

Ngày hôm sau, thành phố Lân cũng đưa tin bé gái mặc váy đỏ bị sát hại, hung thủ chính là Trần Vi. Mọi người một lần nữa thôn thức, thì ra hần đúng là sát thủ liên hoàn. Tên đạo sĩ xuất quỷ nhập thần lại một lần nữa bị bỏ qua. Vụ án ở thành phố Lân, bên đội cảnh sát hình sự lại càng thêm khẳng định có sự tồn tại của con người này.

Tuy nhiên hình ảnh đạo sĩ chỉ ở trong thời phong kiến, lãnh đạo thành phố cân nhắc không muốn dư luận xôn xao nên yêu cầu đội hình sự âm thầm điều tra.

Đội hình sự lần này phá án thần tốc, nhận được nhiều lời khen tặng, trong thành phố còn trích ra một khoản tiền làm phần thưởng.

Cục Trưởng Hoàng đặt một chuyến du lịch hai ngày một đêm ở biển, mỗi người được mang theo một người thân. Ban ngày tắm nắng, thăm đảo, câu cá; ban đêm đốt lửa trại, nướng hải sản. Ngày hôm sau đến làng du lịch suối nước nóng, spa xua tan mệt nhọc, buổi chiều quay về thành phố.

Hách Minh và Kha Mẫn dẫn theo người nhà, Mạnh Triết tuy không có bạn gái nhưng nhất quyết không chịu thiệt, đưa em gái họ đi cùng. Cô bé năm nay mười chín tuổi, đang học đại học, tràn đầy nhiệt huyết thanh xuân.

Khúc Mịch và Tăng Di Nhu chỉ có một người nên dĩ nhiên được xếp ngồi cùng nhau để khỏi gây trở ngại cho người khác.

Em họ Mạnh Triết, Đường Ninh, nghe danh tiếng Đội trưởng Khúc Mịch, gương mặt tràn ngập sự sùng bái: “Anh trai Khúc, anh có thể kể cho em sự tích phá án của anh không?”

“Vụ án không phải do một mình tôi phá, cô có thể hỏi anh họ của cô!”, Khúc Mịch đứng dậy, “Tôi không có em gái, nên không quen người khác gọi mình là anh trai!” Nói xong quay người rời đi chỗ khác.

Đường Ninh khuôn mặt xinh xắn, trắng hồng, mái tóc dài cột kiểu đuôi ngựa, bên trên còn kẹp một chiếc kẹp mái hình quả táo. Một cô bé đáng yêu như vậy khẳng định hằng ngày được bố mẹ và người thân nâng như trứng mỏng. Vậy mà bây giờ trước mặt mọi người lại bị sửa lưng như vậy, cô ta cảm thấy rất oan ức, viên mắt đỏ lựng.

“Em gái! Bên kia có kẹo sữa bò, bánh pudding để anh lấy cho em!” Mạnh Triết sợ cô bé khóc nhè, quay về nhà lại méc anh không chăm sóc nó, không chỉ có cậu mợ đau lòng mà còn bị mẹ mắng.

Cũng may nhìn thấy bánh kẹo là cô bé quên hết, một bàn ngập thức ăn đã có thể giải quyết được vấn đề, nét mặt tươi cười như hoa.

Thật khiến con người ta ao ước, Tăng Di Nhu nhìn cô bé chợt cảm thấy mình quá già. Mười chín tuổi cô đang làm gì nhỉ ... Cô không nhớ nữa.

“Trông thấy Đường Ninh, tự dưng có cảm giác muốn quay về thời thanh xuân nhỉ?”. Kha Mẫn ba mươi lăm tuổi, có đứa con chín tuổi.

Cô ta là hậu cần của đội hình sự, ngày thường nếu không có vụ án thì khá rảnh rỗi. Việc nhà đều do một tay cô kiêm nhiệm, là chủ gia đình. Nhìn bàn tay thô ráp, gương mặt già nua, so sánh với cô bé, cô ta chỉ còn biết than thân trách phận.

“Sao lão đại còn chưa đến?” Mạnh Triết vừa nhắc đã thấy Lục Ly bước vào.

Phía sau lưng anh ta là một cô gái mang đậm phong cách tây âu, khá xinh xắn. Mạnh Triết nhìn quen quen. Đến khi bọn họ lại gần, Mạnh Triết đột nhiên hô lớn: “Hóa ra là chị dâu!”

Chị dâu? Lục Ly kết hôn lúc nào vậy?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Không lọt chỗ nào

Hai từ ‘Chị dâu’ của Mạnh Triết khiến cho Lục Ly có chút lúng túng, Lục Ly chưa kịp lên tiếng, người đi theo cùng anh ta đã lên tiếng trước.

“Thật ngại quá! Tôi và Lục Ly vừa mới gặp nhau!”, cô ta nở nụ cười, lúm đồng tiền lộ ra trông vài phần đáng yêu nhưng không còn mang theo nét thơ ngây của ngày xưa mà thay vào đó là sự dục dăng, nữ tính: “Tôi tên là Uyển Như, cũng có thể gọi tôi là bà Lệ.”

Bà Lệ? Cô ta đã lập gia đình??? Mạnh Triết liếc Lục Ly, vẻ mặt của Lục Ly rất bình thường, không có chút phản ứng đặc biệt nào.

“Bà Lệ!”, hai người bọn họ vừa mới ngồi xuống, một cô gái tóc ngắn vội vàng vàng đi tới: “Chị chính là phu nhân của Tổng giám đốc tập đoàn Lệ Thị Lưu Uyển Như sao? Chị đẹp hơn hình trên tạp chí nhiều, quả thật nghe danh không bằng gặp mặt.”

--- Cô phóng viên Hoắc Thê Ni sao đuổi được đến đây? Lục Ly cau mày.

Sắc mặt Lưu Uyển Như khẽ biến, nhưng ngay lập tức khôi phục như bình thường. Cô ta nhận ra cô phóng viên trước mắt, một năm trước từ khi chồng cô ta tiếp nhận vị trí tổng giám đốc tập đoàn thì cô phóng viên này cắn chặt không buông, luôn xin được hẹn gặp. Tuy nhiên tờ tạp san Đại Dương quá nhỏ, làm sao nhà họ Lê chịu tiếp nhận phỏng vấn chứ?

“Chị Tăng, Đội trưởng Khúc, đây là bạn gái em, Hoắc Thê Ni”, Khang Bình, trợ lý Tăng Dĩ Nhu, đi theo đằng sau vợ và giới thiệu.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau đầy nghi ngờ, Khang Bình có bạn gái từ khi nào? Lại còn là một cô gái khá xinh xắn nữa chứ? Cách đây không lâu Kha Mẫn còn sắp xếp cho anh ta buổi xem mắt, anh ta mừng rỡ ra mặt mà.

“Vừa quen nhau không lâu!”, Khang Bình lúng túng. Anh ta và Hoắc Thê Ni gặp mặt nhau hai ba lần. Nghe nói bên đội có chuyến nghỉ mát ở biển nên đòi xin theo, Khang Bình đành phải đưa cô ta đi cùng.

Cục Trưởng Hoàng có việc nên không thể đến, tất cả mọi người đều tập hợp. Hoắc Thê Ni làm gì có tâm trạng nghỉ dưỡng, cô chỉ muốn nhân cơ hội này đào thêm một vài tin tức.

Khúc Mịch luôn mang theo vẻ mặt khó gần, cô ta không dám đi trêu chọc. Lục Ly mặt mày nghiêm túc, cô ta lại càng không muốn bề mặt trước mặt mọi người, chỉ còn Mạnh Triết là khá thân thiện. Tuy nhiên anh ta toàn nói những chuyện chọc cười, chẳng có lời nào là nghiêm túc.

Thế nhưng Hoắc Thê Ni không tin, trong vòng hai ngày một đêm cô ta không tra ra được một tin tức nhỏ.

Sự chú ý của cô ta đặt hết lên Lưu Uyển Nhi, vợ của tổng giám đốc tập đoàn Lê Thị, chồng cô ta là Lê Kiến Thiên, đang được giới trong ngành rất quan tâm. Mấy lần cô ta xin cuộc hẹn phỏng vấn đều không thành, không ngờ lại gặp được ở đây. Lần này đúng là thu được một món hời!

Lưu Uyển Như mặc một chiếc váy hoa, chân mang đôi giày scandal đế bằng, nhìn đơn giản nhưng liếc sơ cũng biết là hàng hiệu. Đặc biệt cô ta đội một chiếc mũ rộng vành, thất nơ hình bướm, là phiên bản có giới hạn, Tăng Dĩ Nhu từng thấy trên tạp chí thượng lưu.

Cô ta trông thật tao nhã, một cái giờ tay, nhấc chân cũng mang theo mùi phấn quý phái. Trò chuyện với mọi người rất lịch sự, không quá xa cách cũng không quá vồn vã.

Dù vậy, vẫn bị Hoắc Thê Ni ép chặt không buông.

“Xin lỗi! Tôi xin phép về phòng nghỉ ngơi trước. Chào!” Cô ta quay sang xin lỗi mọi người, rồi hướng về phía Lục Ly, gật đầu một cái, sau đó đứng dậy rời đi.

Hoắc Thê Ni cũng đi vệ sinh nhưng rất lâu vẫn chưa thấy quay lại.

“Tiểu Khang! Tìm bạn gái phải mở to mắt mà chọn. Cậu cả ngày làm việc với xác chết nên không biết phụ nữ bây giờ đáng sợ thế nào đâu!” Mạnh Triết nhắc nhở Khang Bình.

“Anh họ! Đừng lấy gây chọc thủng thuyền người!” Đường Ninh ngẩng đầu, “Nơi đây có ít nhất ba chị cảnh sát, cẩn thận kéo bị ăn đòn!”

Kha Mẫn nghe thế thì bật cười lớn: “Anh họ em có ẩn ý sâu xa, không phải nói bọn chị!”

Gương mặt Đường Ninh đầy vẻ ngây thơ, chớp chớp mắt không hiểu. Cô bé này chỉ lo ăn nên không trông thấy ‘Sóng lớn sóng bé’ vừa rồi. Cô cũng còn quá ngây thơ để hiểu hết thế giới tàn khốc của những người trưởng thành.

Cơm nước xong xuôi mọi người quay về phòng, hẹn một tiếng sau có mặt ở bãi biển.

Tăng Dĩ Nhu và Đường Ninh ở một phòng. Cô bé soạn hành lý, lấy đồ bày lung tung trong phòng.

Tăng Dĩ Nhu chỉ có chiếc balo nhỏ, bên trong có một bộ áo ngủ, một chiếc đầm đi biển, và một bộ áo tắm bảo thủ.

“Chị Dĩ Nhu, chị thấy em mặc bikini này được không?” Cuối cùng Đường Ninh cũng tìm ra được một bọc nhỏ. Mở ra, bên trong nhét ba bốn bộ áo tắm, kiểu dáng ít vài đến đáng thương.

Cô bé cũng chẳng kiên nhẫn thay quần áo ngay trước mặt Tăng Dĩ Nhu: “Chị Dĩ Nhu, mắt chị rất chuẩn, chị chọn giúp em một bộ đi!”

Tuổi trẻ, thẳng thắn, thoải mái, vô tư thật khiến con người ta ước ao, Tăng Dĩ Nhu nhìn cô bé cười cười: “Em có nước da trắng không kén màu, vóc dáng chuẩn lại không lo kiểu dáng. Hồng nhiệt tình, thu hút; xanh lam tao nhã, cao quý; màu tím mang theo chút thần bí; còn bộ chấm bi này có thêm phần gợi cảm.”

“Vậy em mặc bộ chấm bi này, em vừa muốn đáng yêu, vừa muốn gợi cảm.” Cô bé liếc nhìn áo tắm của Tăng Dĩ Nhu, cau mày: “Chị Dĩ Nhu, kiểu này của chị bảo thủ quá, như kiểu đồng phục vận động viên bơi lội á. Đây chị mặc bộ này của em đi ... Thay mau mau lên.” Dứt lời cô bé nhét bộ bikini màu tím vào tay Tăng Dĩ Nhu, rồi đẩy cô vào phòng tắm.

Cô bé nhanh tay cởi áo tắm Tăng Dĩ Nhu: “Oa! Quá hot!!!” Cô bé không keo kiệt khen tặng Tăng Dĩ Nhu liền hỏi, “Người mẫu cũng chỉ được thế này

thời ... Người ta nói người dựa y phục, ngựa dựa yên. Em cảm thấy chị Tăng Dĩ Nhu chọn kiểu quần áo sai rồi, tự nhiên mặc đồ che kín hết đáng chuẩn.”

Tuy cùng là phụ nữ nhưng Tăng Dĩ Nhu không quen hở da thịt trước mặt người khác. Chiếc áo tắm của cô Đường Ninh nhất định không trả, cô đành phải mặc đại chiếc bikini màu tím.

Đỉnh đoong!

Bên ngoài có người nhấn chuông cửa. Đường Ninh vội vàng ra mở.

Giọng người đàn ông trầm ấm, là Khúc Mịch! Anh đến đây làm gì?

Tăng Dĩ Nhu muốn ra ngoài, nhưng bộ áo tắm này quá hở, liếc thấy có chiếc áo choàng tắm trắng, cô khoác vội rồi bước ra.

Đường Ninh mở laptop, đọc lớn: “Em thường hay truy cập Tieba, bây giờ vẫn còn người nói về vụ ‘Bé trai trong chiếc váy đỏ. Trong các bài liên quan có một nick ‘Mao Sơn Đạo Sĩ’ đang là người được mọi người ái mộ nhất, em nghĩ hẳn có một trang web riêng để viết tiểu thuyết kinh dị này. Phương thức này là cố ý dẫn dụ mọi người chú ý. Anh trai Khúc ... Anh mau đến đây, mau coi đi nè!”

Cô nhóc này đúng là không có gì để bụng, kêu anh trai Khúc liên miện.

Nhưng mà ... Khúc Mịch coi bài viết này làm gì, khi anh phá án anh còn không liếc nửa mắt, sao bây giờ lại chú ý như vậy.

Tăng Dĩ Nhu chợt nhớ đến vị đạo sĩ vẫn không có manh mối, tâm trạng hơi dao động, hấp tấp chạy qua nhìn.

Cô đứng bên cạnh Khúc Mịch, trông thấy nội dung bài viết cô lập tức bị thu hút. Khúc Mịch đưa mắt nhìn Tăng Dĩ Nhu một cái, rồi mới cúi đầu đọc tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Giết người cũng cần tính toán

Nick ‘Mao Sơn Đạo Sĩ’ bạn bè và bài đăng mạng không nhiều, hiệu bài đăng, cũng có nhiều người xem qua rồi thôi.

Tăng Dĩ Nhu đọc đi đọc lại, đại thể nội dung chính của bài viết là khen ngợi sự mê tín của phong kiến, thế nhưng đọc đến mấy dòng cuối cùng cô không khỏi nhủ mảy.

“Bí thuật mụ hồn là chuyện ít có người biết, những không phải là không có. Lấy hồn của đứa bé trai và bé gái sinh vào ngày xấu tháng xấu năm xấu giờ xấu, kết hợp với trận pháp có thể giúp người gần chết tăng thêm tuổi thọ.” Đường Ninh đọc lên, “Ồ! Lâu ngày không vào, hẳn lại có bài mới đây! Mã Gia Câu mặc váy đỏ, trên đầu châm kim, phía dưới khóa sắt chính là vì để lấy hồn phách của nó. Ôi! Lần này càng bạo hơn!” Vừa nói Đường Ninh vừa kéo xuống dưới.

Theo tin một vị lãnh đạo cấp cao Bộ XX được chẩn đoán đang trong giai đoạn ung thư thời kỳ cuối. Ông ta không tiếc bỏ nhiều tiền tìm đạo sĩ làm đạo pháp, không tiếc giết hại những đứa bé vô tội, mục đích để mụ hồn. Máy ngày trước, bác sĩ làm một cuộc giải phẫu cho vị lãnh đạo kia, phát hiện u trong cơ thể của ông ta là u lành, giải phẫu rất thành công.”

Tăng Dĩ Nhu liếc nhìn Khúc Mịch, rồi quay sang Đường Ninh: “Tay ‘Mao Sơn đạo sĩ’ hẳn là người bằng xương bằng thịt, nếu tìm ra hẳn thì tốt quá!”

“Không thành vấn đề!”, Đường Ninh ngồi xuống, đem laptop đặt lên đùi, một lát sau đã tra ra IP của ‘Mao Sơn đạo sĩ’, “Người đăng ký IP này tên Lưu Minh, địa chỉ là thôn Tân Hoa, số 175, khu ba.”

Không ngờ Đường Ninh này lại là một cao thủ IT, đúng là không thể ‘Trông mặt mà bắt hình dong’.

Khúc Mịch quyết định đi điều tra, Đường Ni đòi đi cho bằng được, nói rằng cô ta cũng có công lao. Không còn cách nào khác đành phải đưa cô ta theo.

“Không phải hai người sẽ mặc cái này ra ngoài luôn chứ?”, Khúc Mịch liếc nhìn hai người bọn họ.

Tăng Dĩ Nhu cúi đầu nhìn, không biết dây cột áo choàng tắm tuột ra từ lúc nào, bộ bikini trên người cô hoàn toàn lộ rõ.

Cô ngay lập tức cột lại dây áo, đi thẳng vào phòng vệ sinh, thay xong quần áo ra ngoài nhưng khuôn mặt cô vẫn nóng phừng phừng.

Thôn Tân Hoa cách khu này không xa, ba người lái xe khoảng mười phút là đến. Bọn họ tìm đến nhà của Lưu Minh, cửa mở, mọi người giới thiệu thân

phận.

Lưu Minh khoảng ba mươi tuổi, trong phòng không có đồ dùng nào của phụ nữ, khả năng là một người độc thân.

Về mặt hán khá khó chịu, hùng hù hỏ hỏ: “Tôi trên mạng phát biểu một vài câu, mấy người cũng khiến tôi mất việc rồi, còn muốn gì nữa chứ? Cứ túm lấy như vậy tôi cũng không sợ, dù sao cũng là lưu manh, đi đâu mà không được!”

Mấy người chuyển lời cho hán đừng ép người quá đáng, thô cuồng lên cũng cần người. Tôi đã ghi âm cuộc nói chuyện trước đây của các người rồi, cất ở một nơi bí mật. Chỉ cần tôi xảy ra bất cứ chuyện gì, ghi âm này sẽ được phát tán trên internet!”

“Chúng tôi là cảnh sát điều tra vụ án Mã Gia Câu, không phải là nhóm người mà anh vừa nhắc đến.” Khúc Mịch lên tiếng. Hán ta ngán người, lập tức quay đầu.

“Tôi không biết gì hết, các người đi đi!”

“Lưu Minh, có thể anh không tin chúng tôi, không tin rằng xã hội này còn có hai từ ‘Công lý’; thế nhưng anh sẽ tin nhất định có báo ứng! Chúng tôi đến đây tìm anh không phải là ‘Nhân quả tuần hoàn’ sao?”, Tăng Dĩ Nhu cố gắng thuyết phục hán, để hán có thể nói ra người đã đe dọa mình.

Tuy nhiên Lưu Minh vẫn nhất quyết không nói: “Các người không cần mất thời gian, các người không biết là một chuyện tốt. Tôi chỉ muốn ngay lập tức rời khỏi đây, có thể trở về cuộc sống yên bình như trước kia.”

“Anh luôn bị đe dọa, anh nghĩ mình có thể bình an sống sót sao?”, Tăng Dĩ Nhu gắng hỏi.

“Hừ!”, hán cười gằn một tiếng, “Sống tạm bợ tuy rằng rất khó khăn, nhưng không bị sai khiến. Chờ xem, ông trời cũng sắp chú ý đến hán rồi.” Dứt lời hán quay gót đi khỏi.

Chủ nhà đi rồi, ở đây còn có tác dụng gì nữa chứ? Ba người đành quay về khu du lịch.

“Lãnh đạo Bộ cấp cao mắc bệnh nan y, vừa làm xong giả phẫu ... Tin này rất chi tiết, có thể dễ tìm!”, Đường Ninh mở laptop, ngón tay gõ liên tục trên bàn phím.

Một lát sau hai mắt cô ta sáng lên một cái: “Rồi rồi! Thôi xong ...” Cô ta chưa kịp nhìn chữ trên màn hình thì toàn bộ trang web chuyển thành màu đen.

Chờ đến khi cô vào lại internet lần thứ hai, trên màn hình hiện ra dấu chân than và quân hiệu. Phía trên ghi rõ cô ta sử dụng thao tác phi pháp, hiện tại đang nằm trong sự quản lý của cảnh sát.

“Ôi chết! Có khi nào em bị bắt đi luôn không?”, cô ta sợ hãi, nắm lấy ống tay áo của Khúc Mịch: “Anh trai Khúc, anh bảo vệ em được không?”

Khúc Mịch giơ cánh tay lên, né tránh sự đụng chạm của cô ta, nhú nhú mày ra vẻ ghét bỏ.

Anh mắc bệnh sạch sẽ, đặc biệt rất ghét người khác chạm vào mình, chuyện này toàn Cục cảnh sát ai cũng biết.

“Dĩ Nhu! Em sẽ không bị giết người diệt khẩu chứ?”, Đường Ninh chẳng thèm quan tâm phản ứng của Khúc Mịch. Cô ta tròn tròn mắt, gương mặt đầy sợ hãi, ôm chặt Tăng Dĩ Nhu.

Cô ta ôm eo Tăng Dĩ Nhu, đầu sụt sụt trong ngực, giống như một chú mèo nhỏ làm nũng. Tăng Dĩ Nhu nổi hết da gà. Cô không quen có người thân cận như vậy, mà cũng chẳng có ai dám gần cô đến mức nó.

Hoặc là do cô không quen trò chuyện với mọi người, sinh lạnh cảm; cũng có thể là bởi cô là pháp y, chỉ quen hằng ngày tiếp xúc với người chết.

“Chị Tăng Dĩ Nhu, tối nay em ngủ chung giường với chị được không?”, đáng vẻ sợ sệt của Tăng Dĩ Nhu không phải là giả, “Em chỉ là một cô gái yếu đuối, mong manh, rất dễ vỡ. Nếu như em chết đi, ba mẹ em sẽ làm sao đây? Bạn thân của em sẽ thế nào? Người thăm mếu em, người yêu thích em, mấy cậu bạn thư sinh đang theo đuổi em thì ra sao?”

“Giết người cũng phải tính toán!”, Khúc Mịch lạnh lùng, “Giết cô ... Chỉ tổ lỗ vốn!”

Con bé đang sợ đến mức run lẩy bẩy vậy mà còn được nghe những câu nói đầy ‘khách quan’ của Khúc Mịch ... Thật ra thì lời có khó nghe một chút nhưng là sự thật.

“Em yên tâm, em tra bất cứ thông tin gì của các lãnh đạo từ cấp bộ trở lên đều sẽ bị hạn chế!”, Tăng Dĩ Nhu vỗ vỗ lưng Đường Ninh an ủi, “Bây giờ em đã biết phá án không phải là trò chơi rồi chứ?”

“Vâng!”, Đường Ninh gật đầu, trong lòng vẫn còn rất sợ.

“Được rồi! Sẽ không có chuyện gì đâu. Không phải em muốn đi tắm nắng, chụp selfie, rồi đăng weibo sao?”

Nghe đến đây tâm trạng Đường Ninh khác hẳn. Xe vừa ngừng đã chạy vọt về phòng.

“Bác sĩ Tăng!”, Khúc Mịch lên tiếng gọi Tăng Dĩ Nhu.

Tăng Dĩ Nhu dừng bước, thấy anh đứng tựa cửa xe không nhúc nhích, “Có việc gì ư?”

“Không có chuyện gì, chỉ có chút ý kiến!”, anh rút điều thuốc, nhen lửa, rít một hơi, nhả ra một vòng khói, “Chọn quần áo tốt nhất là hợp với tuổi tác, gọi cảm hay hở hang không có liên quan!”

Câu không đầu không đuôi là có ý gì? Tăng Dĩ Nhu ngẩn người, rồi dường như nhớ ra chuyện gì, sắc mặt của cô tối xầm lại.

Đây không phải ngầm mắng chữ người khác sao? Ý chê mình già hơn Đường Ninh à? Cô chỉ mới hai mươi bảy thôi mà!

Tăng Dĩ Nhu giật đùng đùng quay về phòng, “Đường Ninh, em cho chị mượn bộ bikini màu đỏ đi!”

“Đạ!”, Đường Ninh phản chấn đáp lại, “Bộ này chị mặc là đẹp nhất, nhưng kiểu cách tân quá nên em không dám đưa ra ý kiến để chị mặc thử.”

--- Hừm! Chị đây sẽ chọn bộ ít vải nhất ... Cho mù cặp mắt chó của anh!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Cây kiwi thành tinh

Khi Tăng Dĩ Nhu mặc bộ bikini đỏ xuất hiện trên bờ biển, cô chợt cảm thấy hối hận. Không ít những ánh mắt đầy ám muội nhìn chằm chằm vào cô, khiến cho cô rất khó chịu, cảm giác như đang nằm trần trụi trên bàn giải phẫu bị người người xâu xé. Thân là một pháp y nên đưa ra ví dụ cũng mắc bệnh nghề nghiệp. Không biết Khúc Mịch đọc được suy nghĩ của cô thì thế nào nhỉ, sẽ cười ha hả vào bản mặt cô chăng. Nghĩ đến Khúc Mịch, ý nghĩ muốn quay trở về phòng thay áo tắm đều bay mất hết.

“Ủi chà chà!!!”, Mạnh Triết tháo cặp kính mát, hướng về phía Tăng Dĩ Nhu huyết sáo, rồi liếc cô từ trên xuống dưới. Anh ta hiểu tính của Tăng Dĩ Nhu nên không dám mở miệng trên gheo.

Kha Mẫn kéo bộ áo tắm một mảnh của mình, thở dài: “Phụ nữ quá ba mươi tuổi, sinh con, không biết giữ gìn là mất hết. Lúc còn trẻ tôi đâu thua gì các cô các cậu ... Vậy mà ... Bây giờ xuống nước cũng chẳng cần phao!”, Vừa nói vừa lấy tay bầm bầm vết sẹo lồi trên eo.

Chồng Kha Mẫn ôm lấy cô ta, giọng dịu dàng: “Sinh con cho anh khiến em mất hết đáng. Ở nhà một tay em lo liệu, bận đến mức không có thời gian lo cho bản thân. Còn vết sẹo trên người của em chính là những chứng tích vĩ đại, tất cả đều là tình yêu dành cho chồng cho con! Người khác nhìn thấy xấu, còn anh thì chỉ thấy đau lòng.”

“Chị Mẫn và anh rề kết hôn đã mười năm mà vẫn còn mặn nồng như vậy, quả thật khiến cho bọn em thèm muốn”, Mạnh Triết cười ha hả, “Trong đội hình sự của chúng ta, chị Mẫn ngày nào cũng nhận được điện thoại của ông xã. Hôm nào trời chuyển mây đen, điện thoại còn nhiều hơn, công việc bận rộn vẫn một tay đưa đón chị Mẫn ... Khắp cảnh cực không ai không biết! Đám con gái đều mong kiếm được một ông chồng như anh rề đây!”

Chồng của Kha Mẫn vốn làm việc ở một công ty nhà nước, sau đó xin nghỉ về mở công ty riêng. Thời gian đầu thành lập không tài nào trụ nổi. Kha Mẫn phải bán nhà, bán xe, vay mượn từ cha mẹ mình để có vốn để anh ta tiếp tục được sự nghiệp.

Bây giờ thì gia đình Kha Mẫn đã có nhà cao cửa rộng, có xe, con được học ở trường nhà giàu, thật sự là cuộc sống khiến người người mơ ước.

Nghe những lời Mạnh Triết nói, cô ta âm thầm nở nụ cười, khóe mắt nheo nheo.

Người phụ nữ có được người đàn ông yêu thương mình, thì cho dù không xinh đẹp cũng vẫn rạng rỡ.

Bây giờ đang vào mùa du lịch, trên bờ biển du khách tấp nập, mỹ nữ dập dìu trong những bộ bikini đủ màu đủ sắc, điều này giúp Tăng Dĩ Nhu bớt phần nào e ngại.

Cô không thích bơi, thoa một chút kem chống nắng, nằm trên bãi cát tắm nắng.

“Cô em! Trông em rất quen, chúng ta quen biết nhau đúng không?”, một anh chàng lờ lẹt tiến đến gần.

Tăng Dĩ Nhu tháo chiếc kính mát. Chàng thanh niên mặc chiếc quần short hình cây dừa, khuôn mặt, ngực và đùi lít nha lít nhít lông. Một đám quạ đen bay qua đỉnh đầu Tăng Dĩ Nhu*.

Nhiều năm trôi qua, duyên hoa đào của cô chẳng mấy sáng sủa, mà có đi chăng nữa cũng không muốn loại cây kiwi* thế này!

*Kiểu mấy anh trồng cây si ở Việt Nam. Queenie cũng đã sửa lại chi tiết này bên phần Đoạn văn nhỏ 1.

“Cô em! Có thể được gặp nhau ở một nơi lãng mạn như thế này chính là do ông trời an bài, xin em đừng đi ngược lại ‘Thiên ý’! Cũng xin em đừng vội từ chối, hãy cho anh được phép ngồi xuống từ từ trò chuyện, em sẽ nhanh chóng cảm thấy anh chính là một đối tượng tuyệt vời.

Anh là CEO của một tập đoàn danh tiếng, dưới tay có hơn sáu trại chăn nuôi heo, hai công ty chế biến thực phẩm, là một nhà cung ứng khép kín, sản nghiệp vô số. Bên anh chuyên cung cấp cho thị trường trong nước, sẽ nhanh chóng đẩy mạnh ra thị trường Mỹ ...”

“Anh đây quả nhiên là có cặp mắt tinh đời, nghề nghiệp của cô ấy rất thích hợp với công việc kinh doanh của anh!”, Khúc Mịch không biết từ nơi nào chui ra.

“Ồ! Không lẽ người phụ nữ phong thái tao nhã cao quý đây lại là một quản lý cấp cao trong công ty. Khí chất thật xuất chúng!”, anh ta không ngừng tán thưởng.

Khúc Mịch gợn ngón trỏ, lắc lắc, rồi lại dùng hai cánh tay làm dấu ‘x’ trước ngực mình.

“À! Tôi biết rồi. Hay là cô ấy chính là thiên sứ áo trắng, cứu sống biết bao mạng người khiến mọi người kính nể! Nhưng công việc này đâu có liên quan gì đến sự nghiệp của tôi?”

“Ha ha ha...”, Khúc Mịch phá lên cười, “Người phụ này giải phẫu thi thể so với mấy máy xẻ thịt của anh còn mạnh hơn gấp nhiều lần. Chỉ cần một dao từ mang tai đến yết hầu, hình thành một vết thương hình chữ Y, rồi sau đó một dao rạch thẳng xuống phía dưới!

Thật ra người chết cũng có khác biệt gì so với động vật, dùng dao giải phẫu hay dao phay cũng thế thôi. Một nhát, lòi hết nội tạng của anh. Tim đây, dạ dày đây, nối liền dạ dày chính là ruột. À ruột già của heo anh thấy rồi đúng không??? Có lẽ anh còn thường xuyên ăn nữa kìa! Không khác ruột người đâu ... Haizza .... Anh CEO kìa .... Sao vậy ... Tôi còn chưa nói hết mà ... Này này ... Đừng chạy!!!”

Người đàn ông chưa chờ anh nói hết câu sợ hãi trốn mắt nhìn Tăng Dĩ Nhu, co giò chạy một mạch.

“Anh đừng có phá ‘Hoa đào’ của tôi được không?”, Tăng Dĩ Nhu đeo lại chiếc kính mát, vừa nằm xuống vừa nói.

“Hoa đào?”, Khúc Mịch khịt mũi coi thường, “Hoa đào gì chứ ... Tôi thấy hần giống một cây kiwi thành tinh thì đúng hơn!”

Cô đang uống nước ngọt, nghe anh nói những lời này thì ngẩn người, chiếc kính đen che khuất đôi mắt nên không rõ cô đang nghĩ gì.

“Sao anh không bơi đi!”, cô dường như muốn đuổi khách.

Anh không trả lời, nằm xuống chiếc ghế bên cạnh: “Tôi thích ‘Tội Ác Dưới Ánh Mặt Trời’*, tuy nhiên tôi chưa từng đọc quyển sách này, chỉ đơn thuần yêu cụm từ này. Cô hãy nhìn đám người trên bãi biển đi, ai cũng đều đang phơi mình dưới ánh mặt trời, nhưng ai dám cả quyết trong lòng họ không có mảng tối! Nói không chừng ở đây có tên trộm vặt, có kẻ mang tội danh giết người, cường hiếp, cũng có kẻ buồn ma túy ...”

*Kỳ nghỉ hè của Poirot (Tội ác dưới ánh mặt trời) của Agatha Christie.

“Nhìn thấy, nghe thấy, thậm chí cho dù bản thân đã từng trải qua cũng không phải là sự thật! Thế giới này có quá nhiều thứ đáng sợ, bầu không khí quá kinh khủng khiến con người ta không dám hít thở!”, một góc nào đó trong nội tâm của Tăng Dĩ Nhu dường như bị câu nói của Khúc Mịch đánh thức, “Cái chết không rõ ràng của Trần Vi, thật tội nghiệp cô nhi quả phụ còn đang sống ở trên cõi đời này.”

“Tôi vừa nhận được điện thoại, vợ của Trần Vi đột nhiên rút một trăm ngàn tệ.”

Dĩ Nhu cau mày, tại sao hai mẹ con lại có nhiều tiền như vậy? Tiền bồi thường cho việc buộc Trần Vi phải tự sát. Nếu như tra ra được ai là người cho mẹ con cô ta tiền, có thể bắt được hung thủ đứng đằng sau.

“Đừng tưởng bở! Tiền đó được chuyển khoản từ bên ngân hàng Thụy Sĩ, không tài nào tra ra được thân phận đối phương. Tuy nhiên, điều này chứng minh được một chuyện ...” Nói đến đây Khúc Mịch dừng lại.

“Sau lưng là một nhân vật rất lớn, là người Lưu Minh có thể tin tưởng!”, Tăng Dĩ Nhu nói tiếp, “Nhưng vì lợi ích của một người lại giết hại bao nhiêu trẻ em vô tội, thực sự uổng phí kiếp làm người! Hơn nữa chỉ vì nguyên nhân ấy thì thật nực cười, gì chứ mượn hồn tăng tuổi thọ. Anh nhất định phải tra ra hung thủ thật sự, không thể để hai đứa bé chết oan uổng, đừng để hần tiếp tục hại người!”

“Trần Vi tự sát, tên đạo sĩ bốc hơi khỏi thế gian, tất cả các manh mối đều mất hết. Bây giờ cho dù tìm được hung thủ cũng không có chứng cứ, không tài nào định tội được hần!”

“Vậy cứ để hần nhón nhơ ngoài vòng pháp luật?”, ngữ khí Tăng Dĩ Nhu hơi khó chịu.

“Cô tin tưởng nhân quả tuần hoàn không?”

“Tôi không tin!”, Tăng Dĩ Nhu kích động, “Trong phòng hồ sơ của cảnh cục có biết bao bản án cũ? Hung thủ vẫn nhón nhơ ngoài vòng pháp luật đó, nếu như thật sự có báo ứng bọn họ nên bị bắn chết!”

“Không phải không báo mà thời cơ chưa tới!”

“Nói hươu nói vượn! Đám cảnh sát kia không có năng lực tìm ra hung thủ thôi!” Tăng Dĩ Nhu đứng phắt dậy, “Anh có biết người thân của nạn nhân ấy làm sao có thể sống sót qua khỏi những tháng ngày ấy không? Hung thủ chưa bị bắt, người chết hàm oan, người sống cũng không yên, mỗi ngày trôi qua đều là sự dày vò!” Cô còn muốn nói tiếp, thế nhưng khựng lại, hít sâu một hơi rồi quay người rời đi.

Khúc Mịch nhìn bóng lưng của cô, ánh mắt đăm chiêu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Tình huống bất ngờ

Cảm xúc bị đè nén, Tăng Dĩ Nhu chẳng còn tâm trạng tắm nắng, cô một mình quay về phòng.

Vừa ra khỏi thang máy, Tăng Dĩ Nhu chợt bắt gặp một bóng dáng quen thuộc vụt qua, hình như là Luru Uyên Như.

Luru Uyên Như ở tầng VIP, cô ta xuống đây làm gì?

“À ... bác sĩ Tăng, cô không đi tắm biển sao?”, Lục Ly từ trong phòng bước ra, liếc nhìn sắc mặt của Tăng Dĩ Nhu có vẻ không ổn.

“Tôi hơi đau đầu nên muốn về nghỉ!”, sau đó cô quay người vào phòng.

Cô không có sở thích tắm chuyện người khác, cũng không có thói quen ngồi lê đôi mách.

Bồn tắm khách sạn có chức năng tạo xoáy nước massage, cô ngâm mình trong bồn, sau đó choàng chiếc áo tắm bước ra sân thượng, ngắm bãi biển cách đó không xa.

Đột nhiên bóng dáng của Luru Uyên Nhi lại rơi vào tầm mắt của Tăng Dĩ Nhu. Chiếc áo tắm một mảnh màu đen, hai bên eo và trước cổ khoét sâu lộ ra vùng ngực và vòng eo hoàn mỹ. Vừa tao nhã vừa gợi cảm lại mang theo vài phần huyền bí, thật đúng không hổ danh là quý phu nhân, quần áo mặc trên người càng đặc biệt chói mắt.

Cô ta đang nói chuyện với một cô gái, có điều ... chưa được vài câu đã rời đi.

Tăng Dĩ Nhu nhìn kỹ cô gái đó ... Thì ra là Hoắc Thê Ni. Khẳng định là cô ta lại muốn phỏng vấn Luru Uyên Như nhưng bị cự tuyệt. Phải công nhận cô ta có tinh thần chiến đấu không mệt mỏi cộng thêm da mặt dày, bị từ chối nhiều lần mà vẫn không nản chí. Vì nghề nghiệp, phải cố gắng cũng dễ hiểu, nhưng đôi khi nên biết tiến biết lùi.

Đường Ninh quay về thay quần áo, có mấy người muốn ra biển câu cá, tiện thì qua đảo dạo một vòng. Nghe nói trên đảo có miếu Hải Thần, rất linh.

Dĩ Nhu không đi, Đường Ninh bừa môi phụng phịu: “Anh Lục và Anh Khúc không đi, chị cũng không đi, còn có mấy người thì có gì vui đâu chứ!”

Ngoài miệng thì nói vậy nhưng vẫn vui vẻ đi ra ngoài. Buổi chiều khi quay về Đường Ninh còn hưng phấn cho Tăng Dĩ Nhu xem lá xăm cô ta vừa xin được.

“Giai nhân niêm khởi tú hoa châm, tú đối uyên ương hữu diệu âm

Đông xà hồng hoa tây xà điệp, khán tự vô tâm khước hữu tâm.”

Tăng Dĩ Nhu khẽ đọc quẻ xăm: “Tiểu nha đầu có người thầm thương trộm nhớ!”

“Chị Dĩ Nhu biết giải quẻ xăm sao? Lão hòa thượng trong miếu cũng nói em như vậy, nhưng chỉ nói ầm ỹ thôi. Em không biết nếu tỏ tình không thành công có thể qua miếu Hải Thần xin thêm quẻ nữa hay không!”

Chưa đợi Tăng Dĩ Nhu trả lời, cô ta lại chạy qua vali: “Lát nữa có tiệc BBQ trên bãi biển, nghe nói còn đốt lửa trại, mặc gì đây nhỉ? Thật là khổ tâm quá đi, mặc vậy thì không tiện, mặc quần thì không khoe được đùi đẹp, quần short phối áo thun ngắn tay nhìn có thường quá không?”

Tăng Dĩ Nhu không khỏi nở nụ cười, cô bé này thoát vui thoát buồn.

Tăng Dĩ Nhu thay trang phục đơn giản, áo thun ngắn tay có nón kết hợp cùng quần short và giày thể thao, đơn giản, thoải mái.

Hai người đi về phía bãi biển, lửa trại đã nhen, mấy anh thanh niên đang chuẩn bị dụng cụ nướng. Kha Mẫn, Luru Uyên Như và Hoắc Thê Ni đang trò chuyện, bàn bên cạnh bày sẵn mấy món khai vị và trái cây.

Lần này Hoắc Thê Ni không phá hỏng bầu không khí, không nói chuyện công việc, Khang Bình cảm giác thoải mái hơn nhiều.

“Ngồi thế này thì tẻ nhạt quá, chúng ta mỗi người kể một câu chuyện ấn tượng hay thú vị đi!”, Đường Ninh đề nghị, “Nếu như câu chuyện không thu hút thì sẽ bị phạt phải biểu diễn một tiết mục nào đó.” Cuối cùng vẫn chỉ là một cô nhóc, lúc nào cũng chỉ có chơi và chơi.

Lục Ly bắt đầu trước, anh kể khi mới bước chân vào Cục cảnh sát là tham gia phá án ngay, nghe câu chuyện của anh ta tất cả không nhịn được cười.

--- Một người đàn ông bên ngoài có bồ nhí, muốn tìm cách ly hôn với vợ nhưng không được, cuối cùng ông ta nghĩ ra một diệu kế.

Ông ta đến cửa hàng bán thịt chó mua một con chó, đề nghị chủ quán giết rồi lột da, sau đó mặc cho nó bộ quần áo của ông ta, nửa đêm ném ngoài quốc lộ. Đợi khi tài xế xe tải cán qua con chó, ông ta mới lò dò bước qua ném lại bốp tiền, thế căn cước, sau đó bỏ của chạy lấy người.

Ông ta muốn nguy trạng mình đã chết, rồi đưa bồ nhí cao chạy xa bay, hưởng cuộc sống hạnh phúc. Không nghĩ tới cảnh sát giao thông khi đến hiện trường liền nhận ra điều bất thường, thứ nhất thì thể không giống như người thường, thứ hai lượng máu chảy ra không đủ khiến cho một người tử vong. Do vậy cảnh sát giao thông giao vụ án này cho bên cảnh sát hình sự, chưa đầy một ngày đã tóm được ông ta.

“Một người đàn ông đã hơn bốn mươi tuổi mà lại có thể nghĩ ra được một kế hoạch ngu xuẩn như vậy ... Thật không thể tưởng tượng nổi!” Hoắc Thê Ni cảm thán, “Em làm phóng viên nhiều năm như vậy chưa từng đưa mấy tin tức thế này.”

Câu chuyện này giúp Lục Ly qua ải. Ngồi sát bên anh ta là Lư Uyển Như. Cô ta không kể chuyện mà hát cho mọi người nghe bài ‘Bạn Cùng Bàn’.

Hát đến đoạn ‘Ai cột tóc cho cậu, mái tóc dài cột cao. Ai dành cho cậu bộ váy cưới tình khôi’ thì ánh mắt cô ta ngưng đọng, Lục Ly ngồi bên cạnh ngửa cổ uống bia.

Nghe nói hai người là mối tình đầu của nhau, lại là bạn học cấp hai, bài hát này thật hợp cảnh.

Trong màn đêm mờ lung, ánh lửa bập bùng, sóng xô bờ cát ... mọi thứ đều quá lãng mạn khiến người ta không kìm được cảm xúc.

Lục Ly dù là một người thô lỗ nhưng cũng là người tình cảm. Trong tình cảnh này, anh ta làm sao có thể không động lòng? Anh ta dùng sức nắm chặt lon bia, một hơi tu hết, sau đó bốp xẹp.

“Chuyện của tôi sắp tới đây là câu chuyện trên cả mức bi thảm!”, Mạnh Triết nhận thấy bầu khí bất ổn liền lảng sang chuyện khác, “Là câu chuyện về một người đàn ông lạc lối, mâu thuẫn mẹ chồng nàng dâu ... Nói chung là cực kỳ phức tạp.”

“Kể nhanh đi ạ!”, Đường Ninh giục.

Mạnh Triết thở dài, vẻ mặt đầy bi thương, “Ông chồng làm đường lạc lối, cô vợ khóc lóc than thở với mẹ chồng: Con hỏi mẹ ... Tại sao lại như vậy chứ?”

Bà mẹ chồng mang đĩa sủi cảo, đưa cô ta mấy cái. Cô ta ăn xong, bà nói nếu như ngon thì cứ ăn. Cô ta ăn thêm. Ăn xong cô ta lại hỏi: ‘Mẹ à! Tại sao anh ấy lại như vậy?’

Bà ta thở dài hỏi ‘Còn muốn ăn sủi cảo nữa không?’. Cô ta gật đầu. Bà ta hỏi tiếp: ‘Vậy vẫn chưa biết nguyên nhân?’

Cô suy nghĩ một chút rồi trả lời ‘Con biết rồi, bởi vì lòng tham không đáy của anh ấy, mãi mãi không biết thế nào là đủ’.

Mọi người đoán xem bà mẹ chồng trả lời thế nào?”

“Người phụ nữ này nói đúng. Thế nhưng bà mẹ chồng chắc chắn không nói xấu con trai mình.” Với mấy chuyện này Kha Mẫn là người có kinh nghiệm nhất.

Mạnh Triết lắc đầu, một tay chống nạnh, một tay bóp mũi, nhại theo giọng của người già: “Cô không chán cô à ... Nhìn thân mập của cô đi!”

“Phi ---“, Đường Ninh đang uống nước phun hết ra ngoài, văng hết vào mặt Mạnh Triết, “Chuyện này mà bi thảm gì chứ! Chuyện cười thì đúng hơn! Không được! Phạt anh biểu diễn một tiết mục.”

“Kể chuyện cười chính là tiết mục của anh, trước đó chỉ đẩy mạnh bầu không khí thôi mà!”, Mạnh Triết lấy khăn lau mặt, “Chứ câu chuyện của lão đại quá đặc sắc làm sao anh bì kịp!”

Đường Ninh không thèm nói chuyện với Mạnh Triết, quay sang Tăng Dĩ Nhu. Tăng Dĩ Nhu khẽ nở nụ cười: “Mọi người nhất định vẫn muốn đêm hôm nghe tôi kể chuyện câu chuyện tôi ấn tượng nhất ư?”

Cô là một pháp y, công việc mỗi ngày chính là giải phẫu thi thể.

“Không! Em không dám nghe!”, Đường Ninh xua tay, “Vậy chị Dĩ Nhu biểu diễn một tiết mục đi!”

“Tôi hát lạc điệu, khiêu vũ không biết, kể chuyện cười không thạo!”, Tăng Dĩ Nhu vội vàng từ chối.

“Vậy thì phạt rượu ...”

“Tôi kể một vụ án có thật. Nếu mọi người đoán được kết cục, tôi sẽ biểu diễn hai tiết mục. Còn nếu đoán không được ...” Khúc Mịch đột nhiên lên tiếng, cắt ngang lời Đường Ninh, “Bác sĩ Tăng không cần phải uống rượu.”

Phát sinh tình huống bất ngờ? Đôi mắt Đường Ninh yểu chuyển liếc nhìn hai người.

*Bài hát ‘Bạn cùng bàn’ do Hồ Hạ thể hiện, OST trong bộ phim My Old Classmate

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Cô rất có phúc

‘Có tiền không có tội, tội ác chính là lòng người’

Khúc Mịch rõ ràng là đang đỡ cho Tăng Dĩ Nhu, ánh mắt mọi người nhìn bọn họ đầy ám muội.

Tăng Dĩ Nhu lúng túng, vội vã giải thích: “Các người ai cũng có đôi có cặp, chỉ còn hai người bọn tôi lạc loài. Đội trưởng Khúc ga-lăng dĩ nhiên là quan tâm tôi hơn một chút. Đội trưởng Khúc xem ra không khó gần chút nào, rất dịu dàng, tỉ mỉ, ai được làm bạn gái của anh ấy thật có phúc. Ha ha ha!”

Cô cố gượng cười.

Lời giải thích này có khác gì ... Bạo biện.

Khúc Mịch quay sang liếc cô một cái, Tăng Dĩ Nhu lạnh gáy, cảm giác như ánh mắt của sói đang chìa thẳng về phía cô!

“Một tài xế bệnh viện tâm thần đi đón bệnh nhân. Ai ngờ trên đường về viện ba bệnh nhân trốn thoát. Ông ta sợ mất việc nên giữa đường bắt cóc ba người qua đường.”

Vừa mở đầu đã thu hút được sự chú ý của mọi người. Mọi người chú tâm vào vụ án nên Dĩ Nhu thoải mái hơn được một chút. Tính tình Khúc Mịch thật kì lạ, mở miệng nói chuyện không lạnh như băng thì ác khẩu ... Không ai có thể đoán trước được.

Chẳng trách anh không có bạn gái, tính cách quái gở như vậy, ở chung lâu ngày cũng không ai chịu nổi.

“Bệnh nhân đầu tiên sau khi nhập viện không ngừng la hét mình không có bệnh. Khi hắn thét lên lần thứ năm thì bị y tá tiêm một mũi. Bệnh nhân thứ hai thấy thế liền rút kinh nghiệm không kêu la, bắt đầu mở miệng đọc tên các vị lãnh đạo trong nước, đến tên thứ mười hắn cũng bị đánh ngất. Hai người bọn họ đều bị coi là bệnh nhân phải lưu lại chữa trị, chỉ có người thứ ba được ra ngoài. Mọi người đoán tại sao người đó có thể thoát?”

Đường Ninh đoán đầu tiên, không đúng, sau đó ai nấy xôn xao đoán thử, nhưng tất cả đều sai.

“Bác sĩ Tăng ... xem ra cô không cần phải uống rượu”, khoe miệng Khúc Mịch khẽ nhếch, “Người thứ ba chẳng nói một câu, mỗi ngày trôi qua đều lễ phép chào hỏi bác sĩ và y tá. Rửa mặt, cạo râu, ăn cơm, ngủ nghỉ đúng giờ. Mười lăm ngày sau, hắn được thả. Sau đó hắn mau chóng báo cảnh sát, hai người bị giam trước đó được cứu, tài xế bị cảnh sát bắt giữ, phán tù một năm.”

“Quá thông minh! Thật ra cho dù có la hét khản cả giọng, nghĩ ra vô vàn biện pháp để chứng minh lại khiến người ta cảm giác bạn có bệnh. Cứ an phận, không cần tranh luận, biện minh. Đội trưởng Khúc câu chuyện này đầy tính triết lý!” Lưu Uyên Như cười cười lên tiếng.

“Tôi đã nói đây là chuyện có thật, không phải tích xưa. Không phải người nào cũng như bà Lê đây vô âu vô lo, rồi tìm đến triết lý này triết lý nọ.” Anh không chút khách khí, nói thẳng, không để ý đến mặt mũi người khác. “Một năm sau, người tài xế bị giết chết, phân thây; bác sĩ và y tá trong bệnh viện lần lượt bị sát hại. Hung thủ chính là người thứ ba, mọi người có biết tại sao hắn giết người không?”

“Vi hân?”

“Vi hân bị coi là kẻ tâm thần, mất công việc và bạn bè?”

“Bác sĩ và y tá trong bệnh viện ngược đãi?”

...

Khúc Mịch lắc đầu: “Bởi vì thật sự hắn là kẻ có bệnh, một tên biến thái giết người điên cuồng!”

“Tôi biết!”, Mạnh Triết hô lớn, “Người thứ ba sau khi tiến vào viện tâm thần biểu hiện quá mức bình thường ... Đây chính là phản ứng khác thường so với người bình thường!”

“Thật đáng sợ! Nghe xong vụ án này em thấy ai cũng không bình thường! Hay là tất cả chúng ta đều ẩn giấu tâm lý giết người điên cuồng. Ồi! Quá khủng khiếp!”, Đường Ninh co gối, vòng hai tay ôm chặt lấy, đôi mắt mở lớn: “Không chơi nữa! Tối nay em sẽ mất ngủ mất thôi!”

Cô nhóc vừa dứt lời liền nghe thấy nhóm bên cạnh đang ca hát, liền chạy sang nhập hội.

Dưới chân Lục Ly không ít vỏ bia, cũng gần chục lon. Anh ta đứng dậy, lảo đảo, Lưu Uyển Như vội đỡ anh ta về phòng.

Nhìn thấy Lưu Uyển Như rời đi, Hoắc Thê Ni cũng đứng dậy xin về phòng nghỉ ngơi. Khang Bình nở nụ cười khô, rõ ràng anh chàng bị cô nàng thu hút nhưng ai cũng nhìn ra được cô ta chỉ lợi dụng anh ta để tiếp cận đội hình sự.

Mạnh Triết không yên tâm để Đường Ninh tham gia vào nhóm người không quen không biết nên để mắt trông chừng.

Chớp mắt một cái nhóm người chỉ còn lại Khúc Mịch và Tăng Dĩ Nhu.

Sẵn trước đó đã ngại ngùng, bây giờ ngồi với nhau, cô hơi khó chịu, muốn đứng lên về phòng, đột nhiên Khúc Mịch gọi lại.

“Bác sĩ Tăng!” Anh đứng ngược với ánh lửa nên không nhìn ra được vẻ mặt của anh lúc này: “Cô rất có phúc!”

Nhìn bóng lưng của anh, Dĩ Nhu đỡ người ... Câu này của anh là có ý nghĩa gì?

Đột nhiên cô nhớ ra câu cô vừa mới nói ... Gương mặt cô bỗng rất, trong lòng suy đoán lung tung.

Anh đơn thuần chỉ muốn khích lệ cô sau này sẽ hạnh phúc? Hay ý muốn cô trở thành bạn gái của anh? Hoặc chỉ đơn thuần là một câu nói vô tâm?

Tăng Dĩ Nhu suy nghĩ đến nửa đêm, cô cảm thấy đây không phải là lời tò tình, không có ai lại tò tình kiểu đó. Mặt lạnh như tiền không cần biết kết quả mà bỏ đi một nước!

Dĩ Nhu không ngủ được, đến gần sáng, đầu tê rần. Đã bao lâu rồi cô mất ngủ như hôm nay nhỉ? Cô không nhớ. Tại sao chỉ vì một câu nói của Khúc Mịch lại khiến cô bận lòng.

Khốn kiếp! Dĩ Nhu rửa mặt Khúc Mịch.

Cô mặc lại quần áo, xuống quầy lễ tân xin thuốc giảm đau, khi quay trở lên trông thấy Lục Ly từ thang máy bước ra, số tầng hiển thị chính là từ lầu VIP xuống, là khu tầng Lưu Uyển Như đang ở.

Mối tình đầu gặp lại, buổi tối dài đằng đẵng, cô nam quả nữ ... còn làm gì chứ!!!

Tăng Dĩ Nhu không muốn để cả hai lúng túng nên trốn sau cây cột, chờ anh ta về phòng mới bước ra.

Ngày hôm sau mọi người đi tắm suối nước nóng, đi spa. Được massage Dĩ Nhu cảm giác thoải mái hơn hẳn, ngủ thiếp đi, cả người thư thái hơn rất nhiều.

“Bác sĩ Tăng!”, Khúc Mịch đột nhiên xuất hiện trước mắt cô, vẻ mặt nghiêm túc.

Tìm Tăng Dĩ Nhu đập mạnh một cái, vô thức cắn môi, ánh mắt mơ màng.

“Biệt thự cạnh biển phát hiện hai bộ thi thể, chúng ta mau mau đến đó!”

Tăng Dĩ Nhu ngẩn người, lập tức đi theo anh, dĩ nhiên trong lòng có chút mất mát. Chẳng còn là thiếu nữ tuổi đôi mươi, sao cô vẫn còn ấu trĩ như vậy chứ?

“Bác sĩ Tăng! Tôi đã cho người qua Cục cảnh sát mang y cụ của cô đến đây. Cô còn yêu cầu gì không?”, Khúc Mịch cắt ngang dòng suy nghĩ của Tăng Dĩ Nhu.

“Không!”, cô điều chỉnh tâm trạng, “Ai là người phát hiện thi thể báo cảnh sát? Tình huống bây giờ thế nào?”

“Nạn nhân là chủ tịch tập đoàn Lê Thị, ông Lê Trường Phong và vợ là bà Hà Ngọc Phượng. Tình hình chi tiết thì chưa rõ. Nhân viên quét dọn biệt thự là người báo cảnh sát. Nhiệm vụ của cô ta là quét tước biệt thự vào mỗi cuối tuần. Hôm nay khi dọn dẹp đến phòng tắm lầu hai thì phát hiện ra thi thể Hà Ngọc Phượng, cô ta sợ hãi chạy tán loạn, vào thư phòng lại bắt gặp thi thể của Lê Trường Phong. Khoảng hai mươi phút sau, trấn tĩnh lại cô ta mới báo cảnh sát!” Khúc Mịch vừa lái xe vừa tường thuật.

Chủ tịch tập đoàn Lê Thị và vợ? Ánh mắt Tăng Dĩ Nhu lóe lên một cái ... Chắc chắn là ba mẹ chồng của Lưu Uyển Như!

Khúc Mịch dường như đọc thấu suy nghĩ của cô: “Đã cho Lưu Uyển Như qua đó nhận diện, mặt khác cũng đã thông báo với người nhà họ Lê!”

Biệt thự ven biển cách khu du lịch không xa. Vừa dứt lời xe đã đến hiện trường. Phía ngoài cổng biệt thự đậu sẵn hai chiếc xe cảnh sát. Mạnh Triết đứng chờ ở đó.

*

Lời tác giả: Đây là bộ truyện dài, vì vậy sắp xếp vụ án trong đây rất chặt chẽ. Có khi vụ án trước chưa kết thúc lại phát sinh vụ án mới. Các bạn đừng nóng vội, vụ án của Mã Gia Câu nhanh chóng sẽ có kết quả cuối cùng!

Queenie_Sk: Tớ đang trả nợ mấy bộ lâu rồi chưa đăng nên edit ko kịp ĐCTD --- Mọi người đang theo dõi bộ này đợi tớ mấy hôm nhé!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Gia đình phức tạp

Mạnh Triết trông thấy hai người xuống xe, chào một tiếng rồi báo cáo tình hình, không còn mang theo về cột nhà khi còn ở trong khu du lịch.

Đừng nhìn anh ta ngày thường cà lơ phất phơ, lúc phá án cực kỳ nghiêm túc, là một người cảnh sát khá cẩn thận và tỉ mỉ.

“Đội trưởng Khúc, hai thi thể vẫn giữ nguyên vị trí, Luru Uyển Như đã đến, vẫn chưa sắp xếp cô ta đi nhận diện, những người khác nhà họ Lê đang trên đường đến đây.” Khúc Mịch rào bước về phía trước, Mạnh Triết đi theo bên cạnh báo cáo.

Thi thể đều ở lầu một, Luru Uyển Như ngồi ở đại sảnh tầng trệt, Kha Mẫn ngồi bên cạnh chăm sóc cô ta. Sắc mặt Luru Uyển Như trắng bệch, bàn tay cầm tách trà khẽ run.

Lục Ly từ trên lầu một bước xuống đi về phía cô ta an ủi vài ba câu: “Nếu như những người trong nhà họ Lê có thể xác định được thân phận nạn nhân, theo trình tự em không cần đến nhận diện. Việc do em quyết định, không cần sợ!”

“Vâng!”, cô ta ngắt đầu, đôi mắt ngấn lệ, vẻ mặt hoảng hốt.

Một người phụ nữ yếu đuối luôn kích thích sự bảo vệ và che chở của cánh mày râu.

Đều là phụ nữ, người ta nghe đến tử thi thì cả người run bần bật, còn bản thân Tăng Dĩ Nhu vừa nghe hai tử thi thể thì tinh thần trở nên phấn chấn, sao lại khác nhau như thế chứ? Chẳng trách cô chẳng có ai theo đuổi, còn người ta được gã vào nhà giàu, có mối tính đầu che chở trăm bề.

Tăng Dĩ Nhu liếc mắt nhìn Luru Uyển Như, cô ta khẽ nhủ mảy, nước mắt thì nhau tuôn trào. Cô ta rút một chiếc khăn tay màu trắng, phía góc khăn thêu một nhánh hoa lan, nhẹ nhàng lau khôe mắt hai lần, động tác cực kỳ ưu nhã.

Một làn hương thơm lan tỏa nhẹ nhàng phảng phất xung quanh.

Đây mới là người phụ nữ cốt cách, giờ tay nhắc chân đều tỏa khí chất sang quý.

Tăng Dĩ Nhu nhủ thầm bản thân cô chắc chắn không bao giờ học được, cô và cô ta không cùng chung một con đường!

“Bác sĩ Tăng! Đến thư phòng trước, sau đó qua phía nhà tắm.” Khúc Mịch đứng trên lầu nhìn xuống.

Tăng Dĩ Nhu vội vàng cầm theo thùng y cụ đi lên, vừa đến cầu thang đã ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc.

Cô đi giày chuyên dụng, đeo bao tay, sau đó mới bước vào trong, cẩn thận tránh các vết máu trên sàn.

Nạn nhân đã được đặt nằm ngang dưới đất. Vết máu đã khô đọng thành một vũng lớn trên chiếc bàn làm việc của chủ tịch Lê, trên nền nhà cũng có. Chân bàn cũng vương vết máu. Ất hẳn khi ấy nạn nhân nằm nhoài trên bàn, động mạch bị cắt đứt dẫn đến mất máu quá nhiều, chảy dài từ trên bàn xuống nền đất.

Quả nhiên cô phát hiện trên cổ tay ông ta có một vết cắt rất sâu, tuy nhiên cô không cho đây là nguyên nhân chính dẫn đến tử vong.

“Nạn nhân bị một dao đâm trước ngực, ngay chính giữa tim, là vết thương trí mạng. Hung thủ ra tay rất chuẩn xác, không loại trừ trường hợp đã bỏ thuốc mê từ trước, điều này cần phải tiến hành giải phẫu mới có thể xác định.” Tăng Dĩ Nhu vừa kiểm tra vừa ghi âm lại.

Đây là thói quen của cô, sau khi xong việc sẽ nghe lại thêm một lần tránh bỏ sót manh mối.

“Vết thương nơi cổ tay nạn nhân tạo thành khi nào?” Khúc Mịch đứng bên cạnh.

“Căn cứ phần huyết dịch đọng lại, hẳn là được tạo thành sau khi bị đâm ở ngực không lâu sau đó.” Tăng Dĩ Nhu khẳng định, “Vết thương vùng ngực và tay cách nhau khoảng nửa tiếng!”

Nạn nhân bị đâm trúng tim, một nhát đoạt mạng, nửa tiếng sau cắt cổ tay để mất máu, không để nạn nhân chết trong đau đớn. Hấn làm như vậy có mục đích gì? Hay chẳng chỉ là sở thích?

Cô dịch chuyển thi thể một chút, cẩn thận kiểm tra: “Căn cứ vào độ ẩm thi thể và vết hoen tử thi*, nạn nhân tử vong cách đây khoảng mười hai tiếng.”

* Hoen tử thi là những điểm hoặc mảng sắc tố xuất hiện sau khi chết, do sau chết máu không đông và dần dần đọng lại ở những vùng thấp của tử thi.

Khúc Mịch nhìn đồng hồ, bây giờ là một giờ ba mươi phút, như vậy nạn nhân chết trong khoảng một giờ rạng sáng nay.

Chính giữa phòng đọc sách có một mảng máu lớn, và vết lồi kéo dài đến cửa, ra phía hành lang tới căn phòng phía cuối cùng.

Đây là phòng ngủ chính, trong phòng có nhà tắm. Nạn nhân Hà Ngọc Phượng quay lưng về phía cửa, quỳ gối trước bồn tắm, một vũng máu đọng phía ngoài.

Hai tay bà ta bị bẻ quặt ra phía sau, và bị trói bằng dây thừng; đầu cắm xuống bồn tắm đầy nước. Trên bắp đùi cắm một cây dao găm, toàn bộ lưỡi dao bị đâm rất sâu, chỉ lộ chuôi dao ra phía ngoài.

Lục Ly hướng dẫn cho phòng giám chứng chụp ảnh xong xuôi mới đặt thi thể nằm ngang xuống mặt đất.

“Khoang miệng và mũi có nhiều bọt trắng, vùng cổ xuất hiện vết hoen tử thi màu đỏ nhạt. Môi bầm tím, vùng da xung quanh nổi những hạt sần như da gà, mô mắt có tình trạng xuất huyết. Khả năng nạn nhân bị đâm một dao, không thể phản kháng và chạy trốn, sau đó bị trói lại lồi tử thư phòng về đây, rồi ấn xuống bồn tắm, ngạt nước mà chết.” Tang Dĩ Nhu tháo găng tay, “Công việc tôi xong rồi, chi tiết sẽ có sau khi nghiệm thi.”

“A ...”, cô đột nhiên thốt lên một tiếng: “Hạ thân nạn nhân có chất dịch trắng, cần phải tiến hành lấy mẫu xét nghiệm!”

Khúc Mịch nghe thấy thế khẽ chau mày, gương mặt trầm tư.

“Ba! Ba! Ba!”

Bên ngoài có tiếng gào thét, kể đến là tiếng ngăn cản của Hách Minh, người đó nổi giận đứng dừng: “Người chết bên trong là ba của tôi, anh dựa vào đâu không cho tôi vào trong? Ba! Ba! Ai tàn nhẫn giết chết ba? Con nhất định tìm được hung thủ, báo thù cho ba!”

Khúc Mịch đi ra ngoài, cuối hành lang xuất hiện hai nam một nữ. Gương mặt bi thương và kích động là người đàn ông còn khá trẻ. Anh ta mặc âu phục, giày da bóng lưỡng, trên cổ tay là chiếc đồng hồ phiên bản có giới hạn, cả vật đã được nói lỏng.

“Anh ba! Anh đừng làm quá! Đừng giả bộ lấy lòng của người khác”, người phụ nữ đứng phía sau vẻ mặt khá thiếu kiên nhẫn, cầm điện thoại di động trên tay, thỉnh thoảng lại chạm chạm màn hình một hai cái. “Ba chết hợp ý anh còn gì? Ông sẽ không chia hết tài sản cho anh hai! Ba không kịp lập di chúc, tài sản nhà họ Lê bây giờ sẽ được chia đều cho ba người chúng ta.”

“Vào lúc này mà cô vẫn có thể nói được những câu này thì quả thật không bằng cảm thụ. Người bên trong là ba của chúng ta đó!” Nhị thiếu gia nhà họ Lê quay sang mắng em gái một tiếng.

“Tôi biết mình là người thế nào không cần rống lên như vậy!” Cô ba nhà họ Lê, Lê Lăng tròn mắt, tỏ vẻ khinh thường, cười lạnh một tiếng: “Trong phòng tắm còn có xác con mụ phù thủy, mẹ kế dẫu yêu của chúng ta, diễn tuồng thì phải diễn đủ bộ, sao anh không vào trong nhìn một cái? Lát nữa sẽ có phóng viên từ bốn phương tám hướng ủa vào, anh nhớ chứa chút sức còn diễn kịch trước mặt bọn họ!”

Hách Minh quan sát và đánh giá một hai người bọn họ đối đáp.

Lê Lăng hừ một tiếng: “Ba chúng tôi ở ngoài có tiểu tam tiểu tứ, sinh đứa này đứa kia, chỉ có anh hai mới là con đích tôn của dòng họ! Tuy nhiên ba tôi là người biết chịu trách nhiệm, đón tất cả mấy đứa con về nuôi, còn mẹ đẻ thì cho một số tiền lớn rồi đuổi đi!”

“Lăng! Đừng nói nhăng nói cuội!”, người đàn ông anh tuấn đứng phía sau lưng cô ta nhẹ giọng nhắc nhở.

“Sợ gì chứ? Mình không nói cảnh sát cũng điều tra ra được. Hơn nữa, chuyện này chẳng phải là bí mật gì. Nếu không phải ba có nhiều tiền chặn họng bọn phóng viên, nhà báo, thì chắc chúng đã đăng rầm trời từ lâu. Nhưng chỉ là bịt tai trộm chuông, bên ngoài tin đồn bay khắp làng khắp ngõ, ai mà không biết! Bây giờ ba chết rồi, những việc này chẳng thể nào bưng bít được nữa. Nói không chừng, ngày mai bọn tạp chí thẳng thừng đưa tin lên trang nhất ấy chứ!” Cô ta nhún mày, vênh vênh tự đắc.

Người đàn ông kia không lên tiếng, gương mặt tỏ vẻ bất lực, nhìn ra được tiếng nói của anh ta không hề có phân lượng.

Nếu như đoán không sai, người này là con rể nhà họ Lê, chồng của Lê Lăng, Từ Gia Dư!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Tư thế ổn không?

Cảnh sát không liên lạc được với Lê Kiến Thiên, nghe thư ký trong công ty báo lại anh ta đi công tác, không thể liên lạc.

Công tác tận nơi nào mà không thể gọi được điện thoại? Lục Ly xuống lầu hỏi dò Lư Uyển Như.

Cô ta cắn môi, khẽ trả lời: “Chuyện làm ăn của anh ấy xưa nay em không được phép xen vào, càng không được phép gọi điện tra hỏi, nếu có việc anh ta sẽ gọi cho em. Một năm anh ta ở nhà chưa được ba tháng, buổi tối anh ta ngủ ở thành phố nào em cũng không biết!”

Liên lạc không được thì thôi vậy, một khi tin tức được công bố, Lê Kiến Thiên chắc chắn sẽ lập tức hiện thân.

Người nhà họ Lê coi như tê liệt đồng đều, bọn họ đồng thời xác nhận nạn nhân chính là vợ chồng Lê Trường Phong, Lư Uyển Như không bước lên lầu một.

“Chị dâu vẫn vậy, nhát gan và sợ phiền phức, cứ thế này làm sao quản được anh hai?”

Tất cả mọi người nhà họ Lê xuống phòng khách tầng trệt, chờ đợi cuộc thẩm vấn của cảnh sát.

Lê Lăng đưa mắt nhìn Lư Uyển Như, giọng bức tức: “Khi ba còn sống, anh hai còn biết đường về nhà, còn sau này có thấy mặt nữa không cần phải xem chị dâu bản lĩnh ra sao! Tuy nhiên tôi thấy, nếu chị dâu biết một mắt nhắm một mắt mở, cố gắng bảo vệ danh nghĩa nàng dâu lớn nhà họ Lê thì sau này cơm áo không cần phải lo toan.”

“Cô gọi điện thoại cho anh trai thử xem. Xảy ra chuyện lớn như vậy, anh ta không quay về thì làm sao bây giờ?”, Uyển Như không quan tâm đến mấy lời nói móc của Lê Lăng, kéo kéo cánh tay cô ta năn nỉ.

“Tôi gọi? Chị biết tôi và anh ta đâu có hợp nhau, chẳng khác gì người lạ!” Cô ta liếc Uyển Như một cái sắc lẹm: “Này! Mấy anh cảnh sát đang làm gì vậy? Muốn hỏi gì thì nhanh nhanh, tôi còn có mấy cuộc hẹn quan trọng nữa!” Nói xong lại cúi đầu xoay xoay màn hình.

Lê Kiến Nam thì vẫn cứ mãi bộ dáng thiếu não, Từ Gia Dư càng không giúp được gì. Uyển Như đành phải một lần nữa gọi cho thư ký của Lê Kiến Thiên: “Cô là thư ký của Kiến Thiên làm sao không thể liên lạc được với anh ta? Trong nhà xảy ra chuyện lớn, cô nhất định phải mau chóng gọi báo cho anh ta biết!”

“Bà Lê! Xin bà đừng khiến tôi khó xử. Bà biết Lê tổng thỉnh thoảng xử lý một số việc cá nhân. Vào lúc đó điện thoại sẽ tắt máy, tôi không cách nào liên lạc được với Lê tổng.” Thư ký uyển chuyển từ chối: “Tuy nhiên Lê tổng sẽ gọi điện thoại bàn giao công việc, khi ấy tôi nhất định sẽ truyền đạt lời của bà!”

Lấy lời khai của mọi người là Lục Ly, anh ta lên tiếng: “Cha mẹ của mấy người là bị sát hại, trong nhà không mất bất cứ tài sản nào, do vậy các người hãy cố gắng nhớ xem bọn họ có gây thù chuốc oán với ai không?”

“Ba tôi làm ăn đã nhiều năm, khó tránh khỏi đắc tội với vài người, tuy nhiên không đến nỗi bị giết chết!” Lê Kiến Nam vẻ mặt u sầu: “Năm ngoái có đóng cửa mấy xí nghiệp nhỏ, đúng là có vài người rất hung hăng kéo đến.”

“Ồ! Là ai?” Lục Ly truy hỏi.

“Là ông Wanda, giám đốc công ty sản xuất lớp xe Wanda”, Lê Kiến Nam đáp lời, “Vụ này là do anh hai phụ trách xử lý, trước có nói là sẽ giải quyết cẩn thận, sắp xếp ổn thỏa những cựu nhân viên cũng như các thiết bị và nhà xưởng. Sau đó, anh hai lại sa thải một số nhân viên kỳ cựu, khiến Wanda rất bất mãn.

Tuy nhiên lời anh hai nói không có viết trên giấy trắng mực đen, nên ông ta đành bó tay, ở công ty khóc lóc om sòm. Lúc đó, anh hai phải gọi bảo vệ, ông ta có một lần phun sơn trên xe anh hai hai chữ ‘Gián thương’.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó ông ta lại tới làm một trận nháo nhào, anh hai đành báo cảnh sát. Ông ta bị cảnh sát tóm đi rồi không còn thấy xuất hiện nữa!” Lê Kiến Nam trả lời.

“Ba anh em đều không phải do cùng một mẹ sinh?” Lục Ly đột nhiên hỏi.

“Không phải tôi đã nói rồi sao? Mấy người ở đây làm mất thời gian quý báu của tôi quá!” Lê Lăng tỏ vẻ khó chịu: “Mẹ tôi là bà tư, mẹ của anh ta là bà ba. Không biết sau khi ông ta chết rồi, không biết có còn con của bà năm bà sáu chạy đến nhận mặt không nữa! Đồng chí cảnh sát, các người tìm tôi để thêm thông tin, không phải thẩm vấn phạm nhân. Tôi có việc đi trước, cần gì thì cứ gọi điện thoại.”

“Nhưng ba và dì ...” Từ Gia Dư khẽ chần chừ.

“Nhưng gì ...” Lê Lăng thấy chồng mình có ý chống đối, hung hăng hơn hẳn, “Cảnh sát tra án, chúng ta không thể xen vào được, công ty thì có anh hai và anh ba, không đến lượt chúng ta bận tâm! Đi thôi cùng đi mua sắm với tôi. Lần trước không có ai đi theo xách giỏ, cổ tay đau không chịu được ... Không biết bao giờ mới lấy lại được sức.”

Từ Gia Dư không nói nữa, ngoan ngoãn theo sau cô ta, rời đi.

“Anh hai không có ở đây, ba và dì lại xảy ra chuyện ... Tôi sợ sẽ gây chấn động các nhân viên trong công ty. Ngày mai khi tin tức được đăng tải, cổ phiếu tập đoàn Lê Thị chắc chắn sẽ giảm. Tôi buộc phải về công ty ngay lập tức. Có tiền triển xin thông báo liền cho tôi. Nhất định phải bắt cho được hung thủ, bao nhiêu tiền cũng được!”

“Nhị thiếu gia, cảnh sát chúng tôi phá án vì trách nhiệm, không phải vì tiền!” Lục Ly cau mày, giọng nghiêm túc.

Hai anh em nhà họ Lê, người trước người sau rời đi, chỉ còn một mình Lưu Uyển Như lo lắng không yên.

“Tôi cho người đưa em về khách sạn nghỉ ngơi, thi thể chúng tôi tạm thời không thể giao cho nhà họ Lê vì cần phải giải phẫu nghiệm thi!” Lục Ly gọi Kha Mẫn đưa Lưu Uyển Như về.

Tăng Dĩ Nhu chứng kiến toàn bộ hành động của người nhà họ Lê, lắc lắc đầu ái ngại. Ba mẹ chết rồi, một người thì quan tâm cổ phiếu, một người thì lo đi mua sắm, còn không bằng được con dâu và con rể. Nhìn dáng vẻ của Lưu Uyển Như và Từ Gia Dư có thể thấy được những ngày tháng làm dâu ở rể nhà họ Lê cũng không tươi sáng cho lắm.

“Làm vợ nhà giàu không sướng đâu. Thật ra ... gả cho chén sành cũng rất tốt!” Khúc Mịch không biết ở đâu chui ra thốt lên một câu khiến Tăng Dĩ Nhu giật mình.

Ý gì đây? Không chờ cô nghĩ thông thì người nào đó đã vụt đi mất.

Được rồi! Coi như cô chưa nghe thấy! Dĩ Nhu không muốn vì câu nói vu vơ khiến cho mình mất ngủ.

Thi thể được đưa về Cục cảnh sát, Dĩ Nhu tiến hành giải phẫu nghiệm thi và viết báo cáo gửi về đội hình sự.

Khúc Mịch mở cuộc họp cùng các đồng nghiệp nghiên cứu vụ án, tiếp nhận báo cáo, không nhìn nữa chữ: “Bác sĩ Tăng! Nhờ cô tóm tắt qua một chút, như vậy sẽ tiết kiệm thời gian!”

“... Được rồi! Mọi người có thắc mắc gì có thể hỏi tôi bất cứ lúc nào, tôi sẽ giải đáp chi tiết, như thế tôi đỡ phải mất công giải thích nhiều lần.”

Hai người này sao giống như đang đối chọi gay gắt vậy? Mạnh Triết đảo mắt nhìn Khúc Mịch và Tăng Dĩ Nhu nhiều lần.

“Tôi đã tiến hành giải phẫu hai tử thi, phát hiện trong dạ dày của bọn họ lưu lại khá nhiều hợp chất thuộc nhóm benzodiazepine (BZD), cũng chính là thành phần chính của thuốc an thần. Kháng định nạn nhân đã bị bỏ thuốc trước rồi mới bị sát hại. Căn cứ vết máu đọng lại tại hiện trường, nạn nhân nam bị giết trước, một nhát đâm thẳng tim, dẫn đến tử vong, sau đó mới bị hung thủ cắt cổ tay rút máu. Nạn nhân nữ bị cây dao đâm xuyên đùi, trói trụ hai tay, đầu bị đè mạnh, chết ngạt trong bồn tắm! Phần hạ thân phát hiện tinh dịch, nạn nhân chết rồi mới bị cưỡng hiếp!”

“Bác sĩ Tăng, tôi có câu hỏi!”, Mạnh Triết cắt ngang lời Tăng Dĩ Nhu, “Tại sao chết rồi mới cưỡng hiếp; còn nữa nó khác thế nào với việc bị cưỡng hiếp khi còn sống? Hơn nữa tư thế nạn nhân khi chết là quỳ gối ở bên bồn tắm, đầu vẫn còn cắm dưới bồn ... Tư thế đó ... Có ổn không?”

Ồ ồ!!! Chuyện này Kha Mẫn đã lập gia đình nghe xong mà vẫn ngượng đến đỏ cả mặt, trong khi đó Tăng Dĩ Nhu thì cực kỳ bình tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 24: Địch Nhân Kiệt và Nguyên Phương

Lấy tư cách là một pháp y nhiều năm, các vụ án cưỡng dâm qua tay không ít, tuy rằng cô vẫn một thân trong trắng nhưng không đồng nghĩa với việc cô không hiểu chuyện này. Huống hồ chi, Tăng Dĩ Nhu luôn công tư phân minh, thời điểm làm việc cực kỳ nghiêm túc, không có chuyện gì được coi là khó nói.

Cô nghe câu hỏi của Mạnh Triết, giải thích mạch lạc: “Tôi trả lời câu hỏi đầu tiên của cậu, thứ nhất tôi khẳng định nạn nhân chết rồi mới bị cưỡng hiếp. Vết trói, vết dao đâm trên đùi, vết máu bầm trên đầu gối, tất cả đều do trước khi chết tạo thành vì lúc ấy máu huyết trong cơ thể vẫn còn lưu thông, máu đọng dưới da màu đỏ sẫm, nếu nhìn kỹ sẽ thấy máu phân tán theo phương hướng dòng chảy.

Trong khi đó dấu tay bên eo nạn nhân màu đen; dưới biểu bì, máu không có hiện tượng khuếch tán, chứng tỏ sau khi nạn nhân chết rồi mới bị dùng sức bóp lấy. Hung thủ bóp hai bên eo nạn nhân để làm gì? Nhất định để tìm điểm chống đỡ, ra lực mạnh hơn. Do vậy vị trí máu tụ đen là khi nạn nhân nữ chỉ còn là xác chết!

Vấn đề thứ hai, nạn nhân nữ cao 158cm, hai chân mở ra quỳ trên mặt đất. Nếu như sau đó tiến hành tư thế xâm nhập, đối phương phải thấp hơn 168cm mới tương hợp. Căn cứ dấu tay lưu lại trên eo nạn nhân, hung thủ nhất định cao trên 175cm.

Dựa theo tiêu chuẩn bình thường, hung thủ rất khó có được sự cực khoái. Nhưng hành động với một xác khô đã chứng tỏ tâm lý hấn biến thái. Vì vậy sự hưng phấn đến từ trong tâm, tư thế này cũng được coi là thoải mái.”

Mạnh Triết nghe xong gật gù tâm phục khẩu phục. Kha Mẫn thì bên cạnh chép chép miệng trầm nghĩ: Khó trách bác sĩ Tăng đẹp như vậy vẫn không có bạn trai. Người đàn ông nào có thể chịu được bạn gái mình suốt ngày lẩn quẩn quanh thi thể; mở miệng nói về xác khô, kinh nghiệm giải phẫu một cách vui vẻ như thế chứ. Một cô gái tốt thế này ... Thật quá đáng tiếc!

“Tình dịch tôi cho xét nghiệm và cũng đã có kết quả! Sức sống của tinh trùng trong tinh dịch đến tám mươi chín phần trăm, trong đó tinh trùng cấp một đạt sáu mươi phần trăm, cấp hai đạt hai mươi lăm phần trăm, còn lại là ở cấp ba và cấp bốn. Căn cứ theo số liệu này có thể suy đoán hung thủ ở trong khoảng độ tuổi từ hai mươi đến bốn mươi tuổi, tổ chức cơ thể khỏe mạnh.” Dĩ Nhu nói tiếp.

“Bác sĩ Tăng!” Khúc Mịch đột nhiên lên tiếng, “Cô cho rằng hung thủ cao khoảng 175cm, tuổi tác từ hai mươi đến bốn mươi, có khuynh hướng tâm lý biến thái, và là một người đàn ông khỏe mạnh?”

“Theo kết quả nghiệm thi, trước mắt hung thủ có những tính chất này. Tuy nhiên tình hình cụ thể còn dựa vào điều tra của bên anh, đừng để kết quả của tôi đánh lừa.”

“Đúng là đánh lừa!” Khúc Mịch không kiêng nể.

Vốn chỉ là một câu nói khách sáo của Tăng Dĩ Nhu, không nghĩ đến anh lại nghiêm túc như vậy.

“Bác sĩ Tăng! Cô ngồi xuống đi!”

Không cần Khúc Mịch giữ chân cô cũng nhất quyết không bỏ đi, cô muốn nghe cao kiến của anh!

“Chúng ta xem lại các ảnh chụp hiện trường, mọi người thấy được những gì?” Anh chiếu trên màn chiếu khoảng mười mấy tấm hình một cách chậm rãi.

“Tôi cho rằng hung thủ là một người có tâm tư khá kín đáo, là người bình tĩnh và máu lạnh. Hiện trường án mạng không có bất cứ dấu vân tay nào có giá trị, dấu chân và tóc đang chờ kết quả bên khoa giám chứng. Hắn có thể bỏ độc giết chết vợ chồng nạn nhân, nhưng lại lựa chọn dùng dao đâm chết. Lệ Trường Phong bị rút máu, khả năng hành động này của hung thủ để hả giận hoặc để thỏa mãn tâm lý vẩn vơ” Ý kiến của Hách Minh được mọi người tán đồng.

“Tôi cho rằng còn có một khả năng khác!” Lục Ly đột nhiên lên tiếng: “Căn cứ vết máu tại hiện trường có thể đưa ra kết luận thế này: Nạn nhân Lệ Trường Phong bị giết chết, sau đó bị cắt cổ tay rút máu, thời khắc này Hà Ngọc Phượng cũng ở trong thư phòng, bà ta là khán giả. Hung thủ muốn dẫn vật Hà Ngọc Phượng!”

“Lệ Trường Phong một dao đoạt mạng, còn Hà Ngọc Phượng bị đâm xuyên đùi, mất đi khả năng trốn chạy, sau đó bị ép phải quan sát chồng mình máu tuôn chảy không ngừng, cuối cùng bị lôi vào phòng tắm trong phòng ngủ chính, chìm xuống bồn chết ngạt, giết xong rồi hiếp.

Hung thủ dẫn vật Hà Ngọc Phượng như vậy là có ba nguyên nhân: thứ nhất hung thủ có bóng đen tâm lý chính là căm hận phụ nữ, thứ hai hung thủ có hận thù sâu nặng với Hà Ngọc Phượng, thứ ba hung thủ là người có tổ chức tâm lý bình tĩnh, trước hết giải quyết đàn ông, rồi từ từ dẫn vật nạn nhân nữ, cho đến khi thỏa mãn được tâm lý biến thái của bản thân.” Mạnh Triết phản ứng mau lẹ, dưới sự dẫn đường của Lục Ly, anh ta nhanh chóng nối tiếp theo sau.

“Căn biệt thự của nhà họ Lệ có lắp đặt thiết bị hệ thống bảo an chuyên nghiệp; nếu có người lạ tự động xâm nhập, hệ thống sẽ nổi chuông đến đường dây của Cục cảnh sát. Đã cho tiến hành kiểm tra lại hệ thống an ninh của biệt thự, không bị hư, chỉ bị chặn lại, chứng minh hung thủ là người khá rõ tình huống trong nhà.

Khi hung thủ ra tay với nạn nhân nam lại không bịt kín miệng Hà Ngọc Phượng, chứng tỏ hắn biết rất rõ trong nhà chỉ có hai vợ chồng Lệ Trường Phong, không có ai khác, hơn nữa còn hiểu rất rõ nếp sống của bọn họ. Từ hai điểm này có thể phán đoán khả năng là người quen ra tay ... Dĩ nhiên không bài trừ trường hợp hung thủ đã điều nghiên rất kỹ từ trước.” Vương Nhân Phủ cũng nêu lên quan điểm của mình.

Xem ra, qua vụ án của Mã Gia Câu, anh ta cũng có thành thực không ít.

“Hung thủ mắc bệnh, đây là nhận thức chung của mọi người!” Khúc Mịch tổng kết, “Thế nhưng theo hiện trường gây án và báo cáo nghiệm thi, tôi lại cho rằng tâm lý hung thủ không có bất cứ dị thường nào. Hắn tiến hành rồi bày ra hiện trường tỉ mỉ, mọi thứ đều nằm trong kế hoạch của hắn. Tôi có hai điểm nghi vấn nghĩ chưa ra: Thứ nhất tại sao hung thủ lại muốn giết rồi hiếp; thứ hai dấu tay lưu lại trên eo của Hà Ngọc Phượng, độ lớn nhỏ không hề giống của nam giới. Bác sĩ Tăng nghĩ sao?”

“Trong quá trình nghiệm thi, tôi cũng có nghi ngờ về dấu tay lưu lại. Với một người bình thường, chiều cao và các bộ phận khác trong cơ thể là tỉ lệ thuận; ví dụ hung thủ cao 175cm vậy dấu tay này hơi nhỏ một chút!” Tăng Dĩ Nhu không phải không chú ý đến điểm này.

“Không phải nhỏ hơn một chút!”, Khúc Mịch lắc đầu, “Người đàn ông cao 175cm, nhưng lại có đôi tay của một người chỉ cao 165cm. Hơn nữa căn cứ dấu vết trên eo, có thể suy đoán hắn và nạn nhân cách nhau không vượt quá 2cm. Vậy thì chân hung thủ dài bao nhiêu? Cho dù là chân đứng dạng hình chữ bát cũng cần khoảng cách ít nhất là 5-6cm. Bác sĩ Tăng có thấy thế nào?”

“Chuyện này ... hay là hung thủ ôm lấy người chết sau đó lại buông ra ...”

“Nếu như hung thủ ôm nạn nhân từ phía sau, và hung thủ cao 175cm và khoảng cách giữa hai người là 2cm, dựa theo công thức tính toán, bộ phận sinh dục của hung thủ phải đạt đến trên 20cm, dĩ nhiên là trong trạng thái cương cứng. Ngay cả đàn ông Châu Phi còn không đạt được đến chiều dài này huống gì là đàn ông Châu Á. Bác sĩ Tăng, cô thấy thế nào?

Thấy thế nào là thế nào? Anh coi mình là Dịch Nhân Kiệt ư ... nhưng Tăng Dĩ Nhu không muốn làm Nguyên Phương!

“Đội trưởng Khúc! Tôi cảm thấy việc này rất kỳ lạ!” Nói xong Tăng Dĩ Nhu đứng lên, nghiêm mặt rời đi.

“Phi ỉ ỉ ~” Mạnh Triết đang uống nước nghe câu này không nhịn được phun hết ra ngoài.

Khúc Mịch vẽ mặt buồn bực ... Ý này là sao?

***

Địch Nhân Kiệt - một nhân vật lịch sử xuất chúng trong sử sách Trung Quốc.

Trong phim Thiếu Niên Thần Thám Địch Nhân Kiệt, Địch Nhân Kiệt là một thám tử huyền thoại của triều đại nhà Đường. Vương Nguyên Phương là con trai của quan thượng thư. Sau không ít lần ti thí tài nghệ - cả võ công và ... võ mồm – hai chàng kết làm bằng hữu. Lý Nguyên Phương không nề hà vất vả, nguy hiểm mà còn hết lòng giúp đỡ Địch Nhân Kiệt phá án. Tuy nhiều lúc còn đấu khẩu song họ vẫn là cặp tri kỷ - cộng sự ăn ý và thân thiết.

Trên lâm sàng phân chia độ hoạt động của tình trùng thành 5 cấp:

Cấp 0 là không có hoạt lực

Cấp 1 là hoạt lực kém, biểu thị tình trùng chỉ di động hoặc xoay chuyển tại chỗ.

Cấp 2 là hoạt lực trung bình, biểu thị tình trùng có thể di động theo đường thẳng về phía trước, nhưng không sôi nổi.

Cấp 3 (ở giữa cấp 2 và cấp 4) biểu thị hoạt động của tình trùng tốt.

Cấp 4 là sức hoạt động của tình trùng rất tốt, biểu thị tình trùng rất sôi nổi di động về phía trước theo đường thẳng.

Trong truyện phân cấp ngược từ dưới lên trên nhé!

Chap này tớ để con số không ghi thành chữ số để mọi người dễ so sánh!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Cho em thêm hạnh phúc

Tăng Dĩ Nhu về phòng giải phẫu, kiểm tra lại tỉ mỉ thi thể của hai vợ chồng Lê Trường Phong. Cô không thể không thừa nhận những suy đoán của Khúc Mịch đều có lý, có chứng cứ. Một người đàn ông với tỉ lệ các bộ phận trên cơ thể như vậy thì thật sự kỳ lạ, không lẽ hung thủ là người dị dạng?

Tăng Dĩ Nhu tháo găng tay, dùng thuốc sát khuẩn rửa tay nhiều lần sau đó ra phòng làm việc. Không ngờ Khúc Mịch đã ở đó mà còn ngồi ở vị trí của cô, thấy bóng dáng của Dĩ Nhu cũng không có ý định tránh ra.

“Bác sĩ Tăng, cô coi qua cái này một chút!”, anh đưa tờ báo trong tay cho cô.

Khẽ cau mày, Tăng Dĩ Nhu nhận lấy. Tiêu đề lớn nhất của bài báo chính là tin tức hai vợ chồng Lê Trường Phong bị giết và thân thể của ba anh em nhà họ Lê.

“Cô coi mặt sau của bản tin!” Khúc Mịch lên tiếng.

Còn có tin nóng hơn tin tử vong của ông bà Lê sao? Cô liếc mắt nhìn anh đầy nghi ngờ, rồi lật sang đằng sau, liếc xuống góc phải.

--- Lãnh đạo XX đột nhiên trúng gió, khi nhân viên cấp cứu đến nhà cứu hộ. Họ phát hiện trong nhà ông ta trang trí nội thất cực kỳ xa hoa, nhiều đồ cổ và vật khá có giá trị. Bác sĩ ngay lập tức thông báo cho bên Bộ Thanh Tra, các lãnh đạo trong bộ đều rất coi trọng việc này, mau chóng lập án điều tra.

Hiện nay lãnh đạo XX đã thoát khỏi nguy hiểm tính mạng, nhưng bị liệt toàn thân, không thể di chuyển hay nói chuyện.

“Phải chăng đây chính là báo ứng của vị quan tham ...”, Tăng Dĩ Nhu đột nhiên ngừng lại, “Báo ứng? Ý anh nói đây là chủ mưu đứng đằng sau vụ án

của Mã Gia Cầu?”

“Theo tin đã đưa, trong nhà ông ta phát hiện một Phật đường nhỏ, bên trong thờ một bức tượng Phật rất quý dị, cạnh đó là một cái chum nuôi tiểu quý. Mặt khác, bọn họ còn phát hiện nhà có căn hầm bí mật, bên trong có rất nhiều vàng và tiền mặt, số lượng rất lớn! Toàn thân ông ta bây giờ chỉ có thể đảo mắt và động đậy lưỡi, phải thường xuyên mặc tã, không thể nuốt cho dù là thức ăn lỏng, phải truyền đạm. Ung thư không thể lấy mạng ông ta, nhưng trúng gió khiến ông ta sống không bằng chết ... Đây gọi là trời có mắt!” Khúc Mịch nhìn ra ngoài cửa sổ: “Tất cả mọi thứ đã lắng xuống, hương hồn của hai đứa trẻ đã có thể yên nghỉ!”

Lẽ nào ở một nơi sâu xa nào đó thật sự có báo ứng? Cô nghiêm mặt suy nghĩ, không gian bỗng chốc rơi vào yên tĩnh.

“Bác sĩ Tăng, tôi ở bệnh viện tâm thần suốt ba năm!”, Khúc Mịch đột nhiên lên tiếng.

Tăng Dĩ Nhu tỉnh người ... Nhìn thấy ngón tay anh lại gõ nhẹ lên mặt bàn, gương mặt không bày ra bất kỳ cảm xúc nào.

Tăng Dĩ Nhu đột nhiên nhớ đến dáng dấp lần đầu tiên gặp anh trong bệnh viện tâm thần, nơi đáy lòng cô khẽ lay động.

Một người ở một nơi như vậy suốt ba năm, có bệnh thì không nói làm gì, nhưng không hề có bệnh thì chắc chắn bị ép đến điên.

Một mình anh giam trong phòng kín, mỗi ngày chỉ nhìn thấy bác sĩ, hộ sĩ, e rằng mắt dần đi khả năng giao tiếp bình thường.

Bỗng nhiên Tăng Dĩ Nhu cảm thấy ... có thể tha thứ những lời nói mạo phạm của anh!

“Cô có biết không. ... Ở đó không có điện thoại di động, không có máy vi tính, chỉ có thể đọc báo!” Khúc Mịch đưa nhìn tán cây phía ngoài: “Sau đó tôi chuyển đến phòng bệnh lầu trên, ngay cả báo cũng không được đọc.”

Thực sự là đáng thương! Ánh mắt của Tăng Dĩ Nhu trở nên mềm mại, cô rót ly nước ấm cho anh. Cô không an ủi người khác vì chẳng biết phải nói gì.

“Chính vì lẽ đó ...” Anh nghiêng đầu, nhìn chằm chằm vào mắt Tăng Dĩ Nhu, cực kỳ nghiêm túc: “Tôi chưa từng xem phim ‘Thần thám Định Nhân Kiệt’, cô có đĩa không?”

Một tiếng sau.

Khúc Mịch ngồi trên sofa nhà Tăng Dĩ Nhu, trên màn hình máy tính đang phát bộ phim ‘Thần Thám Định Nhân Kiệt’.

Tăng Dĩ Nhu rửa sạch quả xoài chín, cắt một nửa trái, đặt nửa má xoài xuống bàn. Rồi sau đó dùng dao khía má xoài thành hình caro, đẩy nhẹ phần chính giữa, phần thịt quả với những khối vuông nhỏ nhô lên. Chỉ cần đưa răng cắn nhẹ là xong, đơn giản thuận tiện.

“Phải chăng tất cả mọi vật dưới lưỡi dao của cô đều được tận dụng một cách triệt để nhất?”, không biết Khúc Mịch chui vào trong bếp từ khi nào.

Cô bung đĩa xoài trở ra phòng khách: “Dao trên tay tôi chưa bao giờ động vào vật còn sống!”

“Sao ... sao??? Còn nhớ rõ việc tôi đã đuổi tên đàn ông giết lợn cho cô không?” Khúc Mịch không khách sáo cầm miếng xoài cho vào miệng.

“Giết lợn? Người ta là CEO của một xí nghiệp lớn!” Cô bĩu môi, “Tôi chỉ còn cách nhà giàu nửa bước, chính anh đã ngăn cản hạnh phúc của tôi.”

“Được rồi! Tôi chịu trách nhiệm!” Khúc Mịch nghiêm túc trả lời.

Chịu trách nhiệm, chịu trách nhiệm thế nào?

“Tôi chịu trách nhiệm để cô còn hạnh phúc hơn được gả cho nhà giàu!”

Oạch! Mấy câu này nghe hơi là lạ ...

“Anh tìm được măng-séc chưa?”, Tăng Dĩ Nhu đổi đề tài, muốn anh đừng quá quan tâm đến mấy chuyện theo đuổi nữa.

Khúc Mịch nói làm mất chiếc măng-sét ở nhà cô, nhưng cô mỗi ngày quét tước nhà cửa đều không phát hiện, đành phải cho anh vào nhà tìm, miễn sao cố gắng đừng để anh kiếm có ngu lại.

Anh gạt đầu, lắc tay áo, quả nhiên một chiếc măng-séc tinh xảo trên ống tay áo: “Trong phòng ngủ!”

“Ồ! Sao tôi không phát hiện?” Giọng Tăng Dĩ Nhu đầy hoài nghi.

Khoe miệng anh khẽ cong, hình như có vài phần đắc ý: “Tôi là cảnh sát, am hiểu nhất là thu thập chứng cứ tại hiện trường phạm tội.”

Hiện trường phạm tội? Chẳng lẽ anh nghĩ là do cô lấy? Tăng Dĩ Nhu nghe xong tức đến mức phùng mang trợn má.

“Bác sĩ Tăng! Đến giờ cơm tối mà cô chỉ lấy trái cây chiêu đãi một vị khách bụng đang đói meo sao?” Anh tựa người lên thành ghế sofa, vẻ mặt khá khó chịu.

Tên người đàn ông này thật khiến cho người ta giận đến ngứa ngáy toàn thân.

“Thật ngại quá trong nhà cơm canh chỉ đủ cho một người ... Tôi nghĩ ...”

“Không sao! Phần đó cô cứ ăn một mình đi!” Rồi cầm điện thoại di động, chạm chạm vài cái: “Alo! Tôi đang ở căn hộ 402 lầu bốn. Tôi muốn gọi thức ăn. Mang giúp tôi món ...”

Rồi anh nhẹ nhàng đặt điện thoại xuống. Tăng Dĩ Nhu nở nụ cười bất lực.

Một lát sau tiệm ăn dưới lầu cho người mang đồ đến.

“Thật ngại quá! Vì cô nói đã có cơm nên tôi chỉ gọi một phần!” Anh tỏ ra bộ dạng ái ngại.

Tăng Dĩ Nhu cho thức ăn vào trong lò hâm nóng.

Sau đó hai người cùng nhau ngồi trên ghế sofa, vừa ăn cơm vừa xem phim.

Trước mặt Tăng Dĩ Nhu là chén cơm nguội, cà chua xào trứng lúc trưa. Nhìn đã không thấy đói huống chi là nói muốn ăn.

Trước mặt Khúc Mịch là chén cơm nóng hổi, mùi thơm thịt cá phụng phức, ngoài ra còn có chén canh trứng cà chua, hành lá, nghi ngút khói.

Anh ăn ngon lành ... cơm canh không để thừa một hạt.

“Ồ? Sao cô không ăn?” Anh lấy một tờ khăn giấy, nhẹ nhàng lau khóe miệng, rồi liếc sang phần cơm của Tăng Dĩ Nhu: “Tôi ăn no rồi, cô không cần để phần cho tôi.”

“A!!!!” Tăng Dĩ Nhu tức nhưng vẫn phải cố nhịn ....

Tự dưng sao ưà rồi cô lại đi đồng cảm với anh ... Đây là sai lầm lớn nhất!

Anh vốn dĩ không phải là người địa cầu ... Đừng nên cố gắng thử nói chuyện giao lưu với anh, đại não căn bản không đồng nhất!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Có bạn gái?

Tăng Dĩ Nhu nuốt giận, ăn qua loa vài miếng; đợi cô ăn xong Khúc Mịch đứng dậy thu dọn bát đĩa.

“Cô mời cơm nên tôi phải rửa chén. Rất công bằng!”

“Anh chỉ có dùng phòng khách nhà tôi mà thôi, làm sao có thể để anh làm vậy?” Tăng Dĩ Nhu cao giọng.

“À! Cô không cần ngại!” Anh vừa đi về phía nhà bếp vừa nói, “Vừa rồi tôi chưa trả tiền, tôi nghĩ nhất định ông chủ sẽ ghi sổ tên cô!”

Hả??? Nghe đến đây Tăng Dĩ Nhu ngẩn người, một lúc sau cô vò đầu bứt tóc ... Người đàn ông này thuộc thể loại gì đây?

Xoảng!

Trong phòng bếp vang lên âm thanh chén đĩa bể!

Tăng Dĩ Nhu vội vã chạy vào, nhìn thấy chiếc chén hoa bằng sứ cô thích nhất bị vỡ thành nhiều mảnh trên mặt đất, còn trong chậu rửa chén có rất nhiều bọt, thơm nồng mùi xà bông rửa chén.

Anh khẽ nhúm mày, giọng ảo não: “Cô biết đó .... Tôi ở bệnh viện tâm thần suốt ba năm ...”

“Ok! Tôi hiểu, mỗi ngày anh chỉ có ăn và uống. Đến khi được chuyển lên lầu trên, anh bị trói chặt hai tay, không thể động đậy, hằng ngày đều nhờ điều dưỡng đút cơm, cho uống nước. Vì lẽ đó ... không phải anh cố ý!” Tăng Dĩ Nhu cắt ngang lời giải thích của anh.

“Cô hiểu là được rồi!” Anh hài lòng gật đầu, sau đó dĩ nhiên quay ra phòng khách, ngồi xuống xem tivi và ăn nửa quả xoài còn lại.

Khúc Mịch chỉ vào trong bếp chưa đầy hai phút làm sao có thể biến bếp nhà cô thành ra thế này? Trên bồn rửa chén đầy nước xà bông, khăn lau bàn thì

nửa trong nửa ngoài khiến cho nước theo dòng nhỏ tồng tồng xuống đất, chảy lênh láng ra sàn, đầu chân đầy nước kéo ra đến tận ngoài phòng khách, chiếc chén hoa vỡ tan tành.

Tăng Dĩ Nhu cố gắng nuốt giận, nhanh tay dọn dẹp sạch sẽ. Khi cô lau vết chân đến phòng khách thì phát hiện ai đó đã ngủ khò khò trên ghế sofa.

Mấy bữa nay vì vụ án của vợ chồng Lê Trường Phong nên hầu hết các thành viên trong đội hình sự đều phải tăng ca. Vì Lê Trường Phong là ông chủ lớn, mối quan hệ rất rộng, nên việc điều tra khó khăn hơn gấp nhiều lần.

Khi bọn họ tìm đến Wanda, phát hiện sau khi vợ chồng Lê Trường Phong chết không lâu hân cũng mất tích.

Điều tra thẻ ngân hàng và thẻ căn cước của Wanda phát hiện nghi phạm chưa từng mua vé xe lửa, vé máy bay, cũng không dùng thẻ căn cước đăng ký khách sạn hay nhà trọ.

Khúc Mịch kết luận hân chưa trốn xa, yêu cầu cảnh sát giao thông hiệp trợ bố trí chốt chặn ở các giao lộ, nếu phát hiện ra Wanda, ngay lập tức bắt người. Anh liên lạc bên công an thành phố Lâm nhờ bên đó trợ giúp.

Có lẽ chẳng bao lâu Wanda sẽ sớm sa lưới. Tuy nhiên Tăng Dĩ Nhu cảm thấy hân không phải là hung thủ sát hại vợ chồng nhà họ Lê. Cô chỉ nghĩ đơn giản, một người đứng lên vì các nhân viên đề phản đối chính sách của tập đoàn Lê Thị thì làm sao có thể uất hận đến mức giết người rút máu, lại còn làm chuyện biến thái với xác nạn nhân nữ?

Nhưng cảnh sát phá án phải cần có chứng cứ, bây giờ hân vẫn là nghi phạm lớn nhất, chỉ có thể tìm ra hân mới được.

Một bên gia tăng truy bắt Wanda, bên kia tiếp tục điều tra các mối quan hệ của hai vợ chồng Lê Trường Phong. Cảnh lực không đủ, Khúc Mịch ban ngày điều tra, ban đêm nghiên cứu tư liệu vụ án, mấy bữa nay ngủ không đủ giấc.

Người đàn ông trước mắt cô đây đang ngủ rất say, quàng mắt hơi thâm. Tăng Dĩ Nhu đột nhiên nhớ đến từ khi anh rời khỏi bệnh viện tâm thần đã sấn tay vào giải quyết vụ án. Ở một nơi như vậy, anh có thể ăn ngon ngủ yên không? Anh không quan tâm bản thân, nhưng người nhà cũng mặc kệ anh sao?

Người nhà? Hình như anh chưa bao giờ nhắc đến gia đình, giống như chỉ có một mình. Không lẽ anh là cô nhi giống cô? Nếu không là cô nhi thì cũng là dạng đơn độc như thế, chứ nếu không ai lại có thể nở lòng nhìn người thân mình ở trong bệnh viện tâm thần ba năm mà không động lòng?!!

Nghĩ đến đây, Tăng Dĩ Nhu dấy lên cảm giác đồng bệnh tương liên, lại một lần nữa tha thứ mọi lỗi lầm của anh.

Cô vào phòng ngủ lấy chiếc mền mỏng đắp lên người Khúc Mịch, sau đó về phòng làm việc. Cô mở máy ghi âm, nghe đi nghe lại nhiều lần quá trình mình nghiệm thi, rồi coi lại tất cả bức ảnh chụp tại hiện trường.

Tăng Dĩ Nhu làm pháp y đã nhiều năm nhưng chưa từng tiếp xúc qua vụ án như vậy. Cô có thể xác định kết quả nghiệm thi rất chuẩn xác, nhưng những chỗ mâu thuẫn kia lại không cách nào giải thích.

Không biết qua bao lâu, cô từ từ ngủ thiếp đi. Đến khi tỉnh dậy thì trời đã sáng.

Oạch!!! Trong nhà còn một người đàn ông! Ngay lập tức cô vọt ra bên ngoài, trên ghế sofa chỉ còn chiếc mền được gấp gọn, không có ai.

Trong nhà bếp tỏa hương thơm thoang thoảng, cô chạy vào. Trên bàn bếp hỗn loạn, bên cạnh có một tờ giấy.

“Tôi ăn còn dư!”

Tăng Dĩ Nhu dờ khóc dờ cười.

Cô mở nắp nồi thủy tinh, cháo còn nóng hổi, bên trong còn bỏ thêm cải, cà rốt, phía trên còn có hành lá.

Dĩ Nhu ném thử một muỗng, vừa ăn, cháo mềm mịn, ngọt thơm, cho vào miệng là tan! Rất ngon! Xem ra người tốt chắc chắn được đền đáp, đang tận hưởng sung sướng, cô chợt liếc nhìn bên cạnh, đồ đạc lung tung, đưa mắt nhìn sàn nhà, trong lòng lại phiền muộn.

Chỉ là nấu cháo thôi mà ... Sao giống đánh trận thế này? Dĩ Nhu đành bỏ muỗng xuống, thu dọn bãi chiến trường. Đến khi đổ rác vào thùng cô chợt phát hiện ... Bên trong đầy cháo nấu hư ... Mùi khê, khét bốc lên nồng nặc.

Oài! Bữa sáng này chi phí quá cao ... thật sự quá cao! Tăng Dĩ Nhu khóc không ra nước mắt, âm thầm liệt Khúc Mịch vào dạng nhân vật không được hoan nghênh nhất.

Đến Cục cảnh sát vừa trông thấy Khúc Mịch là cô quay đầu đi, chỉ nghe phía sau truyền đến đoạn đối thoại.

“Ồ! Sao tay Đội trưởng Khúc lại bị phỏng?”, Kha Mẫn là bà nội trợ nên nhìn thấy vết đỏ trên tay anh là để ý ngay tức khắc.

Khúc Mịch không nói tiếng nào, mở lòng bàn tay, lại nghe Kha Mẫn la lên: “Vết bỏng phỏng rộp lên rồi, còn bị đứt tay nữa! Đội trưởng Khúc cuối cùng là anh bị làm sao?”

“Nấu cháo!”, Khúc Mịch oán thán ... Bước chân Tăng Dĩ Nhu khựng lại.

“Một người đàn ông mà phải xuống bếp thì thật sự là quá khó!”, Kha Mẫn là phụ nữ truyền thống, cho rằng người đàn ông chỉ cần kiếm tiền nuôi gia đình, còn chuyện nấu nướng giặt giũ là của phụ nữ, “Đội trưởng Khúc nên cân nhắc chuyện có bạn gái đi. Dựa vào điều kiện của anh, phụ nữ đứng xếp hàng dài cho anh lựa chọn. Nên có người chăm sóc anh đỡ phải xuống bếp!”

Có bạn gái? Một người hẹp hòi, độc miệng, kiêu ngạo như anh ai có thể chịu được!

Không tiếp xúc anh sẽ không biết, còn tôn anh làm thần tượng. Thử một lần đi ... trong nháy mắt tan biến hết.

“À! Tôi có bạn gái rồi!”

Đi Nhu ngẩn người, lập tức quay đầu nhìn anh, đối diện với ánh mắt thâm sâu của Khúc Mịch.

Có bạn gái rồi mà vẫn qua nhà cô ăn uống ... Kỳ cục! Thế nhưng cô cũng cực kỳ tò mò không biết bạn gái Khúc Mịch sẽ là người phụ nữ thế nào mới có thể chịu được anh?

“Có bạn gái rồi ư??? Khi nào đưa qua đây cho mọi người diện kiến nhé!” Kha Mẫn hứng thú: “Tôi đoán cô ấy rất xinh đẹp ... thế mới xứng với Đội trưởng Khúc!”

“Dung mạo ... không khó coi! Mọi người còn rất nhiều cơ hội để gặp cô ấy, không cần hấp tấp. Cô ấy hay khó chịu, mắc bệnh sạch sẽ, không thích nấu cơm, nói chuyện không khéo ...”

Trời ... Còn có người lại đi miêu tả bạn gái mình như thế sao? Thật sự Tăng Di Nhu muốn xông lên hỏi anh. ... ‘Rốt cục anh thích cô ấy ở điểm nào?’

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Phát hiện quan trọng

“Đội trưởng Khúc! Có phát hiện quan trọng!” Mạnh Triết vào phòng làm việc, vừa la vừa rót một ly nước, rồi uống một hơi cạn sạch.

Khúc Mịch đang đọc báo, nghe thấy thế thì ngẩng đầu lên; nhưng gương mặt anh không có chút biểu cảm, tựa hồ không hề hứng thú với tin của Mạnh Triết.

Trái lại Mạnh Triết cực kỳ phấn chấn: “Thật là kinh thiên động địa, nếu đám phóng viên mà biết bảo đảm sẽ phát điên lên hết!”

Vừa nhắc đến hai từ phóng viên, Khang Bình vừa bước chân qua đội hình sự để đưa báo cáo cảm thấy đau hết đầu. Người phóng viên Hoắc Thể Ni kia cả ngày gọi điện thoại cho anh ta chẳng phải để hẹn hò mà chỉ quần quýt xin anh chi tiết kết quả nghiệm thi.

Lệ Trường Phong là người khá có danh tiếng trong xã hội, để không gây xôn xao dư luận nên cảnh sát không công bố chi tiết vụ án. Đặc biệt là chuyện giết trước hiệp sau của Hà Ngọc Phượng càng là cơ mật, ngoại trừ đội hình sự không ai biết được chuyện này.

Đi nhiên Khang Bình không thể tiết lộ cho cô ta, ngày nào cô ta gọi khiến anh ta muốn nổ tung. Để giải quyết chuyện này, Khang Bình nhanh chóng cho cô ta vào black-list.

“Nào ... nào ... Rốt cục đã phát hiện ra chuyện gì quan trọng, mau nói!” Lục Ly thấy Mạnh Triết muốn thừa nước đục thả câu nên gõ nhẹ lên đầu anh ta một cái.

“Phát hiện này có liên quan đến phóng viên Hoắc Thể Ni, cũng là bạn gái của Khang Bình. Cô ta đã từng chụp được một loạt ảnh, cô ta muốn lên bài nhưng đến ngày sắp chữ thì bị buộc phải tháo xuống. Cũng vì chuyện này cô ta cãi nhau với chủ biên một trận, rồi xin từ chức mới qua bên tạp chí này công tác.”

“Bức ảnh nào?” Nghe tin có liên quan đến Hoắc Thể Ni, Khang Bình biết chắc sẽ là tin có nội dung rất ‘nóng’.

Mạnh Triết mở to đôi mắt, dùng hết sức nói to: “Tên Từ Gia Dư có quan hệ với mẹ vợ!”

Hả???? Nghe xong ai nấy đều tròn mắt há mồm vì kinh ngạc, cái này không phải là loạn luân sao? Chẳng trách mọi người đều nói đừng thấy mấy người nhà giàu cao quý sang trọng, đằng sau bộ mặt ấy là vô số điều xấu xa và dơ bẩn.

“Hắn và nạn nhân Hà Ngọc Phượng là tình nhân ... Vậy có khi nào tình dịch trên cơ thể Hà Ngọc Phượng là của hắn không? Hoặc có thể nói hắn biến yêu thành hận, trong lúc tâm trạng bức bối mang dao đi giết vợ chồng Lệ Trường Phong?” Lục Ly suy đoán, “Đội trưởng Khúc, nên bắt tên Từ Gia Dư này ngay lập tức, hắn có khả năng rất lớn!”

Khúc Mịch gật đầu đồng ý, nhưng bộ mặt vẫn lãnh đạm, trước sau như một.

Từ Gia Dư mau chóng được đưa về Cục cảnh sát. Vừa đến nơi hắn đã lên tiếng kháng nghị: “Tôi muốn kiện. Cảnh sát các người không thể đối xử với một công dân tốt như vậy. Tôi là quản lý của tập đoàn Lệ Thị, hành động thế này là phá hỏng danh dự của tôi! Tôi sẽ sử dụng quyền lợi của mình, mời luật sư riêng cáo buộc các anh tội tổn hại danh dự người khác.”

Vừa rồi trước mặt Lệ Lăng như chuột gặp mèo, mới rồi cô ta được một chút đã vênh vênh vào vào. Chúc danh con rể nhà họ Lệ khiến hắn có được không ít.

Lục Ly càng xem thường hắn, lịch sự thì coi hắn là con rể nhà họ Lệ, nói khó nghe một chút hắn chính là thứ bám váy đàn bà!

Ai cũng biết người con rể này xuất thân bản cùng; cưới được thiên kim nhà họ Lệ, một bước lên mây. Chuyện này cũng bình thường, chứng tỏ hắn có thủ đoạn, có mị lực. Tuy nhiên khi dần thân vào giới quý tộc hắn ngay lập tức lộ ra vẻ mặt ngạo mạn, ý thể hiếp người, coi khinh những người thuộc tầng lớp nghèo khổ, khiến tất cả mọi người đều căm ghét.

“Ông Từ! Phối hợp điều tra với cảnh sát là trách nhiệm và nghĩa vụ của mỗi công dân. Anh có quyền lợi, nhưng đừng quên nghĩa vụ là một công dân” Lục Ly dùng ngôn từ chính luận nói với hắn, “Anh và nạn nhân Hà Ngọc Phụng có quan hệ gì?”

Từ Gia Dư không phải tên ngốc, cảnh sát cố ý chỉ mời một mình hắn đến đây chứng tỏ sẽ không tra hỏi mấy vấn đề vớ vẩn như vậy. Ánh mắt hắn lóe lên một cái, do dự một chút rồi trả lời: “Hà Ngọc Phụng là mẹ vợ của tôi, ai cũng biết!”

“Anh vui lòng nói thật, đừng giả ngu, gọi anh đến đây đương nhiên chúng tôi đã có chứng cứ!” Mạnh Triết thấy hắn cứng miệng liền lên tiếng nói: “Năm trước có người bắt gặp anh và bà Hà Ngọc Phụng đêm khuya cùng nhau xuất hiện tại một khách sạn. Khi ấy là tiêu đề trên các tạp chí lớn nhỏ, sau đó nhờ Lệ Lăng đứng ra bác bỏ tin đồn, việc này mới lắng xuống.”

“Đó cũng chỉ là tin đồn, chỉ là do bụng dạ khó lường của người cầm bút. Vì để thu hút độc giả, tăng số lượng tiêu thụ mà có không ít phóng viên bỏ qua đạo đức nghề nghiệp, nói không thành có. Cảnh sát các anh đều phải chú ý chứng cứ, đừng ngấm máu phun người!” Từ Gia Dư đương nhiên không thừa nhận.

Con rể có quan hệ bất chính với mẹ vợ, ngay cả dân thường còn trở thành tiêu đề trên tạp chí, chứ đừng nói đến là thân phận là người nhà họ Lệ! Hà Ngọc Phụng đã chết, hắn chỉ cần ngậm chặt miệng, sống chết không thừa nhận thì không ai làm gì được hắn.

“Anh coi đây là gì?” Mạnh Triết quăng một xấp ảnh trên mặt bàn, dĩ nhiên là ảnh âu yếm của hắn và Hà Ngọc Phụng.

Hôn môi, sờ ngực, còn có rất nhiều động tác ám muội khác. Nhiều góc độ, nhiều cảm xúc, chụp rõ từng lỗ chân lông.

Khuôn mặt hắn hoàn toàn biến sắc, năm đó có một tạp chí mang xấp hình của hắn và Hà Ngọc Phụng tìm đến tận nơi, đòi mức giá cao để có được chúng. Không ngờ bọn họ còn để lại một bản lưu. Thật sự hại chết hắn rồi!

Trông thấy biểu cảm của hắn, Mạnh Triết hừ lạnh một tiếng: “Thế nào? Không thừa nhận?”

Từ Gia Dư không lên tiếng, cúi gầm, mím chặt môi, không biết đang suy nghĩ điều gì.

“Anh và nạn nhân có quan hệ bất chính, và nạn nhân chính là mẹ vợ của anh. Mọi quan hệ này nếu để mọi người biết không chỉ anh không còn mặt mũi ra đường mà ngay cả tập đoàn Lệ Thị cũng bị ảnh hưởng không ít. Lệ Trường Phong phát hiện mối quan hệ của hai người, cũng không dễ dàng buông tha. Vì vậy anh nổi điên một dao giết chết Lệ Trường Phong!”

Từ Gia Dư nghe xong, ngẩng đầu, giọng bình tĩnh: “Tôi không giết người!”

“Hà Ngọc Phụng là mẹ kế của Lệ Lăng, mẹ con cô ta tình cảm vốn đã không tốt, thậm chí còn bị coi là nước với lửa. Lệ Lăng thì suốt ngày mở miệng ra lệnh với anh, nên anh mang trong lòng oán hận, đi rù quyến lại bà Hà Ngọc Phụng.

Hà Ngọc Phụng tuổi tác đã lớn, anh căm ghét thậm chí còn cảm thấy buồn nôn mỗi khi lên giường với bà ta! Anh muốn thoát khỏi Hà Ngọc Phụng nhưng đã bị bà ta khống chế, anh nảy sinh oán hận, không chỉ có giết chết mà còn cưỡng hiếp để thỏa con giận!” Lục Ly chứng kiến sắc mặt hắn từ từ thay đổi, khi nghe thấy ‘bị giết chết mà còn cưỡng hiếp’, sắc mặt hắn ngập tràn bi thương.

“Là ai! Là ai tàn nhẫn như vậy ... Quả thực không bằng cảm thù!” Hắn cuộn chặt tay thành nắm đấm, nghiêng răng nghiêng lợi: “Đồng chí cảnh sát! Mọi người đừng lãng phí thời gian ở chỗ tôi. Tôi rất muốn giết tên lão già ích kỷ dối trá Lệ Trường Phong nhưng chưa từng bao giờ có ý muốn giết Ngọc Phụng. Cô ấy chết quá thảm, mọi người nhất định phải tìm ra hung thủ, rửa mối hận này cho cô ấy!”

‘Ngọc Phụng’ ... Nghe hai chữ này tất cả đều ngẩn người.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Tự suy nghĩ

Mọi người nghe Từ Gia Dư gọi mẹ vợ mình là ‘Ngọc Phượng’, hơn nữa giọng điệu còn vô cùng tự nhiên. Khi hẳn nghe Hà Ngọc Phượng bị giết trước hiếp sau, sắc mặt hẳn biểu lộ sự đau đớn tột độ.

Lẽ nào hẳn thật sự yêu Hà Ngọc Phượng? Nghĩ đến đây Mạnh Triết giật nảy mình, khẩu vị của Từ Gia Dư quả thật đặc biệt.

Tuy rằng Hà Ngọc Phượng biết chăm sóc sắc đẹp nhưng dù sao cũng đã là phụ nữ hơn năm mươi. Đắp mặt nạ, sử dụng mỹ phẩm, đi spa, đi thẩm mỹ viện có thể khiến da mặt bà ta có độ đàn hồi, căng bóng nhưng khi nhìn xuống vùng cổ thì không thể nào che giấu được.

Đặc biệt là ngực bà ta đã chảy xệ, phía dưới có sẹo chứng tỏ đã từng giải phẫu nâng ngực rồi sau này buộc phải lấy ra. Trên eo tuy rằng không có ngăn mỡ nhưng nhìn kỹ da đã rạn nứt khá nhiều, rõ ràng là vết tích lưu lại sau khi giảm cân.

Khúc Mịch liếc nhìn tư liệu của Từ Gia Dư, trên đó có đề cập hẳn và mẹ sống nương tựa nhau từ bé, mãi cho đến năm ngoài mẹ hẳn qua đời, trong tình huống này dễ nảy sinh ‘Luyến mẫu tình kết’*.

*Luyến mẫu tình kết: là một trong những nghiên cứu của nhà tâm lý học Sigmund Freud –Hội chứng Oedipus (Oedipus-complex). Có thể hiểu đơn giản là bệnh cuồng/yêu cha mẹ mình quá mức.

Khúc Mịch khép tư liệu, hỏi: “Anh cùng Hà Ngọc Phượng có quan hệ thân mật, suy nghĩ thử coi, bà ta có kẻ thù nào không?”

“Ngọc Phượng nhìn bề ngoài dữ dằn nhưng thực chất là một người tốt. Cô ấy tin vào Phật, mừng một và ngày rằm đều ăn chay, rất khiêm tốn, không trách cứ ai ngay cả người giúp việc nhà. Tôi không biết ai lại phát điên lên như vậy, đã dùng dao đâm cô ấy thì thôi đi, lại còn ấn đầu cô ấy vào bồn tắm. Ngọc Phượng không biết bơi, rất sợ nước. Khi tắm cô ấy không bao giờ ngâm bồn, chỉ dùng vòi sen. Tôi có thể tưởng tượng được khi ấy cô ấy kinh hãi đến mức nào!”

Nghe đến đây, Khúc Mịch khẽ nhủ mày, hạ bút ghi lại trên quyển sổ tay màu đen.

“Chuyện bà ta sợ nước còn có ai biết không?” Khúc Mịch có vẻ khá hứng thú với chuyện này.

Đang rơi vào hồi ức, câu hỏi của Khúc Mịch khiến hẳn ngẩn người, tỉnh táo trở lại: “Tôi không biết, có thể ngoại trừ tôi ra thì không ai biết. Ngọc Phượng từng kể với tôi Lê Trường Phong không hề để ý đến cô ấy, bọn họ lấy nhau vì gia đình hai bên. Lê Trường Phong bên ngoài có phụ nữ khác, đưa luôn về sống trong nhà mặc kệ cảm nhận của Ngọc Phượng. Hai vợ chồng đã sớm ly thân, nhưng bên ngoài thì không có biểu hiện gì để tránh người ngoài nhòm ngó.”

“Lê Lăng biết mối quan hệ giữa anh và Hà Ngọc Phượng không?”

“Cô ta cả ngày chỉ lo mua sắm ở đất nước này, ở thành phố nọ, còn thời gian đâu mà quan tâm đến tôi? Hơn nữa cô ta rất tự phụ, làm sao có thể nghĩ đến chuyện tôi lại yêu phụ nữ lớn tuổi và không xinh đẹp như Ngọc Phượng.”

“Tại sao anh lại yêu Hà Ngọc Phượng?” Mạnh Triết không nén nổi tò mò, Vương Nhân Phủ cũng bày ra bộ mặt hiếu kỳ.

“Tại sao tôi không thể yêu Ngọc Phượng?” Từ Gia Dư hỏi ngược lại, ngữ khí khá tức tối, “Lê Lăng là một người phụ nữ nóng nảy và ấu trĩ, tôi từ trước đến nay không được nói thêm câu thứ hai, cứ không thuận ý là mắng chửi. Năm đó nếu không phải vì cô ta chạy tiền thuốc thang cho mẹ tôi thì tôi chắc chắn sẽ không cưới cô ta. Tuy nhiên cũng phải cảm ơn cô ta, nếu không nhờ cô ta tôi không thể nào quen biết Ngọc Phượng.

Ngọc Phượng dịu dàng, hiểu tính ý người khác. Mỗi tối tôi làm về trễ cô ấy luôn nhắn thím Vương hăm đồ ăn khuya cho tôi. Khi tôi mới bước chân vào tập đoàn Lê Thị, đám nhân viên không phục, xuất hiện không ít mấy tên ngáng đường, tất cả đều nhờ có Ngọc Phượng đứng trong Hội đồng quản trị trợ giúp, là chỗ dựa duy nhất của tôi.

Từ khi mẹ tôi mất, Ngọc Phượng chính là người tốt nhất thế gian này! Tôi không quan tâm đến tuổi tác của cô ấy, cũng không để ý đến thân phận, tình yêu chiến thắng tất cả! Chúng tôi vốn dĩ dự định sẽ thu gom tiền của, rồi cùng nhau bỏ trốn, ai ngờ...” Nói đến đây, đường đường là một đấng nam nhi, hẳn lại rơi lệ.

Lục Ly chau mày: “Ngày mùng 8, từ mười hai giờ đêm đến rạng sáng một giờ rưỡi anh ở đâu? Ai có thể chứng minh?”

“Tôi đã nói tôi không phải là hung thủ giết người!” Từ Gia Dư kích động: “Lúc đó tôi ở nhà ngủ, không có ai làm chứng!”

“Nơi đây là Cục cảnh sát, không phải là chợ trời!” Lục Ly không vừa mắt với anh ta, cứ chiếu theo quy tắc tạm giam hai mươi bốn tiếng.

Tăng Dĩ Nhu tiến hành xét nghiệm và so sánh ADN với tinh dịch lưu lại trong cơ thể Hà Ngọc Phượng.

“Từ Gia Dư không phải là hung thủ sát hại Hà Ngọc Phượng!” Khi Khúc Mịch đến phòng làm việc của Tăng Dĩ Nhu hỏi kết quả, Tăng Dĩ Nhu dùng câu khẳng định nói thẳng với anh.

“Ồ! Nói nghe một chút!” Đây mắt Khúc Mịch ánh lên ý cười, nhưng không dễ phát hiện.

“Nếu như Từ Gia Dư thật sự yêu Hà Ngọc Phụng, không thể sát hại bà ta theo kiểu dần vặt như vậy; còn nếu không yêu, hẳn dần vặt thì cũng có lý, thế nhưng không thể nào cưỡng hiếp sau đó.”

“Tại sao?” Càng nghe Khúc Mịch càng thấy hứng thú.

Tăng Dĩ Nhu chỉ vào màn hình vi tính rồi so sánh với kết quả kiểm nghiệm: “Rất đơn giản, cho dù còn sống cũng chẳng thể nào khiến cho hẳn hứng thú, chết rồi lại càng không thể dễ dàng đạt trạng thái cương cứng. Trừ phi Từ Gia Dư là tên biến thái, có niềm đam mê đặc biệt với tử thi. Nhưng tôi có thể nhìn ra hẳn rất bình thường, không giống biến thái.”

“Từ Gia Dư không biến thái, cũng chẳng bình thường.” Khúc Mịch khẳng định, “Hắn mắc chứng ‘Luyến nẫu tình kết’! Mẹ hắn mất năm ngoái và hắn cũng bắt đầu mối quan hệ với Hà Ngọc Phụng từ năm ngoái, có thể trong tiềm thức toàn bộ tình mẫu tử của hắn đã được chuyển lên người Hà Ngọc Phụng. Vì vậy hắn không thể sát hại Hà Ngọc Phụng cũng không hề cưỡng hiếp bà ta. Hung thủ là một người khác.”

“Vậy tại sao anh còn đồng ý cho Lục Ly tạm giam hắn?”

“Hắn và Hà Ngọc Phụng có quan hệ, tôi khẳng định hẳn biết một số chuyện mà người ngoài không biết!” Giọng Khúc Mịch có vẻ đắc thắng: “Từ trong lời khai của hắn tôi phát hiện một manh mối vô cùng quan trọng.”

Trông thấy bộ dáng hứng thú của Tăng Dĩ Nhu, Khúc Mịch tiếp lời: “Hà Ngọc Phụng sợ nước, xưa nay không tắm bồn.”

Cái này cũng được coi là manh mối quan trọng ư? Lại còn vô cùng quan trọng! Tăng Dĩ Nhu cảm thấy đây là chuyện bình thường, người không thích ngâm bồn trên thể giới này có đây, điều này nói lên được vấn đề gì?

Tít! Tít! Âm thanh vang lên hai tiếng báo kết quả ADN đã có. Quả nhiên không hề trùng khớp. Từ Gia Dư không phải hung thủ giết người.

Khúc Mịch cầm lấy kết quả, rồi bước đi. Dĩ Nhu gọi anh lại: “Đội trưởng Khúc! Hà Ngọc Phụng không tắm bồn thì có liên quan gì đến vụ án?”

Anh xoay người, ngoắc ngoắc tay ra hiệu Tăng Dĩ Nhu.

Dĩ Nhu ngăn người, lập tức hiểu ra: Đây là cơ mật, cẩn thận vẫn tốt hơn.

Cô vội đi về phía Khúc Mịch, đưa tai kề sát gương mặt anh. Mùi thuốc lá nhàn nhạt lan tỏa, dĩ nhiên rất thơm.

Khúc Mịch liếc Tăng Dĩ Nhu, cô hơi nhón chân, lỗ tai để sát bên miệng anh, ánh mắt anh đột nhiên trở nên sâu thẳm thăm.

“Tự mình nghĩ!” Anh ném lại một câu rồi nhanh chân rời đi.

Tăng Dĩ Nhu tưởng sẽ được nghe cao kiến gì, nhưng không ngờ chỉ là ba chữ này!

Tên phách lối! Tăng Dĩ Nhu rửa thầm trong bụng!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Hai anh em

Khi Từ Gia Dư bị tạm giam, Lê Lăng vẫn còn đang đi mua sắm tại Pháp, nhận được tin mau chóng đặt chuyến bay sớm nhất trở về. Vừa xuống máy bay, cô ta vội vã đến Cục cảnh sát, xộc thẳng đến đội hình sự, dáng vẻ hùng hùng hổ hổ.

“Các người có quyền gì bắt người? Nếu như không đưa ra được bằng chứng cụ thể tôi sẽ cho từng người từng người ở đây bay mất chén com*.” Cô ta liếc một cái sắc lẹm, sau đó an vị trên ghế, phía sau là anh luật sư đeo kính, “Luật sư Vương, cậu giúp tôi đàm phán với bọn họ, tôi muốn Gia Dư ngay lập tức được thả.”

“Ồ!” Khúc Mịch kéo quyền báo xuống khỏi tầm mắt, liếc Lê Lăng, rồi quay sang hỏi Lục Ly: “Từ Gia Dư tạm giam được bao lâu rồi?”

“Mười sáu tiếng!” Lục Ly thẳng thắn trả lời.

“Ừm! Chưa đủ hai mươi bốn tiếng không thả người! Chén com của các cậu ... Còn nguyên!” Khúc Mịch nhàn nhạt lên tiếng, sau đó lại chăm chú đọc báo, không để ý đến Lê Lăng và anh luật sư kia.

“Thái độ của anh là gì đây? Anh là Đội trưởng phải không? Tôi sẽ kiện anh, không những mất chén com mà đời này đừng mong ngóc đầu lên được! Luật sư Vương, cậu kiện anh ấy cho tôi!” Lê Lăng chỉ chỉ Khúc Mịch, gào thét như một con mẹ hàng tôm hàng cá.

Cô ta tưởng tòa án là do nhà cô ta mở chắc, muốn kiện ai thì kiện?!!

Khúc Mịch đặt tờ báo xuống, cô ta nghĩ anh sẽ nói chuyện với mình, ai ngờ Khúc Mịch chỉ chậm rãi đứng dậy, rót một ly nước, thông thả uống một ngụm.

Từ nhỏ đến lớn Lệ Lăng chưa bao giờ bị người ta coi thường đến mức này. Tinh khí đại tiểu thư nổi lên, tức đến xanh mặt, hai tay run rẩy.

“Luật sư Vương, mau mau nghĩ ra một lý do, tôi muốn kiện anh ta!”

“À ... Cô Lệ, cảnh sát có quyền bắt và thẩm vấn những người có liên quan đến vụ án, trong trường hợp đặc biệt còn được quyền tạm giam trong vòng hai mươi bốn tiếng. Tôi ... tôi ... không có cách nào ...”

“Sao lại không có cách? Tôi dùng tiền thuê cậu không phải để nghe ba chữ này! Mặc kệ cậu dùng phương pháp gì, nhất định phải kiện cho anh ta ngồi tù. Chức Đội trưởng đội hình sự đừng mong giữ được!” Lệ Lăng đập bàn, chỉ thẳng vào mặt anh chàng luật sư, ngón tay được sơn về cẩn thận đụng đến chóp mũi anh ta. “Nếu như không kiện được thì cậu từ chức đi, Lệ Thị không nuôi mấy kẻ vô dụng!”

Anh luật sư bị chửi như tát nước trước mặt mọi người, nhưng không dám cãi lại nửa câu, bộ dạng khúm núm.

Mồ hôi trán tuôn ra liên tục, anh ta rút khăn tay chậm chậm, đột nhiên hai mắt sáng rõ, tiến đến Lệ Lăng thăm thẳm vài câu.

“Đúng! Tôi muốn nghiệm thương!” Nghe xong Lệ Lăng đột nhiên la lớn.

Nghiệm thương? Mọi người xung quanh cảm thấy khá khó chịu, người còn đứng sò sò ra đó, nghiệm thương cái gì cơ chứ? Điện à?

“Tinh thần của tôi chịu thương tổn, thương tổn cực kỳ lớn!” Lệ Lăng xoay qua Khúc Mịch gào thét.

Khúc Mịch hừ một tiếng: “Đúng! Phải nghiệm thương, rõ ràng là đại não cô ít nếp nhăn, óc cấu tạo khác hẳn người bình thường. Có bệnh --- Phải trị! Không được ngưng thuốc!”

“Phi

”, Mạnh Triết không nhịn được, phì cười, anh ta không ngờ Khúc Mịch còn có một mặt hài hước như vậy.

Khuôn mặt Lệ Lăng từ đỏ biến thành trắng: “Anh ... anh dám mắng tôi ư? Luật sư Vương, cậu nghe thấy rồi chứ! Tôi kiện anh ta! Kiện anh ta ... Kiện anh ta ... Tôi danh ... cậu tự nghĩ ... Kiện anh ta mãi mãi không đứng lên được!”

Oạch! Vừa rồi còn nói đời này không ngóc đầu lên được, bây giờ đã biến thành mãi mãi không đứng lên được ... Cô ta tưởng mình là ông trời chắc!

“Nếu là cô, tôi sẽ ngoan ngoãn cầm miệng, không làm lớn chuyện; bằng không người mất mặt chính là cô!” Lục Ly thấy mấy tấm hình lên bàn: “Chúng tôi bắt Từ Gia Dư là có đủ bằng chứng, tạm giam 24h cũng đúng theo quy định. Cô đòi kiện cái này, kiện cái kia là muốn cho khắp thiên hạ đều biết sao?”

Lệ Lăng tức giận, cầm mấy tấm ảnh lên coi, hai mắt từ từ tròn tròn kinh ngạc. Cô ta không tin vào mắt mình, coi đi coi lại thêm vài lần, cả người run lên bần bật, sắc mặt thất thần, trong nháy mắt như già thêm cả chục tuổi.

“Cô Lệ!” Luật sư đứng bên cạnh cũng xem được mấy tấm ảnh, khê lên tiếng.

Cô ta giật mình, vội nhét chúng vào trong túi xách, về mặt tái nhợt nhưng vẫn còn mạnh miệng uy hiếp: “Chuyện này dính đến danh dự nhà họ Lệ, tôi yêu cầu cảnh sát các anh phải bảo mật. Nếu tin tức lộ ra ngoài sẽ tạo sự tổn thất rất lớn cho tập đoàn Lệ Thị, các anh không ai có thể đứng ra chịu trách nhiệm nổi!” Dứt lời cô ta nhanh chóng đứng dậy, bỏ đi một nước.

“Cô Lệ!” Lục Ly gọi cô ta lại: “Những tấm hình đó là vật chứng của cảnh sát, đợi đến khi bắt được hung thủ, xác nhận không có liên quan gì đến chúng mới có thể hoàn trả cho chủ nhân. Nếu như cô vẫn khăng khăng lấy đi, chúng tôi sẽ kiện cô tội tiêu hủy chứng cứ!”

Nghe Lục Ly muốn kiện mình, Lệ Lăng biết không thể làm lớn chuyện, đành nghiêng răng nghiêng lợi trả lại mấy tấm ảnh ra.

“Anh đảm bảo những tấm hình này sẽ không lọt ra ngoài?” Cô ta muốn xác nhận thêm một lần nữa.

Lục Ly nghiêm túc trả lời: “Tôi không thể đảm bảo cho cô bất cứ điều gì! Tôi chỉ có thể cho cô biết chúng sẽ được bảo quản trong phòng vật chứng, nếu không cần thiết sẽ không được mang ra ngoài. Ngoại trừ nhân vật chính trong ảnh, còn tất cả những người khác không ai có quyền nhận.”

Nghe đến đây, Lệ Lăng khá yên tâm. Khi cô ta vừa rời khỏi Cục cảnh sát, thì Lệ Kiến Nam vừa vịn bước đến. Hắn cũng đến đây vì Từ Gia Dư?

“Tôi qua đây muốn làm thủ tục đưa thi thể của ba và di về!” sắc mặt Lệ Kiến Nam đầy bi thương, “Nghiệm thi đã kết thúc, tôi muốn chôn cất cho hai người, để hai người họ được mồ yên mả đẹp!”

Các cảnh viên ai nấy nhìn nhau, vụ án chưa có tiến triển, hung thủ còn chưa bắt được, đã sốt ruột lãnh thi thể về hỏa táng. Rốt cục hắn có mưu đồ gì?

“Có thể lãnh thi thể về nhưng phải có đầy đủ chữ ký của ba anh em nhà họ Lệ.”

Hắn khẽ cau mày: “Anh hai vẫn chưa có tin tức. Người trong công ty đang loạn hết lên. Tôi vừa kiểm tra các chứng từ công nợ, có một số khoản chỉ là do anh hai tôi ký tên, hình như xảy ra chút vấn đề. Nếu như anh hai không có mặt, ba và dì không được đưa về nhà?”

Khúc Mịch ngẩng đầu theo dõi nét mặt của hắn: “Anh cho rằng Lê Kiến Thiên vì nợ nần nên bỏ trốn?”

“Thời gian trước, tài chính của công ty có vấn đề, ba và anh hai xảy ra chút tranh chấp, sau đó có mấy người trong ban hội đồng quản trị còn đi tìm ba!” Lê Kiến Nam trả lời, “Tôi không muốn suy đoán lung tung, nhưng xảy ra chuyện lớn thế này, tạp chí thậm chí ngay cả tivi cũng đã đưa tin, chắc chắn anh hai phải xem thấy. Khả năng lớn nhất là anh ấy không muốn lộ diện.”

“Tôi đã tra ra được cổ phần tập đoàn Lê Thị, ba của anh chiếm bốn mươi phần trăm, Hà Ngọc Phượng chiếm mười phần trăm, còn năm mươi phần trăm còn lại chia đều cho các cổ đông khác.

Hà Ngọc Phượng đã lập di chúc chuyển mười phần trăm cổ phần cho Lê Kiến Thiên.

Ba của anh chưa lập di chúc, vì vậy, bốn mươi phần trăm cổ phần của ông sẽ được chia đều cho ba anh em.

Trong tình huống này, anh hai của anh là người nắm giữ số cổ phần cao nhất. Vào lúc quan trọng lại chơi trò mất tích, đổi lại là cậu, cậu sẽ làm như vậy ư?” Khúc Mịch nhíu mày hỏi.

Thừa dịp Lê Kiến Thiên chưa xuất hiện, hắn nắm quyền chủ động, là một người thông minh. Tuy nhiên hắn hơi nóng vội, e rằng sẽ làm mất lòng người!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Không thể lập án

Nghe thấy lời của Khúc Mịch đôi mắt Lê Kiến Nam sáng rỡ, tuy hắn không biết vì sao Lê Kiến Thiên lại không ra mặt thế nhưng hắn hiểu tại thời điểm này Lê Kiến Thiên tốt nhất đừng nên xuất hiện.

Hắn muốn lấy thân phận là một người con hiếu thảo lo lắng tang sự cho vợ chồng Lê Trường Phong, hơn nữa phải tổ chức thành một đại tang lễ, như vậy mới có lợi cho danh tiếng của hắn.

Trước mặt tập đoàn Lê Thị như rồng mất đầu, mấy lão già trong hội đồng quản trị từ lâu đã rút khỏi vị trí điều hành, bây giờ không có khả năng chống đỡ được tình cảnh này. Chỉ cần Lê Kiến Thiên không xuất hiện, hắn chắc chắn sẽ được đẩy ra để tạm quản lý tập đoàn, chờ hắn giữ vững được vị trí, cho dù có mặt Lê Kiến Thiên đi chăng nữa cũng đã quá trễ.

Vì vậy, hắn phải tận dụng thời gian, không thì sau này sẽ hối hận!

“Mặc dù anh hai là cổ đông lớn nhất, nhưng ba ba đột nhiên qua đời, các thành viên trong Hội đồng quản trị chắc chắn sẽ yêu cầu kiểm toán. Đến thời điểm đó nhất định sẽ phát hiện ra sơ hở, do vậy anh hai mới không dám lộ diện.” Hắn kiên trì được lãnh thi thể về, còn gọi cho luật sư.

Hai người này đúng là anh em một nhà, động một chút là tìm luật sư. Người có tiền giống nhau nhất ở điểm này, rõ ràng là muốn làm trái pháp luật nhưng nhất định phải tìm cho ra một lý do đường đường chính chính.

“Căn cứ pháp luật quy định, nếu như ông Lê Kiến Thiên mất tích và có báo án, như vậy cho dù ông ấy không xuất hiện thì những người con còn lại có quyền được bảo lãnh thi thể.” Lần này là một nữ luật sư khá lớn tuổi, vẻ mặt hung hăng, “Đã năm ngày trôi qua vẫn không có tin tức ông Lê Kiến Thiên, tất cả mọi người không ai có thể liên lạc được với ông ta, như vậy có đủ điều kiện lập án điều tra.

Ông Lê Kiến Nam, ông có thể báo với cảnh sát sự mất tích của anh hai ông. Nếu như trong vòng bốn mươi tám tiếng vẫn không có tin tức của ông Lê Kiến Thiên, như vậy ông và cô Lê Lăng có thể báo lãnh thi thể của ông Lê Trường Phong và phu nhân.”

“Tôi muốn báo án, mong cảnh sát mau chóng lập án điều tra!” Lê Kiến Nam nghe xong thì lập tức lên tiếng.

Lục Ly cau mày, tuy rằng tất cả những điều bà ta vừa nói đều đúng trình tự pháp luật nhưng anh ta không muốn để Lê Kiến Nam báo án. Thứ người gì đây chứ ... ba chết thì thờ ơ, anh hai mất tích cầu cho đừng bao giờ xuất hiện!

Chưa kịp trả lời, đột nhiên tiếng di động vang lên. Lục Ly liếc nhìn màn hình, sắc mặt khẽ biến, anh ta liếc nhìn Lê Kiến Nam một chút, rồi nhanh chân ra ngoài nhận điện.

Nghe tiếng Lục Ly ‘À ... ừ ...’ vài câu, sau đó quay trở lại ngữ khí nghiêm túc: “Ông Lê Kiến Nam, theo trình tự chúng tôi không thể lập án.”

“Tại sao? Anh đang lạm dụng chức quyền, cướp mất quyền lợi của công dân! Tôi có thể kiện anh ...”

Gien y như nhau, đều quá hống hách!

Lục Ly hừ lạnh một tiếng, ngắt lời hắn: “Tôi vừa nhận được Lê Kiến Thiên ... điện thoại của vợ Lê Kiến Thiên, cô ấy cho biết vừa mới nói chuyện điện thoại với Lê Kiến Thiên.”

“Điện thoại nói gì? Lưu Uyển Như tại sao lại liên hệ với cảnh sát?” Lê Kiến Nam không hổ danh là một người thông minh, ngay lập tức đánh vào điểm mấu chốt.

Lục Ly nhướn mày, quay sang Khúc Mịch báo cáo, nhưng dường như giống giải thích với Lê Kiến Nam hơn: “Phạm là tất cả những người có liên quan đến vụ án nhất định phải duy trì mối liên hệ chặt chẽ với cảnh sát. Lê Kiến Thiên là con của nạn nhân do đó hành tung của anh ta rất quan trọng. Vừa rồi anh ta gọi điện thoại yêu cầu được ly hôn với Lưu Uyển Như, báo rằng Lưu Uyển Như ký tên lên thỏa thuận ly hôn anh ta gửi. Anh ta không tiết lộ hành tung của mình nên hiện tại vẫn chưa biết đang ở đâu.”

“Mau chóng điều tra số điện thoại anh ta đã sử dụng, mặt khác tất cả các điện thoại trong nhà của Lưu Uyển Như đều phải gắn thiết bị nghe lén, một khi Lê Kiến Thiên gọi điện thoại về lập tức tra ra vị trí.” Khúc Mịch mơ hồ cảm giác sự mất tích này của Lê Kiến Thiên hơi kỳ lạ, ngay tại thời điểm này đòi ly hôn càng quá dị hơn.

Theo như suy đoán, nếu như anh ta thật sự muốn trốn việc kiểm toán tài chính, thì cũng nên gọi về nhà hỏi tình hình của cha mẹ, dò hỏi tình trạng công ty, chứ tại sao lại đòi ly hôn lúc này.

Lục Ly phái người đi điều tra. Lưu Uyển Như cung cấp số điện thoại, là số đăng ký toàn cầu, tên thuê bao là Lê Kiến Thiên. Lục Ly chiếu theo dãy số gọi một cuộc, nhưng vẫn trong tình trạng khóa máy, có vẻ như không muốn ai tìm ra hắn ta.

Nhân viên đã tiến hành lắp đặt thiết bị nghe lén trong nhà Lưu Uyển Như, Lục Ly và Kha Mẫn tiến hành lấy lời khai.

“Cô suy nghĩ kỹ lại một chút lần này Lê Kiến Thiên gọi cho cô có gì khác thường không?” Kha Mẫn nhẹ giọng hỏi.

Trước mặt vẫn là người phụ nữ cao sang và quý phái như khi còn gặp gỡ ở khu du lịch, nhưng bây giờ thì cả người gầy rộc đi, tiêu tụy như cánh hoa hứng chịu mưa giông bão táp. Ai nấy nhìn thấy cũng phải đồng cảm.

“Không có gì bất thường, giọng vẫn lạnh lùng. Tôi vừa định kể chuyện của ba mẹ, anh ấy đã ngắt máy!” Lưu Uyển Như cắn cắn môi.

Kha Mẫn nghe xong càng thêm thông cảm với cô ta. Kha Mẫn đã đọc qua tư liệu biết được Lưu Uyển Như đã kết hôn với Lê Kiến Thiên được ba năm. Bọn họ hình như có với nhau một đứa con nhưng vì đứa bé sanh thiếu tháng nên không được bao lâu sau thì qua đời.

Cô ta cũng là mẹ nên hiểu cảm giác ấy là thế nào. Con chết không phải là chôn sâu dưới lòng đất mà chính là chôn chặt trong lòng người mẹ ... Mãi mãi là một nỗi đau không thể nào quên!

Lưu Uyển Như đau xót cực độ nhưng chồng mình ngay cả một câu an ủi cũng không có. Cuộc sống giàu có khác nào ở địa ngục, làm sao cô ta có thể chịu nổi.

Kha Mẫn âm thầm thở dài, chỉ vào chiếc điện thoại: “Nếu như điện thoại vang lên, cô nhấn số 0, sau đó nói chuyện. Khi trả lời cố gắng kéo dài thời gian, phải quá hai phút mới có thể định vị được vị trí đối phương.”

Lưu Uyển Như gật đầu, vẻ mặt luống cuống: “Mọi người mau tìm ra Lê Kiến Thiên, trong nhà xảy ra chuyện lớn thế tôi không biết phải làm gì hết!”

“Em đừng lo lắng, mọi chuyện sẽ ổn thôi.” Lục Ly an ủi, dù sao cũng là mối tình đầu, yêu nhau đã nhiều năm.

Mấy năm trôi qua Lục Ly không hề có bạn gái, chắc chắn là chưa thể buông xuống đoạn tình cảm này. Nếu Lưu Uyển Như hạnh phúc, ít ra anh ta còn cảm thấy vui vẻ. Bây giờ người yêu mình trần quý bao năm qua lại sống khổ sở thế này làm sao anh ta có thể yên lòng.

“Cám ơn anh!” Lưu Uyển Như giọng xa cách.

Lục Ly nhíu đầu. Tuy nhiên anh ta không quên mình đến đây là vì việc công nên đành đè nén tình cảm riêng tư.

Anh ta nán lại một chút, bàn thêm một số việc với Lưu Uyển Như sau đó cùng Kha Mẫn ra về. Lưu Uyển Như tiễn bọn họ ra tận cửa, khi đi ngang qua garage Lục Ly nhìn thấy bên trong có ba chiếc xe, có một chiếc nắp capo xe bị bung, thân xe bị đập méo mó, nhìn vô cùng thâm trầm.

“Xe này vẫn để đây không dùng, không biết ai lên chui vào phá hư. mấy ngày trước em mới phát hiện, nhưng nhà đang xảy ra nhiều chuyện nên không dám truy cứu.” Lưu Uyển Như giải thích.

Lục Ly cau mày: “Tên trộm này quả có lá gan không nhỏ, bây giờ trong nhà chỉ còn mình em, cố gắng chú ý an toàn! Trước đây anh có người bạn mở công ty bảo vệ, anh cho em số, em liên lạc với anh ta lắp đặt cho em hệ thống báo cảnh sát tự động.”

Lục Ly lấy bút viết cho Uyển Như một dãy số. Uyển Như gật đầu cảm kích.

Lục Ly quay trở về báo cáo với Khúc Mịch.

Khi nghe đến chuyện xe nhà họ Lê bị phá hư, hàng lông mày anh khẽ nhíu, dường như cảm thấy khá hứng thú.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Kể tình nghi

Vụ án của vợ chồng Lê Trường Phong lại rơi vào sương mù, Khúc Mịch mở cuộc họp toàn đội, lệnh cho người mời Tăng Dĩ Nhu đến tham dự.

“Bác sĩ Tăng, đội hình sự mở cuộc họp thảo luận vụ án, cảm ơn cô dành chút thời gian đến tham gia. Trong đó phần nghiệm thi là chuyên môn của bên cô, hy vọng cô có thể giải thích các thắc mắc cho chúng tôi” Khúc Mịch cho người đặt thêm một chiếc ghế trong phòng họp, bên cạnh chỗ ngồi của anh.

Tăng Dĩ Nhu ngồi xuống, lật xem tài liệu đã đặt trên bàn, nội dung là toàn bộ thông tin điều tra vụ án của vợ chồng Lê Trường Phong.

“Những người có tiếp xúc gần gũi với vợ chồng Lê Trường Phong đều đã được lấy khẩu cung, mọi người phát biểu ý kiến riêng của mình đi!” Khúc Mịch cũng ngồi xuống.

Lục Ly quan tâm đến vụ án này nhiều hơn các cảnh viên trong đội, anh ta là người đầu tiên lên tiếng: “Căn biệt thự cạnh biển của nhà họ Lê có lắp hệ thống bảo an tự động kết nối đến đường dây nóng của cảnh sát, hung đã biết từ trước nên đã chặn lại, hơn nữa còn rất quen thuộc với hoàn cảnh của biệt thự. Tôi suy đoán hung thủ là người quen! Căn cứ khẩu cung và những manh mối chúng ta đang có, tôi cảm thấy có hai người là khả nghi nhất.

Lê Kiến Nam là con của Lê Trường Phong và một nữ sinh đại học, sau đó cô sinh viên đó đã được Lê Trường Phong sắp xếp ra nước ngoài du học, cắt đứt mọi mối dây liên lạc. Sau này lớn, Lê Kiến Nam đã từng đi tìm mẹ ruột, bị Lê Trường Phong biết được giáo huấn một trận. Hà Ngọc Phụng cũng không thích hắn, càng ngày càng gây khó dễ. Lê Trường Phong đã từng muốn đề cử hắn giữ chức quản lý trong tập đoàn nhưng Hà Ngọc Phụng lên tiếng cản trở, cuối cùng chỉ được giữ chức trợ lý.

Hắn hận Hà Ngọc Phụng, chỉ cần Hà Ngọc Phụng còn sống, hắn vĩnh viễn cũng không thể thay thế được anh hai của mình. Hắn cũng hận Lê Trường Phong vì ông ta mà hắn không có mẹ, phải hứng chịu cuộc sống ngọt ngào, khó chịu. Vì vậy, hắn có động cơ giết người!

Mặt khác, trong hôm án mạng phát sinh, hắn khai suốt đêm lên bản kế hoạch, nhưng lại không có nhân chứng. Sau án mạng, hắn không có tâm trạng bi thương, chỉ muốn nhanh nhanh chóng chóng xử lý tang sự, quản lý Lê Thị. Tôi tình nghi hắn nhiều nhất.”

“Còn người khả nghi thứ hai là ai?” Khúc Mịch không phát biểu ý kiến mà chỉ ghi chép vào quyển sổ tay.

“Người bị tình nghi thứ hai là Lê Lăng, cô ta và Hà Ngọc Phụng rõ ràng có mối thù rất sâu đậm. Hơn nữa chồng cô ta và Hà Ngọc Phụng là tình nhân, làm vợ bao nhiêu năm chắc chắn cô ta ít nhiều biết chuyện này.

Mẹ kế và chồng mình gian dâm, nổi tâm giết người cũng bình thường. Thân phận cô ta kém hơn Lê Kiến Nam, nghe nói mẹ ruột cô ta là gái làng chơi, do vậy Lê Trường Phong bịt kín mọi tin tức, ngay cả tên mẹ ruột mình là gì cô ta cũng không biết. Vì vậy, cô ta cũng có động cơ giết người.”

“Nhưng sau khi Hà Ngọc Phụng bị giết còn bị cưỡng hiếp, nếu như Lê Lăng là hung thủ thì phải có đồng lõa” Mạnh Triết cau mày: “Tôi lại cho rằng tên Wanda mất tích kia mới khả nghi nhất, chứ nếu không tại sao đến giờ hắn vẫn không dám lộ diện.”

“Trốn đi không nhất định là do giết người.” Khúc Mịch vừa dứt lời, Hách Minh từ bên ngoài bước vào, trên tay là chiếc đĩa DVD.

“Đội trưởng Khúc, có phát hiện!” Giọng anh ta khá phấn chấn: “Camera trong khu vực gần nhà của Lê Kiến Thiên ghi lại hình ảnh của Wanda xuất hiện khoảng mười giờ đêm ngày 25. Theo như phương hướng, khả năng hắn đi đến nhà của Lê Kiến Thiên! Một tiếng mười phút sau hắn lại xuất hiện trong màn hình camera, theo con đường cũ quay về.”

“Ngày 25, chính là trước hôm vợ chồng Lê Trường Phong bị sát hại một ngày.” Khúc Mịch gõ nhẹ ngón tay lên bàn: “Lập tức gọi cho Lưu Uyển Như hỏi thử xem có đầu mối nào hữu dụng hay không.”

Không lâu sau đó Lưu Uyển Như đến Cục cảnh sát. Vừa đến nơi, câu đầu tiên của cô ta là hỏi: “Có phải có tin tức của Lê Kiến Thiên rồi không?”

“Chúng tôi có một số việc muốn hỏi em” Lục Ly rót cho cô ta ly nước, để cô ngồi an vị một lát, “Tối ngày 25 tháng này em có gặp Wanda không?”

“Wanda? Là ai?” Cô ta ngần người, đột nhiên nhớ ra: “À! Chính là ông chủ xưởng lắp xe, Wanda đúng không? Em có nghe Kiến Thiên và Kiến Nam đề cập đến cái tên này, nhưng chưa từng gặp mặt. Sao vậy? Hắn giết ba mẹ ư?”

“Tạm thời không có chứng cứ chứng minh hắn là hung thủ. Tuy nhiên tối ngày 25 bên phía cảnh sát phát hiện trong camera gần khu vực đó có ghi lại hình ảnh của Wanda, hơn nữa là đi đến nhà em.” Lục Ly giải thích.

Nghe xong đôi mắt Lưu Uyên Như bỗng nhiên lóe sáng, sắc mặt khẽ biến: “Hắn đến nhà em? Muốn trả thù Lê Kiến Thiên ư?”

“Mục đích vẫn chưa rõ nhưng chiếc xe trong nhà em phán đoán có thể do hắn phá hư. Khoảng mười giờ tối hôm ấy em có nhà không?” Ngờ ngác Lục Ly dụi dãi.

“Em ở nhà, khoảng chín giờ rưỡi em đi ngủ!” Uyên Như chớp chớp mắt, “Một hai năm nay em có tật xấu, mỗi tối đều phải uống một ly vang đỏ, uống hai viên thuốc an thần mới có thể an giấc.”

“Uống rượu còn uống thuốc, không tốt cho sức khỏe!”

“Nếu không em không thể ngủ ngon, ngày hôm sau không dám ra đường. Nếu để mấy tay phóng viên chụp được đám người đó sẽ viết lung tung. Từ khi được gả vào nhà họ Lê, lúc nào em cũng phải cố gắng giữ cho mình rạng rỡ, xinh đẹp nhất.

Thời gian đầu em còn cảm giác mới lạ nhưng càng về sau càng mệt mỏi không chịu được. Ngày nào cũng giống như đóng kịch, đeo lên người chiếc mặt nạ, nhìn vào thì tưởng sống trên thiên đường nhưng thực chất là sa dưới hỏa ngục. Ông trời công bằng lắm, tổn thương người đối xử tốt với mình, khiến người ấy phải rơi lệ, thì chẳng bao lâu sau chính bản thân phải đổ máu! Đây chính là quả báo!”

Uyên Như nhìn thẳng về phía Lục Ly, đôi mắt chứa sự tiếc nuối và hối hận.

Nghe những lời này, bàn tay cầm bút của Lục Ly hơi khựng lại, ánh mắt sâu hun hút. Bầu không khí dần dần ám muội, Kha Mẫn ngồi bên cạnh tặc lưỡi thờ dãi.

Lập gia đình, phụ nữ đều phải cân nhắc cẩn thận, không phải cứ có tiền là sẽ hạnh phúc. Lục Ly tuy là cảnh sát hình sự nhưng là người chính trực, thiện lương, có trách nhiệm. Nếu trước đây Lưu Uyên Như lấy anh ta, thì người ngồi đây bây giờ đâu phải là cô ta.

Xoạch!

Thanh âm nhỏ vang lên phá tan bầu không khí ngột ngạt, Lục Ly tỉnh táo lại.

Khúc Mịch quăng chiếc ly vào trong thùng rác một cách chuẩn xác.

“Bà Lê, nhà bà không nhỏ, Lê Kiến Thiên không thường trở về, một mình bà ở đó không sợ sao?” Anh nghiêng đầu nhìn chằm chằm Lưu Uyên Như mở miệng hỏi.

Ánh mắt của anh sắc như dao, tựa như muốn xuyên thủng lòng người, Lưu Uyên Như liếc anh một cái rồi vội vàng cụp mí.

“Kiến Thiên chỉ thích thanh tĩnh, tôi chỉ thuê giúp việc theo giờ. Buổi tối đóng kín cửa, mở hết đèn trong nhà, sẽ không còn sợ nữa.”

Haizza ... Thật là một người phụ nữ đáng thương. Trong căn biệt thự rộng lớn, làm bạn với cái bóng của chính mình.

Kha Mẫn càng ngày càng đồng cảm với Uyên Như, xoay người đi rót cho cô ta ly nước ấm.

“Bà Lê, bà thích ngâm bồn không?” Khúc Mịch đột nhiên mở miệng hỏi, câu hỏi chẳng có chút liên quan đến việc cô ta có mặt ở đây hôm nay.

Mọi người ai nấy đều nhìn nhau, Lưu Uyên Như sững người, nắm chặt chiếc tách trong tay, rồi ngay lập tức thả lỏng.

“Đội trưởng Khúc, chuyện này có quan hệ gì với vụ án không? Tôi có thể không trả lời được chứ?” Cô ta nhìn vào mắt Khúc Mịch, hơi sợ hãi, lén liếc mắt như kẻ trộm.

Tại sao Uyên Như lại có phản ứng như thế, Kha Mẫn cũng cảm thấy hơi kỳ lạ.

“Cá nhân tôi thấy hứng thú thôi. Cô có quyền không trả lời.”

Câu này của Khúc Mịch lại càng khiến Lưu Uyên Như khó chịu, cúi gầm đầu không dám nhìn anh.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Bạn gái

Tăng Di Nhu thu dọn đồ đạc xong xuôi cũng đã đến giờ tan tầm, cô ra khỏi cổng Cục cảnh sát liền nhìn thấy chồng Kha Mẫn đến đón. Cô tiến đến chào hỏi một câu rồi chuẩn bị rời đi.

“Tiểu Tăng, không phải em trọ ở ngoại thành phía Tây sao, nhà anh chị cũng đi ngang khu đó, anh chị đưa em về!” Kha Mẫn nhiệt tình.

Tăng Dĩ Nhu vội chối từ, ở cảnh cực đối với ai cô cũng đều khách sáo như vậy, không thân thiết với một ai. Lần trước cùng nhau đi nghỉ mát coi như là cô đã thoải mái lắm rồi. Gần đây, cô còn đồng ý lời mời đến hình sự dự họp, trong đó chỉ có hai nữ cảnh viên nên coi tiếp xúc nhiều hơn một chút.

Kha Mẫn kéo tay Dĩ Nhu: “Đừng ngại, tiện đường mà ... đâu có tốn xăng!”

“Thật sự không cần, trạm xe buýt ở phía trước rồi, xe đến liền thôi chị!” Tăng Dĩ Nhu mở lời từ chối, cố gắng thoát khỏi sự lôi lôi kéo kéo của Kha Mẫn.

“Ngồi xe buýt vừa đông đúc, vừa lè mè” Kha Mẫn sống chết không chịu buông tay, “Trên xe anh rề và chị ngồi phía trước, một mình em ngồi hàng ghế sau, vô cùng rộng rãi. Sao em khách sáo như vậy ... coi chị Mẫn đây là người ngoài? Em đó ... Cái gì cũng tốt, làm việc thì nghiêm túc, gương mặt xinh đẹp, chỉ là quá hiếu thắng. Có chuyện gì cứ nói, chị Mẫn sẽ giúp em, không giúp được cũng sẽ tìm được người hiệp trợ.”

“Lên đây đi, tiện đường, không phiền chút nào!” Chồng của Kha Mẫn cũng thò đầu ra, cười cười bắt chuyện.

Tăng Dĩ Nhu nếu còn từ chối thì thật sự không lễ phép, nhưng cô không muốn lên một chút nào.

“Bác sĩ Tăng, tôi có việc muốn tìm cô!” Thanh âm Khúc Mịch đột nhiên từ phía sau vang lên.

Nghe thấy giọng anh như chết đuối vớ được phao cứu hộ, quay lại nhìn Khúc Mịch đứng cách đó không xa. Anh mặc chiếc áo khoác màu xám đậm, quần chiếc khăn caro màu trắng đen, đứng lặng yên ở đó trông không khác nam chính trong mấy bộ phim thần tượng.

“Chúng ta tăng ca riết thành quen, bác sĩ Tăng bây giờ tiếp tục làm việc không có vấn đề gì chứ?”

“Dĩ nhiên không thành vấn đề!” Tăng Dĩ Nhu sẵn sàng đáp ứng, xoay qua vợ chồng Kha Mẫn: “Xin lỗi! Lần này không thể đi cùng anh chị. Cảm ơn anh chị!”

Nghe đến đây Kha Mẫn mới chịu lên xe, vẫy tay chào tạm biệt. Xe khởi động, đi lướt qua Tăng Dĩ Nhu cùng nửa câu nói dở dang: “Hai người bọn họ trông thật xứng đôi ... Đáng tiếc ....”

‘Đáng tiếc Khúc Mịch đã có bạn gái!’

Tăng Dĩ Nhu có thể đoán luôn được về sau. Người đàn ông tên Khúc Mịch này là người cao ngạo, trò chuyện không ai có thể nắm bắt được, người xứng với anh thật sự không có nhiều. Tăng Dĩ Nhu cảm giác mình và Khúc Mịch trời sinh hợp nhau. Mỗi ngày cùng nhau làm việc là đều luận bàn về xác chết, tình cờ nói chuyện với anh cũng chỉ là vấn đề này.

Kha Mẫn quen làm mai làm mối, chỉ cần thấy nam thanh nữ tú là cô ta đứng ra tác hợp. Vừa rồi Tăng Dĩ Nhu sống chết không muốn lên xe cũng vì điểm này.

Lần trước anh Lý kia cũng là do Kha Mẫn giới thiệu, không thành công lại khiến cho cô ta càng thêm quyết đông nhất định cả quyết phải thành công giới thiệu được một người cho Tăng Dĩ Nhu.

Cũng may thời gian vừa rồi loay hoay vụ án Mã Gia Câu rồi đến vợ chồng Lê Trường Phong, nếu không chắc tối ngày Tăng Dĩ Nhu bị Kha Mẫn ép đi xem mắt.

“Sao vậy? Còn không cảm tạ ơn cứu mạng ư?” Khúc Mịch ra bộ dạng ân nhân.

“Không phải có công việc muốn bàn à?” Tăng Dĩ Nhu sừng sốt, lập tức phản bác: “Kha Mẫn muốn đưa tôi về, lại bị anh phá hư. Bây giờ chỉ còn cách chen chân lên xe buýt, anh còn muốn tôi cảm ơn anh ư?”

“Nghĩ một đằng làm một nẻo! Nào nào để tôi đoán tại sao cô lại từ chối thiện ý của Kha Mẫn ...” Khúc Mịch nhìn chằm chằm Dĩ Nhu khiến cô cảm giác không thoải mái.

“Đừng dùng ánh mắt đối phó tội phạm ấy đặt lên người tôi, nói chuyện nhẹ nhàng lại càng không thích hợp với tôi!” Tăng Dĩ Nhu khẽ nhíu mày: “Chỉ là ... tôi không muốn chị Mẫn can thiệp vào chuyện tình cảm của tôi, không thích chị ấy giới thiệu bạn trai giúp tôi. Tôi khá phản cảm với những hành động ấy, điều này cũng bình thường thôi.”

“Đâu có ai nói cô không bình thường, chỉ là hơi miễn cảm. Có lúc cô càng muốn chứng minh thì lại càng cho thấy tận sâu trong nội tâm cô cô quạnh và khát khao.” Ánh mắt Khúc Mịch nhìn cô trở nên thâm sâu.

Tăng Dĩ Nhu nghiêng người: “Thật ngại quá Đội trưởng Khúc, tôi đi trước!”

“Thay cô giải vây là một chuyện ... Thật ra tôi có việc muốn bàn với cô”, câu này của Khúc Mịch thành công khiến Dĩ Nhu dừng bước: “Tuy nhiên đã đến giờ ăn tối, chúng ta vừa ăn vừa nói. Lần trước cô mời tôi còn chưa trả lễ.”

“Anh nhất định phải vừa ăn vừa nói chuyện à?” Tăng Dĩ Nhu bình tĩnh, ánh mắt đượm ý cười.

Sát bên Cục cảnh sát có một nhà hàng Nhật Bản, hai người tìm một gian phòng riêng rồi ngồi xuống.

“Beefsteak bò Kobe?” Khúc Mịch liếc thực đơn: “Chính tông?”

Tăng Dĩ Nhu liếc nhìn, 888 tệ, quá đắt! Nhưng nghe nói bò Kobe là loại bò nổi tiếng nhất thế giới, là đặc sản của Nhật Bản, thường thường xuất hiện trên các bàn tiệc chiêu đãi của giới thượng lưu. Hương vị không ngấy, vào miệng là tan ra khiến thực khách không thể dừng đĩa. Đáng tiếc ...

“Chính tông, không đúng không lấy tiền.” Anh phục vụ mau mắn đáp lời: “Nhà hàng chúng tôi nổi danh với món Beefsteak bò Kobe nướng than, bao nhiêu khách ở xa cũng phải ghé qua đây ăn một lần. Hôm nay hai vị thật may mắn, chứ ngày thường muốn ăn cũng không được.”

“Tôi nhớ bắt đầu từ năm 2001 trong nước đã có lệnh cấm nhập bò Kobe. Nếu đây là giả, bữa này khỏi trả tiền; còn nếu là thật, vậy mời ông chủ các anh đến Cục cảnh sát uống trà!” Khúc Mịch trịnh trọng nói.

Anh phục vụ há hốc mồm, tựa như chưa từng bao giờ gặp qua vị khách như thế này.

“Quý khách, món Beefsteak bò Kobe nướng than không phải dùng bò Kobe nhập khẩu”, anh ta vội vàng giải thích: “Chỉ là chúng tôi mời hẳn đầu bếp từ Nhật, các gia vị đều được nhập khẩu từ Nhật Bản, tuy rằng thịt bò không đẳng cấp như bò Kobe như mùi vị không hơn kém nhau là mấy, chắc chắn quý khách và bạn gái sẽ quay lại lần thứ hai.”

“Chúng tôi không phải ...” Tăng Dĩ Nhu vừa định lên tiếng giải thích mối quan hệ của hai người bọn họ thì Khúc Mịch xen ngang.

Anh gấp quyển menu lại, nở nụ cười ... Dáng vẻ trái ngược hoàn toàn với bộ dáng làm khó làm dễ vừa rồi: “Vậy cho hai phần bò beefsteak, hai phần canh.”

Anh phục vụ lập tức đáp ứng, nhanh chân ra ngoài, sau đó bung mâm trà trở vào.

Khúc Mịch rót trà vào hai tách, nâng lên mũi ngửi ngửi qua một chút rồi mới nhẹ nhàng nhấp một ngụm thưởng thức.

Nhìn cách anh uống trà khá sành sỏi, Tăng Dĩ Nhu thì đơn giản hơn, bung tách trà một hơi cạn sạch, Nước trà cũng là nước, khát thì uống, không khát thì mặc gì phải cùng nó dây dưa.

Món ăn mau chóng được phục vụ, quả nhiên hương thơm mê người. Tăng Dĩ Nhu cầm dao trên tay, cắt vài đường cực kỳ chuyên nghiệp, nhìn kỹ bên trong miếng thịt vẫn còn tơ máu.

“Đội trưởng Khúc! Thật giống như đang giải phẫu cơ thể con người vậy” Cô bật cười: “Thịt bò beefsteak cũng như nghiệm thi vậy, đặc biệt thi thể đã chết lâu. Bên trong cơ thể máu đã khô, một dao cửa xuống, máu không chảy chỉ xuất hiện những vết lằn theo vết cắt của dao.”

Cô vừa nói vừa cắt thịt bò thành từng miếng, rồi ngẩng đầu lên nhìn Khúc Mịch: “Đội trưởng Khúc tôi cắt giúp anh nhé! Đây là nghề của tôi!”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Thêm người chết

Tăng Dĩ Nhu vừa cắt thịt bò beefsteak vừa nói chuyện giải phẫu thi thể, còn tốt bụng muốn cắt giùm cho Khúc Mịch.

Đừng nghĩ bọn họ là cảnh sát hình sự tối ngày làm việc với mấy vụ án ghê rợn, nhưng độ tiếp xúc với thi thể không nhiều bằng pháp y, hơn nữa không phải cảnh sát hình sự nào cũng đều được chứng kiến việc nghiệm thi. Gặp phải tử thi đang ở tình trạng phân hủy cao hoặc bị phân thành nhiều bộ phận ngay cả một pháp y còn chịu ko nổi chứ đừng bàn đến những người khác.

Tăng Dĩ Nhu nhớ có lần cô giải phẫu xong một bộ thi thể, hơn nửa năm sau không dám ăn thịt bò beefsteak. Dùng dao cắt miếng thịt bò là cô lại nhớ đến tử thi ấy, nửa sống nửa chín, còn vương tơ máu như miếng beefsteak, chỉ có cảm giác muốn ói.

Nhưng Khúc Mịch nghe cô kể chuyện, gương mặt không hề biến sắc, còn đẩy đĩa của anh về phía cô.

Anh tựa lưng vào thành ghế hai tay khoanh trước ngực chiêm ngưỡng dáng dấp cắt thịt bò thành thạo của Dĩ Nhu.

“Tôi quen với việc giải phẫu thi thể, nếu anh khó chịu thì cứ nói. Đừng để lát nữa bao tử cuộn cuộn lên khiến cho cơ thể khó chịu!” Tăng Dĩ Nhu trả đĩa về phía anh.

Anh xiên một miếng rồi cho vào miệng: “Bác sĩ Tăng, cô từng thử ăn thịt người chưa?” Anh ngẩng đầu, bộ mặt hoàn toàn vô tội.

Tăng Dĩ Nhu nhú mồm, miếng thịt bò ở trong miệng cô vẫn còn lưu lại dư vị ... Thịt người!!! Nghĩ đến đây cảm giác buồn nôn dâng lên, miếng thịt bò trong miệng không thể nuốt trôi.

Anh tuyệt đối cố ý! Nghe cô nói những lời mỉa mai như vậy anh ta liền dùng ngay chiêu ‘gậy ông đập lưng ông’.

“Thật ra ăn thịt người cũng không đáng sợ. Theo như sử sách ghi lại, Giới Tử Thôi, Tấn Văn Công và Trùng Nhĩ đối bụng sắp chết, Giới Tử Thôi đã cắt thịt trên bắp đùi mình nấu canh, cứu Trùng Nhĩ một mạng. Từ Hi vì muốn được Đông Cung Hoàng Hậu Từ An tin nhiệm đã cắt miếng thịt trên cánh tay mình nấu canh nhân sâm đút cho Từ An uống. Bên trong thịt người có lượng lớn chất protein và các khoáng chất, chất thịt mềm, mô ít liên kết hơn so với các loại thịt khác.” Anh vừa ăn vừa nói, dáng vẻ rất hưởng thụ nhưng trong dạ dày Tăng Dĩ Nhu càng ngày càng quặn đau.

“Làm một nhân viên cảnh vụ trong thời điểm nào đó cô phải đối mặt với những sự việc có tính khiêu chiến cao”, anh liếc thấy Tăng Dĩ Nhu đặt dao nĩa xuống, “Tuy nhiên hình như nói vào lúc này e không tiện, cô dùng bữa trước đi.”

Tăng Dĩ Nhu cầm dao nĩa lên một lần nữa, cho một miếng bò beefsteak vào trong miệng: “Tôi nghĩ mình có thể chịu đựng được. Anh nói tiếp đi!”

“Cô chắc chắn rồi chứ!”

“Ừm!”, Tăng Dĩ Nhu bề ngoài nhu nhược nhưng từ trong xương tủy chính là một người phụ nữ quật cường; nếu không, cô đã không chọn nghề pháp y, và kiên trì theo đuổi cho đến tận bây giờ, “Con người chính là một động vật ăn tạp cao cấp, hơn nữa đứng đầu trong chuỗi động thực vật; nếu không làm sao có thể có những món cao lương mỹ vị từ các loại động thực vật khác nhau được chứ! Ăn thịt người không đáng sợ, đáng sợ nhất chính là đồng loại tương tàn. Trùng Nhĩ và Từ An đều đã từng ăn thịt người, những nghe chuyện đó không khiến người ta phản cảm. Nói cho cùng, điều khiến người ta hoảng sợ nhất chính là lòng người hiểm ác và biến thái.”

Đáy mắt Khúc Mịch thêm vài phần tán thưởng, vừa rồi anh có thể nhìn ra được sự hoảng sợ và chống cự của Dĩ Nhu, nhưng chỉ trong vài giây ngắn ngủi có thể cấp tốc điều chỉnh tốt tâm thái của chính mình, đã từng trải qua rèn giũa tâm lý của một pháp y chuyên nghiệp, thật không đơn giản.

Cô chính là một pháp y xuất sắc, đồng thời cũng là một ... người phụ nữ xuất sắc.

Khúc Mịch nhoen miệng cười: “Xem ra tôi đã đánh giá thấp trình độ tự thôi miên của cô.”

“Tôi cũng vậy, tôi đã đánh giá thấp tâm lý chịu đựng và khả năng phản kích của anh.”

Hai người nhìn nhau, cuộc giao chiến lần này coi như hòa.

Khúc Mịch hài lòng gật gù, nếu cô bị dọa đến tái xanh mặt mày, sẽ khiến anh chán ngấy.

“Khi tôi chưa gia nhập vào đội cảnh sát hình sự, tôi với thân phận là một chuyên gia tâm lý học tội phạm trợ giúp cảnh sát điều tra một vụ án” Ánh mắt anh sâu hun hút, tựa như rơi vào ký ức: “Tôi còn nhớ rất rõ khi nhận được điện thoại báo cáo tình hình sơ bộ, bàn tay của tôi vô thức run rẩy.”

Run rẩy? Không có nhiều vụ án có thể khiến cho Khúc Mịch sợ hãi, rốt cục là đã xảy ra chuyện gì? Trong ký ức của Tăng Dĩ Nhu mấy năm gần đây không có vụ án nào kinh thiên động địa!

“Đã lâu rồi không được hưng phấn như vậy!” Hai mắt của anh lấp lánh ánh sáng.

Oạch! Quả nhiên không thể quy anh về dạng bình thường, anh thuộc tuýp người bất thường!

“Có người ở trong khu thương mại nhất được một vali hàng hiệu, mở ra thì thấy có miếng thịt được cắt rất gọn gàng, người này liền mang về nhà, rửa sạch chuẩn bị ăn thì phát hiện trong vali có vài lọn tóc dài. Lúc này mới phát giác ra điều khác lạ nên vội vàng báo cảnh sát.

Trải qua kiểm nghiệm, miếng thịt đó đều là thịt người! Hơn nữa trong vali còn một túi nhỏ chứa mù tạt, bên trong có mấy mảnh vụn thịt, điều này chứng tỏ --- Đã có người ăn qua!

Tăng Dĩ Nhu đột nhiên cảm thấy Khúc Mịch không xấu tính cho lắm, may là không gọi món cá sống, chứ nếu không nhất định ngay bây giờ cô sẽ ới đến mặt xanh mặt vàng.

“Ăn thịt người?” Việc này chỉ thấy trong phim và tiểu thuyết, không ngờ ngoài đời thực cũng có vụ án như thế.

“Đừng quá kinh ngạc.” Khúc Mịch nhìn cô: “Vì tránh để không gây ảnh hưởng xấu nên bị liệt vào hàng cơ mật. Tôi đã từng viết một luận văn nghiên cứu các thi thể bị thiêu, phân thây và ăn thịt người. Sau này bởi vì có liên quan đến các hồ sơ bí mật nên không thể xuất bản.”

“Vụ án sau đó thế nào?” Tăng Dĩ Nhu vô cùng hứng thú.

Anh chưa kịp đáp lời thì điện thoại của hai người reo lên cùng một lúc.

Hai người đồng thời rút điện thoại, liếc nhìn màn hình, ấn nút nhận cuộc gọi.

“Được! Đến ngay!”

“Được! Đến ngay!”

Hai người đồng thanh, sau đó vội vã tính tiền. Một lát sau hai người xuất hiện ở một khu cư xá nhỏ.

“Đội trưởng Khúc! Bác sĩ Tăng!” Mạnh Triết nhìn hai người xuống xe cùng một lúc, vội vẫy tay ra hiệu, “Nạn nhân tên Thái Dũng, ở căn hộ 202. Em gái nạn nhân gọi điện thoại nhiều lần nhưng không nhắc máy, lo lắng nên đến đây thì phát hiện ra thi thể, rồi báo cảnh sát.”

Hai người theo Mạnh Triết lên lầu, vừa vào đến cửa đã nghe tiếng một nữ sinh đang gào khóc, căn hộ phảng phất mùi máu tanh.

Lục Ly cho gọi bên giám chứng: “Đội trưởng Khúc phát hiện một thanh dao vấy máu, hoài nghi là hung khí hung thủ để lại. Trong nhà không có dấu vết bị lục lọi, cửa không có dấu hiệu bị phá.”

Nạn nhân nằm trên sàn phòng ngủ, tư thế nằm sấp, sau lưng rõ ràng có vết thương, sàn nhà có một vũng máu lớn.

*****

Có một phương pháp tạm gọi là tự động thôi miên hay tự thôi miên chính mình, cho phép bạn có thể sử dụng tiềm thức để tác động lên các hành vi của mình theo cách mà ý thức không kiểm soát được. Phương pháp này được phát hiện ra bởi một người có tên là Coue, tác giả của cuốn “Self-Mastery Through Conscious”, miêu tả một cách chi tiết làm cách nào mà chúng ta có thể tự đặt bản thân vào trạng thái bị thôi miên như những nhà thôi miên vẫn thường làm.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Là hấn?

Khúc Mịch tiến vào phòng ngủ, trông thấy Tăng Di Nhu đang ngồi chồm hổm kiểm tra thi thể.

“Nạn nhân, nam tính, còn trẻ, phía sau cột sống bên trái có vết đâm dài khoảng hai cen-ti-mét, sâu ba cen-ti-met. Không phát hiện vết thương khác, phán đoán là một dao xuyên tim.

Thi thể đã bắt đầu trong tình trạng phân hủy, hoen từ thi chủ yếu tập trung ở bụng và mặt, thi thể ắt hẳn không bị di chuyển. Trong phòng mở máy lạnh để trì hoãn tốc độ phân hủy. Tổng hợp các yếu tố trên có thể phán định thời gian nạn nhân tử vong khoảng chừng ngày 27.”

Ngày 27, sau ngày vợ chồng tập đoàn Lê Thị bị sát hại ba ngày? Án mạng trước còn chưa xong lại thêm một vụ nữa.

Em gái nạn nhân Thái Dũng đang khóc nức nở, Lục Ly đang cố gắng lấy lời khai của cô ta.

“Anh của em xưa nay không gây thù chuốc oán với ai, tính anh ấy rất tốt, làm sao lại bị giết?” Thái Quyên đau xót: “Các anh cảnh sát, các anh nhất định phải bắt được hung thủ.”

“Muốn bắt được hung thủ cần phải có sự phối hợp của cô. Trước tiên cô đừng khóc nữa, kể lại quá trình cô phát hiện ra thi thể một cách tỉ mỉ, không được để sót bất kỳ chi tiết nào.”

Nghe lời Lục Ly, Thái Quyên nín khóc, cẩn thận nhớ lại.

Hai anh em bọn họ trước nay là cô nhi, từ nhỏ đã không cha không mẹ. Thái Dũng vì để nuôi em gái đã chịu không biết bao khổ sở, việc gì cũng nhận làm, không ngại khó. Qua nhiều năm Thái Dũng mở một công ty chuyên lo việc ma chay, hậu sự, thu nhập khá tốt. Thái Quyên trợ bên ngoài học đại học chỉ có nghỉ đông và nghỉ hè mới trở về.

Hai anh em tình cảm rất tốt, cách hai ba ngày lại gọi điện thoại thăm hỏi. Mấy ngày trước, Thái Quyên gọi cho anh nhưng không ai nhận điện, cô ta nghĩ là do anh bận khi rảnh sẽ gọi lại cho cô ta.

Đợi suốt một ngày không có tin tức, cô ta lại gọi cho anh trai nhưng vẫn không ai nhận máy. Bấy giờ cô ta mới sốt ruột, xin nghỉ học vội vàng chạy về. Cô ta dùng chìa khóa riêng mở cửa, trông thấy di động của anh mình ở trên bàn trà phòng khách biết chắc anh vẫn còn ở nhà.

Mãi cho đến khi vào phòng ngủ, phát hiện anh trai nằm bất động trên sàn nhà, bên cạnh là vũng máu rất lớn. Cô ta ngay lập tức báo cảnh sát.

“Trừ anh em hai người, còn ai có chìa khóa nhà không?”

Đây là khu cư xá cao cấp, mỗi tầng chỉ có hai căn hộ, dùng chung một thang máy, nếu không có chìa khóa muốn lên lầu rất khó.

Cửa phòng không bị hư, thang máy không có dấu vết phá hoại, tòa nhà này có mười chín tầng, khẳng định hung thủ đã dùng chìa khóa mở cửa.

“Không đâu!” Thái Quyên suy nghĩ một chút, “Lúc trước mua nhà tổng cộng có năm chìa khóa, em nhớ anh hai cho em một chìa, còn lại đều bỏ vào bình

hoa lớn trong thư phòng.”

Lục Ly nghe thấy vậy liền cho người đi tìm, quả nhiên có chìa khóa nhưng chỉ có hai cái!

“Anh cô có bạn gái không?”

Ánh mắt cô ta lóe lên một cái, chần chờ một chút, rồi lắc đầu, cúi gầm xuống.

“Anh nên hỏi anh trai cô ta có bạn trai nào thân thiết hay không?” Khúc Mịch bước khỏi phòng vệ sinh, “Anh trai cô hơn ba mươi tuổi, trong phòng không có bất cứ đồ đạc nào của nữ. Trong phòng tắm tôi lại phát hiện có hai bộ đồ dùng cá nhân của nam, có ít nhất một loại kem dưỡng cạo râu. Chính vì thế --- Anh ta nhất định có bạn trai!”

Thái Quyên cắn cắn môi, do dự rồi gật đầu: “Trước đây anh hai không có bạn gái, em luôn nghĩ vì để chăm sóc em nên mới không dám nghĩ đến chuyện đó, trong lòng em rất áy náy. Sau đó có một lần em từ trường về nhà, thấy anh mình và một người đàn ông đang ... Khi ấy em cãi nhau với anh hai một trận, chạy về trường không liên lạc với một thời gian.

Không lâu sau anh ấy tìm đến trường nói với em đã chia tay với người đàn ông đó, hứa sẽ tìm bạn gái, rồi tiến đến hôn nhân. Sau này anh có vài người bạn gái nhưng quen không được lâu.

Em cho rằng anh ấy tìm bạn trai chỉ vì hiếu kỳ và chơi cho vui, anh vẫn yêu người khác phái, khả năng những thứ ấy là do người bạn trai cũ lưu lại, chỉ là anh em không vứt đi mà thôi.

“Cô có liên hệ với người bạn gái nào của anh mình không?” Lục Ly truy hỏi.

“Em chỉ có số điện thoại của chị Phương, là nhân viên trong công ty của anh hai.” Thái Quyên cho số điện thoại và địa chỉ công ty của Thái Dũng.

Lục Ly cũng yêu cầu cô ta phác họa chân dung của bạn trai Thái Dũng.

Bọn họ nhanh chóng tìm đến công ty mai táng Thái Dũng, thật ra chỉ là một cửa hàng bán mấy đồ hàng mã nhỏ, trước cửa dán vài dòng chữ ‘Làm thay tang sự’.

Bên trong có một cô gái khoảng chừng hai mươi mấy tuổi, cô ta chính là Tiểu Phương mà Thái Quyên nhắc đến.

“Mấy ngày nay Thái Dũng không đến, cũng không liên lạc, cô không cảm thấy kỳ lạ sao?” Mạnh Triết hỏi dò.

Biết được đây là cảnh sát, lại hỏi chuyện liên quan đến Thái Dũng, cô ta vội hỏi ngược lại: “Thái Dũng xảy ra chuyện gì ư? Tôi biết ngay sớm muộn cũng có chuyện mà.”

“Cô chưa trả lời câu hỏi của tôi.”

“À! Đồng chí cảnh sát, tiệm này là Thái Dũng mở, nhưng việc kinh doanh là do tôi phụ trách. Một tháng anh ta đến đây một hai lần để kết toán, thời gian còn lại chẳng thấy mặt mũi, nên mấy ngày không gặp anh ta cũng là chuyện bình thường.” Dáng vẻ của Tiểu Phương không giống nói dối, “Nhưng rốt cục đã xảy ra chuyện gì?”

“Anh ta chết rồi, bị giết!” Mạnh Triết vừa đưa ra đáp án vừa quan sát vẻ mặt của cô ta.

“Hả??? Tại sao lại thế chứ?” Gương mặt Tiểu Phương cực kỳ ngạc nhiên, vành mắt hơi đỏ: “Anh Thái là người tốt, làm sao lại bị giết? Tôi biết anh ấy hay gây chuyện tuy nhiên đâu đến mức lấy mạng chứ?”

“Cô mau khai tất cả những chuyện cô biết!”

Tiểu Phương chậm chậm khước mắt: “Anh Thái là người đồng tính, cô em gái không vui nên anh ta làm bộ có bạn gái. Tôi còn giả là bạn gái của anh ta một thời gian, sau này khi tôi có bạn trai thì kết thúc.

Người đàn ông mà anh ta quen là người khá giàu và có tiếng tăm, nhưng lúc nào cũng thần thần bí bí không lộ diện. Anh Thái cũng chưa bao giờ kể chuyện về người đó, trừ một lần cách đây một tháng trước.

Tôi gọi điện thoại cho anh ta, anh ta uống say khướt trong điện thoại nói gì mà ‘Một mất một còn’. Tôi hơi sợ, cảm thấy nhất định anh ta có chuyện. Một người đàn ông khỏe mạnh, lại yêu người cùng phái liệu có đạt được kết quả tốt không? Không ngờ anh ta lại chết thật, đúng là cái miệng tôi ăn năm ăn muối mà, nói vớ vẩn!”

“Cô gọi cho anh ta hôm nào? Cô cẩn thận nhớ lại nội dung của cuộc điện thoại đó, rốt cục anh ta đã nói gì?”

Tiểu Phương rút điện thoại coi lại lịch sử cuộc gọi: “À! Ngày đó có ghi âm lại nè!”

Hai mắt Mạnh Triết sáng rõ, nhanh chóng nghe đoạn ghi âm. Đoạn băng chỉ toàn tiếng khóc của ma men. Đúng như Tiểu Phương nói, không thể nghe rõ, chỉ lóang thoáng nghe được chữ ‘Đi chết’.

Đây là phát hiện quan trọng. Mạnh Triết đưa đoạn băng về Cục cảnh sát, thông qua kỹ thuật để xử lý tạp âm

Nhân viên copy đoạn ghi âm vào trong máy tính, dùng phần mềm chuyên dụng, lần thứ hai phát tin nghe rõ hơn một chút.

Một cái tên truyền đến tai của mọi người, Khúc Mịch khẽ nheo mắt.

“Đội trưởng Khúc! Đã có chân dung ... người này nằm ngoài dự liệu của chúng ta!” Hách Minh hưng phấn nói lớn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháo Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Là hấn

Dựa theo miêu tả của Thái Quyên, cảnh sát phác họa ra chân dung bạn trai của Thái Dũng, đoạn ghi âm trong điện thoại của Tiểu Phương cũng xuất hiện tên một người. Và tất cả đều hướng về một nhân vật duy nhất --- Lê Kiến Thiên!

Lưu Uyển Như lần thứ hai được mời đến Cục cảnh sát, ánh mắt Kha Mẫn nhìn cô ta có thêm vài phần đồng cảm. Chồng mình là người đồng tính mà hai người bọn họ vẫn còn sinh hoạt vợ chồng, nghĩ thôi cũng cảm thấy buồn nôn.

“Em biết Thái Dũng không?” Lục Ly cau mày hỏi.

Sắc mặt Lưu Uyển Như khẽ biến, ánh mắt không dám đối diện với Lục Ly, cuộn chặt lòng bàn tay không nói lời nào.

“Thái Dũng chết rồi. Theo như bước đầu điều tra, chồng của em Lê Kiến Thiên có quan hệ tình cảm với anh ta. Chúng tôi hoài nghi việc chồng em mất tích có liên quan đến hấn, không bài trừ khả năng là hung thủ giết người.”

Những lời của Lục Ly càng khiến cho chân tay Uyển Như luống cuống: “Kiến Thiên không giết người! Anh ấy sớm đã tuyệt giao quan hệ với Thái Dũng ...” Cô đột nhiên ý thức được mình lỡ miệng, nói được một nửa thì ngưng bặt.

“Nhìn bộ dáng của em nghĩa là em biết quan hệ của bọn họ. Lúc này rồi còn giấu giếm gì nữa. Em biết được chuyện gì mau khai hết ra, mới có thể tìm được chồng của em. Nếu như anh ta vô tội, phía cảnh sát nhất định sẽ không để anh ta chịu oan uổng!”

Cô ta do dự một chút rồi mới lên tiếng: “Từ khi em và Lê Kiến Thiên kết hôn, anh ta thường không trở về nhà. Em đoán anh ta có tình nhân bên ngoài, nhưng không bao giờ ngờ đến lại là đàn ông. Có người chụp ảnh rồi gửi cho bố chồng em, đòi một khoản tiền lớn do vậy em mới biết đến người tên Thái Dũng này. Kiến Thiên rất sợ ba nên đồng ý đoạn tuyệt quan hệ với Thái Dũng, sau đó thật sự là đã chia tay dứt khoát.”

“Chuyện xảy ra khi nào?” Lục Ly truy hỏi.

“Khoảng chừng nửa năm về trước!” Cô ta trả lời không một chút do dự: “Kiến Thiên chắc chắn không giết người, Thái Dũng chỉ là một nhân vật còn con, anh ta nhất định sẽ không chấp nhứt với Thái Dũng.”

“Em nói nửa năm trước bọn họ đã cắt đứt quan hệ. Nhưng có chứng cứ chứng minh khoảng tháng trước, bọn họ vẫn còn tiếp xúc. Có thể tất cả mọi người đã bị anh ta lừa!”

“Không thể nào!” Lưu Uyển Như kinh ngạc tốt độ, “Ba chồng đã cho người đánh Thái Dũng một trận, còn đập phá công ty anh ta. Anh ta làm sao dám đồng lõa lừa gạt, tiếp tục giao du với Kiến Thiên?”

“Em nói Lê Trường Phong từng đánh Thái Dũng?” Lục Ly ngẩn người, các đầu mối bỗng nhiên giao hòa vào nhau.

Lục Ly tìm Thái Quyên và Tiểu Phương thêm một lần nữa, chứng thực cách đây nửa năm Thái Dũng bị thương phải nhập viện, nằm hơn nửa tháng.

Lấy bàn chải đánh răng bên nhà riêng của Lê Kiến Thiên, cùng con dao tại hiện trường án mạng qua bên Tăng Di Nhu kiểm nghiệm.

Rất nhanh đã có kết quả, Khúc Mịch triệu tập các cảnh viên cùng nhau thảo luận.

“Vân tay trên bàn chải đánh răng và trên con dao đều thuộc về một người, chính là Lê Kiến Thiên. Mặt khác máu dính trên con dao thuộc về Thái Dũng, đã kiểm tra tinh dịch trên cơ thể và DNA của Thái Dũng là không đồng nhất.”

Đọc kết quả của Tăng Di Nhu Lục Ly rõ ràng có chút thất vọng, Mạnh Triết thì thở dài: “Tôi còn nghi là Thái Dũng trả thù, trong cơn nóng giận giết chết vợ chồng Lê Trường Phong. Còn Lê Kiến Thiên giết Thái Dũng để báo thù cho cha mẹ rồi trốn đi.”

“Thông qua những chứng cứ có được cho thấy Lê Kiến Thiên chính là hung thủ sát hại Thái Dũng, có thể ra lệnh truy nã anh ta. Thái Dũng không phải là người sát hại vợ chồng Lê Trường Phong, chuyện này rất lý lạ ... Tôi luôn có cảm giác hai vụ án này có liên hệ.” Lục Ly nói lên nghi ngờ của mình.

Khúc Mịch gật gù: “Tôi quyết định sát nhập hai vụ án để điều tra. Chúng ta sắp xếp lại trình tự vụ án một lần nữa!”

“Nghiệm thi Thái Dũng phát hiện có tình huống mới!” Tăng Dĩ Nhu bước vào cắt ngang cuộc họp, “Trong máu của Thái Dũng có phát hiện tội phạm ephedrine, cũng là thành phần chủ yếu chế tạo ma túy đá. Vì thế, có thể cho rằng Thái Dũng có thói quen chơi ma túy.”

Khúc Mịch nhướn mày. Mạnh Triết lên tiếng ngay: “Đội trưởng Khúc, Thái Dũng chơi ma túy, vậy phải chăng Lê Kiến Thiên cũng chơi?”

Là tình nhân, nếu như có một người chơi ma túy, người còn lại thường sẽ bị ảnh hưởng. Hoặc có thể cả hai người cùng chơi nên mới biết nhau.

“Lập tức gọi cho Đội trưởng đội phòng chống ma túy hỏi thử xem có ghi chép việc Lê Kiến Thiên từng sử dụng ma túy không?”

Phía Đội phòng chống ma túy rất nhanh gửi kết quả, Lê Kiến Thiên từng bị hoài nghi tổ chức tụ tập chơi ma túy, tuy nhiên chứng cứ không đủ nên bỏ qua. Còn Thái Dũng quả thật từng bị buộc phải đến trung tâm cai nghiện, hơn nữa còn có lưu hồ sơ tái nghiện

“Tụ tập chơi ma túy?” Ngón tay Khúc Mịch lại gõ nhẹ lên mặt bàn: “Bảo cho đồng nghiệp bên đó gửi cho chúng ta một bản danh sách những người tham gia ngày hôm ấy.”

Lục Ly chau mày nhìn chằm chằm máy fax trước mặt. Một lát sau máy fax có tín hiệu, trên đó là bảng danh sách các tên.

Khi anh ta liếc đến tên ‘Lư Uyên Như’, nhất thời tim đập mạnh một cái.

“Đội trưởng Khúc! Tôi thân là một nhân viên cảnh vụ, nhất định công tư phân minh.” Anh ta quay qua nói với Khúc Mịch, rồi đưa danh sách qua: “Lư Uyên Như nằm trong danh sách này là nằm ngoài suy nghĩ của tôi, cô ấy là một cô gái đơn thuần, có nền tảng giáo dục rất tốt.”

“Tôi cũng tin chức nghiệp của cậu, tuy nhiên ...” Khúc Mịch trông thấy Tăng Dĩ Nhu tiến đến, “Anh hùng khó qua ải mỹ nhân ... Xưa nay đều thế!”

“Đội trưởng Khúc ...”

“Anh thử đi thăm dò ý tứ của Lư Uyên Như, tiện thì đem kiểm tra băng ghi âm về coi có manh mối gì không!” Khúc Mịch ngắt lời, rồi giao nhiệm vụ cho anh ta.

Hàng lông mày của Lục Ly nhíu chặt, xem ra Khúc Mịch không muốn cho anh ta có ý định lảng tránh. Điều này khiến anh ta cảm thấy hơi áp lực, cố gắng chôn xuống tình cảm của mình dành cho Lư Uyên Như chôn sâu dưới đáy lòng. Anh ta sẽ đứng trên góc độ là một cảnh sát, phân tích và đối đãi với Lư Uyên Như một cách khách quan.

Trong vụ án của Lê Trường Phong, tất cả mọi người đều là đáng nghi.

Đến nhà họ Lê, anh ta điều chỉnh tâm trạng một chút rồi nhấn chuông cửa. Người mở cửa là Lư Uyên Như.

Cô ta mặc chiếc áo ngủ in hoa, sắc mặt xanh xao, còn tiều tụy hơn lúc ở Cục cảnh sát.

Uyên Như mời Lục Ly vào nhà, rót trà: “Từ khi bên anh phát lệnh truy nã, tình trạng mất ngủ càng ngày càng nặng. Rạng sáng phải uống thêm hai viên thuốc an thần, nhưng giấc ngủ chập chờn.”

“Em nên đi khám bác sĩ!” Lục Ly đưa ra kiến nghị.

“Bác sĩ đã khám rồi, nhưng vẫn là như vậy, vẫn vài dùng thuốc ngủ!” Cô ta thở dài một hơi, xoa xoa huyệt thái dương: “Em là do áp lực quá lớn, những việc liên tiếp xảy ra, em cũng đánh bó tay. Em lại nhớ về ngày trước ...”

“Khụ khụ ... Lần này anh đến đây để lấy đoạn băng ghi âm!” Lục Ly xen ngang, ấn nút nghe đoạn ghi âm trên điện thoại.

Ủa? Tại sao có điện thoại gọi đến nhưng không tiếp? Lục Ly kiểm tra lại ... phát hiện là từ chối cuộc gọi.

“Vừa trông thấy dãy số xa lạ trên màn hình là tìm em đập thành thịch. Hơn nữa em chưa bao giờ dùng qua thiết bị nghe lén, luống cuống tay chân. Anh biết em từ trước đến giờ rất chậm phản ứng với những đồ vật mới.” Lư Uyên Như giải thích.

Lục Ly nhướn mày, hỏi tiếp: “Lê Kiến Thiên ngoại trừ bị đồng tính còn có sở thích xấu nào không? Tôi biết anh ta hay tổ chức tiệc BBQ tại nhà, em cũng tham gia! Mọi quan hệ của hai vợ chồng em không tốt, vậy còn với ba mẹ chồng thì sao! Tôi biết được năm ngoái xưởng sản xuất của gia đình em buộc phải đóng cửa. Nếu như Lê Thị chịu đầu tư, khả năng có thể chống đỡ được.”

“Lục Ly anh đang hoài nghi em sao? Anh biết đêm cha mẹ chồng em bị hại ... chúng ta ...” Lư Uyên Như cắn cắn môi, giọng oan ức, thút thít.

Lục Ly khẽ nhíu mi, không khí trong phòng lúng túng hơn hẳn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Dụ rắn khỏi hang

Lục Ly đi tìm Lưu Uyển Như chẳng qua cùng nhau nhát trí thái độ làm việc, nhưng cô ta lại nhắc đến chuyện cũ khiến anh ta cảm thấy không dễ chịu.

Bầu không khí giữa hai người trở nên lúng túng. Một lúc lâu sau, Lục Ly phá tan bầu khí ngột ngạt: “Em vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi.”

“Bây giờ anh là cảnh sát, em là vợ của nghi phạm đào tẩu đang mang tội giết người, không thích hợp ôn chuyện. Được rồi! Vậy bây giờ em sẽ trả lời vấn đề của anh rõ ràng ràng!” Lưu Uyển Như nghiêng đầu nhìn sang phía khác, bỗng nhiên nhìn không được rơi nước mắt: “Ngày xưa em gả cho Lê Kiến Thiên cũng vì nguyên do công việc sản xuất trong công xưởng bị đình trệ, hi vọng Lê Thị có thể đầu tư. Đầu tư vào hơn một triệu, nhưng ba em vẫn không chống đỡ được, hai năm sau thì nhà xưởng cũng đóng cửa.”

Nhà cửa, xe cộ tất cả đều bị mang bán đấu giá. Ba chồng em mua đất ở nước ngoài cho ba mẹ em qua bên đó dưỡng già. Em trong lòng rất cảm ơn ba chồng của mình, mẹ chồng em chỉ có một người con trai nên từ đó quan hệ của bọn em cũng thân thiết hơn.”

Nghe đến đây vẻ cứng nhắc của Lục Ly buông lỏng hơn một chút.

Ngày xưa khi Uyển Như chia tay với Lục Ly, chỉ viện cớ Lục Ly làm cảnh sát không kiếm được bao nhiêu tiền, không hề đề cập đến biến cố gia đình. Nếu cô ta có nói thật thì ... thật ra ... kết quả cũng sẽ là như thế! Lại còn khiến cho Lục Ly càng không can tâm, càng không thể nào buông xuống được.

Ngày ấy, Uyển Như là như vậy, một người con gái thiện lương, gặp chuyện luôn nghĩ đến người khác trước tiên. Còn bây giờ thì sao, cô ta vẫn còn giống như xưa chứ?

“Cảnh sát hoài nghi Lê Kiến Thiên tụ tập chơi ma túy, chuyện này em biết không?” Lục Ly nhìn chằm chằm Lưu Uyển Như.

“Khi ấy em cũng có mặt, để em nhớ ...” Cô ta thoáng trầm tư chốc lát: “Hình như vào khoảng thời gian sau khi bọn em kết hôn không lâu, Kiến Thiên tụ họp bạn bè, đều là bạn tốt nhiều năm qua của anh ta. Thấy anh ta giới thiệu bạn thân cho em, em rất vui, uống khá nhiều rượu. Được một lúc thì có vài người tụ quanh bàn trà, hút một loại bột màu trắng, giống như ma túy. Nhưng Kiến Thiên không nằm trong số đó. Rồi cảnh sát ập đến giải bọn em đến Cục cảnh sát lấy lời khai. Từ đó về sau em không thấy Kiến Thiên giao thiệp với những người bạn ấy nữa.”

“Ý của em là Lê Kiến Thiên không hút ma túy, hơn nữa còn rời xa đám bạn chơi heroin?” Lục Ly truy hỏi.

Lưu Uyển Như gật đầu.

Đột nhiên có tiếng chuông từ trên lầu vọng xuống,

“Là tiếng đồng hồ báo thức!” Cô ta giải thích.

“Ồ!” Lục Ly gật gù: “Tôi muốn mượn nhà vệ sinh dùng một chút, được chứ? À phiền em cho tôi một cái túi nhỏ, tôi muốn đem băng ghi âm về lại Cục cảnh sát.”

Lưu Uyển Như chỉ cho Lục Ly vị trí nhà vệ sinh. Anh ta đi lên lầu một, bằng kinh nghiệm trinh sát nhiều năm, anh ta mau chóng phát hiện ra phòng phát ra tiếng chuông.

Bên trong kê một chiếc giường lớn, một bàn trang điểm kiểu dáng tây phương tinh xảo, phía trên bàn có chiếc di động màu trắng.

Lục Ly cau mày, lúc lắp đặt thiết bị nghe lén không thấy Lưu Uyển Như lấy điện thoại này ra.

Anh nhanh chân tiến vào, mở điện thoại, trên màn hình là một dãy số. Bên ngoài vang lên tiếng bước chân lên lầu, anh ta nhanh chóng ghi nhớ dãy số, rồi vọt ra ngoài, Lưu Uyển Như vừa khít chờ đến.

“Nhà rộng quá! Anh phải đi tìm!” Lục Ly nhận chiếc túi ni-lông trên tay Uyển Như, rồi chào tạm biệt.

Lục Ly bấm dãy số kia, đầu dây vọng đến thanh âm quen thuộc.

Anh ta ngán người: “Hoắc Thẻ Ni?”

“Đội phó Lục? Sao bỗng nhiên lại gọi cho tôi? Cần tôi hiệp trợ điều tra?”

Tâm trạng Lục Ly hơi kích động, anh ta lệnh cho Hoắc Thẻ Ni đến Cục cảnh sát cung cấp thông tin.

Vừa về đến Cục cảnh sát, Lục Ly nhìn thấy Hoắc Thẻ Ni đang được Khúc Mịch thẩm vấn.

“Cảnh sát các người không chịu tiết lộ nửa điểm tin tức, tôi tự mình đi tìm manh mối là phạm pháp sao?” Hoắc Thê Ni hùng hăng hồ hồ: “Lê Kiến Thiên cũng nạn nhân có mối quan hệ không đơn giản, vợ hắn ta Lư Uyển Như cũng có quan hệ với nạn nhân. Càng giàu càng loạn, nhất là quan hệ nam nữ.”

“Thân là một phóng viên, cô phải biết rõ nếu viết lung tung sẽ ảnh hưởng cực kỳ nghiêm trọng; đặc biệt là mấy tay giàu có, động một chút là tìm đến luật sư.” Đây là lời khuyên của Mạnh Triết dành cho Hoắc Thê Ni.

“Tôi không nói lung tung, tôi có ảnh làm chứng!” Hoắc Thê Ni lấy ra một tấm hình, đặt mạnh lên bàn.

Trong ánh sáng mờ ảo là một nam một nữ đang ngồi ở quầy bar, trước mặt hình như là hai ly cocktail.

Nhìn kỹ hơn một chút sẽ thấy người đàn ông chính là Thái Dũng, còn người phụ nữ khá giống Lư Uyển Như.

“Trong lúc tôi vô tình đến qua bar ‘Hóa Điều’ thì bắt gặp bọn họ, lén chụp một tấm hình. Tôi vốn dĩ muốn thâm nhập Lư Uyển Như sâu hơn một chút, nhưng khi vừa nghe hai chữ Thái Dũng, cô ta trực tiếp ngắt điện thoại của tôi.” Lời giải thích của Hoắc Thê Ni khiến mọi người ở đây tròn mắt kinh ngạc, để lấy được tin cô ta cả gan theo dõi cả Lư Uyển Như.

Khúc Mịch nhìn ngày giờ trên tấm hình, là thời gian trước khi Thái Dũng bị sát hại hai ngày. Lần trước thẩm vấn Lư Uyển Như, cô ta khai không quen Thái Dũng, bây giờ lại có tấm ảnh này, nó nói lên được điều gì? Cô ta đang nói dối!

“Cô nghe thấy bọn họ nói gì không? Sau đó hai người đi đâu?” Khúc Mịch hỏi tiếp.

“Chỗ của bọn họ hai bên đều có người ngồi, bên trong quán bar lại ồn ào, làm sao tôi dám ghé sát vào nghe. Được vài ba câu thì người trước người sau bỏ đi. Hôm ấy tôi không lái xe, cũng quá mười giờ đêm không bắt được taxi nên không biết bọn họ đi đâu.”

Hoắc Thê Ni cò kè: “Đội trưởng Khúc! Mọi chuyện tôi đã khai hết, phối hợp điều tra với các anh. Làm phóng viên chẳng dễ dàng gì, suốt ngày để dành được tin tức mà không quản mưa gió. Chẳng hay anh có thể thấy được mặt tích cực của tôi mà tiết lộ chút thông tin nội bộ không!”

“À ... Được rồi!” Khúc Mịch lên tiếng khiến ai nấy đều bất ngờ, trong ấn tượng của mọi người, anh là người ít mở lời nhất. Tại sao hôm nay anh đổi tính, dễ dàng đồng ý với yêu cầu của Hoắc Thê Ni?

“Vợ chồng Trường Phong bị giết, Hà Ngọc Phượng có dấu vết bị xâm hại. Bước đầu tình nghi một người có tên là Wanda. Wanda từng làm ăn với tập đoàn Lê Thị nhưng hiện tại đã mất tích, cảnh sát chúng tôi đang tiến hành lệnh truy nã.”

Oạch! Nghe đến câu Hà Ngọc Phượng từng bị xâm phạm, hai mắt Hoắc Thê Ni sáng rõ, đây chính là tin tức ‘bùng nổ’ nhất! Xem ra lần này cô ta đến thu được món lợi hơn gấp trăm ngàn lần tấm ảnh mờ mờ ảo ảo kia.

Hoắc Thê Ni vội vã đứng dậy, dự định sẽ phóng về tòa soạn bằng tốc độ nhanh nhất. Vừa đến cửa, đã nghe giọng Khúc Mịch lạnh như băng truyền đến: “Tôi không hề muốn thấy hai chữ ‘Chính thức’ xuất hiện trên tờ tạp chí, nếu không hậu quả --- Cô chịu trách nhiệm hoàn toàn.”

Hai chân run lên một cái, quay đầu cười hi hi: “Tôi biết. Tôi biết. Không dám đắc tội với Đội trưởng Khúc, nếu không sau này làm gì còn tin tức độc nhất vô nhị đây!” Sau đó ù chạy như một làn khói.

“Đội trưởng Khúc! Vụ án của Lê Trường Phong vẫn chưa khóa chặt được nghi phạm, tại sao lại công bố vụ này ra ngoài?” Lục Ly không hiểu.

“Rõ ràng Lư Uyển Như đang nói dối, cô ta không muốn để mọi người biết mình có quen Thái Dũng, rốt cục muốn che giấu chuyện gì?” Khúc Mịch nhìn tấm ảnh trong tay, góc dưới còn hiện rõ ngày giờ: “Có lẽ Wanda nhìn thấy gì đó, đã đến lúc hắn nên lộ diện!”

“Anh cố ý để Hoắc Thê Ni đưa tin, nói Wanda giết hiếp nạn nhân nữ, chính là muốn Wanda hiện thân!” Lục Ly đột nhiên tỉnh táo hẳn.

Khúc Mịch gạt gừ: “Wanda làm hỏng chiếc xe thể thao đắt tiền, xét về tình trạng kinh tế hắn không thể nào trả được nhưng chẳng có vấn đề. Tuy nhiên tội danh giết người hắn gánh không nổi, nhất định sẽ xuất hiện. Chờ xem, một hai ngày nữa sẽ có kết quả.”

Lục Ly cảm giác như mình bước ra khỏi màn sương mù dày đặc, tận hưởng ánh sáng mặt trời; nhưng tâm trạng càng ngày càng thêm phiền muộn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Hoài nghi

Ngày hôm sau trên tạp san chiều Đại Dương đã đưa ra tin tức gây chấn động, rất được mọi người quan tâm và bàn tán sôi nổi.

Lư Uyển Như một lần nữa được mời đến Cục cảnh sát, sắc mặt cô ta tái nhợt, cô ta tô son màu hồng nhạt nên miễn cưỡng trông còn có chút khí sắc.

“Tôi đọc báo rồi, ba mẹ chồng tôi là do Wanda giết ...”

“Hiện nay Wanda là người bị tình nghi nhiều nhất, chưa xác định có đúng là hung thủ hay không!” Khúc Mịch cắt ngang lời cô ta: “Cô biết Thái Dũng không?”

Lưu Uyển Như không ngờ lần thứ hai bị hỏi câu này, ngẩn người một chút rồi lắc đầu: “Tôi không quen Thái Dũng, chỉ đã từng nghe qua cái tên này mà thôi.”

Khúc Mịch lấy ra tấm ảnh, cô ta nhìn chăm chăm vào nó.

Đáng vẻ đầu tiên của Lưu Uyển Như là mơ mơ hồ hồ, khi trông kỹ được tấm hình thì ánh mắt ngưng trọng, cảm lên quan sát rất lâu.

“Người này hình như là tôi!” Cô ta buồn bực nhìn Khúc Mịch, dường như không thể tin được: “Đội trưởng Khúc! Bức ảnh này là ai chụp? Để tôi coi ý đồ của hắn là gì?”

“Người đàn ông trong hình là Thái Dũng, có người bắt gặp hai người ở trong quán bar hẹn hò.”

“Hắn là Thái Dũng?” Về mặt cô ta khá kinh hãi: “Chúng tôi không hẹn hò, chỉ là ngẫu nhiên gặp nhau, rồi nói vài ba câu. Thì ra hắn là Thái Dũng. Hoàn toàn nằm ngoài suy nghĩ của tôi. Ông trời thật sự cũng trêu người ... Nếu như sớm biết ...” Cô ta ra về một người hoàn toàn thất vọng.

Chồng có nhân tình, lại còn là đàn ông, lại vẫn tiếp tục sinh hoạt vợ chồng với mình; rồi ngay cả bản thân cũng không ngờ được đã từng gặp qua tình nhân của chồng. Không ở trong chốn làm sao biết chốn có rận. Chơi cả đàn ông, cả đàn bà thật tởm lợm.

“Sau khi rời quán bar, hai người đi đâu?” Lục Ly đang rót nước, nghe thấy thế liền ngưng tay hỏi Uyển Như.

“Em về nhà, còn hắn đi đâu em không biết!” Bộ dáng của Lưu Uyển Như khá lo lắng, lúng túng, xấu hổ: “Thật sự đây là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng em đến những nơi như vậy. Trong lòng em rất nhiều phiền muộn, lại không biết tỏ cùng ai ... Trên đường đi không tự chủ bước vào trong đó. Em thật sự ... Thật sự ...” Bỗng nhiên cô ta òa khóc nức nở, nước mắt tuôn rơi khiến ai nấy đều muốn chạy lại vỗ về, thương yêu.

Khúc Mịch nhú mày, cảm giác hình như anh có vẻ hơi chán ghét, đứng dậy rời đi.

Vừa bước ra khỏi cửa Khúc Mịch trông thấy Vương Nhân Phủ dẫn theo một người đàn ông trung niên râu ria xồm xoàm tiến đến.

“Đội trưởng Khúc!” Vương Nhân Phủ về mặt hưng phấn, “Wanda đến tự thú!”

Ánh mắt tất cả mọi người đều dồn về một hướng. Lưu Uyển Như đứng bật dậy, liếc nhìn Wanda ánh mắt cô ta khê biến chuyển tuy nhiên trôi qua rất nhanh không ai kịp nắm bắt.

“Tôi không giết người, lại càng không có cưỡng hiếp phụ nữ!” Trông bộ dạng của Wanda thì biết hắn là một người khá cố chấp, vừa đến cửa đã ồm ồm ào ào: “Tôi là Wanda, một người ngay thẳng, chuyện gì làm thì nhận, không làm nhất quyết không nhận. Tôi hận Lê Kiến Thiên, lén vào garage nhà hắn đập phá một chiếc xe. Tôi không có tiền bồi thường, tôi tình nguyện ngồi tù!”

“Ai có thể chứng minh ông chỉ đập phá xe?” Khúc Mịch nửa cười nửa không, ánh mắt đầy nghi ngờ khiến tên Wanda xù lông tức giận.

“Không làm là không làm, có trời đất chứng giám!” Đôi mắt Wanda tròn tròn. Bỗng nhiên, hắn phát hiện ra Lưu Uyển Như: “Ngày hôm đó cô ta và một người đàn ông cãi nhau trong nhà, tôi sợ bị phát hiện nên phá hư xe xong là bỏ chạy.”

“Có phải người đàn ông này?” Khúc Mịch đưa tấm hình Thái Dũng ra.

Wanda liếc nhìn rồi gật đầu xác nhận: “Chính là hắn! Tôi lén lút nhìn từ khe hở rèm cửa sổ, vừa vận anh ta cũng quay sang đối diện với tôi. Khóe mắt trái có một nốt ruồi son, tôi rất ấn tượng.”

“Bà Lệ! Bà vẫn đang nói dối!” Khúc Mịch nhìn Lưu Uyển Như, “Tôi nghĩ bà nên giải thích một chút. Nếu không ... Bà không thể rời khỏi đây!”

Lưu Uyển Như lấy tay bịt mắt, òa khóc. Bờ vai run rẩy, khuôn ngực phập phồng, tựa hồ như muốn ản ản nhưng không thể chịu được, bật lên vài tiếng nấc nghẹn ngào.

“Tôi nói dối!” Rốt cục cô ta cũng nói ra được câu này, sắc mặt trắng bệch, cả người nghiêng nghiêng như muốn té xỉu.

Lưu Uyển Như thất thần ngồi trên ghế, ngữ khí ngập tràn sự tuyệt vọng: “Tôi vốn không biết hắn là Thái Dũng nhưng hắn biết tôi. Chúng tôi hàn huyên vài câu nhưng không hợp ý. Sau đó tôi về nhà. Không ngờ hắn đi theo đuôi, còn đề nghị muốn nói chuyện rõ ràng với tôi.

Hắn nói hắn và Kiến Thiên thật lòng yêu nhau, hi vọng tôi tác thành cho hắn, đồng thời đồng ý ly hôn với Kiến Thiên. Tôi tức không chịu được, nên mới cãi nhau với hắn. Tôi truy hỏi hắn tung tích của Kiến Thiên, hắn không chịu nói, còn nói bọn họ sẽ mãi mãi bên nhau, sau đó quay quắt rời đi.

Ngày hôm sau tôi mới phát hiện chiếc xe bị phá hủy, nghĩ là Thái Dũng đập phá trước khi bỏ đi nên không dám báo cảnh sát, sợ người khác biết được sẽ bàn tán lung tung.”

“Cô hận Thái Dũng không chỉ cướp mất Lê Kiến Thiên mà còn hủy hoại gia đình cô, nên cô ra tay giết hẳn đúng không?” Mạnh Triết gắng hỏi.

“Không có! Tôi không có giết người!” Lưu Uyên Như lắc đầu phủ nhận: “Không phải các anh đã tìm thấy dấu vân tay của Kiến Thiên trên con dao tại hiện trường án mạng ư? Tại sao còn muốn đổ oan tôi là hung thủ giết người? Tôi chỉ nói sự thật, tôi không phạm pháp.”

“Nói dối không phạm pháp, nhưng cho lời khai giả sẽ bị truy cứu hình sự” Lục Ly ra điều bộ là người công tư phân minh: “Người trong diện tình nghi khai man, gây khó khăn cho cảnh sát trong quá trình điều tra, chúng tôi có thể truy cứu trách nhiệm của em.”

“Anh ... Em ...” Nhận thấy thái độ của Lục Ly tâm trạng cô ta càng thêm bất ổn, đứng lên muốn nói gì đó ai ngờ té xỉu.

Lục Ly đang đứng bên cạnh cô ta, nhanh tay đỡ lấy eo. Chiếc dây chuyền trong cổ áo trượt ra, mặt dây chuyền hình trái tim lọt vào mắt Lục Ly.

Đây là món quà sinh nhật Lục Ly tặng Uyên Như, không ngờ cô ta còn giữ đến tận bây giờ. Trước đây trong lòng Lục Ly vẫn hoài nghi cô ta, còn hiện tại chỉ cảm thấy xấu hổ.

“Uyên Như? Em sao vậy?” Lục Ly hét lên, vội vã ôm cô ta ra ngoài.

Khúc Mịch ra lệnh tạm giam Wanda, cho người sang quán bar điều tra.

Bên quán bar nhanh chóng có câu trả lời. Nhân viên và ông chủ đều không có ấn tượng với Lưu Uyên Như và Thái Dũng.

Lưu Uyên Như đã tỉnh, cô ta quyết định không truy cứu việc Wanda phá hoại, Wanda được phóng thích.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Nhà hỏa táng

Khúc Mịch lệnh cho người theo dõi Lưu Uyên Như 24/24, trong đội hình sự tất cả các cảnh viên cô ta đều biết mặt, do vậy anh điều tạm một cảnh viên bên đội khác.

Wanda bị ép lộ diện, nhưng Lê Kiến Thiên vẫn không một chút tin tức. Lê Kiến Thiên không dùng qua thẻ căn cước, thẻ ngân hàng cũng không thực hiện bất kỳ giao dịch. Lệnh truy nã ban hành trên toàn quốc, còn treo giải thưởng, nhưng tất cả như đá chìm trong biển lớn.

“Cuối cùng Lê Kiến Thiên đã đi đâu?” Lục Ly bắt đầu phân tích: “Hắn gọi điện thoại muốn ly hôn với Lưu Uyên Như, xảy ra tranh chấp với Thái Dũng, sau đó giết chết Thái Dũng nên sợ hãi bỏ trốn. Hắn bỏ trốn mà không hề có sự chuẩn bị, không lái xe, do đó chắc chắn chưa trốn được xa.

Trốn mà không có dùng thẻ căn cước là không thể đi được các phương tiện công cộng, cũng không thể thuê phòng. Lê Kiến Thiên từ bé đã sống trong nhung lụa, không có kinh nghiệm sinh tồn, cho dù trốn ở nơi có đông dân cư đi chăng nữa cũng không chịu nổi.

Hắn đã mất tích được nửa tháng, vậy cuối cùng hắn lủi chôn nào?”

“Chúng ta đã gửi ảnh của hắn đến các đồn cảnh sát lớn nhỏ, từ thành phố xuống đến nông thôn; cho dù hắn có trốn lên núi cao hẻo lánh chúng ta cũng bắt được. Hắn có hóa thành tro, cũng sẽ tìm được. Quan trọng nhất là thời gian!” Mạnh Triết rất có lòng tin.

Khúc Mịch vẫn ngồi trong góc, nhìn về phía cửa sổ, ngón tay gõ nhẹ lên bàn.

Bỗng nhiên anh đứng phắt dậy: “Mạnh Triết! Cùng đi với tôi đến công ty mai táng của Thái Dũng.”

Mạnh Triết mơ mơ hồ hồ đi theo Khúc Mịch. Vừa đến cửa công ty đã nghe bên trong tiếng cãi nhau khá gay gắt.

“Tôi không phải không thanh toán cho ông, nhưng khoản thu của ông không đúng!” Thanh âm khàn đặc của Tiểu Phụng vang lên: “Tôi nhớ tháng này chỉ có ba bộ, ông lại ghi là bốn bộ. Cho dù ông chủ Thái còn sống vẫn do tôi lo việc kê toán, đừng thấy anh ta vừa mới chết đi thì ăn nói vớ vẩn! Nếu như muốn tiền, thì thanh toán theo ý tôi, còn không thì đừng có mơ!”

“Cô nói mấy lời này thật không lọt tai chút nào, làm như tôi thừa dịp ông chủ Thái chết rồi đến đây la liếm vậy. Tôi và ông chủ Thái làm việc với nhau đã hai ba năm nay, xưa nay chẳng thiếu nhau một phân tiền. Lão Vương tôi cũng có tiếng tăm trong nghề này, nhưng chưa ai nói tôi là người xấu. Kiểm tra trên đồng tiền người chết chắc chắn sẽ xui tận mạng, nghiêm trọng hơn còn rước họa vào thân.”

Khúc Mịch tiến vào trông thấy một người đàn ông trung niên đầu hói đang đỏ mặt tía tai bạo biện: “Chắc chắn ông chủ Thái quên không nói, vì vậy nên cô mới không ghi vào sổ. Tôi tin ông chủ Thái nên cũng chưa bao giờ viết biên lai biên nhận, nhưng tôi có giấy tờ chứng nhận là hỏa táng. Cô nhìn xem ... Tôi không nói dối!” Ông ta vừa nói vừa lấy ra giấy chứng nhận hỏa táng tại Thành Tây.

“Tôi không xem!” Tiểu phượng thiếu kiên nhẫn: “Ai quan tâm mấy ông làm gì? Bây giờ cứ theo như trên sổ sách của tôi là không có, còn ông thì không đưa ra được chứng cứ, vậy thì không trả tiền, nếu ông không phục thì đi kiện. Đây vừa vận cảnh sát cũng có mặt rồi!” Cô ta trông thấy Khúc Mịch và Mạnh Triết, nhận ra là cảnh sát đã từng đến hỏi chuyện cô ta.

Lão Vương quay đầu nhìn bọn họ, trầm giọng: “Được rồi! Làm nghề này kị nhất là tiếp xúc với cảnh sát. Thôi thôi ... Coi như tôi xui xẻo, thanh toán ba phần kia đi. Sau này tôi không làm ăn với các người nữa, có thêm người đột tử muốn hỏa táng, thì đi tìm người khác.”

Tiểu Phượng miệng mồm không buông tha, vừa mở khóa ngăn kéo, vừa nói: “Tìm người khác thì tìm người khác còn đỡ hơn ông nhiều quy định phức tạp. Vừa muốn ăn tiền vừa muốn ăn nhang; đòi cúng heo, còn bắt cúng cơm; mừng một ngày rằm thì không làm, thượng vàng hạ cám không biết bao nhiêu là quy tắc. Đây! 1600 tệ, một tệ cũng không thiếu.”

“Còn trẻ không hiểu quy tắc, sau này sẽ thiệt thòi, ông chủ Thái của cô chính là ví dụ cụ thể.” Sau đó ông ta tức giận bỏ đi.

“Này này!” Tiểu Phượng thấy ông ta để lại tờ giấy thì gọi vói lại nhưng ông ta đã bỏ đi một nước.

Khúc Mịch cầm tờ giấy lên đọc, đột nhiên ánh mắt trở nên thâm sâu khó dò.

“Người đó là ai?” Anh dò hỏi.

“Vương Đức Chương, chuyên xử lý tử thi đột tử.” Tiểu Phượng bĩu môi: “Mấy chỗ khác không thích xử lý những tử thi như vậy, nên làm nghề này ông ta hốt bạc. Đặc biệt là tai nạn xe cộ, máu thịt be bét, không thể hỏa táng ngay mà phải được đặt trong ngăn đông lạnh của nhà tang lễ. Bình thường gia thuộc không ai dám nhìn, nên hẳn gánh trách nhiệm này. Còn có người em tên Vương Đức Hoa làm việc tại nhà hỏa thiêu ở Thành Tây, nghe nói lá gan hẳn còn lớn hơn nhiều.”

“Ồ!” Khúc Mịch có vẻ hứng thú với anh em nhà Vương Đức Chương.

“Thời nay mấy người có tiền cho người thân qua đời mặc quần áo hàng hiệu, đeo đồng hồ đắt tiền, trang sức này nọ không còn là chuyện lạ. Đẩy vào lò hỏa thiêu, tất cả đều thành tro bụi, bọn hắn lén lút giữ lại ai mà biết được? Nghe nói anh em bọn họ cả năm chẳng phải mua quần áo ... Hừ! Nghe thôi cũng thấy xúi quẩy!”

“Tôi nghe nói trong quá trình hỏa thiêu đều cho phép người nhà xem thông qua cửa kính lớn. Nếu bọn họ làm chuyện này, thì chắc chắn người nhà phải biết chứ?” Mạnh Triết mơ hồ hỏi.

“Người nhà không dám chứng kiến, bạo lực cũng chỉ neho neho mắt, nhân lúc không ai để ý thì bọn họ thò ít đồ.” Tiểu Phượng giải thích: “Năm ngoái vợ hắn đi khoe khoang chiếc lắc cho hàng xóm, ai ngờ người nhà người chết biết được, đến nhà hỏa táng nháo nhào một trận. Cuối cùng phải trả đồ lại, Vương Đức Hoa bị buộc thôi việc. Nhưng vì không tìm được người làm mấy chuyện này, nên phía bên đó cho phép hắn quay về tạm thời làm việc. Chuyện này người trong nghề chúng tôi ai mà không biết.”

“Có thể tìm được Vương Đức Chương ở đâu?”

“Hắn ta bình thường ở cùng em trai tại nhà hỏa táng Thành Tây. Anh đến đó nhất định sẽ gặp!” Tiểu Phượng trả lời.

“Mau đi đến nhà hỏa táng Thành Tây một chuyến!”

Đến nhà hỏa táng làm gì cơ chứ? Mạnh Triết liếc nhìn thông tin trên tờ chứng nhận, người chết Lý Minh Hạo, đâu có gì khác thường đâu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Mất tích? Bị hại?

Mạnh Triết đưa Khúc Mịch đến nhà hỏa táng tại Thành Tây, trên đường đi, không nén được tò mò, mở miệng hỏi: “Đội trưởng Khúc, chúng ta đến nhà hỏa táng điều tra cái gì?”

“Bây giờ vẫn chưa biết, đến đó rồi nói!” Về mặt Khúc Mịch dăm chiêu.

Mạnh Triết lẩm bẩm trong lòng:

--- Hai vụ án chưa bắt được hung thủ mà Đội trưởng Khúc còn có tâm trạng lo chuyện này. Hai anh em nhà Vương Đức Chương có liên hệ với Thái Dũng nhưng đâu có liên quan gì đến vụ án, đào đâu ra tin tức hữu dụng.

Mà thôi ... dù sao người ta cũng đeo băng Đội trưởng, lâu la như mình chỉ còn cách tuân mệnh. Sớm biết thế thì chẳng bằng đi theo lão đại thăm Lưu Uyển Như, may ra còn hỏi được một vài manh mối.

“Cậu gọi cho Đường Ninh, tra một người tên Lý Minh Hạo.” Khúc Mịch đột nhiên lên tiếng.

Mạnh Triết ngẩn người, rồi lập tức gọi cho cô em họ. Đường Ninh biết được là hỗ trợ cho Khúc Mịch nên vui vẻ đồng ý.

Mạnh Triết lái xe rất nhanh đến nhà hỏa thiêu Thành Tây. Sau khi dò hỏi biết được hai anh em Vương Đức Chương đang ở trong căn phòng nhỏ gần khu hỏa thiêu.

Hai anh em đang uống rượu trong nhà, Vương Đức Chương đang tức tối kể lại câu chuyện cho cậu em nghe.

Vừa ngừng đầu bắt gặp Khúc Mịch tiến vào: “Sao? Đến bắt tôi? Tôi không nói dối nửa lời, con bé đó rõ ràng muốn quyệt nợ.”

“Mấy việc tranh cãi này thuộc về dân sự, chúng tôi thuộc đội hình sự, không quan tâm!” Mạnh Triết liếc hán một cái: “Chúng tôi đến đây tìm hiểu sự việc liên quan đến Lý Minh Hạo.”

Nghe đến đây hai anh em Vương Đức Chương đưa mắt nhìn nhau. Vương Đức Hoa khoát khoát tay: “Không có gì để nói, mấy người đi đi.”

“Cái gì mà không có gì để nói. Nghĩa vụ của người dân là hỗ trợ cảnh sát điều tra ...”

“Chúng tôi không hỗ trợ thì các anh làm thế nào? Bắt quá nhót anh em chúng tôi mấy ngày. Vậy cũng tốt, tiết kiệm điện nước, cơm ăn ngày ba bữa.” Vương Đức Hoa khá hung hăng, trên người hán tỏa ra chút thần bí, quái lạ.

Hán không giết người phóng hỏa, nhót hán vào nhà giam chỉ vài ba ngày. Bởi mới nói lưu manh là khó nói chuyện nhất, không dễ dàng cạy miệng bọn họ.

Khúc Mịch quan sát Vương Đức Hoa một chút, nửa cười nửa không: “Đâu có ai muốn bắt giam ông, tuy nhiên chiếc đồng hồ đeo tay kia ...”

Sắc mặt khê biến, Vương Đức Hoa kéo kéo ống tay áo.

Mạnh Triết xông đến, kéo cổ tay hán lên, một chiếc đồng hồ mạ vàng. Nhìn kỹ trên mặt đồng hồ ngoài bốn con số chính, tất cả các số còn lại được khắc bằng kim cương.

Chiếc đồng hồ này có giá trị không dưới một triệu tệ, dựa vào tiền lương của hán khẳng định là mua không nổi! Tên này nhất định là lại lấy cắp từ trên người chết. Thế nhưng một chiếc đồng hồ quý như thế, khả năng người thân sẽ không hỏa thiêu cùng người chết, do vậy trong này nhất định có ẩn tình.

“Cái này là ông trộm, quy đổi giá trị không hề nhỏ, có thể bị phán ngồi tù hai mươi năm!” Mạnh Triết có sẵn tố chất là một trinh sát dĩ nhiên phát giác điểm bất thường: “Đây có phải của Lý Minh Hạo?”

Vương Đức Hoa thân hình to lớn nên rất khỏe, dùng sức giãy dụa. Mạnh Triết có võ, hai ba lần đều chế ngự được hán, dùng còng tay khóa cổ tay hán vào ống dẫn nhiệt trên tường.

“Ông ăn cắp đồ của người khác đã đủ để kết tội, bây giờ còn chống cự nhân viên công vụ, tôi có thể tặng ông một phát đạn!” Mạnh Triết móc súng ra, sắc mặt Vương Đức Hoa trắng bệch.

Đừng xem hán hàng ngày đều tiếp xúc với người chết, thật sự cũng sợ chết như ai: “Đồng chí! Món đồ này không thể dùng một cách tùy tiện, ngộ nhỡ cướp cò là mất đi một mạng người!”

“Anh cảnh sát! Hai anh em chúng tôi không làm chuyện gì thương thiên hại lý. Thân nhân của người chết không muốn những những đồ vật này, đòi thiêu cùng. Nhưng nhìn nó cháy rụi thì rất đau lòng. Thật ra mấy thứ này xui lắm, người bình thường cho tiền cũng không dám dùng” Vương Đức Chương vội vàng cầu xin: “Các anh có gì cứ hỏi, anh em chúng tôi nhất định sẽ khai.”

Khúc Mịch ngồi xuống, tiếng điện thoại reo vang, anh lại đứng dậy ra ngoài nhận điện. Bên ngoài vọng vào chỉ nghe loáng thoáng anh ừ ừ vài tiếng, nét mặt không có biến chuyển lớn.

Tiếp xong điện thoại, Khúc Mịch nhìn về phía hai anh em họ Vương: “Lý Minh Hạo, sáu mươi chín tuổi, bệnh tim đột tử, tháng trước đã hỏa táng tại thành đông.”

“Làm sao như vậy được?” Hai anh em đồng thanh: “Không ... Không phải là ma chứ?”

Vương Đức Hoa tỉnh trí: “Không đúng! Nhất định là trùng tên trùng họ. Lý Minh Hạo tôi hỏa táng là một người còn trẻ, chết do tai nạn xe, nát bấy phần đầu, còn những vị trí khác không bị thương. Cả thành phố biết bao nhiêu người, trùng tên trùng họ không có gì kỳ lạ.”

“Đầu bị nát? Vậy thì dung mạo không thể phân biệt được rồi?” Mạnh Triết truy hỏi.

Vương Đức Chương gật đầu: “Đầu nát hết không thể nhìn ra.”

“Anh nhận thi thể ở đâu, chứng nhận tử vong do ai cung cấp?” Không có bác sĩ viết giấy xác nhận tử vong thì không ai dám hỏa táng, chẳng may người còn chưa chết thì mang tội mưu sát.

Câu hỏi Khúc Mịch luôn nhắm vào trọng điểm, không phí lời.

“Thái Dũng gọi điện thoại cho tôi nói là có người bị xe tông tử vong. Gia đình không đành lòng nhìn thảm trạng nên giao cho chúng tôi toàn quyền xử lý. Tôi đang đến nhận thảm trạng giao cho chúng tôi toàn quyền xử lý. Tôi đang lái xe trên đường Phúc Tây nên đến nhận thi thể tại một căn nhà trọ gần đó”, Vương Đức Chương ngừng một chút: “Đáng về khi ấy của Thái Dũng rất gấp gáp, anh ta nói người thân sốt ruột muốn đem tro cốt về quê, vé xe lửa cũng mua rồi. Anh ta hi vọng anh em chúng tôi thông cảm, tiến hành hỏa táng suốt đêm.

Anh ta có giấy chứng nhận tử vong của bệnh viện, còn có thẻ căn cước của người chết nên tôi không nghi ngờ. Chờ xác đến nhà hỏa táng thì trời cũng đã tối, hai anh em tôi hỏa thiêu cả đêm rồi đưa tro cốt cho Thái Dũng.”

“Hôm đó ngày mấy?”

“Ngày hai mươi!” Hai anh em họ Vương tranh nhau nói.

Sau khi Lê Kiến Thiên mất tích, Mạnh Triết luôn trong trạng thái kích động, có rất nhiều manh mối, nhưng lại không nắm được điểm mấu chốt.

Điều này khiến tâm trạng anh ta ngửa ngáy: “Các ông cho chúng tôi biết người chết cao bao nhiêu, mặc quần áo thế nào.”

Khúc Mịch đứng dậy, ra ngoài gọi cho Lục Ly, điều động phòng giám chứng đến.

“Đã tìm thấy địa điểm ngộ sát Lê Kiến Thiên, mau cho phòng giám chứng đến đây!”

Nghe Khúc Mịch nói vậy, Mạnh Triết sửng người, làm sao có thể khẳng định được Lý Minh Hạo là Lê Kiến Thiên? Biết đâu là trùng tên họ. Hơn nữa ngữ khí của Khúc Mịch dường như anh đã đoán trước được Lê Kiến Thiên không phải mất tích mà bị sát hại. Anh dựa vào đâu mà có thể đoán trước được điều này?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Chi tiết nhỏ quyết định tất cả

Khúc Mịch đi trực tiếp từ nhà hỏa táng đến căn phòng thuê, Tăng Dĩ Nhu đã có mặt ở đó.

“Đã qua nửa tháng, rất nhiều dấu vết đều biến mất. Trong phòng được cọ rửa rất kỹ càng, chúng tôi mời bác sĩ Tăng đến làm phản ứng huyết dịch!” Lục Ly báo cáo.

Khúc Mịch gật đầu, tiến đến bên Tăng Dĩ Nhu. Trông thấy cô đang phun chất lỏng lên tường, sau đó xuất hiện những ánh sáng màu xanh huỳnh quang.

“Đây là thuốc thử luminol, chủ yếu dùng để phát hiện vết máu trong công tác trinh sát hình sự. Ở nước ngoài sớm đã áp dụng phương pháp này, nhưng nước ta vẫn đang trong giai đoạn thử nghiệm”, Tăng Dĩ Nhu giải thích với Khúc Mịch: “Đội trưởng Khúc đã từng ở nước ngoài có lẽ thấy qua rồi!”

“Ừm! Luminol tác dụng với chất sắt trong hemoglobin phát sinh phản ứng xuất hiện những ánh sáng màu xanh lam huỳnh quang. Phương pháp này cực kỳ linh hoạt, có thể đo lường được ngay cả hàm lượng máu nhỏ nhất. Hơn nữa huyết sắc tố được phun thuốc thử luminol không phá huỷ DNA, có thể lấy để giám định.” Khúc Mịch rất phấn chấn, không ngờ quốc nội phát triển nhanh như vậy.

Tăng Dĩ Nhu phun thuốc thử trên phạm vi rộng hơn, phát hiện càng nhiều vết máu.

“Bác sĩ Tăng, cô thấy thế nào?” Khúc Mịch trông thấy nhìn máu trên mặt tường và sàn nhà.

Tăng Dĩ Nhu vừa lấy mẫu máu vừa nói: “Là vết máu bắn tung tóe, hơn nữa là dùng một vật cùn sát hại nạn nhân.”

“Hả??? Tại sao là bằng vật cùn?” Lục Ly truy hỏi.

Không có thi thể, không có hung khí gây án, chỉ bằng vết máu mà có thể đưa ra phán đoán?

“Vỡ động mạch, bởi vì tim co bóp tạo áp lực khiến thành động mạch đàn hồi co rút lại, máu bắn lên khu vực lân cận, các giọt máu tung tóe tạo thành hình trông như dấu chấm than, hướng phun sẽ tụ lại từ nơi bắt đầu.” Dĩ Nhu nhỏ giọng giải thích: “Nếu dùng một vật cùn liên tục tạo thành vết thương xuất huyết, cũng có thể khiến máu bắn tung tóe nhưng kích thước, hình dạng không đồng nhất, phân bố rải rác.”

Đáy mắt Khúc Mịch thêm vài phần thương thức, một cô gái có tay nghề pháp y chuyên nghiệp, còn chuyên sâu nghiên cứu bên lãnh vực giám chứng thông thạo mức này có thể cho thấy Tăng Dĩ Nhu là một người không đơn giản.

“Cục cảnh sát Tỉnh sẽ nhanh chóng điều nhân viên pháp chứng đến Cục chúng ta, đến lúc đó bác sĩ Tăng không cần cực khổ như vậy nữa. Bác sĩ Tăng

tin tức bên lãnh vực pháp chứng như vậy ... quả thật ... đáng tiếc!” Lục Ly gật gù.

“Tôi chỉ học sơ sơ thôi, để trở thành một nhân viên giám chứng chuyên nghiệp còn cách khá xa. Máy máy giám định ở trong Cục cảnh sát của chúng ta để không thật sự quá uổng phí. Ngày hôm qua tôi thấy có người mang máy móc qua lầu hai khu đối diện, chắc hẳn để chuẩn bị cho Khoa pháp chứng.” Tăng Dĩ Nhu xếp gọn gàng mẫu huyết dịch: “Tôi về tiến hành xét nghiệm và phân tích, ít nhất ba ngày mới có kết quả. Tuy nhiên ...” Cô liếc Khúc Mịch một cái.

“Căn cứ hiện trường cho thấy lượng máu rất nhiều, phỏng chừng đủ để một người trưởng thành tử vong. Nhưng mà ... người này thực sự là Lê Kiến Thiên sao? Không phải hắn đang lẩn trốn vì tội giết người ư?”

Lục Ly nghe thấy vậy cũng đưa mắt nhìn Khúc Mịch, đây cũng chính là mối hoài nghi trong lòng anh ta, Nhận được điện thoại của Khúc Mịch anh ta suy nghĩ mãi vẫn chưa tìm ra được đầu mối.

“Hắn không chỉ đã chết mà còn hóa thành tro!”

Tất cả đều sững sờ, Mạnh Triết bỗng ngộ ra được: “Lý Minh Hạo trong miệng Thái Dũng chính là Lê Kiến Thiên??? Còn Thái Dũng là do ai giết???”

Vụ án càng ngày càng rắc rối.

Trở về Cục cảnh sát, Khúc Mịch mở cuộc họp, sắp xếp lại trình tự vụ án.

“Đội trưởng Khúc! Anh hãy nói coi chuyện gì đã xảy ra? Mọi người ở đây đều mơ mơ hồ hồ, làm sao có thể phá án?” Mạnh Triết không chờ được.

“Trong lúc vô tình cậu đã nhắc nhở tôi!”

“Tôi?” Mạnh Triết lấy ngón tay chỉ mặt mình, ngơ ngác: “Tôi đã nói gì?”

“Lê Kiến Thiên mất tích hơn nửa tháng, sống không thấy người, chết không thấy xác, khi đó bản thân tôi cảm thấy rất kỳ lạ. Trong câu nói của cậu có từ ‘hóa tro’ khiến tôi đột nhiên hiểu ra. Tôi liền tưởng đến nghề nghiệp của Thái Dũng, cảm thấy nhất định có vấn đề nên qua công ty hắn điều tra một chút.

Không ngờ chúng ta gặp phải Vương Đức Chương và Tiểu Phương đang cãi nhau, còn tờ giấy chứng nhận kia vừa khít vào nửa tháng trước, do vậy tôi càng thêm nghi ngờ. Đến nhà hòa táng, trông thấy chiếc đồng hồ trên tay của Vương Đức Hoa, tôi xác định Lý Minh Hạo chính là Lê Kiến Thiên.”

“Đồng hồ đeo tay? Tuy rằng vật đó có giá trị không nhỏ nhưng chưa chắc đó là của Lê Kiến Thiên?” Mạnh Triết nghi hoặc.

Khúc Mịch lấy ra một tờ tạp chí tháng trước, trong mục thông tin kinh tế có một tấm ảnh chụp của Lê Kiến Thiên, cổ tay anh ta đeo chiếc đồng hồ giống y như đức.

“Patek Phillippe, hàng hiệu đẳng cấp. Hơn nữa chiếc đồng hồ này là phiên bản giới hạn, toàn thế giới chỉ sản xuất hai mươi cái. Rõ ràng đây là chiếc đồng hồ anh ta thích, và thường đeo nó. Mọi người coi đi!” Dứt lời Khúc Mịch lại lấy ra một vài tờ báo khác nhau. Tất cả đều có hình ảnh của Lê Kiến Thiên. Trang phục có màu sắc, kiểu dáng khác nhau, nhưng trên tay anh ta vẫn là chiếc đồng hồ này.

Mọi người xem báo, khám phục Khúc Mịch sát đất. Người bình thường đọc báo để giết thời gian, còn anh đọc báo lại có thể phát hiện ra đầu mối phá án. Chỉ một chi tiết rất nhỏ nhưng anh có thể nhớ kỹ, chứng tỏ sức quan sát và trí nhớ của Khúc Mịch khiến ai nấy nể phục.

“Lê Kiến Thiên chết, Thái Dũng là người bị tình nghi nhiều nhất, nhưng Thái Dũng là do ai giết?” Mạnh Triết đưa ra vấn đề mấu chốt, bầu không khí trở nên tĩnh lặng.

Hiện trường tử vong của Thái Dũng lưu lại hung khí, phía trên là vân tay của Lê Kiến Thiên. Hơn nữa, rõ ràng là hung thủ có chìa khóa vào nhà, hoặc chính Thái Dũng là người ra mở cửa. Thêm vào đó, Thái Dũng khi ấy đang đi vào trong phòng ngủ, quay lưng lại với hung thủ, không chút nào phòng bị. Tất cả những điều này cho thấy rõ ràng là người quen gây án. Vậy ngoại trừ Lê Kiến thiên, Thái Dũng còn quen ai?

Nếu Lê Kiến Thiên đã tử vong từ nửa tháng trước, vậy cách đây mười ngày Lưu Uyển Như nhận được điện thoại là ai gọi?

“Lưu Uyển Như cố tình che giấu việc cô ta quen biết Thái Dũng, còn nói mình nhận được điện thoại của Lê Kiến Thiên yêu cầu ly hôn. Chìa khóa dự phòng của nhà Thái Dũng khả năng là đưa cho Lê Kiến Thiên, mà người có thể lấy được chìa khóa và có được vân tay của Kiến Thiên chỉ có ...” Lục Ly nói đến đây thì ngừng một chút, ánh mắt ảm đạm: “... Chỉ có Lưu Uyển Như!”

“Tôi ngày Thái Dũng bị sát hại, Lưu Uyển Như có chứng cứ vắng mặt.” Vương Nhân Phủ cau mày, cầm trong tay bản khẩu cung.

“Tuy nhiên lời của nhân chứng lại cho tôi cô ta là người bị tình nghi nhiều nhất!” Khúc Mịch lệnh cho Vương Nhân Phủ đưa bản khẩu cho mọi người đọc lại một lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Suy đoán

Khúc Mịch lệnh cho Vương Nhân Phủ đọc bản khẩu cung cho mọi người một lần, anh ta bán tính bán nghi nhưng vẫn tuân mệnh.

Nhân chứng là bảo vệ của một tòa cao ốc. Đêm Thái Dũng bị giết, có nhìn thấy Lư Uyển Như đi vào đi ra, thời điểm rời đi lúc mười hai giờ đêm.

Thời gian Thái Dũng tử vong vào khoảng tám giờ tối, nên Lư Uyển Như coi như được loại khỏi đối tượng tình nghi.

Lời khai của nhân chứng không có bất cứ sơ hở gì. Vương Nhân Phủ vừa nhủ thầm trong lòng vừa đọc lớn: “Bà Lệ thường đến đây tập gym. Ngày nào cũng mặc quần áo rất sang trọng quý phái, tất cả mọi bảo vệ ở đây đều biết bà ấy, nhưng người giàu thì ai thêm để ý bọn chúng tôi.

Hôm đó, bà Lệ đến đây lúc bảy giờ tối, trong lúc đậu xe có âm ỉ với một người đàn ông một lúc. Thật ra bên trong vẫn còn chỗ đậu xe nhưng khá vắng. Bà Lệ dù sao cũng là đàn bà con gái, nửa đêm nửa hôm đến khu vắng vẻ đó cũng sợ. Hơn nữa mấy người có tiền đều lập dị, tôi làm việc ở đó nhiều nên quen rồi.

Tôi ra nói với bà ta có thể đậu xe ngay trước cửa phòng bảo vệ, vốn dĩ nơi đó là khu vực của nhân viên. Lúc ra về bà Lệ rất cảm kích, còn bo cho tôi một trăm đồng. Bà Lệ vừa rời đi là có đồng nghiệp đến thay ca nên lúc đó là đúng mười hai giờ khuya.”

Tất cả mọi người chăm chú lắng nghe, đặc biệt là Lục Ly: “Anh bảo vệ nói ngày thường Lư Uyển Như không hề chú ý đến bọn họ, nhưng hôm đó vì có được chỗ đậu xe đã cho anh ta một trăm tệ.”

“Coi ra ... anh đã tìm ra được điểm mấu chốt”, Khúc Mịch khẽ nở nụ cười: “Cô ta cố ý gây sự để gây sự chú ý của bảo vệ. Lúc đi về còn cho thêm tiền bo, tạo nên một chứng cứ vắng mặt hoàn hảo. Tôi qua tòa nhà đó, phía sau có con đường nhỏ, từ đó đến nhà Thái Dũng chỉ mất mười phút.

Tôi cũng kiểm tra camera ở khu vực đó, Lư Uyển Như lúc đi vào mang theo chiếc túi du lịch khá lớn, trong đó khẳng định là quần áo cô ta gây án. Dĩ nhiên, khả năng bây giờ đã bị hủy thi diệt tích.

Cô ta đi vào từ cổng chính tòa cao ốc, làm bộ như đến phòng tập gym, thế nhưng sau đó từ cổng sau bỏ đi. Bốn tiếng đủ thời gian hoàn thành kế hoạch mưu sát.

Tôi đã điều tra, huấn luyện viên phòng tập khai có nhìn Lư Uyển Như vào phòng tập, nhưng không cần nhờ huấn luyện viên, muốn tự mình luyện tập một lát. Sau đó đến lầu trên tập yoga.

Huấn luyện viên đang tập cho người khác nên không để ý cô ta có ở đó hay không. Tuy nhiên tôi biết chắc cô ta không lên đó! Đó chỉ là cái cớ để huấn luyện viên không chú ý!”

“Thái Dũng cười trần, bị nhát dao đâm sau lưng.” Tăng Dĩ Nhu nghi hoặc: “Hắn không hề đề phòng, không hề quan hệ của hắn và Lư Uyển Như thân mật hơn chúng ta nghĩ?”

“Bọn họ không những có quan hệ thân mật mà có khả năng có lợi ích chung. Hơn nữa với bộ dạng yếu đuối của mình, người ta lại càng buông lỏng cảnh giác Lư Uyển Như. Nói gì thì nói, muốn đứng vững được ở nhà họ Lệ, không mạnh mẽ là không được!” Khúc Mịch phân tích tiếp cho mọi người.

“Lợi ích chung?” Trong thâm tâm của Lục Ly không muốn thừa nhận, nhưng tất cả những manh mối đều chỉ ra được sự thật này: “Lư Uyển Như và Thái Dũng cấu kết giết Lệ Kiến Thiên, sau đó giả dạng thân phận đưa thi thể của Lệ Kiến Thiên đến nhà hỏa táng. Lệ Kiến Thiên biến thành tro, thần không biết, quỷ không hay.

Cô ta lại giết Thái Dũng, đem con dao có dấu vân tay của Lệ Kiến Thiên đã được chuẩn bị sẵn đặt tại hiện trường vụ án, đánh lừa chúng ta. Chúng ta cứ dựa vào những manh mối tại hiện trường cho rằng Lệ Kiến Thiên giết người, đào thoát; sau thời gian dài không tìm được Lệ Kiến Thiên, vụ án sẽ chìm vào quên lãng.”

“Tại sao cô ta giết Lệ Kiến Thiên? Lệ Kiến Thiên và Thái Dũng là tình nhân, tại sao Thái Dũng lại có thể cấu kết với cô ta? Đội trưởng Khúc, tôi cho rằng phải bắt ngay Lư Uyển Như!” Vương Nhân Phủ kích động.

“Không!” Khúc Mịch phủ quyết, “Tất cả đều chỉ mới là suy đoán của tôi, không có chứng cứ xác thực. Nếu bây giờ bắt người sẽ đánh rã động cơ. Lư Uyển Như khó đối phó hơn mọi người nghĩ.”

“Vậy bây giờ nên làm gì?” Mạnh Triết hỏi.

“Bí mật điều tra!” Khúc Mịch ra lệnh: “Hách Minh, cậu đi thăm dò chuyện phá sản của cha mẹ Lư Uyển Như, nếu được tốt nhất tìm cách liên lạc với ba mẹ cô ta xem bọn họ nói thế nào. Lục Ly anh đi thăm dò việc đưa con đã mất của Lư Uyển Như.”

“Đội trưởng Khúc, anh hoài nghi cái chết của vợ chồng Lệ Trường Phong cũng có quan hệ với Lư Uyển Như?”

Sắc mặt Lục Ly cực kỳ khó coi, nhưng sự thật anh ta không cách nào phản bác; tuy nhiên từ sâu trong nội tâm anh ta không thể chấp nhận được điều này. Trong ký ức của anh ta, Lư Uyển Như là một cô gái ngây thơ, luôn nghĩ đến người khác. Là một người con gái yếu đuối, hay khóc nhe.

Chỉ mới ba năm thôi, làm sao có thể khiến cô ta biến thành một người phụ nữ giết người không chớp mắt?

“Hà Ngọc Phụng sau khi chết còn bị cưỡng bức, cho dù Lưu Uyên Như là thủ phạm chính, nhưng nhất định sẽ có tông phạm. DNA của Thái Dũng không phù hợp, nghĩa là còn một người nữa ở phía sau. Người này có phải là đồng minh của Lưu Uyên Như.” Nói xong Mạnh Triết ngừng lại một chút: “Chân tướng có thể khiến chúng ta mở mang tầm mắt!”

Vốn dĩ là hung thủ giết người đào thoát, bây giờ Lê Kiến Thiên lại bị thiêu thành tro, còn chuyện gì là không thể xảy ra? Vụ án nhà họ Lê không thể dựa theo lối suy đoán thông thường. Không chỉ có mình Mạnh Triết mà hầu như tất cả mọi người có mặt đều có cùng suy nghĩ.

Bọn họ theo lệnh của Khúc Mịch bí mật điều tra. Lưu Uyên Như ra viện thì ở nhà dưỡng bệnh, không phát hiện bất kỳ điều gì bất thường.

Ba ngày sau, kết quả mẫu máu tại hiện trường phòng trọ đã có, chứng thực đúng là thuộc về Lê Kiến Thiên! Kết quả nằm trong dự liệu của mọi người, thế nhưng ai nấy đều thần phục Khúc Mịch không dứt.

Hách Minh cùng đồng nghiệp hỏi thăm những người dân sống quanh căn nhà trọ, nhưng không có manh mối. Chủ nhà cho biết ông ta chỉ biết người thuê nhà là Thái Dũng. Không có bất cứ việc gì liên quan đến Lưu Uyên Như, cô ta đã dọn dẹp rất sạch sẽ.

Anh cảnh sát phụ trách theo dõi Lưu Uyên Như có tin tức.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Hài cốt quái lạ

Cảnh sát theo dõi Lưu Uyên Như đã có tin tức. Anh ta nhìn thấy Lưu Uyên Như đeo mắt kính râm một mình đi đến nghĩa trang. Cô ta đứng trước một phần mộ rất lâu, trên mặt bia chỉ khắc dòng tên ‘Lê Tiểu Như’.

Tin tức này khiến Khúc Mịch chấn động, anh dẫn người đi đến nghĩa trang. Khúc Mịch đi vòng quanh bia mộ một lúc, ngồi xổm xuống, dịch phiên đá ra, ôm hộp gỗ phía trong ra ngoài.

Anh mở hộp gỗ, bên trong là một bộ xương trắng. Nhỏ hơn xương của người trưởng thành, khả năng người chết là một đứa trẻ.

Vậy đây chính là con của Lưu Uyên Như. Nhìn là biết không phải hỏa thiêu, nhưng ... chỉ trong hai năm đã có thể hóa thành bộ xương trắng thế này ... tốc độ quá nhanh.

“Đội trưởng Khúc! Hay là ... hãy để hài cốt của đứa trẻ đáng thương này mồ yên mả đẹp đi!” Kha Mẫn dù sao cũng đã là mẹ, không muốn để đứa bé lại xảy ra bất cứ điều gì. Con trẻ chưa kịp nhận biết thế giới đã rời khỏi ba, khỏi mẹ, ngấm lại còn thấy thật chua xót.

Khúc Mịch đứng dậy: “Bộ hài cốt này có vấn đề, mang về giao cho bác sĩ Tăng kiểm tra qua một chút!”

Nghe Khúc Mịch nói, Kha Mẫn quan sát đi quan sát lại nhiều lần, chẳng cảm thấy nó có vấn đề gì cả. Chỉ là bộ xương của một đứa trẻ mà thôi.

Bộ hài cốt mau chóng được đưa đến phòng làm việc của Tăng Dĩ Nhu.

“Thế nào? Có bất thường gì không?” Anh đứng trước cửa sổ, trên tay kẹp điều thuốc.

Tăng Dĩ Nhu liếc điều thuốc trên tay anh, đưa mắt cảnh cáo. Anh nhìn bảng ‘Cấm hút thuốc’ trên tường ... mau chóng dập tàn thuốc.

“Tình Nam Giang bốn mùa rõ rệt, thời gian hai năm không đủ hóa thi thể thành xương. Nguyên nhân cụ thể là thi thể cần phải xét nghiệm mới biết được!” Tăng Dĩ Nhu ngữ khí rất nghiêm túc. Cô cẩn thận kiểm tra các bộ phận: “Ồ????”

Khúc Mịch đi tới, chỉ thấy Dĩ Nhu cầm lên một đoạn xương cánh tay, tỉ mỉ quan sát.

“Thế nào? Nhìn ra được dị thường?” Học cách nói của anh, Tăng Dĩ Nhu lên tiếng.

“Độ dài xương khuỷu tay và xương cổ tay tương phản!” Thật ra khi đến nghĩa trang anh đã có cảm giác kết cấu của bộ xương này rất khác lạ, nhưng trong thời gian ngắn anh không thể chỉ ra vấn đề nằm ở đâu. Bây giờ được Tăng Dĩ Nhu dẫn dắt, anh lập tức tìm được điểm mấu chốt.

Hai vị trí xương đảo ngược, cánh tay này của đứa bé mắc chứng Valgus*, một loại dị dạng bẩm sinh.

*Chứng Valgus: theo hình minh họa

“Xương cốt dị dạng chưa hẳn là nguyên nhân khiến đứa trẻ chết yểu, có thể tra ra được nguyên nhân thực sự không?” Khúc Mịch hỏi.

Tăng Dĩ Nhu khẽ nhủ mảy: “Thi thể đã hóa cốt, e là có chút khó khăn. Tôi sẽ cố gắng, nhưng tôi cần người trợ giúp”, Tăng Dĩ Nhu suy nghĩ một lát, “Tôi có một người bạn chuyên nghiên cứu hài cốt, tôi qua đó nhờ anh ta coi sao.”

“Được!” Khúc Mịch đáp ứng: “Cứ việc mời người, Cục Trưởng để tôi nói chuyện. Điều kiện do anh ta đưa ra, nếu trong khả năng tôi sẽ tận lực đáp ứng.”

“Điều kiện thì không cần, anh ta là người không cầu danh lợi.” Tăng Dĩ Nhu nở nụ cười dịu dàng: “Huống hồ do đích thân tôi đứng ra mời, chắc chắn anh ta sẽ không lấy thù lao.”

Khúc Mịch cau mày: “Là bạn học nam?”

“Đúng! Có vấn đề gì không?”, Tăng Dĩ Nhu tiếp lời, “Anh ta là một người cẩn thận và nghiêm túc, rất có tài trong lĩnh vực này. Có sự trợ giúp của anh ta, công việc chúng ta có hiệu quả hơn nhiều.”

Nghe thấy cô khen ngợi bạn học cũ, sắc mặt Khúc Mịch càng ngày càng tối xảm lại.

Tăng Dĩ Nhu bấm một dây số, đầu dây bên kia nghe xong đồng ý ngay tức khắc.

“Đi thôi, tôi đưa cô đi đón anh ta. Dù sao cũng nên biểu thị thành ý của chúng ta.”

Đối phương ở thành phố Lân, Khúc Mịch chờ Dĩ Nhu đến đó.

“Dĩ Nhu sao lại đến đây? Tôi còn tính thu dọn một chút, sáng mai mới chạy lên chỗ em sớm. Tôi còn nhớ hồi còn học đại học em rất thích ăn bánh cuốn ở đây, tính sáng mai mua mang đến cho em nữa kia.”

“Đại sư huynh còn nhớ ư???” Tăng Dĩ Nhu nở nụ cười nhàn nhạt.

“Dĩ nhiên!” Đây mắt anh ta ngập tràn ý cười: “Em còn nói tốt nghiệp sẽ đến đây làm việc, mỗi ngày đều có thể được ăn một đĩa bánh cuốn thật to. Ai ngờ em đến Nam Giang, bận đến nỗi không còn thời gian nghỉ ngơi. Mấy lần tôi mời em đều từ chối. Nếu không phải gặp khó khăn chắc em quên mất vị đại sư huynh này.”

“Làm sao quên chứ? Ăn không của sư huynh không biết bao nhiêu đĩa bánh cuốn, làm sao quên được công ơn của anh dạy dỗ!”

Cạch!! Một thanh âm lạnh lạnh vang lên, Dĩ Nhu quay đầu nhìn, chỉ thấy Khúc Mịch đang phi phèo điều thuốc, vẻ mặt mông lung.

Cô nở nụ cười, đến đây mãi lo ôn chuyện đã quên mất chuyện chính.

“Đề em giới thiệu với sư huynh. Đây là Khúc Mịch Đội trưởng đội hình sự. Dương Thâm, giáo sư khoa pháp chứng, đại học X.”

Hai người đàn ông bốn mắt nhìn nhau, trong khoảnh khắc ấy, đột nhiên Tăng Dĩ Nhu cảm giác nhiệt độ xuống đến âm độ, hô hấp dần trở nên khó khăn.

“Đội trưởng Khúc! Xin chào!” Dương Thâm đưa tay ra trước, hướng về phía Khúc Mịch nở nụ cười.

Dương Thâm cao khoảng một mét bảy lăm, da trắng, hàng mày rậm, mắt to, nở nụ cười sáng như ánh mặt trời. Anh ta không có khí chất cao ngạo lãnh đạm như Khúc Mịch, mà chỉ đơn thuần là một người đàn ông ấm áp, mang đến cho người đối diện cảm giác tin tưởng, dựa dẫm.

Khúc Mịch rút thêm một hơi thuốc, sau đó dùng tay búng nhẹ, điều thuốc rơi chuẩn xác vào trong thùng rác cách đó không xa.

“Ngại quá!” Anh đưa tay ra, nắm bàn tay của Dương Thâm: “Giáo sư Dương không hút thuốc nên chắc có lẽ không thích mùi thuốc lá trên tay tôi.”

“Tôi không hút thuốc, nhưng có thể tiếp xúc với tất cả mọi người có thói quen này. Con người là động vật có khả năng thích nghi cao nhất; nếu muốn dung hợp thì nhất định phải học được cách tiếp nhận và khoan dung, như vậy người với người mới có thể cùng nhau tồn tại, cùng nhau xây dựng bầu khí tốt đẹp.” Dương Thâm cười nói.

“Ồ! Cách nhìn của tôi hoàn toàn trái ngược với giáo sư Dương!”, Khúc Mịch khẽ cau mày: “Tôn trọng những ham muốn và sở thích của nhau, cố gắng giữ một khoảng cách nhất định. Không cần thiết phải ép buộc bản thân phải tiếp nhận hay tỏ ra độ lượng, vì điều đó sẽ dẫn đến nội tâm phải chịu đựng sự ngột ngạt.”

“Đội trưởng Khúc quả nhiên không hổ danh là một chuyên gia tâm lý học tội phạm, há mồm ngậm miệng đều là những thuật ngữ chuyên nghiệp.”

“Tâm lý học tội phạm đâu có nông cạn như thế!” Khúc Mịch khịt mũi coi thường: “Tôi chỉ nói đến ý niệm về cuộc sống, sinh hoạt cá nhân, tôi sống không phải để khoan dung người khác, càng không phải để làm cho thế giới tốt đẹp.”

Dương Thâm rõ ràng lúng túng hẳn. Tăng Dĩ Nhu vội vàng hòa giải. Phải nhớ rằng người đàn ông này có thể ‘phát bệnh’ bất cứ lúc nào, biết thế không dẫn anh theo. Vốn dĩ muốn nhờ người hỗ trợ, khách sáo còn không kịp, anh làm thế này giống như cổ tình đến để cãi nhau với người ta vậy.

Chương 43: Đồi chọi gay gắt

Đi Nhu đến mời bạn học của mình, Dương Thâm, tham gia vụ án, vào đúng giờ trưa, đương nhiên là phải mời cơm.

“Bắc Hải là địa bàn của anh, hôm nay anh mời. Đợi đến khi tới Nam Giang, dĩ nhiên tiên chủ hậu khách”, Dương Thâm đưa Đi Nhu đến một quán ăn, “Nơi này bán bánh cuốn ngon nhất, anh hay mua ở đây. Món này ăn nóng mới ngon, hơn nữa còn cho thêm một chén canh miễn phí.”

“Tốt quá! Từ khi tốt nghiệp đến giờ em chưa được ăn bánh cuốn.” Tăng Đi Nhu còn nhớ khi còn học đại học, tháng nào cũng được Dương Thâm mua cho một phần bánh cuốn nhưng chưa bao giờ được chứng kiến cảnh họ làm món này.

Quán ăn khá nhỏ, bên trong có một quầy bếp, có người đàn ông mặc tạp dề loay hoay. Phía trước bày tám bộ bàn ghế, thực khách khá đông. Khúc Mịch liếc nhìn, vẻ mặt đầy chán ghét. Những cái bàn ở đây giống như bàn sinh viên cũ, thái ra rồi chủ mạng về dùng, nóc nhà kiểu cũ, cổ kính, thế nhưng khách đến đây toàn là những người còn rất trẻ.

Chủ quán nhìn thấy có khách nên buông tay, chạy lại đón đả chào, nhắc thấy Dương Thâm: “Là cậu sao! Trước đây hay đến, nhưng hai ba năm gần đây không gặp cậu, chia tay với bạn gái rồi ư? Chắc đây là bạn gái mới của cậu? Đẹp quá! Rất xứng đôi! Hai người mau tìm chỗ ngồi đi.”

“Trước đây khi mua bánh cuốn, anh thường nói với ông chủ mua để lấy lòng bạn gái, ông ta lại cho thêm hai cái. Hết cách rồi, sinh viên nghèo làm gì có tiền, chỉ mong có người thông cảm.” Dương Thâm cười cười giải thích.

Tăng Đi Nhu ngồi xuống bàn sát cửa sổ: “Hai từ ‘bạn gái’ này thật dễ gạt người, ăn miễn phí vài phần bánh cuốn xong chạy mất.”

“Vậy em muốn cái gì? Ô-tô, biệt thự, kim cương, bán thận anh cũng đổi cho em.” Dương Thâm vẫn duy trì nụ cười trên môi, nhưng vẻ mặt có thêm vài phần nghiêm túc.

“Mấy lời này của giáo sư Dương hình như hơi quá, tiền lương đại học, hay phúc lợi thế nào mọi người đều biết. Hơn nữa giáo sư Dương đã phát biểu qua không ít luận văn, rất nhiều bài nghiên cứu khoa học ... Ô-tô, biệt thự gì đó đừng đặt nặng!” Khúc Mịch thanh âm có chút chê trách vang lên: “Tuy nhiên, bán thận cũng được đó, bác sĩ Tăng có thể giúp anh làm sao có thể chảy ít máu nhất, ít đau nhất. Khả năng bác sĩ Tăng không có hứng thú với biệt thự, xe hơi; lấy thận ra sẽ có sức hấp dẫn với cô ấy hơn!”

Đi Nhu nghe không lọt tai những lời này chút nào, sợ hai người bọn họ lại cãi nhau, nên giảng hòa: “Nhanh nhanh ngồi xuống ... Sắp ăn rồi đừng nói mấy chuyện máu me!”

Khúc Mịch nhìn chiếc ghế trước mặt, hơi do dự. Dương Thâm đã ngồi xuống bên cạnh Tăng Đi Nhu.

Đi Nhu biết tính tình Khúc Mịch, mở túi xách lấy túi khăn giấy, rút vài tờ đưa cho anh.

Khúc Mịch nhận lấy, lau ghế, sau đó mới ngồi xuống.

“Quy tắc cũ, một đĩa vị truyền thống, thêm hai đĩa khẩu vị mới, ăn được thì gọi thêm! Canh miễn phí!” Ông chủ bung mấy đĩa bánh cuốn đến.

Dương Thâm rút đôi đũa tre dùng một lần, tách ra, xoa xoa vào nhau rồi đưa cho Đi Nhu.

“Ngủ thôi cũng thấy thèm!” Đi Nhu nhận lấy, gấp một miếng cho vào miệng. Hai má căng phồng, đôi mắt tỏa ánh sáng lấp lánh, hoàn toàn không còn vẻ nghiêm túc trong công việc, chỉ còn sót lại dáng vẻ của một cô bé tham ăn.

“Mùi vị như xưa, khẩu vị mới cũng ngon, thịt bò được thay bằng cá, nhưng ăn hề tanh, không biết họ làm thế nào.”

Nghe Đi Nhu nói vậy, Dương Thâm tiếp tục bàn về đĩa bánh cuốn khẩu vị mới: “Mẹ anh là chuyên gia về cá, không còn mùi tanh mà vẫn giữ được vị tươi ngon, có cơ hội em nếm thử!”

“Em nhớ bác là người nấu ăn rất ngon, lại còn là người phụ nữ dịu dàng.”

“Em còn nhớ sao? Mẹ anh cũng nhớ em, tình cờ còn ...”

“Khụ khụ!” Hai tiếng ho khan vang lên cắt ngang hai người đang ôn chuyện.

Tăng Đi Nhu đang được ăn ngon, nghe âm thanh này mới nhớ ra có người ‘khó ỏi’ ngồi đối diện.

Khúc Mịch cau mày, ánh mắt chán ghét nhìn chằm chằm đĩa bánh cuốn, dùng đũa đâm đâm. Cuối cùng anh không ăn mà, buông đũa xuống.

“Không tính đến chiếc đũa làm từ vật liệu không tốt, vỏ ngoài của bánh cuốn nhìn thì có vẻ làm từ bột gạo nhưng thực chất đã trộn thêm không ít bột năng. Nhìn thử cái này đi ...”

Thanh âm của anh không nhỏ, không chỉ khách ngồi bàn bên cạnh, mà ngay cả chủ quán cũng hướng về phía bọn họ.

Dương Thâm lúng túng hẳn, Tăng Dĩ Nhu còn ái ngại hơn ... Dù sao anh ta là người mời bọn cô đến. Không biết Khúc Mịch còn nói thêm mấy lời khó nghe gì nữa, trước tình thế cấp bách, Tăng Dĩ Nhu gấp một miếng bánh cuốn, nhanh tay gấp thẳng vào miệng anh ... Nền lấp cái miệng của Khúc Mịch lại trước rồi tính sau.

Bấy giờ, Tăng Dĩ Nhu mới chợt nhớ ra, Khúc Mịch mắc căn bệnh thích sạch sẽ, đã không thích ăn món này, mà cô còn lấy chiếc đũa cô đã dùng qua nhét vào miệng anh ... Anh có trở mặt không đây?

Trước mắt Tăng Dĩ Nhu, Khúc Mịch có vẻ hơi ngẩn người, sau đó chậm rãi nhai vài cái, tựa như muốn nếm thử mùi vị.

Nuốt miếng bánh xuống, vẻ mặt anh đượm ý cười: “Mùi vị ... Cũng được!”

“Dĩ nhiên đây là quán ngon nhất Bắc Hải!” Dương Thâm cười ha hả.

Khúc Mịch cầm lấy đôi đũa của Tăng Dĩ Nhu, gấp thêm một miếng, vừa ăn vừa nói: “Quả nhiên càng là mấy món thực phẩm rác rưởi, mùi vị càng mê người!”

Về mặt Dương Thâm cứng đờ, nhưng vẫn cố gắng giữ phong độ, cười gượng hai tiếng để xua tan bớt bầu không khí ngột ngạt.

“Thích thì ăn nhiều vào!” Tăng Dĩ Nhu quả thật quá đau đầu, chỉ muốn cho hết đĩa bánh cuốn này vào miệng Khúc Mịch ... Để anh ăn mà bớt nói.

May là anh không nói gì thêm, Tăng Dĩ Nhu bị Khúc Mịch làm mất hứng nên bữa ăn cũng trôi qua rất nhanh.

Dương Thâm về nhà thu dọn hành lý, ngày mai khởi hành đi Cục cảnh sát Nam Giang, Tăng Dĩ Nhu và Khúc Mịch lái xe suốt đêm quay trở về.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Trùng hợp?! tất nhiên!

Vừa lên xe, Tăng Dĩ Nhu ngay lập tức dựa vào thành ghế chọn mất, cô không muốn nói chuyện với Khúc Mịch, Khúc Mịch cũng không lên tiếng.

Mấy ngày nay liên tục tăng ca, chỉ tính khép mắt nhưng rơi vào giấc ngủ lúc nào không hay. Trong lúc mơ mơ màng màng cô nghe thấy tiếng chuông điện thoại, lơ mơ nghe Khúc Mịch đề cập đến Lưu Uyển Như, cô lập tức tỉnh táo.

“Phải chăng có phát hiện mới?” Cô nhìn sắc mặt khá nghiêm túc của Khúc Mịch, thẳng lưng lên tiếng hỏi anh.

Khúc Mịch gật đầu: “Lục Ly tìm được một người giúp việc trước đây của nhà họ Lê, tra được một tin khá quan trọng. Lưu Uyển Như sinh con ở nước ngoài, khi trở về đưa bé đã đầy tháng.

Nhưng khi ấy đứa trẻ được quán rất kỹ, không ai nhìn rõ mặt. Quay về nhà họ Lê, Lê Uyển Như đi thẳng lên lầu. Hà Ngọc Phượng một mình mang cơm cho con dâu, không cho phép bất cứ ai bén mảng lại gần.

Vào một đêm nọ, trên lầu vọng ra tiếng khóc và tiếng cãi cọ, sáng sớm thì biết tin đứa bé đã chết. Một tháng sau, Hà Ngọc Phượng sa thải toàn bộ người giúp việc trong nhà, Lưu Uyển Như cũng dọn về nhà riêng.”

“Theo lý thuyết, con của Lưu Uyển Như chính là cháu đích tôn của nhà họ Lê, chắc chắn phải được yêu thương và cưng chiều. Có thể nhà họ Lê không muốn công khai, nhưng mẹ con Lưu Uyển Như về nước âm thầm, ngay cả đầy tháng cháu nội cũng không tổ chức ...”. Dĩ Nhu nói tiếp: “Tôi đã xem lại báo, tạp chí năm đó, tin tức này không hề được đăng tải. Chỉ có một phần tin ngắn ‘Cháu đích tôn nhà họ Lê vì sinh thiếu tháng nên đột ngột qua đời’. Nếu dựa theo bước đầu kiểm tra, phản ứng của nhà họ Lê như vậy là do đứa bé bị dị dạng bẩm sinh.”

“Phân tích của cô rất có lý, cũng có chứng cứ; tuy nhiên tôi luôn cảm thấy trong này có ẩn tình.”

“Hừm! Chờ Đại sư huynh kiểm nghiệm, sẽ nhanh có kết quả thôi!” Tăng Dĩ Nhu đặc biệt có lòng tin với Dương Thâm.

“Đại sư huynh?” Cấu tạo của bộ não Khúc Mịch khác hẳn người thường, nhanh chóng chuyển hướng: “Cô và Dương Thâm là bạn đại học, tại sao cô luôn gọi anh ta là Đại sư huynh?”

“Ha ha ha!” Tằng Dĩ Nhu phá lên cười: “Bởi vì có một lần anh ta đối với việc kiểm nghiệm những mẫu xương trắng rất có hứng thú, tổn không biết bao nhiêu thời gian và nó nên mọi người đều trêu ghẹo anh ta có mắt lửa liền có thể nhận biết được Bạch Cốt Tinh! Về sau chúng tôi ai nấy đều gọi anh ta là đại sư huynh.”

“Ha ha ha ha!” Khúc Mịch cười ha hả.

“Anh hiểu à?” Tằng Dĩ Nhu cảm giác hơi lạ.

“Tại sao nghe không hiểu?” Anh hỏi ngược lại: “Tây Du Ký là một trong ‘Tứ Đại Danh Tác’ mà học sinh tiểu học phải đọc qua. Tôi đã đọc chúng lúc năm tuổi.”

Năm tuổi mà đã đọc hết ‘Tứ Đại Danh Tác’, đọc có hiểu không? Dĩ Nhu nhớ hình như khi cô lên năm vẫn còn đang chơi bán đồ hàng đây ... Quả nhiên anh khác hẳn người thường.

“Đừng rồi! Anh vẫn âm thầm điều tra Lưu Uyển Như, từ lúc nào anh phát hiện cô ta khác thường?” Đây là câu hỏi Tằng Dĩ Nhu thắc mắc từ rất lâu rồi, rốt cục hôm nay cũng có cơ hội hỏi anh.

“Lần đầu tiên nhìn thấy cô ta, tôi đã biết bề ngoài cô ta thì yếu đuối nhưng bên trong rất mạnh mẽ. Dựa vào việc cô ta có thể giữ vững vị trí mợ hai nhà họ Lê thì cũng đủ biết nếu không có thủ đoạn để gì đạt được điều này?” Anh ung dung trả lời: “Tại khu du lịch, đêm đó cũng có cô. Cô cảm thấy những câu nói của cô ta bình thường không?”

Dĩ Nhu nhớ lại: “Tôi không cảm thấy bất thường? Vô tình gặp lại mối tình đầu, cùng nhau uống rượu, dưới trăng, biển rộng mênh mông khó tránh khỏi nhớ về những kỷ niệm đẹp trước đây, khó tránh khỏi ý loạn tình mê!” Cô vẫn còn nhớ cô từng bắt gặp cảnh nửa đêm Lục Ly từ tầng của Lưu Uyển Như đi xuống, nhưng cô không kể tiếp.

“Nhà họ Lê có biệt thự sát biển nhưng cô ta lại một thân một mình xuất hiện ở khu du lịch. Tôi vẫn còn nhớ cô phóng viên Hoắc Thê Ni rất hứng thú với Lưu Uyển Như, luôn tìm cơ hội để có thể phỏng vấn. Trong tình huống như vậy, cô ta không những không bỏ đi, mà còn có thể tiếp tục tìm người yêu cũ ôn chuyện, đây là chuyện không bình thường.

Hai vợ chồng Lê Trường Phong bị giết, cô ta chạy tới nhận thi thể nhưng không dám lên lầu. Biểu hiện là một người phụ nữ yếu đuối, tranh thủ sự thương cảm của người người. Khi Lê Kiến Thiên mất tích, cô ta lại có thể đứng ra thay thế Lê Kiến Thiên tham gia vào Hội đồng quản trị, thành công trong việc ngăn cản Lê Kiến Nam lên nắm quyền!

Hơn phân nửa thành viên Hội đồng quản trị đứng về phía cô ta, một mặt vì cô ta là vợ của Lê Kiến Thiên, mặt khác có thể thấy cô ta có thủ đoạn giao tiếp trên cả tuyệt vời!

Cô ta là một người phụ nữ tâm tư kín đáo, là người có tố chất tâm lý rất mạnh. Khi chuyện của cô ta và Thái Dũng bị bại lộ, lại không hề có nửa chút khiếp sợ, ngay lập tức đưa ra được lời giải thích hợp lý, còn khiến cho chúng ta cảm thấy không có một chút khe hở. Tuy nhiên lời khai của cô ta cũng tồn tại vấn đề.”

“Vấn đề gì?” Nếu không phải phát hiện Lê Kiến Thiên đã chết, ngay cả bản thân Tằng Dĩ Nhu cũng không bao giờ tin Lưu Uyển Như có vấn đề.

“Cô ta đã từng nói chỉ có người chết mới có thể chứng minh được thật giả!”

Tằng Dĩ Nhu suy nghĩ một lúc: “Cô ta và Thái Dũng có quan hệ, có tình cảm với Lê Kiến Thiên, ở chung với ba mẹ chồng .... Thật sự không có lỗi hồng. Nhưng ... anh không cho rằng tất cả đều là trùng hợp sao?”

“Tất cả trùng hợp đều là ngẫu nhiên, và rồi chính nó phát sinh tính tất yếu!” Khúc Mịch gõ nhẹ ngón tay trên vô-lăng: “Chỉ cần tìm được nguyên do, tất cả trùng hợp đều có thể giải thích được!”

Câu nói này của anh quá mức cao thâm, Tằng Dĩ Nhu hiểu không ra!

Đột nhiên điện thoại Khúc Mịch vang lên, anh liếc mắt nhìn màn hình: “Tất cả chân tướng không thể bị che lấp, sẽ có một ngày bại lộ dưới ánh mặt trời, vấn đề chỉ là thời gian!”

“Alo! Hách Minh, có manh mối mới!”

Điện thoại truyền đến thanh âm hưng phấn của Hách Minh: “Đội trưởng Khúc! Lưu Uyển Như khả năng là hung thủ sát hại hai vợ chồng Lê Trường Phong, tôi đã tra ra cô ta có động cơ giết người!”

Thanh âm Hách Minh rất lớn, Tằng Dĩ Nhu ngồi bên cạnh nghe rõ mồn một. Cô cũng chấn động, pha lẫn chút ngạc nhiên và hồi hộp, cô tiến sát Khúc Mịch hơn một chút để nghe cho rõ.

“Tôi tra được địa chỉ, số điện thoại của cha mẹ Lưu Uyển Như tại nước ngoài. Tôi giả danh là Lê Kiến Thiên gọi đến. Ba của Lưu Uyển Như mắng tôi một trận, nói nhà họ Lê khiến ông ta phá sản, hại cháu gái hấn chết thảm, lại còn khiến cho hai vợ chồng ông ta, không thể về nước, còn nguyên rùa tôi chết không được từ tể!”

“Câu làm rất khá!” Khúc Mịch cúp điện thoại, quay sang, đột nhiên chớp mũi anh sượt ngang qua trán Tằng Dĩ Nhu, ngửa ngửa.

Cô vội vàng lui về chỗ ngồi, tâm tư dường như vẫn chưa thoát khỏi những lời Hách Minh vừa nói.

****

Tứ Đại Danh Tác: Tam Quốc Diễn Nghĩa, Thủy Hử, Tây Du Ký, Hồng Lâu Mộng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháo Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Nữ nhân thiện biến

Rạng sáng ngày hôm sau, Dương Thâm đã có mặt tại Cục cảnh sát tỉnh Nam Giang. Anh ta chào hỏi mọi người đơn giản rồi ngay lập tức tập trung vào công việc. Trong công tác pháp chứng, đặc biệt nghiên cứu xương cốt, dĩ nhiên Tăng Dĩ Nhu không phải là chuyên gia. Cô chỉ có thể là trợ thủ cho Dương Thâm, cần gì thì đi truyền đạt lại với Khúc Mịch.

Lúc làm việc, Dương Thâm đặc biệt chăm chú, nghiêm túc và thận trọng, cho dù là chi tiết nhỏ nhất đều được xử lý một cách hoàn hảo, khiến Tăng Dĩ Nhu thâm cảm phục.

Ba ngày sau, một bản báo cáo hoàn chỉnh đã sẵn sàng ngay trước mắt Khúc Mịch.

“Bệnh cơ Bethany*?” nhìn thấy mấy từ này Khúc Mịch khẽ cau mày.

*Căn bệnh này tới tra chưa ra, nên chưa có thông tin chính xác về nó. Bạn nào biết về căn bệnh này thì share với mọi người nhé!

“Đây là một loại khiếm khuyết di truyền hiếm gặp, phát bệnh, phần lớn chỉ xảy ra với trẻ sơ sinh. Trên toàn thế giới chỉ mới phát hiện ra mười sáu trường hợp. Dễ nhận thấy nhất chính là xương cánh tay và xương cổ tay tương phản, hơn nữa trẻ phát triển rất chậm. Thời kỳ đầu da dẻ nổi mẩn đỏ, viêm loét, giai đoạn cuối da trẻ như rần lột da. Nếu không chăm sóc đúng cách, thì càng ngày càng tiến gần đến cái chết.”

Tuy rằng Tăng Dĩ Nhu đã biết trước được phần nào, nhưng hiện tại nghe lại lần nữa vẫn có cảm giác run sợ. Người vẫn còn sống sờ sờ nhưng da thịt chia lìa, loại đau khổ này không bút nào tả xiết.

Một đứa trẻ đáng yêu vừa mới ra đời phải chịu thống khổ như thế, ngay cả cô là người ngoài còn không chịu nổi huống chi là Lưu Uyển Như không biết có thể vượt qua như thế nào. Xem ra những lời phân tích của Khúc Mịch về Uyển Như là chính xác. Một người phụ nữ bề ngoài nhu nhược nhưng nội tâm cực kỳ mạnh mẽ.

“Trẻ em mắc bệnh này có thể sống được bao lâu?” Bệnh thuộc về di truyền không thể chữa khỏi, nhưng cũng chẳng phải bệnh nan y. Vậy mà Lê Tiểu Nhu lại chết, còn đặc biệt là đột tử.

Dương Thâm suy nghĩ một chút: “Trong mười sáu người phát bệnh đều được miễn phí trị liệu, dùng cho nghiên cứu y học, hiện tại tất cả đều sống sót. Bệnh nhân nhỏ nhất là sáu tháng tuổi, ngoài việc chiều cao không đạt tiêu chuẩn, còn lại phát triển bình thường.”

Bước đầu phán định, Lê Tiểu Nhu không phải chết do căn bệnh Bethany. Nhưng có thể căn bệnh này khiến da thịt Lê Tiểu Nhu dễ dàng bị thối rữa, rút ngắn khoảng thời gian hóa thành bộ xương.

“Hệ thống miễn dịch của trẻ em chưa hoàn thiện, vì lẽ đó, cũng không bài trừ khả năng Lê Tiểu Nhu chết vì bệnh vàng da, hoặc viêm da ...” Tăng Dĩ Nhu bổ sung.

Khúc Mịch không lên tiếng, nhưng Lục Ly lên tiếng phản bác: “Tôi cho rằng cái chết của Lê Tiểu Nhu còn có nội tình khác! Rõ ràng người giúp việc khai có nghe thấy tiếng khóc nháo và tiếng cãi vã, hơn nữa sau đó còn bị sa thải. Sinh bệnh đâu phải chuyện mất mặt, người nhà họ Lê tại sao muốn ăn giấu.”

“Giáo sư Dương người mắc căn bệnh này ngoại trừ khiếm khuyết di truyền, còn có nguyên nhân nào khác hay không?” Khúc Mịch đột nhiên hỏi.

“Có!”, Dương Thâm trả lời: “Vợ chồng quan hệ trước đó đã từng chơi một lượng lớn ma túy, tạo nên tình dịch dị biến, khiến cho quá trình thụ tinh phát triển dị thường tăng cao khả năng đột biến gen.”

“Lê Kiến Thiên từng bị bắt vì tụ tập hít heroin, nhưng do không đủ chứng cứ nên được thả. Nếu nói như vậy hẳn từng chơi ma túy, hơn nữa còn nghiện nặng! Chẳng trách ba của Lưu Uyển Như nói Lê Kiến Thiên giết chết đứa bé.” Vương Nhân Phủ thốt lên kinh ngạc.

Kha Mẫn cau mày, là mẹ, cô hiểu rõ nỗi đau trong lòng Lưu Uyển Như: “Đổi lại là tôi, tôi cũng muốn giết chết Lê Kiến Thiên!”

“Đội trưởng Khúc! Hiện tại đã tìm được động cơ Lưu Uyển Như giết Lê Kiến Thiên, tôi kiến nghị bắt Lưu Uyển Như quy án, tránh cho cô ta tẩu thoát!”

“Không! Tôi cho rằng tiếp tục theo dõi Lưu Uyển Như, tìm cho ra đồng bọn của cô ta.”

Căn cứ bản nghiệm thi, Hà Ngọc Phượng chết rồi còn bị cưỡng hiếp. Một mình Lưu Uyển Như không thể làm được, vì vậy chắc chắn cô ta có đồng bọn.

“Bắt Lưu Uyển Như!” Khúc Mịch suy nghĩ một chút rồi ra lệnh.

Nhanh chóng đã đưa Lưu Uyển Như về Cục cảnh sát. Lần này khác những lần trước, cô ta bị còng tay.

“Đội trưởng Khúc! Hành động này nghĩa là anh đang xem tôi là người mang tội giết người!” Lưu Uyển Như rất trấn định, hoàn toàn không còn mang dáng vẻ nai vàng ngơ ngác như thường ngày.

“Cô cố tình ẩn giấu chuyện mình biết Thái Dũng, thật ra hai người không chỉ biết nhau mà còn rất thân!” Khúc Mịch tự mình thẩm vấn: “Đêm đó, cô và Thái Dũng cãi nhau trong nhà, sau khi cô phát hiện xe bị phá, nghĩ rằng do Thái Dũng làm nên không dám báo cảnh sát. Cô sợ cảnh sát biết được mối quan hệ giữa cô và Thái Dũng, sẽ tra ra chuyện hai người cấu kết giết Lê Kiến Thiên!”

“Đội trưởng Khúc! Tôi không biết anh đang nói gì. Tôi và Thái Dũng chỉ là bè nước gạo gặp nhau. Hắn biết tôi, nhưng tôi không biết hắn. Đúng là đêm đó tôi và hắn nảy sinh tranh chấp bởi vì hắn nhất định buộc tôi và Lê Kiến Thiên phải ly hôn. Tôi không muốn để người ngoài phát hiện ra quan hệ của hai người bọn họ nên dĩ nhiên phải che giấu. Những lời này tôi đã khai một lần, Đội trưởng Khúc không phải là dễ quên như thế chứ!” Khẩu cung của cô ta trước sau như một không hề có một lỗ hổng. Tuy nhiên ngữ khí khác hẳn những lần trước, không còn vẻ điềm đạm đáng yêu, mà phảng phất thêm vài phần trào phúng.

Khúc Mịch hình như không hề bất ngờ với sự thay đổi của Lưu Uyển Như, nhìn chằm chằm cô ta, hỏi tiếp: “Lê Kiến Thiên chết vào khoảng ngày 20, tại sao cô dám nói dối là nhận được điện thoại của hắn ta gọi đến?”

“Tôi xác thực nhận được điện thoại ... Phải chăng là Thái Dũng cố tình gọi đến muốn che giấu sự thật Lê Kiến Thiên đã tử vong?” Cô ta nở nụ cười nhàn nhạt, ung dung trả lời.

“Tôi đã điều tra lịch sử cuộc gọi của cô, ngày đó vốn dĩ không có ai gọi đến. Cô vẫn đang tiếp tục biện giải, chính là muốn che đi chân tướng Lê Kiến Thiên đã tử vong, bởi vì cô còn cần thân phận hắn để đi giết Thái Dũng.”

“Đội trưởng Khúc có vẻ đã nghĩ hơi quá rồi nhỉ”, Lưu Uyển Như khẽ cười, lấy tay xoa xoa huyệt thái dương: “Ngại quá, dạo này tôi vẫn không ngủ được, thần kinh suy nhược trầm trọng. Tháng ngày vừa qua phát sinh quá nhiều chuyện đáng sợ, khả năng tôi xuất hiện ảo giác. Không thôi thì ... Đội trưởng Khúc cứ kiện tôi cho khẩu cung giả đi.”

Lục Ly theo dõi buổi thẩm vấn qua màn hình, gương mặt anh ta cứng đờ, nhìn chằm chằm không nói một lời.

Kha Mẫn rót ly nước đi đến: “Người phụ nữ này đúng là thiện biến, trước còn là con thỏ trắng ngây thơ, hiện tại biến thành một con hồ ly giáo hoạt. Tôi trước đây còn rơi nước mắt vì cô ta nữa chứ ... không ngờ tất cả đều là diễn trò.”

“Chị Kha, chị mau đi tìm giúp tôi hồ sơ!” Mạnh Triết kéo tay Kha Mẫn không muốn cô ta nói thêm nữa.

Trên màn hình một Lưu Uyển Như mỹ lệ, cao quý, khoe miệng nhếch lên đầy vẻ giễu cợt ... Đây không phải là Lưu Uyển Như Lục Ly từng quen biết!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Đau thấu tim

Thẩm vấn Lưu Uyển Như gian nan hơn tưởng tượng, cảnh sát không có chứng cứ xác thực. Cô ta lại tỉnh táo, tư duy logic, không ai có thể tìm ra được kẽ hở.

Mỗi khi Khúc Mịch đặt câu hỏi cô ta không thể tự bào chữa, cô ta liền nói mình bị suy nhược, không nhớ rõ lắm.

Phòng thẩm vấn của đội cảnh sát hình sự đã lấy khẩu cung không biết bao nhiêu nghi phạm, nhưng loại người như cô ta không được mấy người!

“Ngày vợ chồng Lê Trường Phong bị giết, cô ở trong khu du lịch cách biệt thự ven biển nhà họ Lê không xa. Tối hôm ấy cô khai cô đang ngủ nhưng không có người nào có thể chứng minh được cho cô!” Khúc Mịch vẫn giữ bình tĩnh, một bên đặt câu hỏi, tay kia viết viết gì đó trên quyển sổ màu đen.

“Tôi đang ngủ ... tuy nhiên không phải một mình!” Lưu Uyển Như đột nhiên lên tiếng, sau đó xoay người nhìn về phía camera thu hình: “Đội phó Lục có thể chứng minh!”

Lục Ly nhìn gương mặt Lưu Uyển Như gằn trong gang tấc, cô ta đang nhếch mép cười, nụ cười khiến cho trong lòng Lục Ly cảm thấy lạnh lẽo.

Anh ta đứng dậy, đẩy cửa phòng thẩm vấn, mở miệng nói: “Đội trưởng Khúc, ngày hôm đó tôi xác định đang ở cùng với Luru Uyên Như. Dựa theo nguyên tắc, tôi không được quyền tham gia vụ án này, đồng ý tiếp nhận thẩm vấn, toàn lực phối hợp!”

“Lão đại, Đội trưởng Khúc còn chưa nói gì, anh kích động như thế làm gì?” Mạnh Triết kéo kéo tay Lục Ly, muốn lôi anh ta đi. Nhưng Lục Ly chết cũng không động dậy, anh ta không muốn gây cản trở việc công.

Luru Uyên Như nở nụ cười: “Các người dám bao che nhau, đúng là ... Quy tắc gì gì đó chỉ để dọa dân thường của chúng tôi mà thôi!”

Lục Ly nghe xong sắc mặt khê biến, anh ta đưa mắt liếc nhìn Luru Uyên Như.

“Đội trưởng Khúc! Anh đừng nghe cô ta vu oan giá họa, cô ta chỉ muốn người chịu tội thay!” Mạnh Triết kích động la lớn.

“Mạnh Triết đừng nhiều lời, mau mở cửa phòng thẩm vấn số hai!” Lục Ly không nhiều lời, trực tiếp đưa ra mệnh lệnh: “Nếu như còn gọi tôi hai tiếng ‘Lão đại’ thì làm ngay đi!”

Ánh mắt Mạnh Triết liếc nhìn Khúc Mịch, rồi dời sang Luru Uyên Như, sau đó bực bội xoay người rời khỏi.

Một lát sau, phòng thẩm vấn bên cạnh đã chuẩn bị sẵn sàng, anh ta đưa Lục Ly tiến vào.

“Lão đại, anh không cần nghiêm túc như vậy!” Mạnh Triết kéo ghế mời Lục Ly ngồi xuống, còn rót cho anh ta một ly nước nóng.

“Thân là một cảnh sát hình sự, cậu phải nhớ cho thật kỹ chức trách của một người cảnh sát nhân dân.” Lục Ly trách cứ: “Tất cả đều chiếu theo trình tự. Án mạng Luru Uyên Như và vợ chồng Lê Trường Phong, vụ án của Lê Kiến Thiên, tôi là bạn trai cũ của cô ta, cũng nằm trong diện tình nghi.

Tôi đồng ý tiếp nhận thẩm vấn, càng mong muốn mọi người cố gắng điều tra lấy lại sự trong sạch cho tôi. Tôi xưa nay đường đường chính chính, không cho phép người khác vấy bẩn thanh danh của Lục Ly này. Mở camera, bắt đầu từ bây giờ mỗi câu hỏi, mỗi câu trả lời đều phải được ghi lại, lưu trữ. Bắt đầu!”

“Được! Lão đại! Em tin tưởng pháp luật, càng tin tưởng anh là người trong sạch!” Mạnh Triết bắt đầu lấy lời khai của Lục Ly, theo thông lệ nhờ bên Tăng Dĩ Nhu làm mẫu xét nghiệm DNA.

“Anh xác định tối hôm đó Luru Uyên Như không thừa dịp anh ngủ đi ra ngoài chứ?” Mạnh Triết một lần nữa xác nhận. Anh ta không tin người phụ nữ kia không hề làm bất cứ điều gì.

Lục Ly gật gù: “Đúng tôi xác định cô ta và tôi ở trong phòng. Tuy rằng tôi có ngủ một lúc nhưng nhớ rất rõ khi tôi chợp mắt vào khoảng một giờ rưỡi, khi tỉnh dậy là hai giờ. Chưa đến nửa tiếng đồng hồ, khi ấy cô ta còn đang tắm, căn bản không thể nào từ khách sạn chạy qua biệt thự, càng không đủ thời gian ra tay giết người.”

Mạnh Triết nghe xong cau mày, nhìn bản ghi chép thêm một lần, rồi lắc đầu chán nản.

“Chiếu theo luật, sau khi lấy lời khai anh có quyền ra về!”

“Tôi biết, tuy nhiên tôi vẫn là nghi phạm. Khoảng thời gian này tôi sẽ không rời đi, có mặt bất cứ khi nào nhận được lệnh triệu tập.” Lục Ly ra khỏi phòng thẩm vấn, lấy thẻ ngành và súng đặt trên bàn làm việc của Khúc Mịch, sau đó rời đi.

Khúc Mịch lật xem bản khẩu cung của Lục Ly, hỏi Luru Uyên Như: “Lục Ly đến phòng cô lúc mấy giờ, mấy giờ rời đi? Trong khoảng thời gian đó làm gì? Tôi muốn một câu trả lời chi tiết và cần thời gian chính xác.”

“Khoảng chín giờ Lục Ly đến phòng tôi, hai chúng tôi ngồi nói chuyện một chút, uống chút rượu vang. Không kiềm lòng được nên lên giường. Sau đó tôi đi tắm. Bước khỏi phòng tắm thì anh ấy nói đã hai giờ nên muốn về phòng của mình!” Luru Uyên Như khai rất khộp với khẩu cung của Lục Ly: “Tôi uống thêm hai viên thuốc ngủ, rồi ngủ thiếp đi. Lúc thức dậy đã là chín giờ sáng hôm sau, kể đó theo mọi người đến biệt thự nhận diện thi thể.”

“Tắm?” Khúc Mịch tựa như rất có hứng thú với chi tiết này: “Tắm toàn thân hay chỉ nửa người? Tắm vòi sen hay ngâm bồn?”

“Đội trưởng Khúc vấn đề này có liên quan đến vụ án không?” Luru Uyên Như chau mày, không trả lời.

“Tôi nhớ lần trước tôi có hỏi cô thích tắm bồn không ... Cô cũng không trả lời!” Khúc Mịch nhìn chằm chằm vào mắt Luru Uyên Như đầy ẩn ý: “Tại sao cô lại lảng tránh chuyện này?”

“Anh dù gì cũng là một người đàn ông đi truy hỏi một người phụ nữ chuyện tắm rửa, không thấy biến thái sao?” Luru Uyên Như hơi giận, vẫn không đưa ra câu trả lời.

Khúc Mịch gõ gõ ngón tay trên mặt bàn, trầm tư một lát rồi hỏi tiếp: “Lê Tiểu Nhu chết thế nào? Tối hôm ấy đã xảy ra chuyện gì?”

Nghe đến đây Luru Uyên Như thất kinh, tròn tròn đôi mắt nhìn Khúc Mịch, đáy mắt pha lẫn chút thống khổ, kinh ngạc, còn có cả sự hận thù!

Hai tay vốn dĩ vẫn đặt nhẹ nhàng trên đầu gối thì bây giờ cuộn chặt lại, mu bàn tay trắng nõn nổi đầy gân xanh, tựa hồ có thể nghe được tiếng các khớp

xương kêu răng rắc. Cô ta cau chặt mày, lúc này đây trông cô ta không khác gì một ác quỷ.

“Đội trưởng Khúc, anh còn chưa kết hôn, nói chuyện đứng nên cay nghiệt như vậy, kéo sinh con không có mắt!” Lư Uyên Như buông lời tàn ác rửa Khúc Mịch.

“Ồ!” Trái lại Khúc Mịch khá bình tĩnh: “Không có hậu môn, cũng có thể áp dụng biện pháp nhân tạo, nhưng có một số bệnh thì không cách nào ... ví dụ như ... bệnh cơ Bethany!”

Anh nhìn chằm chằm vào ánh mắt đầy bi thương của Lư Uyên Như nói tiếp: “Sống sờ sờ, da thịt rời rạc, đau không? Không! Cô cũng không cảm nhận được nỗi đau nó thế nào! Đứa bé còn quá nhỏ, đau đớn nhưng không thể kêu mẹ ơi, chỉ còn cách khóc lóc ní non. Thời gian đầu còn khóc thành tiếng, lâu dần giọng khàn đi rồi biến thành những con co giật.

Đứa bé chỉ biết mở to đôi mắt trong vắt nhìn cô, hi vọng cô có thể cứu nó, giảm bớt đau đớn cho nó. Tuy nhiên cô không làm được gì, chỉ biết ôm nó mà khóc, ngay cả quyền được đi khám bác sĩ cũng không có. Nó tuy nhỏ nhưng khá hiểu chuyện, sau mấy lần biết cô không thể giúp được nó. Khi nó lên con đau, nó không nhìn cô nữa, nó đã hoàn toàn tuyệt vọng!”

“Đừng nói! Đừng nói nữa!” Lư Uyên Như hét âm lên, dùng sức bịt chặt hai tai, lắc mạnh đầu, ánh mắt đau đớn.

Khúc Mịch cầm lấy hai tay của cô ta, ép cô ta phải nghe: “Sống khổ như vậy không bằng chết đi! Sự tồn tại của nó là sự sỉ nhục cho gia tộc họ Lê, nó đáng chết! Con còn có thể có đứa nữa, cô hà tất phải cố gắng giữ nó làm gì?”

“Không! Tiểu Nhu là do tôi mang nặng đẻ đau sinh ra. Ngoại trừ nó tôi sẽ không có thêm bất cứ đứa con nào nữa, nó là độc nhất, là sinh mệnh của tôi! Tôi muốn nó được sống, sống như những đứa bé bình thường khác!” Cô ta gào lên, những lọn tóc rối tung, rơi tán loạn, không còn chút nào đáng vẻ cao quý.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 47: Kể chuyện xưa

Trái ngược hẳn với một Lư Uyên Như cao sang quý phái, hiện tại cô ta trông không khác một con mụ điên. Vừa gào thét, vừa đập mạnh bàn, rõ ràng ý thức cô ta đã hỗn loạn.

Khúc Mịch lạnh lùng nhìn cô ta phát rồ, trong thanh âm tràn ngập cảm giác không chế.

“Cô muốn con mình được sống tiếp nhưng là con cháu nhà họ Lê không được phép có bất kỳ khuyết điểm nào! Họ Lê không thể để nó vấy bẩn thanh danh, không thể vì nó mà chuyện Lê Kiến Thiên hút ma túy phơi bày trước mặt mọi người. Cô không thể sinh con, nhưng thiếu gì phụ nữ đồng ý sinh con cho nhà họ Lê. Bỏ đứa bé này đi cô còn khả năng bảo toàn vị trí mợ hai của cô, nếu không thì Lê gia sẽ từ cô!”

Khúc Mịch nhìn Lư Uyên Như đứng giữa ranh giới của sự tuyệt vọng, đột nhiên tiến thêm một bước, vây cô ta lại.

“Đừng! Đừng cướp con tôi!” Cô ta nổi điên, vô lý, ôm chặt chiếc túi xách vào lòng, “Mẹ sẽ không để ai tổn thương con, con đừng sợ!”

Qua màn hình bên ngoài phòng thẩm vấn, Kha Mẫn trông thấy cảnh tượng này liền đẩy cửa bước vào tính giúp một tay.

Khúc Mịch chỉ chỉ vào Lư Uyên Như hô lớn: “Đoạt đứa bé khỏi tay cô ta, dè cô ta lại đừng để cô ta nhúc nhích!”

Mọi người ai nấy đưa mắt nhìn nhau, Lư Uyên Như đã điên rồi, Đội trưởng Khúc cũng điên theo cô ta ư?

“Mau ra tay ... Còn đứng ngây ngốc đó làm gì?” Khúc Mịch cau mày, thét lớn.

Kha Mẫn bước tới, cô ta chưa kịp đưa tay đã bị Lư Uyên Như đập mạnh một cái, miệng lắp bắp: “Lão bà, đừng mong đụng vào được con gái tôi. Bé con ngoan, mẹ sẽ không để ai chạm đến một sợi tóc của con. Con yên tâm, mẹ sẽ không tro mắt nhìn con bị ghìm nước đến chết!”

Kha Mẫn bị Lư Uyên Như đập lăn lộn dưới sàn nhà, lồm cồm bò dậy, truy hỏi: “Ai ghìm nước con cô đến chết? Lão bà là ai?”

Cô ta vừa dứt lời, cả người Lư Uyên Như run cầm cập, khẽ rung mình một cái, tựa như tâm trạng điên đảo đã biến mất hoàn toàn.

Ánh mắt Lư Uyên Như ngơ ngác nhìn mọi người, lại nhìn chiếc túi xách cô ta đang ôm khư khư trong người. Thoáng nghĩ đến điều gì đó, ánh mắt tràn ngập sự hoang mang, vội vã ném túi xách xuống đất.

“Cô gả cho Lê Kiến Thiên vốn dĩ chỉ muốn cứu công ty của gia đình. Không ngờ sau ngày gả cho Lê Kiến Thiên, Lê Trường Phong không những không ra tay tương trợ mà còn âm thầm đổ thêm dầu vào lửa, nhân cơ hội dùng giá rẻ thu mua toàn bộ nhà xưởng. Ba mẹ cô nợ nần chồng chất, bị Lê Trường

Phong lấy cơ đẩy ra nước ngoài, sống cuộc sống tha hương cầu thực.

Lệ Kiến Thiên có khuynh hướng đồng tính luyến ái, đương nhiên không có cảm giác với cô. Tuy nhiên, vì nói dối tông đường, hẳn nhất định phải thực hiện nghĩa vụ vợ chồng. Cô rất chán ghét nhưng cô biết gả vào nhà giàu thâm sâu tựa biển, chỉ còn đứa bé là chỗ dựa duy nhất của cô. Không ngờ đến Lệ Kiến Thiên hút ma túy, khiến đứa bé sinh ra mắc khuyết tật di truyền bẩm sinh.

Trong thời gian sinh con, cô xuất huyết nhiều nên sau này không thể mang thai, vì vậy cô dùng tất cả nỗ lực để giữ đứa con. Ai ngờ Hà Ngọc Phụng không muốn giữ lại một đứa cháu nội bệnh tật, không những cố gắng che giấu bệnh tình đứa bé, mà còn nhẫn tâm nhấn con bé vào bồn tắm chết ngạt.

Cô hận Lệ Kiến Thiên, hận Lệ Trường Phong, hận nhất là Hà Ngọc Phụng, vì thế đã bày ra một kế hoạch mưu sát cực kỳ hoàn mỹ!”

Tiếng vỗ tay của Lưu Uyển Như vang lên giòn giã, cô ta cười cười: “Đội trưởng Khúc không hổ danh là chuyên gia tâm lý học tội phạm, trong đầu quả nhiên có thể vẽ nên nhiều chuyện hoang đường đặc sắc như vậy!” Cô ta đã khôi phục sự tỉnh táo, lấy lại dáng vẻ ngạo mạn.

Lưu Uyển Như đưa tay vén mái tóc vào nếp, ngồi xuống chiếc ghế trước mặt Khúc Mịch, nụ cười mang theo vẻ khinh thường, ánh mắt đầy khiêu khích.

“Đội trưởng Khúc! Cảm ơn anh đã kể cho tôi nghe một câu chuyện xưa hay như vậy. Bây giờ đến lượt tôi!” Cô ta đúng là hành động ngoài dự liệu của mọi người: “Mọi người nhiều nhất cũng chỉ có thể tạm giam tôi được bốn mươi tám tiếng ... Thay vì suốt mấy tiếng đồng hồ mắt lớn, mắt nhỏ nhìn nhau, chỉ bằng tôi kể tích xưa cho nhau nghe.”

Kha Mẫn cau mày, thâm nghĩ: Người phụ nữ này thật sự quá ngông cuồng, chưa có ai bước vào gian phòng này mà có cách nói chuyện như vậy.

Khúc Mịch ra điều bộ rất hứng thú, kéo ghế ngồi đối diện cô ta: “Tôi đã chuẩn bị sẵn sàng, cô kể đi!”

“Một người phụ nữ vốn chỉ là một cô gái nhỏ nhắn, chẳng hiểu sự đời. Chỉ vì trải qua một cuộc hôn nhân lấy lợi ích làm trọng đã biến cô ta dần trở nên thuần thực. Dĩ nhiên quá trình để biến thành con người thuần thực ấy là những đau khổ không tả xiết. Cô ta hận tất cả mọi người xung quanh cô ta, bao gồm cả cha lẫn mẹ, nếu không phải họ bắt luyến, họ ích kỷ thì cô ta đâu phải gả cho một tên đàn ông đồng tính!” Giọng của Lưu Uyển Như nhẹ như mây bay, phảng phất đây chỉ là một câu chuyện bịa đặt.

Mạnh Triết mở laptop dự định sẽ ghi chép toàn bộ lời cô ta nói. Lưu Uyển Như liếc Mạnh Triết một cái, nở nụ cười lạnh lùng.

“Cô ta đang kể tích xưa thôi!” Khúc Mịch ngăn cản hành vi của Mạnh Triết.

Ai cũng biết câu chuyện là giả, không hề có giá trị trước pháp luật.

“Mỗi lần lên giường cùng chồng là mỗi lần dằn vặt, nhưng để có được một đứa con, người phụ nữ ấy phải nhẫn nhịn! Đứa bé sinh ra không sống được bao lâu, đã phá đi hi vọng cuối cùng của người phụ nữ. Cô ta bắt đầu lên kế hoạch trả thù những người đã gây ra đau khổ cho mình, đầu tiên chính là chồng cô ta!”

Lưu Uyển Như kể đến đây đột nhiên nở nụ cười rợn người: “Biến thành tro bụi, chính là kết cục người phụ nữ ấy dành cho chồng mình!”

“Tôi đoán người phụ nữ ấy nhất định sẽ đem chồng mình xẻ thịt lột da!” Khúc Mịch cũng nở nụ cười.

“Đúng!” Lưu Uyển Như ngẩng đầu phá lên cười: “Lột da tróc thịt, vĩnh viễn không được siêu sinh!”

Ba chồng của cô ta không muốn con mình lui tới với người đàn ông kia, nên lấy tài sản ra áp chế. Chồng cô ta không còn cách nào khác phải nói lời chia tay với người tình, mãi mãi không gặp lại.

Thế nhưng người tình kia vẫn dẫu đưa không dứt, chồng cô ta liền thuê người đánh hấn một trận. Người phụ nữ biết chuyện liền đi tìm người tình của chồng, hợp mưu giết chết, còn giả mạo tên một người khác đem đi hỏa táng.

Người tình của chồng bắt đầu đòi tiền, cô ta cần lợi dụng hấn nên chưa vội giết hấn. Cô ta còn chuẩn bị kỹ càng cả con dao có dấu vân tay của chồng để lại tại hiện trường. Người đã chết biến thành nghi phạm giết người, cảnh sát sẽ không bao giờ tìm ra được hấn bởi vì hấn đã biến thành một làn khói!”

“Cho dù người kia không đòi tiền cũng không thể sống bởi vì hấn là con cò quan trọng trong kế hoạch của người phụ nữ, và bước đi cuối cùng của quân cờ này chính là cái chết!” Khúc Mịch bổ sung.

“Đội trưởng Khúc quả nhiên là người đồng đạo!” Lưu Uyển Như gật gù: “Một vụ mưu sát hoàn mỹ đến mức này, nên đưa vào trong sách giáo khoa để tham khảo!”

“Lệ Kiến Thiên và Thái Dũng chết đi thực sự không oan uổng, kế hoạch của cô quả nhiên rất vi diệu!” ngữ khí Mạnh Triết có thêm phần khâm phục cô ta: “Như vậy vợ chồng Lệ Trường Phong chết như thế nào? Rốt cục đồng bọn là ai?”

“Anh bạn trẻ, tôi chỉ kể câu chuyện xưa, anh đừng có ngấm máu phun người!” Lưu Uyển Như nở nụ cười giảo hoạt, sau đó khép mắt lại: “Tôi mệt rồi, có quyền không nói lời nào!”

Khúc Mịch thấy thế liền đứng dậy, Mạnh Triết dù không can tâm nhưng cũng đành lùi thui theo sau Khúc Mịch ra ngoài.

Chương 48: Lại lên cơn

Mạnh Triết đi theo sau Khúc Mịch khỏi phòng thẩm vấn. Anh ta khá tức tối, không thể giữ được bình tĩnh: “Đội trưởng Khúc! Chuyện cô ta vừa kể chính là quá trình phạm tội của mình, tại sao không tiếp tục thẩm vấn?”

“Tâm lý cô ta phản xạ rất đặc biệt, dễ dàng thuận theo ám thị*, nhưng cũng dễ dàng thoát khỏi nó. Hơn nữa cứ sau mỗi lần như vậy, cô ta lại xây thêm một tầng phòng tuyến, muốn công phá lần nữa phải tăng cường sự công kích hoặc phải đổi một phương pháp khác. Giống như kháng thể trong cơ thể con người vậy, sức đề kháng càng cao, virus gây bệnh sẽ không thể tác dụng.” Khúc Mịch nhấp một ngụm nước nói tiếp: “Thêm vào đó, cô ta rất khó đối phó, không có chứng cứ xác thực chỉ khiến cô ta càng tìm được cách lợi dụng sợ hãi!”

“Vậy phải làm sao bây giờ, sáng ngày mốt nhất định phải thả người, đến thời điểm đó cô ta vù sang đất nước khi ho cò gáy nào đó, cho dù chúng ta tìm được chứng cứ cũng không thể tìm được người!” ngữ khí Mạnh Triết trở nên gay gắt hơn. Vì chuyện này mà Lục Ly bị đình chức, do vậy phải mau chóng kết án mới được.

Trái lại Khúc Mịch không hề gấp gáp, anh cho mọi người tan làm, sau đó đi đến khu xét nghiệm.

Hết thấy máy móc đều đã được chuyển lên lầu hai tòa nhà đối diện, các thiết bị tối tân đã được trang bị đầy đủ nhưng vẫn chưa có phòng ban nào dời vào, hành lang vắng vẻ không một bóng người.

Khúc Mịch lên lầu hai đẩy cửa phòng xét nghiệm, trông thấy Dương Thâm đang loay hoay với máy móc trước mặt. Tăng Dĩ Nhu đứng bên cạnh anh ta, cúi đầu nhìn. Nếu nhìn từ góc độ của Khúc Mịch dễ lầm tưởng Tăng Dĩ Nhu đang tựa đầu trên bả vai Dương Thâm.

“Khụ! Khụ!” Khúc Mịch ho khan hai tiếng.

Dĩ Nhu quay đầu, bắt gặp gương mặt khó chịu của Khúc Mịch, cô có cảm giác lo lắng. Khả năng trăm phần trăm là Khúc Mịch và Dương Thâm không hợp nhau, chỉ cần hai người chạm mặt là không thể hòa hợp, cô bị kẹt ở giữa cũng không thoải mái.

Haizza ... Nhìn sắc mặt người đàn ông này không biết đang lên cơn gì nữa đây?

Cô mau mắn tháo găng tay, mời Khúc Mịch vào trong ngồi, còn rót cho anh một ly nước.

“Tôi không quen dùng ly giấy, đều là ...”

“Đều là rác rưởi, tôi biết!” Há mồm mở miệng là cái gì cũng cho là rác rưởi, Tăng Dĩ Nhu nghe ù hết hai tai.

Không còn cách nào khác, cô đành rửa ly nước của mình thật sạch, sau đó rót nước vào cho anh.

Lần này anh không châm chọc, đường hoàng uống một ngụm lớn. Thẩm vấn Lưu Uyển Như anh khô khốc hết miệng.

Dương Thâm quay đầu liếc mắt nhìn, sau đó tiếp tục công việc.

Anh ta nhanh chóng đưa mẫu thử vào trong máy, điều chỉnh một chút, sau đó sắc mặt mới giãn ra được đôi chút.

“Giáo sư Dương, mấy hôm nay anh cực khổ rồi!”

Câu nói đặc biệt khách sáo, Tăng Dĩ Nhu chưa kịp vui mừng lại nghe Khúc Mịch nói tiếp: “Công việc giám định hài cốt đã xong, những công việc này bác sĩ Tăng có thể ứng phó. Ở Bắc Hải nhất định công việc anh chồng chất, giáo sư Dương không vội về xử lý sao?”

Đây là lời đuổi khách rõ ràng ràng! Tăng Dĩ Nhu nghe mà còn cảm thấy ái ngại.

Cô chưa kịp mở miệng điều đình, Dương Thâm đã bước đến cười cười nói nói: “Đội trưởng Khúc đừng lo lắng vô cớ. Đã đáp ứng lời mời của bác sĩ Tăng dĩ nhiên tôi đã sắp xếp mọi chuyện ổn thỏa. Nghe nói vụ án không có tiến triển gì mới, vậy sao Đội trưởng Khúc lại có thể an nhàn ngồi ở đây?”

Rõ ràng là đối chọi gay gắt, không ngăn ngại chém cho Khúc Mịch một dao. Nhìn đi ... Anh ta đã hơi tức giận rồi!

Bộ dáng thì đang cười cười, hiền lành, nhưng chắc chắn bên trong đang khó chịu. Tính khí Dương Thâm không hề giống với vẻ ngoài của anh ta, nói chuyện cũng khá cay nghiệt.

Tăng Dĩ Nhu đành tìm cách giảng hòa: “Đội trưởng Khúc tan ca trước đi. Kết quả kiểm nghiệm nhanh nhất cũng phải sáng mai mới có. Coi bộ hôm nay chúng tôi phải tăng ca. Khi nào có kết quả tôi báo cho anh ngay!”

Tăng ca? Trai đơn gái chiếc ở cùng nhau? Khúc Mịch nhìn Tăng Dĩ Nhu, rồi liếc Dương Thâm, không nhúc nhích.

“Giáo sư Dương từ tỉnh Lâm qua đây giúp đỡ, làm sao tôi có thể tan ca được chứ!”

“Chúng tôi gọi thức ăn bên ngoài, tôi sợ Đội trưởng Khúc ăn không quen! Nếu không ... Nếu Đội trưởng Khúc lo nghĩ ... vậy anh đi ăn chút gì đi rồi quay trở lại đây?”

“Phiền gọi cho tôi một phần!” Khúc Mịch không có nửa điểm muốn rời đi.

Một lát sau người giao thức ăn đã đến, Dương Thâm xuống lấy com, ba người qua phòng họp nhỏ dùng bữa. Khúc Mịch mở hộp com của mình, đưa mắt nhìn bên trong, về mặt lộ ra sự miễn cưỡng.

Com tẻ trắng nõn, gà hầm tương, cà tím xào mỡ hành, còn thêm một túi dưa muối.

Tăng Dĩ Nhu đưa muỗng cho anh: “Đây! Rửa sạch rồi!”

Khúc Mịch nhận lấy, ánh mắt đầy tò mò nhìn nồi lẩu của Tăng Dĩ Nhu. Khói tỏa nghi ngút, phía trên có một lớp dầu điều đỏ đỏ, sợi mì vàng vàng, còn một chút xanh xanh của rau và hành, vài miếng lap xường, trứng cút ... còn có vài thứ anh không biết gọi tên là gì.

Món này ... Ăn được không? Anh cau mày, ánh mắt nhìn chằm chằm tô mì của Tăng Dĩ Nhu.

Tăng Dĩ Nhu với hai hộp com, đưa cho Dương Thâm một chén. Cô múc từ trong nồi đất một chút mì, vài cọng rau, đặt lên bề mặt hai lát lap xường, sau đó múc hai muỗng nước, cuối cùng cất túi gia vị đổ vào.

Nhìn nước lèo đỏ đỏ, Khúc Mịch chỉ cảm thấy tê hết vị giác.

“Đã quá!” Tăng Dĩ Nhu lấy muỗng khuấy khuấy một chút, ăn một miếng, giọng đầy thỏa mãn: “Lâu lắm rồi em mới được ăn cay như vậy. Nuốt xuống bụng, cả người rịn đầy mồ hôi, giống như mọi một nhọc đều theo ra hết thảy.”

“Biết em thích nên cố tình gọi món mì cay này, còn dặn họ cho thêm túi sate”, nhìn về mặt Tăng Dĩ Nhu, Dương Thâm càng thêm phần chần: “Hai người chúng ta khẩu vị đều như nhau, nghĩ cùng một điểm, ăn cùng một chỗ.”

“Đúng đúng! Hồi đại học, bữa tiệc liên hoan nào của lớp em ăn cũng không đủ no. Mỗi lần như vậy, anh lại mang đến mấy món ăn vặt nhưng giá không cao, nếu không em sẽ cảm thấy áy náy vô cùng” Tăng Dĩ Nhu cười khanh khách.

“Khụ khụ ... Tôi cũng ném thử!” Khúc Mịch giơ nắp hộp com lên, chắn ngang tầm mắt Tăng Dĩ Nhu.

Tăng Dĩ Nhu đành phải đưa đũa qua cho anh: “Mi thôi, là thử thực phẩm rác rưởi, anh ...”

Còn chưa nói hết, Tăng Dĩ Nhu đã thấy Khúc Mịch ăn một miếng. Nuốt xuống bụng, Khúc Mịch cau chặt mi, giống như muốn nôn.

Tăng Dĩ Nhu vội vội vàng vàng đưa ly nước qua cho anh, anh uống cạn hơn phân nửa, lúc này mới lấy lại được sức.

Quá cay ... Anh nhủ thầm

****

Ám thị: là quá trình tác động một cách trực tiếp hay gián tiếp lên tâm lý con người nhằm mục đích điều khiển người bị ám thị thực hiện những yêu cầu nhất định. Còn trong trạng thái bị ám thị, khả năng nhận thức, phê phán (xem xét và nhận định), phân tích đối với nội dung ám thị bị giảm đi rõ rệt. Phương tiện được sử dụng trong ám thị có thể là ngôn ngữ và phi ngôn ngữ (cử chỉ, điệu bộ, nét mặt...).

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Tiến dần từng bước

Khúc Mịch nhìn dáng vẻ Dĩ Nhu và Dương Thâm cực kỳ phấn chấn nên cũng muốn ném thử một miếng. Vị cay nồng khiến từ cổ họng đến dạ dày của anh có cảm giác bỏng rát khó chịu, phải uống ngay hơn nửa ly nước mới đỡ hơn một chút.

“Đội trưởng Khúc! Tôi đã nói rồi, anh ăn không quen đâu!” Dương Thâm vừa cười vừa nói.

“Tôi không đói bụng”. Khúc Mịch đành tìm đại một cái cớ ... vì không đói bụng nên com cũng không muốn ăn.

Khúc Mịch nhìn hai người kia ăn uống uống khí thế ngất trời, trong lòng cảm thấy rất khó chịu. Còn bản thân mình thì đành bấm bụng bấm dạ, nói dối ra về không muốn ăn. Anh thực lòng muốn bỏ đi quách cho xong; nhưng nghĩ đến cảnh bọn họ vui vui về về ở cùng một chỗ ... đành phải nín nhịn.

“Đội trưởng Khúc! Nếu không anh về trước đi.” Thấy anh nhìn Dương Thâm chằm chằm, không biết khi nào cả hai lại đổi đầu, Tăng Dĩ Nhu đành lên tiếng.

Khúc Mịch không nói không rằng, vẫn duy trì vẻ mặt lạnh nhạt. Ngược lại, Dương Thâm vẫn cười nói vui vẻ: “Đội trưởng Khúc chắc chắn không đi đâu. Vậy em về nghỉ ngơi trước đi. Hai người đàn ông bọn anh ở lại bầu bạn.”

Bầu bạn? Bọn họ ư? Dĩ Nhu quả thực vô cùng hoài nghi. Thế nhưng, Khúc Mịch thì không chịu động đậy ... cô đành phải rời đi thôi. Mắt không thấy, tâm không phiền.

Tăng Dĩ Nhu liếc nhìn Dương Thâm một cái: “Đại sư huynh, chờ khi vụ án kết thúc em sẽ đãi anh một bữa no say!” Dứt lời, cô còn lên kéo vạt áo anh một cái.

Ý tứ quá rõ ràng, nghĩa là cô mong Dương Thâm độ lượng một chút, đừng đối chọi với Khúc Mịch nữa.

“Em yên tâm về đi!” Dương Thâm đương nhiên hiểu ý cô: “Anh và Đội trưởng Khúc đều là đàn ông, lại có cùng chuyên ngành tội phạm, sẽ có rất nhiều chuyện để bàn”.

“Được rồi!” Tuy không yên tâm nhưng Tăng Dĩ Nhu vẫn ra về.

Phòng họp nhỏ chỉ còn lại hai người đàn ông, bọn họ ngồi đối diện nhau, tựa như một cuộc đàm phán song phương.

“Dĩ Nhu là bạn đại học của tôi. Chúng tôi học cùng nhau bốn năm!” Khúc Mịch nhìn Dương Thâm chằm chằm nên anh ta cảm thấy không thoải mái, mở miệng nói trước.

“Bác sĩ Tăng là bạn gái của tôi. Chúng tôi sẽ ở cùng nhau suốt quãng đời còn lại”.

“Dĩ Nhu là bạn gái của anh?” Dương Thâm ngẩn người. Anh ta có thể nhận ra được người đàn ông trước mắt rất quan tâm đến Dĩ Nhu nhưng không nhìn ra cô cũng có ý với Khúc Mịch.

“Rất nhanh sẽ là như vậy!”

Rất nhanh? Vậy là phải hay không phải đây? Dương Thâm buồn cười, anh ta cảm thấy Khúc Mịch quá mức tự tin. Bọn họ mới biết nhau được bao lâu cơ chứ? Anh ta theo đuổi Tăng Dĩ Nhu suốt bốn năm, tất cả bạn đại học đều biết, chỉ có cô là thờ ơ như không.

Dĩ Nhu là một cô gái có EQ thấp, ra ám hiệu với cô vốn dĩ không có tác dụng nhưng nếu theo đuổi quá nhiệt tình thì sẽ dọa cô chạy mất. Chính bản thân anh ta đành phải dùng chiêu ‘nước ấm nấu ếch’. Cũng may, khá nhiều đàn ông e ngại công việc của cô. Dương Thâm hi vọng mình sẽ từ từ đi vào nội tâm Dĩ Nhu và chiếm lấy trái tim cô.

“Bốn năm của anh đều đã là quá khứ. Huống chi suốt thời gian đó, tình cảm hai người không có tiến triển. Anh xác định mình còn đủ thanh xuân để lãng phí hay sao?” Khúc Mịch vẫn luôn giữ phong thái khiêu khích, trào phúng, khó nghe.

Dương Thâm cau mày: “Đội trưởng Khúc, chuyện riêng của tôi không cần anh nhọc lòng quan tâm. Anh nên lo cho tương lai mật mù của mình đi thì hơn.”

“Tại sao phải lo? Bác sĩ Tăng sẽ trở thành bạn gái của tôi, tương lai sẽ là vợ của tôi”.

Nhìn bộ dạng chắc chắn của Khúc Mịch, Dương Thâm phản bác: “Ai có thể biết trước được tương lai? Đội trưởng Khúc đừng nên quá tự tin”.

“Chuyện tương lai anh không thể khẳng định!” Khúc Mịch đứng lên, nhìn Dương Thâm khẽ nở nụ cười: “Tôi thì có thể!” Nói xong, anh xoay người bước đi.

Khúc Mịch lái xe đến dưới nhà Tăng Dĩ Nhu, quả nhiên nhìn thấy xe của cô đậu ở đằng trước. Theo anh quan sát, cô gần như không có bạn bè, tan sở là về nhà ngay, một trạch nữ chính hiệu.

Anh đi thẳng lên lầu, ấn chuông cửa. Quả như anh dự đoán, đầu tiên truyền đến tiếng bước chân rất nhỏ, sau đó từ phía sau cửa kính có bóng người nhìn ra ngoài. Mờ hai lớp khoá, cuối cùng cánh cửa cũng mở ra.

“Đội trưởng Khúc, anh không phải làm thêm giờ sao?” Dĩ Nhu khẽ giật mình, tròn tròn đôi mắt: “Không phải lại cãi nhau đó chứ?!”

“Tôi đâu phải trẻ con!” Khúc Mịch không đợi chủ nhà mời, liền sải chân bước vào trong phòng. “Bác sĩ Tăng, dạ dày tôi bị đau.”

Nhìn anh ta ngã người, chiếm đoạt hết chiếc ghế sofa của mình, Dĩ Nhu đành ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh.

“Rất nhiều nguyên nhân dẫn đến đau dạ dày đau. Phải đúng bệnh, bốc thuốc mới có hiệu quả. Là tôi, tôi sẽ rạch thẳng một đường trên bụng anh, tìm dạ dày, sau đó phẫu thuật để kiểm tra. Anh xác định tìm một bác sĩ pháp y này để xem bệnh?” Hai tay Dĩ Nhu ôm vai nhìn anh nói.

“Tôi mặc kệ, cô phải chịu trách nhiệm!” Khúc Mịch ăn vạ. Dù sao anh biết rõ cô sẽ mỗ bụng anh.

“Tôi chịu trách nhiệm?” Dĩ Nhu vô cùng khó hiểu: “Dạ dày anh đau thì liên quan gì tới tôi?”

“Bởi vì cô cho tôi ăn cái thứ mì rác rưởi ấy!” Khúc Mịch không có chút đạo lý.

Ai muốn anh ăn chứ? Tự anh khăng khăng đòi ném thử. Com đưa tận tay thì không chịu ăn. Tăng Dĩ Nhu nghĩ thầm trong lòng.

Đột nhiên trông thấy Khúc Mịch cau chặt mi, tay đè mạnh lên vùng dạ dày.

“Thực sự đau dạ dày ư?” Dĩ Nhu vội vàng hỏi.

“A a a ....”. Ra vẻ rất khó chịu, Khúc Mịch gật gật đầu: “Bệnh cũ. Cô có nước nóng không?”

Dĩ Nhu rót cho anh ta một cốc nước nóng đem đến, “Anh uống trước, tôi đi nấu cho anh chút cháo”. Cô biết rõ Khúc Mịch chưa ăn com. Dạ dày trống rỗng sẽ càng khó chịu.

Trong tủ còn ít gạo, Dĩ Nhu rửa sạch rồi cho vào nồi áp suất. Mười lăm phút sau, một bát cháo nóng hổi đã sẵn sàng. Cô múc thêm một muống đường đỏ bỏ vào khuấy tan. Uống thế này vừa ấm dạ dày lại vừa bổ khí huyết.

Khúc Mịch đương nhiên đang đói bụng, chỉ một lát đã uống hết chén cháo. Trên trán lấm tấm mồ hôi.

“Tôi ngủ một lát!” Không đợi Dĩ Nhu đồng ý, Khúc Mịch lập tức vùi mình vào sôpha nhỏ hẹp của cô, nhắm mắt lại.

Khúc Mịch tuy đang ngủ, nhưng hàng lông mày vẫn cau chặt, tay vẫn đặt trên bụng. Dĩ Nhu định nói lại thôi. Cô quay người về phòng ngủ lấy chăn ra cho anh đắp.

*Nước ấm luộc ếch:

Có một chú ếch được thả vào một cái nồi nước lạnh.

Cái nồi nước ấy không hề dậy vung được đặt lên bếp. Ban đầu, nước vẫn còn lạnh thì chú ếch không hề có phản ứng. Sau đó, nước từ từ ấm dần lên, nhưng chú vẫn không ý thức được điều này vì nhiệt độ tăng lên từ từ và chú ếch đã quen với điều kiện này.

Mãi cho đến khi nước sôi thì chú mới bắt đầu cảm thấy không chịu được nhưng tất cả đã muộn. Chú đã được luộc chín trong nồi.

Đây là một câu chuyện kinh điển về sự thay đổi. Giả sử, nếu thả chú ếch đó vào nồi nước nóng thì ắt hẳn chú sẽ tìm cách nhảy ra ngoài cho bằng được.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Khẩu cung kỳ lạ

Rạng sáng hôm sau, tiếng chuông điện thoại đánh thức Tăng Dĩ Nhu, là Dương Thâm gọi đến. Ngữ khí khá nghiêm túc, mà lời anh ta nói ra còn khiến Tăng Dĩ Nhu khiếp sợ hơn nhiều.

“Dĩ Nhu, em có số điện thoại Đội trưởng Khúc không? Kết quả kiểm nghiệm đã có, chứng thực DNA Lục Ly trùng khớp với tinh dịch trên cơ thể của Hà Ngọc Phụng.”

Dĩ Nhu ù hết tai, đầu dây bên kia không nghe thấy tiếng Tăng Dĩ Nhu nên lớn tiếng hỏi: “Alo! Dĩ Nhu ... Em có đang nghe máy không?”

“Vâng!” Cô rời khỏi giường, “Đại sư huynh, anh nói lại lần nữa đi!”

Dĩ Nhu bước ra khỏi phòng, muốn vào bếp rót ly nước. Đột nhiên nhìn thấy bóng người cao to đang đứng ở đó. Anh quay lưng ra cửa, để trần, phía dưới quần khăn tắm màu trắng. Nghe tiếng động, anh xoay người lại.

“Tĩnh rồi!” Ngữ khí của anh có thêm vài phần tình cảm, phối hợp với ‘trang phục’ trên người càng tăng thêm phần mê hoặc.

Dĩ Nhu giật nảy mình, điện thoại rơi xuống nền nhà.

“Anh không có số điện thoại của Đội trưởng Khúc, em thông báo cho anh ấy giúp anh. Alo ... Alo ... Dĩ Nhu ... Dĩ Nhu ...” Trong điện thoại truyền đến giọng của Dương Thâm.

Khúc Mịch khom lưng nhặt điện thoại di động dưới đất. Khăn tắm vốn đã nhỏ, lại bị giặt lên ... Dĩ Nhu vội vàng quay lưng đi.

Trời ơi! Đây là nhà ai? Tại sao anh lại có thể vô lại không kiêng dè như thế chứ!?!

“Tôi biết rồi!” Anh cầm điện thoại, trả lời, sau đó đặt lên bàn bếp, ánh mắt tiếp tục nhìn chăm chăm Tăng Dĩ Nhu.

“Này ....” Dĩ nhiên đầu dây bên kia cực kỳ kinh ngạc: “Đội trưởng Khúc?”

“Ừm! Có chuyện gì đợi chúng tôi đến Cục cảnh sát rồi nói tiếp!” Dứt lời anh nhanh chóng ngắt máy.

Chúng tôi? Tăng Dĩ Nhu cau mày, gay rồi, gay rồi ... Lần này nhất định đại sư huynh hiểu nhầm rồi!

“Đi tắm trước rồi ra ăn sáng!” Khúc Mịch rất bình tĩnh.

Tăng Dĩ Nhu bây giờ mới để ý trên bàn bếp đang nấu nồi cháo, nghi ngút khói, phía trên có một chút rau củ cắt nhỏ. May là mấy nơi khác vẫn gọn gàng sạch sẽ, không như bãi chiến trường lần trước.

Được rồi! Ăn sáng sau đó đi làm. Đại sư huynh không phải là người thích tám chuyện, chắc chắn sẽ không nói lung tung.

Cô vào phòng tắm đánh răng, đưa mắt nhìn vào gương: “Á á á á!!!”

“Sao vậy?” Khúc Mịch nhanh chân chạy đến trước cửa phòng tắm.

“Đừng vào! Tôi không sao!” Cô vội vàng khóa trái cửa, lấy tay trái túm chặt cổ áo.

Mặc dù bộ áo ngủ của cô là quần dài, nhưng cổ áo khá rộng. Cô nhớ đến ánh mắt Khúc Mịch nhìn chăm mình, khuôn mặt cô bất giác đỏ lựng đến mang tai.

Nghe tiếng bước chân bên ngoài từ từ xa dần, lúc này mới vội vàng đánh răng rửa mặt, sau đó chạy vụt về phòng ngủ.

Sau khi mặc quần áo chỉnh tề cô mới dám bước ra.

“Mau đến ăn đi! Ăn xong còn phải đến Cục cảnh sát!” Khúc Mịch cũng đã thay quần áo, Tăng Dĩ Nhu bốt e ngại phần nào.

Hai chén cháo đặt trên bàn, hai quả trứng luộc và hai ly sữa nóng.

Đơn giản nhưng giàu dinh dưỡng, tề nhạt, chính xác là phong cách của Khúc Mịch.

Cô thử một muỗng cháo, cau mày: “Anh cho đường?”

“Ừm! Ăn ngon không?” Rồi anh cũng thử một muỗng: “Hic ... Sao vị kỳ vậy? Rõ ràng hôm qua cô nấu ngon lắm mà!”

“Cháo cho dù anh chỉ bỏ rau củ cũng được coi như đang nấu khẩu vị mặn, còn không cho gì hết thì chỉ nên bỏ đường nâu.” Cô đặt muỗng xuống bàn, uống một ngụm sữa.

Khúc Mịch nhăn mặt ... Nấu cháo thôi mà cũng phức tạp như vậy, xem ra phá án vẫn đơn giản hơn nhiều.

“Kết quả kiểm tra anh cũng nghe rồi, bây giờ tính thế nào?” Dĩ Nhu rất quan tâm đến chuyện này.

“Cứ theo đó mà làm!” Khúc Mịch khá bình tĩnh, việc công là việc công.

Dĩ Nhu ngừng đùa, Khúc Mịch nói không sai nhưng cô không nói ra. Trong công việc cô không thích người khác quơ tay múa chân, cô có nguyên tắc làm việc riêng của mình!

Bản thân đã không muốn thì đừng nên ép người ta phải làm theo như vậy!

“Kết quả DNA của Lục Ly đã có, cậu qua giáo sư Dương lấy. Tất cả cứ theo quy định mà làm, đừng giờ giọng nghĩa khí ở đây!” Khúc Mịch gọi cho Mạnh Triết, không đợi đầu dây bên kia có phản ứng anh đã ngắt máy: “Cô đi cùng tôi đến một nơi!”

Dĩ Nhu nhủ mảy, anh đứng dậy nói tiếp: “Không phải cô cảm thấy Lục Ly bị oan ư? Vậy cùng tôi đi tìm chứng cứ!”

“Anh cũng nghĩ như vậy?” Cô và Lục Ly tiếp xúc không nhiều nhưng cô biết anh ta là người chính trực, thân là một cảnh sát sẽ không phạm pháp chứ đừng nói đến chuyện giết người rồi cường hiếp.

“Tôi chỉ tin chứng cứ!” Khúc Mịch lấy một phần khẩu cung đưa cho cô, “Vừa đi vừa xem!”

Dĩ Nhu nhận lấy, đọc một lượt, không phát hiện có điểm bất thường.

Lên xe, cô cẩn thận đọc thật kỹ, rất lâu cũng không lên tiếng.

“Thế nào? Có dị thường?” Khúc Mịch liếc nhìn cô, mở miệng hỏi.

Cô không dám chắc, ngữ khí hơi do dự: “Lục Ly sẽ không khai hoang, rõ ràng chính mắt tôi cũng trông thấy khoảng hai giờ Lục Ly đi xuống từ tầng lầu của Lưu Uyển Như. Nhưng ... Tôi luôn cảm thấy có điểm không đúng.”

“Ồ? Cô nhìn ra được vấn đề ở chỗ nào rồi sao?” Giọng Khúc Mịch pha lẫn chút hứng thú.

“Anh ta nói mình và Lưu Uyển Như có uống rượu, uống đến khi ngà ngà say. Đợi đến khi anh ta tỉnh lại, phát hiện cơ thể không một mảnh vải nằm trên giường còn Lưu Uyển Như vừa tắm xong, bước khỏi phòng tắm. Bọn họ thật sự phát sinh quan hệ ư? Cương dương là một quá trình sinh lý phức tạp, là hoạt động của tất cả hệ thống thần kinh.

Hệ thống thần kinh ngoại vi gồm hai thành phần: hệ thống thần kinh giao cảm bắt nguồn từ đốt sống lưng T11 đến đốt sống thắt lưng L2, hệ thống thần kinh phó giao cảm bắt nguồn từ đốt xương cùng S2 đến đốt xương cùng S4. Các kích thích được sự chỉ huy của đại não sẽ dẫn truyền xuống hệ thống thần kinh ngoại vi, tạo thành các bước cương dương vật: từ mềm nhũn, phồng to dương vật, cương cứng và mềm trở lại.

Nói cách khác, đối với đàn ông, không cần những hành động chủ quan vẫn có thể tự sản sinh quá trình như hoạt động quan hệ. Đặc biệt với những người đàn ông trưởng thành, bị cấm dục một thời gian dài, lại còn thêm tác dụng của rượu bia.”

“Ý cô là ... Mộng tỉnh?”

“Ừm! Có thể cho là như vậy.”

Hai người, một nam một nữ, đóng kín cửa phòng, cùng nhau uống rượu, trò chuyện.

“Tư lượng của Lục Ly không phải dạng bình thường, không thể nào uống đến mức không biết trời trăng, do vật không loại trừ khả năng bị bỏ thuốc.” Tăng Dĩ Nhu tiếp tục phân tích: “Thời điểm phát hiện thi thể Hà Ngọc Phượng, trên cơ thể nạn nhân có tinh dịch, hai bên hông nạn nhân có dấu tay to nhỏ, nhưng xét về độ cao và khoảng cách là rất bất hợp lý ... Hoặc là có thể giải thích thế này ...

Căn bản chẳng có người đàn ông nào, tất cả đều là kế hoạch của Lưu Uyển Như. Cô ta lấy tinh dịch của Lục Ly, sau đó dùng ống tiêm, tiêm vào cơ thể Hà Ngọc Phượng, tạo thành hiện trường giả do đàn ông gây án.”

“Chúng ta cần chứng cứ!” Hình như Khúc Mịch cũng tán đồng suy đoán của cô.

Đúng rồi! Khúc Mịch nói đưa cô đi tìm chứng cứ, xe đang chạy về hướng biển .... Không lẽ là đi đến khu du lịch lần trước?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Chúng tôi ở khách sạn

Quả nhiên Khúc Mịch lái xe đưa Tăng Dĩ Nhu đến khu du lịch ven biển, còn đặt đúng phòng Lưu Uyển Như đã từng ở. Một đêm cả mấy ngàn tệ, quá xa xỉ.

Mở cửa bước vào là một hành lang nhỏ, sau đó tiến đến gian phòng khách, có đầy đủ bàn ghế, tivi, máy vi tính, máy điều hòa. Sâu bên trong là một phòng ngủ rộng rãi, chiếc giường đôi lộng lẫy, kiểu dáng Châu Âu, có phòng tắm riêng.

“Chúng ta dùng một ly champagne!” Trong phòng khách vừa vặn có tủ rượu, Khúc Mịch lấy ra chai rượu và hai cái ly.

Uống champagne? Không phải đến tìm manh mối sao? Tăng Dĩ Nhu nhận lấy, một hơi cạn sạch.

Nhất thời gò má cô ửng hồng, cả người lảng lảng.

“Lần đầu tiên cô uống champagne?” Anh hỏi cô ngữ khí đầy nghi ngờ.

Tăng Dĩ Nhu cười cười: “Thức uống này ngon quá! Tôi muốn uống thêm!” Dứt lời cô đoạt bình rượu, rót đầy ly, ngửa cổ uống.

Uống một ly đã ngà ngà ... Người phụ nữ này quả thật mẫn cảm với thức uống có cồn.

Còn chưa đợi được Khúc Mịch phản ứng, ly thứ ba đã cạn sạch.

“Ha ha ha sao anh không uống? Để tôi rót cho anh!” Cô lão đảo bước qua muốn rót rượu cho Khúc Mịch, bước chân liêu xiêu, cả người đổ nhào vào lòng ngực anh.

Khúc Mịch đưa tay đỡ eo Dĩ Nhu, nhìn ánh mắt cô mơ mơ màng màng, anh khẽ nhủ thầm.

“Anh là ai? Ngầu quá!” Cô ném chai rượu xuống đất, hai tay nâng khuôn mặt Khúc Mịch lên thăm khám: “Ồ! Tôi nhớ rồi là soái ca chân dài Kim Soo Hyun. Tôi thần tượng anh lắm á!” Hai chân cô nhón lên kê sát mặt vào anh.

Đôi môi cô càng ngày càng gần Khúc Mịch, mùi hương champagne thoang thoảng, Khúc Mịch hấp háy mắt.

“Xoạch!” Cô phịch người xuống, lấy tay vò vò đầu anh: “Ngoan lắm!”

Hả??? Tình huống gì đây, coi mình là đứa nhóc hay chó con? Cô vừa gọi tên Kim Soo Hyun ... là ai vậy?

Chưa đợi Khúc Mịch lên tiếng hỏi, Tăng Dĩ Nhu đã nhắm nghiền hai mắt, đầu tựa lên bả vai anh ngủ thiếp đi. Khúc Mịch không còn cách nào khác, ôm ngang eo cô bế bổng lên đặt trên giường. Anh nhủ thầm, tại sao cô lại nhẹ như một đứa nhóc, eo nhỏ đến mức anh không dám ôm chặt, gầy yếu như vậy làm sao có thể ứng phó được công việc có cường độ cao?

Anh nhớ sáng nay cô chỉ uống một ly sữa, thường ngày toàn ăn mấy thực phẩm rác rưởi, anh cau chặt mi.

Dĩ Nhu ngủ thẳng cẳng, lúc trở mình mở mắt, cô nhìn quanh quất một hồi, rồi nằm bật dậy.

Không phải cô và Khúc Mịch đến khu du lịch tìm manh mối à? Sao cô lại ngủ vậy? Đúng rồi, hình như cô có uống champagne.

Cô chỉ nghĩ champagne là đồ uống bình thường, không ngờ còn nặng hơn cả rượu. Sớm biết vậy sẽ không uống, không biết có làm gì xấu hổ không???

Cô đưa mắt nhìn chiếc đồng hồ ở tủ đầu giường, mười một giờ... Oạch... Cô đã ngủ hơn hai tiếng.

“Tỉnh rồi?” Khúc Mịch bung mâm vào: “Nào uống một chén canh giải rượu, rồi ăn cơm.”

Cô ngoan ngoãn uống hết chén canh giải rượu, nhìn đĩa thịt bò beefsteak, khẽ nhủ thầm: “Mười mười một giờ... Ăn cơm gì chứ?” Cô đột nhiên ngừng một chút, vừa rồi rõ ràng cô coi là mười một giờ, sao bây giờ lại là hai giờ.

Khúc Mịch lấy điện thoại di động cho cô xem, cũng là hai giờ.

“Trước đó tôi đã chỉnh đồng hồ, thừa dịp cô không chú ý, tôi lại chỉnh giờ trở lại.”

Dĩ Nhu cau mày, đột nhiên la lên: “Ý của anh là thời gian Lục Ly nhìn thấy không phải là thời gian chính xác, mà do Lưu Uyển Như đã động tay động chân, muốn anh ta trở thành nhân chứng thời gian cho mình.”

“Khả năng là như vậy!” Khúc Mịch chỉnh lại đồng hồ một lần nữa về mười một giờ, sau đó gọi phục vụ phòng.

Anh không cần cố ý nghiêm mặt, chỉ cần không cười đã tỏa ra sự lãnh đạm, uy nghiêm.

“Chiếc đồng hồ báo thức trong phòng của khách sạn các anh bị sao vậy. Chạy sai rồi! Công việc chúng tôi đều lỡ giờ hết!”

Nghe Khúc Mịch nói, phục vụ phòng vội vã chạy đến kiểm tra. Xác định thời gian không chính xác, anh ta xin lỗi rồi rút.

Nếu quản lý biết được sẽ trừ tiền thưởng, anh ta chỉ mong chuyện này có thể lắng xuống.

“Xin lỗi quý khách, tất cả đều là lỗi của chúng tôi!” Nhân viên phục vụ rất chuyên nghiệp, quay sang năn nỉ Tăng Dĩ Nhu: “Làm lỡ chuyện của quý khách khiến cô khó chịu, tôi thật sự mong cô tha lỗi. Hi vọng cô đừng trách cứ. Lần trước, đồng nghiệp của tôi cũng vì chuyện này mà bị phạt ba tháng tiền thưởng.”

“Ồ? Lúc nào? Sự việc cụ thể ra sao?” Hai mắt Tăng Dĩ Nhu sáng rỡ.

Nhắc thấy có đường lui, nhân viên phục vụ bắt đầu kể lể, Dĩ Nhu và Khúc Mịch đưa mắt nhìn nhau.

Ngay sau khi vợ chồng nhà họ Lê xảy ra chuyện, cùng thời gian sau khi Lưu Uyển Như trả phòng, có khách đến đặt phòng này. Khách phát hiện đồng hồ báo thức bị hỏng. Kiểm tra thì phát hiện đồng hồ đã được chỉnh lại.

“Chiếc đồng hồ đó đâu?” Tăng Dĩ Nhu truy hỏi.

“Khách sạn thu về rồi vứt đi!” Anh phục vụ mau mắn đáp lời: “Phòng khách VIP lại phát sinh chuyện như thế này là không chấp nhận được. Cũng may vị khách ấy không trách cứ.”

“Khách sạn các anh ắt hẳn phải lắp camera thu hình chứ?” Khúc Mịch đột nhiên hỏi.

“Có, nhưng riêng tầng VIP thì không để bảo vệ quyền riêng tư của khách hàng. Hơn nữa, hàng tuần đều xóa sạch dữ liệu trước đó, nên chuyện gì quá một tuần thì không tra được.” Anh ta nói chuyện khá e dè, không dám nhiều lời, sợ bị trách cứ.

“Anh yên tâm! Tôi không trách anh!”

Nghe thấy Dĩ Nhu nói vậy, anh ta cảm ơn rồi rời đi.

Dĩ Nhu hỏi Khúc Mịch: “Thật ra có tìm được chiếc đồng hồ ấy cũng không có tác dụng đúng không? Lư Uyên Như nhất định sẽ tìm mọi cách nguy hiểm. Chúng ta lại không có cách nào chứng minh chính cô ta phá hư chiếc đồng hồ. Nên giả mà có camera lưu lại thì tốt quá, sẽ biết được thời gian Lư Uyên Như rời khỏi phòng. Tiếc quá ...”

“Ừm! Cho đến bây giờ tất cả mọi suy đoán của chúng ta đều không có chứng cứ thuyết phục.”

“Lư Uyên Như thật đáng sợ! Quả nhiên phụ nữ càng xinh đẹp, tâm địa càng ác độc.” Dĩ Nhu cảm thán.

Khúc Mịch đưa mắt nhìn cô đầy ẩn ý: “Chuyện gì cũng có ngoại lệ, cô ... rất đơn thuần.”

Ý gì? Chưa kịp để Tăng Dĩ Nhu hiểu thông câu nói của Khúc Mịch, điện thoại của anh reo vang.

Câu đầu tiên anh nói qua điện thoại chính là: “Tôi và bác sĩ Tăng đang ở khách sạn.”

Trời! Nói như vậy mọi người sẽ hiểu lầm biết không! Thật không biết anh cố tình muốn hủy danh tiết của cô, hay là ... do bản tính thích làm theo ý mình quen rồi, nên không hiểu đạo lý đáng sợ của ngôn ngữ người thường.

Đầu dây bên kia Mạnh Triết cũng choáng váng: “Đội trưởng Khúc! Anh và bác sĩ Tăng ở khách sạn!” Anh ta lớn tiếng lặp lại.

Toàn bộ văn phòng đều nghe rõ rõ ràng ràng, bao gồm cả Dương Thâm vừa vặn đưa báo cáo đến.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Diên cuồng

Tăng Dĩ Nhu theo sau Khúc Mịch về văn phòng, cảm thấy ánh mắt mọi người đều dõi theo từng bước chân cô.

“Tôi và Đội trưởng Khúc đến khu du lịch lần trước để tìm manh mối, hi vọng có thể rửa được oan tình cho Đội phó Lục.” Cô nhanh miệng giải thích.

“Ồ!!!” Mọi người gật gù nhưng trong đôi mắt của bọn họ rõ ràng viết hai chữ ‘Không tin’.

Đặc biệt là Mạnh Triết, anh ta nhìn chằm chằm quần áo của Khúc Mịch, vẻ mặt cực kỳ nham hiểm.

Tối qua Khúc Mịch qua đêm nhà Dĩ Nhu, sáng sớm lại chạy qua khu du lịch, dĩ nhiên đâu có thời gian về nhà thay quần áo.

“Mọi người đừng hiểu lầm ...” Dĩ Nhu cực liệt tìm cách giải thích.

“Hợp!” Khúc Mịch ra lệnh, cắt ngang lời của Tăng Dĩ Nhu.

Mọi người đều biết tính của Khúc Mịch, bình thường đã không thân thiện, vào công việc lại càng lạnh lùng. Ai sợ sẩy là anh trừng trị thẳng, không nể nang.

Tất cả ngay lập tức đi lấy tư liệu, chỉ còn Tăng Dĩ Nhu đứng đó. Trông thấy Dương Thâm vẫn ngồi yên không nhúc nhích, hai mắt cô sáng lấp lánh chạy vù đến: “Đại sư huynh ... em ...”

“Bác sĩ Tăng, giáo sư Dương, tôi đội hai người!” Khúc Mịch quay sang nói với bọn họ.

Lời giải thích chuẩn bị nói ra đành nuốt trở lại. Được rồi! Thanh giải tự thanh, trọc giả tự trọc, thời gian sẽ chứng minh tất cả!

Lần này cuộc họp diễn ra khá nhanh, hết thảy các chứng cứ đều có, tất cả mọi người đều tán thành những phân tích trong vụ án.

“Nhưng ... Chúng ta vẫn chưa nắm được chứng cứ xác thực. Lại không thể đào được khẩu cung của Lư Uyên Như, chúng ta không định tội được cô ta!” Hách Minh cau mày.

Mạnh Triết nghĩ đến Lục Ly còn trong phòng tạm giam, khẩu khí nóng nảy: “Con mụ đó quá kiêu ngạo, lòng dạ độc ác, giảo hoạt, nham hiểm, chỉ là biết

chút pháp luật, biết lợi dụng sơ hở. Lúc thì giả điên, lúc thì kể chuyện xưa, lúc thì hét ầm ĩ.”

“Bối vậy, đắc tội với ai đều được, không thể đắc tội đàn bà, vì sẽ chết bất cứ lúc nào không biết!” Mạnh Triết cảm thán: “Chị Kha, chị là ngoại lệ!”

Kha Mẫn ngăn người, tự đứng nghe thấy mình bị điểm tên. Đừng trách cô không tập trung, thật ra mỗi lần có cuộc họp cô ta chỉ phụ trách châm trà nước, chuẩn bị tư liệu, hầu như không tham gia thảo luận.

“Lập tức thăm vấn Lưu Uyển Như.” Bây giờ là năm giờ chiều, chín giờ sáng mai nếu chưa tra ra được điều gì, bắt buộc phải thả người.

Tinh thần Lưu Uyển Như rất tốt, khí sắc hồng hào, trang điểm nhạt, đơn giản nhưng vẫn không mất đi sự cao quý.

Mạnh Triết trông thấy cô ta thì hai mắt bốc lửa giận: “Lưu Uyển Như, chúng tôi đã đến khu du lịch đó điều tra, chứng thực cô đã chính đồng hồ trong phòng. Vì chuyện này nhân viên phục vụ đã bị phạt, trừ tiền thưởng, cô đừng chống chế.”

“Hà ... Sao tôi không biết chuyện này ... hoặc là nói thế này đi ... Chuyện này liên quan gì đến tôi?” Lưu Uyển Như cười ha hả: “Cảnh sát các anh không phải chú ý chứng cứ sao? Sao rồi, kết quả DNA của Lục Ly có rồi chứ?”

Người phụ nữ này quá tinh tế, nghe thấy chuyện cảnh sát đến khu du lịch điều tra, lập tức đoán được nguyên nhân.

“Cô cố tình câu dẫn lão đại lên giường, có được tình dịch của anh ấy. Cô giết chết vợ chồng Lê Trường Phòng, truyền tình dịch vào cơ thể Hà Ngọc Phụng, giả hiện trường là đàn ông gây án. Cô cho rằng kế hoạch như vậy vẫn chưa ổn, liền đợi lúc lão đại không chú ý, chỉnh thời gian trong phòng. Đợi khi cô xong việc trở về, vào tắm rửa sạch vết máu trên người, chỉnh đồng hồ trở lại.”

Một tràng vỗ tay của Lưu Uyển Như vang lên: “Hay quá! Tương lai đội cảnh sát hình sự sẽ có một người chuyên đi kể chuyện cô tích rồi.

Tôi có không ít mấy câu chuyện đặc sắc, nhưng chỉ ở nơi đây mới có người biết thưởng thức. Nếu như mai tôi thả ra, không còn người nghe thì tiếc quá!”

“Cô thật là người đàn bà tâm địa sắt đá, lão đại của chúng tôi đối với cô rất tốt, chính cô ham hư vinh, gả vào nhà giàu. Bây giờ lại còn lợi dụng tình cảm lão đại, liên tiếp giết người, hại lão đại phải ngồi tù!”

“Tôi không giết người, lại càng không hại Lục Ly, hết thảy là số mệnh của bọn họ!” Lưu Uyển Như cất giọng lạnh lùng.

Nghe cô ta nói Mạnh Triết tức muốn nổ phổi, Khúc Mịch bình tĩnh hơn: “Tôi rất thích mấy câu chuyện của cô, rất có cảm xúc, tựa như cô chính là nhân vật chính!”

“Ai có thể biết trước được đúng không Đội trưởng Khúc?” Lưu Uyển Như nở nụ cười, ngữ khí đầy khiêu khích.

“Phụ nữ thông minh quá không tốt!” Khúc Mịch rót cho cô ta một ly nước: “Tôi rửa tai lắng nghe, hoặc là có thể nói đây sẽ là chuyện đặc sắc nhất trong cuộc đời của cô!”

“Đừng đúng! Không có chuyện nào đặc sắc hơn chuyện này!” Ngũ quan Lưu Uyển Như trở nên vận vẹo khiến người đối diện cũng cảm giác ròn rợn: “Người phụ nữ giết chết chồng và tình nhân đồng tính của anh ta, lập kế hoạch mưu sát cha mẹ chồng. Cô ta muốn cho bà già đó nếm thử cảm giác bị chết đuối!”

Tất cả các bước trong kế hoạch đều ổn thỏa, duy chỉ còn một điểm tính sót, đó chính là cô ta gặp lại mối tình đầu. Vốn dĩ cô ta dự tính lên giường cùng một người đàn ông xa lạ, nhưng lần này thì không cần. Người đàn ông kia vẫn còn ngu khờ yêu cô ta ... Vậy thì kế hoạch của cô ta càng thuận lợi hơn.

Cô bỏ thuốc vào trong rượu, người đàn ông uống xong liền ngủ mê. Cô ta cởi sạch y phục của người đàn ông, lấy tình dịch của anh ta chứa trong một ống tiêm mang đi.

Ban ngày cô ta đã đến biệt thự, lén lút tắt toàn bộ thiết bị báo động, cho thuốc ngủ vào trong sữa, đặt vào tủ lạnh. Cha mẹ chồng cô ta có thói quen uống sữa trước khi đi ngủ, cô ta đã tính toán rất kỹ rồi.

Quả nhiên, nửa đêm khi trở lại biệt thự, cha mẹ cô ta không hề phát hiện. Cha chồng nằm úp xấp trên mặt bàn ở thư phòng, nhất định là đang đọc văn kiện thì trúng thuốc, còn bà mẹ chồng thì ngủ trên giường.

Cô ta kéo tóc bà ta, lôi từ giường vào thư phòng, lấy dây thừng trói chặt chân tay, sau đó một dao đâm sau lưng cha chồng. Xác thực ông ta đã chết, lúc này mới gọi nước lạnh cho mẹ chồng tỉnh lại.

Vừa trông thấy cảnh tượng trước mắt, bà ta rất khiếp sợ, gào xin tha mạng. Cô ta cực kỳ khoan khoái ... Tuy nhiên còn thiếu quá nhiều bước! Cô dùng con dao đâm vào ba chồng cho máu chảy thành sông. Bà ta sợ đến mức rống lên, muốn chạy trốn. Cô ta liền đâm vào đùi phải của bà ta, nghe bà ta kêu gào như một con lợn cái, không kìm được phá lên cười sáng khoái.

Bà ta chẳng khác nào con hổ giấy, chỉ bắt nạt kẻ yếu, nhanh chóng bị dọa sợ, tè cả ra quần. Cô ta kéo bà ta về phòng tắm trong phòng ngủ chính.

Bồn tắm đã đầy nước, cô ta cho bà ta quỳ ở ngoài, ấn đầu bà ta vào trong. Nhìn tay chân bà ta giãy dụa lại nhớ đến đứa con gái của mình, dĩ nhiên chẳng còn cảm giác vui vẻ. Cô ta chỉ muốn tắt cả những thứ này mau chóng kết thúc, nhanh tay dùng ống tiêm chứa tình dịch đã được chuẩn bị trước đó truyền vào hạ thể bà ta, rồi rời đi.

Cô ta âm thầm quay về khách sạn. Người đàn ông ngốc nghếch kia vẫn còn đang say ngủ. Cô ta vội vàng tắm rửa sạch sẽ, quay đồng hồ trở về bình thường. Một lát sau người đàn ông tỉnh lại, tất cả đều vừa khóp!”

Tuy rằng mọi người đã đoán đúng quá trình gây án của Lư Uyển Như, nhưng cô ta chỉ ra vẻ là người ngoài cuộc, kể lại câu chuyện cũ ... Mọi người thán phục! Người phụ nữ này quả nhiên không bình thường, vì báo thù mà cô ta trở nên điên cuồng!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Bại dã Tiêu Hà

Lư Uyển Như hung hăng như vậy, tự nhiên kẻ thắng thường quá trình mình gây án. Tuy nhiên phía Khúc Mịch đâu có chứng cứ, còn cô ta chỉ kể chuyện, nên không thể nào bắt được cô ta!

Nghe cô ta kể xong, Khúc Mịch lên tiếng hỏi: “Tôi có hai câu hỏi, cô có thể không cần trả lời. Thứ nhất, tại sao nữ chính không cùng mối tình đầu phát sinh quan hệ?”

“Tay của người phụ nữ ấy đã nhuộm đầy máu tươi, đã sớm mất đi sự đơn thuần và thiện lương. Có thể cô ta còn muốn giữ lại những hồi ức tươi đẹp, mặc dù nó chỉ là một tia sáng mờ ảo, chạm cũng không thể chạm đến; nhưng dù gì cũng là chút tia sáng an ủi trong thế giới âm u của cô ta.” Sắc mặt Lư Uyển Như khẽ biến, tuy nhiên ngay lập tức khôi phục sự bình thường: “Câu hỏi thứ hai là gì? Tình tiết câu chuyện có thể thoải mái thảo luận!”

“Người phụ nữ có phải không ngờ đến cảnh sát sẽ tra đến người bạn trai cũ? Hoặc ẩn sâu trong nội tâm cô ta, cô ta thật sự kỳ vọng cùng người bạn trai ấy vô tình có một sự lãng mạn, để cô ta được sống lại cảm giác yêu thương dù nhỏ nhoi.”

Nghe đến đây, Lư Uyển Như hơi do dự, một lúc sau mới gật đầu: “Có lẽ thế!”

“Bản thân cô ta cũng không rõ nội tâm của chính mình, có một số việc là do tiềm thức ảnh hưởng. Cùng bạn trai ôn lại hồi ức cũ nhưng không ngờ lại làm vấy bẩn tình cảm ấy. Gả vào nhà giàu nhưng vẫn đeo dây chuyền không hề đáng giá bạn trai cũ đã tặng.” Ánh mắt Khúc Mịch khá sắc bén, đã sớm chú ý đến trang sức rẻ tiền cô đeo trên người, hoàn toàn không hợp địa vị của cô ta.

Lư Uyển Như đưa tay sờ vào sợi dây chuyền theo bản năng, sau đó buông tay: “Đội trưởng Khúc thật biết viết kịch bản, ngay cả chi tiết nhỏ cũng có thể nghĩ ra được. Có điều ... bây giờ tôi không có tâm trạng tiếp tục, tôi mệt rồi!”

Sau đó cô ta khép mi, không nói lời nào.

“Cô không muốn gặp Lục Ly sao? Đã có chứng cứ chứng minh Lục Ly có liên quan đến vụ án của vợ chồng Lê Trường Phong, phía Kiểm sát sẽ dựa vào điểm này để định tội anh ta. Ngày mai cô rời khỏi nơi đây, sẽ không còn cơ hội nói lời tạm biệt anh ta!” Khúc Mịch đứng dậy.

Lư Uyển Như khẽ mở mắt, sau đó lại nhắm lại, không có bất kỳ biểu hiện nào.

Mọi người đi ra ngoài, một lát sau, cửa mở lần thứ hai, Lục Ly đi vào.

Lư Uyển Như vẫn không mở mắt nhưng hàng mi cô khẽ run.

Một lúc lâu sau, Lục Ly lên tiếng: “Cô có thể trả dây chuyền cho tôi không?”

Cô kéo dây chuyền qua khỏi mặt, tháo ra đặt lên bàn. Lục Ly cầm lấy bỏ ra ngoài, nghe thấy tiếng cửa khép lại mới quay đầu.

Chuyện tình cảm của cô ta dùng cách này để kết thúc, thôi cũng được ... Coi như cũng có được một kết cục!

Chín giờ sáng hôm sau, do không có đủ bằng chứng, Lư Uyển Như vô tội, được phóng thích. Cô ta nở nụ cười đắc ý, đáng uyển chuyển bước đi như cảnh liễu đung đưa trong gió.

Khúc Mịch đứng trước cửa sổ nhìn cô ta rời khỏi cảnh ngục, gương mặt anh cao thâm khó dò.

“Đội trưởng Khúc! Như vậy là thả cô ta đi sao?” Mạnh Triết vỗ đầu bút tai: “Lão đại làm sao bây giờ? Nếu như cô ta xuất ngoại, không tài nào bắt trở lại được!”

“Cô ta không đi đâu bởi một món đồ rất quan trọng với cô ta còn ở trong tay chúng ta.” Khúc Mịch không hề tỏ ra nôn nóng.

Món đồ cực kỳ quan trọng? Tăng Dĩ Nhu thốt lên: “Ý anh nói là hài cốt của Lê Tiểu Như?”

Khúc Mịch gật đầu: “Tất cả những điều cô ta làm chỉ để báo thù cho con gái, do vậy cô ta sẽ không bỏ đi một mình!”

“Nhưng nếu cô ta nhờ luật sư, chúng ta không có quyền được phép bảo lưu!” Mạnh Triết cau mày.

“Chiều theo nguyên tắc, trong vòng 24h sau khi thủ tục mới có thể nhận được.”

“Đội trưởng Khúc, ý của anh muốn kéo dài thời gian? Nhưng kéo dài hai mươi bốn tiếng đồng hồ thì ích lợi gì chứ?” Mạnh Triết không hiểu.

“Rất nhanh cậu sẽ có câu trả lời!” Khúc Mịch ra về thiên cơ bất khả lộ.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Khúc Mịch, quá trưa một vị luật sư đến theo sự ủy thác của Lưu Uyển Như để tiến hành nhận lại vật chứng.

Kha Mẫn theo lời dặn của Khúc Mịch, cố tình kéo dài thời gian, báo anh ta vào thời gian này ngày mai quay trở lại. Đây là trình tự pháp luật, anh ta cũng không còn cách nào khác, sau khi điền vào một số giấy tờ thì quay về.

Lưu Uyển Như thu thập xong hành lý, chỉ đợi linh hải cốt con gái là đi ngay.

Ngày hôm sau, sau khi hoàn tất thủ tục nhận hải cốt, cô ta lập tức đón xe ra sân bay. Cô ta mua vé máy bay, điểm đến là một đất nước nhỏ bé.

Đài phát thanh nội bộ vang lên thông báo đã đến giờ bay, cô ta đứng dậy chuẩn bị lên máy bay.

Cô ta muốn nhanh chóng rời khỏi nơi đã khiến cô ta đau xót, bi thương; bỗng nhiên trong lòng cô ta dâng lên cảm xúc phức tạp. Cô ta đưa tay sờ sờ lên ngực theo thói quen, nơi ấy trống trải, cô mới nhớ ra sợi dây chuyền đã trả lại cho Lục Ly.

Từ khi Lục Ly tặng cô sợi dây chuyền đó, cô đeo bên người, chưa bao giờ tháo ra. Bất thành linh lấy xuống, trái tim cô dường như cũng đã chết theo.

Cô quay đầu nhìn bầu trời bên ngoài cửa sổ, hít sâu một hơi. Đột nhiên cô nghe thấy tiếng gọi quen thuộc: “Lưu Uyển Như!”

“Sao vậy? Đội trưởng Khúc cho anh đến tiễn tôi à?” Cô ta nhếch mép cười cười, nhìn Mạnh Triết sải chân bước đến.

“Trên mặt dây chuyền cô đeo chúng tôi phát hiện có ba vết máu khác nhau, qua giám định chứng thực thuộc về Thái Dũng và vợ chồng Lê Trường Phong. Bắt đầu từ bây giờ cô có quyền giữ im lặng, nhưng những gì cô nói sẽ trở thành bằng chứng trước tòa.” Mạnh Triết lấy còng tay khóa cổ tay cô ta lại.

Lưu Uyển Như hoàn toàn kinh ngạc, mãi cho tới khi đến Cục cảnh sát vẫn chưa tỉnh táo.

“Đội trưởng Khúc, chính anh chỉ thị Lục Ly đến lấy sợi dây chuyền? Chính anh cố tình kéo dài thủ tục nhận hải cốt để có thời gian xét nghiệm vết máu lưu lại trên sợi dây chuyền?” Lưu Uyển Như rất thông minh, dĩ nhiên có thể nghĩ thông.

“Cô là người thông minh, biết cách dùng pháp luật để lách luật. Thế nhưng bây giờ chúng tôi đã có chứng cứ, có thể xác định cô chính là hung thủ sát hại Thái Dũng, Lê Trường Phong và Hà Ngọc Phụng” Khúc Mịch không hề có nửa điểm đắc ý: “Bây giờ tôi sẽ cho người lấy khẩu cung của cô, còn trả lời hay không tùy ý cô!”

Dứt lời anh rời khỏi phòng thẩm vấn.

Hai tiếng sau, Mạnh Triết và Kha Mẫn rời khỏi phòng thẩm vấn, nhìn về mặt phản chấn của Mạnh Triết đủ biết Lưu Uyển Như đã nhận tội.

Lục Ly ngay lập tức được phóng thích, Mạnh Triết thu xếp cho anh ta một bữa giải hạn.

“Chúng ta đi ăn lẩu, sau đó đi tắm hơi, triệt để mang tất cả mọi xui xẻo tổng bay đi. Hôm nay em mời!” Mạnh Triết cố tình mời Dương Thâm: “Vụ án này có thể phá được cũng nhờ có giáo sư Dương hỗ trợ, anh nhất định phải đến!” Người là Tăng Di Nhu mời đến, dĩ nhiên cô cũng phải đi theo.

“Đội trưởng Khúc! Anh có rảnh không?” Mạnh Triết không chắc ý tứ của Khúc Mịch nên thăm dò.

“Ngày hôm nay vừa rảnh rồi!” Khúc Mịch đứng lên đi đến cửa, quay đầu lại: “Đi thôi! Tan ca sớm!”

• *Thành ngữ: “Thành đã Tiêu Hà, bại đã Tiêu Hà” - Câu nói nổi tiếng của Hàn Tín chỉ việc chính Tiêu Hà đề cử Hàn Tín với Lưu Bang để làm nên đại nghiệp, rồi cũng chính Tiêu Hà lập kế đồ tội Hàn Tín làm phản để trừ khử ông.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Nội tạng người

Toàn đội cảnh sát hình sự cùng nhau đến nhà hàng lẩu, Tăng Dĩ Nhu nhớ đến cô bé Đường Ninh, vụ án này cũng có công của cô nhóc ... Vì vậy gọi điện thoại rủ đến ăn uống chung.

Điện thoại reo nhưng không ai nhận điện.

“Con bé ham chơi lắm, lại mê vì tính. Người ta nghiện chơi game, còn nó cố đi tìm lỗ hổng của game ... có nhiều khi ở rịt một mình xó xỉnh nào đó suốt mấy ngày liền. Ai cũng không thể tìm ra, sau đó bản thân tự hiện hình!” Mạnh Triết quen với việc cô em họ hay mất tích vô cớ.

Mọi người tụ tập trong phòng riêng.

“Đội trưởng Khúc! Bên này!” Mạnh Triết vốn dĩ đang ngồi sát bên Dĩ Nhu, trông thấy Khúc Mịch rửa tay quay về vội vàng đứng dậy: “Tôi cố ý dành chỗ cho anh đây!”

Khúc Mịch ngồi xuống, sắc mặt không hề thay đổi, còn Mạnh Triết như đạt được thành quả, quay sang những người khác làm mặt quỷ, rồi cười cười.

Nhân viên phục vụ đưa thực đơn đến, Mạnh Triết cười nói: “Lẩu ở đây rất ngon, mỗi người một phần riêng biệt, rất vệ sinh. Cứ theo khẩu vị của mình mà gọi rau nấm, thịt, hải sản đều có đủ.”

“Gọi tám phần lẩu hải sản Nhật, còn những người nào không ăn hải sản thì tự mình chọn!” Khúc Mịch quen thuộc ra hiệu lệnh, trực tiếp ra quyết định.

Mạnh Triết nghe rằng, lẩu hải sản loại đó rất đắt, gọi một lần đến tám phần! Không phải tiền của mình thật không biết đau lòng mà! Nhưng Đội trưởng đã lên tiếng, anh ta không dám phản bác, chỉ hi vọng không còn ai thích ăn hải sản.

Không ngờ tất cả mọi người đều tán đồng. Vương Nhân Phủ còn bồi thêm: “Lẩu hải sản Nhật Bản ở nhà hàng này là món chủ đạo, dùng nồi đất nấu nước dùng cá, cho thêm nước tương, rượu sake, rong biển và một chút muối hột.”

“Quý khách thật sành ăn, đây là loại lẩu được yêu thích nhất nhà hàng chúng tôi. Ngoại trừ hải sản và rau có sẵn, mọi người có thể gọi thêm thịt và các loại rau khác.” Nhân viên niềm nở giới thiệu: “Trong phần này đã có sẵn: ngêu, cá hồi, cá tuyết, mực; còn nếu không hải lòng có thể gọi phối với các loại thực phẩm khác.”

“Hào, hào sữa, bào ngư, hải sâm, tôm hùm, và cua!”

“Đội trưởng Khúc! Một tháng lương của tôi chỉ có hơn ba ngàn!” Mạnh Triết méo mặt, ừ ừ lên tiếng: “Anh thương tình ... tôi còn phải góp tiền lấy vợ!”

“Nếu cậu tích góp kiểu này thì mười lăm hai chục năm sau cũng không cưới được vợ, nên đừng lo!” Khúc Mịch lại gọi thêm mấy chai rượu và hai ly nước trái cây.

Một lát sau, những nồi lẩu nhỏ được mang lên, trên bàn sắp đầy hải sản và rau, có thêm thịt bò và thịt dê.

Trời ơi! Tất cả đều là tiền đó!!! Mạnh Triết âm thầm gào thét, lấy miếng cua cho vào nồi lẩu của mình. Chờ đến khi ngấm vị, cho lên miệng cắn một miếng lớn nhưng chẳng thấy ngon miệng.

Nhắc thấy vẻ mặt sầu bi của Mạnh Triết, Kha Mẫn không nhịn được nở nụ cười: “Cậu yên tâm ăn đi. Trước khi đi Đội trưởng Khúc đã lệnh cho chị mang theo tiền mặt, ngày mai ghi vào khoản phí chiều đãi trong đội.”

“Thật sao?” Nghe câu này anh ta tỉnh cả người, như được tái sinh, bật dậy gọi phục vụ thêm mấy đĩa đầu cá: “Cái này tuy không nhiều thịt nhưng mùi vị rất ngon, đặc biệt là phần mắt cá ... ăn rất béo!” Nói xong lại cắn thêm miếng cua. Đã quá ... Đồ mắc tiền có khác!

Kha Mẫn muốn mở miệng trêu anh ta thêm vài câu, đột nhiên điện thoại reo, cô ta ra ngoài nhận điện.

Rất lâu sau mới quay trở vào, vẻ mặt hết sức khó coi.

“Tôi có chút việc về trước. Mọi người cứ từ từ ăn!” Hiếm khi nào tâm trạng cô ta lại trở nên như vậy.

Mạnh Triết nhanh nhồm nhanh miệng: “Chị Kha sao vậy? Để em đưa chị về!”

“Không sao! Anh về đến đón chị!” Kha Mẫn cúi đầu lấy túi xách: “Bé con ở nhà không chịu làm bài tập, có chị chỉ dẫn quen rồi. Vừa rồi hai bố con cãi nhau, nó khóa trái cửa ở lì trong phòng.”

“Làm mẹ thật không đơn giản, trẻ con bây giờ nhiều khi không đánh không được!”

Trông thấy Kha Mẫn vội vàng vàng rời đi, mọi người cảm thán vài câu rồi tiếp tục ăn uống.

Mạnh Triết đột nhiên nhớ ra tiền trả bữa này còn nằm trong tay Kha Mẫn nên chạy đuổi theo ra đến cửa. Từ xa Mạnh Triết trông thấy Kha Mẫn lên chiếc taxi, anh ta hơi thắc mắc:

... Không phải nói có anh rở đến đón sao? Hay là chị ta không đợi được?

Mạnh Triết quay trở về đại sảnh, nghe thấy tiếng cãi nhau khá lớn tiếng.

Theo tiếng ồn ào, anh ta đưa mắt nhìn sang, trong góc phòng là ba người đàn ông, một người đầu trọc, dáng vẻ mập mạp, chỉ tay vào anh phục vụ hùng hù hổ hổ.

“Quý khách, tiệm chúng tôi đều sử dụng nguyên liệu nấu ăn rất hợp vệ sinh. Đặc biệt là đồ lòng, đều là hàng tươi mới, rửa qua nhiều lần thật sạch để tẩy mùi tanh hôi.”

“Tôi không có ý nói gan heo và ruột già có mùi lạ ... Chỉ là mùi vị ngày hôm nay khác hẳn mọi bữa. Bảo đảm ông chủ các người lấy cái khác, cuối tuần nào tôi cũng đến đây ăn, không gạt được tôi đâu!” Người đàn ông vỗ mạnh xuống bàn, nói chắc như đinh đóng cột: “Gọi ông chủ mấy người ra đây, tôi dám đánh cược với lão ta, nếu sai tôi chặt đầu xuống cho lão ngồi!”

Nghe đến đây là đủ biết vị khách này uống không ít, ai lại dám chặt đầu anh ta chứ? Mạnh Triết không vây lại xem, quay trở về phòng riêng.

Không lâu sau có tiếng xe còi hụ cảnh sát.

... Haizza! Ông đầu hói làm lớn chuyện à?

Lát sau điện thoại Khúc Mịch vang lên, anh liếc nhìn dây số, thoáng cau mày.

“Vụ án ở đâu?” Anh hỏi thẳng, nghe đầu dây bên kia trả lời, anh ngẩn người: “Đến ngay!”

Anh cúp điện thoại đứng dậy: “Hôm nay vận khí chúng ta thật tốt, ra hiện trường án mạng rồi quay lại tiếp tục ăn!” Nói xong anh đứng lên đi ra ngoài.

Mạnh Triết và mọi người theo sau Khúc Mịch. Thấy đồng nghiệp mặc cảnh phục ở bên ngoài, ngoài ra còn có ba người đàn ông và ông chủ nhà hàng.

Chỉ là một vụ tranh chấp nhỏ, sao phải cần đến cả cảnh sát hình sự?

“Đội trưởng Khúc ... Chúng tôi hoài nghi ... Nội tạng này không phải của heo mà là người!” Một cảnh viên bước đến, sắc mặt trắng bệch, thanh âm run rẩy.

Ông chủ nhà hàng đứng bên cạnh dĩ nhiên giật mình, trong lòng rất hoang mang. Người đàn ông đầu hói ồn ào: “Tôi đã nói là không phải ruột heo mà ... Cảnh sát bây giờ cũng nhận định như vậy ... coi mấy người còn cãi nữa không!”

Khúc Mịch không trả lời ông ta, đi đến trước bàn ăn kiểm tra đĩa lòng.

“Bác sĩ Tăng, cô qua coi một chút!” Anh dùng đũa gắp gắp vài cái, sắc mặt dần trở nên nghiêm túc.

Dĩ Nhu bước qua, càng nhìn càng lạnh người: “Nhìn thì giống ... của người ... Tuy nhiên cần mang về kiểm nghiệm cụ thể.”

Nội tạng người? Lời vừa nói ra, sắc mặt ai đều kinh hãi, đặc biệt là ông đầu hói. Ông ta chạy ù về một góc nôn thốc nôn tháo.

!~!~!~!

Lời tác giả: Vụ án mới đến rồi ... Chuẩn bị túi nôn, còn nữa ... Tôi đừng đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Phân công hành động

Vừa nghe Tăng Dĩ Nhu nói trên bàn có thể là nội tạng người, tất cả mọi người đều sợ đến mức gương mặt trắng bệch, phản ứng mãnh liệt nhất là ông đầu hói, nôn ra mặt xanh mặt vàng.

“Đồng chí, hàng ngày nguyên vật liệu của chúng tôi đều được nhập từ nguồn hàng ổn định, không xuất hiện điểm sơ suất. Hơn nữa, thịt mèo chết, chó chết còn dễ kiểm, chứ ... thịt người chết làm sao dễ tìm đến mức đó!” Ông chủ sắc mặt trắng bệch, nói lắp ba lắp bắp, mồ hôi rịn đầy trên mặt.

Vừa rồi thấy có cảnh sát đến, một số ít thực khách trong đại sảnh đã đứng lên tính tiền rồi đi, bây giờ để lộ ra là nội tạng người ... e rằng nhà hàng chắc chắn phải đóng cửa! Nguyên liệu mỗi ngày đều do chính ông ta tự tay kiểm tra, ông còn nhớ rõ chính tay ông rửa sạch sẽ đám nội tạng này.

Ôi trời ơi! Quả thực không dám hồi tưởng!

“Còn chưa xác định được chính xác, ông đừng lo lắng quá!” Tăng Dĩ Nhu khuyên ông ta vài câu, sau đó lấy gang tay gầy đâm thịt trên đĩa lên.

Mọi người đứng xung quanh đưa mắt nhìn, Lục Ly càng thêm phần nể phục Dĩ Nhu. Anh ta tự nhận làm cảnh sát đã nhiều năm, qua tay không biết bao nhiêu vụ án lớn nhỏ, thế nhưng ngay lúc này đây, một đĩa bày nội tạng người gọn gàng vẫn cảm thấy lạnh người.

“Ông chủ Lý! Ông cho tất cả nhân viên tụ tập vào trong một gian phòng, chờ chúng tôi tiến hành thẩm vấn. Mặt khác, không được phép chạm vào bất kỳ đồ vật nào trong bếp, cũng không ai được phép tiến vào trong.” Khúc Mịch lên tiếng: “Vương Nhân Phủ, Hách Minh, hai cậu phong tỏa nơi này. Lục Ly, Mạnh Triết hai anh mời tất cả các thực khách ra một khu vực trong đại sảnh, trấn an bọn họ.”

Tăng Dĩ Nhu lệnh cho Khang Bình về Cục cảnh sát lấy thùng y cụ, đem tất cả những nội tạng khả nghi mang về xét nghiệm.

Ông đầu hói ngồi bệt xuống sàn, sắc mặt tái nhợt.

Một lát sau toàn bộ thực khách đều được tập trung tại đại sảnh, bọn họ vẫn chưa biết chuyện gì đang xảy ra, do vậy phòng trừ mọi người khủng hoảng nên Khúc Mịch không nói thật, chỉ yêu cầu đưa thẻ căn cước, sau đó lưu lại số điện thoại, ai không mang thẻ căn cước thì chờ người nhà đến đón.

Ông đầu hói và hai người bạn được Lục Ly mang đến phòng riêng chuẩn bị lấy khẩu cung.

Được vài phút, Lục Ly trở ra ngoài thông báo với Khúc Mịch: “Đội trưởng Khúc! Không ổn rồi ... cứ nhắc đến là bọn họ nôn mửa!”

“Chúng ta qua nhà bếp trước!”

Tăng Dĩ Nhu và Dương Thâm đang ở trong đó thu thập nội tạng, bọn họ tìm được trong tủ cấp đông còn có tim, gan, ruột non, đại tràng.

Trong bếp cũng có khá nhiều món khác: thịt dê, thịt bò, thịt heo, lạp xưởng, hải sản ... Một số món đồ này không thấy gì bất thường.

“Những nội tạng này nhập từ đâu?” Khúc Mịch hỏi.

“Nhà hàng lẩu này của chúng tôi chỉ là chi nhánh thuộc trong một hệ thống nhà hàng lẩu, tất cả các nguyên liệu được lấy từ tổng công ty. Nếu như ngày nào đông khách, thiếu hàng, thì gọi lấy hàng lúc nào cũng được, tùy theo sức tiêu thụ của mỗi chi nhánh mà có thể tùy ý tăng giảm đơn hàng. Nếu còn dư, ngày hôm sau trả về, tổng công ty cấp đông rồi bán sỉ cho các nhà buôn nhỏ lẻ”, ông chủ trả lời, “Tôi đã liên lạc với tổng công ty, bọn họ nói những nội tạng này không có trên hóa đơn.

Thật ra tôi cũng không đặt mấy món này, còn tưởng rằng bên phía tổng công ty khuyến mãi. Hơn nữa cũng có một vài khách yêu thích món này nên cũng giữ lại.” Ông chủ giải thích thêm.

Bên ngoài, thực khách đã ra về gần hết, Vương Nhân Phủ và Hách Minh cũng đã lấy xong lời khai của nhân viên nhà hàng.

Căn cứ lời khai của nhân viên nhận hàng, những nội tạng này được đặt trong túi nylon, bỏ vào trong thùng màu đỏ, còn được ướp thêm đá rất kỹ càng. Bởi vì hàng ngày bên nhà kho cũng đóng gói theo kiểu này nên không phát hiện điểm khả nghi.

Nhân viên chuyên cắt thịt là một anh chàng khoảng hai mươi tuổi; gan và đại tràng trên đĩa đó do chính tay anh ta cắt.

Khi nghe nói đó là nội tạng người, anh ta bất tỉnh, mấy người còn lại ấn huyệt nhân trung để giúp anh ta tỉnh lại, bây giờ còn đang nằm trong phòng nghỉ.

Dĩ nhiên, tất cả đều bị dọa sợ.

Khúc Mịch không còn cách nào khác phải tạm dừng việc lấy khẩu cung, yêu cầu những người có liên quan ngày mai đến Cục cảnh sát cho lời khai.

“Nhìn sơ qua là biết tôi không thể trở về được rồi!” Dương Thâm và Tăng Dĩ Nhu tăng ca cả đêm, xác thực đó là nội tạng người, hơn nữa còn được cắt ra từ cơ thể người chưa quá bốn mươi tám tiếng.

Bọn họ cũng lấy mẫu nội tạng xét nghiệm DNA, nhanh nhất cũng phải tới ngày mai mới có kết quả!

Tài xế chuyển hàng được mời đến cục cảnh sát, là một người đàn ông bốn mươi sáu tuổi, đã kết hôn, nhìn chất phác, hơi trầm tính.

Đêm đó, các thành viên trong đội đều làm việc đến nửa đêm, tập hợp tất cả manh mối lại.

“Ba giờ sáng xe vận tải xuất phát từ nhà kho phía Nam thành phố; bởi vì hàng hóa quá nhiều nên ông ta không nhớ có cái thùng màu đỏ nào hay không. Khoảng bốn giờ, xe đến chi nhánh chính, dừng lại, dỡ hàng xuống, trong thời gian đó tài xế đi WC một chuyến. Mười lăm phút sau ô-tô chạy tiếp, khoảng năm giờ thì đến chi nhánh đã phát hiện ra nội tạng người.

Nhân viên chuyển hàng vào bếp, mở ra, phân loại cắt vào trong tủ đông, sau đó mở cửa, chuẩn bị bán.

Người phụ trách cắt thịt tên Vương Nham, hiện tại vẫn ở bệnh viện, tạm thời chưa thể lấy khẩu cung. Tuy nhiên theo đồng nghiệp kể lại, lúc cắt thịt Vương Nham có nói đại tràng hôm nay rất dày, khi nấu lên sẽ ngon lắm!” Lục Ly tổng kết lại.

Mạnh Triết tiếp lời: “Tôi đã coi qua camera thu hình trên đoạn đường di chuyển của xe vận tải, thời gian ăn khớp với khẩu cung của tài xế. Chỉ có điều ... Camera tại chi nhánh chính hồng cách đây một tháng, vẫn chưa sửa, nên không biết được tình hình cụ thể.”

Nếu như đám nội tạng này không phải từ nhà kho thuộc tổng công ty, như vậy rất có khả năng khi xe tải đỗ xe, có người ném lên. Ngay tại địa điểm dừng đầu tiên thì camera lại hồng, điều này khiến cho sự việc càng thêm khả nghi.

“Lục Ly! Anh đến nhà kho của tổng công ty kiểm tra; Mạnh Triết, cậu và tôi đến chi nhánh chính khảo sát; Hách Minh đến bệnh viện lấy khẩu cung của Vương Nham; Vương Nhân Phủ lọc những danh sách mất tích gần đây. Mọi người phân công nhau hành động, xong công việc của mình thì về nhà, sáng sớm ngày mai tập trung lại.”

Tuy rằng vụ án này đã cố gắng ếm nhem, nhưng tin tức vẫn lan truyền trên mạng. Rạng sáng hôm sau, Khúc Mịch nhận được điện thoại của Cục Trưởng Hoàng, yêu cầu anh đến gặp ông ta báo cáo tình hình cụ thể.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Thành lập khoa pháp chứng

Rạng sáng hôm sau, Khúc Mịch có mặt tại văn phòng của Cục Trưởng Hoàng.

Cục Trưởng Hoàng vừa cúp điện thoại, trán lấm tấm mồ hôi: “Tình Nam Giang chúng ta từ trước đến giờ chưa bao giờ có vụ án nào đáng sợ đến như vậy. Bí thư tỉnh ủy vừa gọi điện thoại đến, lệnh cho tôi nếu phá không xong vụ án này thì chuẩn bị cuốn gói về quê là vừa.

Không phải tôi lo không giữ được chức quan tếp riu, chỉ sợ tên ác ma ấy càng giết thêm nhiều người; do vậy hãy nhanh chóng bắt cho được hung thủ! Nghĩ tất cả các biện pháp, tận dụng toàn bộ tài nguyên, lãnh đạo thành phố sẽ toàn lực chống đỡ cho chúng ta.

Đội pháp chứng chuyên nghiệp sẽ thành lập ngay lập tức, đây là đội ngũ mà chúng ta đang rất cần. Mặt khác trong quá trình phá án, nếu cậu muốn người nào đều được, kinh phí phê duyệt vô hạn ngạch, chỉ cần nhanh chóng phá án!”

Khúc Mịch không nói tiếng nào, gật gù, lại nghe ông ta nói tiếp: “Ngoài ra còn có một tin tốt cho cậu, Giáo sư Dương tạm thời sẽ lưu lại đây!”

Đây là tin tốt? Khúc Mịch cau mày, tuy nhiên sau đó cảm thấy vô cùng thoải mái. Việc Dương Thâm chọn lựa ở lại chắc chắn có dụng ý khác, khả năng do bị anh khích tướng. Không sao! Anh và bác sĩ Tăng đã ngủ với nhau đâu chỉ một lần.

Không biết Tăng Dĩ Nhu đọc được ý nghĩ này của Khúc Mịch thì sẽ thế nào nhỉ ... Tức hộc máu chết??? Cái gì mà ngủ với nhau chứ ... Rõ ràng hai người chỉ là nằm dưới một mái hiên mà thôi.

Khúc Mịch rời khỏi phòng của Cục Trưởng Hoàng, lệnh cho mọi người chuẩn bị hộp báo cáo kết quả thu thập được.

Qua điều tra cho thấy nội tạng đó xác thực không phải bắt nguồn từ nhà kho của tổng công ty. Trong camera ghi hình rõ ràng không trông thấy thùng hàng màu đỏ nào chuyển lên xe tải.

Khúc Mịch và Mạnh Triết đã đến chi nhánh chính thăm dò, phát hiện nơi đó nằm trong trung tâm thành phố, người qua kẻ lại tấp nập, giao thông thuận lợi. Bốn phía đều là những tòa nhà cao tầng, các khu thương mại nối tiếp nhau, kinh doanh sầm uất.

Hách Minh lấy khẩu cung của Vương Nham, khớp với lời khai của nhân viên trong nhà hàng. Khi anh ta cắt đại tràng cũng cảm giác nó khác với thường ngày, khi ấy chỉ nghĩ là do giống heo khác mà thôi.

Vương Nhân Phủ lên danh sách những người mất tích. Trong một năm gần đây nhận được tổng cộng mười sáu án mất tích; trong đó nam sáu người, nữ mười người, độ tuổi từ mười bảy đến tám mươi sáu.

“Căn cứ kiểm nghiệm sơ bộ, phát hiện nội tạng rất khỏe mạnh, đặc biệt là quả tim, do vậy phỏng chừng nạn nhân không vượt quá ba mươi lăm tuổi.” Tăng Dĩ Nhu đưa ra ý kiến của mình.

Bởi vì phần nội tạng còn tươi mới nên suy đoán nạn nhân từ vong chưa quá bốn mươi tám tiếng. Phù hợp điều kiện này có năm người, trong đó có một người khả nghi nhất.

Từ Giai Oánh, hai mươi bốn tuổi, uống rượu cãi cọ với người nhà, bỏ nhà đi khoảng ba tháng trước

Khúc Mịch lệnh cho Mạnh Triết thông báo với người thân của mười sáu người mất tích đến Cục cảnh sát, lấy mẫu so sánh DNA. Hai người Tăng Dĩ Nhu và Dương Thâm làm không kịp, Cục Trưởng Hoàng điều thêm năm sáu người đến trợ giúp.

“Đây là đồng nghiệp bên khoa Pháp chứng mới thành lập. Ngày đầu tiên đi làm đã vướng phải vụ án lớn. Mọi người vừa làm việc vừa từ từ làm quen với nhau!” Cục Trưởng Hoàng giới thiệu đơn giản: “Đội trưởng khoa pháp chứng, Lâm Thụy, từ thành phố S chuyển đến, đã từng hiệp trợ phá vụ án giết người 7.15 và vụ án 5.18 chấn động trong cả nước. Đội trưởng đội hình sự, Khúc Mịch, chuyên gia tâm lý học tội phạm, vừa phá xong vụ án ‘Hồng Y nam đồng’, nhân tài do Cục chúng tôi mời về!”

Lâm Thụy tiến một bước, nở nụ cười: “Đã sớm nghe danh Đội trưởng Khúc, luôn mong được gặp gỡ. Lần này nghe nói được điều đến tỉnh Nam Giang, trong lòng tôi cực kỳ hưng phấn. Đến nơi lại thấy có cả giáo sư Dương Thâm, tôi càng mừng rỡ hơn. Tất cả đều là những nhân tài trong ngành cảnh sát, được cùng làm việc với các anh, tôi rất lấy làm vinh hạnh.”

Đứng thấy Lâm Thụy chưa đến ba mươi tuổi, thật ra anh ta nói chuyện rất kín kẽ, không một lỗ hổng, là người có tố chất sinh ra để làm lãnh đạo.

Anh ta không quá khách sáo, cũng không làm ra vẻ, khiến người nghe cảm giác thoải mái. Khúc Mịch chỉ gật đầu, còn Dương Thâm nở nụ cười: “Đội trưởng Lâm khách sáo quá, tôi chỉ đến đây tạm thời hỗ trợ. Các nghiên cứu của tôi vẫn còn thiếu nhiều kinh nghiệm thực tế, vẫn cần đến sự giúp đỡ của anh.

Chúng tôi học về pháp chứng không nhiều, trước đây có mấy vụ án lớn thì biết thêm một chút. Bây giờ Cục cảnh sát tỉnh nào cũng thành lập khoa pháp chứng, đây chính là cú đòn mạnh nhất với bọn tội phạm. Hi vọng chúng ta làm việc vui vẻ, cùng nhau tiến bộ.”

“Sau này còn có nhiều cơ hội ... tán dương nhau!” Khúc Mịch cắt ngang lời hàn huyên của hai người bọn họ. “Người thân của mười sáu người mất tích đã có mặt ở đây, cần lấy DNA của bọn họ để so sánh với DNA nội tạng. Đội trưởng Lâm có thể cho thuộc cấp bắt đầu công tác được chứ!”

“Có thể!” Lâm Thụy lập tức an bài mọi việc, các đồng nghiệp đều là những người được đào tạo chuyên nghiệp, không phải dạng mới ra trường làm việc thiếu kinh nghiệm.

Có pháp chứng, pháp y Tăng Dĩ Nhu cũng bớt việc. Lâu lắm rồi cô mới có thể thoải mái ngồi nhâm nhi tách cà phê.

Xuyên qua cửa kính cửa sổ, cô nhìn thấy chiếc taxi đậu ngoài cổng cảnh cục. Kha Mẫn từ trên xe bước xuống, thần sắc có vẻ không được tốt lắm, chắc tối qua bị đứ đở chọc tức chết.

Vừa bước vào văn phòng, Kha Mẫn trông thấy khá đông người, biết chắc là có vụ án mới phát sinh.

“Đội trưởng Khúc! Tôi có chút việc nhà đến trễ!” Đội hình sự không giống như các đơn vị bình thường, có giờ đi làm, giờ tan ca cố định. Tuy nhiên cũng không được vô cớ đến muộn, chung quy làm gì cũng phải nói với Đội trưởng một tiếng.

Khúc Mịch gật đầu, cũng không hỏi nhiều, lệnh cho cô ta trợ giúp Mạnh Triết lấy khẩu cung. Đội hình sự có sáu người, lập thành ba tổ, mỗi tổ phụ trách năm gia đình, riêng người thân của Từ Giai Oánh vẫn chưa có mặt.

“Vụ án gì vậy?” Kha Mẫn hỏi nhỏ.

“Phát sinh chuyện lớn như vậy mà chị không biết? À à ... chị không thường lên mạng.” Mạnh Triết kể sơ lược tình tiết vụ án: “Bây giờ trên mạng đã đưa tin, báo chí cũng đăng tải rầm rầm. Bởi mới nói internet bây giờ quá lợi hại. Diễn đàn tieba bây giờ đồn ầm lên vụ án này còn kinh khủng hơn án của Mã Gia Câu. Cái gì mà ác ma ăn thịt người, quỷ đói ... Thế nhưng ... Giết người thì giết người, cần gì phải moi hết nội tạng người ta ra, còn cố ý mang đến nhà hàng lẩu nữa chứ?”

“Khả năng có thể hận không thể lột da ăn thịt!” Kha Mẫn trầm chiêu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Thi thể quái dị

Khoa pháp chứng mới thành lập của Cục cảnh sát tỉnh Nam Giang đều là những người có kinh nghiệm được chọn lựa từ các quận huyện khác trong tỉnh. Bọn họ làm việc đầu vào đấy, hơn nữa động tác nhanh nhẹn, đạt được hiệu suất cao.

Chiều ngày hôm sau tất cả các mẫu DNA đã có kết quả, không phát hiện bất cứ DNA nào trùng khớp với DNA của nội tạng.

“Hiện tại chỉ còn người thân của Từ Giai Oánh.” Lục Ly vừa cầm tài liệu trên tay vừa nói: “Sáng sớm nay là mẹ cô ta nhận điện thoại, nói sẽ lập tức đến đây. Vừa rồi tôi có gọi lại nhưng không ai nhận máy, tình hình cụ thể vẫn chưa biết.”

“Anh cùng một người đến đó coi có chuyện gì!” Đối với chuyện này của Từ Giai Oánh có vẻ Khúc Mịch không quan tâm cho lắm, anh ngồi trên ghế xem tin tức trên báo.

Trang đầu của bản tin thời sự là vụ án nội tạng người của nhà hàng lẩu, tin giải trí là bộ lễ phục minh tinh XX diện trong hôm đi thăm dò bọ cướp, phía

gốc là chuyên mục tìm bạn trăm năm. Tin tức ngày nay thực sự đa dạng, kiểu nào cũng có.

Lục Ly và Mạnh Triết lái xe đến nơi ở của Từ Giai Oánh. Đi quốc lộ hơn hai tiếng, băng qua đoạn đường gập ghềnh nhấp nhô mất hơn nửa tiếng nữa mới trông thấy một ngôi làng nhỏ phía xa xa, có khoảng hơn năm mươi hộ gia đình sinh sống.

Nhà trong thôn đa số xây bằng gạch thô, chỉ có một gian nhà khá lớn giữa thôn được xây cất, tô trét bằng xi-măng hoàn chỉnh, phía nóc nhà có treo cờ, chắc là cơ quan hành chính của toàn thôn.

Lớn lên trong một hoàn cảnh thế này, vậy mà suốt ngày nhậu nhẹt say sưa, làm sao không làm om sòm gia đình lên chứ!

Lục Ly lái thẳng xe đến văn phòng làm việc của thôn. Đến nơi thì cửa khóa, bên trong không có ai.

Trong thôn đột nhiên xuất hiện một xe cảnh sát, đám trẻ con vội vã chạy theo. Khi xe dừng lại, bốn năm đứa con nít nước mũi tèm lem đứng vây quanh.

Bọn chúng rất hứng thú với chiếc xe này, hình như lần đầu tiên được thấy xe hơi bao giờ. Chúng không hề sợ người lạ, có đứa còn leo lên cả nắp xe, Mạnh Triết la hét đến mức nào cũng vô dụng.

“Mẹ nó! Chúng mày mau cút hết!” Một ông lão vừa hút thuốc lá, vừa đi tới la đám trẻ.

Đứa bé tụt xuống đất, như một làn khói chạy biến mất, mấy đứa còn lại cũng nhanh chóng giải tán.

“Các anh là cảnh sát?” Ông ta cười cười hỏi: “Tôi là trưởng thôn, Vương Phúc, có chuyện gì có thể nói với tôi. Mỗi lần có đơn vị nào xuống đều gọi điện thoại báo trước, chúng tôi mới kịp chuẩn bị nghênh tiếp.”

Chuẩn bị? Lục Ly chợt hiểu ra: “Chúng tôi đến làm công vụ, không cần chiêu đãi.”

“Các đồng chí thật khó cực!” Vương Phúc rút chìa khóa, mở cửa. Bên trong có bày mấy bộ bàn ghế, trong góc có một tủ lớn, trên kệ là một chiếc điện thoại bàn. Bên cạnh cửa sổ là thiết bị phát thanh cũ rích, trên bệ cửa sổ có một chậu cây xương rồng.

Lục Ly đi thẳng vào vấn đề: “Trưởng thôn, chúng tôi muốn tìm cha mẹ của Từ Giai Oánh, phiền ông dẫn đường cho chúng tôi!”

Nghe xong, trưởng thôn lập tức cau mày: “Đồng chí, có phải con của nhà họ Từ có tin tức rồi đúng không? Hay là nó lại bị cảnh sát các anh bắt rồi?”

“Từ Giai Oánh mất tích ba tháng, bây giờ có tin tức, nhưng nghe khẩu khí của ông ... hình như không được vui cho lắm!” Lục Ly nhạy bén phát hiện thái độ dị thường của ông ta.

Trưởng thôn thờ dãi một hồi: “Đồng chí, các cậu không biết, Từ Nhị gieo vạ cho thôn chúng tôi! Con gái con lừa không lo học, đi làm công không học được cái gì tốt lại nhiễm thói hư tật xấu. Hút thuốc, uống rượu, rồi chữa hoang, cha đứa bé là ai cũng không biết! Nếu không có tiền nó cũng không chịu về đây, ông lão Từ không cho, nó liền giơ tay múa chân đánh cả cha nó. Nó còn có tính hay trộm vặt, tiền nhà họ Vương để dành khám bệnh cho con nó cũng cướp. Đồng chí! Nếu như nó bị tóm, hãy phán nó tù chung thân! Đừng để nó lại tiếp tục gây họa cho cái làng này.”

“Ồ???” Lục Ly có thể nhìn ra được sự căm hận của trưởng thôn, trong lòng đột nhiên có dự cảm xấu: “Cô ta có sinh con ra không?”

“Sinh! Lúc quay về bụng đã lớn lắm rồi, mấy ngày sau là sinh. Đứa bé rất sạch sẽ, đen gầy, khóc như con mèo con, thật sự đáng thương! Chỉ có hai ông bà già họ Từ nuôi thôi, đứa bé được bốn tháng rồi, được cả làng chung tay nuôi lớn!”

Khi Lục Ly và Mạnh Triết cùng trưởng thôn đến nhà họ Từ mới hiểu được câu ‘cả làng chung tay nuôi lớn’ có nghĩa gì.

Trước mắt anh ta có lẽ chính là ngôi nhà tồi tàn nhất làng. Nóc nhà phủ đầy rêu xanh, mặt tường bong tróc. Phía trước nhà là vườn, cửa cổng đều không có, đi vài bước là đến cuối nhà.

Trên cửa dán mấy tờ báo, bước vào trong cảm giác tối hắc. Gian ngoài có hai cái bếp lớn, ngồi trước bếp là một người phụ nữ trung niên, da mặt nhăn nhúm, đang nhóm lửa. Trong buồng nghe thấy tiếng trẻ con đang khóc, còn có tiếng người đàn ông đang nói khá lớn tiếng.

“Ông Từ! Có cảnh sát đến tìm ông để hỏi chuyện con bé Từ Nhị đây!” Trưởng thôn đi về đằng trước, dùng hết sức gào lớn.

Người phụ nữ ngẩng đầu nhìn, dưới ánh lửa lộ ra gương mặt kinh hãi tột độ.

“Đồng chí! Bà ta lẳng tai, lại té bị thương ở đầu, nên anh nói chuyện bà ta nghe không rõ!”, trưởng thôn giải thích, “Đi đi ... Vào trong nhà nói chuyện với Từ Hải!”

Sau đó ông ta đi thẳng vào gian trong.

Lục Ly sinh nghi, nếu bị lẳng tai, vậy sáng nay người phụ nữ nhận điện thoại là ai.

Anh ta đi ngang qua người bà ta, rõ ràng trông thấy bà ta run lên cầm cập, anh ngoái đầu nhìn vài lần. Bà ta vẫn cúi gằm đầu, hai tay xoắn xuýt không biết nên làm gì.

“Bà ta chưa bao giờ rời khỏi ngôi làng này, nhìn thấy người lạ là sợ hoảng chỉ là cảnh sát!” Trưởng thôn nhìn thấu hoài nghi của Lục Ly nên ông ta giải thích thêm: “Cả thôn chỉ có một cái điện thoại duy nhất, bình thường đều là bà nhà tôi trả lời. Làng không lớn, con chó cắn con heo cả thôn đều biết!” Vừa nói vừa tiến vào sâu bên trong.

Vừa bước vào đã ngửi thấy mùi nước tiểu khai nồng, dưới nền nhà có kê chiếc giường nhỏ, trải chiếu phía trên. Đầu giường có một người đàn ông lưng còng, tay phải lúi lúi cổ chân đứa nhỏ.

Đứa bé đen gầy, muốn vươn người thoát ra, vùng vẫy khóc rống.

“Trưởng thôn đến rồi!” ông lão Từ không nhúc nhích, ngẩng đầu lên, đôi mắt thẳng tắp nhìn bọn họ, con người không chuyên.

Hóa ra bị mù ... Chẳng trách ông ấy chỉ có thể dùng tay kéo kéo đứa nhỏ, để nó khỏi bò đi.

“Đồng chí cảnh sát đến rồi!” Trưởng thôn ngồi xếp bằng trên giường, ôm lấy đứa bé: “Họ đến là vì Từ Nhị.”

Ông ta chắn phía trước Từ Hải nên không nhìn ra được vẻ mặt của ông ta lúc này, chỉ nghe tiếng ông lão ho sặc sụa.

“Khụ khụ khụ ... Con nha đầu Từ Nhị ... Khụ khụ khụ ...” Ông lão dùng sức nện tay vào ngực: “Không muốn nói chuyện liên quan đến nó, coi như nó chết rồi!”

“Căn cứ vào ghi chép của cảnh sát ba tháng trước, Từ Giai Oánh cãi nhau với ông, bỏ nhà ra đi. Kể từ lúc đó cũng không có tin tức của cô ta?” Mạnh Triết trông thấy ông ta gật đầu mới tiếp lời: “Hiện nay chúng tôi có một vài manh mối hoài nghi là thuộc về Từ Giai Oánh, các người có thể cung cấp cho tôi một vật gì đó để có thể so sánh với DNA của cô ta được không?”

Từ Hải ngêch mặt, không hiểu, đưa mắt nhìn trưởng thôn.

“Anh cảnh sát! Cái gì A A ... để làm gì? Chúng tôi không hiểu?” Trưởng thôn cũng mù mờ.

Lục Ly ngữ khí đầy kiên nhẫn: “DNA là một loại xét nghiệm, trong đó con cái có DNA tương đồng với của cha mẹ đến chín mươi chín phần trăm. Do vậy chỉ cần lấy của ông một sợi tóc, tiến hành xét nghiệm rồi so sánh với DNA của tử thi. Từ đó có thể phát hiện được người chết có phải là con gái của ông hay không.” Anh ta dùng từ ngữ đơn giản dễ hiểu để giải thích cho bọn họ.

“Làm sao phát hiện? Thi thể nát bấy cũng có thể kiểm tra được?”

“Cho dù hóa thành xương vẫn có thể tra ra!”

Từ Hải muốn nói gì đó, vừa lên tiếng lại ho một tràng kịch liệt. Trưởng thôn nghe thấy thế cười cười: “Không phải tóc thôi sao? Chuyện này tôi biết! Tôi ra ngoài lấy, muốn bao nhiêu cũng có. Đạo này ông ta rụng tóc nhiều lắm!” Dứt lời trưởng thôn bước ra gian ngoài, sau đó quay trở vào với nắm tóc trên tay.

Lục Ly lệnh cho Mạnh Triết thu giữ cẩn thận, sau đó hỏi dò các sự việc liên quan đến Từ Giai Oánh, những người cô ta từng tiếp xúc, có bạn bè nào không, liên lạc ra sao ...

“Con bé khiến cả làng này mất mặt, nó cũng chẳng kể chuyện gì. Chúng tôi cũng lười hỏi, cứ mặc kệ nó cho đến khi nó chết đi! Đồng chí không cần nhọc lòng tra xét, nó chết càng tốt, sẽ không gieo vạ cho thôn!” Từ Hải nghiêng răng nghiêng lợi.

Lục Ly không nói thêm tiếng nào, trước khi rời đi còn thông báo nếu có tin gì sẽ báo lại cho bọn họ.

Trưởng thôn dẫn hai người về văn phòng thôn, nhìn bọn họ lái xe rời đi.

Xe ra đến thị trấn, Lục Ly tìm một quán cơm nhỏ dừng lại: “Chúng ta ăn cơm xong rồi quay trở về đó!”

“Trở về? Tại sao?” Mạnh Triết không hiểu.

“Cậu không cảm thấy trưởng thôn và Từ Hải biểu hiện rất kỳ lạ sao?” Lục Ly cùng Mạnh Triết vào trong, ngồi xuống kêu hai món đơn giản: “Suy nghĩ kỹ lại đi!”

Mạnh Triết nhớ lại, rất lâu sau mới ờ lên tiếng: “Từ Hải có vẻ rất nghe lời trưởng thôn, ngay cả điện thoại cũng là vợ thôn trưởng tiếp. Một ngôi làng như vậy đều có mối quan hệ rất mật thiết. Vợ chồng Từ Hải không có năng lực, đều nghe lời của trưởng thôn, người dân ở đó cũng chăm sóc họ rất nhiều.

Tuy nhiên ... hình như bà vợ rất sợ chúng ta. Không chịu vào trong nhà. Ngay cả khi chúng ta ra về cũng không thấy bóng dáng không biết làm gì!”

“Cậu nghĩ coi giữa cha mẹ và nạn nhân chỉ trong một đêm trở nên hận thấu xương không? Cô con gái không hiểu thuận, cha mẹ ngoài miệng thì nói tuyệt giao nhưng dù gì vẫn phải nung nấu chút hi vọng. Khi nghe tôi nói tìm được tử thi, hoài nghi là Từ Giai Oánh, Từ Hải chẳng có chút phản ứng.

Tình cảnh hai vợ chồng ông ta nuôi cháu cũng rất vất vả, chẳng lẽ bọn họ không hi vọng Từ Giai Oánh còn sống? Nghe thấy tôi nói muốn kiểm tra DNA, tâm trạng ông ta mới bắt đầu giao động, trưởng thôn nhảy ra điều đình.

Cậu lấy mẫu tóc ra quan sát đi, nhất định sẽ có phát hiện!” Lục Ly vừa múc com lên miệng vừa nói, đã là cảnh sát anh cũng đã quen với việc ăn com hàng cháo chợ.

Mạnh Triết lấy mẫu tóc, cẩn thận quan sát, đột nhiên anh ta tỉnh ngộ: “Tóc của Từ Hải hoe vàng, ngắn, tóc của bà vợ thì dài, đỉnh đầu hơi bạc. Những lọn tóc này chắc chắn không phải là của vợ chồng bọn họ, tôi đoán đây là của trưởng thôn. Thế nhưng tại sao ông ta lại làm vậy!”

“Không muốn để chúng ta biết Từ Giai Oánh đã chết!” Lục Ly khẳng định.

“Nói vậy ... nội tạng đó khả năng rất lớn là của Từ Giai Oánh?” Hai mắt Mạnh Triết sáng rỡ: “Chuyến này quả thật không phí công mà.”

“Bây giờ kết luận còn hơi sớm, đợi trời tối chúng ta quay về một chuyến coi sao.”

Hai người nhanh chóng xong xuôi com nước, Lục Ly gọi điện thoại báo cáo cho Khúc Mịch.

“Cùng sơn ác thủy xuất điều dân’ ... Hai người chú ý an toàn!”, Khúc Mịch phá lệ dặn dò Lục Ly.

Cắt điện thoại vào túi, Lục Ly tựa người vào thân cây hút điếu thuốc: “Thật ra tính tình của Khúc Mịch cũng được ... chỉ do cách thức giao tiếp của anh ấy có chút đặc biệt.”

“Lão đại, hai ngày nay anh hút nhiều thuốc quá!” Mạnh Triết lo lắng.

Vụ án Lưu Uyển Như vừa kết thúc, Lục Ly không hề nghỉ ngơi tiếp tục tra án. Anh ta cũng là người, hơn người là người sống khá tình cảm, không biết có thể chịu đựng được đến mức nào. Bị mối tình đầu hãm hại, trong mắt đồng nghiệp bị nghi oan là kẻ giết người, đối với một cảnh sát hình sự mà nói là một sự sỉ nhục rất lớn.

Sâu trong nội tâm Lục Ly chưa quên được Lưu Uyển Như, tình cảm và chức trách khiến tâm trạng anh ta bị chấn động nghiêm trọng. Có thể anh không giống bề ngoài coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Người trên kẻ dưới trong đội đều vô tình hay cố ý lảng tránh tất cả những đề tài liên quan đến Lưu Uyển Như, chỉ hi vọng Lục Ly có không gian và thời gian để vượt qua được cú sốc này.

Mạnh Triết biết rõ thâm tâm Lục Ly bị dày vò, nếu không sẽ không hút nhiều thuốc lá như thế. Tuy rằng thường ngày cũng hút thuốc, nhưng chỉ khi mệt mỏi, buồn ngủ mới đến một góc hút một điếu cho tỉnh táo.

“Đội trưởng Khúc đã làm một buổi phụ đạo tâm lý cho tôi rồi, tôi không sao đâu!” Lục Ly phả ra một ngụm khói: “Từ khi tôi làm cảnh sát đến nay, tất cả đều thuận buồm xuôi gió, nhờ có chuyện của cô ấy khiến nó trở nên sinh động hơn. Về mặt tình cảm, tôi đã có thể hoàn toàn buông xuôi, giải thoát được rồi. Chờ xong vụ án này, sắp xếp đi xem mắt; trong nhà rất muốn có cháu bồng bế, tuổi tôi cũng chẳng còn nhỏ.”

“Anh có thể nghỉ thông được như vậy thì tốt, trên đời này phụ nữ tốt còn rất nhiều!” Mạnh Triết ghẹo: “Cô phóng viên ấy cũng thú vị, cứ khi nào không có việc gì lại chạy qua tìm anh tâm sự.”

Nữ phóng viên? Lục Ly nghe xong cau mày, lập tức nghĩ ngay đến Hoắc Thê Ni. Người phụ nữ đó đúng là khó chơi, lần trước cung cấp manh mối cho cô ta, Khúc Mịch mượn gió bẻ măng để dụ địch mà thôi.

Kể từ khi ấy cô ta thường hay xuất hiện ở đội hình sự. Không dám đi làm phiền Khúc Mịch, liền nhìn chằm chằm mấy người trong đội không tha, và dĩ nhiên đội phó Lục Ly được cô chú ý đến nhiều nhất.

Bây giờ cứ nhắc đến tên Hoắc Thê Ni là Lục Ly cảm thấy đau đầu.

“Đi thôi! Chạy qua làng chắc trời đã tối rồi!” Hai người tính tiền lên xe rời đi.

Gần đến cổng thôn, quả nhiên trời đã tối sầm, Lục Ly đậu xe ở một vị trí khuất, rồi cùng Mạnh Triết đi bộ vào.

Trong thôn cực kỳ yên tĩnh, thỉnh thoảng nghe thấy tiếng chó sủa đâu đây, phóng tầm mắt nhìn về phía trước, có vài hộ không đốt đèn.

Bọn họ tìm đến cửa sau nhà họ Từ, nghe thấy tiếng người phụ nữ đang ru cháu ngủ.

“Này ông, ông nói xem cảnh sát còn tìm đến đây không?” Người phụ nữ mở miệng nói chuyện, khù khờ ở chỗ nào chứ?

“Trưởng thôn nói rồi, cảnh sát kiểm tra không phải là Từ Nhị thì tra qua đứa khác, không đếm xỉa đến chúng ta đâu. Quanh năm suốt tháng người mất tích đâu ít, cảnh sát làm sao có thể tra được?” Từ Hải đang lễ bấp khò: “Không phải bà đã đến phía sau núi coi kỹ lại rồi sao, vẫn còn nằm đó!”

“Đã nói rồi buổi tối đừng nói mấy chuyện này, tôi sợ. Từ Nhị con niệm tình cha mẹ nuôi con khôn lớn, đừng tìm cha mẹ báo thù. Cha con ông không có ý, là lỡ tay. Nếu không phải con muốn lấy tang đá đập đầu ông thì ông cũng không ... Haizza ...”

Từ Hải không nói tiếng nào, ho khan vài tiếng, rồi thờ dãi: “Con súc sinh đó chết rồi thì thôi ... chỉ tội cho cháu mình ...” Nói được nửa câu liền ngừng lại, ai cũng có thể nhận ra được cảm xúc đầy bi thương và hối hận.

“Từ Giai Oánh chết thế nào? Sau núi là ở đâu?”

Đột nhiên Thanh âm vang lên khiến hai ông bà già hồn phi phách tán, Từ Hải lỗ tai khá thính ... là tiếng của anh cảnh sát đến lúc sáng.

“Đồng chí! Tất cả mọi chuyện là do tôi làm, không liên quan đến bà ấy!” Đến cùng, ông ta vẫn là một người nông dân chất phát, không cần tra hỏi, lập tức nhận tội.

Thật ra đứa con đầu của ông ta là đứa con trai, nhưng chết sớm, do vậy rất nuông chiều Từ Giai Oánh. Cho dù nhà nghèo rớt mồng tơi nhưng hai vợ chồng không bao giờ từ chối yêu cầu của cô ta.

Tuy nhiên càng lớn nhu cầu của Từ Giai Oánh không chỉ còn là túi sách, bút chì mà là quần là áo lượt, mỹ phẩm đắt tiền, thậm chí cả đồ trang sức. Điều này khiến vợ chồng Từ Hải không chịu đựng được, ngay cả Từ Hải đã từng đi bán máu nhưng không thỏa mãn được nhu cầu xa xỉ của cô ta.

Từ Giai Oánh không biết thế nào là đủ, khóc lóc nháo nhào, chửi cha đánh mẹ.

Mới đầu chỉ là con trẻ đánh đánh vài cái, sau này còn đánh cha mẹ lăn lộn dưới đất, bầm tím hết cả người. Biết hai người già không có tiền, cô ta bắt đầu đi trộm nhà hàng xóm.

Thôn dân sống thuần phác, cuộc sống trước nay của họ đêm không cần đóng cửa, không nhặt của rơi. Từ Giai Oánh bắt đầu ăn cắp, quấy nhiễu vấy bẩn danh tiếng của làng, ai nấy đều oán than.

Từ Hải cả ngày thay con xin lỗi hàng xóm, nhưng không cách nào trị được con gái. Từ Giai Oánh không muốn chôn chân ở nơi này nên ra ngoài làm công. Làm sao cô ta có thể chịu khổ. Tụ tập cả đám ăn không ngồi rồi, cướp giật ...đều làm

Không có chuyện gì thì không về nhà, gây họa thì trốn về quê ở một thời gian. Khi nào cô ta quay về, cả thôn làng không ai có được ngày yên ổn.

Lần cô ôm cái bụng lớn quay về, tính sinh đứa trẻ ra rồi đem bán lấy tiền. Từ Hải sống an phận cả đời, làm sao có thể để con gái làm ra chuyện ác nhân thất đức?

Hai người bắt đầu nảy sinh tranh chấp, Từ Giai Oánh đẩy ba mình té ngã, còn thuận tay vợ tăng đá đập vào đầu ba mình.

“Mắt ông không nhìn thấy làm sao có thể chuẩn xác né tránh sự công kích của Từ Giai Oánh. Khi ông đẩy được cô ta té ngã xuống tảng đá nhọn, làm sao có thể xác nhận được cô ta chết tại chỗ? Ông sợ người ta phát hiện nên kéo thi thể cô ta xuống sau núi, một mình làm cách nào được?” Mạnh Triết liên tục truy hỏi: “Lời khai của ông có trăm ngàn sơ hở, là ông muốn chịu tội thay? Điều này là trái pháp luật! Những người biết mà không báo cũng phạm tội, đều phải ngồi tù!”

Nghe Mạnh Triết nói, người phụ nữ sợ đến òa khóc, chó nhà hàng xóm thì nhau sủa rầm rì.

Một lát sau có vài người đến nhà họ Từ, trưởng thôn cũng chạy đến. Trông thấy Lục Ly và Mạnh Triết thì ông ta ngăn người, Từ Hải nhỏ giọng: “Trưởng thôn, chuyện vỡ lẽ rồi!”

Trưởng thôn cau mày, sau đó liếc mắt về một anh thanh niên cao lớn ra hiệu.

Anh ta trở ra ngoài, trong lòng Lục Ly liền nhớ ngay đến lời căn dặn của Khúc Mịch.

“Thôn trưởng Lý, chúng tôi đến tra án, không đổ oan cho bất kỳ người nào, có chuyện gì thì cứ kê ra để cùng nhau giải quyết.”

“Đồng chí! Vốn dĩ chẳng có chuyện gì, các anh nhất định đào bới lên mới xảy ra chuyện!” Trưởng thôn lắc đầu thờ dãi: “Các anh thật không nên về đây!”

“Tuy rằng Từ Giai Oánh tội ác tày trời, nhưng không ai có thể cướp đoạt quyền được sống của cô ta, trừ khi pháp luật tuyên án.”

Trưởng thôn ngay lập tức lên tiếng phản bác: “Thôn chúng tôi xưa nay chất phát, năm Vạn Lịch còn có quả phụ Vương được nhà vua ban cho đền thờ trình tiết, từ trước đến nay chưa từng có ai phạm pháp lệnh. Ông tôi là trưởng thôn, cha tôi là trưởng thôn, tôi cũng là trưởng thôn, không để cho làng này xảy ra chuyện lộn xộn.

Một ngôi làng đang yên đang lành bị một con đàn bà bản thủ xấu xa gây họa, nếu không giải quyết nó ngày sau xuống tuổi vàng tôi không còn mặt mũi gặp ông bà tổ tiên.

Pháp luật gì gì đó, tôi không hiểu, tôi chỉ biết một đạo lý, ông trời cũng không tha cho người xấu! Trời làm có mưa, người làm có họa, Từ Nhị là do nó tự làm tự chịu, không trách được người khác!”

Nhìn phản ứng của ông ta, không nằm ngoài dự liệu của Lục Ly, toàn bộ thôn dân đều biết Từ Giai Oánh đã chết, thậm chí có thể cùng nhau chôn xác của cô ta.

“Ngộ sát không bị tội nặng, nếu mọi người cùng nhau viết đơn cầu xin, quan tòa có thể suy xét!” Lục Ly kiên trì khuyên răn.

Thế nhưng những người có mặt ở đây đều hoài nghi, hơn nữa bọn họ đều có thể nghe được, chắc chắn vẫn phải chịu hình phạt.

“Chỉ đây nó một cái, không biết nó tại sao lại ngã trên tảng đá nhọn ấy?” Từ Hải ngẩng đầu lên tiếng, rồi lại cúi đầu.

Đứa bé nằm trong lòng bà vợ Từ Hải tỉnh dậy, đưa mắt nhìn xung quanh một lúc, tựa hồ quá nhiều người vây quanh, nên bị dọa sợ, đột nhiên oa oa khóc lớn.

Bà lão vội vàng ôm nó đứng dậy, đi qua đi lại dỗ dành. Thằng bé càng khóc lớn, mắt nhắm nghiền, tay chân đập loạn.

“Chắc là đói rồi ... Vừa rồi chắc ăn không đủ no.” Từ Hải nghe tiếng khóc sót ruột, đưa tay bế đứa nhỏ.

Bà vợ đặt cháu vào lòng ông ta, đi ra gian ngoài, lấy cái chén, cùng nắm bột, cho nước sôi vào khuấy khuấy vài cái.

Bà cầm muống nhỏ đút cho cháu ăn, thằng bé mở miệng ăn từng miếng từng miếng.

Lục Ly thấy chua xót trong lòng, chẳng trách đứa bé lại gầy yếu như vậy, ngay cả sữa cũng không có mà uống.

“Đồng chí! Anh nhìn cuộc sống của bọn họ đi. Nếu như hai vợ chồng Từ Hải bị bắt, đứa nhỏ quả thật rất đáng thương.” Trương thôn than thở.

“Tình cảnh của bọn họ rất đặc biệt, chúng tôi sẽ nói chuyện với Viện kiểm sát, thỉnh cầu được xử lý khoan hồng.” Lục Ly tiếp tục đàm phán với trưởng thôn, chỉ cần ông ta gật đầu, khả năng vợ chồng Từ Hải chắc chắn không có ý kiến.

Trưởng thôn cau chặt mi, tựa hồ như đang cân nhắc: “Hai anh uống nước đi, để tôi suy nghĩ thật kỹ!” Dứt lời ông lệnh cho anh thanh niên mang nước đến, rồi kêu dân làng về nhà ngủ.

Trong nhà chỉ còn mấy người, bầu không khí không còn căng thẳng như lúc đầu. Lục Ly và Mạnh Triết vừa uống nước vừa động viên vợ chồng Từ Hải ra tự thú.

Đột nhiên Lục Ly cảm thấy hoa mắt chóng mặt, anh ta đưa mắt liếc nhìn Mạnh Triết, trông thấy người bên cạnh cũng đổ rầm xuống mặt bàn, trong lòng đã ý thức được chuyện chẳng lành ... thế nhưng, anh ta đã quá trễ.

Đến khi tỉnh lại, Lục Ly phát hiện mình và Mạnh Triết bị trói chặt tay chân, giam trong một gian phòng nhỏ. Súng bên hông đã không còn, phòng chừng đã bị lấy đi.

Thân là một cảnh sát mà để mất đi súng, đúng là một sỉ nhục lớn. Anh ta tự trách mình bất cẩn, không ngờ trưởng thôn trông hiền lành thật thà, lại có một bụng quỷ kế.

“Mạnh Triết! Tỉnh lại đi!” Miệng không bị dán kín, chứng tỏ ở đây khá vắng vẻ, cho dù bọn họ kêu là cũng không có người đến cứu. Xung quanh đây chỉ có ngôi làng này, trong ngoài đều là người của ông ta.

Người ta nói núi cao hoàng đế ở xa, càng những nơi như thế này, càng không có pháp luật, tất cả do trưởng thôn định đoạt.

Mạnh Triết tỉnh dậy, cúi ằm lên khắp nơi: “Đám khốn này đúng thật giảo hoạt, chắc chắn bỏ thuốc mê trong ly nước. Chờ em ra được bên ngoài sẽ cho bọn họ biết tay, dám công kích cảnh sát.”

“Được được ... Cậu tỉnh táo một chút đi. Nơi này chim không thềm ị, chúng ta chết ở đây, sẽ được đem chôn sau núi, trong thời gian ngắn cũng chẳng tra ra được. Bọn họ đâu cần biết cậu là ai, ở đây to nhất là trưởng thôn.”

Lục Ly và Mạnh Triết bị trói đầu lưng vào nhau, muốn nhìn nhau một cái cũng không được. Anh ta thử cử động tay, phát hiện dây thừng buộc rất chặt, muốn thoát không dễ.

“Bọn họ sẽ không giết chúng ta chứ?” Mạnh Triết dùng sức: “Em không thể chết được! Em còn khỏe mạnh, chưa một lần yêu đương. Hơn nữa, nam nhi chí tại tử phượng, chết trên sa trường không sao, chết ở chỗ này thì thế nào? Người ta cười cho thối đầu!”

“Ha ha ha! Cậu còn chưa sao .... Làm thơ được nữa kìa!”

Mạnh Triết không thấy Lục Ly lo lắng chút nào: “Lão đại, bây giờ là lúc nào rồi mà anh còn có tâm trạng trêu em. Chúng ta đã nằm trên cùng một con thuyền, không chỉ mất mặt mà sắp phải bỏ mạng đây!”

Anh ta vừa dứt lời liền nghe thấy tiếng bước chân phía cửa ra vào. Một lúc lâu sau cửa mở, ánh sáng chiếu vào, hai người bọn họ mới nhìn rõ hoàn cảnh của nơi đây.

Đây là một gian phòng, không có bất cứ đồ đạc gì, dưới đất bầy đầy rom rạ, cửa sổ đóng mấy tấm gỗ chặn lại.

“Thôn trưởng Lý, ông tính thế nào?” Lục Ly không tỏ vẻ căng thẳng, bình tĩnh hỏi.

“Thôn chúng tôi hẻo lánh, bình thường không có người ngoài ra vào. Giết người chúng tôi không làm được, nhưng giấu các anh đi bảo đảm cảnh sát tìm cũng không ra!” Trưởng thôn tuy lớn gan nhưng không phải là kẻ xấu.

Mạnh Triết nghe xong lo lắng cũng lắng xuống, coi như không mất mạng. Anh ta không tin có thể giấu được anh ta ở nơi nào, chỉ cần có Đội trưởng Khúc là tìm ra được ngay.

Không biết từ lúc nào Khúc Mịch trong mắt anh ta biến thành một nhân vật thần kỳ, không có việc gì mà không làm được .... Ý nghĩ này ngay cả Mạnh Triết cũng không ý thức được.

“Trưởng thôn! Đã hủy xe, vớt dưới sông. Sơn động phía sau núi cũng đã được dọn dẹp, bây giờ có thể đưa họ đến!”, chàng thanh niên ngày hôm qua bước vào: “Cháu đã chuẩn bị được cái sọt lớn, một lần có thể vận chuyển được cả hai người.”

Cái sọt? Chuyển đi? Trong lòng Lục Ly dâng lên dự cảm xấu.

Quả nhiên bọn họ bị cho vào trong sọt nhấc lên xe, chuyển lên phía đỉnh núi.

Đến đây bọn họ kinh ngạc đến ngây người, trước mắt bọn họ là một ngọn núi cao khoảng trăm mét, ở giữa có một đoạn dây thừng, coi như là một cáp treo.

Thôn dân lôi ra chiếc móc sắt lớn, móc vào dây thừng trên người bọn họ, đầu còn lại trên lên đường dây cáp phía trên. Tay chân hai người đã được cõi trói, thân thể được câu lên cao, dọc theo đường cáp tuột xuống.

Hai ngọn núi độ cao chênh lệch, xuống dốc hoàn toàn, hơn nữa bọn họ khá nặng nên lực đẩy nhanh hơn.

Phía dưới như vực sâu vạn trượng, hai người nhắm chặt mắt. Cũng may đoạn đường ngắn, thoáng chốc đã đến phía bên kia núi.

Bọn họ đứng đó quan sát, tất cả đều là vách núi cheo leo, rất khó leo lên!

“Mẹ kiếp! Chẳng lẽ đây chính là Tứ Quỷ Nhai trong Tiểu Ngao Giang Hồ?” Mạnh Triết ra sức chửi rủa: “Không trách cha già kia nói giấu chúng ta cả đời, chỗ này ai có thể tìm ra được chứ?”

“Sơn động?” Lục Ly nhớ tới lời của trưởng thôn, vội vàng đi tìm khắp nơi.

Quả nhiên, nơi cỏ dại rậm rạp che khuất một cửa động. Anh ta chui vào, Mạnh Triết đi theo sau. Bên trong khá âm u. Bọn họ lấy điện thoại ... trên màn hình không hề có chút tín hiệu.

“Quảng cáo đều là lừa người ... Gì mà ngay cả dãy núi Himalaya cũng có thể bắt được tín hiệu, nơi này cao hơn mặt biển có bao nhiêu mét chứ?” Mạnh Triết lại tiếp tục lầu bầu.

“Có lẽ là do núi non bốn phía chắn lại nên không thu được tín hiệu” Lục Ly vẫn còn rất bình tĩnh: “Trong sơn động chắc chắn có lương khô và nhu yếu phẩm, chúng ta đi tìm thử xem.” Trong lời của trưởng thôn có ẩn ý, chắc chắn không để bọn họ chết đói.

Càng đi sâu vào sơn động càng trống trải, như chiếc bình hẹp miệng. Bọn họ tìm được một chút rau, gạo, dầu, củi và một chiếc bật lửa, có luôn cả một cái nồi nhỏ.

Lục Ly đoán những thứ đồ này có thể đủ ăn trong một tuần. Nếu đi không được ... vậy cứ tạm thời lưu lại.

“Lão đại, anh đoán xem Đội trưởng Khúc có tìm ra chúng ta được không?” Hai người đốt củi ngồi vây quanh đồng lửa.

Lục Ly vừa lấy cây gậy đâm củi, vừa lên tiếng: “Còn trẻ không hiểu chuyện cũng từng ao ước sắm vai nam chính trong mấy bộ võ hiệp, khám phá sơn động, qua đêm bên hồng nhan tri kỷ ... Không ngờ ước mơ đã thành hiện thực ... chỉ là hơi lệch một chút!” Anh ta đưa mắt nhìn Mạnh Triết.

“Lão đại ... Không phải sau cú sốc tình cảm xu hướng tình dục của anh cũng thay đổi luôn đó chứ?” Mạnh Triết liếc Lục Ly đầy thảng thốt, vội vàng lấy hai tay che trước ngực: “Tuy rằng chúng ta làm việc với nhau chưa lâu, tuy rằng anh bị phụ nữ lừa, tuy rằng em cũng là người đàn ông trắng trẻo thư sinh ... tuy rằng ...”

“Tuy rằng cái đầu cậu ...” Lục Ly gõ lên đầu anh ta một cái.

“Lão đại, em chỉ muốn làm cho anh vui thôi mà!” Về mặt Mạnh Triết phụng phịu: “Nói thật em lo Đội trưởng Khúc không tìm được chúng ta, chỉ sợ lúc tìm ra chúng ta đã biến thành bộ xương khô.”

“Cậu yên tâm, qua mấy ngày là có thể thấy ánh mặt trời!” Lục Ly hoàn toàn tin tưởng Khúc Mịch: “Lúc còn ở trên trần, tôi có gọi cho Đội trưởng Khúc, khi đó anh ấy nhắc tôi phải chú ý an toàn ... là do tôi bất cẩn. Tôi nghĩ bây giờ Đội trưởng Khúc đã có hành động. Chúng ta phải duy trì nguồn điện thoại, thay phiên nhau mở máy.”

“Có điện cũng vô dụng ... Đầu có tín hiệu!”

“Có! Bây giờ điện thoại nào cũng có lắp đặt hệ thống định vị vệ tinh!” Câu nhắc nhở của Lục Ly khiến Mạnh Triết yên lòng.

Hai người quanh năm suốt tháng chỉ lo tra án, hiếm khi có thời gian thoải mái nghỉ ngơi một chút. Bọn họ nấu một nồi cháo, ăn xong ngã người xuống đất ngủ ... Từ chiều ngủ sang sáng hôm sau.

Tiếng động cơ ầm ầm vang lên đánh thức hai người bọn họ. Chạy ra ngoài nhìn lên, là một chiếc trực thăng bay ngang trên đỉnh đầu.

Nheo mắt nhìn kỹ một chút, vị trí lái chính là Khúc Mịch.

Không có nơi đáp, Khúc Mịch bay tại chỗ, thả thang dây. Mạnh Triết và Lục Ly đu lên.

Leo lên an toàn, Khúc Mịch bay cao lái về hướng tỉnh Nam Giang.

“Đội trưởng Khúc! Anh có thể lái máy bay?” Hai mắt Mạnh Triết lóe sáng, lộ rõ sự sùng bái: “Trực thăng này ở đâu vậy? Đội trưởng Khúc có phải anh tìm được bọn em qua hệ thống định vị?”

Lục Ly không có tâm tư đàm luận vấn đề này, vội vàng báo cáo quá trình điều tra của mình và Mạnh Triết.

“Đội trưởng Khúc vụ này tính thế nào?”

“Vụ án này đã được chuyển cho cảnh sát địa phương giải quyết!” Khúc Mịch liếc nhìn Mạnh Triết một cái: “Điện thoại của cậu không gọi được, nên di của cậu gọi đến Cục cảnh sát báo Đường Ninh mất tích đã ba ngày. Tôi nghĩ ... Hách Minh đã qua kỷ túc xá thu thập tóc của cô bé, đang tiến hành lấy mẫu xét nghiệm.”

Mạnh Triết đang sờ sờ soạng khắp nơi, nghe đến đây, anh ta ngẩn người, lắc đầu lia lịa: “Không phải Tiểu Ninh, nhất định không phải!”

Anh ta rút điện thoại, mặc kệ có sóng hay không nhấn phím gọi loạn xạ.

Máy bay trực thăng đậu trên sân thượng Cục cảnh sát. Vừa đáp xuống Mạnh Triết vội vã chạy đến hướng sảnh chính. Đứng trước cửa phòng pháp chứng hung hăng nhấn chuông cửa.

Lục Ly vội chạy theo ngăn cản: “Mạnh Triết! Cậu quên mình là một cảnh sát hình sự sao?”

Câu nói này thức tỉnh anh ta, như người mất hồn đứng ngây ngốc một chỗ.

Lục Ly biết Mạnh Triết sống với di từ nhỏ đến lớn, Tiểu Ninh lúc nào cũng như cái đuôi nhỏ theo sau lưng cậu ta ... Tình cảm anh em này không phải bình thường.

“Có thể không phải là Đường Ninh ...”

“Không! Em có dự cảm không tốt!”, sắc mặt Mạnh Triết đầy bi thương: “Hơn nữa Đội trưởng Khúc không đơn giản hoài nghi việc gì ... Tiểu Ninh chắc chắn đã xảy ra chuyện ....”

Anh ta đập mạnh lên vách tường, máu từ tay anh chảy xuống.

Điện thoại di động đột nhiên vang lên, Mạnh Triết lấy ra nhìn vào màn hình, khẽ do dự một lát rồi mới nhận điện: “Di! Tiểu Ninh không sao đâu, di đừng lo. Chắc nó lại trốn vào chỗ nào màn mờ máy vi tính. Cháu vận dụng mối quan hệ điều tra ngay lập tức!” Anh ta an ủi di mình vài câu, sau đó mới ngắt máy.

“Đội trưởng Khúc! Đường Ninh đã mất tích quá bốn mươi tám tiếng, em muốn báo án! Hơn nữa em mong được nhận vụ này. Ngay lập tức bắt tay vào điều tra!” Tâm trạng Mạnh Triết rõ ràng hết sức kích động.

“Tình trạng hiện tại của cậu không thích hợp tra án! Tôi cho cậu nghỉ phép!” Khúc Mịch không có đến nửa điểm thương lượng.

Anh ta cuồng quát: “Đội trưởng Khúc! Đây là phân biệt đối xử! Tại sao vụ án của lão đại không cần nghỉ, còn em em phải ngừng lại! Em muốn đích thân tra vụ án này, đích thân tìm ra được Tiểu Ninh, sống phải thấy người .... chết phải thấy xác!”

“Vụ án này do chính tôi phụ trách, cậu hoài nghi năng lực của tôi?” Hàng chân mày Khúc Mịch cau chặt.

“Không phải ... em ...”

“Có phát hiện gì tôi sẽ lập tức thông báo cho cậu. Cậu hãy yên tâm quay về!” Khúc Mịch không nhiều lời, ngữ khí khá bình thản, tâm trạng kích động của Mạnh Triết cũng vơi dần.

Anh ta biết năng lực của mình không bằng Khúc Mịch, tính tình nóng nảy, dĩ nhiên không có lợi cho việc tra án.

Tinh táo một chút suy nghĩ lại ... Mạnh Triết đồng ý theo sự sắp xếp của Khúc Mịch.

Thế nhưng làm sao anh ta có thể ngồi yên ở nhà? Chạy đến những nơi Đường Ninh thường hay lui tới ... Đáng tiếc anh ta cũng không thu hoạch được gì.

Ngày hôm sau, kết quả DNA đã có, chứng thực nội tạng đó là của Đường Ninh. Nghe tin Mạnh Triết như bị sét đánh trúng đầu, một đêm không ngủ khiến hai mắt thâm quầng, vội vã chạy đến cảnh cục.

Anh ta xem đi xem lại kết quả nhiều lần, thực sự không thể tin được vào mắt mình.

“Chúng tôi đã gọi điện thoại thông báo cho di của cậu, bây giờ cậu phải giữ mình tỉnh táo, ở bên cạnh chăm sóc di!” Lục Ly không biết phải an ủi anh ta thế nào, chỉ hi vọng anh ta trở thành chỗ dựa vững chắc cho người thân, lúc này không thể quy ngã.

Mạnh Triết gật đầu, yêu cầu được tham dự cuộc họp nghiên cứu vụ án của Đội, Khúc Mịch đồng ý.

“Hiện tại đã chứng thực nội tạng ấy thuộc về Đường Ninh. Đường Ninh năm nay hai mươi tuổi, là sinh viên đại học XX. Năm ngày trước, sau khi tan học không thấy trở về. Bởi vì cô ta thường hay trốn tiết, chơi trò mất tích nên bạn cùng phòng ký túc đều không để ý.

Mãi cho đến khi mẹ cô ta ba ngày liên tiếp không liên lạc được mới chạy đi báo cảnh sát. Chúng ta đã đến trường điều tra, lấy toàn bộ camera ở khu vực quanh trường đại học để tìm tung tích của Đường Ninh.”

Hách Minh liếc nhìn Mạnh Triết ngồi trong góc, hai mắt anh ta ngấn nước, hai tay cuộn chặt thành nắm đấm.

Mạnh Triết nhìn chăm chăm màn hình, Đường Ninh vai đeo balo, mặc chiếc áo trắng đi tung tăng trên đường. Anh ta đột nhiên kích động, đứng bật dậy ... sau đó từ từ ngồi xuống.

Khúc Mịch liếc Mạnh Triết một cái, rồi nghe Hách Minh tiếp tục báo cáo.

“Căn cứ camera ghi lại, chiều khoảng hai giờ tám phút Đường Ninh ra khỏi cổng trường, đi dọc theo con đường Xuân Huy, ba mươi lăm phút sau tiến vào khu vực không lắp đặt camera. Mười lăm phút sau đó, Đường Ninh tiếp tục xuất hiện tại đường Nam Ninh.

Từ đường Xuân Huy đến phía đường Nam Ninh có hai lối chính, tạm thời chưa xác định cô ta rẽ vào con đường nào. Hơn ba giờ, cô ta dạo phố tại đường Nam Ninh đến tận sáu giờ ba mươi hai phút mới nhận được một cú điện thoại sau đó vội vàng quẹo vào một con hẻm nhỏ. Từ đó chúng ta mất dấu.”

“Nói cách khác có một đoạn từ đường Xuân Huy đi về đường Nam Ninh thì biến mất khoảng mười hai phút, sau đó xuất hiện.” Khúc Mịch cho mọi người xem bản đồ, “Đường Ninh muốn từ đường Xuân Huy qua đường Nam Ninh chỉ có thể qua hai con đường: đường Trung Tâm, và đường Diên Huy. Căn cứ khoảng cách thực tế, và tốc độ bước chân của cô ta, chúng ta có thể phán đoán được chắc chắn là cô ta đi đường nào.”

“Đường Trung Tâm ... nhất định là đường Trung Tâm!” Lục Ly khẳng định.

Đĩ nhiên ... Nếu đi theo đường Diên Huy mất khoảng hai mươi phút; còn nếu đi rẽ vào đường trung tâm mất không đến năm phút, vậy trong bảy phút đó cô ta đã làm gì? Hơn nữa mọi người đều chú ý trên con đường đó có chi nhánh chính của nhà hàng lẩu. Căn cứ theo suy đoán trước đây, chiếc thùng màu đỏ khả năng được ném lên xe tải từ địa điểm này.

Những thứ này trùng hợp ... xem ra không phải ngẫu nhiên.

“Ngay lập tức đến đường trung tâm thăm dò coi có ai nhận ra Đường Ninh hay không!” Khúc Mịch ra lệnh: “Vương Nhân Phù cậu qua bên viễn thông lấy hết danh sách các cuộc gọi, đặc biệt là cuộc gọi trước khi mất tích của Đường Ninh, nhất định phải tra ra người gọi điện thoại cuối cùng cho cô ta là ai! Kha Mẫn ở lại chờ cha mẹ của Đường Ninh, cố gắng làm tốt công tác động viên an ủi!”

Mọi người không ai bảo ai nhanh chóng phân công nhau hành động, bỗng nhiên trung tâm báo án 120 gọi điện thoại đến, trong một cửa hàng bán quần áo tại đường trung tâm phát hiện một tử thi nữ quái dị!

Lại là đường trung tâm? Quái dị tử thi là có ý gì?

Mạnh Triết lao ra nhảy lên một chiếc xe cảnh sát, vọt đi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Búp bê trong tủ kính

Khúc Mịch, Tăng Dĩ Nhu và các cảnh viên trong đội chạy đến cửa hàng quần áo trên đường trung tâm. Cảnh sát khu vực đã giăng đường cảnh giới, chắn đám đông dân chúng đang tụ tập ở bên ngoài hiện trường.

Mạnh Triết ngơ ngác đứng trên bậc thang, ánh mắt nhìn chăm chăm ma-nơ-canh trong tủ kính.

Ma-nơ-canh ấy thấp hơn so với những con khác nửa cái đầu, tóc vén cao lộ ra cần cổ mảnh khảnh. Trên người mặc bộ lễ phục trắng, xương quai xanh hoàn mỹ và gợi cảm; ngực, eo, mông rất chuẩn, đôi chân thon dài tron mịn, móng tay móng chân được sơn hồng.

Tăng Dĩ Nhu cảm thùng y cụ đi vào bên trong, thoáng liếc Khúc Mịch một cái, dừng lại, cô xoay người nhìn theo tầm mắt của anh.

Ma-no-canh rất chân thực!

Tăng Dĩ Nhu đột nhiên có cảm giác lạ lẫm, nhìn thật kỹ gương mặt con búp bê ấy. Da dễ trắng nõn, đôi mắt nhắm nghiền, hàng mi cong dài, miệng hơi nhếch như đang cười. Thật giống công chúa đang chìm trong giấc mộng!

Cô ta là người thật! Hơn nữa người này tất cả mọi người đều biết, chính là cô bé Đường Ninh đang mất tích!

Bình thường khi gặp Đường Ninh đều là dáng vẻ của một cô nhóc lí lắc, còn bây giờ, một Đường Ninh ở trong tủ kính, được trang điểm tỉ mỉ, ngay lập tức biến thành một cô gái xinh đẹp, nết nết.

“Bác sĩ Tăng!” Khúc Mịch vẫn nhìn chăm chăm vào tủ kính: “Đây chính là bộ thi thể ... xinh đẹp nhất mà tôi chứng kiến!”

Thật sự rất đẹp, lại còn được đặt trong tủ kính, trông không khác __ __ __ Một tác phẩm nghệ thuật. Không biết tại sao Tăng Dĩ Nhu lại liên tưởng đến những chữ này.

Thi thể không khiến cho người nhìn cảm thấy đáng sợ, trái lại lại khiến cho người ta một cảm giác không nỡ chạm vào.

“Đội trưởng Khúc, bác sĩ Tăng, chụp ảnh hiện trường xong chưa? Chúng tôi bắt đầu lấy dấu vân tay và vật chứng được chứ!” Lâm Thụy cũng đã đến, nhìn thấy tất cả mọi người đều ở bên ngoài cửa hàng, anh ta hơi kinh ngạc.

Không phải nói là có nữ thi thể sao? Sao lại có tâm trạng đứng ngắm nghía quần áo thể này? Anh ta cũng đưa mắt nhìn theo hướng mọi người, hai mắt tròn tròn ngạc nhiên, không tin tưởng vào mắt mình.

Đột nhiên ánh đèn flash lóa lên, mọi người giật mình, quay trở về thực tại. Ngay tại khúc quanh, có một người đang cầm chiếc máy ảnh chuyên dụng chụp ảnh.

Lục Ly sai bước đến, đoạt lại chiếc máy ảnh, nhanh chóng tháo cuộn phim xuống.

“Đội phó Lục, dù sao chúng ta cũng là người quen, anh dàn xếp một chút được không?” Hoắc Thẻ Ni giọng xu nịnh: “Tôi đảm bảo không chụp chính diện, anh nên tin tưởng tay nghề của tôi.”

“Tôi cũng tin tưởng tay nghề của tôi, chưa được phép của cảnh sát, cô không được phép tự ý chụp ảnh, gây cản trở người thi hành công vụ.” Lục Ly không rảnh nhiều lời với cô ta, xả toàn bộ cuộn phim ra trước ánh sáng, sau đó ném vào thùng rác.

Hoắc Thẻ Ni cực kỳ tức giận nhưng chỉ biết dậm chân tại chỗ, không còn cách nào khác. Cô từng tiếp xúc với Lục Ly không chỉ một lần, biết rõ tính tình của anh ta. Nếu ngoan cố không chừa còn bị anh ta tịch thu luôn máy ảnh.

Không còn cách nào khác, cô ta bỏ máy vào trong balo, ngoan ngoãn đứng phía sau đường cảnh giới cùng đám đông theo dõi sự việc. Vương Nhân Phủ đứng sát đường cảnh giới, trông thấy ai đưa điện thoại lên chụp sẽ ngăn cản ngay lập tức, lần trước trong án ‘Hong Y nam đồng’ anh ta đã bị giáo huấn vụ rò rỉ thông tin này một trận rồi.

Nhóm Khúc Mịch bắt đầu tiến vào trong cửa hàng, bà chủ sợ đến người run cầm cập, hiện tại vẫn chưa thể tỉnh táo lại. Cô ta đứng chôn chân ở góc nhà, sắc mặt cực kỳ khó coi.

“Ai là người đầu tiên phát hiện thi thể?” Khúc Mịch lướt nhìn toàn bộ nhân viên: “Máy giờ? Tình huống lúc đó ra sao?”

“Tôi ... Là tôi ...” Một cô gái chừng hai mươi tuổi, mặc đồng phục, lắp bắp lên tiếng, chắc chắn là bị dọa sợ chết khiếp.

“Cô ngồi xuống, từ từ kể lại, đừng sợ!” Hách Minh khẽ an ủi cô ta: “Có cảnh sát chúng tôi ở đây sẽ không còn bất cứ nguy hiểm gì nữa. Bây giờ cô từ từ nhớ lại, không được bỏ qua bất kỳ chi tiết nào dù là nhỏ nhất!”

Dứt lời anh ta cho người rót cho cô gái một ly nước.

Dưới sự động viên của Hách Minh, cô ta dần trấn định, kể lại quá trình mình phát hiện thi thể.

Cửa hàng có tổng cộng bốn nhân viên, mỗi cuối tuần thay phiên nhau mở cửa. Ngày hôm nay đến lượt cô.

Hơn tám giờ sáng, cô đến cửa hàng, theo lệ thường mở cửa chính, rồi vào trong mở cửa cuốn nơi cửa sổ.

Cô đem y phục mới thay cho các ma-no-canh. Khi đến trước thi thể cô cảm giác rất lạ vì trang phục đó không thuộc về cửa hàng. Cô ta cẩn thận kiểm tra lại, phát hiện thì ra đó là người ... cô ta sợ đến mức ngất xỉu.

Khi đồng nghiệp đến, phát hiện cô ta nằm trên nền nhà, liền lay dậy. Cô ta chỉ vào tủ kính, hét lớn, đồng nghiệp nhanh chóng báo bà chủ, rồi gọi điện thoại báo cảnh sát.

“Trừ cô ra còn ai tiếp cận thi thể không?” Lục Ly lên tiếng hỏi.

Cô ta lắc đầu: “Đâu có ai dám bén mảng đến gần đó, chỉ tưởng tượng thôi cũng đã khiếp sợ!”

“Tối hôm qua ai trực?” Lục Ly hỏi tiếp. Một người phụ nữ lớn tuổi hơn một chút tiến lại gần.

Phụ trách đóng cửa thường là hai nhân viên ca tối, ngày hôm qua một trong hai người vì gia đình có việc nên xin về trước, còn lại mình cô ta. Đến hơn chín giờ, thấy không còn khách nên đóng cửa sớm. Cô ta nhớ rất rõ, chính tay hạ cửa cuốn xuống trước, khi ấy không phát hiện có thêm thi thể. Sau đó cô ta cẩn thận kiểm tra cửa nẻo một lần nữa, rồi mới khóa cửa chính ra về.

“Sao cô phải kiểm tra cửa nhiều lần xem đã khóa hay chưa?” Lục Ly nhanh chóng nắm bắt trọng điểm.

“Bởi vì phía cửa sau có con hẻm nhỏ, khá vắng, bình thường hay có người vô gia cư ngủ lại. Tôi sợ bọn họ lên vào trộm đồ, vì vậy mỗi tối đều dặn nhân viên phải kiểm tra thật kỹ cửa nẻo, đặc biệt là cửa sau!” Bà chủ đứng ra giải thích, tâm trạng cũng đã khá hơn nhiều, có thể nói chuyện bình thường trở lại: “Vốn dĩ tôi nghĩ đợi buôn bán nửa năm nữa, có chút tiền dư sẽ sắm một cái camera, ai ngờ gặp phải chuyện này.”

Trong cửa hàng không có camera, chìa khóa cửa hàng nhân viên nào cũng có một cái, cửa sau khá khuất, tụ tập nhiều người vô gia cư, xem ra tình hình không quá lạc quan.

Cửa chính và cửa sổ đều đã được kiểm tra cẩn thận, không bị phá khóa. Khả năng hung thủ có chìa khóa, hoặc biết cách mở khóa.

Khúc Mịch đồng ý đề phía Lâm Thụy cho người vào thu thập vật chứng, phía bên kia tử thi đã được đặt nằm xuống đất.

Dĩ Nhu nhìn vào gương mặt tươi cười của Đường Ninh, lần đầu tiên trong cuộc đời làm pháp y, đôi tay cô đột nhiên run rẩy.

Rốt cục tên hung thủ đã làm gì với cô bé này? Tại sao trước khi chết lại có nụ cười bình an như vậy?

Tăng Dĩ Nhu không nghĩ ra được quá trình gây án và trạng thái tâm lý của hung thủ, càng không dám tưởng tượng Đường Ninh đối mặt với tên hung thủ đó như thế nào!

Tuổi trẻ phơi phới, chỉ trong nháy mắt biến thành một cỗ thi thể lạnh như băng, bỗng nhiên Tăng Dĩ Nhu cảm thấy cực kỳ xót xa trong lòng.

Làm công tác thi kiểm sợ nhất là gặp phải người quen, tâm trạng ảnh hưởng rất lớn đến độ chuyên nghiệp trong công tác.

Cô đứng dậy, một mình đi đến một góc, bình tĩnh trở lại, sau đó mới tiến tới thi thể lần nữa, ngồi xổm xuống.

Tăng Dĩ Nhu mở máy ghi âm: “Về ngoài thi thể --- Rất xinh đẹp, không nhìn ra được ngoại thương; nét mặt --- Sung sướng!” Cô ngừng lại một chút, cô muốn tìm ra được một từ thích hợp nhất để miêu tả chính xác về mặt của nạn nhân lúc này.

“Tử thi mặc một bộ lễ phục trắng, gương mặt trang điểm tinh xảo, trên chân không mang giày, sơn móng tay màu hồng nhạt. Bây giờ tôi sẽ cởi quần áo nạn nhân, kiểm tra vết thương trên thân thể.”

Cô từ từ cởi bỏ lễ phục trên người Đường Ninh, từ ngực đến xuống phía dưới rốn có một đoạn vết khâu dài, bề rộng bằng một ngón tay. Vết khâu tương đối chính tề, đường may có độ lớn bằng nhau, rất đều.

Những nơi khác không có vết thương. Toàn thân da thịt trắng nõn, sạch sẽ, còn có độ đàn hồi.”

“Tôi cần phải đưa tử thi về Cục cảnh sát tiến hành giải phẫu. Căn cứ tình trạng thi thể, không phải là chết rồi mới bị mổ bụng. Gương mặt mỉm cười, khả năng đã bị bỏ thuốc, sau đó tiến hành mổ bụng.” Tăng Dĩ Nhu vừa tháo găng tay vừa kết luận.

Pháp chứng cạo một lớp phấn trang điểm, lông mi, và sơn môi trên mặt Đường Ninh, cắt đầu móng tay, móng chân, cạo lớp sơn móng để lấy mẫu xét nghiệm. Lễ phục trên người nạn nhân cũng được cho vào túi vật chứng. Tất cả đều được mang về khoa kiểm tra dấu vết và vân tay lưu lại.

Thi thể Đường Ninh được bọc bằng vải trắng, vừa được đưa ra phía cửa thì Mạnh Triết xông đến.

Lục Ly sớm đoán được tâm trạng bất ổn của anh ta, nên đã căn dặn người đứng bên cạnh. Trông thấy anh ta nhào về phía thi thể, hai người hai bên ghim chặt cánh tay anh ta. Thế nhưng, sức anh ta rất khỏe, hai người không giữ nổi, anh ta vọt đến bên thi thể.

“Tiểu Ninh!” Mạnh Triết gào lên, muốn vạch tám vải trắng, nhưng khi đưa đến trước mặt, bàn tay run lên bần bật.

Anh ta không có đủ dũng khí mở tám vải ấy, hét lên một tiếng rồi bỏ chạy.

Lục Ly nhìn theo bóng dáng Mạnh Triết, âm thầm thở dài. Tuổi trẻ một lần đau đớn, một lần vấp ngã mới có thể trưởng thành. Thế nhưng ... lần này cú ngã ấy quá nặng, không biết Mạnh Triết có thể chịu đựng được hay không!

Thi thể được chở về Cục cảnh sát, Tăng Dĩ Nhu và trợ lý Khang Bình ngay lập tức tiến hành nghiệm thi. Khoa pháp chứng bắt tay vào phân loại vật chứng, xét nghiệm, hy vọng sớm tìm thấy được chút manh mối.

Phía Khúc Mịch cũng không rảnh rỗi. Anh cho người lấy ảnh Đường Ninh đến khu vực đường trung tâm và đường Nam Ninh dò hỏi. Lục Ly tiến hành điều tra cửa sau của cửa hàng quần áo. Cửa hàng này nhất định không phải là hiện trường đầu tiên!

Cha mẹ Đường Ninh nhận được điện thoại của cảnh sát ngay lập tức từ thành phố Lâm chạy đến. Người tiếp đón bọn họ là Kha Mẫn. Vốn dĩ là cô gọi điện thoại thông báo cho họ sự mất tích của Đường Ninh khả năng có thể là tử vong, không ngờ bây giờ lại biến thành nhận diện thi thể.

Mấy chữ ‘Nhận diện thi thể’ khiến mẹ Đường Ninh ngất xỉu tại chỗ. Ba cô ta cố nén bi thương theo Kha Mẫn đến khu nhà pháp chứng.

Thi thể Đường Ninh được đặt trong phòng giải phẫu tại lầu ba. Tăng Dĩ Nhu vừa chuẩn bị xong phòng giải phẫu.

Ba Đường Ninh tiến vào, Khang Bình vạch một góc vải trắng trên người Đường Ninh, lộ ra gương mặt của cô ta.

“Tiểu Ninh...” Ba Đường vô đến, nâng khuôn mặt cô ta lên: “Tiểu Ninh còn đang cười đây nè... Có phải nó trúng thuốc mê hay không? Anh cảnh sát.... Anh nhìn đi, sờ nó đi... cơ thể còn ấm!”

Ba Đường kích động hô lớn, đưa tay kéo mạnh tấm vải trắng, muốn dùng tay để cảm nhận nhịp tim của con gái. Chứng kiến vết thương trước ngực, ông ta ngây ngốc, đứng tại chỗ.

“Ông nhìn kỹ giúp chúng tôi, phân biệt nạn nhân có phải là Đường Ninh hay không?” Kha Mẫn tuy không đành lòng nhưng theo trình tự, cũng phải lên tiếng hỏi.

Chứng kiến quá nhiều lần người thân đến nhận thi, gặp phải cảnh người đầu bạc tiễn người đầu xanh, trong lòng cô ta đều rất khó chịu.

“Là ai... Là ai rạch bụng Đường Ninh ra?” Ba Đường đột nhiên tức giận, quay sang mọi người gào thét, cuối cùng tầm mắt rơi vào bàn tay đang đeo găng phẫu thuật của Tăng Dĩ Nhu: “Chưa được người nhà đồng ý, ai cho các người được phép giải phẫu? Tiểu Ninh chưa chết, chính các người mổ sống nó!”

Cảm nhận được tâm trạng kích động của ông ta, Khang Bình vội vàng chắn trước mặt Tăng Dĩ Nhu: “Ông Đường, thời điểm phát hiện thi thể là như vậy, chúng tôi còn chưa tiến hành giải phẫu.”

“Không thể, trên đời này không có người nào hung tàn đến mức đó! Tiểu Ninh là con bé đáng yêu ngoan ngoãn, quan hệ rất tốt với mọi người, ai dám đối xử với con bé như thế!” Gương mặt ông ta đầy nước mắt, nhìn con gái nằm bất động.

“Ông Đường, tâm trạng của ông chúng tôi có thể hiểu”, Tăng Dĩ Nhu bình tĩnh tiến tới, “Đường Ninh là một cô gái rất đáng yêu, tôi rất thích cô bé. Mọi người có thể không ai chấp nhận được chuyện này, nhưng sự thật phơi bày trước mắt.

Tôi nghe Đường Ninh kể, ông Đường là một người bố rất bình tĩnh, tôi nghĩ, cô bé không hi vọng trông thấy ba mình tâm trạng xuống dốc như thế này. Hung thủ rất tàn nhẫn, không chỉ giết người mà còn mổ bụng, lôi sạch sẽ nội tạng đưa đến nhà hàng lẩu.

Tôi cần phải giải phẫu thi thể Đường Ninh, từng bước điều tra chân tướng cái chết của cô bé, tìm ra được manh mối, hiệp trợ cảnh sát mau chóng bắt được hung thủ. Ông... Đồng ý cho chúng tôi tiến hành giải phẫu không?” Dứt lời cô đưa đến trước mặt ông ta một tờ giấy.

“Ý cô nói nội tạng người trong nhà hàng lẩu là của Đường Ninh sao?” Sắc mặt ba Đường trắng bệch, cả người run lên như lá rụng mùa thu.

Nước mắt ông ta rơi lã chã, bàn tay run rẩy vuốt lên vết khâu trên bụng con gái: “Tiểu Ninh đau đến mức nào, Tiểu Ninh sẽ sợ đến mức nào! Tiểu Ninh....”

Phi~ ~ ~

Chịu cú sốc quá lớn, một ngụm máu từ miệng ông ta phun ra, bắn tung tóe lên thi thể Tiểu Ninh.

Tăng Dĩ Nhu chau mày: “Ông Đường xin nén bi thương, thi thể đã được nhận rõ ràng, mời ra khỏi phòng giải phẫu. Theo quy định, cần ông ký vào Giấy chấp nhận giải phẫu.”

--- Người phụ nữ này thường ngày nhìn rất ôn hòa, nhưng một khi bước vào công việc lại trở nên một cô gái lạnh lùng, lãnh đạm như thế! Chẳng trách mình giới thiệu bạn trai cho cô ấy mà không được... Ai dám cưới một người vợ như thế chứ? Phụ nữ phải yếu đuối một chút mới có thể cuốn hút được đàn ông.

Nghĩ đến đây sắc mặt Kha Mẫn khê biến, tựa như đang nghĩ về chuyện gì đó.

“Tiểu Ninh đã bất hạnh như thế mà còn...” Ba Đường không nói nên lời, nghĩ đến cái chết thảm khốc của con mình... bây giờ phải chịu thêm một lần rạch bụng nữa... ông ta không thể chịu nổi.

“Chính vì như vậy nên chúng tôi mới phải nhanh chóng giải quyết, cố gắng bắt được hung thủ, không để cho hắn nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật. Ông Đường, ông cứ chờ một phút, cảnh sát phá án trễ hơn một phút, hung thủ lại có thêm một phút cơ hội rat ay giết người!” Tăng Dĩ Nhu lần thứ hai đưa Giấy chấp nhận giải phẫu đến trước mặt ông ta.

Ba Đường cắn chặt môi, nén bi thương, hạ bút ký tên. Chữ ký ấy chẳng còn mang vẻ tiêu sái, phóng khoáng thường ngày mà bây giờ xiêu xiêu vẹo vẹo.

Kha Mẫn đưa ba Đường ra ngoài, Tăng Dĩ Nhu bắt đầu công việc.

Cô kiểm tra lại một lần nữa toàn thân của tử thi, xác nhận không có vết thương, sau đó mới cẩn thận mở vết khâu, mở ổ bụng.

Bên trong trống rỗng, tim, gan, ruột, phổi đều mất sạch, chỉ còn ống dẫn trứng, buồng trứng và tử cung.

Tăng Dĩ Nhu cau mày, cẩn thận kiểm tra lại một lần nữa, sau đó khâu lại vết thương. Chỉ khâu của hung thủ được đặt vào trong túi vật chứng mang đến lâu hai cho phòng pháp chứng xét nghiệm.

Cô tăng ca, cố gắng viết cho xong báo cáo, vừa hoàn tất, ngẩng đầu liền trông thấy Khúc Mịch đứng trước cửa từ bao giờ.

“Đi vào sao không chào hỏi? Cửa chính của khoa pháp chứng sử dụng khóa vân tay, làm sao anh có thể đi vào được?” Vừa thoát khỏi khu vực của đội hình sự, tưởng chừng được yên tĩnh, ai ngờ vẫn phải dính với Khúc Mịch như hình với bóng.

“Tuy rằng tôi không hề thích cung cách cô hỏi tôi, nhưng vẫn phải trả lời!” Khúc Mịch xoay người: “Thứ nhất, trước khi vào trong tôi có gõ cửa, là cô làm việc quá chú tâm không nghe thấy; thứ hai tôi là Đội trưởng đội hình sự có đặc quyền, khóa này có lưu vân tay của tôi.”

“Được rồi!” Tăng Dĩ Nhu chẳng làm gì được anh, đưa báo cáo cho anh: “Vừa vắn viết xong, đỡ phải đi qua đó!”

Anh nhận lấy, hàng lông mày cau chặt.

“Sao? Khó nhận đúng không?” Tăng Dĩ Nhu rót ly nước, để anh ngồi xuống xem từ từ: “Anh nghĩ tên hung thủ là loại người gì?”

Khúc Mịch không trả lời câu hỏi của Tăng Dĩ Nhu, mà hỏi ngược lại cô.

“Theo kết quả nghiệm thi, hung thủ là người có kiến thức về giải phẫu người. Không loại trừ khả năng là một bác sĩ, người làm việc trong lò mổ, hoặc ... Cũng có thể là một pháp y. Hơn nữa hẳn có trình độ thẩm mỹ rất cao, có khuynh hướng biến thái. Hẳn không cho rằng mình đang giết người mà là đang hoàn thành một ... Tác phẩm nghệ thuật.”

Đáy mắt Khúc Mịch tràn ngập ba chữ ‘Có hứng thú’, anh ra hiệu Tăng Dĩ Nhu nói tiếp.

“Người chết đều bắt đầu thối rữa từ nội tạng. Hung thủ móc sạch nội tạng vì muốn duy trì được độ tươi mới. Còn những nội tạng kia cũng được anh ta xử lý gọn ghẽ, ướp đá cẩn thận; tôi suy đoán hẳn là một người có khuynh hướng hoàn mỹ, hoặc mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế, không thể chịu đựng được sự hư hỏng, xấu xí.”

Tăng Dĩ Nhu vừa nói vừa tưởng tượng quá trình hung thủ gây án, khẽ rung mình một cái.

“Những phương diện khác thì tôi tán thành, chỉ là không đồng ý nghề nghiệp mà cô nói tới”, Khúc Mịch tiếp lời, “Hung thủ có con mắt nghệ thuật, loại trừ công việc trong các lò mổ. Hơn nữa là một bác sĩ pháp y độ khả thi cũng không lớn. Hung thủ có thời gian riêng tư khá nhiều, do vậy nhất định là người có công việc tự do linh hoạt. Hẳn có thể nhốt mình trong phòng mấy ngày liền mà không ai quấy rầy, thậm chí còn là một cú đêm. Chiều mới bắt đầu một ngày của hắn, và khi đêm xuống chính là thời điểm hắn hưng phấn nhất.”

“Có con mắt nghệ thuật, tôi đồng ý. Bộ lễ phục hắn mặc trên người Đường Ninh nằm trong bộ sưu tập được thiết kế phiên bản có giới hạn được trình diễn trong tuần lễ thời trang năm nay. Không ít mình tình tham dự đều diện những bộ cánh trong bộ sưu tập này ...”

“Khoan đã!” Khúc Mịch đột nhiên cắt ngang lời cô: “Cô có đọc báo mấy ngày trước không?”

Tăng Dĩ Nhu ngẩn người, không hiểu anh muốn gì. Khúc Mịch liếc nhìn kệ tạp chí trong góc, nhanh chân bước đến.

“Cô xem đi!” Anh lấy một tờ đưa cho Dĩ Nhu.

Đây là tờ báo phát hành vào đúng ngày ‘Nội tạng người’ được phát hiện trong nhà hàng lẩu. Trên tiêu đề mục giải trí ‘Ngôi sao XX đang chuẩn bị tham gia tuần lễ thời trang YY thì bộ lễ phục bị cướp mất, cô ta hoảng loạn ngất xỉu ngay tại chỗ phải đưa vào bệnh viện.’

Qua đến tờ báo hai ngày sau lại có tin ‘Nữ minh tinh xuất viện’, còn có thông tin quản lý của cô ta đã báo cảnh sát, hy vọng có thể nhanh chóng tìm được bộ lễ phục.

Nữ nghệ sỹ khi tham gia các hoạt động, rất nhiều người được các thương hiệu lớn tài trợ trang phục. Số khác thì thuê tại các cửa hàng của những thương hiệu nổi tiếng, trong trường hợp làm dở và hỏng, buộc phải bồi thường. Những bộ lễ phục trong bộ sưu tập ấy giá không dưới sáu ngàn tệ, đủ để ‘Ngôi sao hạng ba’ ấy đền một mối.

Tuy nhiên, mất lễ phục mà được lên tiêu đề bài báo, coi như cũng có chút giá trị.

Khúc Mịch lập tức liên lạc cho cảnh viên cấp dưới điều tra, hỏi thăm tình huống cụ thể.

Kiểu dáng và màu sắc bộ lễ phục giống như đúc bộ lễ phục mặc trên người Đường Ninh. Khúc Mịch có thể quả quyết hung thủ trộm đồ của cô minh tinh này, sau đó mặc lên người Đường Ninh, thừa dịp không có ai để ý thì chuyển đến tủ kính trưng bày của cửa hàng quần áo.

“Lập tức giúp tôi liên hệ với nữ minh tinh đó, yêu cầu cô ta sáng sớm ngày mai có mặt tại đội hình sự!” Khúc Mịch cúp điện thoại: “Xem ra cô diễn viên hạng ba này có vận khí khá tốt, sắp sửa lại được lên báo, nếu quản lý biết cách còn có thể sinh ra được thêm hàng ngàn tin tức.”

Thời nay, minh tinh nhiều như sao trên trời, không muốn bị quên lãng thì phải gây sự chú ý! Trôi sinh không quyền rũ thì phải phẫu thuật, bảo đảm sẽ dành được chỗ đứng, phải biết hành động khác người, một lần sẽ nổi tiếng.

Tăng Dĩ Nhu cau mày, rêu rao cái chết của một cô gái đáng thương thì có thể yên tâm thoải mái mà sống được ư?

Cốc! Cốc! Cốc!

Bên ngoài có tiếng gõ cửa, Dương Thâm đẩy cửa đi vào: “Anh trông thấy phòng làm việc của em còn sáng đèn, chắc chắn lại tăng ca ... Chúng ta ...” Nhìn thấy Khúc Mịch, câu nói được nửa chừng liền dừng lại: “À! Đội trưởng Khúc, muộn như vậy vẫn chưa về sao?”

“Ừm! Mỗi khi bác sĩ Tăng tăng ca viết báo cáo tôi đều ở đây!” Khúc Mịch giọng lạnh lùng.

Cây này của Khúc Mịch sao ám muội vậy? Thế nhưng anh nói không sai. Khúc Mịch luôn sốt ruột chờ được xem báo cáo, nếu có nghiệm thi thì ngồi chờ kết quả.

“Ha ha ha! Đội trưởng Khúc làm việc thật nghiêm túc, thật không hổ danh là Đội trưởng! Có điều ... ngày nay người ta có một thiết bị tên là điện thoại; thật ra, Đội trưởng Khúc không cần phải đích thân đến đây!” Dương Thâm cười cười nói nói, thế nhưng trong câu từ toàn là gai nhọn.

“Không! Bạn bè hay bạn học dùng điện thoại nói chuyện là được. Mọi quan hệ giữa tôi và bác sĩ Tăng không phải bình thường.”

Ý anh là quan hệ của anh và cô là quan hệ gì? Hai người bọn họ đấu vô mồm, dừng lời cô vào chứ. Rõ ràng đều là hai người đàn ông ưu tú, vậy sao gặp nhau cứ như hai con gà trống hiếu chiến? Tăng Dĩ Nhu chợt nhớ tới câu “Trời đã sinh Du sao còn sinh Lược”? Trong một số thời khắc, lòng đồ kỵ của đàn ông còn ghê gớm hơn đàn bà.

“Tôi xong việc rồi! Hai người ở lại cứ tiếp tục nói chuyện!” Tăng Dĩ Nhu lấy mũ và áo khoác trên giá.

“Tôi đưa cô về!”

“Anh đưa em về!”

Hai người đồng thanh.

Tăng Dĩ Nhu cau mày, cái này cũng tranh nhau sao?

“Không phiền hai anh, hôm nay tôi có lái xe!” Dĩ Nhu không thèm để ý đến bọn họ, rời khỏi văn phòng, đi thẳng đến bãi đậu xe.

Cô vừa khởi động, ngẩng đầu nhìn Khúc Mịch đứng ngáng trước xe.

“Bác sĩ Tăng! Hôm nay tôi không lái xe đến!” Khúc Mịch gõ gõ kính xe.

Tăng Dĩ Nhu mở cửa: “Sao vừa rồi còn nói muốn đưa tôi về!”

“Đứng! Em lái xe, tôi ngồi, đưa em về!” Anh coi như đây là chuyện đương nhiên, ngồi ghé phụ lái, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Trời! Sao cô có cảm giác như mình bị lột bấy vậy! Quên đi! Cùng anh tranh luận chẳng có bất kỳ ý nghĩa gì. Hơn nữa, Lục Ly và Mạnh Triết mất tích, rồi phát hiện ra thi thể Đường Ninh, anh làm liên tục không ngừng nghỉ, thôi thì cho anh chợp mắt một lát.

“Bác sĩ Tăng, em lấy áo khoác của em ở phía sau cho tôi đắp!” Anh nhắm mắt, giọng điệu như đang ra lệnh cho hạ cấp.

Dĩ Nhu do dự một chút, rồi cũng xoay người lấy áo đắp lên cho anh, tiện tay mở máy lạnh nhỏ một chút.

Khốn khiếp thật! Anh là ông trời hay sao mà cô lại rậm rạp phục tùng đến thế này.

Bíp bíp bíp! Tiếng còi xe dài vang lên, Dĩ Nhu ngẩng đầu nhìn, là Dương Thâm đang từ từ chạy đến, cô vội vàng phát tay chào tạm biệt.

“Bác sĩ Tăng, tôi sống tại Hoa viên Thế Kỷ!” Anh không mở mắt.

Tăng Dĩ Nhu bây giờ mới biết anh sống ở đâu. Hoa viên Thế kỷ là một tiểu khu xa hoa, có thể nhìn ra được, để có thể giữ chân nhân tài Cục cảnh sát bỏ ra không ít vốn liếng.

Hai nhà họ một Nam một Bắc, gọi là tiện đường? Nhưng người đã ngồi trên xe, cô không còn cách nào khác, lái xe đi về hướng Bắc, đưa đại thần cao quý này về nhà.

Đây là đưa cô về ư? Rõ ràng cô là tài xế miễn phí thì có.

Xe dừng lại trước cổng Hoa viên Thế Kỷ, Tăng Dĩ Nhu nhìn người đàn ông đang say ngủ trên vị trí phụ lái, không nỡ đánh thức anh dậy.

Cô tắt máy xe, cũng tựa lưng vào thành ghế, nhắm mắt dưỡng thần, đại não cũng như xe hơi ... ngừng hoạt động.

Cô rất nhanh thiếp đi. Không hiểu sao ở bên cạnh Khúc Mịch cô luôn cảm thấy rất dễ ngủ. Có lẽ là do anh là một cảnh sát ưu tú, khiến trong lòng cô cảm thấy an tâm hơn.

Chờ đến khi tỉnh lại, cô phát hiện mình đang nằm trên giường, bốn phía bài trí đầy xa lạ.

Giường lớn, nội thất trắng tinh, tủ đầu giường có một chiếc đèn bàn đơn giản. Phía cửa sổ đặt một chiếc trường kỉ, rèm cửa sổ màu xám tro xen lẫn họa tiết màu xanh lam.

Tăng Dĩ Nhu ngồi dậy, chân đạp lên chiếc thảm màu trắng, cúi đầu nhìn quần áo ngủ trên người ... Cô khẽ cau mày.

“Đây là nhà tôi, áo ngủ trên người em là do tôi nhờ dì giúp việc thay!” Tăng Dĩ Nhu còn đang suy nghĩ mông lung thì Khúc Mịch bước vào giải thích: “Phòng dành cho khách chưa dọn dẹp, nên tôi để em nằm phòng của tôi.”

Cô liếc nhìn đồng hồ treo tường, đồng hồ đơn giản, mười hai chữ số rõ ràng, quả nhiên là phong cách của Khúc Mịch.

“Bây giờ là bốn giờ, còn hai tiếng nữa trời sẽ sáng hẳn. Chúng ta không phải lần đầu tiên ở cùng một mái hiên, do vậy không cần phải ngạc nhiên!” Khúc Mịch đưa ly nước trái cây đến: “Bụng rỗng không thích hợp uống sữa tươi, uống cái này rồi ngủ thêm một chút!”

Dứt lời anh rời khỏi phòng.

Được rồi! Theo lời anh nói, không phải lần đầu tiên bọn họ ở cùng một nhà qua đêm, không cần quá ngạc nhiên. Hơn nữa, ngoại trừ bọn họ còn có dì giúp việc.

Uống hết ly nước trái cây, cô muốn vào phòng tắm súc miệng. Mở một cánh cửa, cô phát hiện đây là phòng thay quần áo.

Một dãy áo sơ mi trắng, kiểu dáng gần giống nhau, mua nhiều như vậy làm gì. Quần tây được ủi thẳng nếp; còn có áo khoác, áo gió đều được treo một cách ngăn nắp. Đối diện là kệ giày, từng đôi giày tây đen bóng lường.

Phía trên là kệ để cà vạt và măng-sét, trông khá tinh xảo, đều là hàng hiệu. Một người đàn ông nhiều quần áo, giày dép và phụ kiện hơn cả phụ nữ như cô.

Nhà là Cục cảnh sát cung cấp, xe là Cục điều đến, còn quần áo, giày dép chắc là tự mua. Anh tiêu xài thật hoang phí, không biết tiền lương hàng tháng có đủ tiêu không!

Haizza! Người ta có đủ tiền xài hay không mắc mớ gì đến mình? Tăng Dĩ Nhu cảm giác mình quan tâm quá mức rồi.

Cô bước ra, đẩy một cánh cửa khác, bây giờ mới là nhà tắm.

Bồn rửa tay màu trắng, toilet màu trắng, bồn tắm màu trắng, trên kệ sắp xếp những khăn tắm màu trắng gọn gàng.

Lạnh lẽo, không màu sắc, có bệnh thích sạch sẽ, trong căn phòng này đều mang đậm dấu ấn Khúc Mịch.

Tăng Dĩ Nhu lấy một chiếc ly ở trong ngăn kéo, súc miệng xong ra ngoài thì nằm xoài trên giường.

Nệm êm, gối êm, nằm lên thật thoải mái.

Một lát sau, Tăng Dĩ Nhu lại mơ mơ hồ hồ. Đúng là chăn ấm nệm êm có tác dụng rất lớn đến chất lượng giấc ngủ. Không biết nhãn hiệu gì, ngày mai sẽ đi mua một bộ.

Lần thứ hai tỉnh dậy đã là tám giờ sáng.

Trời đất! Sao cô ngủ say như vậy. Nhìn sơ là biết hôm nay lại trễ làm.

Cô vội vàng bò dậy, vào phòng tắm làm vệ sinh cá nhân, đến khi ra ngoài đã trông thấy trên giường bày bộ quần áo của cô đã được ủi thẳng, bên cạnh có bộ đồ lót màu trắng.

Nhìn là biết mới tinh, chỉ là ... có đúng size không nhì? À ... bộ đồ lót này ai mua? Không phải là ... Còn nữa rõ ràng hôm qua cô ngủ trên xe, sao nằm trên này rồi ... không phải là ...

Tăng Dĩ Nhu nóng ran khắp mặt, nghe thấy tiếng bước chân, cô vội khóa trái cửa phòng.

“Em tỉnh rồi, thì thay quần áo xuống ăn sáng!” Thanh âm Khúc Mịch truyền đến: “Chín giờ sẽ có cuộc họp, em nhanh lên một chút!”

Dĩ Nhu nghe tiếng bước chân dần xa, cô nhanh chóng thay quần áo rời khỏi phòng.

Bây giờ cô mới phát hiện cô ở lầu một, xuống lầu là phòng khách rất lớn, phía sau phòng khách là phòng ăn.

Khúc Mịch đang ngồi đọc báo, trên bàn có bánh bao, sữa nóng, trứng ốp-la và một chai sốt mayonnaise.

“Y phục rất vừa!” Anh liếc Tăng Dĩ Nhu một chút, sau đó cúi đầu tiếp tục đọc báo.

Tăng Dĩ Nhu vô thức lấy hai tay che trước ngực, liếc thấy anh khẽ mỉm cười, cô đột nhiên tỉnh táo hẳn.

Cô mặc chiếc áo sơ mi, còn có áo khoác ngoài, anh đâu có cặp mắt nhìn xuyên thấu sao biết có vừa hay không? Chắc là anh đang trêu cô thôi!

Hai người ngồi đối diện nhau không nói tiếng nào, dùng xong điểm tâm thì cùng nhau đến Cục cảnh sát.

“Bác sĩ Tăng, cô về văn phòng sắp xếp công việc rồi qua đây dự họp!”

Buổi họp nghiên cứu vụ án, Dĩ Nhu thích nhất là thời điểm này, đặc biệt là nghe anh phân tích về hung thủ, rất có logic.

Tối hôm qua hình như anh chưa nói hết ý của mình, Tăng Dĩ Nhu muốn được nghe cao kiến của anh.

Vương Nhân Phủ đứng trước cửa sổ nhìn hai người bọn họ cùng nhau tiến vào Cục cảnh sát. Bác sĩ Tăng mặc bộ quần áo ngày hôm qua. Đột nhiên anh ta liên tưởng đến Khúc Mịch và Tăng Dĩ Nhu từng qua đêm trong khách sạn – cho dù là để phá án.

Hai người này chắc chắn có vấn đề, còn là vấn đề rất lớn!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Ai trộm lễ phục

Tăng Dĩ Nhu bước vào văn phòng Đội hình sự, liền nhận ngay được ánh mắt đầy thăm dò của Vương Nhân Phủ.

Bọn họ thấy cô cùng Khúc Mịch tan ca, cùng nhau đi làm, cô còn mặc lại bộ đồ ngày hôm qua nên suy nghĩ lung tung?

Trong đội người nhiều chuyện nhất là chị Kha Mẫn, đột nhiên cô cảm thấy mất tập trung. Không được, không được ... Cô phải giữ trạng thái bình thường, không được suy nghĩ nhiều!

Chưa kịp mở cuộc họp, một người đàn ông như một bình bông di động bước vào. Hắn mặc áo sơ mi hoa, quần hoa, chân đi giày da màu đen.

Mở miệng là thấy khó ưa: “Tôi là quản lý của Ngọc nữ Jenny, không phải đã tìm thấy bộ lễ phục bị trộm của chúng tôi rồi chứ?”

“Bộ lễ phục thất lạc đã tìm thấy, tuy nhiên chưa được phép lãnh ra. Lần này chúng tôi mời Jenny đến đây là có vụ án mạng cần cô ta phối hợp điều tra, bộ lễ phục này cũng có quan hệ.”

“Ai u!!” Anh ta dậm chân một cái, lắc lắc mông, ngón tay út giờ lên phẩy phẩy, mọi người ở đó đều nổi hết gai ốc: “Cảnh sát các anh thật sự làm lãng phí thời gian quý báu của người ta. Chỉ có một tên trộm, năm sáu ngày cũng không bắt được ... Thật không biết mấy người cả ngày làm cái trò gì nữa!”

Người đàn ông này nghe không hiểu tiếng người? Vương Nhân Phủ nói gần từng tiếng: “Thưa anh ... Tình hình chi tiết cảnh sát đã thông báo qua điện thoại. Chúng tôi tìm Jenny để điều tra một vụ án mạng, anh vui lòng gọi điện thoại cô ta đến đây!”

“Điều tra? Điều tra cái gì?” Hắn bĩu môi: “Jenny nhà chúng tôi là thanh thuần ngọc nữ, từ sáng đến tối có biết bao nhiêu người sắp hàng chờ được gặp mặt, một ngày công việc ngập đầu. Cô ấy đâu rảnh mà đến đây. Hơn nữa, phóng viên bắt gặp cô ấy đến đây thì phải làm thế nào bây giờ? Thanh thuần ngọc nữ làm sao có thể đến đồn cảnh sát? Sẽ mất hình tượng của Jenny nhà chúng tôi ... lúc đó tổn thất không phải chỉ có bộ lễ phục.”

“Ngu xuẩn!” Khúc Mịch lạnh lùng mắng một tiếng.

“Ai u! Anh mắng ai ngu vậy?” Hắn chống nạnh, giờ ngón tay chỉ chỉ vào Khúc Mịch: “Tôi sẽ kiện các người tội phi báng người khác!”

“Ăn ngay nói thẳng không được coi là sĩ nhục!” Lục Ly bước đến chìa ra mấy tấm hình.

“Ồi ời ... Muốn hù chết người ta à!” Hắn liếc một cái, trông thấy những ảnh nội tạng đập ngay vào mắt: “Anh còn dám đe dọa nữa à!”

Khúc Mịch lắc đầu, ném cho anh ta ánh mắt như đang nhìn một con lợn: “Anh đã nghe nói vụ án mới nhất, nội tạng, thi thể mặc ‘Lễ phục’ trên trang nhất

các tờ báo lớn nhỏ chưa hả?”

Hắn cau mày, suy nghĩ một chút, đột nhiên nghĩ ra gì đó, nhanh nhẹn rút điện thoại.

“Bảo bối, em mau đến Cục cảnh sát một chuyến! Có cách lên trang nhất!” Cúp điện thoại, lại gọi một số khác.

“Cục cưng! Có tin cho tình yêu đây. Ngọc nữ Jenny nửa tiếng nữa sẽ xuất hiện tại Cục cảnh sát Tỉnh. Tin độc quyền nhé! Tin lớn đó!”

“Hello! Có tin độc quyền ... muốn lấy không?”

“Ồi chu choa .... Lần này có chuyện tốt tặng anh ...”

Anh ta cúp điện thoại, nghiêng đầu, không biết suy nghĩ gì, lại gọi thêm một cuộc: “Tôi hẹn phóng viên hết rồi. Nhớ qua đây, mặc quần áo không cần hàng hiệu, nhưng phải có khí chất. Ok?”

Đại tiểu thư của tôi ơi ... Bây giờ không phải là thời điểm nổi nóng. Ai da ... Tin đi ... Chắc chắn lần này sẽ lên trang nhất, nhận được quảng cáo hay không phải coi biểu hiện lần này!

Ừ ... Đảm bảo không như những lần trước trôi qua một cách mờ nhạt. Lần này tôi có kế hoạch hết rồi, sẽ liên tục nằm trên trang nhất!”

Gọi hết một vòng điện thoại, mới thở dài một cái, lên tiếng: “Ai u! Bạn chết mắt! Làm quản lý dễ lắm sao? Một bên thì phải quan sát sắc mặt của mình tỉnh, một bên dụ dỗ, còn phải giao tiếp, ngoại giao! Khát quá! Cho ly nước uống coi!” Hắn ngồi phịch xuống ghế, khoát khoát tay, ra vẻ rất cực nhọc.

Kha Mẫn đưa một ly nước đến, hắn cầm lấy ngửa đầu uống cái ực, ngay lập tức nhảy dựng lên.

“Mẹ nó! Nóng chết mắt!”, Hắn vừa le lưỡi, vừa la lối: “Tôi sẽ kiện mấy người cố ý gây thương tích!”

“Kiện đi! Ra khỏi cổng, phía trái có trạm xe buýt, anh đi qua mười trạm chính là Đồn công an trực thuộc khu vực này”, Kha Mẫn nổi nóng: “Đừng quên gọi cho phóng viên, không được lên tiêu đề hot, cũng có mặt trên báo.”

“Cô ...” Hắn giận đến đỏ mặt tía tai, không nỡ đi ... Lát nữa phóng viên đến rồi, không diễn kịch sao mà được?

Hắn há mồm ngậm miệng là đòi cáo cái này, kiện cái kia, ngay cả người tốt tính như Kha Mẫn còn không chịu được, khỏi nói những người trong phòng đều cực kỳ tức giận.

Khúc Mịch yêu cầu mọi người tập trung mở cuộc họp ngắn, để một mình hắn ở bên ngoài. Pháp chứng đã đưa đến một phần kết quả, phần còn lại vẫn đang được xét nghiệm.

Mọi người lật tư liệu trong tay, mỗi người phát biểu ý kiến riêng của mình.

“Mọi người ai có ý kiến gì không?” Khúc Mịch quét một vòng.

Lục Ly lên tiếng trước: “Ngày hôm qua chúng tôi đã dùng bức ảnh của Đường Ninh hỏi thăm người qua đường và cửa hàng, đi dọc từ đường Xuân Huy, qua đường trung tâm đến đường Nam Ninh; có ông chủ một cửa tiệm nhận ra nạn nhân. Theo như ông chủ nhớ, lúc đó cô ấy đi vào, dạo một vòng, dò hỏi giá của mấy món đồ trang sức. Nhưng hình như giá hơi cao nên cô không mua, cô ấy xem thêm một chút rồi bỏ đi.

Chúng tôi đã lấy camera của cửa hàng, phát hiện Đường Ninh ở trong đó đúng bảy phút, hoàn toàn khớp với tính toán của chúng ta. Bây giờ có thể xác định được ngày Đường Ninh mất tích có đi con đường đó.”

“Em đã đến công ty điện tín điều tra các cuộc gọi của Đường Ninh trong một tháng gần đây, đặc biệt là ngày nạn nhân mất tích. Tuy nhiên, cú điện thoại cuối cùng đó là của bạn cùng phòng, Phương Du; nhắc cô ta tiết học kế tiếp thầy giáo sẽ điểm danh, phải nhanh quay về lớp.” Vương Nhân Phù báo cáo tiếp, “Khoảng bảy giờ Phương Du gọi điện thoại lại nhưng đầu dây báo đã tắt máy.”

“Cửa sau của cửa hàng quần áo, nơi phát hiện thi thể khá vắng vẻ, tôi không hề phát hiện có ăn mày ở đó theo như lời của nhân viên đã nói.” Phía bên Hách Minh không thu hoạch được gì.

“Đến chín giờ tối, sau khi cửa hàng đóng cửa, lại qua đó một chuyến.” Khúc Mịch dặn dò.

Đúng ... Nơi này người vô gia cư thường bị xua đuổi. Có một lần tiệm quần áo đã bị trộm báo cảnh sát, mấy người ở đó cũng bị đưa về đồn tra hỏi, bây giờ làm sao dám bén mảng nữa?

Là một cảnh sát lâu năm, lại phạm phải sai lầm ngớ ngẩn thế này, Hách Minh cảm thấy áy náy.

Có lẽ là do đây là vụ án của người thân Mạnh Triết đã ảnh hưởng không nhỏ đến tâm trạng của toàn đội. Hơn nữa vụ án này quá quý giá, nghĩ đến thôi cũng thấy lạnh gáy. Hách Minh theo Lục Ly từ ngày đầu làm cảnh sát cho đến nay, dựa vào thực lực leo lên đến vị trí này, qua tay cả trăm vụ án, nhưng một vụ hoang mang như thế này thì đây là lần đầu tiên.

Nghĩ đến chuyện hung thủ lời hết nội tạng nạn nhân, trang điểm, mặc một bộ lễ phục đắt tiền, cả người anh ta sồn da gà. Tên hung thủ này biến thái đến

mức nào! Hung thủ có mưu tính gì?

“Vương Nhân Phủ! Cậu qua bên trường của nạn nhân, hỏi dò bạn học và giảng viên. Trọng điểm hỏi về các mối quan hệ, bạn bè, đặc biệt có ai liên quan đến nghệ thuật hay không!” Câu nói này của Khúc Mịch khiến mọi người khá ngạc nhiên, hung thủ là một người có liên quan đến nghệ thuật? Sao mà biết vậy?

Khúc Mịch đưa mắt nhìn mọi người, tiếp lời: “Hung thủ nằm trong độ tuổi từ ba mươi đến ba mươi lăm, có trình độ học vấn, có nền tảng học nghệ thuật, có kiến thức về giải phẫu. Sống một mình, có xe, thường hoạt động về đêm, trong nhà thiết kế cách âm rất tốt. Tính cách quái gở, yêu cầu hoàn mỹ, không thể chịu đựng được sự biến chất, ôi thiu. Tâm lý vận vẹo biến thái, khát vọng có được một tác phẩm chấn động, gây sự chú ý. Tạm thời chỉ có thể suy đoán được chừng này thông tin, còn chờ thêm kết quả của bên phía pháp chứng.”

“Theo phân tích của Đội trưởng Khúc, khả năng hung thủ có điều kiện kinh tế khá tốt!” Lục Ly cau mày.

Khúc Mịch gật đầu: “Căn cứ báo cáo khoa pháp chứng đưa đến, phấn và son môi trên gương mặt nạn nhân đều là sản phẩm mới nhất của Dior. Mọi người đến cửa hàng Dior tại các trung tâm thương mại lớn hoặc các cửa hàng chuyên kinh doanh mỹ phẩm đều tra coi có một người đàn ông đặc biệt nào đến đó mua các loại sản phẩm này không.

Mặt khác, sau chín giờ đi tuần quanh con đường trung tâm vài chuyến, đến mấy nơi bán đồ ăn khuya hỏi thử chủ quán xem hôm đó có chuyện gì bất thường không.

Trong dạ dày nạn nhân phát hiện một lượng lớn thuốc an thần, còn có rượu vang và beefsteak, vì vậy không bài trừ hung thủ là người quen. Mau chóng liên lạc với ba mẹ của Đường Ninh lấy khẩu cung, thử coi có ai hả nghi hay không.”

“Đội trưởng Khúc!” Lục Ly chần chờ một chút: “Tại sao hung thủ là nam giới, hơn nữa còn ở độ tuổi từ ba mươi đến ba mươi lăm?”

Mọi người gật gù đầu, những điểm khác bọn họ có thể hiểu được, chỉ có phần giới tính và tuổi tác, làm sao có thể đoán ra?

“Bộ lễ phục trên người nạn nhân là thiết kế mới nhất, số lượng có hạn; phong cách trang điểm và mỹ phẩm thịnh hành trong năm nay. Nhất định hung thủ có điều kiện kinh tế, có xe, có cuộc sống độc thân. Trong dạ dày có rượu vang, và thịt bò beefsteak đã nói rõ hung thủ và nạn nhân có quen biết thậm chí có thể đã từng sống chung. Tất cả chỉ ra hung thủ là người thuần thực, có sức hấp dẫn rất lớn với những cô gái tuổi đôi mươi.”

Mọi người nghe Khúc Mịch phân tích đều nhất trí tán thành; xác thực mấy cô gái trẻ bấy giờ đều mê phim Hàn, mấy năm qua có trào lưu thích mấy dạng đàn ông trầm ổn. Mấy thanh niên bằng tuổi thì coi như ngựa non háu đá, hơn các cô ấy mười tuổi mới gọi là xứng.

Dĩ Như vẫn không nói tiếng nào nhưng tâm phục khẩu phục. Đúng là hung thủ không thể nào làm việc trong lò mổ hay là một bác sĩ pháp y.

“Nạn nhân không có dấu hiệu bị xâm hại”, Vương Nhân Phủ vẫn chưa hiểu, đối mặt với một người phụ nữ trẻ trung xinh đẹp như vậy mà không phản ứng, thật sự không bình thường. “Hay là hung thủ bị liệt dương hoặc không có khả năng đàn ông?”

“Không thể! Cậu sẽ đem đồ vật cậu thích nhất, đặt trong phòng khách, nơi các khách mời có thể dễ dàng chiêm ngưỡng mà lại khiến nó bị tỳ vết sao?” Khúc Mịch kiên quyết phản bác.

Vương Nhân Phủ trầm thì: “Không ngờ phá hoại cũng không thể nói rõ hẳn không bị bắt luyến.”

“Rảnh thì lo đọc thêm sách đi!” Khúc Mịch đứng dậy đi ra ngoài.

Về mặt Vương Nhân Phủ đầy oan ức: “Thật sự là em không nghĩ ra ... tự dưng lớn tiếng với người ta!”

“Trời ... Nói chuyện mà không biết trước biết sau ...” Lục Ly gõ đầu anh ta một cái: “Đội trưởng Khúc không trả lời vấn đề ngớ ngẩn của cậu, đi đọc thêm sách tâm lý là hiểu liền!”

Dứt lời, Lục Ly cũng đứng dậy đi ra ngoài.

“Tại sao phải đọc sách? Vừa nhìn thấy chữ là em đau hết đầu. Hách đại ca ... giải thích cho em đi!”

“Hung thủ có khuynh hướng tâm lý biến thái, nhưng biến thái về mặt tinh thần; hẳn yêu thích nghệ thuật, lấy việc xử lý thi thể là tác nhân khiến hẳn cảm thấy sung sướng. Còn đối với những người bắt luyến, họ thích biểu hiện xu hướng tình dục ra bên ngoài, sẽ tiến hành cưỡng bức nạn nhân. Do vậy, dĩ nhiên hung thủ nằm trong dạng thứ nhất!” Hách Minh tuy thô kệch nhưng cũng đọc qua sách vở tâm lý học tội phạm.

Chẳng trách người ta nói, không có lính tôi chỉ trách tướng không biết chỉ huy.

Tăng Dĩ Nhu đang thu thập tài liệu liền nghe thấy bên ngoài có tiếng nói chuyện khá lớn, cô vội đi ra ngoài.

Một người phụ nữ cao gầy, đeo mắt kính đen to bản, đứng một góc, mái tóc dài bay bay, váy dài chấm đất, quả nhiên mang đầy khí chất ngọc nữ.

“Sao lại gọi tôi đến nơi xúi quẩy này?” Sắc mặt cô ta khá mất kiên nhẫn, giọng bá đạo, nhất thời làm giảm hình tượng của cô ta thêm vài phần.

“Bảo bối, lúc em bước vào có phóng viên chụp ảnh không?” Quản lý nở nụ cười rạng rỡ, móc khăn giấy lau lau mặt ghế mấy lần, rồi đỡ cô ta ngồi

xuống.

“Nói cho rõ là phóng viên loại gì? Chỉ có vài ba con mèo nhỏ xíu ... làm sao có thể lên được trang nhất?” Ngờ khi Jenny đầy bất mãn, nhếch miệng: “Cuối cùng là ông gọi cho bao nhiêu ký giả, sao tôi chẳng thấy quen ai vậy? Nói rồi đó, mấy tờ tạp chí nhỏ tôi không lên đâu, mất mặt!”

“Nương nương của tôi ơi ... Phóng viên nhiều quá cũng sẽ già! Thời nay độc giả, khán giả đều có mắt Tề Thiên, không dễ gạt. Ngay cả phóng viên tờ tạp chí chiều Đại Dương tôi cũng gọi rồi, chắc chắn sẽ lên được trang nhất!” Quản lý ngọt nhạt xoa dịu cô ta.

“Hách Minh! Lấy khẩu cung cô ta!” Khúc Mịch ngồi nòng nặc mùi nước hoa, liền cảm thấy khó chịu, cau chặt mi.

Giọng anh trầm thấp đầy nam tính khiến Jenny chú ý, vốn dĩ cô ta đang mải mê điện thoại di động, nghe âm thanh này cô ta vội vàng nhìn qua.

Đi Nhu rõ ràng trông thấy hai mắt Jenny đột nhiên bùng sáng, đưa tay kéo kính râm xuống một chút, nở nụ cười.

“Vị này là ...”

“À ... Đội trưởng Khúc, Đội trưởng đội hình sự!” Quản lý lập tức trả lời.

“À! Thì ra là Đội trưởng. Thật sự quá đẹp trai. Thế nào ... Anh có hứng thú gia nhập vào làng giải trí không?” Cô ta không ngừng đưa mắt quan sát Khúc Mịch, hiển nhiên rất có hứng thú với anh: “Giương mặt quá tuần tú, vóc dáng quá chuẩn, không làm diễn viên hay người mẫu thì thật tiếc. Để tôi cho quản lý sắp xếp cho anh các hoạt động tuyên truyền. Không bao lâu anh sẽ nổi tiếng như tôi.”

Quản lý nghe xong cực kỳ căng thẳng. Khi vừa bước vào trông thấy bộ dạng lạnh tanh của Khúc Mịch, hắn đã không dám hó hé. Hắn quản lý một vị nương nương tính tình ương bướng đã không chịu nổi, bây giờ còn thêm đại thần mặt lạnh này, muốn lấy luôn mạng hắn sao.

“Tôi không có hứng thú trở thành ngôi sao. Đặc biệt là ...”, Khúc Mịch liếc cô ta từ trên xuống dưới: “Đặc biệt là loại ngôi sao hạng ba!”

“Hạng ba? Anh nói tôi hạng ba?” Jenny nổi trận lôi đình, bắt đầu la lối: “Tôi là ngọc nữ thuần khiết, là một đại minh tinh, OK? Nếu anh gọi tôi là ngôi sao hạng ba, tôi sẽ kiện anh tội sỉ nhục người khác.”

Quả nhiên ngu ngốc ngu, mồm bẻm, vật tụt theo loài. Cô ta và quản lý là một dạng ... Suốt ngày tự xưng mình ‘Thanh thuần ngọc nữ’, động một chút là nói được một từ tiếng anh duy nhất, OK? Phòng chừng bọn họ cũng chỉ biết hai tội: tội sỉ nhục, và phi báng ... À à ... tên quản lý còn biết thêm tội đe dọa.

“Đại minh tinh ‘Jenny’ thanh thuần ngọc nữ! Mời cô phối hợp với cảnh sát chúng tôi. Trả lời vài câu hỏi.” Giọng Hách Minh trịnh trọng.

“Anh ... các anh ...” Jenny một bụng giận dữ, nhưng không làm được gì.

Cô ta dùng sự im lặng để phản kích, mặc kệ Hách Minh hỏi gì cô ta đều lác đầu nói không biết.

“Jenny! Hung thủ mặc lễ phục của cô cho từ thi, hoặc có thể nói rằng, mục tiêu căn bản là cô, chỉ là ngay tại thời điểm đó, đột ngột đổi ý. Nếu như không mau chóng bắt được hung thủ ... tôi sợ ...”

“Trời!”

Jenny dĩ nhiên bị dọa sợ, Hách Minh nói tiếp: “Cô có thể không cần phối hợp với chúng tôi, dù sao đây là sự tự giác của người dân, chúng tôi không thể ép buộc. Bây giờ cô có thể ra về!”

“Anh cảnh sát! Tôi không thể đi được, các anh phải bảo vệ tôi 24/24”, Jenny cuống quýt, “Hung thủ đang lẩn trong bóng tối, tìm được cơ hội thích hợp sẽ ra tay đúng không? Các anh muốn gì cứ hỏi, nếu biết tôi sẽ sẵn sàng trả lời.”

Người phụ nữ này quả thật đang rất sợ hãi, vừa nghĩ đến lễ phục mặc trên người từ thi, tìm cô ta run lên bần bật, ai còn có thể giữ được bình tĩnh? Lúc đọc tin này cô ta không để tâm cho lắm, còn chẳng biết đầu đuôi câu chuyện, ngày hôm qua quản lý gọi cho cô ta, cô ta cũng chẳng chú ý. Bây giờ nghe Hách Minh phân tích, cô chợt cảm giác rợn người.

“Cô nhìn kỹ lại đây có phải là bộ lễ phục cô bị mất không?” Hách Minh đưa bức ảnh ra: “Cô nghĩ cho kỹ, trước khi bị mất y phục này, ai là người có khả năng tiếp xúc với nó.”

“Chính là bộ lễ phục của nhà thiết kế XX, sản xuất số lượng có hạn, cả Trung Quốc chỉ có một bộ duy nhất”, giọng Jenny đầy kiêu ngạo, ra vẻ cô ta phải danh giá lắm mới thuê được, “Bộ lễ phục lúc đó luôn được đặt trong cốp sau, đợi tôi trang điểm xong thì sẽ thay. Đến khi trợ lý tôi ra lấy thì phát hiện nó đã không cánh mà bay, chỉ còn lại chiếc túi rỗng.”

“Có khi nào trợ lý lấy không?” Hách Minh vừa ghi chép vừa hỏi.

“Không thể! Hai người trợ lý đi lấy cùng một lúc, một trong hai người còn là em họ của tôi”, Jenny lác đầu phủ quyết, “Thế nhưng tôi cũng cảm thấy kỳ lạ, tại sao chỉ lấy y phục mà không lấy luôn túi? Hơn nữa trong bãi đậu xe có camera, không thấy có ai lảng vảng nơi cốp sau. Thật không biết trộm được bằng cách nào! Quái đản!” Không biết cô ta nghĩ đến điều gì, đột nhiên phun nước miếng phì phì.

“Hách Minh! Đến bãi đậu xe lấy camera ghi hình về đây!” Khúc Mịch xen ngang, “Còn những người khác phân chia nhau làm việc.”

Trong nháy mắt đội hình sự không còn ai. Jenny trông thấy mọi người rời đi, sốt ruột: “Này này ... vậy ai bảo vệ tôi?”

Đáng tiếc, chẳng ai thèm để ý đến cô ta.

Cô ta nhìn Kha Mẫn và Tăng Dĩ Nhu, tức xít khói, dậm chân tại chỗ, hướng về phía quản lý gắt gỏng: “Qua công ty thuê thêm vài vệ sĩ, tôi muốn được bảo vệ 24/24.”

“Jenny! Lắc tay của cô rất đặc biệt!” Kha Mẫn tiến đến, phụ nữ đặc biệt có hứng thú với trang sức. Khi Jenny đến đây, cô ta đã chú ý đến cái này.

Nghe có người khen đồ của mình, cô ta ra vẻ đắc ý, vung cổ tay lên cao, bay mất sự lo lắng của lúc đầu.

“Đặc biệt đúng không? Bạn tôi từ nước ngoài cố ý mua về, chỉ một cái duy nhất!”

“Đồ đặc biệt cho người đặc biệt, hẳn là người bạn đó là đàn ông chứ?” Kha Mẫn e dè hỏi.

Jenny vội vàng phủ nhận, trong mắt người hâm mộ cô ta là ngọc nữ, làm sao có thể có bạn trai được chứ!

“Bảo bối! Đi nhanh thôi ... Ổ Cục cảnh sát lâu không tốt!” Quản lý lôi kéo cô ta, đi đến cửa còn hạ giọng căn dặn: “Bên ngoài có phóng viên cố gắng giữ hình tượng. Nếu có phóng viên đến hỏi, em đừng trả lời ... Tất cả đã có tôi!”

Đám phóng viên tụ tập trước cổng cảnh cục, trông thấy hai người bọn họ bước ra, ngay lập tức vây lấy. Đèn flash nhá liên hồi, micro, máy ghi âm đều đưa đến trước mặt Jenny.

“Jenny, tại sao cô lại bị mời đến Cục cảnh sát? Hay cô lại chọc giận ai rồi đúng không?” Hoắc Thẻ Ni xông lên phía trước, ra sức lấy tin.

Jenny đeo mắt kính đen, cúi đầu không lên tiếng. Quản lý chắn trước mặt cô ta: “Mọi người không nên hiểu lầm, Jenny làm đúng chức trách của một người công dân. Cảnh sát đang điều tra một vụ án giết người, cần Jenny cung cấp một vài manh mối.”

“Vụ án giết người? Có phải là vụ án tử thi nữ trong tù kính không?” Có người truy hỏi.

“Đúng đúng! Hung thủ thật tàn ác, lại có thể làm ra loại chuyện đó với một cô gái vô tội.” Quản lý đầy phẫn nộ, “Bộ lễ phục Jenny thất lạc được mặc trên người cô gái ấy, tuy rằng việc này không có liên quan đến Jenny nhưng một sinh mệnh mất đi thật khiến người ta đau lòng. Hiện tại tâm trạng Jenny đang rất tồi tệ, vừa rồi khóc rất nhiều, mọi người xin đừng chụp chính diện.”

Hắn càng nói, phóng viên càng nhao nhao chụp cận mặt Jenny.

“Jenny! Mong cô phát biểu vài câu. Hung thủ mặc lễ phục của cô cho thi thể, có khả năng ... mục tiêu chính là cô không?” Hoắc Thẻ Ni không hổ là một phóng viên lâu năm, đặt câu hỏi luôn đúng trọng điểm và sắc bén.

Nghe nói vậy, Jenny run lên một cái, nhưng cố ra vẻ trấn định: “Người đã khuất, chúng ta không nên nghị luận, tất cả đều giao cho cảnh sát điều tra. Để tỏ lòng tiếc thương với nạn nhân, tôi sẽ ăn chay một tháng cầu phúc cho cô gái ấy, mong cô gái linh thiêng để cảnh sát sớm ngày tìm được hung thủ.” Rồi cô ta rút chiếc khăn tay khẽ chấm nước mắt.

Quản lý nghe Jenny nói vậy thì thầm khen ngợi, đúng là trẻ con dễ dạy, biết nắm bắt cơ hội xây dựng hình tượng bản thân.

“Xin mọi người tránh ra một chút, tôi muốn đưa Jenny về nhà nghỉ ngơi. Vì chụp quảng cáo mà cả đêm không ngủ, xong việc lại chạy qua Cục cảnh sát phối hợp điều tra. Từ trước đến nay Jenny huyết áp thấp, tôi sợ cô ấy chịu không nổi.” Quản lý đỡ Jenny lên xe, phóng viên tiếp nhá đèn flash, rồi cũng nhanh chóng ra về.

Bọn họ về đến nhà, còn chưa kịp nghỉ ngơi, Khúc Mịch đã đến trước cửa.

“Jenny! Chúng tôi đến tìm tên trộm lễ phục của cô!”

“Tìm được rồi sao? Vậy mau bắt lấy hắn?” Cô ta thờ dãi một hồi, “Lần này tôi đã có thể an tâm!”

“Người trộm lễ phục của cô không phải là hung thủ, mà là ... hai người trợ lý của cô!” Khúc Mịch lên tiếng khiến cô giật mình: “Hiện tại cô vui lòng cho tôi cách thức liên lạc với bọn họ.”

Sao có thể có chuyện đó? Jenny vẫn không thể tin vào tai mình, một trong hai người còn là em họ của cô ta mà. Thường ngày, cô ta đối với em họ mình cực kỳ tốt, cũng chăm sóc nó. Em họ muốn trở thành diễn viên, cô ta liền đưa nó theo để học tập. Cứ tập cho quen mặt trước, sau đó tìm cơ hội.

Tại sao em họ cô lại làm vậy? Có ẩn tình? Dựa vào trí thông minh của Jenny dĩ nhiên là không thể hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Là Cô Ta

Khi nghe người lấy trộm bộ lễ phục là em họ của mình, Jenny cực kỳ kinh ngạc, sau đó thì hoảng sợ tột độ.

“Lễ phục là con bé ấy lấy, vậy giết người ... là nó luôn sao? Cho dù không phải là nó ... nó cũng là đồng bọn. Má ơi! Quá đáng sợ! Bên ngoài lại nuôi một ác ma ... Không phải ... Là hai ... Tiểu Mã cũng có phần!” Trơ lý kia của cô ta tên Tiểu Mã.

Jenny nói lớn: “Anh cảnh sát! Mau bắt nó, đừng để nó tiếp tục hại người! Như thế này đi, các anh trước mắt đừng để lộ, tôi gọi điện thoại tìm lý do kêu bọn họ đến đây, sau đó mọi người ập vô bắt ba ba vào rọ.”

Diễn viên hạng ba, nghĩ ra vở kịch rẻ tiền, chỉ không biết tài năng diễn xuất của cô ta hạng mấy thôi.

Nhìn cô ta nom nớp lo lắng gọi điện thoại, lấp ba lấp bắp cả nửa ngày trời, nghĩ ra được lý do vớ va vớ vẩn, ai nấy đều nhìn nhau lắc đầu. Bởi mới nói mình tinh chỉ có thể ngắm, không thể giao lưu.

Một lát sau, từng người từng người nhìn thấy một cô gái cao gầy đi vào. Khi cô ta bước vào phòng, phản ứng đầu tiên là ngẩn ra, đưa mắt nhìn về mặt của người chị họ khác hẳn ngày thường, đột nhiên rõ ràng mọi chuyện.

“Cô là Lâm Tuệ? Chúng tôi là cảnh sát thuộc đội hình sự.”

“Lễ phục là do tôi lấy!”. Khúc Mịch vừa lên tiếng giới thiệu, cô ta liền thẳng thắn nhận tội: “Tuy nhiên việc này là có nguyên nhân.”

Cô gái này khá thông minh, nói chuyện không vòng vèo, hợp khẩu vị Khúc Mịch.

“Tại sao bạn cô, Tiểu Mã không đến?” Khúc Mịch đối với người này có chút hứng thú.

“Cô ta nghe thấy chị họ nói chuyện qua điện thoại giọng điệu kỳ lạ, đoán được khả năng việc lấy cắp lễ phục đã bị lộ nên không dám lại đây!” Lâm Tuệ liếc Jenny: “Tôi vốn nghĩ chị họ chỉ gọi tôi đến đối chất, không ngờ đã báo cảnh sát để bắt chúng tôi. Chị! Dù sao chúng ta cũng họ hàng thân thích, chị không cần tuyệt tình như vậy chứ?”

“Cô là tên hung thủ giết người biến thái, còn nói mình vô tội!” Jenny thấy có cảnh sát nên cũng lớn gan hơn, nhảy ra chỉ trích người em họ.

Lâm Tuệ chau mày, nghĩ đến người trước mắt cô ta là cảnh sát chuyên xử lý những vụ án có tính chất nghiêm trọng chứ không phải cảnh sát thường, đột nhiên cảm giác có gì đó không đúng.

“Đồng chí! Tôi và Tiểu Mã chỉ là ghét chị họ phách lối, đáng ghét nên mới cố ý lấy bộ lễ phục, không hề giết người!” Cô ta vội vàng giải thích: “Hôm ấy chị họ nói chúng tôi ra xe lấy y phục. Trời mưa mịt mù, chúng tôi sợ lễ phục bị ướt, chị ta lại trách mắng nên chịu ướt mưa lấy dù che cho bộ y phục.

Ai ngờ đến bãi đậu xe, Tiểu Mã té một cái, bàn tay đầu gối đều bị xước da, quần áo cũng bị dơ. Ngay lúc ấy, chị ta gọi đến la chúng tôi lẻ mề, rồi chửi như tát nước.

Chị ta không bao giờ nghe người khác giải thích, hết thấy đều theo ý mình mà làm. Không hài lòng là nổi nóng, chưa từng bao giờ suy nghĩ đến cảm nhận người ta. Tôi và Tiểu Mã không thể chịu đựng nổi tính tình cáu bẳn này của chị ta, dự tính làm hết tháng này thì nghỉ.

Khi ấy tôi chỉ nghĩ dạy cho chị ta một bài học, bàn với Tiểu Mã lấy trộm bộ lễ phục để chị ta không thể tham gia dạ tiệc, cho chị ta mất mặt. Ai ngờ chị ta già bộ bị đá kích, té xỉu. Lộn lạo chữa lộn què ... chị ta được lên thẳng trang nhất.”

“Đúng là cho ăn sung mặc sướng, bây giờ ở đằng sau chơi thôi!” Jenny nổi nóng: “Cô không suy nghĩ coi ai là người mang cô đến thế giới này, ai là người gặp đạo diễn xin cho cô một vai diễn, là ai muốn ...”

“Chị họ vì tôi đã suy nghĩ quá nhiều, đáng tiếc lại chỉ biết nói không biết làm!”

Jenny không nói được tiếng nào, lâm bầm: “Đồ vong ân phụ nghĩa!”

“Hai người đem lễ phục vứt ở đâu? Khi đó có ai nhìn thấy?” Khúc Mịch truy hỏi.

“Khách sạn Duyệt Lai, cũng là nơi diễn ra buổi dạ tiệc. Chúng tôi vứt trong thùng rác tại cầu thang lầu hai. Bởi vì túi đựng y phục quá lớn nên không nhét luôn được vào trong thùng rác, đành phải mang về. Chúng tôi già bộ nói là ra cốp sau xe đã phát hiện không thấy bộ lễ phục, chỉ còn lại chiếc túi đựng. Lúc đó tôi là người canh chừng, cũng không phát hiện có người nào đi ngang”, Lâm Tuệ kể lại, “Bây giờ ai cũng dùng thang máy, cầu thang bộ rất vắng, cũng không có camera.”

“Ngày mùng 3, khoảng chín giờ rưỡi tối cô ở đâu?” Tất cả mọi đầu mối bây giờ chỉ hướng về một người duy nhất là Lâm Tuệ, Hách Minh phải hỏi cho rõ ràng.

“Ngày 3???” Cô ta suy nghĩ một chút, “Tôi qua chỗ chị họ làm việc mãi cho đến mười một giờ rưỡi mới ra về.”

Hách Minh liếc Jenny, trông thấy cô ta gật gù: “Chuyện này tôi có thể chứng minh. Như vậy nghĩa là hai người bọn họ không phải là hung thủ giết người?”

“Phải xác định rồi mới có thể đưa ra kết luận. Lâm Tuệ, cô không được phép rời khỏi đây, bất cứ lúc nào chúng tôi cũng sẽ mời cô về phía Cục cảnh sát phối hợp điều tra.”

“Vâng!” Lâm Tuệ gật đầu: “Tôi có câu hỏi. Tại sao các anh khẳng định lễ phục là do tôi trộm?”

Ngay sau khi Jenny báo án, cảnh sát khu vực cũng đến điều tra, nhưng không có kết quả. Bọn họ làm sao biết được?

“Camera, trong bãi đậu xe và đại sảnh khách sạn đều có camera”, Khúc Mịch hôm nay tâm trạng tốt nên thoải mái giải thích cho cô ta, “Hai người cẩn thận phối hợp lấy đồ từ trong cốp sau xe. Tiến vào đại sảnh, thang máy rõ ràng không có người thể nhưng hai người lại chọn lựa đi thang bộ. Jenny ở lâu năm, sự chọn lựa này quả nhiên có vấn đề.”

Chờ đến khi hai người xuất hiện ở camera lầu năm thì trên tay chỉ có túi không. Rất rõ ràng, từ đại sảnh đến tầng năm, lễ phục lại biến mất, ai giờ trò quỷ đáp án không khó!

Lâm Tuệ tỉnh ngộ, nét mặt đầy sự kính nể.

Điện thoại di động di động Khúc Mịch đột nhiên vang lên, anh rút ra, là Lục Ly.

“Đã có danh sách tất cả những khách mời tham gia dạ tiệc hôm đó, ngoài ra cũng có danh sách các khách thuê phòng. Tôi đã hỏi nhân viên vệ sinh thu rác ở lầu hai nhưng chưa phát hiện khả nghi.”

Cầu thang lầu hai không có nhiều người, nên nơi đó hai ngày mới dọn rác một lần. Nhân viên ngày hôm trước đã dọn nên đúng ngày hôm đó sẽ không đi. Qua hôm sau thấy bên trong chỉ có đầu lọc thuốc lá.”

“Đầu lọc thuốc lá?” Khúc Mịch nheo mắt.

“Mỗi ngày đều có xe rác đến thu gom rác chở về nơi tập kết rác, do vậy mấy đầu lọc đó dĩ nhiên không cách nào tìm được!” Lục Ly tiếp lời.

Trong dự liệu, đã qua mấy ngày làm sao có thể tìm được?

Khúc Mịch lệnh cho Lục Ly mang danh sách về Cục cảnh sát ... rồi báo các cảnh viên thu đội.

“Này này ... Đi vậy sao? Vụ trộm lễ phục tính thế nào? An toàn của tôi thì sao, còn bị uy hiếp không?” Jenny cuồng cuồng.

Hách Minh quay đầu nói với cô ta: “Cô Jenny, có việc thì liên hệ cảnh sát khu vực; nếu tình huống nghiêm trọng sẽ được chuyển đến đội hình sự. Không cần đi theo chúng tôi ... bằng không ...”

Jenny lại bị Hách Minh dọa sợ, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Khúc Mịch và mọi người trở về cảnh cục. Lục Ly cũng đưa danh sách về.

Khúc Mịch đề nghị Vương Nhân Phủ ghi chép lại danh sách các cuộc trò chuyện của Đường Ninh ra giấy, ngoài số điện thoại phải viết luôn cả tên chủ thuê bao. Hai danh sách đặt bên cạnh nhau, bọn họ phát hiện ra cùng một cái tên --- Trương Việt.

“Đội trưởng Khúc, tên này nghe quen tai quá?” Lục Ly cầm danh sách, ánh mắt đầy nghi hoặc.

“Lập tức mời ... quản lý của Jenny đến Cục cảnh sát một chuyến.” Khúc Mịch suy nghĩ một chút, “Hắn chính là Trương Việt!”

“Đội trưởng Khúc có phát hiện mới!” Lục Ly chưa kịp đi mời người, Dĩ Nhu vội vàng vàng đi vào, “Trên hàm răng của nạn nhân tôi phát hiện có dấu vết tương tự dấu máy, qua xét nghiệm của khoa pháp chứng chứng thực là máu người, hơn nữa là còn là máu hiếm RH (-)!”

Phát hiện này khiến ai nấy đều hưng phấn, có thể trong lúc giãy dụa Đường Ninh đã cắn vào hung thủ.

“Đội trưởng Khúc! Tôi vẫn cho người bắt Trương Việt về đây!” Lục Ly tự giác hành động.

Chưa đến một tiếng, Trương Việt đã được đưa về Cục cảnh sát.

“Các người bắt tôi làm cái gì? Tôi là một người có thân phận, cẩn thận tôi kiện các anh tội lạm dụng chức quyền!” Giọng hắn the thé vang lên.

“Anh Trương, chỉ cần đều là công dân Trung Quốc thì ai nấy cũng đều có thân phận, chúng tôi không bao giờ vu oan cho người tốt.”

“Giáo viên ngữ văn của anh có dạy anh kỹ càng không vậy?” Hai mắt hắn tròn tròn: “Tôi đang nói đến địa vị, không phải nói đến thẻ căn cước!”

“Không rảnh cùng anh khua môi múa mép! Anh biết người trong hình không?” Lục Ly thấy tấm hình Đường Ninh đến trước mặt hắn.

Hắn cảm lấy liếc mắt nhìn, nhất thời biến sắc, sau đó ngay lập tức khôi phục như bình thường: “Không quen!”

“Không quen?” Lục Ly hừ lạnh, “Tôi cho anh biết, cô gái trong hình tên Đường Ninh, là nạn nhân trong vụ án mạng cách đây mấy ngày. Như thế nào? Nhớ ra gì chưa?”

“Liên quan gì đến tôi?” Tường Việt cực kỳ né tránh tấm ảnh.

“Anh xác định không quen Đường Ninh?” Trông thấy anh ta gật đầu, Lục Ly lấy danh sách ra: “Trước án phát hai ngày, anh gọi cho nạn nhân, hơn nữa còn gọi hai lần, một lần năm phút và một lần mười phút. Đừng nói với tôi anh gọi nhầm số, con nít ba tuổi cũng không tin!”

“Không sai! Chính là tôi gọi nhầm. Gọi nhầm số cũng bình thường, cảm thấy cô gái nhỏ giọng nói êm tai nên muốn hàn huyên thêm vài câu cũng bình thường. Thêm vào đó tôi là một quản lý, chuyên đi tìm kiếm tài năng mới, do vậy cảm thấy hứng thú liền tâm sự thêm vài ba câu cũng không có gì lạ.” Miệng lưỡi bèn mép, nhất quyết không chịu thừa nhận có quan hệ với Đường Ninh.

Hắn càng chống đỡ càng cho thấy hắn vô cùng khả nghi.

Lục Ly nhìn chăm chăm vào hai mắt của hắn, truy hỏi: “Anh thấy Đường Ninh xinh đẹp liền động lòng, muốn lấy cô trở thành ngôi sao để lừa cô bé về nhà. Sau đó mê hoặc nó, thấy nó không đề ý thì bỏ thuốc vào rượu vang.

Anh mổ bụng nạn nhân, moi hết nội tạng, rửa sạch sau đó chứa trong túi cho vào thùng màu đỏ, vắt lên xe chở đến nhà hàng lẩu. Sau đó anh khâu bụng thi thể, trang điểm cho cô ta, mặc lễ phục, rồi đưa đến tủ kính trưng bày của cửa hàng quần áo.”

“Tôi không có giết người!” Tường Việt nghe xong cực kỳ sợ hãi, hét ầm lên: “Mẹ nó! Quá đáng sợ! Cảnh sát! Tôi nhát gan, anh không được dọa tôi!” Tuy rằng hắn nghe đông nghe tây chỉ tiết vụ án này, nhưng tỉ mỉ và chi tiết như Lục Ly vừa nói thì đây là lần đầu tiên.

Trong đầu hắn hiện lên cảnh tượng: Hung thủ cầm dao, trên cơ thể hoàn mỹ xinh đẹp của cô gái rạch một đường, máu bắn tung tóe lên khắp mặt mũi hung thủ. Hung thủ vẫn không để ý, trái lại còn nở nụ cười thỏa mãn, đưa tay vào trong bụng cô gái dùng sức moi móc ...

“A a a !” Hắn ré lên khiến mọi người nhúc nhích.

Tên này giọng của hắn còn kinh khủng hơn đàn bà! Lục Ly đứng gần hắn nhất, bất thành linh nghe âm thanh này, cau chặt mi.

“Tôi không giết người! Tôi không phải là hung thủ!” Hắn lặp đi lặp lại hai câu này.

Dùng hết sức đem đối diện dọa cho sợ hãi, phá vỡ phòng tuyến tâm lý, tuyệt chiêu này không phải ai cũng có thể sử dụng thành thạo.

Lục Ly rót cho hắn một ly nước: “Anh kể hết mọi chuyện anh biết, chúng tôi sẽ không bỏ qua người xấu, và dĩ nhiên không để người tốt phải chịu oan ức.”

Hắn uống liên tục mấy ngụm nước, rồi xin đi vệ sinh, sau khi trở lại trông hắn trấn định hơn rất nhiều.

Lâm Thụy cho nhân viên xuống lấy mẫu sinh thiết; lấy nước bọt của Tường Việt tiến hành xét nghiệm, kết quả sáng sớm ngày mai sẽ có.

“Các người muốn xét nghiệm cái gì?” Tường Việt có chút lúng túng.

“Chúng tôi tìm được trong khoang miệng nạn nhân có vết máu, hơn nữa là loại máu hiếm, Rh âm tính. Nếu như chứng thực đây là vết máu của anh, điều đó chứng minh anh chính là hung thủ, vậy thì sẽ giao anh cho bên Viện kiểm sát.”

“Máu Rh (-)?” Hắn kinh hãi, mặt viết rõ rõ ràng hai chữ ‘có khả nghi’.

“Tôi không giết cô ấy!” Lần thứ hai hắn lớn tiếng, do dự một lát rồi nói: “Thật ra tôi biết Đường Ninh, vô tình gặp ở trên đường. Tôi thấy cô bé rất đẹp, lại có khí chất, nên để lại số điện thoại nói muốn đào tạo cô bé thành ngôi sao. Gọi nói chuyện với cô bé hai lần. Hơn nữa trước khi chết một ngày, đã từng gặp nhau, cũng chính là hôm mất bộ lễ phục.”

“Ồ? Hai người gặp mặt? Mấy giờ gặp, mấy giờ đi, có những người khác không? Mau khai rõ ràng!”

Hắn suy nghĩ một chút: “Ngày đó khoảng một giờ chiều, một mình cô bé đến, nói muốn tham gia buổi dạ tiệc, nhưng không có thư mời, bị nhân viên an ninh cản lại phía ngoài. Tôi đang đi loay quanh đó thì cô bé gọi tôi. Tôi nhận ra, cùng trò chuyện với nhau vài câu. Thì ra cô bé là fans của Jenny, đến tìm Jenny chụp ảnh và xin chữ ký.

Thấy cô bé vừa đẹp vừa đáng yêu nên ... tôi ... có hơi thích thích. Các anh cũng biết bây giờ con gái dễ dãi lắm, lại còn hay ôm mộng thành ngôi sao, chỉ cần đưa ra vài điều kiện tốt, là thoải mái lên giường.

Tôi nói sẽ dẫn cô ấy đi gặp Jenny, nhưng thực chất là đến phòng của tôi. Đầu tiên tôi thăm dò cô bé mấy câu, cô bé cũng không có phản ứng nên tôi nghĩ cô bé đồng ý.

Ai ngờ vừa tiến đến, cô ta giãy dụa, còn nói anh họ là cảnh sát hình sự. Tôi biết con gái hay nói một đằng làm một nẻo; ngoài miệng thì nói không thích nhưng trong lòng cực kỳ hứng thú. Tôi đề cô bé trên giường, ai ngờ cô dùng hết sức cắn tôi, cắn cổ tôi chảy máu.

Tôi là người có chỗ đứng trong xã hội, là người chú trọng cốt cách, chuyện này phải tình nguyện mới được. Tôi thả cô bé, cô bé cắn cổ chạy. Tôi thấy cổ mình rất đau nên đi phòng vệ sinh soi gương phát hiện trên cổ hẳn dấu răng rất rõ.

Tôi không dám để lộ nên thay một chiếc áo cổ cao, ra ngoài tìm Jenny. Tiểu Mã và em họ cô ta đang ở trong đó thông báo lễ phục bị mất. Tôi lập tức nghĩ ra kế, mấy ngày liên tiếp đều cực kỳ bận rộn. Đến hôm đọc báo mới biết chuyện Đường Ninh, lại thấy tấm hình chụp nên mới biết cô bé chết rồi.

Thật sự, tôi không giết cô bé! Nếu không khi lần trước các anh gọi điện thoại cho tôi, tôi đã không đến. Hành động này không phải tự chui đầu vào lưới sao?”

Đúng là kẻ cặn bã! Lợi dụng công việc của mình đi dụ dỗ phụ nữ, còn nói mình là người có thân phận, có cốt cách.

“Thành thật khai báo, anh làm điều này với bao nhiêu cô gái rồi?” Lục Ly chỉ muốn đâm cho hắn vài cái.

“Anh cảnh sát! Thật oan ức!” Không có chứng cứ làm sao có thể bắt hắn thành thật khai báo: “Là lần đầu tiên, tôi đâu phải dạng ăn tạp.”

Khúc Mịch vẫn không lên tiếng, lại ghi chú trên quyển sổ tay màu đen.

“Ngày một cũng chính là chiều hôm sau khi mất bộ lễ phục, anh làm gì, ở đâu? Ngày mừng ba khoảng chín giờ rưỡi tôi anh ở đâu?” Lục Ly tiếp tục truy hỏi.

“Tôi còn làm gì nữa? Jenny nằm viện, ngày nào cũng có phóng viên, rồi fan hâm mộ. Tôi bận đến mức tối tắm mặt mày cho đến sáng ngày mừng ba đưa cô ta về nhà.

Về nhà, Jenny lại nổi nóng, la ó nhà cửa bẩn thỉu, gọi hai trợ lý đến quét dọn. Tôi mệt quá nên về nghỉ ngơi. Vừa đến nhà tôi tắm rửa sau đó ngủ, không đi đâu hết.”

Trước đó Lâm Tuệ cũng khai tối hôm mừng ba Jenny kêu qua nhà cô ta làm việc.

“Một mình?” Lục Ly trông thấy hắn gật đầu liền nói tiếp: “Vậy nghĩa là sau chín giờ tối ngày mừng ba không ai có thể chứng minh được anh làm gì. Hơn nữa sau sáu giờ ngày mừng một, anh có ở bệnh viện liên tục hay không cũng không ai có thể chứng minh. Nói cách khác, anh vẫn có thời gian giết người, quăng tử thi... Thêm vào đó anh cũng có động cơ.”

“Đồng chí! Tôi thật sự không giết người, thật là oan ức quá!” Hắn nghe Lục Ly nói liền cuống quýt, quơ quơ tay lên, “Tay tôi trời gà còn không chặt làm sao giết người? Lại còn moi ruột gan, ác độc đến mức đó. Vừa nghĩ đến thôi là muốn ói... Tôi không làm được!” Nói xong hắn lấy khăn tay che miệng lại, vẻ mặt ghét bỏ.

“Kết quả xét nghiệm ngày mai có. Anh hiện tại nằm trong diện khả nghi nhất, không thể thả anh về!”

Tường Việt, ba mươi hai tuổi, nam giới, có bằng cấp chính quy, lăn lộn trong giới giải trí và nghệ thuật, nhất định có nghiên cứu về phục trang. Sống một mình, có xe, tính cách... hơi đàn bà.

Trên người hắn có đặc tính phù hợp hơn năm mươi phần trăm phác họa của Khúc Mịch, lại có động cơ và thời gian gây án. Nếu như kết quả sáng sớm ngày mai chứng thực vết máu nơi kẻ rằng nạn nhân là của hắn, vậy thì chắc chắn mười mươi.

“Hắn không phải là hung thủ! Đừng lãng phí thời gian với hắn!” Khúc Mịch lên tiếng: “Lễ phục, Tường Việt, Đường Ninh, Khách sạn Duyệt Lai! Hung thủ phát hiện lễ phục, lấy nó đi, giết nạn nhân rồi mặc lên người cô ấy. Lễ phục được lấy từ khách sạn Duyệt Lai, Đường Ninh trùng khớp xuất hiện tại nơi đó, phải chăng hung thủ gặp nạn nhân ở đó?”

Theo khẩu cung của Tường Việt, khoảng một giờ rưỡi chiều cùng ngày, nạn nhân rời khỏi phòng của anh ta. Lập tức đến khách sạn lấy camera ghi hình xem có phát hiện mới hay không!”

Quả nhiên, qua băng ghi hình tại khách sạn trông thấy bóng dáng của Đường Ninh.

“Tìm hình ảnh Đường Ninh tiến vào khách sạn!” Khúc Mịch liên tục nhìn chăm chăm vào màn hình.

Trên màn hình Đường Ninh đeo balo, y phục năng động, mang giày bata.

Không lâu sau, một đoạn băng khác được đưa đến, Khúc Mịch lệnh cho mở hai clip cùng một lúc để mọi người so sánh: “Phát hiện gì không?”

Tất cả nhìn chăm chăm màn hình, chỉ cảm thấy ngoại trừ lúc bước ra khỏi phòng Tường Việt, mái tóc lộn xộn, còn lại đều bình thường.

“Dừng lại! Phóng lớn!” Khúc Mịch ra lệnh.

Trên hai màn ảnh đều được ngừng tại hình ảnh chiếc balo, mọi người nhìn kỹ mới phát hiện trên balo có điểm khác nhau. Ở hình ảnh sau, balo hơi phình ra, kéo khóa cài chưa kỹ, lộ ra một vật màu trắng bên trong.

Khúc Mịch tiếp tục lệnh cho phóng lớn nét mặt của Đường Ninh, trước sau khác biệt không lớn.

“Vừa gặp tên dê xồm, suýt chút nữa bị cưỡng hiếp, nhưng về mặt lại lộ ra sự phấn chấn, điều này không bình thường. Thêm vào đó, trên balo cô bé có thêm đồ vật, khả năng chính là lễ phục.”

Lục Ly phân tích, “Đường Ninh tính cách mạnh mẽ, khá giống con trai. Gặp phải chuyện đó, khả năng sẽ tức giận nhiều hơn là sợ, nhưng khẳng định không thể nào phấn chấn được. Nhất định là chạy đến cầu thang bộ, ngẫu nhiên trông thấy bộ lễ phục, cô gái nào chẳng thích quần áo đẹp, do vậy cô bé bỏ qua buồn bực, thậm chí còn vui vẻ.”

Tra xét một vòng, còn tưởng rằng tìm được người ăn cắp lễ phục sẽ truy tìm được hung thủ. Không ai ngờ rằng, chính do Đường Ninh lấy đi, manh mối lại bị đứt đoạn.

“Đội trưởng Khúc! Tôi có phát hiện!” Vương Nhân Phủ thở hổn hển bước vào, anh ta chạy qua bình nước, rửa sạch mặt, sau đó mới tiếp lời: “Theo bạn học của Đường Ninh cho biết trước khi cô ta bị hại mấy ngày, rõ ràng rất hưng phấn. Cô bé kể ngày hôm đó gặp tên dê xồm, ai ngờ trong họa có phúc, có được niềm vui bất ngờ.”

Bạn học truy hỏi nhưng cô ấy ra vẻ thần thần bí bí không nói. Chỉ tiết lộ trong buổi vũ hội của khoa sắp tới sẽ khiến mọi người mù mắt. Hơn nửa ngày cô bé mất tích, cô có nói là muốn đi mua giày để hợp với bộ quần áo đẹp.”

“Video ngày Đường Ninh mất tích, trong balo có đồ. Nếu như tôi đoán không sai, cô ta đã mua một đôi giày diện với bộ lễ phục.” Khúc Mịch khẳng định.

Thì ra là như vậy, điều này giải thích được vì sao lễ phục lại mặc trên người Đường Ninh.

“Có điều ... nếu là vậy ... Khả năng hung thủ gặp nạn nhân tại khách sạn là không xảy ra.” Lục Ly cảm giác một manh mối nữa lại mất, không biết tiếp tục tra xét từ đâu.

“Không! Chỉ là độ khả thi thấp hơn thôi.” Khúc Mịch không tán thành: “Nạn nhân sẽ không đi cùng một người không quen biết, còn cùng nhau dùng bữa và uống rượu. Chắc chắn bọn họ đã từng gặp nhau, hơn nữa còn lưu lại ấn tượng rất tốt với nạn nhân. Lấy lời khai của cha mẹ nạn nhân, xem có phát hiện gì khác không.”

Ba mẹ Đường Ninh đều ngã bệnh, Mạnh Triết ở bệnh viện chăm sóc. Lục Ly qua đó thăm một lần, vừa nhắc đến Đường Ninh tâm trạng của bọn họ đều không khống chế được, dĩ nhiên chẳng thể hỏi được gì.

Ngày hôm sau, khoa pháp chứng đã có kết quả, chứng thực vết máu thuộc về Trương Việt. Kết quả này nằm trong dự liệu của mọi người, do vậy không thể thả hân.

Loại người như hân nhốt thêm vài ngày để khỏi đi dụ dỗ thiếu nữ!

Lục Ly lại đến bệnh viện, trông thấy Mạnh Triết cả người gầy rộc, hốc hác, anh ta cũng đau lòng. Mất đi người thân là nỗi đau tột cùng, người bên ngoài dù có khuyên răn đến mức nào cũng đều không có tác dụng. Điều bây giờ anh ta có thể làm là nỗ lực tìm chứng cứ, lôi hung thủ ra trước pháp luật.

“Lão đại, vụ án thế nào rồi?” Mạnh Triết gắng hỏi.

Thế nhưng hiện tại trong lúc nghỉ phép, dựa theo quy định không được phép tiết lộ thông tin liên quan đến vụ án, dù là nhỏ nhất.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Gặp Mặt Một Lần

Tâm trạng ba mẹ Đường Ninh rất kém, chỉ vài ngày mà đã già đi cả chục tuổi. Đặc biệt là ba Đường, chưa đến bốn lăm tuổi mà tóc đã gần như bạc trắng cả đầu.

Lục Ly trong lòng thổn thức, nhưng khẩu cung vẫn buộc phải làm.

“Ông Đường, tôi có thể hiểu được sự bi thương của ông bà. Nhưng muốn bắt được hung thủ, hai người nhất định phải cố nén đau xót”, Lục Ly an ủi bọn họ vài ba câu, “Ông bà cố nhớ lại trước khi mất tích Đường Ninh có biểu hiện gì bất thường hay không?”

“Cứ cách hai ngày Đường Ninh lại gọi một cuộc điện thoại kể về chuyện trường lớp. Trước khi mất tích một ngày, nó gọi về nhà, hình như rất vui vẻ, nó nhắc trường nó tổ chức vũ hội. Tiểu Ninh có người thăm mếu, cũng vừa mới chia tay bạn gái; con bé dự định mời người bạn trai ấy nhảy một bản.”

“Ông biết tên người đàn ông đó không?” Lục Ly truy hỏi.

“Không biết!” Ba Đường lắc đầu một cái, đột nhiên ông nhớ ra gì đó lại kể tiếp: “Tôi nhớ hình như Tiểu Ninh có hai blog, một là tất cả mọi người đều biết, còn cái kia thì bí mật. Hình như cái đó đề n ỏ tâm sự những điều sâu kín trong lòng, có lẽ ... có một ít manh mối.”

Blog? Máy vi tính của Đường Ninh vẫn còn trong trường, bọn họ đã ngay lập tức kiểm tra QQ, một blog thì thấy bình thường, không phát hiện điều gì. Thì ra còn có tài khoản bí ẩn, đáng tiếc không biết nick name và mật mã, không biết có thể tra được bằng cách nào.

“Đây là manh mối vô cùng quan trọng, hai người nếu nhớ được gì xin gọi cho chúng tôi bất kỳ lúc nào. Đây là số di động của tôi, và số trực tiếp của đội hình sự.” Lục Ly viết xuống hai dãy số, sau đó vội vàng rời khỏi bệnh viện.

Khúc Mịch biết tình hình, lập tức kiểm tra máy tính của Đường Ninh một lần nữa. Thế nhưng, Đường Ninh là cao thủ IT, máy tính cô cài đặt chương trình tự động xóa toàn bộ lịch sử web.

Cảnh sát không tài nào tìm được link cô ta thường hay truy cập chứ đừng nói đến việc tra ra tài khoản blog và mật mã. Liên tiếp mấy người tinh thông IT trong cảnh cục ra tay nhưng đáng tiếc không phá được mã bảo vệ của Đường Ninh.

Tất cả ai nấy đều rất thất vọng. Máy vi tính vẫn đặt trên bàn Khúc Mịch, anh không thường lên mạng dĩ nhiên một số trang web và phần mềm không sử dụng rành rọt.

Tăng Dĩ Nhu đang tra cứu một vài thông tin trên internet, đột nhiên có người muốn thêm bạn trên tài khoản QQ. Tài khoản QQ này Tăng Dĩ Nhu mở từ khi còn học đại học, đã qua sáu bảy năm, không thường sử dụng, cũng không tán gẫu với ai nên không có bạn bè mới.

Cô tiện tay mở ra, đang dự tính ấn nút ‘Từ chối’ thì tin nhắn nhảy ra hai chữ “... Khúc Mịch!”

Trời! Anh đăng ký QQ? Theo như cô biết, điện thoại di động của anh chỉ có hai chức năng là nghe gọi và gửi tin nhắn, văn phòng và nhà không hề có máy vi tính. Anh như một vị vương tử bước ra từ pháo đài cổ --- tao nhã, cao lãnh, và tách biệt với xã hội.

Cô chấp nhận kết bạn với anh, phía bên kia ngay lập tức gửi tin: “Bác sĩ Tăng, là em sao?”

“Ừm!” Phí lời .... Không đúng mà chấp nhận lời kết bạn của anh sao?

“Bác sĩ Tăng, đây là QQ của Đường Ninh!” Anh nhấn một tin.

“Ồ!”, thì ra anh đang điều tra, chẳng trách đột nhiên lại dùng QQ.

“Bác sĩ Tăng, bây giờ cô thấy avatar của tôi sáng đúng không?”

“Ừm!”

“Vậy có nghĩa là tất cả bạn bè đều có thể nhìn thấy được tôi đang trên mạng?”

“Đúng!”

Tăng Dĩ Nhu trả lời đơn giản. Đầu bên kia đột nhiên không có động tĩnh, trong lúc cô còn đang suy nghĩ vì sao thì tin nhắn thoại vang lên.

“Bác sĩ Tăng ... thì ra cái này cũng có thể gọi được. Vậy thì không phải lo đánh chữ chậm, không kịp trả lời”, âm thanh của anh truyền đến, “Đáng tiếc không có camera ... ngày mai tôi kêu người ta lắp một cái.”

Ai đánh máy chậm không trả lời kịp? Tăng Dĩ Nhu tròn tròn mắt, liền nhớ ra mình đang chat với một newbie. (tân binh)

“Ha ha ha!” Cô không trả lời, chỉ đánh máy chữ.

Bên kia đáp lại bằng một icon mặt cười: “Bác sĩ Tăng, máy icon này còn sống động hơn cả ngôn ngữ, cô học cách dùng đi nhé!”

Dĩ Nhu thật sự không biết đáp lời anh thế nào ... Dáng dấp của anh chính là sự hưng phấn khi phát hiện ra QQ, một hệ thống mới lạ, cô không nên làm tổn thương trái tim ‘con trẻ’ của anh.

Anh hình như rất hứng thú, mỗi một dòng tin là một icon, còn chat thoại để giải thích ý nghĩa của từng icon đó.

“Bác sĩ Tăng ... Chat thoại không thu phí, cô có thể vừa làm việc, rảnh tay nói chuyện với tôi vài câu.”

Này ... Đây là ý gì? Chẳng lẽ bắt cô ngày nào cũng chat thoại, công việc cả ngày nằm dưới sự theo dõi của anh?

“Đội trưởng Khúc ...”

“Có việc rồi, lát nói chuyện sau!” Không chờ Tăng Dĩ Nhu đáp lại, bên kia đã ngắt kết nối.

Tăng Dĩ Nhu cau mày, người đàn ông này quen tự cho mình là nhân vật trung tâm, cô cũng có công việc mà vẫn phải nghe anh buồn chuyện, đến lúc anh bạn là anh không thêm tiếp lời. Người đàn ông chẳng có mấy may đáng yêu, thật không hiểu người phụ nữ nào mới có thể chịu đựng được anh!

Bên kia Khúc Mịch đang chat với một người khác, là bạn trên mạng của Đường Ninh, nick name là Matrix.

“Này ... Lâu lắm rồi mới thấy cậu lên tieba ... Bạn làm sao?” Nghe cách nói chuyện hình như không phải sống ở tỉnh Nam Giang, vì không biết chuyện Đường Ninh mất.

Chưa đợi Khúc Mịch đáp, bên kia lại tiếp tục nhấn: “Tớ dùng thử phần mềm của cậu làm ra rồi, phát hiện có sơ hở. Thế nào? Cần tớ sửa lại giúp không?”

Khúc Mịch nheo mắt, suy nghĩ một chút rồi nói với Vương Nhân Phủ: “Người này khả năng là cao thủ trong phương diện này, hơn nữa lại là bạn thân với Đường Ninh. Cậu thử dùng thân phận của Đường Ninh chat với anh ta, dò hỏi thử có thể phá giải được mấy của Đường Ninh không, lấy tất cả những trang web Đường Ninh đã từng truy cập, có được nick name và mật mã thì càng tốt.”

Vương Nhân Phủ là một người rất mê công nghệ, đi làm về nhà chỉ ôm máy tính. Chẳng bao giờ thấy anh ta đi chợ hay đến các trung tâm mua sắm, tất cả mọi việc đều được thông qua internet.

Trong đội hình sự anh ta không phải là người nổi bật, gia nhập đội bằng cửa sau. Tận mắt chứng kiến những đồng nghiệp khác công tác xuất sắc, anh ta cũng có cảm giác mất mát.

Vì Mạnh Triết tạm thời nghỉ phép, vụ án này có tính chất nghiêm trọng, nên công việc dồn lên anh ta không ít, điều này khiến anh ta thấy rất vui. Trước mắt, Đội trưởng lại tin tưởng giao cho nhiệm vụ khiến anh ta thêm phấn chấn.

“Vâng! Bảo đảm sẽ hoàn thành nhiệm vụ!” Trên mạng anh ta cũng hay thường tán gẫu với mấy cô gái, thích nằm rìt trong nhà nghiên cứu các trình tự của một hacker, phỏng chừng sẽ không có vấn đề.

Quả nhiên, khi anh ta nhiều lần nói chưa biết, đối phương liền bắt đầu tiến hành ‘khống chế’ máy vi tính của Đường Ninh. Tất cả những ghi chép, blog, mua sắm và thanh toán online, toàn bộ nick name và mật mã đều hiện ra trước mắt.

“Khá lắm!” Khúc Mịch phá lệ khen anh ta một câu.

Phải biết một điều từ lúc Khúc Mịch tiến vào đội hình sự, anh chưa từng khen ngợi hay khích lệ bất cứ người nào.

Vương Nhân Phủ như được tiêm thêm liều thuốc kích thích, miệng cười hoang hoác, cả người tinh thần hưng phấn.

Anh ta lại dựa theo mệnh lệnh của Khúc Mịch xem qua những trang web mà Đường Ninh truy cập nhiều nhất, phát hiện cô bé này có niềm đam mê trên rất nhiều lĩnh vực. Từ văn học đến âm nhạc, mỹ thuật; cái gì cô cũng nghiên cứu.

Đăng nhập vào blog của cô, Khúc Mịch nhìn thấy bài đăng mới nhất là trước khi cô mất tích một ngày. Đúng theo như lời khai, đây chính là blog bí mật của cô, trong đây là nơi thổ lộ tình cảm của cô với cậu bạn học kia ....

--- Cậu bạn có bạn gái, cô khổ sở, đau buồn; cậu bạn chia tay, cô sung sướng kích động; cậu bạn lại tiếp tục quen người bạn gái khác ...

Yêu đương thôi mà ... Phức tạp đến thế sao? Khúc Mịch không phản đối, nhưng khịt mũi coi thường. Anh cho rằng mình đã biểu đạt rất rõ ràng tình cảm của anh với Tăng Dĩ Nhu; hai người không chỉ hẹn hò dùng bữa, còn ngủ chung. Gọn gàng nhanh chóng, không dây dưa dài dòng, đây mới phù hợp với nếp sống hiện đại chứ.

Thanh xuân thật phiền, chỉ lãng phí thời gian tốt đẹp vào việc xoắn xuýt không biết phải tỏ tình thế nào ... Thật là ngu xuẩn!

Vương Nhân Phủ nhấn nút xem toàn bộ bài viết cuối cùng của Đường Ninh, bài đăng có kèm thêm tám ảnh cầu vồng sau mưa.

--- Hôm nay là một ngày đặc biệt, mình đã gặp được anh ấy! Kỳ lạ quá! Rõ ràng là một người xa lạ nhưng lại mang đến cho mình cảm giác rất thân quen, cảm giác giống như câu nói của Bảo Ngọc khi đầu tiên trông thấy Đại Ngọc trong tác phẩm Hồng Lâu Mộng ‘Cô em gái này hình như đã gặp ở đâu rồi’, lúc đó mình cảm thấy Bảo Ngọc chính là một kẻ hám sắc, bại hoại, bây giờ nghĩ lại câu nói ấy thực tình cảm.

Anh ấy thật nho nhã, trên người tỏa ra một luồng nghệ thuật; ngón tay anh thon dài; giọng nói trầm thấp, du dương như tiếng đàn violon ...

Trời ơi! Tại sao mình chỉ mới gặp được một lần, một người hoàn toàn xa lạ mà đã động lòng? Phải chăng gần đây kinh nguyệt mình không đều nên nội tiết tố cũng rối loạn theo. Mình vẫn yêu Trắc Nhĩ, mình vẫn yêu Trắc Nhĩ. ---

Bài viết ý tứ rất rõ ràng, thông qua đó chứng minh suy đoán của Khúc Mịch là hoàn toàn chính xác.

Trên cầu thang bộ lầu hai tại khách sạn Duyệt Lai có nhiều đầu lọc ‘Hắn’ vớt lại ... và Đường Ninh gặp ‘Hắn’ ở đó. Còn bộ lễ phục, do Đường Ninh lấy đi hoặc là chính ‘Hắn’ phát hiện ra rồi tặng cho Đường Ninh.

“Nhân vật thần bí này có khả năng chính là hung thủ!”, Khúc Mịch khẳng định, “Như thế có thể suy đoán, nạn nhân và hung thủ chỉ có duyên gặp mặt đúng một lần, tuy nhiên hung thủ để lại ấn tượng cực kỳ tốt. Vào lúc đó, hung thủ đã coi nạn nhân là con mồi, rất có khả năng kể từ đó bắt đầu lên kế

theo dõi nạn nhân. Qua khách sạn lấy camera thu hình xem có nhân vật khả nghi nào theo sau lưng nạn nhân không!”

Vương Nhân Phủ nghe xong chấn động, xung phong nhận việc qua khách sạn lấy chứng cứ.

Phá án như kéo tơ bóc kén đều không thể bỏ qua chi tiết cho dù là nhỏ nhất, phải biết mạnh dạn đưa ra giả thiết, cẩn thận tìm chứng cứ.

Khúc Mịch lệnh cho Hách Minh đến trường tra cậu bạn học mà Đường Ninh yêu thầm, mặt khác thăm dò thêm bạn học coi có thể có thêm tin tức nào liên quan đến ‘Hắn’ hay không.

“Đội trưởng Khúc! Tên Tường Việt làm sao bây giờ?” Hắn vẫn còn được giam trong phòng tạm giam, sắp đủ bốn mươi tám tiếng.

“Theo chứng cứ chúng ta thu thập được, Tường Việt vẫn là người có khả nghi nhiều nhất, cứ giam hắn thêm vài ngày, đợi chúng ta có thêm chứng cứ rồi tính tiếp.”

Nhân cách của Tường Việt quá kém, Vương Nhân Phủ nghe được quyết định của Khúc Mịch rất sung sướng. Loại người như hắn ra ngoài chỉ biết gieo vạ, cứ để hắn ở đây mấy ngày.

Người thân và bạn bè của Tường Việt ở bên ngoài, vận dụng các mối quan hệ, nhờ người đến nói chuyện với Cục Trưởng Hoàng, Cục Trưởng đành phải đến thương thuyết với Đội trưởng Khúc một chút.

“Nếu cậu đã có đối tượng tình nghi khác, vậy thả người đi. Chúng ta nuôi hắn trong phòng tạm giam chỉ tổ tốn cơm, không có lợi. Hơn nữa, đây là Cục cảnh sát ... Mọi việc đều phải tuân theo nguyên tắc và trình tự ...”, Cục Trưởng Hoàng thoáng thấy sắc mặt của Khúc Mịch không tốt, liền biết ngay anh không phải là người thích xử sự theo quy tắc, nên nở nụ cười giả là

“Đội trưởng Khúc, tuy tôi là Cục Trưởng nhưng đội hình sự vẫn là do cậu quản lý. Việc này cậu quyết định, tôi sẽ không can dự. Chỉ là ... Thứ nhất Tường Việt không phải là kẻ giết người, thứ hai người ta đã đến nói chuyện với tôi, tôi đã đồng ý giúp đỡ. Vì vậy, về công hay tư, cậu cũng phải cho tôi chút mặt mũi ... nếu không sau này ra ngoài khó nói chuyện với người khác.”

Ông ta khuyên nhủ đủ điều mới thấy Khúc Mịch gật đầu một cái, thềm thờ dài một hơi.

Tường Việt được phóng thích, nhưng chưa ra khỏi văn phòng đội hình sự được bao lâu, lại hốt hơ hốt hải quay trở vào.

Thần sắc hoang mang, vừa chạy vừa la: “Mẹ ơi! Giết người! Cứu mạng!” Xộc vào trong kêu cứu, bám vào gấu quần Lục Ly, anh ta giật mình, nổi hết da gà.

“Buông ra!” Lục Ly học võ, đối phó với kẻ trời gả không chặt như Tường Việt dễ như bỡn. Anh ta bắt lấy cổ tay Tường Việt, vận nhẹ, liền nghe tiếng la hét thảm thiết, hắn ngửa mặt lên trời, ngã nhào xuống đất.

Có người chạy xông xộc vào trong, đè Tường Việt, nắm cổ áo hắn đánh tới tấp.

“Mẹ nó! Đánh chết người rồi!” Trong nháy mắt, miệng hắn chảy đầy máu.

“Cảnh sát giết người ... Ôi trời đất ơi ... Mau cứu tôi!” Tiếng hét chói tai của hắn kích thích màng nhĩ của tất cả mọi người, “Mày ... mày .... Ôi trời đất ơi! Bờ làng nước ơi ... Đau chết mất! Mẹ ơi ...”

Chưa đầy hai phút hắn la hét như chó cắn mèo cào. Đến khi mọi người trấn định nhìn kỹ người đánh hắn, thì ra là Mạnh Triết, đè Tường Việt đánh đến mức mặt xung như mặt heo.

Mạnh Triết đang rất giận dữ, mỗi nắm đấm đều ra lực rất mạnh.

Đánh tiếp nữa e ... sẽ xảy ra án mạng! Lục Ly xông đến kéo anh ta ra, Vương Nhân Phủ và Hách Minh lo việc bên ngoài trở về, thấy tình huống này cũng chạy đến giúp một tay.

Ba người ngăn cản anh ta, Tường Việt nằm thẳng cẳng trên đất, há mồm thở hổn hển. Một lát sau, hắn lắc đầu một cái, một chiếc răng theo máu chảy ra ngoài.

“Ôi ôi ôi ... Cái răng của tôi!” Hắn gào khóc: “Aizza .... Aizza ...” Gương mặt hắn biến chuyển đến mức vận vẹo.

Mạnh Triết chỉ muốn giết người, quơ tay múa chân muốn đánh chết hắn.

Hắn co rúm, không dám khóc lớn.

Kha Mẫn chạy qua nâng hắn dậy, đưa cho hắn chiếc ướt, rót cho hắn ly nước ấm.

“Gương! Tôi cần gương!” Hắn thấy có người lôi Mạnh Triết đi, tinh thần tỉnh táo trở lại.

Kha Mẫn đưa gương cho hắn, vừa soi hắn đã nhảy dựng lên: “Mẹ nó! Hủy hết dung nhan của tôi! Về sau mặt mũi nào mà gặp người khác ... Tôi muốn kiến nó! Kiện nó tội mưu sát! Là mưu sát! Nó là cảnh sát biết pháp phạm pháp, tội thêm một bậc, tôi muốn kiện nó ngồi tù cả đời. Nó đánh tôi, tôi

không đánh trả .... Tôi muốn được nghiệm thương!”

Hắn không phải là không muốn đánh trả mà nói trắng ra không có sức đánh trả.

Nghe thấy tiếng Tường Việt la hét đòi kiện cáo, đòi nghiệm thương, Lục Ly cau chặt mi. Chuyện này có thể biến lớn, có thể hóa nhỏ; nếu không sắp xếp cẩn thận Mạnh Triết có thể bị đuối việc. Tên tiểu tử này kích động quá rồi, không biết khống chế tâm tình.

“Nhốt Mạnh Triết vào phòng tạm giam!” Khúc Mịch nghiêm mặt: “Ai báo tin cho anh ta? Tự giác cũng nhốt mình trong phòng tạm giam luôn đi!”

Tường Việt càng thêm đắc ý: “Đội trưởng Khúc anh là công tư phân minh nhất! Người như vậy không xứng đáng làm cảnh sát, động một chút là sử dụng bạo lực. Bây giờ là xã hội pháp trị, chúng ta đều là người văn minh, giải quyết vấn đề phải dùng đến pháp luật.

Ai u ... Đau quá! Đội trưởng Khúc mau sắp xếp cho tôi đi nghiệm thương, tôi muốn kiện anh ta! Tên tiểu tử này dám đánh tôi, lần này cho hắn đội quần. Á á ... Đau quá!!!”

“Đánh nhau thì qua cảnh sát dân sự, nghiệm thương thì tìm pháp y, cáo trạng thì đi đến tòa án. Không tiền!”

“Đội trưởng Khúc! Ý anh là gì?” Tường Việt mơ mơ hồ hồ, dĩ nhiên không hiểu được Khúc Mịch đang đứng trên lập trường của ai.

“Không có ý gì, tôi quản giáo thuộc hạ hay đối xử với người khác đều như nhau!” Khúc Mịch liếc hắn như nhìn một con lợn, không thể chịu nổi nên đành phải ngược lên trần nhà, “Tuy nhiên tôi vẫn khuyên anh, chuyện lớn nên hóa nhỏ, đừng để dính dáng đến pháp luật, lên trang nhất. Đám phóng viên không dễ gạt, đào sâu tận gốc rễ, coi chừng ... ông phải là người gánh đòn ...”

Tường Việt nghe đến đây thì biến sắc, hắn từng muốn cưỡng hiếp nạn nhân, nếu như chuyện này lan ra ngoài ... Hắn sẽ sống thế nào? Hơn nữa hình tượng ngọc nữ Jenny đang có nhiều tin có lợi, lỡ chẳng may việc này vỡ lở ... Hắn vẫn muốn kiếm thêm chút tiền từ các quảng cáo của cô ta.

Con giận này phải nuốt xuống hay sao? Hắn thực sự không cam lòng! Ba mươi năm nay đây là lần đầu tiên hắn bị đánh đến mức này, nếu không có người ngăn cản chắc có lẽ hắn đã bị đánh chết rồi.

“Đừng bức người đến đường cùng, nếu như anh chàng cảnh sát kia vừa bị mất em họ, lại còn mất đi công việc. Biết đâu chừng ... Có thể ra tay giết người cũng nên.”

Tường Việt nghe Khúc Mịch nói vậy, hắn giật mình, nhớ tới vẻ mặt tàn ác của Mạnh Triết vừa rồi ... Người đàn ông đó điên rồi ... thực sự không thể chọc giận. Con giận này cứ coi như thế là xong đi ...

Suy nghĩ của hắn làm sao Khúc Mịch không nhìn ra, nhưng anh không muốn phí lời với hắn, quay sang Lục Ly, gật đầu một cái.

Lục Ly đưa hắn sang phòng họp nhỏ hiệp thương, sau đó Tường Việt hài lòng rời đi.

“Đội trưởng Khúc! Mạnh Triết và Hách Minh vẫn còn trong phòng tạm giam. Tên kia đi rồi ... vậy có thể thả người rồi chứ?”

“Giam bọn họ ba ngày!” Khúc Mịch lướt qua trang web trên máy tính Đường Ninh, nhận nhậ ra lệnh, “Trừ nước, không được phép đưa bất cứ đồ ăn nào cho bọn họ, người đối bụng thì tinh thần mới tỉnh táo!”

Nhìn dáng vẻ anh lúc này là không phải đang diễn cho Tường Việt coi, hình như là rất giận.

Thế nhưng ... Mạnh Triết thật sự khiến ai nấy đều bức mình; nếu không phải nhờ Đội trưởng Khúc, chắc chắn ‘chén com’ của anh ta cũng chẳng còn. Một con người còn trẻ, đầy tài năng, trong nháy mắt tiền đồ sẽ bị hủy hoại.

Đừng trông Đội trưởng Khúc hàng ngày lãnh đạm vô tình, dáng vẻ như chẳng thèm quan tâm đến sự đời nhưng thật ra anh là một người rất tâm lý ... Dáng vẻ này có được phải chăng hình thành khi quanh năm suốt tháng anh nghiên cứu mấy trò kỳ kỳ quái quái, thần kinh cũng không bình thường?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Cùng Nhau Dạo Phố

Trên blog của Đường Ninh lộ ra rất nhiều tin tức, có hai người hiện tại nằm trong diện tình nghi của cảnh sát: một là Trác Nhĩ, người thứ hai chính là nhân vật thần bí kia.

Trác Nhĩ là đàn anh của Đường Ninh, tình cờ gặp anh ta trong một lần Hội Thao của trường, toàn thân anh ta tỏa ánh dương, đẹp trai, thanh xuân phơi phới.

Nghe những câu hỏi của cảnh sát, Trắc Nhĩ hoàn toàn kinh ngạc; bởi anh ta không có ấn tượng nhiều về Đường Ninh, chỉ tình cờ gặp, còn chưa nói được với nhau câu nào. Ngày Đường Ninh mất tích anh ta đang chơi ở sân bóng rổ, sau đó về phòng tắm rửa, ngủ nghỉ. Mấy ngày tiếp sau, không phải đi học thì lại chơi bóng, bạn học và đồng đội có thể chứng minh. Anh ta căn bản không có động cơ và thời gian gây án, hiềm nghi ngay lập tức được loại bỏ.

Nhân vật ‘Anh’ được nhắc trong blog của Đường Ninh, các bạn học đều chưa từng nghe cô bé nhắc qua. Hơn nữa, Đường Ninh chỉ thích ở một mình, thường trốn tiết, đi cả đêm không về, luôn nhờ bạn cùng phòng che giấu hộ.

Vương Nhân Phủ đến khách sạn Duyệt Lai kiểm tra thêm lần nữa camera ghi hình, lần này toàn bộ các camera anh ta đều rà soát lại thêm một lần. Rõ ràng cả ngày trời, coi đến đêm đến hoa cả mắt mà vẫn không phát hiện được gì.

Còn Khúc Mịch tựa như phát hiện ra manh mối nào đó, cả ngày đều ở trên máy vi tính Đường Ninh, lướt coi tất cả các trang web.

Có người nói anh đã xin Cục Trưởng cấp cho mỗi cảnh viên trong đội một chiếc máy vi tính hiện đại nhất, Cục Trưởng vì phá án không do dự, nhanh chóng đồng ý.

“Bác sĩ Tăng có ở đó không?” Từ khi biết dùng QQ, ngày nào cũng vậy, không có việc gì, anh cũng ‘quấy’ Tăng Dĩ Nhu một lúc.

“Tôi thấy em trên mạng!”

“Bạn lắm sao?!”

...

Không thấy Tăng Dĩ Nhu đáp, anh lại gửi đến một icon. Đến khi Tăng Dĩ Nhu từ phòng vệ sinh trở ra, trông thấy khung chat trên màn hình vi tính, cuối cùng là về mặt vô cùng ai oán, đột nhiên cô có cảm giác ngổn ngang. Người này thật sự là Khúc Mịch sao?

“Tôi vừa ra ngoài một lát!” Dù sao cũng là đồng nghiệp, ngẩng đầu không thấy, cúi đầu gặp, cho nên dù gì cũng phải giải thích một chút.

Bên kia không có động tĩnh, chắc là đang làm việc. Tăng Dĩ Nhu cũng không để ý, tiếp tục công việc của mình. Tháng sau ở thành phố Lâm có một buổi giao lưu, liên quan đến lĩnh vực pháp y, người chủ trì chính là một giáo sư y khoa nổi tiếng trong và ngoài nước, Tăng Dĩ Nhu dự định tham gia.

Nhưng cô không có thư mời, nên cô đành tự lên mạng liên hệ với giáo sư đại học cũ, hy vọng ông ta có thể giúp cô có được vé tham gia buổi tọa đàm. Giáo sư vẫn chưa trả lời, cô rất mong chờ tin tức.

Bên đội hình sự gọi đến thông báo ba mẹ Đường Ninh xin đến lĩnh thi thể con gái, mời cô qua hỗ trợ thủ tục.

Cô vội vàng chạy đến, giữa đường gặp Khúc Mịch vẻ mặt cực kỳ đau khổ.

“Bác sĩ Tăng, em bạn lắm sao?”

--- Oạch!!! Sao đây??? Mình bắt nạt anh ấy à ... Sao mặt lại ra thế này?

“Có phải tôi quấy rầy em đang làm việc?”

--- Ý gì??? Tăng Dĩ Nhu mơ mơ hồ hồ.

“Tôi nói chuyện với em trên internet, em đều không hề nhắn tin trả lời”, giọng điệu đầy oan ức, “Em biết tôi ở bệnh viện tâm thần suốt mấy năm, dĩ nhiên chẳng lên mạng. Tôi không có bạn bè, thân là Đội trưởng đội hình sự gặp việc không hiểu đầu thế nào mở miệng hỏi cấp dưới. Nếu như em chê tôi phiền ... sau này ... tôi sẽ không quấy rầy em”

“Tôi không chê anh phiền ...”

“Em không cần phải an ủi tôi, em biết tôi ở bệnh viện tâm thần, người ta nói sau lưng tôi là người không bình thường. Em ghét tôi, không quan tâm việc tôi có là người bình thường hay không, tôi không trách em.” Anh thở dài một hơi, đáng vẻ cô đơn khiến người ta đau lòng.

“Thật sự tôi không ghét bỏ anh ...”

“Thật?”

“Ừm!” Dĩ Nhu gạt đầu lia lịa, cảm thấy anh cực kỳ đáng thương. Không biết gia thế anh thế nào, anh trưởng thành trong môi trường ra sao ... có thể biến anh thành một người có tính cách đầy mâu thuẫn như thế. Bề ngoài lạnh lùng, nói chuyện sắc bén, độc miệng đến mức khiến người ta ghét bỏ; nội tâm yếu đuối, thiếu tự tin khiến người ta thương cảm.

“Vậy ... tan ca cùng đi mua máy vi tính với tôi!” Khúc Mịch nói ngay, rồi mở lớn đôi mắt nhìn cô chằm chằm, “... Được không?”

“Ừm! Được rồi!” Tăng Dĩ Nhu không cách nào khác đành phải đồng ý.

“Đội trưởng Khúc! Ba mẹ Đường Ninh nói muốn lấy mấy vi tính của con gái để giữ làm kỷ niệm, vậy phải làm thủ tục gì?” Vương Nhân Phủ từ trong văn phòng bước ra, đưa mắt nhìn Khúc Mịch, lí nhí từng lí từng tí xin chỉ thị.

Cả buổi chiều trong phòng làm việc hết sức ngột ngạt, nguyên nhân chính là Đội trưởng Khúc không biết tại sao lại xụ mặt xuống. Bình thường anh đã mang bộ dáng nghiêm túc, khiến tất cả mọi người tự giác đứng lui ra một bước; hiện tại bộ mặt thêm phần âm u lạnh lẽo lại ai nấy đều lạnh toát sống lưng. Không muốn tự rước lấy phiền phức, do vậy mọi người bảo nhau làm việc rất cẩn trọng, không muốn biến thành nơi cho Khúc Mịch trút giận.

“Theo quy tắc là có thể, nhưng chúng ta đang cần mấy vi tính này để tra án, nên tạm thời vẫn chưa có thể trả lại cho bọn họ.”

Một người vài phút trước còn đang cau cau có có, thì bây giờ khoe môi phảng phất ý cười, lại còn phá lệ giải thích thêm “Trong mấy vi tính Đường Ninh chứa khá nhiều manh mối, tôi đang coi lại các trang web cô ta từng truy cập, hy vọng có thể tìm được chút manh mối. Cậu nói với ba mẹ cô ta, đợi vụ án có tiến triển sẽ trả lại máy cho bọn họ.”

“Vâng!” Vương Nhân Phủ nhanh chóng nhận lệnh, mời Tăng Dĩ Nhu đến văn phòng chờ một chút, đợi ba mẹ Đường Ninh làm thủ tục xong cần cô ký tên trên đó.

Kha Mẫn trong phòng họp nhỏ tiếp đón hai người, Lục Ly đến thăm Mạnh Triết và Hách Minh ở phòng tạm giam, văn phòng chỉ còn Khúc Mịch và Tăng Dĩ Nhu.

“Bác sĩ Tăng, tôi cảm giác mấy vi tính này càng ngày càng chậm!” Anh muốn nhờ Tăng Dĩ Nhu hỗ trợ.

Tăng Dĩ Nhu kiểm tra, trong mấy tính có một phần mềm diệt virus. Không ngờ phần mềm diệt virus này rất mạnh, ngoại trừ diệt tất cả mọi loại virus còn tự động chỉnh lỗi phần mềm.

Xem ra trong phương diện này Đường Ninh cũng không phải là tầm thường ... Đáng tiếc ...

“Vụ án này có tiến triển gì không?” Tăng Dĩ Nhu lên tiếng hỏi.

“Tạm thời chưa có!” Cô ngồi chỗ của Khúc Mịch, anh đứng bên cạnh, cúi thấp đầu cùng cô nhìn vào màn hình vi tính. Khi anh lên tiếng, hơi thở ấm nóng phun nhẹ trên gò má Dĩ Nhu, cảm giác hơi ngửa ngửa, cũng có chút dễ chịu.

Trong phòng rõ ràng có mở máy lạnh, nhiệt độ điều chỉnh rất mát, nhưng Tăng Dĩ Nhu lại cảm giác nóng vô cùng. Cô vô thức xịch ra một chút, đưa mắt nhìn xung quanh: “Có nước không? Tôi khát quá!”

Cảm giác ngột ngạt từ từ biến mất, cô thờ phào nhẹ nhõm.

Một lát sau, một chén nước nóng mang đến, mùi thơm tản mát.

Tăng Dĩ Nhu ngẩng đầu nhìn, trong chén nước có long nhãn, kỷ tử, còn có táo đỏ.

“Những loại này pha chung với nước uống, sẽ bổ khí huyết, đặc biệt rất tốt cho phụ nữ.” Khúc Mịch giải thích.

Lần trước khi anh ôm cô lên lầu, anh cảm thấy cô rất nhẹ, gương mặt cô trắng bệch như bị thiếu máu. Vì vậy, anh đã tra tư liệu, hỏi thăm mấy vị trung y, được biết nếu dùng mấy thứ này sắc nước uống là tốt nhất. Bổ khí huyết mà lại không có tác dụng phụ, có thể uống thường xuyên.

Tăng Dĩ Nhu bưng chén nước, nhấp thử một ngụm, ngọt ngọt thơm thơm, rất ngon, rất ấm ... Nếu ngày lạnh chắc chắn còn đã hơn nhiều.

“Hương vị rất tuyệt!” Cô trầm nghĩ, hôm nào qua bên tiệm thuốc bắc mua về nấu nước uống.

“À ... Thời điểm đó ... đừng uống!”

Thời điểm đó? Điểm nào? Tăng Dĩ Nhu ngẩn người, quay đầu nhìn Khúc Mịch đầy khó hiểu.

“Long nhãn tính ôn, có công dụng phá huyết”, Khúc Mịch giải thích một cách nghiêm túc.

Chưa đợi Tăng Dĩ Nhu hiểu thông, Vương Nhân Phủ bước vào, đưa tập tài liệu cho Tăng Dĩ Nhu ký, sau đó đưa ba mẹ Đường Ninh nhận thi thể.

Nhìn hai vợ chồng bước bên nhau, đầy ảo não, trong lòng Tăng Dĩ Nhu cực kỳ khó chịu, nhưng không thể nói ra bất kỳ lời an ủi nào. Nỗi đau mất con, ắt hẳn cả cuộc đời này không sao quên được. Sự đau đớn này theo thời gian chôn sâu tận trong đáy lòng, để rồi mỗi khi chạm nhẹ đến cảm giác tâm đau khôn xiết!

Lần trước đến nhận thi, mẹ Đường không kịp nhìn di thể con gái đã ngất xỉu, lần này bà kiên trì muốn trông thấy mặt con.

Dĩ Nhu từ từ kéo tấm vải trắng, trong nháy mắt gương mặt Đường Ninh ẩn hiện, mẹ Đường lão đảo xém ngã, nhờ ba Đường nâng đỡ, bà ta mới có thể trụ lại được một chút.

Cảnh tượng này quá đau đớn, một phút Dĩ Nhu cũng không thể tiếp tục chứng kiến. Cô xoay người bước nhanh khỏi phòng, bên trong vọng ra tiếng khóc tan nát cõi lòng.

Rất lâu sau ba mẹ Đường Ninh mới rời khỏi đó, bọn họ gọi cho bên nhà tang lễ để sắp xếp đưa Đường Ninh đến nhà hỏa táng. Người đã chết ... sớm ngày mờ yên mà đẹp thôi.

Tăng Dĩ Nhu làm pháp y đã mấy năm, chứng kiến cảnh tượng này không ít. Mỗi lần có người thân đến nhận thi, lĩnh thi, tâm trạng của cô lại càng thêm tồi tệ.

Có lúc cô còn suy nghĩ, những lời dạy trong sách Thánh quả nhiên chính xác ... Người đến trên cõi đời này là để chuộc tội, vì lẽ đó phải trải qua rất nhiều thống khổ.

Sinh, lão, bệnh, tử. Yêu biệt ly, oán hận trường kỳ, cầu không được, buông bỏ cũng chẳng xong. Mỗi một nỗi đau chính là một lần tôi luyện, một dạng tu hành, viên mãn thì sẽ đi đến điểm cuối cuộc đời.

“Dĩ Nhu!” Dương Thâm gõ cửa bước vào, “Đang nghĩ gì mà mặt mày trông nhiều tâm sự vậy?”

“À! Không có gì! Vừa rồi ba mẹ Đường Ninh qua đây nhận thi thể!” Dĩ Nhu mời anh ta ngồi xuống “Chúng ta là pháp y, là pháp chứng, lúc nào cũng gặp những chuyện thế này, phải học cách điều chỉnh tâm thái của chính mình, đừng để cảm xúc tiêu cực ảnh hưởng”, anh ta nhẹ giọng an ủi, “Tâm tình này tuy không sinh bệnh nhưng có thể khiến tinh thần rất bí bách khó chịu, ức chế đại não. Sau một quãng thời gian, người khỏe mạnh cũng gián tiếp sinh bệnh.”

“Em biết rồi!” Những chuyện này ai mà không biết, chỉ khi nào tận mắt chứng kiến, tự mình cảm nhận được mới thấu hiểu. Con người là động vật có tình cảm, đặc biệt là phụ nữ, cảm xúc chi phối toàn bộ tâm lý và hành động.

“Anh qua mời em đi ăn cơm, rồi đi xem phim!” Dương Thâm cười cười, “Nào thả lỏng tâm trạng, đừng để cho cuộc sống thêm nặng nề!”

“Em ...”

“Thật ngại quá! Bác sĩ Tăng đã đồng ý cùng tôi đi mua sắm. Giáo sư Dương đành phải đi ăn cơm, xem phim, thả lỏng tâm trạng một mình rồi!” Dĩ Nhu chưa kịp trả lời, Khúc Mịch không biết từ đâu chui ra.

Anh dựa vào cửa, ôm vai nhìn chăm chăm hai người bọn họ. Dáng vẻ ấy, bộ mặt ấy giống như vừa bắt gian tại trận.

Dĩ Nhu cau mày, chính cô đã đồng ý đi mua máy vi tính với anh, anh quả thật nói không sai.

“Đại sư huynh! Lần sau em mời anh nhé!” Cô không còn cách nào khác đành mở lời từ chối Dương Thâm.

“Ừm! Đi chơi vui vẻ, thích mua gì thì mua, chỉ cần tâm trạng tốt hơn là được!” Dương Thâm ra về không để ý khi mình bị từ chối, đưa tay xoa xoa đầu Dĩ Nhu, “Không đủ tiền nói một tiếng, đại sư huynh chắc chắn cho em mượn tiền không hạn mức.”

Tuy rằng Dương Thâm đôi lúc có làm một vài hành động như một người anh lớn với em gái ... nhưng trước mặt người khác thế này Dĩ Nhu cảm thấy không thoải mái. Cô cảm nhận được có cặp mắt như muốn giết người đang lao nhanh về phía cô.

Cô né sang một bên: “Cám ơn đại sư huynh!”

Dương Thâm thấy hành động của Dĩ Nhu thì cứng người một giây, sau đó tỉnh táo trở lại, quay đầu nhìn chăm chăm Khúc Mịch.

“Đội trưởng Khúc! Tăng Dĩ Nhu không thích đi mua sắm, đi lâu sẽ bị đau chân. Anh đưa cô ấy đi cùng nhớ tận lực chăm sóc cô ấy một chút.”

“Giáo sư Dương, tôi dĩ nhiên sẽ chăm sóc cho bác sĩ Tăng thật tốt!” Khúc Mịch ra về không vui, nhàu mày, “Trong cục, nữ cảnh sát xinh đẹp không ít, có cần tôi giới thiệu cho giáo sư không? Để giáo sư hạn chế thời gian rảnh rồi đi lo chuyện bao đồng.”

Sao đây ... sao đây ... lại sắp cãi nhau rồi .... Tăng Dĩ Nhu vội đứng ra điều đình, “Đại sư huynh đâu thiếu bạn gái, con gái theo đuổi anh ấy xếp hàng dài dài. Nhưng đại sư huynh yêu cầu cao, nên vẫn chưa vừa mắt ai. Ha ha ha! Đi thôi ... mượn thì cửa hàng đóng cửa!”

Dứt lời cô nhanh tay cởi áo blouse, chạy vào phòng rửa tay.

Đến khi quay trở ra, Dương Thâm đã đi rồi chỉ còn một mình Khúc Mịch đứng ở cửa, gương mặt viết rõ ràng ba chữ ‘Không vui vẻ’.

Hai người đàn ông trưởng thành, chạm mặt là xia xói nhau ... Thú vị không?

“Đi thôi!” Tăng Dĩ Nhu lấy túi xách, khóa cửa phòng làm việc theo Khúc Mịch xuống lầu.

Một đường thẳng đến bãi đậu xe, lái đến cửa hàng điện tử, vào đến cửa đi lăm lăm vào trong.

“Thưa anh, anh muốn mua máy tính loại nào?”

“Không biết!”

“Vậy chủ yếu dùng máy vi tính cho mục đích gì? Chơi game vô duyên? Hay thiết kế, lập trình?”

“Không biết!”

“Vậy anh không cần thiết đặt dung lượng quá lớn, chất lượng bình thường đã có thể thỏa mãn nhu cầu của anh.”

“Không muốn!”

Lần đầu tiên trong cuộc đời nhân viên bán hàng gặp phải khách hàng thế này, từ lúc đi vào gương mặt đã khó khăn, như ai vừa mới đốt nhà, thiếu nợ anh hàng triệu tệ vậy. Không quan tâm anh ta nói gì, cái gì cũng không hài lòng, một chữ quý còn hơn vàng.

Nhưng nhìn dáng vẻ của hai người này nhất định chắc chắn muốn mua máy vi tính, anh ta chỉ cần kiên nhẫn phục vụ một chút.

“Vậy để tôi giới thiệu vài loại cho anh, xem anh thích cái nào nhất!” Nhân viên bán hàng vẫn duy trì nụ cười trên môi, giới thiệu từng dòng máy vi tính cho từng công việc cụ thể, “Vậy anh coi anh thích loại nào, tôi sẽ giải thích chi tiết thêm.”

“Những cái anh nói tôi đều không hiểu!”

--- Mịa nó! Nghe không hiểu mà vẫn để mình nói ... Thằng cha mắc toi. Anh ta rửa thầm trong bụng, nụ cười trên môi cứng đờ, quay sang Tăng Dĩ Nhu ở bên cạnh.

“Chị đây đến chắc góp ý với anh!” Nhân viên đủ nhãn lực có thể nhìn ra được ... Hơn nữa bằng kinh nghiệm nhân viên có doanh số bán hàng luôn đứng nhất cửa hàng thì anh ta dễ dàng nắm được mấu chốt.

Khúc Mịch khó đối phó, tính tình lập dị, do vậy ngay lập tức chuyển sang Tăng Dĩ Nhu.

“Chị đây xinh đẹp phóng khoáng, chắc chắn khả năng quan sát của chị sẽ rất tuyệt. Chị có thể lựa giúp loại máy mà bạn trai chị thích.

Chị nhìn cái này đi, vỏ máy màu đen, không xa hoa, rất nổi bật. Máy tầm trung, nhỏ gọn. Hai người ở nhà, cùng nhau xem phim, khi rảnh rỗi có thể lên mạng chơi game mini, tâm sự QQ ...

Hơn nữa đây là loại máy tính nhân, mua một cặp sẽ có quà tặng đặc biệt. Phiên bản dành cho nữ là màu đỏ thắm. Màu đen, màu đỏ là màu sắc kinh điển, cực kỳ xứng đôi, giống như anh chị đây!”

“Chúng tôi ...”

Chưa đợi Tăng Dĩ Nhu hồi đáp, Khúc Mịch đã rút thẻ: “Lấy một cặp, quẹt thẻ!”

Nhân viên bán hàng sửng người, sau đó phản ứng lại, cười sung sướng nhận thẻ đi thanh toán.

Dĩ Nhu kéo góc áo Khúc Mịch: “Tại sao anh không trả giá, phải có chiết khấu chứ. Hơn nữa anh mua một lần hai cái làm gì?”

“Anh ta nói máy tính nhân, mua một cặp còn có quà .... Vậy thì mua hai cái!” Khúc Mịch cho đây là chuyện rất bình thường.

--- Trời ơi! Chỉ cần được tặng quà là mua thêm một cái nữa ... Anh quá thông minh hay đại náo anh có vấn đề?

“Thưa anh! Đã thanh toán, anh kiểm tra lại giúp, nếu không có vấn đề, mời anh ký tên.” Nhân viên mang máy cả thẻ qua, thái độ cực kỳ thân thiện.

Khúc Mịch đặt bút ký tên, lại nghe anh ta nói tiếp: “Máy tính đang được cài đặt, bây giờ tôi đưa anh chị qua kia làm bộ quà tặng một chút. Quà tặng cho bộ máy vi tính nhân này rất đặc biệt, đó chính là được tặng một bộ chén và gối ôm tình nhân có in hình anh chị.”

Nhân viên đưa họ vào trong một phòng chụp nhỏ, đặt sẵn máy chụp hình và phòng chụp.

“Anh chị ngồi xích vào một chút, tựa vào nhau ...”, nhân viên bắt đầu chỉ huy, “Anh ôm vai chị ấy, mặt kề sát vào ... đúng đúng ... Rất tốt!”

Cái này ... không phải là hai người yêu nhau mới làm sao? Không chờ Tăng Dĩ Nhu có ý kiến, cánh tay Khúc Mịch đã cuốn bờ vai của cô, kề mặt sát lại.

Tách! Tách!

Xong!

“Thưa anh! Xin anh lưu lại địa chỉ và số điện thoại. Sau khi chén và gối làm xong sẽ giao tận nhà của anh!”

Dĩ Nhu cau mày ... Nếu để đồng nghiệp nhìn thấy ... lại nói bóng nói gió. Cô không sợ bên ngoài nói thế nào, cô chỉ không muốn trở thành tiêu điểm của mọi người. Không được! Sau khi làm xong sẽ ném vào thùng rác.

Khúc Mịch dĩ nhiên rất nhiệt tình với chuyện này, còn căn dặn nhân viên nhất định phải làm thật đẹp. Không hiểu anh đến đây là mua máy vi tính hay là

muốn lấy quà vậy.

Reng! Reng! Reng!

Một tiếng chuông di động vang lên, không cần nghe cũng biết là của Khúc Mịch, người đàn ông trong thời hiện đại dùng tiếng chuông thời ‘cổ đại’.

Nhanh chóng nhận điện, điện thoại di động của Dĩ Nhu cũng vang lên. Hai người đưa mắt nhìn nhau.

Tan ca mà hai người cùng nhận được điện thoại, khả năng duy nhất đó chính là ... Có vụ án mới.

Quả nhiên, ở đường Nam Yên phát hiện túi du lịch, mở ra thì thấy nội tạng người đã được hun* qua.

*hun: hun khói, xông khói hoặc thui qua lửa, dùng trong chế biến thực phẩm

Vì lần trước đã xuất hiện nội tạng người trong nhà hàng lẩu nên người phát hiện không dám động, trực tiếp báo cảnh sát.

Lại là nội tạng! Hơn nữa đã được hun qua, lại còn chuyện động trời gì nữa đây?

Khúc Mịch yêu cầu nhân viên giao máy vi tính về tận nhà, sau đó cùng Tăng Dĩ Nhu thẳng đến đường Nam Yên.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Tô Nóng (1)

Đường Nam Yên lại có nội tạng, hơn nữa còn được hun qua, đặt chính tề trong một túi du lịch. Tăng Dĩ Nhu đột nhiên có dự cảm không lành, lại là người chết, e rằng trình độ ngày càng được thăng cấp.

“Ngồi xe của tôi đi, chìa khóa xe đưa cho tôi. Xong việc tôi cho người lấy xe em về.”

Đường Nam Yên có khu chợ đêm lớn nhất tỉnh Nam Giang, vào giờ này, hàng quán lớn nhỏ buôn bán, xe cộ dựng đầy đường chắn các lối ra vào, đường đi lại khá khó khăn.

Dĩ Nhu không từ chối, cô chỉ muốn dùng tốc độ nhanh nhất đến được hiện trường, nên cô không thể lái xe một mình đến đó.

Cô leo lên xe Khúc Mịch, lấy điện thoại gọi cho Khang Bình yêu cầu anh ta lấy thùng y cụ đến đường Nam Yên.

Khúc Mịch lái xe không tiện gọi điện thoại, anh rút điện thoại đưa cho Tăng Dĩ Nhu, nhờ cô nhấn số, sau đó ấn nút loa ngoài.

“Đường Nam Yên xuất hiện nội tạng người, triệu tập tất cả mọi người trong đội qua đó tập hợp. Nhân lực không đủ, do vậy thả Hách Minh ra trước, cho cậu ta lấy công chuộc tội!” Khúc Mịch đơn giản đưa ra mệnh lệnh, đập chân ga, tăng tốc: “Bác sĩ Tăng, tắt máy, cho vào túi của tôi!”

Lục Ly đầu dây bên kia nghe rõ rõ ràng rằng. Vậy là Đội trưởng Khúc và bác sĩ Tăng đang hẹn hò thật rồi; ban ngày làm chung, còn chat QQ, tan việc vẫn còn dính với nhau.

Đội hình sự, pháp y và đội pháp chứng nhanh chóng đến hiện trường. Khúc Mịch xin lệnh triệu tập thêm cảnh sát để tiến hành sơ tán dân chúng quanh đó. Tuy nhiên, vị trí phát hiện nội tạng nằm ngay ngã tư đường, phòng chùng hiện trường sớm đã bị phá hủy.

Người đầu tiên phát hiện ra túi du lịch và mở ra chính là hai người thuộc thành viên đội đã ngoại mạo hiểm, độ tuổi chừng hai mươi tuổi, rất thích những thứ ghê rợn, đáng sợ.

“Bởi vì trước đó đã đọc trên báo vụ nội tạng người trong nhà hàng lẩu, nên chúng tôi suy đoán trong túi này cũng là nội tạng người. Do vậy chúng tôi ngay lập tức báo cảnh sát, đồng thời bảo vệ chứng cứ, quyết không bỏ đi.” Hai chàng thanh niên có chút hưng phấn, không mấy sợ hãi.

Bởi vì không phát hiện thi thể nên công việc của Tăng Dĩ Nhu không nhiều, cô chỉ hiệp trợ đội pháp chứng lấy mẫu.

Lục Ly lấy khẩu cung của hai chàng trai, Hách Minh và Vương Nhân Phù tiến hành thăm dò những người buôn bán gần đó.

Nơi đây là ngã tư, xe cộ đông đúc, có người sẽ nhìn thấy. Hơn nữa cách đó không xa, trên trụ đèn giao thông có lắp đặt camera thu hình, khẳng định chụp được bóng người khả nghi.

Khúc Mịch gọi điện thoại cho cảnh sát giao thông chốt tại khu vực này, một lát sau đoạn băng ghi hình đã được mang đến.

“Về cảnh cực!” Khúc Mịch ra lệnh thu đội. Pháp chứng cũng đã lấy mẫu hoàn tất, đêm nay e rằng bọn họ phải tăng ca suốt đêm.

Khúc Mịch cùng cảnh viên coi đoạn băng ghi hình trước. Sáu giờ ba mươi phút, một kẻ khả nghi xuất hiện trong tầm máy quay. Người đó cao khoảng một mét bảy lăm, đầu đội mũ lưỡi trai, vành nón kéo rất sát, che hết cả đôi mắt. Phía dưới đeo khẩu trang, chỉ lộ ra đôi mắt. Hắn cố ý cúi đầu rất thấp nên không nhìn rõ khuôn mặt.

Hắn khoác áo jacket màu đen, quần jean wax màu xanh lam, chân mang giày thể thao, tay cầm một chiếc túi du lịch.

“Đội trưởng Khúc! Chính là hắn!” Mọi người vô cùng hưng phấn: “Có thể phóng lớn màn hình để nhìn rõ gương mặt hắn một chút!”

Hình ảnh được phóng lớn, nhưng độ phân giải thấp khiến hình ảnh càng nhòe hơn.

Khúc Mịch khẽ nhủ mà không nói tiếng nào, anh đắm chiều nhìn vào màn hình, đột nhiên mở miệng: “Tua lại trước đó ba phút!”

Màn hình quay lại ba phút trước, chỉ thấy người khả nghi đó ở rất xa, đang chuyển túi du lịch từ tay phải sang tay trái. Không có đặc biệt gì ... mỗi tay, đôi qua tay khác cũng là động tác hết sức bình thường.

“Chiếu chậm đoạn này lại!”

Tất cả mọi người nhìn chăm chăm lên màn hình, có một động tác nhỏ Lục Ly chú ý đến: “Tay phải của hắn hơi run, là do mỏi cơ hay do bị tật? Hơn nữa phía đùi phải của hắn bước đi không tự nhiên!”

Không hổ danh công tác nhiều năm trong đội cảnh sát hình sự, đôi mắt cực kỳ sắc bén.

“Chiếu tiếp tục đoạn sau!” Khúc Mịch đưa mệnh lệnh.

Vì camera ở khá xa, nghi phạm lại đi hướng ngược lại nên bóng dáng của hắn càng ngày càng nhỏ dần. Tuy nhiên nhờ như vậy mà toàn thân của hắn đều lọt hoàn toàn vào ống máy quay. Mơ hồ có thể nhìn thấy, hai chân hắn sức lực không đồng đều, hình như là bị tật ở chân, nếu Lục Ly không nhắc nhở, phỏng chừng chẳng ai để ý tới.

“Dừng!” Khúc Mịch đưa tay chỉ vào màn hình, mọi người cùng nhau nhìn sang, phát hiện ngón tay của anh không chỉ kẻ tình nghi mà là người đi đường bên cạnh.

Một cô gái đi ngang đụng vào nghi phạm, ngược hướng hắn, đang tiến về phía máy thu hình.

Vì tất cả mọi người đều dồn sức chú ý đến nghi phạm nên không chú ý đến người phụ nữ này.

“Tiếp tục!” Theo hình ảnh, nghi phạm càng mờ dần, còn người phụ nữ rõ nét hơn.

Là một phụ nữ trung niên khoảng hơn bốn mươi tuổi, da trắng, mắt nhỏ, môi dày, khoe miệng có một nốt ruồi son. Cô ta mặc trang phục lao động, trước ngực có dòng chữ ‘Dệt Dệt Nhất’.

“Lập tức đến xưởng dệt Dệt Nhất, tìm nữ công nhân này!” Khúc Mịch tự thân xuất mã, nhanh chóng đến xưởng dệt Dệt Nhất thuộc tỉnh Nam Giang.

Đưa ra đoạn băng ghi hình, xưởng trưởng nhận ra ngay là công nhân trong xưởng tên Lưu Quế Phân.

“Hôm nay cô ta làm ca sáng, đã tan ca về nhà”, xưởng trưởng cho biết, “Để tôi gọi cô ta quay lại, phối hợp cảnh sát điều tra, đây chính là nghĩa vụ của mỗi người dân.”

Khoảng nửa tiếng sau, người phụ nữ hấp tấp quay trở lại, vẫn mặc đồng phục lao động giống như trên camera.

Lục Ly và mọi người hưng phấn hơn một chút, cảm thấy hi vọng có thể phá án.

“Cô nhớ kỹ lại một chút, có ấn tượng với người đàn ông trong đoạn băng này không?”

Lưu Quế Phân liếc màn hình, lắc đầu. Người phụ nữ cho biết cô ta vội vã về nhà nấu cơm cho con, nên không chú ý chuyện ven đường.

Mọi người ai nấy đều thất vọng, “Người đàn ông này vẻ ngoài rất kỳ lạ, cô không chú ý đến hắn sao?”

“Chỉ nhìn lướt qua nhưng không để tâm. Hơn nữa hắn đội mũ rất thấp, nhìn không ra.” Lưu Quế Phân đáp lời, “Tôi trông thấy anh ta mang theo túi du lịch, chỉ nghĩ đó là du khách.”

Thời tiết ở tỉnh Nam Giang thay đổi thường xuyên, đặc biệt vào mùa xuân và mùa thu, nhiệt độ ngày và đêm chênh lệch khá lớn; khi mặt trời lặn, kiểu trang phục nào cũng có. Hơn nữa nơi đây nhiều khách du lịch, trang phục quái dị không hiếm gặp.

Xem ra lần này một chuyến công không, không có thu hoạch.

“Cô Lưu, cô đồng ý để chúng tôi áp dụng biện pháp thôi miên chứ?” Khúc Mịch lên tiếng hỏi dò.

“Sẽ không xảy ra nguy hiểm gì chứ? Tôi chỉ mới coi thôi miên trên tivi thôi, tưởng chỉ có trong phim, anh cũng biết làm cái này?” Cô ta hết sức ngạc nhiên.

“Tôi có thể đảm bảo cô không xảy ra bất kì nguy hiểm nào. Chỉ cần thả lỏng cơ thể ngủ một giấc. Chờ sau khi tỉnh dậy, tinh thần cô sẽ càng thêm thoải mái, loại bỏ được mọi mệt mỏi. Ban đầu mục đích của thôi miên để giúp giải tỏa căng thẳng và lo âu, sau này mới được vận dụng vào việc điều tra, trinh sát.” Khúc Mịch kiên nhẫn giải thích; thôi miên nhất định phải được đối phương đồng ý, như vậy mới có chất lượng và đảm bảo được an toàn.

Lưu Quế Phân do dự một chút, sau đó cười cười: “Được! Cảnh sát sẽ không lừa người, thêm vào đó con người tôi xưa nay không làm chuyện gì trái đạo lý, không có bất cứ bí mật gì.”

Xưởng trưởng nhanh chóng sắp xếp một gian phòng nhỏ, theo dẫn dò của Khúc Mịch đặt một chiếc giường nệm, cửa sổ được kéo rèm kín, không có ánh sáng lọt vào, chỉ có ngọn đèn vàng với ánh sáng yếu ớt.

Khúc Mịch lệnh cho không ai được phép quấy nhiễu, trong phòng chỉ có anh và Lưu Quế Phân.

Anh cho Lưu Quế Phân nằm trên giường: “Thả lỏng toàn bộ cơ thể, tưởng tượng cô đang nằm trên bãi cát, sóng biển đánh vào đá ngầm phát ra những âm thanh êm tai. Đàn hải âu bay lượn trên đỉnh đầu, bầu trời xanh lam trong vắt. Chồng cô nằm sát bên cạnh, mấy đứa trẻ nô đùa trên bãi cát, tiếng cười giòn giã không dứt.” Anh vừa nói vừa xoay xoay cây bút trong tay. Cây bút máy đặt trên đầu ngón cái và ngón trỏ, sau đó hai ngón tay linh hoạt di chuyển, động tác nhanh, nhịp nhàng, Lưu Quế Phân bị hút vào hành động đó.

Dần dần cô ta cảm thấy đôi mắt mất đi tiêu cự, rồi vô thức nhắm chặt, nhưng bên tai vẫn nghe thấy thanh âm rõ ràng của Khúc Mịch.

“Bây giờ ngược trở về thời gian ba tiếng trước. Tan ca, cô vội vàng vàng về nhà. Tối đường Nam Yên, cô nhìn thấy một người đội nón xùm xụp, đeo khẩu trang, mặc áo jacket màu đen, quần jean wax màu xanh lam, trên tay cầm một chiếc túi du lịch.

Cô cảm thấy anh ta mặc trang phục quá kỳ dị nên đưa mắt nhìn. Dừng lại! Thời gian dừng lại tại thời điểm này, cô nhìn lại cho thật kỹ... Nói cho tôi biết cô trông thấy cái gì?”

“Người đàn ông đó che rất kín, chỉ lộ ra đôi mắt!” Cô ta lẩm bẩm.

“Đến gần một chút, cô đi gần một chút, muốn nhìn hán thật rõ!”

Lông mày cô ta nhíu chặt, ngũ quan xoắn quýt, trong chốc lát lại giãn ra: “Tôi trông thấy trên mắt của hán có vết rất lớn.”

“Mắt nào? Cụ thể ở đâu?”

“Mắt phải. Trên mí mắt, màu đỏ sậm!”

“Tốt lắm! Tiếp tục, cô trượt qua người hán, quay đầu liếc mắt nhìn, cô phát hiện cái gì?” Giọng Khúc Mịch đều đều dẫn dắt cô ta.

Cô ta ngừng một chút rồi tiếp lời: “Tôi phát hiện hình như đuôi phải của hán hơi cứng, bước đi rất kỳ lạ. Hán đưa túi sang tay trái, ngón tay phải khẽ run, hình như hơi khó chịu.”

“Tốt! Bây giờ cô lại quay về cạnh biển, tiếp tục hưởng thụ ánh mặt trời ấm áp cùng người thân.”

Khúc Mịch nhìn cô ta nở nụ cười hạnh phúc, liền đứng dậy rời khỏi phòng.

“Mí mắt phải có vết màu đỏ sậm, đuôi phải và tay phải có tật nhẹ, khả năng là do di chứng bệnh bại liệt khi còn bé. Không nghề nghiệp, trình độ văn hóa thấp, có thể đã từng phạm tội.” Khúc Mịch dặn dò Lục Ly.

Lục Ly ngay lập tức quay về Cục cảnh sát, theo như phác họa của Khúc Mịch tiến hành bài tra, nhanh chóng tìm được một người, là một tên ăn cắp vặt, biệt hiệu ‘Mắt thẹo’.

“Họ tên Lý Cần, biệt hiệu ‘Mắt thẹo’, mới học đến lớp ba, do bệnh bại liệt nên đuôi phải và tay phải có tật nhẹ. Không nghề nghiệp, trên mí mắt phải có vết bớt màu đỏ sậm. Từ năm mười ba tuổi bắt đầu ăn cắp vặt, dạy mãi không chịu sửa. Ba năm trước vì trộm cắp điện nên bị bắt giam, do trong tù có biểu hiện tốt nên được phóng thích sớm hơn một tháng.”

“Lập tức bắt hán!” Khúc Mịch ra lệnh.

Lý Cần là cô nhi, do từ nhỏ không được dạy dỗ, không có họ hàng. Hán ở trong căn nhà cũ của cha mẹ để lại, ăn cắp vặt sống qua ngày.

Lục Ly cùng mọi người đến nhà Lý Cần, phát hiện anh ta cũng không có ở nhà. Thăm hỏi người xung quanh mới biết gần tối hán quay về thu dọn đồ đạc đường như muốn đi xa.

Qua phân tích, Lục Ly cho rằng Lý Cần đã bỏ trốn. Hán có một người bạn tù, mới được thả tuần trước, khả năng cao nhất là đang nấp ở đó.

Lục Ly lại vội vàng kéo qua đó, đúng như dự đoán, tóm gọn!

“Làm chuyện gì xấu mà phải trốn, khai mau!”

Hắn quen bị cảnh sát hỏi cung, rõ ràng chống cự là không được nên ngay lập tức thành thật khai báo.

“Tôi không làm chuyện gì xấu, chỉ là mượn gió bẻ măng kiếm được một túi xách!” Lý Cần cuộn mình ngồi trên ghế sofa, mặt mày lén la lén lút.

“Kiếm?” Lục Ly vỗ bàn một cái: “Còn không chịu khai thật!”

“Đứng là kiếm!” Hắn run lập cập: “Ô trạm xe lửa bên thành đông kiếm được trong nhà vệ sinh. Tôi hô lớn hai ba tiếng nhưng không ai nhận nên xách đi.”

“Vậy tại sao vứt ở đường Nam Yên?” Lục Ly cảm giác hắn không nói láo, nên tiếp tục truy hỏi.

Nghe đến đây hắn ngừng đầu: “Tôi xem trên tin tức vụ nội tạng người trong nhà hàng lẩu, là nội tạng moi từ cơ thể một cô gái còn rất trẻ, quá đáng sợ. Đồng chí... tôi tuy rằng hay ăn cắp ăn trộm, nhưng xưa nay chưa từng đã thương người khác. Hơn nữa giết người cách này quá tàn nhẫn, tôi đâu có lá gan lớn đến mức đó!”

“Đừng phí lời, khai mau tại sao nhặt được cái túi này, rồi vứt thế nào?”

“Ban ngày tôi đi loanh quanh ở trạm xe lửa, được nửa ngày thì mắc toilet nên đi nhà vệ sinh!” Nói là đi loanh quanh, chẳng qua là tìm ai sơ hở rồi trộm.

Ai cũng biết trạm xe lửa ở thành đông sắp được dỡ bỏ, nơi đó không lắp đặt camera, ăn cắp vặt rất nhiều.

“Tôi đi vào nhà vệ sinh thấy trên bồn rửa tay có đặt một chiếc túi du lịch, ở đó cũng chẳng có ai. Tôi quan sát xung quanh, nghe thấy tiếng xả nước, cũng không dám động. Đợi đến khi tôi đi toilet xong bước ra, túi du lịch vẫn nằm ở đó. Tôi la lớn ‘Túi của ai đây?’, nhưng không có tiếng đáp lại. Do vậy tôi lấy đi.”

Hắn nhớ lại tỉ mỉ tình huống lúc đó: “Tôi đi đến chỗ vắng người mới mở ra xem, nhất thời không hiểu được. Ai lại đem một túi thịt xông khói lớn thế này ra ngoài? Lại còn không chịu gói lại riêng biệt, lại càng thấy kỳ lạ. Tôi đột nhiên nhớ đến tin tức gần đây, trong lòng rất bất an. Nếu đây thực sự là nội tạng người... Vậy tôi phải mang tội giết người sao? Tôi là tên trộm, nhưng không phải là kẻ giết người!”

Nghe trong câu nói của hắn, trộm vặt là nghề, còn giết người mới là tội lớn.

“Tôi ngồi suy nghĩ rất lâu, quyết định vứt chiếc túi này đi. Đường Nam Yên buổi tối rất đông các cửa hàng bán đồ nướng, thịt xông khói các loại, nếu có người nhặt được cũng không thấy lạ”, hắn giải thích hành vi của mình, “Không ngờ mọi người nhanh như vậy đã tìm ra được tôi... Những cái đó thật sự là nội tạng người sao?”

“Vẫn còn có tâm trạng quan tâm đến chuyện này? Không biết mình đã phạm tội ăn cắp à?”

“Đồng chí à! Tôi cũng không dám tùy tiện lấy đồ nữa đâu!” Hắn van xin tha tội, “Tôi vừa mới ra tù chưa được bao lâu, không muốn quay trở lại đó.”

“Vậy suy nghĩ cho thật kỹ trong toilet có người hay có chuyện gì kỳ lạ xảy ra không?” Lục Ly không quan tâm hắn ăn cắp hay không, càng không rảnh thời gian đi làm khó làm dễ một tên trộm, quá lắm chỉ giao cho cảnh sát khu vực phụ trách.

‘Mất theo’ nghe những lời này thì phần chần chừ, nhìn ra được chắc chắn hắn sẽ không bị bỏ tù.

Hắn cố gắng nhớ lại: “Tôi nhớ lúc đi toilet là ô thứ hai phía đông, cách một tấm ván vị trí thứ nhất, tôi thấy bên đó có người!”

Hắn đi một đôi giày da màu đen, quần tây màu xám đậm, ống quần phẳng phiu. Phảng phất mùi thơm khá dễ chịu. Tôi cảm thấy kỳ lạ nhưng không quan tâm, thời đại này người không bình thường đầy ra.”

“Làm sao kỳ lạ?” Vương Nhân Phủ truy hỏi.

“Bên trong trạm xe lửa không cho hút thuốc, cái này ai cũng biết, nhưng chẳng ai trốn vào bồn cầu mà hút. Mà rõ ràng người đó đang đứng, hơn nữa không chỉ xả nước một lần.”

Hút thuốc? Khúc Mịch nghe đến đây, lập tức liếc mắt nhìn đồng hồ, khoảng cách ‘Mất theo’ nhặt được túi xách đến thời điểm này là sáu tiếng, không biết có thể tìm được chút manh mối nào không.

Khúc Mịch cùng thuộc hạ đi qua trạm xe lửa phía đông, đi thẳng vào toilet, đến ô toilet đầu tiên, tìm trong thùng rác, quả nhiên là một đoạn tàn thuốc --- Cực phẩm Hoàng Hạc Lâu!

Khúc Mịch đã chuẩn bị sẵn găng tay và túi nylon, cất đầu lọc vào trong. Sau đó tìm trong thùng rác có thêm một chiếc khăn tay trắng thêu hoa, anh cho vào một chiếc túi khác.

“Gọi người phụ trách thu dọn vệ sinh đến, mang mấy thứ này qua khoa pháp chứng nhờ bọn họ xét nghiệm.”

Nhân viên vệ sinh nhanh chóng có mặt, theo như lời khai, nơi này chỉ quét dọn buổi sáng là xong việc.

Như vậy, đầu lọc này khả năng rất lớn là người kia lưu lại, nhưng tại sao Đội trưởng Khúc nhật luôn chiếc khăn tay? Lục Ly bắt lực, không thể kết nối những chi tiết nhỏ này lại với nhau, cảm giác như bọn họ đã điều tra sai phương hướng. Hung thủ càng ngày càng xa.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Tôi Nóng (2)

Trở về đội hình sự, Khúc Mịch lệnh cho mọi người kêu thức ăn ngoài, tất cả mọi người còn chưa kịp ăn cơm tối đã bị gọi trở về.

“Kết quả bên khoa pháp chứng ngày mai mới có, thời điểm đó chúng ta sẽ mở cuộc họp nghiên cứu.” Sau khi dùng xong bữa tối, Khúc Mịch cho mọi người tan ca về nhà.

Bây giờ đã hơn mười một giờ đêm, loay hoay cả buổi tối nên ai cũng mệt mỏi.

Xe của Dĩ Nhu đã có người đưa về tận nhà, do đó nhiệm vụ đưa cô về dĩ nhiên thuộc về Khúc Mịch, trong đội hình sự ai dám tranh giành!

Anh đưa Dĩ Nhu về đến dưới lầu, Tăng Dĩ Nhu lên nhà, tắm rửa chuẩn bị đi ngủ. Cô đến trước cửa sổ, kéo rèm chột trông thấy xe của Khúc Mịch vẫn đậu ở dưới trụ đèn đường.

--- Ô? Sao anh vẫn chưa đi?

Tăng Dĩ Nhu gọi điện thoại cho Khúc Mịch, một lúc lâu mới có người nhận điện.

“Alo! Là ai vậy?” Giọng Khúc Mịch lười biếng vang lên, giống như đang trong giấc ngủ say bị người lay dậy, mơ mơ hồ hồ.

“Là tôi đây, sao anh chưa về?” Dĩ Nhu trông thấy anh hạ kính xe, “Ngủ ở trong xe sao?”

“Ừm!”

“Mau về đi. Buổi tối trời rất lạnh, ngủ như vậy dễ bị cảm.”

“Mệt quá, lái xe càng nguy hiểm hơn.” Ngữ khí Khúc Mịch trầm thấp, hình như rất mệt.

Dĩ Nhu chần chờ một chút, lát sau lên tiếng: “Vậy ... anh lên đây đi ... Phòng khách vừa thay chăn nệm mới rồi!”

“Được!” Khúc Mịch nhanh nhẹn bước khỏi xe, chẳng bao lâu đã đứng trước cửa.

Cái này gọi là quá mệt? Dĩ Nhu nhìn anh ... Sao cảm giác anh rất hưng phấn nhỉ ... Hình như cô đã dẫn sói vào nhà.

“Phòng tắm ở bên kia, phòng khách đối diện, anh đã biết rồi!” Dĩ Nhu lạnh lùng, “Tôi ngủ trước ... Nhớ đừng gây tiếng động!” Nói xong, quay về phòng khóa trái cửa.

Ngủ mơ mơ màng màng, tiếng gõ cửa đánh thức Dĩ Nhu. Cô ngáp một cái, bước xuống giường, trông thấy Khúc Mịch đứng trước cửa, trên người khoác tấm chăn.

Cô ngay lập tức tỉnh táo, hối hận mình đã quá bất cẩn. Cô liếc mắt nhìn lên đồng hồ treo tường. Bốn giờ rưỡi.

... Anh không ngủ qua đây làm gì?

“Bác sĩ Tăng! Em lạnh không?” Anh nhìn chăm chăm Tăng Dĩ Nhu mở miệng hỏi, thanh âm khàn khàn.

Nóng? Dĩ Nhu vội vàng kéo cao cổ áo, lùi về sau một bước: “Anh muốn làm gì?”

“Bác sĩ Tăng, tôi lạnh!” Lợi dụng cơ hội anh bước vào trong phòng, tiến đến sát Dĩ Nhu, mở chăn.

Lạnh mà mở chăn làm chi? Dĩ Nhu không có đồ ngủ của anh .... Ai biết được anh mặc cái gì khi đi ngủ. Lỡ chẳng may bên trong là ‘không có gì’?!!!

Chứng kiến hành động này, Dĩ Nhu thầm chửi thề một tiếng, vội quay đầu không dám nhìn.

“Bác sĩ Tăng, sao vậy?” Khúc Mịch kéo tay của cô, Dĩ Nhu giãy giụa ra, lại nghe anh nói tiếp: “Tôi chỉ muốn nhờ cô kiểm tra thử có phải tôi bị sốt không, cô đâu cần tỏ ra chán ghét như thế!”

Sốt! Anh bị sốt! Dĩ Nhu nghiêng người, cả ngày anh mặc áo tay dài quần dài, cài nút cao đến tận cổ.

Dĩ Nhu vội đặt tay lên trán anh, nóng quá ... Nóng bỏng, mà anh thì lạnh đến mức run rẩy ... Nhất định là sốt rất cao.

“Mau đến bệnh viện tiêm thuốc!” Dĩ Nhu nhanh chân đến tú quần áo, dự định đưa anh đi bệnh viện.

“Tôi không đi, uống thuốc được rồi!” Khúc Mịch giãy nảy: “Phiền cô cho tôi viên thuốc hạ sốt.”

“Không được! Theo tình hình này, anh sốt quá ba mươi chín độ, thuốc hạ sốt tác dụng rất chậm, nhất định phải tiêm thuốc, truyền nước biển mới được.” Dĩ Nhu đứng trên góc độ chuyên nghiệp đưa ra phân tích, kiên trì muốn đưa anh đi bệnh viện.

Dưới sự kiên quyết của Dĩ Nhu, Khúc Mịch đành ngoan ngoãn nghe lời.

“Khúc Mịch! Theo tôi đi lấy máu xét nghiệm!” Cô y tá kêu tên anh.

“Thử máu làm gì? Không phải chỉ cảm sốt thôi sao?” Anh có vẻ mất kiên nhẫn, tóm chặt tay Tăng Dĩ Nhu không buông.

Sao sợ à? Dĩ Nhu đưa anh đi lấy máu, toàn bộ quá trình anh không nói một lời, sắc mặt tái nhợt. Anh thoáng nhìn y tá đưa kim đến, dĩ nhiên quay phắt mặt đi chỗ khác.

Khi mũi kim đâm xuống, rõ ràng anh cau mày, siết tay Dĩ Nhu chặt hơn.

Đợi khi y tá quay lại đâm kim truyền nước biển, anh lại tiếp diễn vẻ mặt đó.

“Đau lắm sao?” Dĩ Nhu không tin được một người không sợ máu chảy, không sợ tội phạm hung ác và biến thái, lại đi sợ chiếc kim tiêm nhỏ xíu xiu.

“Ừm!” Khúc Mịch lắc lắc đầu, nhìn sang một bên, Dĩ Nhu nhìn theo hướng anh.

Bên cạnh có một cậu bé cũng đang truyền nước biển, vốn dĩ đang khóc lóc ầm ĩ, mẹ cậu bé mua một cây kẹo mang về .... Cậu bé hoan hỉ ngay lập tức.

Biểu hiện này ... không phải cũng muốn ăn kẹo chứ? Dĩ Nhu nhìn thấy Khúc Mịch vẫn nhìn chằm chằm cậu bé, khẽ dò hỏi: “Thật ra ... lúc bị ốm nếu ăn đồ ngọt sẽ tăng cường thể lực, hơn nữa còn rất tốt.”

“Tôi cũng cảm thấy như vậy!” Khúc Mịch tán thành, gật gật đầu, “Bác sĩ Tăng, phiền em mua cho tôi.”

Oạch ...

Nhìn Khúc Mịch cho kẹo vào trong miệng, đáng vẻ rất thỏa mãn đột nhiên Tăng Dĩ Nhu sinh ra một loại ảo giác

... Người đàn ông này khi bị sốt chỉ số IQ sẽ bằng không.

Cậu nhóc liếc mẹ mình, phỏng chừng cũng cho rằng anh là một tên ngốc. Người đàn ông xuất sắc như thế lại là một người đàn độn thế này ... Quả thật khiến người ta tiếc nuối.

Khúc Mịch chẳng thèm quan tâm, anh chính là người đàn ông thuộc dạng thích làm gì thì làm. Dĩ Nhu đột nhiên cảm thấy ghen với anh một chút, ước ao cô cũng được như anh, nội tâm nghĩ gì có thể biểu hiện hết ra ngoài.

Nước biển truyền rất chậm, hơn hai tiếng mà chưa được nửa bình, do sốt nên thể lực và tinh thần của Khúc Mịch cũng kém hơn, anh tựa bả vai cô ngồi thiếp đi.

Tư thế này quá mức thân mật, cô có thể lay anh dậy, để anh tựa vào thành ghế lạnh lẽo ... nhưng hình như hành động đó hơi ‘ác’ với một bệnh nhân.

Tăng Dĩ Nhu nghiêng đầu nhìn anh, ở một khoảng cách gần mới phát hiện tóc của anh hơi xoăn, hàng mi không dài như dày rậm. Quầng mắt hơi thâm ... chắc là do thức khuya nhiều.

“Cô gái! Hai người nhất định rất yêu nhau. Từ động tác và ánh mắt có thể nhìn ra được!” Bà mẹ của cậu nhóc cười cười, “Bạn trai cô thật có phúc ... trông cậu ấy thật giống ... Ha ha ha .... Tôi thật nhiều chuyện quá!”

“Chúng tôi không phải là người yêu!” Dĩ Nhu vội giải thích.

“Ồ!” Cô ta ra vẻ hiểu chuyện, “Vậy là được rồi. Phụ nữ tìm đối tượng không chỉ dựa vào cảm giác, còn phải suy nghĩ cuộc sống sau này. Người đàn ông này nhìn bề ngoài rất ưu tú, đáng vẻ anh tuấn ... nhưng phải thực tế một chút. Yêu thích chỉ là yêu thích nhưng tuyệt đối không phải là ứng viên chọn làm chồng.”

“Anh ấy ...” Tăng Dĩ Nhu chưa kịp nói tiếp thì một thanh âm lạnh lẽo vang lên.

“Thưa bà, có thời gian xen vào chuyện người khác, thì nên đọc thêm sách hoặc học một vài thứ gì đó như trà đạo, cắm hoa, đỡ phải lo chồng bà bên

ngoài có người đàn bà khác!” Không biết Khúc Mịch tỉnh dậy lúc nào, “Phụ nữ đẹp hay không không quan trọng, ngực nhỏ cũng không đáng sợ; đáng sợ nhất là không đẹp, ngực lép mà còn ngực!”

“Chồng ai bên ngoài có tiểu tam? Cậu đừng nói vớ vẩn, đã ngực mà còn mắc bệnh thần kinh!” Nghe lời Khúc Mịch nói, rõ ràng sắc mặt cô ta khê biến, nhanh tay kéo đứa con trai tức giận bỏ đi một nước.

“Sao anh biết chồng cô ta có tình nhân?” Xem hành động của cô ta khẳng định Khúc Mịch đã nói đúng tim đen, nên thẹn quá hóa giận.

Khúc Mịch nở nụ cười: “Tay đeo nhẫn kim cương, mặc hàng hiệu, con trai nửa đêm nhập viện chồng không đến cùng. Hơn nữa một người phụ nữ nhiều chuyện như vậy, dung tục như vậy cô nghĩ coi người đàn ông có tiền nào đồng ý sống với cô ta cả đời?”

“À! Ý của anh là, nếu như đàn ông không có tiền thì có thể khoan dung được một người phụ nữ dung tục và nhiều chuyện?”

“Con người chính là như vậy!” Khúc Mịch lạnh lùng, “Khoan dung là do họ vô lực để thay đổi, hoặc bất lực nên không thể nói không!”

“Có thể phụ nữ sẽ dần trở nên dung tục ... Mỗi ngày đều xoay quanh gạo, muối, củi, dầu, con cái, tao nhả cũng không thể nào chống lại được thời gian. Theo như anh nói, người đàn ông có năng lực có quyền bất cứ lúc nào tìm cho mình một người phụ nữ đẹp đẽ và tao nhã?” Dĩ Nhu không đồng ý với luận điểm của anh, cái này là bào chữa cho hành vi sai lầm của người đàn ông.

“Tùy theo từng người, nếu như yêu, thì cho dù thay đổi thế nào đều yêu. Trong Đại quan viên đâu có mấy ai thích Lâm Đại Ngọc, đều cho rằng cô ta là một kẻ chỉ biết khóc lóc, mưu mô, tính toán. Nhưng không phải Giả Bảo Ngọc rất thích sao, luôn miệng nói thích thường thức tư thái cô ta đang khóc.” Khúc Mịch đột nhiên nghiêm túc hơn hẳn, nhìn chằm chằm Tăng Dĩ Nhu: “Bác sĩ Tăng, tôi ...” Đột nhiên một tiếng chuông reo điện thoại ngắt lời anh.

“Đại sư huynh!” Dĩ Nhu nhận điện, “Có chuyện gì sao?”

“Anh biết em thích ăn sáng sớm một chút, tiện đường đi ngang mua cho em chút điểm tâm. Để anh mang đến cho em, em đừng làm bữa sáng nhé!” Âm lượng điện thoại khá lớn, Khúc Mịch nghe thấy rõ rõ ràng ràng.

“Giáo sư Dương!”, chưa đợi Dĩ Nhu lên tiếng, anh đã mở miệng trước, “Anh mang bữa sáng đến có đủ cho hai người ăn không?”

Đầu dây bên kia nhất thời trầm mặc, Dĩ Nhu lờm Khúc Mịch một cái, vội vàng giải thích, “Đại sư huynh, anh đừng hiểu lầm. Nửa đêm hôm qua Đội trưởng Khúc bị sốt cao, em phải đưa anh ấy đến bệnh viện truyền nước biển.”

Đầu dây bên kia vẫn không lên tiếng, còn Khúc Mịch bên này nở nụ cười đắc ý. Dĩ Nhu chau mày mà ... Câu này của cô không giống như giải thích mà trái lại càng để cho người ta có cơ hội suy diễn lung tung.

“Hai người đang ở bệnh viện, vậy anh khỏi qua đó!” Một lúc lâu sau Dương Thâm mới nói ra một câu, sau đó ngắt điện thoại.

Lần này hồngбет rồi, đại sư huynh nhất định hiểu lầm! Mấy lần liên tiếp đều phát sinh tình huống thế này ... ai nghĩ là trùng hợp chứ.

“Em rất quan tâm đến việc Dương Thâm sẽ suy nghĩ những gì?” Khúc Mịch khẽ hỏi.

“Anh ấy là đại sư huynh của tôi, hơn nữa lại còn rất chăm sóc tôi.” Dĩ Nhu đang suy nghĩ làm sao để tìm được cách giải thích với Dương Thâm, “Tôi không có anh chị em, anh ấy như anh trai của tôi, tôi cảm thấy rất thân thiết.”

“Chỉ là anh trai?”

“Đúng! Sau khi tốt nghiệp là vào việc ngay nên ít liên lạc với nhau như trước. Vậy mà chỉ cần một cú điện thoại của tôi, anh ấy có thể bỏ hết công việc đến đây trợ giúp, trong lòng tôi lấy làm cảm kích.”

Khúc Mịch gật gù: “Vậy là cô em gái này chưa tận lực rồi. Ngày nào đó em mời anh ta qua nhà ăn bữa cơm.”

“Ừm! Chúng tôi không thường hay tâm sự, cũng nên tìm thời gian bình tĩnh ngồi xuống cùng nhau trò chuyện.”

Đang nói chuyện thì chai nước biển đã hết, Dĩ Nhu đi gọi y tá.

“Anh cảm thấy thế nào rồi? Tôi đưa anh về nhà ngủ một giấc.”

“Dưới lầu có cửa hàng bán điểm tâm, tùy tiện mua đại một món. Tôi đưa em về nhà trước, sau đó qua cảnh cục. Ngày hôm nay phải họp, tôi không thể không có mặt. Theo như tôi phân tích, đây là vụ án giết người liên hoàn, chúng ta nhất định phải mau chóng tìm ra được thi thể thứ hai, tìm cho ra manh mối tóm được tên hung thủ. Nếu không, hắn sẽ còn tiếp tục giết người!” Khúc Mịch cự tuyệt: “Tôi xin phép Cục Trưởng Hoàng cho em nghỉ!”

“Không cần! Tự tôi xin phép được!” Dĩ Nhu lắc lắc đầu.

Trước mắt, người trên kẻ dưới đội hình sự đều nhìn hai người bọn họ bằng ánh mắt khác thường, nếu anh còn gọi cho Cục Trưởng Hoàng, e rằng ... Dĩ Nhu có nói thế nào cũng không thể biện hộ được.

Hai người ăn sáng qua loa, Khúc Mịch đưa Dĩ Nhu về nhà, còn một mình anh đến Cục cảnh sát.

Ở bãi đậu xe, anh gặp Dương Thâm, hiếm thấy ... anh chủ động tiến đến chào hỏi.

“Giáo sư Dương bất kể công việc bận rộn, qua đây hỗ trợ chúng tôi ... Thật cực khổ cho anh quá!”

Sao đổi tính nhanh vậy??? Dương Thâm nghe ngữ điệu ‘thân thiết’ này cảm giác không dễ chịu.

“Bác sĩ Tăng mệt quá, nên tôi chờ cô ấy về nhà, xin nghỉ một ngày!”

Quả nhiên Khúc Mịch vẫn là Khúc Mịch, nói chuyện theo cách này mới phù hợp với tính cách của anh!

Dương Thâm nở nụ cười khổ: “Đội trưởng Khúc! Anh đừng thấy trong công việc Dĩ Nhu chuyên nghiệp, hiểu thấu, kiên cường, dũng cảm và độc lập; thật ra trong cuộc sống cá nhân chỉ là một cô gái đơn thuần. Cô sống khép kín, đi vào được nội tâm của cô ấy là một điều không dễ dàng. Vì vậy, mong anh đừng làm tổn thương cô ấy, hãy chăm sóc cho cô ấy thật tốt!”

“Nếu coi ý của anh là muốn giao bác sĩ Tăng cho tôi, vậy .... Tôi xin tiếp nhận. Hơn nữa hoan nghênh anh đến giám sát bất kỳ lúc nào!” Khúc Mịch lộ ra nụ cười đắc thắng, “Dù sao anh cũng là anh vợ!”

Anh vợ??? Dương Thâm ngẩn người, Khúc Mịch lại tiếp lời: “Bác sĩ Tăng nói với tôi, luôn coi anh như anh trai, trong lòng rất cảm kích anh!”

“Anh?” Dương Thâm trầm giọng lặp lại một lần, rồi ngay lập tức xoay người bỏ đi.

Như vậy đã thua? Khúc Mịch đột nhiên có cảm giác ‘Độc cô cầu bại’.

Anh rặng rờ tiến vào văn phòng, gặp đồng nghiệp nào cũng lên tiếng chào.

“Đội trưởng Khúc! Anh không sao chứ?” Vương Nhân Phủ không dấu nổi tò mò.

“Không sao! Cảm mạo nóng sốt thôi!” Tinh thần anh rất sáng khoái, “Mau họp!”

Rất nhanh mọi người đều tụ tập đông đủ trong phòng họp nhỏ, thấy chỗ bên cạnh Khúc Mịch không có ai, mọi người nhìn nhau. Mỗi lần có cuộc họp, bác sĩ Tăng đều trình diện, sao hôm nay lại vắng mặt?

“Bác sĩ Tăng không khỏe, hôm nay xin nghỉ?” Khúc Mịch nhìn ra được thắc mắc của mọi người, lên tiếng giải thích.

“Ồ!” Ai nấy đưa mắt nhìn nhau, ý nghĩa của ánh mắt ấy ‘Mười người như một’.

Bọn họ phát hiện Đội trưởng Khúc và bác sĩ Tăng qua đêm với nhau mấy lần, tối qua còn cùng nhau đi dạo phố, tăng ca xong còn đưa bác sĩ Tăng về nhà. Sáng nay Đội trưởng Khúc mặt đỏ au, rõ ràng tình hình của bác sĩ Tăng, không phải đêm qua mới ở với nhau nữa chứ?

“Họp thôi!” Khúc Mịch ho khan vài tiếng, “Đưa kết quả của khoa giám chứng qua đây cho tôi một bản.”

Sáng sớm hôm nay, đội pháp chứng đã gửi kết quả qua. Từ đầu lọc và khăn tay đã tra ra được vân tay và DNA, trên túi du lịch cũng tìm thấy vân tay của ‘Mắt thọc’.

Đáng tiếc! Nội tạng trong túi du lịch xác thực là của người, có điều đã bị hun qua nên không thể kiểm tra được manh mối nào có giá trị, không phát hiện bất kỳ dấu vân tay nào.

Trạm xe lửa thành đông và ngã tư đường Nam Yên đều có rất nhiều người qua lại, nên các vật chứng thu được có khá nhiều dấu vết.

Đọc báo cáo trong tay, Khúc Mịch khép lại: “Nội tạng chúng ta phát hiện được ở đường Nam Yên là của người, như vậy có nghĩa có thêm một người bị sát hại, nhưng chúng ta chưa phát hiện được thi thể! Căn cứ thủ pháp vụ án, tôi cho rằng hung thủ vụ án này và vụ án của Đường Ninh là một, có thể xác định đây chính là án giết người liên hoàn!”

Tất cả mọi người đều tán thành, mọi nội tạng người ... Chuyện này không phải tên giết người nào cũng dám làm! Lần này hung thủ còn hun nội tạng, chứng tỏ hắn không phải là biến thái bình thường.

“Hung thủ giết người, sau đó đem nội tạng hun khói, cuối cùng đặt trong túi du lịch mang bỏ. Lần đầu tiên hắn chọn bỏ trong thùng sau xe vận tải, chuyển đến nhà hàng lẩu; lần thứ hai hắn bỏ trên bồn rửa tay trong toilet công cộng ở trạm xe lửa thành Đông. Tại sao hung thủ lại chọn những nơi này?”

Nghe câu hỏi này, mọi người đều rơi vào trầm tư, Hách Minh suy nghĩ một chút rồi trả lời: “Tôi cho rằng hung thủ là người rất quen thuộc tình hình ở những đoạn đường đó. Hắn biết rõ camera hồng, trạm xe lửa thành Đông chuẩn bị dỡ bỏ nên không lắp camera. Vì vậy, tôi suy đoán hung thủ là người địa phương.”

“Đây cũng không phải nguyên nhân chính hắn chọn những vị trí này làm nơi vứt bỏ nội tạng.” Khúc Mịch gạt đầu tán thành, sau đó lại lắc đầu, “Hung thủ không muốn bị camera ghi lại, là vì không muốn chúng ta phát hiện hành tung của hắn. Vậy tại sao không đem bỏ ở nơi rừng sâu núi cao, đảo hỏ mà chôn nội tạng chứ? Làm như vậy độ nguy hiểm sẽ giảm mạnh.”

Đúng là như vậy! Phân tích này của Khúc Mịch lại một lần nữa khiến mọi người rơi vào trầm mặc.

Một lúc lâu sau, Vương Nhân Phủ lớn mật giả thiết, “Tôi không biết mình suy nghĩ có đúng hay không, Đội trưởng Khúc có nói hấn là tên hung thủ biến thái. Nếu đã là biến thái dĩ nhiên làm việc sẽ không theo lẽ thường.

Chúng ta không thể dùng tư duy của người bình thường để suy luận, hấn làm như vậy chỉ muốn gây nên sự chú ý và náo động! Hấn cố ý né camera là hấn muốn chơi trò trốn tìm với chúng ta. Bây giờ có lẽ hấn đang đắc ý, coi xem chúng ta có thể tìm được thi thể, tìm ra được hấn hay không!”

“Đúng!” Khúc Mịch trước mặt mọi người khích lệ, vỗ vỗ vai Vương Nhân Phủ, “Cậu phân tích rất chuẩn xác ... có tiềm chất làm biến thái!”

Vương Nhân Phủ đang cao hứng, nghe khúc cuối, dờ khóc dờ cười.

“Hấn biến thi thể Đường Ninh thành ma-no-canh, đặt trong tủ kính để mọi người chiêm ngưỡng là để thỏa mãn tâm lý biến thái trong lòng hấn. Như vậy, lần này hấn sẽ xử lý thi thể ở đâu, giấu ở đâu?”

Vấn đề này không ai dám trả lời, hiện tại manh mối trong tay bọn họ quá ít, không biết hung thủ hình dạng dài ngắn thế nào.

Tuy rằng từ trong đầu lọc và chiếc khăn tay có thể lấy ra được dấu vân tay và DNA của hung thủ, nhưng không có kẻ tình nghi để đối chứng, thì coi như cũng vô dụng.

Căn cứ thủ pháp gây án, và độ hung tàn thì không có án lệ nào để dựa theo.

Nói cách khác, có tìm trong kho dữ liệu DNA và vân tay cũng không thấy tương đồng. Nói dễ hiểu hơn, số liệu hiện đều thuộc những phần tử đã từng phạm tội; hung thủ trước đó chưa từng gây án, không có án lệ, dĩ nhiên không cách nào bài tra.

“Đội trưởng Khúc! Đầu lọc và khăn tay khẳng định là hung thủ để lại sao?” Lục Ly nêu lên thắc mắc.

“Chắc chắn!” Khúc Mịch hoàn toàn tự tin, “Hung thủ đặt túi trên bồn rửa tay, trốn ở bên trong chò. Hấn muốn chứng kiến cảnh người phát hiện ra nội tạng sẽ kinh sợ như thế nào, điều này khiến nội tâm hấn cảm giác thỏa mãn cực độ ...”

Anh đột nhiên ngừng một chút: “Tôi quên mất trọng điểm, nếu như hung thủ là cùng một người ... Như vậy đêm phát hiện ra nội tạng Đường Ninh, hung thủ phải ở gần hoặc ở ngay trong nhà hàng lâu!”

Mọi người nghe đến đây, lập tức phản công công việc, hi vọng có thể tra được chút manh mối.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Cơ Hội Tới

Khúc Mịch và Lục Ly lái xe đến nhà hàng lâu, bọn họ không đi vào mà chỉ đứng ở cửa quan sát bốn phía.

Cuối cùng, Khúc Mịch khóa chặt vị trí mục tiêu tại một quán trà ở chếch phía đối diện.

Cửa sổ của nhà hàng lâu là cửa sổ sát sàn, đối diện là quán trà mang kiểu kiến trúc phong cách cổ. Quán trà có hai tầng, bằng gỗ, cửa sổ mờ, khách có thể ngồi ở sát lan can ngắm phong cảnh trên đường.

Khúc Mịch và Lục Ly lên thẳng lầu một, chọn bàn sát lan can rồi ngồi xuống. Thời điểm này quán trà không có nhiều khách, cả tầng lầu chỉ có hai người bọn họ.

Đẩy cửa sổ, có thể nhìn thấy rất rõ tình huống bên trong nhà hàng lâu, đại sảnh tầng trệt không có ai, trước quầy có một nhân viên tiếp tân nữ, phía bếp có người ra ra vào vào.

Một lát sau, chiếc xe Passat đen dừng trước cửa nhà hàng lâu, một người đeo cặp kính râm bước xuống, có thể nhìn ra được là ông chủ nhà hàng lâu.

Nhân viên phục vụ đưa một bình trà xanh đến, Khúc Mịch lên tiếng hỏi: “Nghe nói nhà hàng lâu đối diện có chuyện?”

“Lại còn không phải là chuyện bình thường!” Nhân viên phục vụ là một chàng trai còn khá trẻ, mặc áo kiểu tàu, anh ta cười cười, “Thật ra công việc làm ăn của họ rất tốt, nhưng bây giờ thì xuống dốc không phanh. Lâu lâu có mấy khách ghé đến, gọi nội tạng gì đó, đều là mấy thằng trẻ trâu tìm chút kích thích.”

“Nhìn dáng vẻ của cậu hình như rất vui vẻ!” Khúc Mịch đoán ý.

“Không phải tôi cười trên nỗi đau khổ của người khác, hai cửa hàng chúng tôi kinh doanh khác nhau, không có cạnh tranh” Chàng trai vội vã giải thích, “Chỉ là từ lúc xảy ra chuyện, bên tôi buồn bán được hơn trước rất nhiều.”

“Ồ???”

“Ngày hôm đó cũng khá đông khách đến uống trà, họ trông thấy xe cảnh sát, rồi cảnh sát kéo đường cảnh giới, rồi lấy khẩu cung từng người. Khách khứa mau chóng vây quanh trước cửa sổ nhìn về phía đối diện; một lúc sau nhận được tin bên đó lấy nội tạng người, cắt nhỏ mang lên cho thực khách bỏ vào nồi lẩu, đám đông càng ngày càng coi mê say.

Trong đại sảnh có một ông đầu trọc ói đến mặt xanh mặt vàng, nghe nói là ăn phải nội tạng người. Tôi sống hơn hai mươi năm, lần đầu tiên chứng kiến được cảnh tượng này, quá khiếp sợ. Cảnh sát phải làm việc đến tận khuya. A!!!! Nhìn hai vị quen quen!!!”

Lục Ly nở nụ cười, rút thẻ ngành, “Anh nhớ lại coi những khách ngồi trước cửa sổ là ai, đặc biệt là khách nam.”

“Thì ra hai vị chính là cảnh sát đến phá án ngày hôm ấy!” Nhân viên phục vụ nhận ra bọn họ, “Hèn gì tôi nói thấy quen mắt quá! Trí nhớ của tôi tốt lắm, gặp một lần là có ấn tượng, chớp mắt một cái là có thể nhớ như in.”

Anh ta cẩn thận nhớ lại tình hình hôm đó: “Phía cửa sổ có khoảng mười chỗ ngồi, khá nhiều khách thích vị trí này. Hôm ấy phần lớn là khách quen, chỉ có một hai khách nữ là lần đầu tiên đến!”

Lục Ly yêu cầu anh ta viết tên những người khách, dự định sẽ tiến hành điều tra.

“Khách nữ có điểm gì khác thường hay không?” Khúc Mịch đột nhiên lên tiếng.

“Đa số là đến đây cùng bạn bè, có duy nhất vị khách ấy lại đến một mình và cũng là lần đầu tiên tôi gặp mặt, ngồi sát bên song cửa. Cô ta đội mũ lưỡi trai, đeo cặp kính đen rất lớn, che gần nửa khuôn mặt nhưng vẫn có thể nhìn ra là một phụ nữ rất đẹp.”

“Đẹp???” Khúc Mịch nhướn mày.

“Đúng vậy! Vừa cao ráo, vừa trắng trẻo, mặc chiếc áo choàng dài, nhìn phảng phất giống con lai.” Anh ta cười hi hi.

Khúc Mịch suy nghĩ một chút: “Anh phác họa lại dáng vẻ của cô ta, nếu sau này gặp lại thì gọi cho tôi.”

Anh phục vụ tìm giấy, vẽ vẽ vài đường. Anh ta cũng khá có năng khiếu, được một lát đã vẽ xong hình dáng cơ bản.

Lục Ly bước đến gần, chỉ trông thấy chiếc mũi cao cùng bờ môi khiêu gợi, hình như là một đại mỹ nữ.

Về cô gái này có ích lợi gì? Hung thủ gây án rõ ràng là tên đàn ông biến thái, căn cứ kinh nghiệm của Lục Ly, tên này chắc chắn không có đồng bọn.

Tuy nhiên, phá án phải luôn thận trọng, chi tiết nhỏ nhất cũng không được bỏ qua. Nếu hung thủ là một trong những khách tại đây, như vậy bất luận khách nào ngồi ở vị trí cửa sổ đều nằm trong diện tình nghi.

Khúc Mịch cẩn thận cất bức phác họa chân dung, cùng Lục Ly rời khỏi quán trà. Hai người vừa lên xe, mở cửa; đột nhiên có một chiếc Land Rover vọt ngang qua, Lục Ly giật mình.

Anh ta nhìn chằm chằm đuôi xe: “Giống ông xã của Kha Mẫn!”

Khúc Mịch nghe Lục Ly nói vậy, cũng đưa mắt nhìn, trông thấy chiếc xe đậu trước cửa tòa nhà cách đó không xa. Ông xã Kha Mẫn là người lái xe, bước xuống cùng một cô gái còn khá trẻ, dĩ nhiên không phải là Kha Mẫn.

Hai người cùng nhau tiến vào cao ốc, tuy không có động tác thân mật, nhưng Khúc Mịch và Lục Ly là những người nhạy cảm, có thể cảm nhận được sự ám muội ẩn sâu trong đó.

Khúc Mịch và Lục Ly đều là đàn ông, chẳng có lý do để đi nhiều chuyện, lại càng không ‘đi buôn’ những sự việc vô căn cứ.

Bọn họ lái xe về đội hình sự, Kha Mẫn muốn đi đón con trai, vừa trông thấy Khúc Mịch liền mở miệng xin nghỉ.

“Triệu Xuyên bận bịu công tác từ sáng đến tối, tôi lại không yên lòng để người ngoài đưa đón con trai. Hôm nay thứ bảy, bé đi học ở cung thiếu nhi, bây giờ sắp tan học. Trong đội đang bận thế này, tôi xin nghỉ thật sự rất ái ngại. Cung thiếu nhi ở gần đây thôi, tôi xin phép nghỉ nửa tiếng là được.”

Bọn họ là cảnh sát hình sự làm gì có ngày nào gọi là ngày cuối tuần? Thời điểm có án mạng hận một ngày không phải bốn tám tiếng đồng hồ, còn không có vụ án chỉ cần đến điểm danh qua là được.

Tuy nhiên Kha Mẫn chịu trách nhiệm hậu cần, cũng không bận đến mức đó.

“Ừm!” Khúc Mịch gật đầu đồng ý, Kha Mẫn vội vội vàng vàng vơ túi xách đi khỏi.

Cô leo lên chiếc xe đạp điện trong sân, không lâu sau thì mất hút. Thời điểm mới kết hôn, hai vợ chồng cô ta rất nghèo; bây giờ cuộc sống có tốt hơn

nhưng lại không nỡ bỏ tiền ra học lái xe, lại càng không muốn bỏ số tiền lớn ra mua xe hơi. Hôm nào Triệu Xuyên bận rộn thì cô lấy xe đạp điện đi làm.

Nửa tiếng sau, điện thoại Khúc Mịch vang lên, đầu dây là giọng của một bé trai.

“Đội trưởng Khúc? Cháu là con của mẹ Kha Mẫn!” Thanh âm đứa bé run run, rõ ràng là đang rất sợ.

“Là tôi!” Khúc Mịch khẽ nói: “Xảy ra chuyện gì? Cháu cứ từ từ nói!”

“Mẹ cháu đang ở bệnh viện, ba cháu không liên lạc được!” Lời của đứa bé khiến Khúc Mịch chau mày.

Anh nhanh chóng hỏi bệnh viện nào rồi ngay lập tức lái xe đến.

Tại hành lang lầu một, anh trông thấy một bé trai ngồi lẻ loi trên hàng ghế chờ, nghe thấy tiếng bước chân cậu bé ngẩng đầu lên.

“Chú Khúc?” Cậu bé đứng bật dậy, Khúc Mịch liếc nhìn bên chân phải có dán miếng băng gạc.

Khúc Mịch bước nhanh đến, đỡ lấy vai nó, “Mẹ cháu còn bên trong? Mẹ cháu chở cháu té từ xe đạp điện xuống à?”

“Vâng! Lúc chuyển hướng, mẹ đột nhiên tăng tốc, sau đó thì lập tức té ngã. Đầu mẹ ra nhiều máu lắm, nên cháu gọi xe cứu thương. Bác sĩ nói không có gì đáng ngại, nhưng mẹ vẫn chưa tỉnh, cháu sợ. Cháu không gọi được cho ba, trong di động của mẹ có số của chú. Cháu có nghe mẹ nhắc đến chú Khúc, nên đành gọi cho chú!” Cậu bé nói chuyện có thứ tự, không gấp, không loạn, khiến cho Khúc Mịch có một cái nhìn khác về nó.

“Rất tốt! Biểu hiện của cháu rất tuyệt!” Khúc Mịch khen ngợi vài câu rồi vào xem Kha Mẫn.

Kha Mẫn nằm trên giường bệnh, sắc mặt tái nhợt, hai mắt nhắm chặt, trên đầu quấn băng vải.

Bác sĩ vào phòng kiểm tra, trông thấy Khúc Mịch liền cau mày, phê bình: “Cậu thật thiếu quan tâm đến gia đình; vợ, con gặp chuyện mới lo đầu lộ diện. May là hai mẹ con không có gì đáng ngại, nếu không cậu hối hận cả đời!”

Cậu bé muốn đứng ra giải thích cho Khúc Mịch, nhưng Khúc Mịch nắm lấy tay cậu bé ngăn cản.

“Bác sĩ, nếu Kha Mẫn không có gì đáng ngại, tại sao cô ấy vẫn còn bất tỉnh?” Khúc Mịch dĩ nhiên đóng tròn vai ‘một ông bố’ tận trách.

Một đứa trẻ cô đơn, không biết cách giải quyết gọi điện thoại cho anh, anh phải có trách nhiệm bảo vệ tâm trí của đứa trẻ, không để nó thêm tổn thương. Nếu bác sĩ biết cha đứa nhỏ không liên lạc được, đương nhiên sẽ dùng ánh mắt thương hại nhìn về phía nó. Và thật ra, không ai thích loại cảm giác này.

“Người bệnh mất máu quá nhiều ở vùng đầu, chúng tôi đã chụp CT, phát hiện bị xuất huyết nhẹ. Nhưng lượng máu bầm này sẽ tự tan, không để lại di chứng về sau. Còn người bệnh tại sao vẫn chưa tỉnh, khả năng một phần do thể chất. Không cần quá lo lắng, khoảng nửa tiếng nữa bệnh nhân nhất định tỉnh lại.”

Dứt lời bác sĩ bước ra ngoài.

Quả nhiên, hai mươi phút sau, Kha Mẫn từ từ mở mắt.

“Mẹ!” Cậu bé nhào tới, nước mắt rơi lã chã.

“Đa Đa! Đừng khóc, mẹ không sao!” Kha Mẫn lấy tay ôm cậu bé, nở nụ cười miêng cưỡng: “Mẹ dạy con thế nào? Nam nhi không được phép rơi lệ ...”

“Con biết! Không buồn đâu!” Đa Đa lấy mu bàn tay quạt nước mắt, “Con không khóc, chỉ là ... nhìn thấy mẹ tỉnh con vui quá ... Cái này người ta gọi là ‘Hi cực nhi khắp’*!”

*Mừng đến phát khóc

“Ha ha ha ... Đa Đa biết dùng thành ngữ rồi!” Kha Mẫn nhìn con trai, đôi mắt tràn đầy sự hạnh phúc. Vừa liếc mắt, lại trông thấy Khúc Mịch trong phòng, nhất thời không hiểu vì sao.

“Mẹ! Con không liên lạc được với ba. Thấy trong danh bạ có số của chú Khúc nên con gọi cho chú. Có chuyện không tìm được người thân thì nhanh chân tìm đến lãnh đạo đúng không mẹ?” Đa Đa không giấu nổi tự hào.

“Đội trưởng Khúc! Đứa bé này ...” “Cháu nói đúng. Lãnh đạo ngoại trừ biết lo cho đại cục, còn phải quan tâm đến sinh hoạt của cấp dưới.”

Khúc Mịch lại thay cô gọi cho Triệu Xuyên, nhưng vẫn tắt máy; anh suy nghĩ một chút rồi gọi một cuộc.

“Tôi không tiện chăm sóc, em đến nhé!” Gương mặt anh đập dòn xuân sắc, Kha Mẫn đoán cú điện thoại này là gọi cho người bạn gái thần bí của Đội trưởng Khúc.

Cô ta biết Đội trưởng Khúc có bạn gái, tình cảm còn rất tốt, lần trước nấu cháo cho bạn gái ăn còn bị phỏng. Nhìn đáng về anh lúc này ... chắc chắn là gọi cho bạn gái, hai người muốn công khai quan hệ.

“Đội trưởng Khúc, phiền anh quá!” Kha Mẫn vội từ chối, “Triệu Xuyên đi công tác, ngày mai là về, tôi ở bệnh viện tìm hộ sĩ. Bên trong bệnh viện còn có căng tin, việc ăn uống cũng không thành vấn đề.”

“Phục tùng sự sắp xếp của lãnh đạo!” Khúc Mịch ra lệnh.

Một lát sau, có người đẩy cửa bước vào, Kha Mẫn ngăn người: “Dĩ Nhu sao lại là em?”

“Chị Kha Mẫn! Trẻ em không thích hợp qua đêm ở bệnh viện. Tôi qua đây đón cháu, sau đó nấu cháo rồi mang qua cho chị.” Dĩ Nhu cười cười.

“À ... Thì ra, em và Đội trưởng Khúc ...” Chắc là do đụng trúng đầu, nên say sẩm, hoặc do tâm tình không vui nên cũng không nhiều chuyện như trước.

Cô ta chỉ dùng ánh mắt ám muội liếc nhìn hai người bọn họ, sau đó nở nụ cười bất lực.

“Dĩ Nhu, rước thêm phiền phức cho em và Đội trưởng Khúc rồi!” Thật ra cô ta không muốn để con ngủ lại bệnh viện, nhưng trong nhà đâu có ai.

Cô ta không thể không phiền đến Dĩ Nhu: “Đa Đa! Về nhà đi Tăng phải biết nghe lời nhé!” Cô ta dặn dò con trai.

Dĩ Nhu có ngày nghỉ, nên đem xe đi bảo trì, đành phải nhờ Khúc Mịch đưa về nhà một chuyến.

“Vụ án thế nào rồi? Trong đội chắc rất bận?” Dĩ Nhu sợ lỡ dở công việc của anh, “Nếu không để tôi tự gọi taxi.”

“Nơi này khó đón xe, hơn nữa đang giữa trưa nắng gắt. Trong đội có chuyện sẽ gọi điện thoại đến. Nếu việc nào cũng phải có Đội trưởng ra mặt thì cần bọn họ làm gì nữa!”

Dĩ Nhu đã quen cách nói chuyện của anh từ lâu. Hơn nữa, biết anh là người khẩu xà tâm phật, nếu không phải vậy sẽ không bỏ công việc bận rộn, nghe Kha Mẫn xảy ra chuyện liền chạy đến, còn gọi cô đến trợ giúp.

Vừa lên xe, Khúc Mịch nhận được điện thoại của Hách Minh: “Đội trưởng Khúc! Mạnh Triết ở trong phòng tạm giam ba ngày, nước cũng không chịu uống, có hiện tượng mất nước!”

“Tên nhóc này quả thật kiên cường ... tuy nhiên lại dùng sai chỗ!” Anh hừ một tiếng: “Sắp xếp cha mẹ Đường Ninh qua đó người, xem cậu ta còn ngang ngạnh nữa không!”

Anh chưa kịp cúp điện thoại đã nghe Lục Ly báo cáo tiếp: “Đội trưởng Khúc! Chúng tôi đã bài tra toàn bộ khách trong nhà hàng lẩu hôm đó, vẫn không phát hiện nhân vật khả nghi.”

“Trong dự liệu!” Ngày ấy ở nhà hàng lẩu đều là các nhóm khách tụm năm, tụm ba ăn lẩu; không có người đi một mình.

Hung thủ là người không thích tụ tập, hẳn khẳng định chỉ xuất hiện đơn độc. Vậy theo như Khúc Mịch phân tích, khả năng hẳn xuất hiện tại quán trà!

“Mau qua lấy danh sách khách tại quán trà, có kết quả thì gọi cho tôi!”

Anh cúp điện thoại, dừng ở một siêu thị mini: “Tôi nghĩ cậu bé cần mua chút đồ dùng cá nhân.”

Ba người bước xuống xe, người trước người sau tiến vào siêu thị. Đa Đa hình như rất thích Khúc Mịch, bám chặt bên cạnh anh như cái đuôi.

“Chú Khúc, cháu thích màu xanh da trời, còn thích cả Stitch nữa.”

“Ừm!” Khúc Mịch cái gì đất thì lấy, không đắn đo.

Một lát sau, giỏ hàng đầy ắp.

Hai cái khăn lông, một lớn một nhỏ; hai bộ bàn chải đánh răng, một lớn một nhỏ; hai đôi dép, một lớn một nhỏ; hai bộ đồ ngủ, một lớn một nhỏ; hai túi quần lót cotton, một lớn một nhỏ; máy cạo râu, kem cạo râu ... là những thứ hình như không phải để trẻ con dùng.

“Của tôi! Mua luôn!” Khúc Mịch quay đầu giải thích với Dĩ Nhu, “Em muốn mua gì không?”

“Không cần!” Tăng Dĩ Nhu khoát khoát tay, liếc mắt nhìn trong xe nào là khăn bông, nào là quần lót, mặt cô bất giác đỏ lựng.

Đồ đạc xếp trong hai túi riêng biệt, ba người lên xe về nhà Tăng Dĩ Nhu.

Khúc Mịch chạy quen đường, đã ở nhà Dĩ Nhu không chỉ một lần. Anh vào trong sắp xếp đồ đạc gọn gàng, rồi ngồi xuống ghế sofa: “Được rồi! Em vào nhà bếp nấu nướng đi, tôi trông Đa Đa cho!”

Sao anh không đi làm? Lại muốn ở lại sao?

“Quá tuyệt chú Khúc!” Đa Đa hưng phấn nên Tăng Dĩ Nhu cũng ngại gặng hỏi.

Cô rửa sạch trái cây đặt trên khay, lấy đồ ăn vặt đã mua ra.

Chờ đến khi cô nấu xong cháo ra phòng khách thì trông thấy một lớn một nhỏ nửa nằm nửa ngồi trên sofa. Cậu bé đang nói chuyện với mẹ Kha Mẫn, còn ‘đứa lớn’ đang nghiên cứu bản đồ tỉnh Nam Giang.

“Trong bếp đã có sẵn cháo, đợi lát nữa bột nóng hãy ăn. Tôi qua bệnh viện đưa cháo cho Kha Mẫn, muộn mới về nhé!” Cô cho cháo vào trong hộp giữ nhiệt, lấy thêm chút cái muối.

“Ừm!” Khúc Mịch không thèm ngẩng đầu, đôi mắt vẫn dán chặt trên tấm bản đồ, cau mày, không biết đang suy nghĩ gì.

Tăng Dĩ Nhu biết anh đang phân tích vụ án, nên không quấy rầy thêm nữa, rón rén rời đi.

Đến bệnh viện, Kha Mẫn cũng vừa nói chuyện xong với Đa Đa.

“Dĩ Nhu! Thật phiền em quá! Trong bệnh viện cũng có căn tin, chị nhờ hộ lý mua giúp là được. Sáng mai em không cần qua đây, em phải chăm sóc Đa Đa chị cũng ách này lắm rồi!” Kha Mẫn cảm thấy ái ngại.

“Không sao! Anh rẻ mà không đi công tác, thì làm gì đến lượt tôi!” Dĩ Nhu cười cười, “Hon nữa, Đa Đa đáng yêu lắm, có Đội trưởng Khúc trông nó rồi. Tôi ở đây với chị một chút, chị đừng suy nghĩ nhiều.”

Kha Mẫn nghe nửa câu đầu, nụ cười trên môi cứng đờ, nhưng tiếp theo nghe hai chữ ‘Đa Đa’ ... nụ cười cô ta lại rạng rỡ trở lại.

“Đa Đa là đứa bé rất vâng lời, lỗi tại tôi ngày hôm qua để xảy ra chuyện ngoài ý muốn ... Nếu không ...” Kha Mẫn nghĩ lại vẫn còn thấy sợ.

“Chị Kha Mẫn! Chị mau đi thi lấy bằng lái đi. Xe vừa chở được nhiều người, lại còn an toàn hơn nhiều. Chị đâu phải không có tiền, tiền kiếm ra để tiêu mà!”

Kha Mẫn nghe đến đây, hai mắt lóe sáng: “Em nói đúng, đàn ông kiếm tiền đàn bà tiêu! Chờ chị xuất viện sẽ đi học lái xe, sau đó chọn chiếc xe trên hai trăm ngàn.”

Có vung tay quá không ... Hai trăm ngàn?!!!! Nhưng mà, tài sản nhà Kha Mẫn lên đến hàng triệu tệ, mấy trăm ngàn cũng không phải là lớn.

Dĩ Nhu không quen tám chuyện, nói được mấy câu thì không tìm được đề tài. Tinh thần Kha Mẫn hình như cũng không tốt, nên chẳng có tâm tư nói chuyện phiếm.

Dĩ Nhu đổ cháo ra, mở hộp cái muối, nâng Kha Mẫn ngồi dậy.

“Tay nghề của em tuyệt quá! Đội trưởng Khúc thật có phúc!”

Tay nghề nấu nướng và Đội trưởng Khúc có liên quan gì nhau? Tăng Dĩ Nhu ngần ngừ, nhất định Kha Mẫn đã hiểu lầm nên cô đành phải giải thích.

“Chị Kha Mẫn, tôi và Đội trưởng Khúc chỉ thân hơn mức đồng nghiệp một chút mà thôi!”

“Ồ!” Kha Mẫn tán thành, nhưng về mặt thì viết rõ hai chữ ‘Không tin’.

“Thật mà! Chúng tôi đâu có chuyện quen nhau bí mật, hai lần ở qua đêm đều có nguyên nhân!” Dĩ Nhu nói thêm.

“Ồ!”

Quên đi! Căn bản càng giải thích, đừng nói là lọt vào tai Kha Mẫn mà ngay cả bản thân cô cũng cảm thấy kỳ cục.

Thời gian sẽ nói lên tất cả, ít hôm nữa, Đội trưởng Khúc có bạn gái, tin đồn sẽ tự mất thôi.

Tăng Dĩ Nhu ở cùng với Kha Mẫn một lúc, chờ cô ta ngủ say mới ra về.

Đến nhà, mới mở cửa liền trông thấy máy vi tính và tivi vẫn còn mở. Một lớn một nhỏ dựa vào nhau ngủ trên sofa.

Bát đĩa ăn xong đặt trong mâm, mấy túi đồ ăn vặt ảm rải rác trên sàn, tay Đa Đa cầm bản đồ, lại còn vẽ trên đó một vòng tròn rất lớn bằng bút màu.

Đây là đồ vật Khúc Mịch dùng nghiên cứu vụ án, không biết tình dục trông thấy cái này anh có tức giận hay không?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Tiếp Xúc Thân Mật

Dĩ Nhu dọn sạch sẽ chén đĩa, lấy mền đắp cho hai người, sau đó mới tắt tivi và máy vi tính.

Kỳ lạ! Tiếng động trong phòng vừa lắng xuống, cả hai người lập tức tỉnh dậy.

“Em về rồi!”

“Dì Tăng! Mẹ cháu sao rồi ạ?” Đa Đa dụi dụi mắt, mơ màng.

“Ừm!” Tăng Dĩ Nhu quay sang gật đầu với Khúc Mịch một cái, sau đó quay sang Đa Đa nở nụ cười: “Mẹ cháu rất khỏe, sẽ mau xuất viện thôi!”

--- Đối với mình thì qua loa, đối với nhóc con này thì dịu dàng. Khúc Mịch không vui ngồi bật dậy, cầm lấy tấm bản đồ.

Trên đó dĩ nhiên là có một vòng tròn đầy màu sắc, và dĩ nhiên là do Đa Đa làm ra. Anh khẽ nhủ chặt mí.

“Bé chỉ ham chơi...” Người đàn ông này rất chú trọng đến công việc, Dĩ Nhu sợ anh nổi nóng với thằng bé.

“Sao tôi lại không nghĩ tới!” Anh cắt ngang lời Dĩ Nhu, rồi đứng bật dậy, “Viên mãn... Biểu hiện chính là viên mãn, hoàn mỹ! Đúng... Hung thủ nhất định sẽ có kế hoạch này!”

Anh không để ý Tăng Dĩ Nhu, lăm bắm vài câu, sau đó lấy điện thoại di động: “Lục Ly tôi lập tức về đội mờ hợp. Mọi người đừng tan ca!” Nói xong quay đầu bỏ đi.

Có ý gì??? Dĩ Nhu mơ mơ hồ hồ... nhưng bây giờ nhiệm vụ của cô là chăm sóc cậu bé chín tuổi, và cô không có bất cứ kinh nghiệm gì, đối phó thế nào đây?!!

“Dì Tăng! Thường ngày tám giờ tối mẹ sẽ giúp cháu tắm rửa, sau đó lên giường kể chuyện cổ tích trước khi ngủ. Cháu ngủ một mình nhưng khi ba tăng ca, mẹ thì sợ tối...” Về mặt cậu bé rất nghiêm túc, đôi mắt lấp lánh ánh sáng nhìn Dĩ Nhu.

“Dì biết rồi!” Tăng Dĩ Nhu nở nụ cười, “Dì Tăng cũng sợ tối, nên hôm nay cháu ngủ với dì được không!”

“Dạ! Được!” Đa Đa nở nụ cười, lộ ra hai cái răng khểnh, trông rất đáng yêu.

Dĩ Nhu cho cậu bé coi nửa tiếng tivi, rồi tắt tivi: “Trẻ em không nên xem tivi lâu quá! Sẽ bị hư mắt!”

“Mẹ cháu cũng nói như vậy!” Đa Đa cho hai tay ra phía sau, tựa lưng vào thành ghế, cảm thán: “Vẫn là đàn ông thoải mái nhất, ba và chú Khúc không có nói như vậy!”

“Nhóc con!” Tăng Dĩ Nhu xoa xoa đầu cậu bé.

Đa Đa mở ba lô, lấy tập vẽ và cọ màu.

Dĩ Nhu đến gần, Đa Đa vẽ rất đẹp nên cô lên tiếng khen ngợi.

“Giáo viên dạy vẽ của cháu vẽ đẹp hơn nhiều, đặc biệt có thể vẽ được trên cơ thể người. Cháu nghe cô giáo kể với mọi người đã từng mở một cuộc triển lãm ở nước ngoài!” Ngữ khí của Đa Đa tràn ngập sự ước ao và kính nể, nhìn đáng về cậu bé rất thích giáo viên dạy vẽ của mình, ắt hẳn là một người phụ nữ xinh đẹp.

Tám giờ. Dĩ Nhu đưa cậu bé đi tắm, Đa Đa nhất định không chịu cởi quần lót. Vậy thì mặc luôn, đưa bé chỉ mấy tuổi đầu nhưng lại biết phân biệt nam nữ Dĩ Nhu cảm thấy buồn cười.

“Tự lau khô và thay áo ngủ. Dì quay đầu lại, khẳng định sẽ không nhìn lên!”

Đa Đa tự mặc quần áo, sau đó lên giường chờ Dĩ Nhu.

Cô tìm nửa ngày không thấy có quyển truyện cổ tích nào trong nhà, không còn cách nào khác lấy điện thoại di động đọc online.

Đa Đa ban ngày bị dọa sợ nên rất nhanh chìm vào giấc ngủ.

Dĩ Nhu bấy giờ mới đi tắm, giặt quần áo, quét dọn nhà cửa. Xong việc cũng đã gần mười giờ.

Cô là người quen ngủ một mình, bất thành linh có thêm một cậu bạn nhỏ nên chưa quen.

Trẻ em ngủ hay quay nghiêng quay ngả, sau đó chui tọt vào lòng Tăng Dĩ Nhu.

Khó khăn lắm Dĩ Nhu mới mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Đột nhiên có tiếng mở cửa, Dĩ Nhu vốn ngủ không say nên ngay lập tức tỉnh lại.

--- Không lẽ là trộm? Phải làm sao đây?

Liếc nhìn Đa Đa đã ngủ say sưa, cô rón rén xuống giường. Cô siết chặt di động, với chiếc vợt tennis đang sau cánh cửa.

Nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng ngủ, đóng cửa thật kỹ. Dựa vào ánh sáng bên ngoài cửa sổ, cô trông thấy bóng dáng một người đàn ông cao lớn đi về phía phòng khách.

Đúng là trộm! Cô bước đến gần, vung cây vợt tennis xuống.

Cô vốn dĩ là nhắm vào đầu người đàn ông, ai ngờ anh ta nghiêng đầu, lập tức xoay người, nắm lấy tay Dĩ Nhu.

Dĩ Nhu lao đảo, thân người té về phía trước.

Anh ôm lấy eo Dĩ Nhu, áp sát.

“Á!!!! Dê xôm ....” Cô chưa kịp la thì bàn tay to lớn đã bịt chặt miệng cô.

“Đừng la! Là tôi!” Thanh âm quen thuộc vang lên, mùi thuốc lá thoang thoảng, Dĩ Nhu choáng váng.

Tách!

Đèn điện bật sáng, Dĩ Nhu chói mắt, chớp chớp vài lần mới nhìn rõ người trước mặt.

“Tại sao là anh?” Cô khẽ kinh ngạc.

Gương mặt Khúc Mịch đầy vẻ mệt mỏi: “Không phải là tôi thì là ai?”

“Sao anh vào được?” Dĩ Nhu đẩy nghi ngờ ... Không phải anh cạy cửa như mấy tên trộm ấy chứ.

“Có phải chúng ta nên đứng đây nói chuyện không?” Anh nhìn một người đang nửa nằm trong lòng ngực mình, đôi mắt tràn ý cười.

Bây giờ Dĩ Nhu mới phát hiện tư thế của mình ... ‘cực kỳ ám muội’, vội đứng lên, lùi về sau hai bước.

“Sao anh vào được?” Cô hỏi lại, nhìn qua cánh cửa đóng chặt ... Hình như không làm gì xấu.

Khúc Mịch lắc lắc chìa khóa trong tay, “Dùng nó!”

“Chìa khóa nhà tôi!” Dĩ Nhu nghiêng đầu nhìn chỗ móc treo chìa khóa, chìa khóa nhà vẫn yên vị nơi đó ... Vậy còn cái trên tay anh??

“Lúc đưa Đa Đa xuống mua kem, thấy bên cạnh có cửa hàng làm khóa, nên tôi đánh thêm một cái, ra vào dễ dàng hơn.” Ngữ khí của anh rất tự nhiên, ra vẻ đây là một chuyện rất bình thường: “Tôi vào tắm trước, lát nữa nói chuyện!”

Dứt lời anh tiến vào phòng ngủ, lấy bộ đồ dùng cá nhân mua lúc trưa, đi vào phòng tắm.

Đây là ý gì? Dĩ Nhu ngờ ngác nhìn Khúc Mịch vào nhà tắm, nghe loáng thoáng tiếng nước chảy, không còn cách nào khác đành nhìn xuống.

Anh là ai vậy? Tự động đánh một chìa khóa nhà người khác, nửa điểm thì mở khóa vào nhà. Hoàn toàn coi đây là nhà mình ... còn Dĩ Nhu tự nhiên biến thành khách mời.

Dĩ Nhu biết được tính anh kỳ quái nhưng chỉ không ngờ ... nó kỳ lạ đến mức độ thiếu thuyết phục thế này. Tại sao anh không hề suy nghĩ đến người ngoài nhìn vào sẽ ra sao, cứ tự động muốn vào là vào.

Không được! Bọn họ cần phải nói chuyện cho rõ.

Dĩ Nhu ngồi trên ghế sofa chờ Khúc Mịch tắm xong.

Một lát sau thấy anh mặc áo ngủ mua trong siêu thị lúc trưa, trên đầu quấn chiếc khăn lông stitch màu xanh lam. Phải chăng, phía trong áo ngủ chính là chiếc quần lót cotton trắng, Dĩ Nhu vội quay phắt mặt đi.

“Cầm điện thoại di động để gặp nguy sẽ báo cảnh sát?” Anh đi đến trông thấy Dĩ Nhu vẫn cầm điện thoại trong tay, anh cầm lấy chầm chầm mấy cái, “Tôi chính là cảnh sát, sau này nếu gặp nguy hiểm em cứ ấn nút số một là được.”

Sau đó anh đặt di động lên bàn trà.

“À! Đúng rồi máy vi tính của em đã lâu không kiểm tra, phần mềm diệt virus đã lỗi thời, tôi đã cập nhật giúp em, bây giờ tốc độ truy cập tăng lên rất nhiều. Bên trong cũng có nhiều file rác và mấy cái game vớ vẩn, tôi xóa giúp em rồi. Mặt khác, tôi đã cài mật mã cho máy tính em, là tên đầy đủ của tôi. Bảo vệ những thông tin cá nhân là rất quan trọng, không cần cảm ơn tôi.”

Anh mới tiếp xúc máy vi tính vài ngày? Đã ‘chuyên nghiệp’ đến mức đó rồi sao. Chiếm điện thoại di động, máy vi tính, nhà ... Cuối cùng là anh muốn làm cái gì?

“Chúng ta nói chuyện!” Dĩ Nhu nghiêm túc lên tiếng.

Khúc Mịch liếc nhìn đồng hồ, rồi nói: “Nếu là việc rất quan trọng thì nói ngay; tuy nhiên, tôi hơi mệt một chút, chỉ còn bốn tiếng nữa trời sẽ sáng rồi!”

Dĩ Nhu nhìn gương mặt mệt mỏi của anh, không còn cách nào khác để cho anh đi ngủ trước. Anh đã mặc áo ngủ, đầu thả nửa đêm nửa hôm đuổi anh ra khỏi nhà. Quên đi! Có chuyện gì ngày mai nói sau.

Sáng hôm sau, khi thức giấc Dĩ Nhu không nhìn thấy bóng dáng Khúc Mịch. Chắc là đã đi làm.

Khả năng vụ án đã có tiến triển, nếu không hôm qua anh cũng không tăng ca đến tận khuya.

Rốt cục đã phát hiện ra được chuyện gì? Dĩ Nhu hơi tò mò.

Đúng thời điểm này, Khúc Mịch đang nghe cấp dưới báo cáo, nghe thấy không có phát hiện, anh lên tiếng: “Hung thủ là người có trình độ học vấn cao, IQ cao, hẳn lập nên một kế hoạch rất chu đáo, hiện tại mỗi một bước đi đều nằm trong sự khống chế của hắn. Theo như phân tích của tôi, bây giờ bước tiếp theo của hắn chính là quảng thi, hơn nữa bằng phương thức mà chúng ta không thể nào đoán trước được. Chúng ta bắt buộc phải tìm ra được địa điểm hắn sẽ quảng thi, ở đó ‘ôm cây đợi thỏ’, bắt hắn phải hiện hình!”

Lệnh cho mọi người luân phiên thay ca, lấy khách sạn Duyệt Lai làm tâm, trong bán kính một kilomet, theo hình tròn, tiến hành bài tra. Không loại trừ nhà hàng lẩu, tiệm bán quần áo, và nhà ga phía Đông, nơi đã phát hiện ra nội tạng.”

Tối hôm qua, Khúc Mịch vốn dĩ đang nghiên cứu bản đồ tỉnh Nam Giang, đánh dấu từng vị trí phát hiện ra nội tạng và thi thể của Đường Ninh. Không ngờ Đa Đa trông thấy, lợi dụng lúc anh ngủ thiếp đi, lấy bút màu nổi chúng lại vừa vắn là nửa hình tròn.

Điều này đã cho Khúc Mịch một gợi ý lớn, anh mạnh dạn đưa ra một giải thiết. Hung thủ là một người mắc bệnh tâm lý, thích những gì viên mãn. Vì vậy, khi hắn bắt gặp Đường Ninh ở khách sạn Diệp Lai, sẽ lấy đó làm tâm, rồi vẽ một vòng tròn. Nếu như Khúc Mịch đoán không sai, khả năng bộ thi thể tiếp theo sẽ nằm trong nửa vòng tròn còn lại!

Do vậy, anh cùng thuộc cấp đi tuần tra, xin sự trợ giúp của cảnh sát khu vực tiến hành tăng cường phiên trực. Đội hình sự cảnh lực không nhiều, mọi người luân phiên chia nhau thành hai tổ, Khúc Mịch ở đó đến hai giờ sáng mới quay về, sáng sớm hôm nay đã quay trở lại.

“Đội trưởng Khúc! Theo như vụ án trước, hung thủ khả năng sẽ chọn quảng thi vào buổi tối. Anh nghỉ ngơi một chút đi, có việc tôi sẽ gọi cho anh!” Từ khi phát sinh vụ án người nội tạng, Khúc Mịch mấy đêm không ngủ. Có lúc tất cả các cảnh viên trong đội đều đã tan ca, chỉ còn một mình anh ở lại nghiên cứu vụ án. Trước mắt nhìn anh trông mắt đỏ au, nên khuyên anh chú ý thân thể.

“Tờ báo và một tách trà!” Khúc Mịch ngồi xuống vị trí, Lục Ly thấy thế không còn cách nào khác phải đi làm.

Trước đây chuyện trà nước là Kha Mẫn đảm trách, bây giờ cô nhập viện, mọi người mới thấu hiểu sự tồn tại của cô ta thật sự rất quan trọng.

Đội hình sự đều phải dầm mưa dãi nắng, ra ngoài tra án, thẩm dò; còn việc chăm sóc, trà nước, bên trong dù gì cũng cần phải có một người phụ nữ.

Khúc Mịch tựa vào ghế, vừa uống trà, vừa đọc báo.

Đột nhiên ánh mắt của anh rơi vào một góc báo: “Lục Ly, đây không phải tờ báo hôm nay!”

“Đúng! Báo hôm nay không hiểu sao vẫn chưa đưa, hoặc là có phòng khác lấy về đọc. Đội trưởng Khúc, nếu anh cần, tôi xuống phòng bảo vệ, ở đó chắc sẽ có!” Lục Ly biết Khúc Mịch có thói quen đọc báo mỗi ngày. Rõ ràng trên internet tin gì cũng có, chỉ có mình anh vẫn còn thích đọc báo, yêu thích cách đọc ‘lạc hậu’ này.

“Không!” Khúc Mịch la lên, “Anh qua đây nhìn coi!”

Lục Ly vội chạy qua, theo hướng ngón tay Khúc Mịch. Ở góc nhỏ của tờ báo có một tin tức, không mấy nổi bật..

--- “Tượng sáp ma quái” chỉ còn ba ngày cuối, giá vé giảm thêm ba mươi phần trăm, mau chóng đặt mua! Địa chỉ: Số 58 phố Đại Tây. Điện thoại: xxxxxxxx”

Số 58 phố Đại Tây? Lục Ly chau mày: “Địa chỉ này cũng nằm trên hình cung tròn. Đội trưởng Khúc, ý của anh là ...”

“Mau chạy đi xem một chút!” Khúc Mịch vừa rồi tinh thần vẫn còn khá uể oải, bây giờ đã nhanh chân đứng dậy, ra ngoài.

Anh vừa đi vừa gọi điện thoại: “Bác sĩ Tăng, bây giờ em đang ở đâu?”

“Được! Lập tức đến số 58 phố Đại Tây nơi đó có một buổi triển lãm Tượng sáp ma quái!” Dứt lời anh cúp điện thoại.

Dĩ Nhu nhìn chăm chăm vào di động, ngờ ngác, ý gì?

Kha Mẫn nằm trên giường bệnh, nghe được rõ rõ ràng ràng, cười cười: “Đa Đa ở với chị được, sáng nay anh rề sẽ về. Dĩ Nhu mau qua đó, đừng để Đội trưởng Khúc chờ lâu.

Có điều ... Đội trưởng Khúc thật đặc biệt. Người ta hẹn bạn gái đi xem phim, dạo công viên, chèo thuyền, còn anh ấy lại mời em đi xem mấy chương trình cảm giác mạnh. Nói đi nói lại, Đội trưởng Khúc đã tính toán hết rồi, đến khi em quá sợ hãi sẽ nhảy vào trong lòng anh ấy!”

Kha Mẫn rõ ràng tâm tình tốt hơn rất nhiều, sáng sớm hôm nay cô ta nhận được điện thoại của Triệu Xuyên, không biết hai người đã nói gì với nhau.

“Chị Kha Mẫn! Tôi và Đội trưởng Khúc thật sự không phải quan hệ yêu đương!” Dĩ Nhu giải thích thêm một lần.

Kha Mẫn trông bộ dạng nghiêm túc của cô, đoán là cô không nói dối, nên lên tiếng hỏi: “Làm sao vậy được? Ngày hôm qua chính Đội trưởng Khúc gọi cho em, kêu em đến bệnh viện chăm sóc chị, còn nói là bạn gái mình. Đa Đa cũng kể Đội trưởng Khúc ở nhà em, ngay cả đứa bé cũng nhận ra được hai người là một cặp ... Không đúng sao?”

Hiểu lầm quá lớn! Nhưng mà ... Tại sao Khúc Mịch lại nói cô là bạn gái anh? Còn bản thân cô là người trong cuộc thì không biết?

Không được! Lát nữa gặp anh phải nói chuyện thật rõ ràng, không để hiểu lầm này càng lúc càng lớn.

Dĩ Nhu rời bệnh viện, vội vàng đón xe đến phố Đại Tây. Đến khi tìm được số 58 đã trông thấy Khúc Mịch đứng ở rìa đường, ngoắc ngoắc tay với cô.

“Đội trưởng Khúc! Mong anh nói chuyện luôn luôn chú ý dùng ngôn ngữ cho thật chính xác!” Dĩ Nhu nghiêm mặt, “Tuy rằng anh ở nhà tôi ba đêm, và tôi cũng ở nhà anh một đêm, nhưng điều đó không chứng minh được chúng ta đang yêu đương!”

Khúc Mịch thấy bộ dáng cô hùng hùng hổ hổ truy vấn, anh từ tốn lên tiếng: “Bác sĩ Tăng, con người tôi rất bảo thủ, không tùy tiện, cũng không phải là người vô trách nhiệm. Tôi đã thận trọng cân nhắc mới qua đêm nhà em, và tôi nghĩ em cũng sẽ như thế chứ?!”

“Lời này của anh có ý gì? Ai tùy tiện tiện qua đêm nhà đàn ông? Tôi ...” Dĩ Nhu giận đến mức đỏ lựng, vừa định tiếp tục làm cho ra lẽ thì liếc thấy Lục Ly đang tròn mắt, há mồm đứng cách đó không xa.

Lục Ly nhìn hai người bọn họ, lúng túng ho khan vài tiếng, tay khoát khoát vào bên trong: “Đội trưởng Khúc, bác sĩ Tăng, chúng ta vào được chưa?”

“Vào!” Khúc Mịch cúi đầu, nói thầm bên tai Tăng Dĩ Nhu, “Chuyện của chúng ta về nhà nói tiếp, bây giờ phải tra án!” Nói xong, xoay những bước dài lên lầu.

Giọng của anh không nhỏ và Lục Ly nghe rất rõ ràng.

Dĩ Nhu càng thêm ngờ ngác, phá án, phá án gì? Rốt cuộc chuyện này là sao? Cô đưa mắt nhìn Lục Ly đầy mơ hồ.

Lục Ly vội vàng giải thích: “Lầu hai của tòa nhà này có buổi triển lãm ‘Tượng sáp ma quái’. Đội trưởng Khúc nghi là hung thủ sẽ để thi thể ở trong đó, nên cố tình gọi cô đến coi thử!”

Nghe đến có tử thi, Dĩ Nhu bỗng chốc tỉnh táo hẳn. Một khi đã dính đến công việc, cô sẽ dốc toàn lực tập trung.

Cô ngẩng đầu nhìn ngôi nhà lâu cũ kỹ, bên ngoài khá cũ nát, bề mặt tường loang lổ, giấy dán tường rách lổ chỗ. Tòa nhà chỉ có hai tầng, cầu thang gỗ ở bên ngoài, khi bước lên phát ra những tiếng ‘kêu cà kêu kệt’.

Một nơi thế này, nếu như đêm xuống thì quả thật mang đầy không khí kinh dị, người tổ chức ắt hẳn rất biết cách tìm được địa điểm.

Một người đàn ông mặc bộ đồ trắng đứng trước cửa lầu một, kiểm tra vé của ba người, rồi cho bọn họ vào.

Bước vào trong, không có ánh sáng, phải mất mấy giây Dĩ Nhu mới có thể thích ứng. Trước mắt là con đường tối sì sì, hai bên có vài ngọn đèn leo lét, ánh đèn xanh thăm thẳm, bên tai là âm thanh quỷ dị, lâu lâu còn có một con gió lạnh thổi ngang qua gáy, rất đáng sợ.

Khúc Mịch đi đầu, Lục Ly đi sau cùng, Dĩ Nhu kẹp ở giữa. Con đường nói không quá dài. Khúc Mịch đi chậm chậm quan sát hai bên, Dĩ Nhu và Lục Ly bên cạnh cũng thận trọng hơn.

Một lát sau, ba người đối diện nhau, lắc đầu một cái, rồi tiếp tục hướng về phía trước.

Phía trước dựng bối cảnh ‘Mười tám tầng địa ngục’, Diêm Vương ngồi ngay ngắn ở giữa, bên cạnh là phán quan. Phía dưới là mấy tiểu quỷ đang nhe răng tròn mắt đứng vây quanh một cái chảo, trong chảo là một người đàn ông mặt mày dữ tợn, đầu đón kêu cứu.

Đối diện có một tiểu quỷ đang rút lưỡi một người phụ nữ tóc dài, còn có lột da, quất roi ...

Ba người tỉ mỉ kiểm tra, chưa xong đã nghe thấy tiếng người gào thét.

Trong căn nhà ma này có người gào rú cũng bình thường, nhưng thanh âm đó cực kỳ thâm thẳm, tựa như được chứng kiến cảnh tượng rất kinh khủng.

“Xảy ra chuyện rồi!” Khúc Mịch là người phản ứng đầu tiên, chạy hướng về phía phát ra âm thanh, Tăng Dĩ Nhu và Khúc Mịch đi theo sau.

Bọn họ theo đường thoát khỏi ‘Địa ngục’, theo con đường nổi được vài bước, xoay người trông thấy hai chàng thanh niên rít gào.

“Á! Có ma! Có ma! Cứu mạng ... a ... a ... a!”

“Đừng sợ! Chúng tôi là cảnh sát!” Khúc Mịch cao giọng: “Các cậu phát hiện gì?”

“Ma! Bên kia có ma!” Nghe thấy là cảnh sát, cậu thanh niên lớn hơn, trấn định một chút rồi trả lời.

Anh ta lấy tay chỉ về bên trái, không dám quay đầu nhìn.

Khúc Mịch bước đến hai bước, chỉ trông thấy một cô gái mặc áo cổ trang màu trắng ngồi trên nền đất, trước mặt là bàn trà. Trong tay cô ta cầm cành liễu, gương mặt dính đầy bùn, trên bàn có mấy hình nặn be bé bằng đất, ắt hẳn đây là hình tượng Nữ Oa trong truyền thuyết.

Anh quan sát cẩn thận, đưa tay chạm một cái, quay đầu nói với Lục Ly và Dĩ Nhu: “Gọi mọi người đến, phát hiện tử thi nữ!”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Thân Phận Người Chết

Trong buổi triển lãm ‘Tượng sáp ma quái’ Khúc Mịch phát hiện một tử thi nữ, anh lệnh cho Lục Ly triệu tập mọi người, Dĩ Nhu vội vàng tiến lên kiểm tra.

Là một cô gái rất có linh khí! Đây chính là cảm giác đầu tiên của Dĩ Nhu.

Nạn nhân là một cô gái chỉ khoảng chừng hai mươi tuổi, gương mặt trang điểm nhẹ, lông mày lá liễu, đôi mắt tròn to, miệng chúm chím, mang đậm nét đẹp của mỹ nhân cổ trang.

Cô gái ngồi xếp bằng dưới đất, vững vững vàng vàng, nhìn kỹ phía sau là chiếc ghế bành nhỏ; tương tự như kiểu bàn của người Nhật, ngồi trên chiếu, phía sau là chiếc ghế tựa. Trên người cô ta khoác một bộ xiêm y khá lớn, ống tay áo rất rộng, nếu nhìn kỹ bên trong có đặt một tảng đá lớn để nâng cánh tay của cô ta lên. Được tay áo che lại, tựa như đang nâng cành liễu.

Thật biết cách thiết kế, nâng nữ thi lên mà không lộ ra bất kỳ dấu vết.

Quan sát kỹ hơn một chút, Dĩ Nhu phát hiện mắt, mũi, miệng và tai đều có máu chảy ra. Theo như thời gian quan sát, lượng máu sẽ càng ngày càng nhiều.

Đây chính là áp lực ở bên ngoài nhỏ hơn áp lực của các bộ phận trong cơ thể hoặc do các vi sinh vật sinh sôi gây nên, đây là trường hợp mà người dân thường gọi là ‘Thất khiếu xuất huyết’.

*Thất khiếu xuất huyết: 7 lỗ chảy máu (2 lỗ tai, 2 mắt, 2 lỗ mũi và miệng)

Bên ngoài không thấy có vết thương, muốn tìm được nguyên nhân cái chết, cần phải mang về tiến hành một bước nghiệm thi.

Lục Ly đã qua lấy khẩu cung của hai thanh niên.

Bọn họ đến đây là muốn tìm chút kích thích, trời sinh gan lớn, trông thấy đã có cảnh sát ở đây nên nhanh chóng tỉnh trí.

“Chúng tôi đều là sinh viên Đại học Ngoại thương, nghe nói ở đây có buổi triển lãm ‘Tượng sáp ma quái’, chỉ còn ba ngày cuối cùng, nên đến coi. Chúng tôi dự tính sẽ chụp hình chung với bức tượng sáp kinh dị nhất, sau đó khoe khoang trên weibo.”

Cậu thanh niên mập hơn một chút tiếp lời: “Chúng tôi đi vào nhìn, chẳng trách không bán được nhiều vé, không kinh dị chút nào, chỉ là phần tượng sáp trông thực thôi. Chúng tôi rất thất vọng, không chụp ảnh, và muốn ra về. Đi ngang qua tượng sáp Nữ Oa, thật sự quá mức xinh đẹp. Tiểu Tề nói năm đó Trụ Vương cũng từng đùa giỡn Nữ Oa, nên chúng tôi học theo.

Chúng tôi tiến đến gần, Tiểu Tề nâng cầm người chết, ghé thật sát”, anh ta vừa kể vừa liếc Tiểu Tề ở bên cạnh, sắc mặt Tiểu Tề lúc này trắng mét.

Bọn họ tuy rằng lớn gan nhưng cũng là lần đầu tiên tiếp xúc với thi thể gần đến mức đó.

Lục Ly ra hiệu cậu thanh niên mập nói tiếp: “Lúc đó bạn ấy nói tượng sáp không những tạc như thật, mà ngay cả mang lại cảm giác không khác người thật là bao! Tiểu Tề còn .... Còn ghét sát miệng đến hôn ... sau đó phát hiện có điểm bất thường.”

“Bất thường thế nào?” Lục Ly nhìn Tiểu Tề truy hỏi.

Trong phòng nhiệt độ rất thấp, nhưng trán Tiểu Tề đượm đầy mồ hôi, cậu ta không dám quay đầu nhìn thi thể, ngón tay cố gắng khắc chế nhưng cũng không giấu được run rẩy.

“Dừng cảm lên! Cậu không còn lựa chọn nào khác!” Thanh âm Khúc Mịch lạnh lùng vang lên, “Bất cứ chuyện gì nếu phải nhớ đi nhớ lại nhiều lần, nhân tố cảm xúc sẽ từ từ giảm dần, cuối cùng trở nên vô cảm, sợ hãi cũng giống vậy!”

Tiểu Tề nghe thế thì chậm rãi hít sâu một hơi, rồi lên tiếng: “Tôi ghé sát miệng vào, một luồng khí nóng nặc, không thể diễn tả được nhưng thật sự rất khó ngửi. Tôi cho rằng là mùi của chất liệu làm tượng sáp, nên không để trong lòng.

Tôi kề sát môi vào môi người chết, cảm giác lạnh lẽo nhưng mềm mại. Tôi thẩm thấu phục, hiện tại kỹ thuật quá phát triển, không chỉ làm như thật mà cảm giác mang đến không khác nhau là mấy.

Tôi lại càng bị kích thích, nên ... nên ... lấy tiền đầu lưỡi vào ... bên trong dĩ nhiên là hàm răng, mùi vị buồn nôn càng ngày càng đậm! Tôi nhìn kỹ, lúc này mới phát hiện khoe mặt nạn nhân có vết máu nhỏ, mũi và tai cũng có máu chảy ra. Tôi bị dọa chết khiếp, ôm chặt lấy béo, ra sức gào thét.”

Tiểu Tề vừa kể vừa nôn khan, tuy nhiên, sau khi kể lại cảm giác của hắn đỡ hơn lúc nãy một chút.

“Hai cậu tạm thời không thể đi, đứng chờ một bên!” Lục Ly ra ngoài tìm người đứng ra tổ chức buổi triển lãm, hỏi dò người soát vé mới biết chính anh ta cũng là người tổ chức buổi triển lãm, tên Vương Phú Quý.

Bởi vì khi mở cuộc triển lãm không có ai đến xem nên anh ta không thuê người làm. Xong việc thì tìm dịch vụ dọn dẹp, thầy hết bối cảnh và tượng sáp, dân âm thanh nhét vào trong xe tải. Không ai biết được anh ta ăn ngủ đều ở trên xe tải.

“Những tượng sáp này làm ra ở đâu?” Lục Ly để Vương Phú Quý lau mặt, thay quần áo rồi mới tiến hành thẩm vấn.

Người đàn ông khoảng chừng hơn bốn mươi tuổi, khỏe mắt có nếp nhăn, màu da xạm đen, râu ria xồm xoàm, điển hình cho kiểu người phải bươn chải trong cuộc sống.

Anh ta nói giọng của người Giang Nam: “Đồng chí cảnh sát, tại sao chỗ này của tôi lại có người chết? Anh không nhìn lầm chứ? Không ít người trong đó đều nói đáng sợ, có người có gan mà còn bị dọa cho khóc!”

“Hiện tại anh có tình nghi lớn nhất, anh mau trả lời những câu hỏi sau!” Lục Ly cau mày.

“Tại sao tôi lại bị tình nghi? Cho đến bây giờ tôi còn chưa từng giết người nào mà!” Anh ta vội vàng vàng biện minh: “Anh cảnh sát, nếu như bên trong có người chết xin đừng lộ ra được không? Tôi kiểm com đâu dễ dàng gì, vốn dĩ đã không có nhiều người đến, tin này mà lan ra trên báo chí, làm sao còn có thể kiểm com ở mấy khu vực lân cận nữa!”

“Tôi nói anh nghe không hiểu sao? Nếu như anh không khai cho rõ ràng, thì nửa đời sau không cần phải kiểm com!” Lục Ly lườm anh ta một cái, rõ ràng tư duy của người đàn ông này và người bình thường không giống nhau, lúc nào cũng nhớ đến chuyện tiền bạc.

“Tôi khai ... cái gì cũng khai!” Nghe đến đây anh ta hoảng hốt, nhưng vẫn không quên dõng dãi: “Đồng chí anh không biết, thời nay kiểm com đều rất khó, tôi còn phải nuôi ba mẹ, vợ con ...

Tôi vốn dĩ có nghề, có nghiệp, trong mười dặm tám thôn chuyên thu mua đại gia súc. Tuy nhiên thời nay chăn nuôi trồng trọt không còn phát triển như trước, tôi đành phải kiếm cách khác mưu sinh.

Tôi chuyển sang làm công nhân chuyển gạch cho công trường, sau đó quá mệt mỏi; rồi nghe nói ở thành phố dễ kiếm tiền, nên chạy vào trong thành phố. Tôi kiếm việc thời vụ, lau dọn vệ sinh, thu gom rác ...”

--- Mẹ kiếp! Thằng cha này nói lằng nhằng cái gì đây. Lục Ly cắt ngang lời anh ta: “Tôi đến để hỏi anh về tượng sáp, không phải nghe anh kể khổ!”

“Đồng chí! Anh muốn tôi nói rõ ràng rành mạch, tôi dĩ nhiên phải kể từ đầu. Nếu anh không muốn nghe, tôi sẽ kiếm chỗ quan trọng rồi kể. Trải qua chuyện này tôi giác ngộ được một chuyện, muốn kiếm tiền phải biết vận dụng đầu óc. Tôi nghĩ rất nhiều biện pháp, đọc báo, xem tin tức ... Anh cứ để tôi kể. Rốt cục tôi đã tìm được con đường phát tài.” gương mặt ngăm đen lộ ra vẻ đắc ý.

“Thời điểm ở thị trấn XX, trong cung thiếu nhi ở đó có lớp học làm tượng sáp. Trong lớp các học viên nặn hình thù gì cũng có, học các học sinh làm kiểu gì cũng có, chẳng mất bao nhiêu tiền có thể mua về. Tôi đi mua thêm giấy vụn đựng mấy bối cảnh kinh dị, như vậy buổi triển lãm tượng sáp đã can sẵn sàng.

Trước tôi cũng hợp tác với mấy người, sau này họ rút lui nên còn mình tôi. Một hai năm cũng kiếm được vài đồng, mua thêm được chiếc xe tải và một ít thiết bị. Tôi chuẩn bị làm một vỏ lớn, đáng tiếc đợt này không dễ ăn. Mọi người được ăn ngon nên lá gan cũng lớn.”

“Ồ cung thiếu nhi anh tổng cộng mua bao nhiêu tượng sáp? Phân biệt bằng cách nào? Trong đó có tạo hình Nữ Oa không?” Lục Ly không thể nào không cắt ngang lời anh ta lái nhai.

“Đại quý, tiểu quý, chỗ nào xấu tôi tu bổ lại một chút cho ngũ quan trông rõ ràng, đáng vẽ chân thực một chút, mua theo kiện. Diêm Vương tôi đặt làm riêng, bỏ ra không ít tiền!” Nói xong anh ta đột nhiên chau mày: “Đồng chí! Anh vừa mới nói cái gì oa oa??? Chỗ này tượng sáp đều là người, không có oa oa gì hết.”

“Anh theo tôi!” Lục Ly nghe anh ta nói thì đưa anh ta vào trong.

Anh ta nhìn nữ thi ngắn người, trong nhận thức của hắn từ thi phải là máu thịt be bét, hoặc ngũ quan biến dạng. Còn thi thể trước mắt anh ta trông rất sống động, nữ thi chỉ có chút máu nơi khoe mắt tuy nhiên không thể che lấp đi nét đẹp ấy.

“Đồng chí! Đây là thi thể?” Ngực khí của anh ta đầy nghi ngờ, trông thấy Lục Ly gật đầu, anh ta lắc đầu cảm thán: “Thật đáng tiếc! Cô gái còn quá trẻ và đẹp thế này. Mà làm sao có thể mở mắt, giờ tay được vậy? Hôn nữa ngồi rất chắc chắn! Quá kỳ lạ! Chà chà không biết là ai làm ra?”

“Khi ông thu tượng sáp không hề có tạo hình này?” Lục Ly truy hỏi.

Anh ta lắc đầu một cái, trả lời đây là đầu tiên anh ta thấy tượng sáp này.

“Tôi đến đây được mười ngày, từ ngày đầu tiên của cuộc triển lãm, đây là lần đầu tiên tôi vào trong nhìn. Những tượng sáp này đặt ở đây, chỉ cần khóa cửa là xong, tôi ăn ở phía dưới.

Lúc đó không phát hiện đã từng bị cạy cửa, chưa từng nghe khách hàng phản nản điều gì, càng không biết đã có thêm bộ nữ thi từ khi nào.

Đồng chí, anh hãy tin tôi, tôi là một người nông dân chất phát, chưa bao giờ làm chuyện thương thiên hại lý, càng chưa bao giờ giết người, đồng chí...”

Lục Ly thấy anh ta lại ba hoa, không nhìn được vung tay ra hiệu ra im lặng, yên tĩnh một chút.

Bên ngoài có tiếng còi hụ xe cảnh sát, một lát sau điện thoại Khúc Mịch vang lên.

“Phong tỏa hiện trường, người không có phận sự không được vào. Khoa pháp chứng đến cho họ lập tức tiến vào bên trong, mặt khác dẫn một số cảnh viên xuống tầng trệt kiểm tra.”

Khang Bình cầm theo thùng y cụ lên lầu, Dĩ Nhu đeo găng tay, lúc này mới dám chạm vào tử thi.

Cô khẽ vận tay và chân của tử thi, kiểm tra các khớp, vị trí và màu sắc hoen tử thi.

“Đội trưởng Khúc! Căn cứ bước đầu điều tra, suy đoán nơi đây không phải là hiện trường đầu tiên. Hung thủ giết người ở một nơi khác, sau đó mang đến đây!”

Khúc Mịch gật đầu, lệnh cho Vương Nhân Phủ mở cửa, tắt nhạc, mở rèm để phòng sáng sủa một chút.

Một lúc sau, nhạc tắt, rèm dày được lấy xuống, gian nhà sáng bừng.

Được ánh sáng chiếu rọi, nhìn kỹ mấy tượng sáp, mới thấy mỗi một bức đều là hàng dóm. Chẳng trách Vương Phủ Quý mua được nhiều như vậy, nếu không có âm nhạc rộn người, và ánh đèn mờ mờ thì chẳng có ai thêm mua về vào xem.

Dĩ Nhu một lần nữa kiểm tra phía bên ngoài của thi thể, “Ngoại bộ không có vết thương, cụ thể nguyên nhân tử vong... Ồ???” Cô nhẹ xoay cổ tử thi, phía trên phát hiện có một lỗ nhỏ như lỗ kim.

“Đội trưởng Khúc! Có phát hiện mới!” Cô liền gọi Khúc Mịch qua nhìn.

Khúc Mịch rào bước chạy qua, cúi người, quan sát cẩn thận: “Xem ra nạn nhân khi còn sống đã từng được tiêm qua. Bác sĩ Tăng, giải phẫu nạn nhân, quan sát màu sắc của nội tạng, có thể phát hiện được có phải là độc được hay không, đúng chứ?”

“Trên lý thuyết là như vậy! Tuy nhiên, tiền đề là nạn nhân phải có nội tạng!” Dĩ Nhu cảm giác nạn nhân này có liên hệ với bộ nội tạng bị hun kia.

Cô mở nút buộc quần áo trước ngực nạn nhân, quả nhiên, từ ngực đến phần bụng có một đường dài. Hình dạng, to nhỏ, vị trí, phương thức khâu không khác gì vết thương trên người Đường Ninh!

Vụ án giết người liên hoàn! Hiện tại đã có thể lập án cùng điều tra, Dĩ Nhu liếc Khúc Mịch, chỉ thấy anh cau mày.

Anh đã suy đoán được địa điểm quăng thi thể, thế nhưng vẫn chậm hơn hung thủ một bước.

Lần này hi vọng có thể tìm ra chút manh mối có giá trị, bắt được hung thủ, không để hắn nhón nhơ ngoài vòng pháp luật.

Khoa pháp chứng đến rồi, bọn họ tiến hành lấy mẫu hiện trường, bao gồm mỹ phẩm trang điểm trên gương mặt nạn nhân, và quần áo, tảng đá trong cánh tay nạn nhân, và ghế dựa.

Lục Ly tiến hành thăm vấn xung quanh. Hách Minh đưa Vương Phú Quý và một số cảnh viên xuống lục soát tầng một, kết quả không có phát hiện.

Mấy chiếc xe cảnh sát đậu ở lề đường, cảnh sát kéo đường cảnh giới, tránh cho dân chúng đến gần.

Sạp buôn bán lề đường và người dạo phố đứng ở phía xa quan sát, trông thấy một bộ tử thi được khiêng ra, ai nấy đều bàn tán sôi nổi.

Hai chàng trai phát hiện ra xác chết và Vương Phú Quý cũng được đưa về sở cảnh sát. Trước mắt chưa có chứng cứ mới, bọn họ vẫn nằm trong dạng tình nghi.

Khúc Mịch cho công bố hình ảnh nạn nhân lên internet, hi vọng người biết được thân phận nạn nhân mau chóng liên lạc với cảnh sát.

Rất nhanh, bọn họ nhận được điện thoại từ Đại học XX. Bọn họ tự xưng là bạn học của Nghê Giai, cô bạn đã mất tích năm ngày, và cũng là người cảnh sát đang tìm kiếm trên mạng. Bọn họ đã báo án ở đồn cảnh sát địa phương, nhưng vẫn chưa có tin tức.

Ba mẹ Nghê Giai từ nơi khác chạy đến, ở trọ một nơi gần trường đợi tin con gái.

Khúc Mịch thông báo cho ba mẹ Nghê Giai đến nhận thi, quả nhiên chính là con gái của bọn họ! Lại là cảnh tượng bi thương đến đỉnh điểm.

Thân phận nạn nhân đã được xác định, tiếp theo chính là điều tra các mối quan hệ xung quanh nạn nhân.

Nghê Giai có vóc dáng cao gầy, khí chất xuất chúng, thường hay được mời làm người mẫu tiếp tân, nghĩa là chỗ nào có khai trương sẽ đi đến giúp đỡ việc cất bằng khánh thành. Như vậy, đối tượng tiếp xúc của cô ta khá lớn, phức tạp hơn rất nhiều.

Lục Ly đến trường cô ta điều tra các bạn học, thầy cô giáo, tất cả mọi người đều nói Nghê Giai là một cô gái hướng nội, không nói nhiều, thích ở một mình, nên được bạn bè gọi là ‘Lãnh mỹ nhân’.

Cô ta đi làm người mẫu bên ngoài nên khá dư dả, thuê chung nhà ở bên ngoài. Rất hay trốn tiết nên bạn bè cô ta cũng không rõ là mất tích khi nào. Chỉ đến khi lớp trưởng phát hiện cô ta ba ngày vẫn chưa đi học, gọi điện thoại đều tắt máy, lúc này mới nghi ngờ, báo cáo cho giáo viên.

Lục Ly đến căn nhà thuê của cô ta, bạn cùng phòng cũng không biết Nghê Giai mất tích.

“Quan hệ của hai người không tốt?” Nhìn trang phục phôi kỳ lạ của cô ta, khẽ nhíu mi.

“Thuê chung nhà, chia tiền nhà, thời này ai còn lo quản chuyện vô bổ? Sinh viên đại học thuê nhà bên ngoài, không phải để thuận tiện có bạn trai, thì chính là tiện cho công việc, tôi không có hứng thú muốn biết!” Cô ta vừa sơn móng tay vừa nói.

“Nghê Giai chết rồi!”

Lục Ly rõ ràng thấy tay cô ta run lên một cái, cọ sơn quẹt ra phía ngoài một mảng lớn.

“Anh cảnh sát đẹp trai, anh đừng làm tôi sợ!” Về mặt cô ta ánh nên tia sợ hãi, “Người khỏe mạnh sống sờ sờ, mấy ngày trước còn gặp mặt, nói chết là chết thế nào? Cô ấy chết lúc nào?”

“Cô đang sợ hãi?” Lục Ly nhìn sắc mặt cô ta.

“Tôi có thể không sợ ư? Tối hôm qua vẫn còn mặc áo ngủ của cô ấy, sơn móng tay này cũng là của cô ấy.” Cô ta vội vã tìm khăn lau sạch đầu ngón tay.

Cô gái này khá thích dùng đồ người khác, Lục Ly tiếp tục dò hỏi: “Nghê Giai và cô thuê chung bao lâu rồi? Cô có từng nghe cô ấy nói có bạn trai hay tiếp xúc với người đàn ông nào không?”

“Chúng tôi ở với nhau được một năm, bạn cùng phòng của tôi đã lập gia đình, tôi dán bảng tìm người chia phòng thì Nghê Giai tìm đến. Cô gái này có tính cách đặc biệt, bình thường không nói chuyện với tôi. Người ta là sinh viên đại học, xem thường đũa vô học như tôi cũng bình thường thôi, tôi chẳng cần thiết mà phải xum xoe nịnh hót. Mấy chuyện của cô ta tôi không rành, chỉ biết cô ấy làm việc bên ngoài kiếm được khá nhiều tiền.”

“Ồ? Sao cô biết được cô ta kiếm nhiều tiền?” Lục Ly nắm trọng điểm.

“Nhìn quần áo và mỹ phẩm của cô ấy là biết.” Cô ta bĩu môi, “Ai biết được? Hoặc là có đàn ông mua cho ... Thế nhưng, cô ta chưa từng đưa đàn ông về đây, cũng chưa từng nghe cô ấy đề cập.”

“Lần cuối cùng cô nhìn thấy Nghê Giai là khi nào? Cô ấy có nói là đi đâu không? Hoặc có cử chỉ gì khác thường không?”

Cô ta suy nghĩ một chút rồi lắc đầu, “Tôi gặp cô ấy cách đây sáu ngày, hôm đó ăn mặc rất đẹp. Hình như tâm tình rất tốt, còn cười cười bắt chuyện với tôi. Còn những chuyện khác tôi không nhớ! Anh cảnh sát đẹp trai, phòng bên trái kia là của cô ấy, tự anh qua kiểm tra, tôi thu dọn rồi đi ở chỗ khác, sợ quá!”

“Cho tôi số điện thoại của cô, địa chỉ nhà bạn cô dự định qua ở, không được ra khỏi thành phố, có chuyện cảnh sát sẽ đến tìm!” Lục Ly để cô ta viết thông tin cá nhân lên một tờ giấy, sau đó qua phòng Nghệ Giai kiểm tra.

Ở giữa căn phòng là một chiếc giường đơn và bàn trang điểm, một chiếc tủ quần áo đơn giản. Trong phòng nhỏ đặt quá nhiều đồ đạc, chỉ chừa một không gian nhỏ để xoay trở.

Lục Ly mở ngăn kéo trang điểm, bên trong là mỹ phẩm, và vài cuốn sách.

Anna Karenina, Trà Hoa Nữ, Jane Eyre ...

Xem ra Nghệ Giai thích đọc văn học nước ngoài.

Lục Ly lại mở tủ quần áo, bên trong đầy đủ quần áo bốn mùa, không nhiều, nhưng mỗi bộ giá thành có vẻ không rẻ. Phía dưới là kệ giày, chỉ có hai đôi giày thể thao, còn lại đều là giày cao gót.

Trên giường trải drap in hoa li ti, chăn gối rất gọn gàng.

Lục Ly kiểm tra giường, đưa tay vào phía dưới gối, chạm phải một vật khá cứng, lấy ra nhìn, là một quyển nhật ký khá dày.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Manh Mối

Lục Ly phát hiện nhật ký của nạn nhân Nghệ Giai, anh ta mở coi một lượt, sau đó đưa về đội hình sự.

Khúc Mịch cẩn thận lật xem, phát hiện nhật ký của Nghệ Giai viết rất đơn giản, hầu như chỉ nói về công việc của cô. Nói là nhật ký, thực chất coi là tập lịch trình làm việc thì đúng hơn.

“Xem ra quyển nhật ký này không có đầu mối gì!” Lục Ly vốn dĩ nghĩ sẽ có phát hiện, hiện tại hơi chút thất vọng.

“Có thể quyển nhật ký này tiết lộ cho chúng ta một chút tin tức.” Khúc Mịch có một cách giải thích khác, “Cậu thử tìm chuyên gia giải mã ngôn ngữ coi thế nào. Từ ngữ có vẻ đơn giản, nhưng biết đâu lại có đầu mối. Nghệ Giai là một người kiêu ngạo, nhìn thì có vẻ rất lý trí, nhưng thực chất dễ bị tình cảm chi phối.

Cô ta thích xem những truyện nữ cường, nhưng chủ yếu vẫn nói về tình cảm. Nhật ký này của cô ta tuy rằng chỉ nói khái quát tình huống công việc, nhưng nếu đọc kỹ vẫn nhìn ra được chút khác biệt.

Anh coi mấy trang này, là công tác, phản thù lao, nhưng trang này ghi thêm mấy trợ từ ngữ khí, rõ ràng là tâm trạng rất thoải mái.

Chúng ta đọc đến trang cuối cùng của quyển nhật ký trước khi cô ta mất tích: Ngày mai là một ngày đặc biệt, mình thật chờ mong! Rõ ràng không phải là lần đầu tiên đi diễn, nhưng vẫn rất hồi hộp! Hôm nay phải ngủ sớm, điều chỉnh cơ thể và tinh thần ở trạng thái tốt nhất. Được! Quyết định vậy đi, cho dù chưa muốn ngủ, cũng phải ngủ. Cả thế giới ngủ ngon!”

Trang nhật ký này rõ ràng miêu tả rất nhiều tâm tình của cô ta. Điều này nói lên được chuyện gì? ‘Cho dù chưa muốn ngủ’, nghĩa là vẫn còn có việc khiến cô ta phải suy nghĩ? Cô ta là người mẫu chuyên nghiệp tại sao phải căng thẳng? Nếu vậy nghĩa là công việc cô ta sắp làm rất quan trọng, đó là việc gì?

Cuối cùng dùng một cách nói rất thịnh hành bây giờ trên internet để diễn tả tâm trạng cô ta khi ấy: Khiến người ta cao hứng cùng kích động, mang theo chút thấp thỏm và lo lắng. Vậy thì không phải đơn giản chỉ là một công việc mà thôi!”

Nghe Khúc Mịch lý luận, tất cả mọi người ngồi đó không khỏi thán phục. Chỉ là một đoạn văn bình thường nhưng anh lại phân tích được cận kề đến mức đó, không hổ danh là chuyên gia tâm lý.

“Đội trưởng Khúc ... Ý của anh là Nghệ Giai đang yêu???” Lục Ly phản ứng nhanh nhất.

“Vẫn chưa đưa gọi là yêu, nói chính xác hơn, bạch mã hoàng tử của cô ta đã xuất hiện, hơn nữa còn là ông chủ của cô ta.” Giọng Khúc Mịch chắc nịch, “Điện thoại di động của nạn nhân vẫn chưa tìm thấy, lập tức đến công ty viễn thông truy tìm thông tin cuộc gọi của cô ta, cô ta chắc chắn phải có người môi giới hay quản lý, biết đâu sẽ có manh mối.”

Lục Ly phản chấn hấn, lập tức cùng thuộc cấp đi điều tra, chưa đến một tiếng đồng hồ đã cầm danh sách quay về.

Bọn họ tìm số điện thoại cô ta liên lạc nhiều nhất, gọi đến, là giọng của phụ nữ tiếp điện, nghe thấy cảnh sát muốn tìm cô ta điều tra ... rõ ràng cô ta hơi

khựng lại một chút.

Một lúc sau, một người phụ nữ khoảng chừng ba mươi tuổi, trang điểm đậm, tự xưng chủ nhân cuộc gọi, Lý tỷ.

“Cô biết Nghê Giai à?” Một mùi thơm nồng nặc tỏa khắp văn phòng. Khúc Mịch cau mày, hất xi hơi một cái.

Anh lấy khăn tay, bịt mũi, ngồi cách cô ta một khoảng xa, để Lục Ly tiến hành thẩm vấn.

Lý tỷ gật đầu: “Anh cảnh sát, tôi không làm gì trái pháp luật! Tôi quen biết một vài ‘Tiểu thiếu gia’, bọn họ khai trương cửa hàng, nên giới thiệu vài cô đến cắt băng khánh thành. Còn chuyện giao dịch ngầm của mấy cô ấy và tiểu thiếu gia, tôi không có quan hệ!”

Lục Ly cau mày, vốn dĩ người phụ nữ này chẳng hề làm ăn đàng hoàng, chuyên môi giới phụ nữ cho các tay có tiền.

“Cô cũng giới thiệu Nghê Giai cho ‘Tiểu thiếu gia’ nào?”

Lý tỷ vội vàng giải thích: “Không phải giới thiệu tiểu thiếu gia, mà là công việc.”

“Đừng có chơi trò đánh đố chúng tôi, cô làm chuyện gì chúng tôi rõ mồn một!” Lục Ly hừ một tiếng: “Muốn điều tra cô không khó. Tuy nhiên, hiện tại chúng tôi chỉ muốn biết những chuyện liên quan đến Nghê Giai, tất cả những gì cô biết được, mau khai, đặc biệt là cô ta có quan hệ mật thiết với ai.”

“Anh cảnh sát, Nghê Giai tuy bản lĩnh không lớn nhưng tính khí nóng nảy. Nếu không phải cô ta đẹp và có khí chất, tôi cũng chẳng thèm giới thiệu công việc cho cô ta. Vậy mà cô ta không biết cảm kích, còn nói tôi cắt xén tiền lương, âm ỉ với tôi một trận. Sau đó, chúng tôi cũng ít liên hệ, nghe nói bây giờ ra làm riêng. Hừm! Không phải ngày xưa tôi nâng đỡ cô ta, thì ai biết cô ta là ai chứ?”

Trong cái ngành này, nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, có lúc cũng chạm mặt nhau ở vài nơi, lần trước một công ty túi xách nổi tiếng khai trương. Ông chủ đó trong phòng vệ sinh sàm sỡ cô ta, cô ta cho ông ta một cái tát, tiền cũng không cần, chạy mất.

Sau khi đánh ông ta, tôi cũng không nghe thêm tin tức gì từ cô ta. Anh cảnh sát, cô ta làm ra chuyện gì? Tôi biết ngay cô ta không phải người đàng hoàng, ra vẻ thuần khiết thế thôi. Kỳ thật, ai mà không ham hư vinh, có điều cô ta chỉ muốn nằm chờ câu cá lớn!”

Lục Ly nghe người phụ nữ này ba hoa càng ngày càng chán ghét: “Nghê Giai chết rồi!”

“Á!!!” Lý tỷ giật nảy mình, “Làm sao chết? Anh cảnh sát, cô ta chết như thế nào?”

“Bị người giết chết!” Lục Ly không nói chi tiết để tránh lan truyền việc này ra ngoài, gây nên nỗi lo sợ không cần thiết.

Vụ án Đường Ninh, nội tạng bị hun, đã có nhà báo ở tỉnh khác đến lấy tin. Bây giờ chỉ cần sơ sẩy một cái, tỉnh Nam Giang sẽ trở thành tiêu điểm trong cả nước! “Ông chủ kia tên là gì?” Lục Ly truy hỏi.

Lý tỷ vốn cho rằng Nghê Giai quyến rũ đại gia bị tóm, hoặc người ta đã có vợ, bị vợ tố cáo, không ngờ đến ... Nghê Giai đã chết rồi.

Cô ta biết mình lỡ lời rồi, ông chủ kia quá nhiều tiền và có thế lực, cô ta không thể chọc vào.

“Đồng chí cảnh sát ... chắc là tôi nhìn nhầm. Hôm đó tôi đứng ở xa xa, có thể không phải là Nghê Giai ...”

“Nói nhầm ít thôi! Tôi cho cô biết, nếu không phối hợp với cảnh sát, sau này điều tra ra chúng tôi sẽ nghiêm khắc xử lý!” Lục Ly biết bọn người này như thế nào, cứ dọa một chút là được.

Quả nhiên, nghe những lời này, Lý tỷ có hơi do dự, cô ta suy nghĩ một chút: “Anh cảnh sát! Anh đừng nói là tôi khai! Thôi Minh là một người khá có tiếng ở tỉnh Nam Giang, nghe đến danh hán ai ở đây cũng phải khiếp sợ. Nếu như hán biết tôi khai hán trước cảnh sát, thì sau này tôi đừng mong kiếm ăn được gì ở đất Nam Giang này.

Tôi xin thề, tôi nói không sai nửa chữ. Ngày đó, sau khi cắt băng khánh thành xong, mọi người đến khách sạn dùng cơm. Tôi đến phòng vệ sinh, chưa tiến vào trong thì nghe thấy tiếng người đàn ông, lén lút nhìn thì trông thấy Thôi Minh đang động tay động chân với Nghê Giai.

Trước đây Thôi Minh yêu cầu tôi tìm cho ‘hàng mới’, tôi tìm cho hai người. Không ngờ hán lại vừa mất với Nghê Giai, còn dám sàm sỡ ở nhà vệ sinh. Tên Thôi Minh này cái gì cũng được, chỉ có tính mê gái, mấy ly rượu vào bụng là trắng trợn, không kiêng nể ai, coi trời bằng vung.

Nghê Giai cố gắng giãy dụa, tát thẳng mặt Thôi Minh. Bình thường trông cô ta nhã nhặn, ít nói, không ngờ lại là một người dữ tợn đến vậy, tát một cái chưa hả dạ, còn cắn vào tay Thôi Minh, thừa dịp hán không phòng bị, đá mạnh vào hạ bộ. Thôi Minh đau đớn kêu gào, la hét nói muốn giết cô ta. Cô ta lách người chạy thoát.

Tôi cũng không đi vào tự tìm đường chết, nên lén lút quay trở lại, coi như không hề biết chuyện gì. Sau đó, Thôi Minh không về bàn ăn, cuối bữa cũng không xuất hiện. Mọi người thấy hai người bọn họ chơi trò mất tích thì ai nấy rõ ràng trong lòng, nghĩ bụng là thuê phòng khách sạn. Thế nhưng tôi biết Nghê Giai ra tay không nhẹ, Thôi Minh bắt buộc phải đi khám bác sĩ.

Thôi Minh là tên tính toán chi li, hán đâu dễ buông tha Nghê Giai. Nhưng tôi hỏi thăm mấy ngày trời, không nghe chút tin tức gì, vẫn sóng yên biển lặng. Tôi còn đang cảm thấy kỳ lạ thì nhận được điện thoại của các anh.”

Manh mới người phụ nữ này cung cấp rất đáng giá, Khúc Mịch lệnh cho người tìm Thôi Minh.

Biệt thự Thôi Gia ở cạnh biển, Khúc Mịch được diện kiến người độc thân giàu có nhất tỉnh Nam Giang.

Đẹp trai, mang theo một chút tà mị, dáng vẻ hào hoa, miệng nhếch lên tựa như cười như không, trang phục rất có phẩm vị, giờ tay nhắc chân mang theo vài phần khí chất tao nhã và cao quý.

Người đàn ông như vậy khó lòng có thể gắn kết với một con ma háo sắc.

Hắn nâng ly rượu vang, khẽ lay động, lên tiếng hỏi: “Không biết anh cảnh sát tới đây có việc gì! Tôi nhất định dốc toàn lực hợp tác.”

“Chúng tôi muốn biết quan hệ của anh và Nghê Giai? Lần cuối cùng anh gặp cô ta là khi nào? Ở đâu?” Lục Ly không dài dòng, trực tiếp hỏi thẳng.

“Nghê Giai?” Hắn khẽ cau mày: “Phụ nữ à? Cô ta là ai?”

“Là người anh giờ trò trong nhà vệ sinh, bị cô ta đá bị thương!”

“À! Thì ra cô ta tên là Nghê Giai!” Thôi Minh bỗng nhớ ra.

Thôi Minh có hứng thú với cô ta, chỉ nhìn dáng người, còn tên, hắn không quan tâm. Những người phụ nữ có thể khiến hắn nhớ được tên chẳng có mấy ai. Hắn không nói dối nhóm người của Khúc Mịch, mà căn bản hắn không biết tên họ của Nghê Giai.

“Mỗi ngày tôi đều phải xử lý rất nhiều việc, hợp đồng nào cũng trị giá cả trăm ngàn, triệu bạc. Tôi xưa nay không quan tâm đến tên phụ nữ, cũng chẳng hao tâm tốn sức đi nhớ tên của họ.” Hắn nghiêm mặt.

Thôi Minh sống trên đời hơn ba chục năm, chưa từng có một người nào dám dă thương hắn mạnh như vậy, hơn nữa lại là một cô gái! Tuy rằng có thù phải báo, nhưng ... với phụ nữ hắn luôn biết thương hoa tiếc ngọc. Hắn lệnh cho thuộc hạ đi tìm Nghê Giai nhưng phát hiện cô ta đã mất tích.

Ngày hôm nay cảnh sát tìm đến cửa hỏi về việc Nghê Giai, hắn nhạy bén cảm nhận được, cô gái tên Nghê Giai này nhất định xảy ra vấn đề!

“Các người tới tìm tôi, nhất định đã tra ra gì đó. Tôi và cô gái kia không phát sinh bất cứ chuyện gì, hay quan hệ gì.” Hắn tiếp lời, “Tôi nhìn trúng cô ta, muốn vui đùa một chút, chuyện của người lớn chúng ta đều hiểu cả. Thế nhưng có thể cô ta không thích, lại còn không tôn trọng tôi. Tôi phải người đi tìm cô ta, phát hiện cô ta đã mất tích. Tôi cho rằng cô ta sợ bị trả thù nên chạy trốn, không ngờ đã xảy ra chuyện rồi!”

“Anh cho người điều tra Nghê Giai?” Lục Ly truy hỏi, “Kê lại tình huống cận kề một lần, không được bỏ sót!”

“Anh cảnh sát! Phối hợp với cảnh sát là nghĩa vụ của công dân. Đáng tiếc tôi không thể thực hiện nghĩa vụ này! Mỗi ngày việc lớn việc nhỏ đều cần đến tôi xử lý, văn kiện sắp hàng chồng. Tôi không có thời gian nói chuyện dông dài với các anh!” Thôi Minh ra bộ tiền khách.

“Lục Ly! Đưa anh ta về lấy lời khai!” Khúc Mịch đột nhiên mở miệng ra lệnh.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Chia Tay

Khúc Mịch lệnh đưa Thôi Minh về Cục, tất cả mọi người hơi nghi hoặc một chút. Căn cứ phân tích phác họa hung thủ, người trước mắt này không có lời nói tao nhã, mở miệng là thấy ngông cuồng, nông cạn, dung tục, hiển nhiên không phù hợp.

“Anh làm ở phân cục nào? Dựa vào điều gì dám bắt tôi?” Thôi Minh không có nửa điểm sợ sệt, lấy tay dụi nhẹ bên mắt, rồi rút điện thoại bấm một dãy số.

Hắn nói đơn giản hai ba câu, rồi chuyển qua cho Khúc Mịch: “Thị trưởng Trương muốn nói chuyện với anh!” Hắn cười cười nhìn Khúc Mịch, trong mắt đầy sự xem thường.

Khúc Mịch chau mày, cầm điện thoại, sau đó ấn nút ngắt cuộc gọi.

“Nếu như hắn dám chống cự, nổ súng!” Khúc Mịch quay sang Lục Ly ra lệnh: “Xảy ra chuyện gì tôi chịu trách nhiệm!”

Dứt lời xoay người rời đi.

Thôi Minh sửng sốt, đây là chuyện ngoài dự liệu của hắn. Trong tỉnh Nam Giang, một tên Đội trưởng đội hình sự nhỏ tí xúu mà dám ngông cuồng trước

mặt hần như vậy, người này dựa vào cái gì?!!! Nhưng, để coi chuyện gì sẽ xảy ra nên hần ngoan ngoãn đi theo, muốn coi ai dám đụng đến hần! Hần muốn một người quyền cao chức trọng như hần không phải muốn mời thì mời, nói bắt đi là bắt đi!

Nghĩ đến đây, Thôi Minh phối hợp đưa hai tay ra, còn nhấn lại trợ lý: “Nhớ chụp cho tôi một bức ảnh thật oách, cuộc đời chỉ có một lần! Chụp xong đừng quên gửi cho thị trưởng Trương, để ông ta coi thủ hạ của mình oai hùng đến mức nào.

Lục Ly biết tính Khúc Mịch, một khi đã ra lệnh, thì Thượng Đế cũng không sợ. Hơn nữa chuyên môn chính của anh cũng đâu phải là cảnh sát hình sự, quá lắm thì vô mộng rồi đi, quay lại tiếp tục viết luận văn, báo cáo nghiên cứu khoa học, so với chức Đội trưởng này còn lớn hơn gấp trăm lần!

Tuy nhiên, đi theo một Đội trưởng như thế này cũng thật đã ... ai cũng dám bắt!

Cạch! Cạch. Tiếng còng tay lạnh lẽo vang lên khóa chặt cổ tay Thôi Minh: “Đi thôi, anh Thôi!”

Lục Ly đưa hần về đội hình sự, phát hiện Khúc Mịch không có ở văn phòng, anh ta đành nhốt Thôi Minh vào phòng tạm giam. Điện thoại Khúc Mịch để trên bàn reo liên tục, Lục Ly biết chắc là chuyện của Thôi Minh nên không bắt máy, những người trong đội cũng không dám bước lên nhận điện.

Một lát sau. Cục Trưởng Hoàng đích thân tìm đến, trông thấy Khúc Mịch không ở đây, liền trút lên đầu Lục Ly.

“Cậu là đội phó để làm gì khi Đội trưởng không liên lạc được!”

“Cục Trưởng Hoàng, tôi không dám quản việc của Đội trưởng Khúc!” Lục Ly làm việc với Cục Trưởng Hoàng đã mười lăm năm, nhưng thật sự đây là lần đầu tiên nghe ông ta nói chuyện lớn tiếng như vậy, “Ông đừng giận cá chém thớt! Tôi là đội phó dưới trướng ông, thấy không lọt mắt có thể đuổi đi.” Lục Ly cũng không sợ Cục Trưởng Hoàng.

“Đừng nói mấy chuyện vô nghĩa! Mau thả người!”

Khóa tạm giam trong tay Lục Ly nhưng anh ta không giao: “Người là Đội trưởng Khúc bắt, tôi không dám thả!”

Cục Trưởng Hoàng nghe xong càng thêm giận dữ, la lối, Lục Ly thẳng thắn đáp lý do bắt để điều tra vụ án. Những người khác đã chạy đi lánh nạn, muốn phát hỏa cũng không tìm được người trút.

“Mấy người ở đây bắt đầu làm loạn rồi!” Trong lúc ông ta đang nổi nóng thì Khúc Mịch trở về: “Đội trưởng Khúc, vừa rồi thị trưởng Trương gọi điện thoại đến, tựa hồ có chút bất mãn. Nghe nói cậu ngắt cuộc gọi của ông ấy?”

“Trong lúc tôi đang làm việc không thích có người quơ tay múa chân! Hơn nữa ngày đầu tiên đến đây tôi đã nói, tôi ghét nhất là cán tay, Cục Trưởng Hoàng chắc còn nhớ chứ!” Khúc Mịch nhìn thấy trong phòng làm việc không có ai, gọi điện thoại tập hợp mọi người về họp.

Bị anh nói hai câu, Cục Trưởng Hoàng ghen hờn, muốn phát hỏa nhưng đành nhịn xuống. Khúc Mịch không giống Lục Ly, người ta là đại thần do lãnh đạo thành phố mời về, người này Cục Trưởng Hoàng không thể đắc tội. Thế nhưng khi thị trưởng gọi đến văn phòng ông ta, trách mắng ông ta không quản được Khúc Mịch, khiến ông ta cảm thấy không dễ chịu.

“Đội trưởng Khúc! Vậy với tư cách là Cục Trưởng, tôi có thể hỏi chuyện về đội hình sự chứ? Tôi không phải là nhúng tay vào, chỉ là cấp trên hỏi công tác của cấp dưới. Thôi Minh không vi phạm bất cứ tội gì, bắt người như vậy không hợp nguyên tắc. Hơn nữa, cậu ta là một trong mười thanh niên kiệt xuất, doanh nhân của năm, là đại biểu đại diện cho toàn tỉnh, không phải là một ông chủ bình thường ...”

“Nếu Cục Trưởng đã hỏi, tôi dĩ nhiên phải báo cáo, còn việc ông bàn giao lên cấp trên thế nào, còn nếu ông muốn bàn giao lên cấp trên cứ nói tôi bắt buộc phải nhúng tay vào”, Khúc Mịch nghiêm mặt, bộ dạng nghiêm túc, “Thôi Minh bị tình nghi dâm loạn, hiếp dâm, giết người, không những không thể thả mà đợi đến khi có chứng cứ xác thực phải bàn giao cho cơ quan kiểm soát.” Dứt lời, anh đứng dậy, bỏ đi.

Ông muốn tôi báo cáo, tôi báo cáo, còn người nhất định không thể thả! Cục Trưởng Hoàng thật sự đã hết cách, ông ta đành quay về gọi điện thoại cho thị trưởng Trương để cùng nghĩ cách. Bản thân ông là một Cục Trưởng không quản được thuộc hạ, chuyện này cũng là lỗi của lãnh đạo, ai bảo bọn họ mời đến một người như vậy chứ ... E rằng sau này còn nhiều việc đau đầu hơn nữa kìa!

“Tôi vừa đi kiểm tra lịch sử cuộc gọi cuối cùng trên điện thoại di động của Nghê Giai, đối phương tắt máy, hơn nữa số điện thoại không đăng ký số thẻ căn cước, là loại sim rác.

Thời gian thực hiện cuộc gọi là buổi trưa từ mười hai giờ đến mười hai giờ mười phút, tức cũng chính là thời gian sau khi Nghê Giai bị Thôi Minh sàm sỡ khoảng nửa tiếng. Hai ngày sau, Nghê Giai mất tích, không có ai nhìn thấy hoặc liên lạc với nạn nhân. Cuộc điện thoại này chắc chắn là gọi cho hung thủ.

Số điện thoại này chỉ xuất hiện một lần, tôi mạnh dạn suy đoán, hung thủ lấy lý do công việc để liên lạc với cô ta. Kết hợp với phần công việc cô ta có nhắc đến trong nhật ký, khả năng trong lúc nhận công việc này cô ta đã bị sát hại.”

“Vậy là ... coi như hung thủ chẳng để lại chút manh mối, chúng ta thật sự vẫn trắng tay!” Lục Ly mặt ủ mày chau.

“Sai! Hung thủ cách chúng ta ngày một gần!” Khúc Mịch gõ nhẹ lên mặt bàn, “Nghê Giai làm tiếp tân, PG cắt băng khánh thành, làm người mẫu cho các học viên trường mỹ thuật. Chính vì vậy, nghề nghiệp của hung thủ nhất định có tương quan trong những ngành này.

Đường Ninh được hóa trang thành người mẫu đặt trong tủ kính, Nghê Giai thì biến thành tượng sáp, các cô ấy đều rất đẹp, nếu nhìn từ góc độ nghệ thuật

có thể được coi là hoàn mỹ. Hung thủ cho chúng ta rất nhiều tin tức, đáng tiếc chúng ta biết được rõ ràng thì quá muộn!”

Di Nhu đẩy cửa đi vào, tay cầm tập báo cáo nghiệm thi mới nhất. Căn cứ giải phẫu nghiệm thi Nghê Giai phát hiện, trên cổ nạn nhân đích thực là lỗ kim, hơn nữa cánh tay của cô ta xuất hiện vết cào xước, ắt hẳn là khi lôi kéo, móng tay cào rách.

Khúc Mịch đọc sơ báo cáo, ngẩng đầu nói: “Bác sĩ Tăng, phiền em lập tức tiến hành sinh thiết Thôi Minh. Tôi nghi ngờ vết thương trên cánh tay Nghê Giai là do hấn làm.”

Di Nhu gật đầu, cô vừa mới rời đi thì bên khoa pháp chứng cho người mang kết quả kiểm nghiệm đến. Chứng thực, nạn nhân Nghê Giai bị tiêm một lượng lớn thuốc mê, sau khi hôn mê thì tiến hành giải phẫu.

Hiện trường không có bất cứ dấu vân tay nào có giá trị. Vết thương trên cánh tay nạn nhân phát hiện vết máu không thuộc máu về nạn nhân. Phấn và son môi trang điểm cho thi thể chính là sản phẩm mới nhất của Dior.

Trên người mặc y phục cổ trang, tuy nhiên chưa thấy có vụ việc trình báo mất trộm nào liên quan đến việc này.

Nội tạng bị hun hoàn toàn trùng khớp với DNA của Nghê Giai.

Căn cứ báo cáo khoa pháp chứng cung cấp, càng xác định được những suy đoán của Khúc Mịch là chính xác. Hai nạn nhân đều là những cô gái còn trẻ đẹp, đều bị hung thủ bỏ thuốc hoặc tiêm thuốc mê, sau đó mổ bụng moi nội tạng, cuối cùng di chuyển thi thể đi. Hơn nữa từ địa điểm đến phương thức ra tay của hung thủ nhằm thủ tiêu tử thi đều rất tuyệt diệu, đậm chất nghệ thuật, không chút nào đáng sợ.

“Công việc tiếp theo của chúng ta, trong phạm vi bán kính một kilomet, lấy khách sạn Duyệt Lai làm tâm, điều tra chủ yếu các đối tượng là những người có liên quan đến công việc nghệ thuật, đặc biệt là nhiếp ảnh gia, chuyên gia trang điểm, môi giới và các công ty môi giới, họa sĩ, thợ điêu khắc, nghệ nhân chế tác tượng sáp. Tôi sẽ nhờ cảnh sát khu vực phối hợp trợ giúp. Mặt khác, trong quá trình điều tra, các cậu chú ý coi có người phụ nữ nào giống thể này không.”

Khúc Mịch đưa ra một tấm ảnh phác họa chân dung của một người phụ nữ, đầu đội mũ lưỡi trai, đeo cặp mắt kính đen lớn.

Lục Ly liếc mắt nhìn, chính là bức họa do phục vụ quán trà họa lại. Tuy rằng anh ta không biết tại sao Khúc Mịch lại coi trọng người phụ nữ này đến vậy, thế nhưng thân là cảnh sát hình sự điều đầu tiên chính là chấp hành mệnh lệnh cấp trên.

Còn chưa tan họp, cánh cửa phòng họp được đẩy ra.

“Đội trưởng Khúc! Tôi muốn được quay về đội!” Cả người Mạnh Triết gầy sọp đi, ánh mắt không còn đong đầy sự ảo não, đã qua đi đáng vẻ loai choai, bây giờ đã thêm mấy phần trầm ổn.

Mọi người ai nấy đều nhận ra, Mạnh Triết đã thay đổi!

Một người muốn trưởng thành, cần một khoảng thời gian dài, cần phải bị thống khổ dần vặt. ‘Phượng hoàng niết bàn, dục hỏa trùng sinh’*, trải qua mưa gió gột rửa, Mạnh Triết từ một chàng trai đã trở thành một người đàn ông thực thụ!

* Phượng hoàng niết bàn, dục hỏa trùng sinh: hiểu nôm na là được sống lại, mạnh mẽ, hạnh phúc ...

“Được! Tôi phê chuẩn!” Khúc Mịch gật gù, “Hiện tại có một vụ án muốn cậu phụ trách, đội hình sự không nhiều nhân lực cùng giải quyết với cậu; tuy nhiên tôi có thể điều thêm một số cảnh viên khu vực hiệp trợ. Vụ này cậu sẽ phải đối mặt với áp lực cực lớn, có khi còn mất việc. Cậu ... dám nhận không?”

Mạnh Triết không chút do dự, gật đầu: “Tôi nhận!”

“Ừm! Những người khác đều ra ngoài làm việc đi!” Khúc Mịch đuổi mọi người ra ngoài, sau đó đưa một phong thư cho Mạnh Triết.

Mạnh Triết mở ra coi, nhìn chữ trên tờ giấy, sắc mặt anh ta biến đổi rõ rệt.

“Huyết thư!” Giọng anh ta thốt lên đầy kinh ngạc, “Ai lại có oan tình lớn đến mức này, phải viết cáo trạng bằng máu?”

Khúc Mịch không nói lời nào, ra hiệu anh ta đọc thư. Mạnh Triết vội đọc nội dung, càng coi càng thêm phần nộ.

Bức thư do mẹ của một cô gái viết, trong thư bà ta lên án Thôi Minh cưỡng hiếp con gái, còn đe dọa gia đình bà ta. Bọn họ đến đồn cảnh sát khu vực báo án nhưng chứng cứ không đủ, không thể lập án. Bọn họ kêu oan đến tận văn phòng chính phủ, bị cảnh sát giải đi vì tội gây rối trật tự công cộng.

Bọn họ tìm đến các phóng viên, hi vọng có thể giúp đưa vụ này ra ánh sáng, đáng tiếc chỉ nghe đến hai chữ ‘Thôi Minh’ liền không dám phỏng vấn. Chỉ có duy nhất một ký giả tòa soạn, đứng lên dành chính nghĩa, tuy nhiên đến lúc sắp chữ in ấn thì bị gạt bỏ, lại còn bị phạt cảnh cáo.

Bọn họ thật sự đã cùng đường mạt lộ, nghe nói Đội trưởng đội hình sự là một thần thám, nuôi hi vọng, liền viết lá thư này.

“Thế nào? Dám nhận không?” Khúc Mịch nhìn chằm chằm Mạnh Triết.

Mạnh Triết gật đầu: “Thân là cảnh sát hình sự, sẽ không bỏ qua cho bất kỳ tội phạm nào, nỗ lực đã kích chúng, mặc kệ chúng có gia thế hay thân phận gì.”

“Ừm! Hi vọng cậu có thể chịu được áp lực, vậy thì cậu tiếp nhận vụ này!” Khúc Mịch giao bức thư cho Mạnh Triết, lệnh cho anh ta đến đồn công an phố cổ tìm đồn trưởng Lưu.

Mạnh Triết vừa đi không lâu, điện thoại Khúc Mịch vang lên, anh liếc nhìn dây số rồi nhận điện.

“Bí thư Vương tôi rất bận!” Anh không chút khách sáo, “Mọi người dùng tiền mời tôi đến, tôi phải tận lực với số tiền bỏ ra, hỏi thăm nói chuyện phiếm thì miễn đi!”

“Khúc Mịch! Tôi biết cậu nhận làm Đội trưởng đội hình sự là nể mặt của tôi. Tôi không nói gì hết, chỉ nhắn với cậu, xử lý công bằng, cứ theo ý đó mà làm, tuyệt đối không được lưu tình!” Thái độ bí thư Vương rất rõ ràng.

“Ừm! Tôi ngắt máy đây!” Khúc Mịch cúp điện thoại.

Anh không thích nói chuyện với lãnh đạo, ghét bọn họ động một chút là làm quá lên, phiền phức!

Vừa giải quyết xong bí thư, Dĩ Nhu đẩy cửa bước vào: “Anh có thể dành chút thời giờ nói chuyện với tôi không?”

--- Cô ấy có chuyện quan trọng gì? Tôi hôm qua đã muốn nói, ngày hôm nay lại nhắc lại!

“Được rồi!” Khúc Mịch nhìn đồng hồ, “Tôi cho em năm phút!”

Dĩ Nhu nói gọn gàng, dễ hiểu: “Đội trưởng Khúc, đồ của anh để bên nhà tôi, tôi đã đóng gói và chuyển về nhà cho anh, anh chú ý để nhận lại. Mong anh gửi lại chìa khóa nhà cho tôi, sau này xin anh đừng nói lung tung tôi là bạn gái anh. Đồng thời chuyển qua đêm lại càng không nên nhắc lại, tránh cho mọi người hiểu lầm.”

Dứt lời, cô chìa tay ra.

Khúc Mịch nhú mày, hiển nhiên không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Tôi chọc giận em ư?” Khúc Mịch mù mờ, lên tiếng hỏi.

Dĩ Nhu cau mày, người đàn ông này phá án thì suy nghĩ nhanh chóng, còn đối với việc này thì lại giả ngu?

Cô mất hứng: “Trả chìa khóa nhà tôi!”

“Em có thể tức giận ... thế nhưng phải có lý do chứ!” Khúc Mịch dĩ nhiên không chịu giao chìa khóa, vất vả mãi mới có được, dễ dàng đem trả vậy sao.

“Muốn lý do gì? Anh dời vào nhà tôi ở, tôi không thích; anh nói với người ta tôi là bạn gái anh, tôi không thích ... Rõ ràng chưa?” Dĩ Nhu tức muốn xị khói.

Khúc Mịch nhú chặt mi, nghĩ một lúc lâu mới rút chìa khóa, đặt vào lòng bàn tay cô.

Dĩ Nhu vừa định thu tay về, đột nhiên cảm thấy có gì đó sai sai ... Cô nhìn kỹ một chút, lúc này mới phát hiện đây không phải là chìa khóa nhà mình.

“Chìa khóa nhà tôi!” Khúc Mịch giải thích, “Nếu như em không thích tôi qua đó ở, vậy, em chuyển sang!”

Người đàn ông này ... có bệnh! Nếu không phải vậy chính là muốn làm người khác tức chết, muốn nổi điên.

“Tôi nói anh không hiểu ý tôi sao? Ý của tôi là, sau này chúng ta là đồng nghiệp bình thường, phải duy trì khoảng cách nhất định!”

“Tôi biết rồi!” Khúc Mịch đột nhiên tỉnh ngộ: “Ý của em là muốn chia tay?”

“Ai muốn chia tay?” Dĩ Nhu phát rồ.

“À! Nghĩa là em không có ý định chia tay. Ok! Về nhà chúng ta nói tiếp, năm phút đã hết!” Dứt lời Khúc Mịch xoay những bước dài ra ngoài, chỉ còn một mình Dĩ Nhu trong căn phòng họp nhỏ, lòng dạ ngổn ngang.

Một lúc lâu sau, Dĩ Nhu định thần, chờ đến khi cô chạy đuổi theo ra ngoài, Khúc Mịch đã sớm mất dạng.

“Đội trưởng Khúc đi điều tra rồi!” Lục Ly lên tiếng.

Dĩ Nhu luôn có cảm thấy ánh mắt Lục Ly nhìn mình rất lạ, cảm giác không chút nào dễ chịu nên vội vàng vàng về phòng làm việc của mình.

Vừa lên lầu, Dĩ Nhu trông thấy Dương Thâm bung hai tách cà phê đứng trước cửa phòng làm việc.

“Anh qua tìm em uống tách cà phê, được không?” Dương Thâm liếc nhìn sắc mặt của cô, “Có chuyện gì sao? Sắc mặt em rất khó coi!”

“Không có việc gì quan trọng!” Dĩ Nhu hiển nhiên vẫn còn tức giận, cô mở cửa mời Dương Thâm vào trong.

Dương Thâm cười cười: “Nghĩa là có việc! Nói anh nghe một chút đi ... Anh là gốc cây để em trút bầu tâm sự rất tuyệt. Giận đối với Khúc Mịch?”

“Nghe lời anh nói em cứ có cảm giác kỳ quái?” Dĩ Nhu chú ý đến hai chữ ‘Giận đối’ ... đây không phải là từ dùng cho tình nhân ư?

Dương Thâm chuyển cho cô một tách cà phê: “Bỏ thêm đường, em thích uống ngọt.”

Dĩ Nhu nhận lấy, nhấp một ngụm, cảm thấy tâm tình khá hơn một chút.

“Em tức giận sao? Quen em lâu như vậy, anh còn không thể nhớ nổi lần cuối cùng em tức giận là vì lý do gì, giận ai?” Dương Thâm ngồi xuống, “Đội trưởng Khúc là người có chút ... khó tiếp xúc, tuy nhiên là một người đàn ông khá lịch sự. Giữa hai người chắc chắn có hiểu lầm, ngồi lại từ từ nói chuyện với nhau, không được giận đối tổn hại nguyên khí.”

“Em và Đội trưởng Khúc có thể xảy ra hiểu lầm gì sao? Quan hệ của bọn em chỉ là quan hệ đồng nghiệp rất bình thường!” Dĩ Nhu càng nghe Dương Thâm nói càng thêm mơ hồ, ẩn ý của anh ta ... Không lẽ anh ta nghĩ cô và Khúc Mịch là một đôi?

Lần này đến lượt Dương Thâm kinh ngạc, anh ta nhìn đáng vẻ nghiêm túc của Dĩ Nhu, lập tức nở nụ cười.

“Xem ra ... anh đã hiểu lầm!” Anh ta nở nụ cười rạng rỡ, tinh thần phấn chấn hơn gấp mấy lần, “Anh thấy Đội trưởng Khúc rất vồn vã theo đuổi em, và em cũng không có từ chối, tựa như hai người ở chung rất vui vẻ, vì vậy cho rằng ...”

“Anh ấy theo đuổi em?” Dĩ Nhu buồn cười, Khúc Mịch theo đuổi cô khi nào, lại còn rất vồn vã? Sao cô không cảm giác được?

“Trong cuộc sống em vốn suy nghĩ sơ sài, hơn nữa người trong cuộc thường hay mơ hồ.” Dương Thâm tựa người vào ghế, “Đội trưởng Khúc đối với em tựa như ‘tình thế bất buộc’, nếu không sẽ không xét nét anh đến vậy!”

“Thực sự nực cười, em không phải là nghi phạm của anh ấy, ... gì chứ ‘Tình thế bất buộc’! Hơn nữa anh ấy dựa vào điều gì xét nét anh, chúng ta quen biết nhau đã lâu, tình cảm dĩ nhiên phải hơn những người khác!”

Nghe đến đây, đôi mắt Dương Thâm rạng rỡ, nụ cười trở nên xán lạn.

“Tan ca em đi đâu? Cùng đi?”

Dĩ Nhu lắc đầu: “Em qua bệnh viện một chuyến thăm chị Kha Mẫn, sau đó mới về nhà. Anh tan ca trước đi, hôm nào em mời anh ăn cơm. Đại sư huynh đến tỉnh Nam Giang lâu như vậy mà vẫn chưa mời được anh bữa nào.”

“Không vội! Thời gian còn dài!” Dương Thâm cũng nghe chuyện Kha Mẫn bị tai nạn.

Đến giờ tan sở, Dĩ Nhu đến bệnh viện. Mới đến cửa phòng bệnh đã nghe âm thanh rất lớn từ bên trong truyền ra!

Cô vội bước vào trong, Kha Mẫn sắc mặt khó coi, ngồi trên giường bệnh, cặp mắt đỏ au, hình như vừa mới khóc. Điện thoại di động nằm trên đất, vỏ điện thoại và pin văng tung tóe, màn hình vỡ nát.

“À! Dĩ Nhu đến rồi. Chị không cần thận làm rơi điện thoại, em nhặt giúp chị.” Kha Mẫn miễn cưỡng nở nụ cười, “Đa Đa xuống dưới công viên nhỏ chơi, lát nữa quay lại ngay thôi.”

Dĩ nhiên tâm trạng của cô ta vừa rồi rất không chế, hiện tại đã hồi phục được một chút, cô ta không muốn con mình nhìn thấy.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Đừng Quấy Rầy Tôi Nữa

Dĩ Nhu quan sát thấy tâm trạng Kha Mẫn không được tốt, nhưng lại không biết khuyên nhủ thế nào. Cô nhặt di động lên, lắp pin và nắp sau, thật tiếc là màn hình đã vỡ vụn hoàn toàn.

Chiếc điện thoại di động XXX đời mới nhất, màn ảnh cực lớn, dung lượng cực khủng ... Tiếc quá!

“Dĩ Nhu, hôm nay phiền em trông Đa Đa một đêm được không?” Kha Mẫn nhếch miệng muốn nở nụ cười nhưng không tài nào gượng cười nổi: “Vốn dĩ ba Đa Đa về ngày hôm nay, nhưng công ty lại có việc gấp không về kịp. Chị ở bệnh viện không tiện cho cháu ở đây.”

Ông bà nội thì ở nước ngoài, hơn nữa lại lớn tuổi, chị không muốn để bọn họ biết. Còn ba mẹ chị ... Aizza, em chưa lập gia đình nên không hiểu, mỗi nhà mỗi cảnh.”

“Chị Kha Mẫn, chị yên tâm dưỡng bệnh, em rất thích Đa Đa!” Dĩ Nhu nhẹ giọng.

“Thật sự làm phiền em quá ... Vốn dĩ ba nó nói .... Đàn ông phải tận lực đi kiếm tiền là chuyện tốt ... Nhưng kiếm được nhiều tiền thì có ích gì?” Kha Mẫn thoáng trông thấy con trai bước vào, vội nuốt câu nói xuống.

Đa Đa là một đứa trẻ thông minh, cậu bé trông thấy hai mắt mẹ mình đỏ au, chạy qua: “Mẹ! Sao mẹ khóc? Có chỗ nào khó chịu ư? Đau ở đâu? Để con gọi chú bác sĩ đến ngay!”

“Không cần! Mẹ bị bụi vào mắt, dụi dụi một hồi là mắt đỏ lên.” Kha Mẫn thấy con trai quan tâm mình như vậy, liền nở nụ cười sung sướng.

“Không phải! Con biết vì sao rồi!” Đa Đa bực bội: “Khẳng định là mẹ nhớ ba. Rõ ràng ba nói hôm nay quay về, ba nói chuyện không đáng tin, hơn nữa đây không phải lần đầu tiên.”

“Ba con rất bận ... Ba ...”

“Hừ! Nhưng mà mẹ đang nằm viện!” Đa Đa hơi bất mãn với Triệu Xuyên, xem ra cậu bé này có tình cảm với mẹ nhiều hơn.

Kha Mẫn kéo tay con trai, khẽ an ủi: “Ba con nếu không đi kiếm tiền, con lấy cái gì mua được ô-tô to, máy bay điều khiển, lấy cái gì cho con đi học lớp ngoại khóa, sau này lấy tiền đâu cho con đi học, xuất ngoại, rồi cưới vợ?”

“Ai muốn cưới vợ chứ!? Con chỉ ở cùng với mẹ!” Khuôn mặt Đa Đa ửng đỏ vì thẹn thùng, “Mẹ không phải cũng kiếm tiền sao? Con có thể tiết kiệm một chút, con chỉ muốn một nhà ba người ở cùng nhau. Lần trước, ba hứa cho con đi sở thú, đến cận ngày lại nói có việc gấp phải làm. Bây giờ mẹ và con bị tai nạn, ba mất dạng! Hừm! Con ghét ba!”

Cậu bé ngoài miệng nói ghét ba mình nhưng thật tâm nó hi vọng ba nó luôn là người bạn thân thiết bên cạnh nó.

“Đa Đa! Giả như giữa ba và mẹ con chỉ có thể chọn một, vậy con sẽ ở với ai?” Câu này của Kha Mẫn khiến Dĩ Nhu sững sờ.

Tâm tình Đa Đa càng thêm kích động: “Con muốn ở cùng với ba và mẹ! Bạn học của con, ba mẹ nó trước khi ly hôn, mẹ nó cũng nói y chang như vậy, không bao lâu sau, ba nó thu dọn hành lý đi mất. Nếu ba mẹ ly hôn, con sẽ bỏ nhà đi bụi, ba mẹ cả đời cũng không tìm được con!”

“Ba và mẹ con sẽ không ly hôn, cả ba người chúng ta sống bên nhau mãi mãi!” Kha Mẫn thấy vậy, mau chóng động viên tinh thần con trai, “Ba đối với mẹ tốt như vậy thì làm sao ba mẹ ly hôn được chứ? Mẹ chỉ nói đùa thôi. Hừ con một chút, cho con phải biết vâng lời mẹ!”

Dù sao Đa Đa cũng vẫn là một đứa trẻ, khóc một hồi, đảo mắt là quên mất.

Dĩ Nhu đưa Đa Đa về, vừa ra khỏi phòng bệnh, gương mặt nhỏ nhắn xịu xuống, ra vẻ không vui vẻ cho lắm.

“Sao vậy? Di Tăng dẫn cháu đi ăn KFC chịu không?”

“Ăn gì cũng được ạ, con không đói bụng!”

Ngờ kìa như người lớn của Đa Đa khiến Dĩ Nhu không nhịn được cười, xoa xoa đầu cậu bé: “Cháu có điều gì phiền muộn ư?”

“Người lớn đều coi mấy đứa trẻ như tui cháu là ngu ngốc, thật ra chuyện gì bọn cháu cũng biết!” Cậu bé ngược đầu tranh luận: “Chắc chắn là mẹ giận ba. Ba rất bận, bọn họ ngay cả thời gian cãi nhau cũng không có!”

“Không cãi nhau không phải là chuyện tốt sao?” Dĩ Nhu thắc mắc.

“Di Tăng, di thật ngây thơ!” Đa Đa có chút xem thường, “Ngay cả cãi nhau mà còn không muốn mở lời, thì còn gì nữa mà giao lưu? Giữa đàn ông và phụ nữ nếu không giao lưu sẽ rất dễ xảy ra sự cố.”

“Còn nhỏ mà tinh ranh quá. Ba mẹ cháu thì có vấn đề gì chứ? Bọn họ tình cảm rất tốt. Vợ chồng ở với nhau cả đời, không cần lên tiếng cũng biết đối phương đang nghĩ gì. Bọn họ quá hiểu nhau nên không dễ mà xa nhau được.”

Dĩ Nhu không biết nên giải thích thế nào về tình cảm giữa nam và nữ cho một đứa bé chín tuổi hiểu. Tuy nhiên, cô có thể chắc chắn một điều vợ chồng Kha Mẫn căn bản là có nền móng tình cảm, giữa bọn họ còn có một đứa bé đang yêu thế này, cho dù có xảy ra chuyện cũng không dễ dàng tách ra.

“Quên đi! Thế giới người lớn thật phức tạp!” Đa Đa thờ dãi, “Hay là chúng ta đi ăn một bữa no nê, phòng chừng có thể điều tiết được tâm trạng. Đi thôi, đi Tăng. Cháu muốn ăn hamburger, khoai tây chiên và một ly coca thật lớn!”

“Lúc này vẫn có tâm trạng ăn sao? Cháu không sợ ba mẹ ly hôn?”

“Bọn họ không thể kị hôn, có cháu rồi. Cháu nói bỏ nhà đi là họ sợ!”

Dĩ Nhu dờ khóc dờ cười. Cô đưa Đa Đa đến KFC gần đó, gọi mấy món cậu bé thích.

“Dì Tăng, chú Khúc không tới sao?” Đa Đa đột nhiên ngẩng đầu hỏi.

“À ... Dì không biết!” Dĩ Nhu sững sốt, “Mà tại sao chú Khúc phải đến?”

“Đưa bạn gái đi dạo phố, dùng bữa ... Đây không phải là việc bạn trai nên làm sao? Nha nha nha ... Cháu biết rồi. Nhất định là do có cháu ở đây, nên hai người ngại ... Thật ra ...” Đa Đa cười hắc hắc, “Tối hôm qua cháu còn trông thấy ...”

“Cháu trông thấy cái gì?” Tăng Dĩ Nhu chau mày.

Đa Đa dựa đầu vào Dĩ Nhu, thì thầm bên tai cô: “Cháu trông thấy dì và chú Khúc ôm nhau, còn hôn môi!”

“Đừng nói nhảm!” Khuôn mặt Dĩ Nhu đỏ ửng, “Tối hôm qua là hiểu lầm, dì nghĩ ...”

“Dì Tăng, dì không cần phải giải thích với cháu. Cháu biết rồi ... sẽ không nói lung tung.” Gương mặt Đa Đa ra vẻ biết giữ bí mật.

“Cháu biết chuyện gì?”

“Chú Khúc là một trong những đối tượng của dì, dì dự định sẽ chọn một người tốt nhất, dĩ nhiên không cho bọn họ biết được quan hệ của nhau.” Đa Đa hiểu chuyện.

Trời! Dĩ Nhu há hốc mồm, đầu óc đờn nhóc này sao có thể suy nghĩ được phức tạp đến chừng này, hay là trẻ con bây giờ đờn nào cũng giống vậy!!!

“Cháu học ở đâu mấy thứ này?”

Đa Đa đắc ý, kiêu ngạo trả lời: “Trong mấy bộ phim truyền hình đều như thế ...”

Hiện tại, giáo dục cũng là một vấn đề rất lớn; tivi và máy tính cái gì cũng có, chẳng trách bây giờ trẻ em phát triển rất sớm.

Ăn xong KFC Tăng Dĩ Nhu đưa Đa Đa về nhà. Đứng dưới lầu, cô đã trông thấy Dương Thâm cầm một giỏ trái cây đứng đó.

“Đại sư huynh sao lại đến đây?” Cô hơi kinh ngạc.

“Không có chuyện gì nên đi loanh quanh, nhớ ra em nói ở khu cư xá này, nên đến đây thử vận may.” Dương Thâm cười cười: “Không ngờ vận khí của anh không tệ, giỏ trái cây này đỡ phải xách ngược trở về. Nặng quá!”

“Nhanh lên lâu thôi!” Khách đã đến nhà phải chiều đãi tử tế.

Vào cửa, anh thả giỏ trái cây xuống, nhìn Đa Đa: “Mẹ cháu là Kha Mẫn phải không?”

“Vâng!” Đa Đa nhìn anh ta, lại liếc sang Dĩ Nhu, nở nụ cười thần bí.

Dĩ Nhu chợt nhớ tới luận điệu kia của cậu bé, đoán được nó đang nghĩ gì, nên trừng mắt cảnh cáo.

“Mau đi làm bài tập! Ngày mai là thứ hai, bài tập về nhà của cháu còn rất nhiều đó!” Dĩ Nhu đưa cậu bé vào phòng, sau đó quay ra mời Dương Thâm ngồi.

Cô đi rửa trái cây, lợi dụng cơ hội này Dương Thâm tỉ mỉ quan sát phòng khách một lần.

“Dĩ Nhu, anh muốn đi vệ sinh một chút!”

“Vâng, phòng bên trái phòng ngủ!” Dĩ Nhu trong nhà bếp nói vọng ra.

Dương Thâm đẩy cửa phòng ngủ, đứng quan sát một lượt, là phòng dành cho khách, bên trong gọn gàng sạch sẽ, chỉ có một chiếc giường đơn và kệ nhỏ. Anh đóng cửa, đi vào phòng vệ sinh bên cạnh.

Ở đây cũng rất sạch sẽ, khăn tắm, bàn chải đặt gọn gàng trên giá. Dương Thâm lướt nhìn một lượt, có thể nhận ra đều là của nữ, còn có bộ nhỏ, là của trẻ em.

Rất tốt! Trong phòng không có nửa điểm dấu vết của đàn ông! Dương Thâm ra ngoài, anh ngồi trên ghế sofa nhip nhip chân.

“Đại sư huynh! Tâm trạng của anh xem chừng rất tốt!” Dĩ Nhu bưng trái cây mang ra.

“Cũng tốt!” Anh ta cười cười, “Dĩ Nhu, anh có chuyện muốn xin em một lời khuyên!”

--- Chuyện gì cần đến lời khuyên của mình? Dĩ Nhu tò mò nhìn anh ta. “Mẹ anh hỏi thúc, nói anh giới thiệu bạn gái, còn sai người giới thiệu cho anh một

cô. Em nói xem anh có nên đi gặp không?” Vừa nói anh ta vừa nhìn chăm chăm Tăng Dĩ Nhu, không muốn bỏ sót bất cứ biểu cảm nào trên gương mặt cô dù là nhỏ nhất.

“Vậy thì đi gặp thôi anh!” Về mặt Dĩ Nhu rất nghiêm túc: “Thế hệ ông bà chúng ta, ở độ tuổi của anh là kết hôn muộn, chẳng trách bác lại sốt ruột. Mặc kệ anh suy nghĩ thế nào, nên trở về một chuyện coi như làm vui lòng bác. Không chừng đôi phương lại là một cô gái xinh đẹp, dễ thương, tự dưng nảy sinh tình cảm không biết chừng.”

“Nếu như ỏn, là anh sẽ kết hôn.” Anh ta nghiêm túc lên tiếng.

“Rất tuyệt!” Dĩ Nhu rất vui, có thể kết hôn với một người mình yêu thích là chuyện tốt biết bao.

“Nếu như anh kết hôn thì anh sẽ không còn chăm sóc cho em được như bây giờ.”

“Không sao! Em có thể tự chăm sóc cho mình!” Dĩ Nhu không cảm giác lời anh ta có chút nào bất thường.

Dương Thâm âm thầm thở dài trong lòng, nha đầu này trong phương diện tình cảm thật là ngu ngơ, anh ta đã nói đến mức đó mà cô vẫn chưa hiểu ý.

Đột nhiên, ngoài cửa truyền đến tiếng mở khóa, âm thanh mở cửa.

Hai người đồng loạt nhìn sang, cửa mở, một người cầm chìa khóa bước vào.

“À! Giáo sư Dương rảnh như vậy sao!” Khúc Mịch nhíu mày, ‘ngựa quen đường’ tự cúi xuống thay dép, đặt mông ngồi bên cạnh Dĩ Nhu.

Anh liếc nhìn trái cây trên bàn: “Vốn dĩ chúng tôi phải mời giáo sư Dương bữa nào rảnh qua dùng cơm, không ngờ lại để anh tiêu pha thế này!”

Chúng tôi? Dĩ Nhu và Dương Thâm đều nhíu mày. Trông về mặt của bọn họ, Khúc Mịch bất giác cũng nhíu mày.

“Đội trưởng Khúc, tôi nghĩ tôi đã nói chuyện rõ ràng với anh. Anh...”

“Chú Khúc về rồi!” Đa Đa từ trong phòng chạy ra, cắt ngang lời Dĩ Nhu: “Cháu và dì Tăng đi ăn KFC còn mang về nhiều lắm. Chú ăn tối chưa?”

“Vẫn là cháu tốt nhất! Chú Khúc bận bù đầu cả ngày, ngay cả nước còn không có để uống chứ đừng nói ăn cơm. Vốn dĩ nghĩ về nhà sẽ có cơm ngon canh ngọt, ai ngờ lại bị người ta ghét bỏ.” Về mặt âu sầu, tựa như là chịu oan ức rất lớn.

Tại sao anh có thể vô lại đến mức này? Đây chính là Đội trưởng anh mình thân vô trong mắt mọi người sao?

“Chú Khúc! Chú chờ chút, cháu đi lấy cho chú!” Đa Đa chạy vào trong bếp, xách túi KFC đi ra, còn lấy một bình nước trái cây trong tủ lạnh, “Không có coca, chú Khúc uống cái này đi!”

Khúc Mịch và Đa Đa, chú một câu cháu một câu, không coi hai người còn lại tồn tại.

Dĩ Nhu cảm thấy cực kỳ khó chịu, mặc kệ có trẻ con hay Dương Thâm, cô trầm giọng: “Đội trưởng Khúc! Tôi lặp lại lần nữa, chúng ta chỉ là quan hệ đồng nghiệp bình thường. Anh thân là Đội trưởng đội hình sự, lén lút đánh một chiếc chìa khóa nhà tôi, lại còn chưa được phép, thích đến là đến, cái này có phải là trái pháp luật không?”

“Trái pháp luật?” Khúc Mịch nở nụ cười, “Bạn trai qua nhà bạn gái, tự làm một chìa khóa nhà bạn gái, mặc dù là bạn gái không thích cũng chỉ là mâu thuẫn nội bộ. Tôi nghĩ, cảnh sát sẽ không đi lo chuyện con con đó!”

“Tôi đã nói rất nhiều lần, chúng ta chỉ là quan hệ đồng nghiệp bình thường!”

“Đồng nghiệp bình thường?” Khúc Mịch nhíu chặt mi, “Đồng nghiệp bình thường sẽ cùng nhau ăn cơm, cùng nhau dạo phố, cùng nhau đi khách sạn ở một phòng ... lại còn ... ở chung?”

Dĩ Nhu nghe đến đây, vừa tức vừa lo: “Này này ... Anh nói chuyện có đạo lý một chút được không! Chúng ta ở chung lúc nào? Đi khách sạn là vì tra án mới ở cùng nhau trong căn phòng Lưu Uyển Như đã từng đặt, hơn nữa chỉ là trong một buổi sáng mà thôi. Còn đi dạo phố ...”

Chưa chờ cô nói hết, một tiếng chuông cửa vang lên. Giờ này còn có ai? Nhà Dĩ Nhu không có khách đến thăm, đặc biệt là buổi tối.

Cô vội chạy ra mở cửa, trông thấy một cậu thanh niên mang hai túi đồ đứng trước cửa.

“Xin hỏi, cô là cô Tăng?”

Dĩ Nhu gật đầu, nhìn anh ta đặt cái hộp xuống, lấy hai máy tính xách tay và hai cái gối.

“Phiền cô kiểm tra một chút, sau đó ký lên tờ biên nhận này.”

“Anh có giao nhầm không?” Dĩ Nhu đương nhiên không ký tên.

Cậu thanh niên nhìn số nhà, so sánh với hóa đơn: “Thưa cô, cô không phải là Tăng Dĩ Nhu sao? Nơi đây không phải là số A, đường B ư?”

Dĩ Nhu lại gật đầu, anh ta tiếp tục lên tiếng: “VẬY là không sai rồi, xin mời cô ký tên. Tôi còn phải giao một số địa điểm khác.”

Dĩ Nhu quay đầu trừng mắt nhìn Khúc Mịch, hàng hóa anh mua, tại sao ghi tên và địa chỉ nhà cô.

Quên đi! Đừng nên làm khó dễ với người giao hàng. Dĩ Nhu ký tên, nhưng không tính cho đồ vào trong nhà.

“Gối ôm!” Đa Đa chạy đến, “Ồi! Trên này còn có hình chú Khúc và dì nè!”

Dĩ Nhu cầm một chiếc gối khác lên nhìn, chính là bức ảnh cô và Khúc Mịch sánh vai, anh còn khoác lên vai cô. Nhìn đi, đáng đáp hai người rất thân mật, đặc biệt là Khúc Mịch, phá lệ nở nụ cười rất tươi, lộ ra hàm trắng trắng bóng.

Tính khí người đàn ông này có lúc làm người ta ghét, nhưng không thể không thừa nhận anh ấy là người khá có phẩm vị. Hàm răng trắng đều, khi cười khoe mắt khê cong, càng tăng thêm mị lực.

“Dĩ Nhu, Dĩ Nhu ...” Dương Thâm liên tiếp gọi cô hai tiếng, “Anh nghĩ, anh phải về trước ...”

“Được!” Dĩ Nhu gật đầu.

Cô đi ra tiễn Dương Thâm về, ai ngờ vừa nhấc mông, xoay người đã trông thấy Khúc Mịch đưa gối và máy vi tính vào phòng.

--- Tên này ... Anh ấy có tình ... Anh ấy có tình bức cô điên.

Dĩ Nhu giận đùng đùng, quay sang, đóng sầm cửa, ngay trước mặt Dương Thâm; chứng kiến hành động của cô, Dương Thâm không khỏi cười khổ một tiếng.

Anh biết lần này anh thật sự đã hết hi vọng. Từ khi quen Dĩ Nhu, anh ta chỉ biết một Dĩ Nhu nhẹ nhàng, điềm đạm, chưa bao giờ nổi nóng. Cô hầu như ẩn giấu nội tâm của chính mình, không cho phép bất cứ người nào hay bất kỳ ai tiếp cận. Từ trước đến nay cũng không can dự vào cuộc sống người khác. Cô như một đoá sen, lặng lẽ và độc lập.

Thế nhưng, trước mặt Khúc Mịch, Dĩ Nhu không bao giờ tự chủ, luôn biểu đạt nội tâm của mình: vui vẻ, tức giận, nổi nóng. Tâm tình của cô đều bị Khúc Mịch không chế, biết nhưng không cách nào đánh trả được Khúc Mịch. Họ như một cặp oan gia, Dĩ Nhu có thể không nhận ra, nhưng anh ta là người ngoài, anh ta có thể nhìn ra được cảm tình của hai người rất tốt.

Giờ khắc này, Khúc Mịch và Dĩ Nhu đang cãi nhau.

“Có phải anh có ý đúng không?” Dĩ Nhu khoanh tay, tâm trạng ổn định được một chút, “Đội trưởng Khúc, chúng ta đều đã lớn, có một số chuyện phải nói thẳng thắn. Tôi không phải là bạn gái của anh, hiện tại không phải, sau này cũng không! Vậy anh có thể mang đồ đạc của mình rời khỏi nhà tôi, rời khỏi cuộc sống của tôi được chứ? Anh quá nhiều sinh hoạt của tôi, tôi rất khó chịu, thậm chí là rất khổ sở.”

Khúc Mịch nghe Dĩ Nhu nói, hàng lông mày càng ngày càng nhíu chặt. Một lát sau, tay phải cầm laptop đen, tay trái cầm gối ôm, không nói một lời, đi ra cửa.

“Này ... Còn đồ của anh nữa nè!” Dĩ Nhu gọi anh.

Anh quay đầu nói: “Đỡ cho cô, nếu không thích tự xử lý!” Nói xong thì rời đi.

Hả??? Như vậy là đuổi anh đi được rồi. Dĩ Nhu cảm giác ... có nhanh quá không, cô còn nghĩ phải tốn thêm chút sức lực.

“Dì Tăng à! Chú Khúc còn chưa ăn tối. Chú ấy thật đáng thương!” Đa Đa rất thích Khúc Mịch, trông thấy Khúc Mịch im lặng rời đi, cậu bé đau lòng.

Dĩ Nhu không trả lời Đa Đa, đem laptop và gối ôm cầm lên ... Hai món này xử lý thế nào? Vứt? Nhưng mà hơi tiếc.

Hơn nữa máy tính của cô đã cũ rồi, tốc độ cũng chậm dần, coi như đây là chi phí Khúc Mịch bồi thường tổn thất tinh thần cho cô đi. Còn cái gối, Dĩ Nhu nhét vào trong vali, rồi để dưới gầm giường.

Vừa nghĩ đến sau này Khúc Mịch sẽ không quấy rầy cô nữa, cuộc sống của cô sẽ yên tĩnh như trước, Dĩ Nhu cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Cô đột nhiên nhớ ra, chìa khóa nhà mình ... Khúc Mịch vẫn còn chưa trả.

Quên đi! Ngày mai gặp nói sau. Hơn nữa, sau này anh cũng sẽ không tự ý qua nhà cô.

Không có Khúc Mịch quấy rối, Dĩ Nhu tắm rửa, ôm Đa Đa ngủ đến sáng.

Sáng hôm sau, Dĩ Nhu bùng bùng sức sống có mặt tại Cục cảnh sát, nhìn sắc mặt của mọi người cực kỳ nghiêm trọng.

“Xảy ra chuyện gì?” Cô hỏi một người.

“Báo hôm nay! Chị xem qua là rõ!”

Đi Nhu vội tìm tờ báo, tất cả tiêu đề của toàn bộ tờ báo lớn nhỏ đều là tấm ảnh Đường Ninh --- Cô ta đang đứng trong tù kính!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháo Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Tấm Ảnh Bát Ngờ

Vụ án Đường Ninh dù là chi tiết nhỏ nhất cũng được phong tỏa nghiêm mật, tuy rằng trà dư tửu hậu dân chúng có truyền tai nhau chuyện thành phố Nam Giang xuất hiện tên sát thủ biến thái, chuyên moi nội tạng nữ sinh viên đại học; thế nhưng không có chứng cứ, tất cả chỉ đều là lời đồn đại.

Vốn dĩ tin tức ‘Thôi Minh bị cảnh sát giải đi hiệp trợ điều tra, đến bây giờ vẫn chưa được thả’ sẽ là tin nóng nhất, thì bây giờ tấm ảnh Đường Ninh trong tù kính chen chân, đẩy tin của hắn rớt xuống vị trí chẳng ai thèm chú ý.

Người dân thành phố Nam Giang thay nhau bàn luận sôi nổi, trên tieba thì như ong vỡ tổ. Dân mạng truyền tay nhau, chưa đầy một canh giờ bài đăng mới nhất đã vượt qua con số mấy triệu lượt view, trên ba trăm ngàn lượt bình luận, còn náo động gấp mấy lần vụ án Mã Gia Cầu.

Rốt cục ai là người truyền bức ảnh ra ngoài? Lục Ly cẩn thận nhớ lại tình huống hôm phát hiện thi thể, anh ta chợt nghĩ đến một người.

Anh ta vội vã chạy qua tờ báo chiều Đại Dương, vừa vặn trông thấy Hoắc Thể Ni từ trong cửa chính đi ra.

“Đội phó Lục?” Trông thấy Lục Ly, cô ta khẽ ngạc nhiên nhưng ngay lập tức vui vẻ, “Tôi đang muốn chạy qua tìm anh, liên quan đến vụ án Đường Ninh ...”

“Ngày hôm đó cuộn phim cô chụp có phải tất cả đều đã bị hư?” Lục Ly chưa chờ cô ta nói hết câu đã nghiêm mặt hỏi.

“Bức ảnh gì? Nè nè ... Hôm đó chính anh đã xả toàn bộ phim của tôi.” Cô ta không hiểu sao Lục Ly lại nói như vậy, hơn nữa hình như có hơi tức giận.

Sao vậy? Sáng sớm đã đến mặt mày hầm hầm. Bản thân cô ta chẳng làm cái gì có lỗi với anh ta, sắc mặt khó coi như vậy cho ai nhìn!

“Hoắc Thể Ni, cô có thể bất chấp mọi thứ nhằm mục đích để có một tiêu đề hot, cái này gọi là chuyên nghiệp; sau lưng giờ trò, đem hình chính diện nạn nhân bán cho các tờ báo, tạp chí lớn, cái này gọi là thiếu đạo đức!”

Chuyện này đối với một người đã khuất chính là thể hiện sự không tôn trọng, đối với gia thuộc là sự đã kích nặng nề. Bọn họ vẫn chưa vui nổi đau mất đi người thân, cô lần thứ hai đem nỗi thống khổ của họ dồn xuống đáy vực sâu khiến bọn họ tan nát cõi lòng!

Bọn họ sẽ bị đám phóng viên như cô bao vây, quấy rầy, sẽ có một khoảng thời gian dài không thể sinh hoạt như bình thường. Tất cả những chuyện này là do cô! Vì cô ham hư vinh, tham lam, máu lạnh!”

Đối mặt với sự lên án của Lục Ly, sắc mặt Hoắc Thể Ni càng ngày càng khó coi, “Đội phó Lục, anh là cảnh sát hình sự, nói chuyện phải có chứng cứ. Anh dựa vào đâu nói chính tôi là người bán những tấm ảnh đó cho các tạp chí lớn nhỏ?”

“Ngày đó ở hiện trường, chỉ có một mình cô chụp được. Bức ảnh khẳng định không phải được tiết lộ từ phía cảnh sát, như vậy chỉ có một khả năng duy nhất!” Lục Ly hiển nhiên không phải suy đoán lung tung.

Hoắc Thể Ni hừ lạnh một tiếng: “Đội phó Lục, vốn dĩ tôi có chuyện muốn nói với anh, bây giờ thì hết hứng rồi. Tạm biệt! À ... cũng không muốn nói tạm biệt!” Nói xong, cô ta tức tối bỏ đi.

Lục Ly trông thấy dáng vẻ tức giận của Hoắc Thể Ni không giống như làm bộ, anh ta buồn bực ... Chẳng lẽ suy đoán của anh ta lại sai?

Anh ta trở về cảnh cục, nhìn thấy Khúc Mịch vừa cúp điện thoại: “Theo khoa giám định kỹ thuật, tấm ảnh đã được xử lý bằng photoshop. Tấm ảnh thực chất được chụp ban đêm, sau đó được chỉnh sáng, thêm chút màu sắc âm u.”

“Những bức ảnh đó là chụp buổi tối? Nói cách khác hung thủ sau khi bày thi thể thì hắn chụp lại?” Lục Ly kinh ngạc lên tiếng: “Vậy tại sao bây giờ hắn mới tung ra?”

“Nguyên nhân chỉ có một! Hung thủ vốn dĩ muốn tạo thành một chấn động trong xã hội, khiến tất cả mọi người phải quan tâm ‘Tác phẩm nghệ thuật’ của hắn, đáng tiếc hiệu quả không thành công như trong dự liệu. Hắn không thể kiềm chế mới lấy tấm ảnh hắn lưu lại để tự thưởng thức, công bố ra ngoài.”

Khúc Mịch khẳng định: “Bức ảnh này đã gây nên náo động, nội tâm của hắn đã đạt được thỏa mãn cực lớn, đồng thời cũng kích thích thần kinh của hắn. Tôi đoán hắn sẽ còn tiếp tục đăng tải! Ngay lập tức liên hệ với các phóng viên của các tạp chí lớn nhỏ, yêu cầu bọn họ cung cấp nguồn ảnh, mong bọn

họ hiệp trợ phá án.”

Lục Ly nhanh chóng làm theo, tất cả các phóng viên đều gửi hồi đáp, chỉ riêng tờ báo chiều Đại Dương là không có.

Chắc là ... vừa rồi Hoắc Thê Ni muốn nhắn với anh ta sự bất thường trong tấm ảnh, đáng tiếc ...

Lục Ly nghĩ đến những lời anh vừa nói có phần quá đáng, thầm tự trách. Chờ lần sau gặp mặt, nhất định phải xin lỗi Hoắc Thê Ni, hi vọng cô ta tha thứ.

Hết thấy các phóng viên đều gửi lại tấm ảnh giống như nhau, và đều nhận được vào khoảng mười hai giờ khuya hôm qua thông qua email. Người gửi địa chỉ không rõ, cũng không viết bất cứ gì, chỉ có một tấm ảnh.

Khúc Mịch lập tức điều tra IP của người gửi, rồi cục khóa chặt trên IP của một tiệm internet. Hung thủ lên mạng và gửi email từ đó.

Khúc Mịch lệnh cho mọi người tức tốc đến đó lấy camera trong khoảng thời gian khoảng mười hai khuya và danh sách những người đã lên mạng.

“Tại sao cột thẻ căn cước lại bỏ trống?” Tiệm internet là một nơi hỗn tạp, dễ dàng gây ra những chuyện mất trật tự hay phạm tội. Vì vậy trong nước sớm đã ban hành quy định muốn lên mạng nơi công cộng phải có thẻ căn cước mới được đăng ký.

Ông chủ thấy thế ngay lập tức giả ngủ, cười hi hi: “Đều là mấy khách quen đến chơi, tình cờ quên mang thẻ căn cước nên không ghi!”

“Vậy mau đem địa chỉ khách quen viết ra!”

Nghe Lục Ly nói vậy, hần rút đầu, quan sát trước mặt không có ai, ông ta kéo kéo cánh tay Lục Ly: “Anh cảnh sát, tôi và Cục phó bên các anh là chỗ quen biết. Mọi việc cho qua được thì qua ... Tiểu đệ vô cùng cảm kích!”

“Đừng thấy sang bắt quàng làm họ, ông có biết vì ông làm sai quy định dẫn đến việc điều tra của chúng tôi càng thêm khó khăn? Nếu hung thủ giết người là một trong số đó, ông không phải là đồng lõa sao?” Lục Ly lên tiếng trách cứ ông ta, “Chờ ban ngành liên quan đến niêm phong đi.”

Khúc Mịch đang kiểm tra camera mười hai giờ khuya hôm qua. Trong tiệm đêm qua không có nhiều khách, mấy cậu thanh niên chơi game online, còn có hai người nằm nhòai ra bàn ngủ, không trông thấy nhân vật khả nghi!

“Vương Nhân Phủ! Email có thể đặt giờ gửi không?”

“Hoàn toàn có thể, thao tác rất đơn giản!”

Khúc Mịch nghe thấy thế thì cau chặt mi, như vậy khối lượng công việc là cực lớn, từ ngày phát hiện thi thể Đường Ninh đến giờ đã qua mười bốn ngày.

May là ông chủ ở đây không phải là tay lười nhác, băng ghi hình của mười bốn ngày trước vẫn còn bảo lưu. Khúc Mịch lệnh cho copy ra một USB mang về đội hình sự. Ba cái USB 16Gb, lần lượt được phát trong phòng họp nhỏ.

“Đội trưởng Khúc! Hay là chúng ta chia phiên nhau quan sát? Như vậy có thể luân phiên nhau nghỉ ngơi!” Vương Nhân Phủ đề nghị.

“Chia phiên? Cậu xác định đến lượt cậu hung thủ sẽ không bỏ trốn?” Khúc Mịch cau có.

Vương Nhân Phủ sợ đến mức không dám nói thêm nữa chữ. Mọi người ai nấy đều im lặng. Tất cả đều biết hôm nay tâm trạng Đội trưởng Khúc rất tệ, chỉ có Vương Nhân Phủ không biết sống chết mà còn va vào.

Khúc Mịch trước sau vẫn là bộ mặt hằm hằm, anh nhìn chăm màn ảnh lớn không nhúc nhích, các cảnh viên khác ngồi tập trung phía xa, rõ ràng không dám ngồi gần Khúc Mịch, sợ bị vạ lây.

Đoàn người đều đói bụng, nhưng không ai dám lên tiếng.

Ọc ... ọc ... ọc ...

Vương Nhân Phủ liếc Khúc Mịch một cái, nhanh chóng giải thích: “Em không cố ý ... nhưng thật sự em rất đói!”

“Kêu thức ăn bên ngoài, vừa ăn vừa xem.” Khúc Mịch ra lệnh, Vương Nhân Phủ nhanh nhẹn đi gọi món.

Hai mắt nhìn chăm chăm vào màn ảnh, không bỏ lỡ một giây, com này ăn còn gì là ngon ngọt.

Buổi tối, vẫn ăn thức ăn ngoài trong gian phòng họp nhỏ, mãi gần đến tối mới xem hết một USB, ai nấy đều tái mặt! Vậy còn phải coi đến chừng nào? Nhìn như vậy là biết khả năng mất thêm ba bốn ngày ở lì trong đây.

Lục Ly thừa dịp đi vệ sinh gọi điện thoại cho Dì Nhu.

“Đội phó Lục? Anh gọi cho tôi có việc gì không?” Dì Nhu dĩ nhiên hoàn toàn bất ngờ. Cô và Lục Ly cũng không thường xuyên nói chuyện, không hiểu sao muộn như vậy anh ta còn gọi điện thoại đến.

“Bác sĩ Tăng! Trễ thế này mà vẫn còn gọi cho cô thì thật ngại quá, nhưng chúng tôi chịu không nổi nữa rồi!” Lục Ly hạ giọng: “Đội trưởng Khúc lỗi cả đội coi bằng ghi hình, xem liên tục hơn mười ba tiếng. Ai nấy đều kiệt sức, như ngựa hết hơi, đôi mắt mờ mờ.”

“À ... Các anh cực khổ rồi!” Dĩ Nhu vẫn chưa hiểu được lý do, chỉ vì việc này mà cố ý gọi cho cô?

“Bác sĩ Tăng, nếu cô có hiểu lắm gì với Đội trưởng Khúc thì mau giải thích rõ ràng.” Lục Ly tiếp lời, “Tâm trạng anh ấy không tốt, bầu không khí trong cảnh đội thực sự rất ngột ngạt, không ai dám thờ ơ. Hơn nữa, với đà này Đội trưởng Khúc cũng tổn hại sức khỏe. Trưa nay anh ấy chỉ ăn qua loa một chút, bữa tối nhất định không chịu ăn. Bác sĩ Tăng ... Cô gọi điện thoại cho Đội trưởng Khúc đi!”

Tất cả những chuyện này có quan hệ gì đến cô? Dĩ Nhu chau mày: “Đội phó Lục, việc của các anh tôi không tiện can thiệp. Huống hồ gì tôi và Đội trưởng Khúc chỉ là quan hệ đồng nghiệp bình thường, anh lần này gọi sai đối tượng rồi.”

“Bác sĩ Tăng, tôi không quan tâm mối quan hệ của cô và Đội trưởng Khúc. Nhưng tôi biết hiện tại chỉ có cuộc điện thoại của bác sĩ Tăng mới có hữu hiệu. Nếu cứ tiếp tục thế này e rằng toàn đội không thể chịu đựng được nổi. Tôi thay mặt anh em trong đội cảm ơn cô. Bác sĩ Tăng, coi như tôi cầu xin cô!”

Dĩ Nhu nhẹ dạ dĩ nhiên sẽ không từ chối, nhưng cứ như thế Khúc Mịch lại được voi đòi tiên.

Cô khó khăn mở lời: “Gọi điện thoại tôi phải nói gì?”

“Tùy ... Nói gì cũng được!” Lục Ly nhắc thấy Dĩ Nhu xuôi xuôi lòng lại tiếp tục khuyên can: “Nói chuyện phiếm vài câu là được rồi!”

Dĩ Nhu tắt điện thoại, đứng suy nghĩ một lúc, liếc nhìn thấy Đa Đa đang làm bài tập ở bên cạnh, liền nảy ra ý định.

“Đa Đa, cháu gọi điện thoại cho chú Khúc, dặn chú phải ăn tối, phải chú ý nghỉ ngơi!” Dứt lời, cô nhấn số Khúc Mịch, sau đó chuyển qua cho Đa Đa.

Điện thoại nhanh chóng được kết nối, trong loa truyền đến thanh âm của Khúc Mịch.

“Bác sĩ Tăng!”

“Chú Khúc ... là cháu ... Đa Đa!”

“À!” Bên kia im lặng một chút, Đa Đa dùng điện thoại Tăng Dĩ Nhu gọi cho anh ... Không phải hai người bọn họ xảy ra vấn đề gì chứ?!!

Khúc Mịch đứng bật dậy, “Đa Đa ... Cháu và dì Tăng có chuyện gì sao?”

“Không có!” Đa Đa trả lời, “Dì Tăng rất khỏe, dì nói cháu gọi cho chú, nhắn chú phải ăn cơm, phải chú ý nghỉ ngơi.”

“Cháu lặp lại lần nữa!”

“Dì Tăng rất khỏe, dì nói cháu gọi cho chú, nhắn chú phải ăn cơm, phải chú ý nghỉ ngơi.” Đa Đa lặp lại thêm một lần.

Thằng nhóc này cố tình nghe không hiểu ý của mình! Dĩ Nhu vội vã ngắt máy.

Phía đầu dây Khúc Mịch nghe một tràng âm thanh ‘Đồ đồ ....’, đột nhiên mặt mày hớn hờ, mây mù xua tan.

“Ngày hôm nay tạm thời coi đến đây thôi. Tan ca!” Anh ném xuống một câu, sau đó đi thẳng ra ngoài.

Mọi người, anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ có mình Lục Ly là hoan hỉ như mình thắng số xổ. Cả bác sĩ Tăng và Đội trưởng Khúc nhất định có cảm giác về đôi phương.

Chỉ là ... hình như cuộc gọi vừa rồi là Đa Đa gọi đến, anh ta nghe loáng thoáng Khúc Mịch nói hai từ ‘Có chuyện’ ... Không phải bác sĩ Tăng xảy ra chuyện gì chứ? Không đâu, Lục Ly nhanh chóng phủ quyết khả năng này, anh ta mới vừa đặt điện thoại xuống, có thể có chuyện gì! Hơn nữa, Đội trưởng Khúc đã chạy qua, có việc cũng không sao.

Tuy nhiên ... có thể là lần này anh ta đã đoán sai!

Khúc Mịch mặt mày hớn hờ chạy đến trước cửa nhà Dĩ Nhu, anh rút chìa khóa, tra vào ổ ... Ô!!! Sao không được?

Anh rút ra, cẩn thận nhìn lại ổ khóa, hàng mi nhíu lại. Rõ rồi, đã đổi khóa.

Khúc Mịch suy nghĩ một chút, xoay người xuống lầu, một lát sau cùng một người đàn ông với thùng đồ nghề trong tay đi tới.

“Anh cảnh sát! Chính là nhà này?”

“Ừm!” Khúc Mịch rút một điếu thuốc, chậm rãi hút.

Vừa được hai hơi thuốc đã nghe người đàn ông kia nói “Được rồi!”

Khúc Mịch móc ra vài tờ, xua tay ra hiệu cho anh ta xuống lầu. Anh dúi điều thuốc, đẩy nhẹ cửa vào trong.

Trong phòng khách vắng lặng, không mở đèn. Anh cau mày, ngủ say như thế sao, lỡ có ăn trộm vào thì thế nào?

Chưa chờ đến khi anh tiến thẳng vào trong, đèn đột nhiên bật sáng. Anh lúc này mới phát hiện Tăng Dĩ Nhu ngồi an vị trên sofa theo dõi anh.

“Quả nhiên tôi đoán đúng. Đội trưởng Khúc! Một khi muốn làm gì, anh sẽ không chừa bất cứ thủ đoạn nào!” Dĩ Nhu lạnh lùng khiển trách.

“Bác sĩ Tăng! Xem ra càng ngày em càng hiểu tôi.” Khúc Mịch dĩ nhiên có vài phần vui mừng, “Tuy nhiên ... Không có nhiều việc phải khiến tôi nhọc lòng như thế!”

“Ồ? Vậy nghĩa là tôi phải cảm thấy vinh dự?” Dĩ Nhu thực sự hận cách ăn nói kiêu căng của anh.

“Tôi chưa ăn cơm tối, đói quá!” Khúc Mịch đặt mông xuống ghế sofa, “Nhà em còn món gì không, cơm thừa canh cặn cũng được!” Anh ra vẻ rất dễ dãi.

“Khúc Mịch! Anh có thể nghiêm túc suy nghĩ từng câu nói của tôi được không?” Dĩ Nhu biết nhất định anh sẽ về đây, nên cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý.

“Có thể!” Khúc Mịch gật đầu.

“Được!” Dĩ Nhu nghiêm túc lên tiếng: “Đầu tiên tôi giải thích với anh một chuyện, cú điện thoại hôm nay là Lục Ly yêu cầu tôi gọi. Tôi suy đoán tâm trạng anh đang ảnh hưởng quá mức đến công việc, việc này đối với một chuyên gia tâm lý học mà nói là không chuyên nghiệp.”

Khúc Mịch dĩ nhiên tán thành nên không cất ngang lời cô, lắng lắng nghe.

“Tôi suy nghĩ rất thận trọng từng chi tiết nhỏ kể từ khi chúng ta quen biết hay chung đụng, và cảm giác hình như tôi đã có những ám chỉ khiến anh hiểu lầm. Nếu như tôi không ăn cơm cùng anh, đi dạo phố với anh, không đồng ý tra án cùng anh, không đồng cảm để rồi cho anh tá túc qua đêm ... Thì anh sẽ không có suy nghĩ rằng quan hệ chúng ta là thân mật.

Khúc Mịch! Anh vẫn đọc sách, làm nghiên cứu, ngay cả đến bệnh viện tâm thần để thâm nhập nghiên cứu tâm lý con người. Anh có từng nghĩ đến hay chưa, hoặc là anh không biết thế nào gọi là tình yêu, hai người yêu nhau sẽ chuyển động cùng nhau ra làm sao.

Ở đây tôi có vài bộ phim tình cảm, anh có thể coi để tham khảo. Trong phim đôi nam nữ yêu nhau chân thành, anh xem sẽ biết. Nếu như anh vẫn một mực kiên trì ý mình, tôi không còn cách nào khác. Thế nhưng, tôi phải nói cho anh, đối với chuyện anh ‘xâm nhập’, tôi cảm giác không thoải mái. Đây chính là trạng thái không bao giờ có của người yêu nhau, tôi không thích!”

Dĩ Nhu khiến Khúc Mịch phải cau chặt mi, rơi vào trầm tư.

Nên để anh suy nghĩ một chút, Dĩ Nhu quay về phòng mình.

Nhưng cô ngủ không được, trần trọc cho đến gần sáng. Ra khỏi phòng, cô trông thấy trên bàn trà mấy đĩa phim đều được mở ra, màn hình vi tính còn tỏa nhiệt, không thấy Khúc Mịch đâu, phòng khách nồng mùi thuốc lá, hình như chỉ mới rời đi chưa đến nửa phút.

Anh không dây dưa ... Ắt hẳn những lời cô nói anh đã phục rồi. Dĩ Nhu mở cửa sổ, đột nhiên truyền đến tiếng gõ cửa.

--- Sao? Người đàn ông ấy lại quay trở lại? Anh ấy không hiểu tiếng người à?

Dĩ Nhu cau có ra mở cửa, bên ngoài không một bóng người, trên đất có một túi đồ.

Cô cầm lên, bên trong có bánh bao và sữa đậu nành. Cô sững người, chạy vào trong nhà, tiến gần đến cửa sổ nhìn xuống.

Chỉ thấy bóng dáng Khúc Mịch quay lưng về phía cửa sổ, quần tây và áo nhăn nheo, bỗng nhiên trong lòng Dĩ Nhu trở nên mềm mại hơn hẳn.

Khúc Mịch là người ưa sạch sẽ, từ trước đến nay quần áo của anh luôn thẳng thớm. Bây giờ mặc một bộ quần áo nhăn nheo, sắc mặt anh có phần mệt mỏi. Từ trưa qua đến giờ anh cũng chưa được ăn một bữa ngon, hơn nữa còn liên tục làm việc, ngay cả mình đồng da sắt cũng không chịu nổi.

Dĩ Nhu muốn gọi anh lên ăn sáng, nhưng chợt nghĩ vát và lắm mới có thể khiến anh hiểu rõ được mối quan hệ của hai người, không còn cách nào khác, đành phải nhịn xuống, cô đóng cửa, xoay người, đi vào nhà bếp.

Dĩ Nhu không nhìn thấy, ngay sau khi cô vừa quay đi, Khúc Mịch xoay người, ngẩng đầu nhìn cửa sổ, vẻ mặt cao thâm khó dò.

Đột nhiên điện thoại Khúc Mịch vang lên, anh nhận điện một lúc, sắc mặt càng ngày càng khó coi.

Trên các tạp chí lớn nhỏ một lần nữa lại có thêm một tấm ảnh, chính là nạn nhân Nghệ Giai hóa thân thành tượng sáp Nữ Oa.

Lần này, có cả một số tờ báo lớn các thành phố khác cũng đưa tin. Tên biến thái sát thủ liên hoàn không chỉ gây náo động ở thành phố Nam Giang, mà ngay cả những thành phố lân cận cũng gây nên ‘tiếng vang’ trong dư luận.

Điện thoại của đội hình sự sắp nổ tung, phía bên Cục Trưởng Hoàng cũng không khá hơn. Sở trưởng Vương đích thân đến Cục cảnh sát, muốn gặp mặt Khúc Mịch nghe báo cáo tình huống.

“Vụ án này đã kinh động khắp cả tỉnh, tỉnh trưởng đã gọi điện thoại ban hành chỉ thị, yêu cầu chúng ta mau chóng phá vụ án này, trấn an tâm lý người dân.”

Hết thấy nằm trong tiên đoán của Khúc Mịch, nhưng hung thủ giống như một con cá da trơn, tóm được, rồi lại để vuột mất.

Hung thủ một lần nữa khiêu khích, thành công chọc giận Khúc Mịch.

“Chúng tôi vẫn đang dốc toàn lực phá án, sẽ không vì tình trường hay sự khủng hoảng trong dân chúng mà đẩy nhanh được tiến trình.” Anh nói chuyện lúc nào cũng vậy, hoàn toàn không bao giờ nể mặt mũi người khác.

Cũng may sở trưởng Vương không để ý, còn Cục Trưởng Hoàng mặt mũi khó coi hơn vì áp lực đè nặng lên ông ta.

Khúc Mịch không biết sở trưởng Vương đã đưa ra tối hậu thư nếu trong vòng một tháng không phá được án, Cục Trưởng Hoàng sẽ buộc phải từ chức.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Thi Thử Thứ Ba

Khúc Mịch tăng cường kiểm tra băng ghi hình mà tiệm internet cung cấp, phối hợp cùng cảnh sát khu vực thăm dò khu vực lân cận. Đội hình sự bận đến mức người ngã ngựa đổ, ai nấy vành mắt thâm đen như gấu trúc.

Kha Mẫn xuất viện, một giây cũng không dám nghỉ, vùi đầu vào công việc. Cô biết hiện tại đội hình sự khan hiếm cảnh lực, mặc kệ là hậu cần hay đi điều tra bên ngoài, cô cũng đều đảm nhận.

Khúc Mịch đem đồ đạc cá nhân, chuyển hẳn ăn ở tại văn phòng.

Xem băng ghi hình là đầy drama nhất, mọi người đã thay phiên nhau nghỉ nhưng không ai chịu nổi, chỉ có một mình Khúc Mịch là kiên trì, đôi khi ngồi trên ghế nhắm mắt dưỡng thần mười phút rồi lại mở mắt tiếp tục tràn đầy sức sống.

“Ngừng!” Mọi người nhìn chăm chăm vào màn hình, thị giác mệt mỏi nên chẳng ai lưu ý. Khúc Mịch vừa la lớn tiếng, mọi người bừng tỉnh lên tinh thần, nhìn chăm chăm vào màn ảnh.

Chỉ nhìn thấy màn hình dừng ở một hình bóng mơ mơ hồ hồ, người đó khoác chiếc áo khoác lớn, đầu đội mũ lưỡi trai, gương mặt một nửa bị kính râm che khuất. Vốn hình ảnh đã mờ lại càng thêm khó nhìn.

Hai mắt Lục Ly sáng lên, người này không phải là người phụ nữ kỳ lạ từng xuất hiện ở quán trà đây sao? Cô ta một lần nữa xuất hiện tại tiệm internet ... Sự trùng hợp đáng ngạc nhiên.

Màn ảnh được tua nhanh đến đoạn người phụ nữ chọn vị trí gần sát phía trong, sau lưng là bức tường gạch men sáng bóng, chỗ ngồi bên cạnh không có ai.

Camera quay chính diện cô ta, cô ta cố gắng cúi thấp đầu, trong băng ghi hình chỉ còn thấy mặt sau chiếc màn hình máy tính.

“Nếu nhìn được màn hình thì tốt quá!” Lục Ly tiếc nuối: “Nhìn đáng tiếc là biết tên nghi phạm cố tình lựa chọn chỗ ngồi này, không ai chú ý, cũng không ai trông thấy màn hình.”

Khúc Mịch không nói lời nào, cặp mắt vẫn dán lên màn hình: “Tua lại!”

Vương Nhân Phủ vội vàng nghe theo, anh ta quay lại, rồi Khúc Mịch lại yêu cầu tua thêm lần nữa. Máy lần như vậy, sau đó Khúc Mịch lệnh cho Vương Nhân Phủ tạm ngừng đoạn băng.

“Mọi người nhìn ở đây!” Khúc Mịch chỉ vách tường sau lưng người phụ nữ, trên nền gạch men trơn bóng mơ hồ phản xạ màn ảnh, “Có cách nào để nhìn rõ khúc này được không?”

Vương Nhân Phủ gật đầu, cắt hình ảnh trên bức tường, phóng to, gương mặt ai nấy đều lộ ra ý cười.

Nơi địa chỉ gửi thấp thoáng địa chỉ email, còn có thể nhìn thấy được phần nhận thư chính là email của những phóng viên kia.

“Trên căn bản có thể phán định, người gửi thư chính là người phụ nữ này!” Ngay cả bản thân Khúc Mịch cũng chấn động, thật ra, anh cũng đâu phải là người sắt, nếu như không tra ra được manh mối, chính anh cũng sắp chịu không nổi.

Khúc Mịch lập tức cho người phác họa lại chân dung người phụ nữ trong đoạn băng, sau đó in thành nhiều bản, liên hệ với cảnh sát tuần tra khu vực đường Trung Tâm, đường Nam Yên để họ tăng cường rà soát, tìm ra người phụ nữ này!

Nhanh chóng có tin tốt lành, tại gần khu vực đường Trung Tâm có một cửa hàng mỹ phẩm Dior, nhân viên tư vấn bán hàng có ấn tượng với người phụ nữ mua hàng này.

Khúc Mịch liền cùng thuộc cấp chạy đến cửa hàng đó dò la tình hình.

“Cô Lý đúng không? Cô đã nhìn thấy người phụ nữ trong hình?” Khúc Mịch nhớ rõ khi phát hiện thi thể của Đường Ninh, anh đã từng lệnh cho mọi người đến các quầy chuyên kinh doanh mỹ phẩm và các chi nhánh Dior để điều tra; tuy nhiên, tại thời điểm đó mọi hiềm nghi chỉ đặt lên người đàn ông tao nhã có khí chất, do đó không thu hoạch được gì.

Nhân viên tư vấn gật đầu một cái: “Vị khách này đến đây hai lần, mua sản phẩm mã số một và số bảy.”

“Tại sao cô lại nhớ rõ như vậy?” Khúc Mịch truy hỏi.

“Vị khách nữ ấy mặc trang phục khá kỳ lạ, che rất kín, toàn thân mang đậm khí chất tây âu. Cô ta đeo một chiếc kính hàng hiệu, trước đây tôi từng tư vấn dòng sản phẩm kính mát này ở trung tâm thương mại nên biết. Rất đắt.

Đến mua hàng của chúng tôi ở đây đều là khách hàng có nguồn kinh tế khá giả, nhưng một người biết điều và thận trọng như cô ta thì lần đầu tiên gặp được.

Cô nói muốn mua tặng cho một cô gái khoảng hơn hai mươi tuổi một bộ mỹ phẩm nên nhờ tôi tư vấn. Lần sau thì nói muốn mua cho cô gái có khí chất cổ điển, lại nhờ tôi chọn giúp một bộ. Giọng cô ta trầm trầm, như người say, lại có vẻ mặt hao hao như đại minh tinh Chu Tấn.”

“Cô ta trả tiền mặt hay cà thẻ?” Điểm này rất quan trọng.

“Tiền mặt!” Nhân viên tư vấn có ấn tượng rất sâu sắc, “Cô ta mở chiếc ví hàng hiệu, bên trong đầy tờ một trăm đô, nhìn qua chắc hơn năm sáu ngàn. Bên trong lại không hề có bất cứ tấm thẻ gì.”

Không dám lộ mặt, mua sắm trả tiền mặt, đêm phát hiện ra nội tạng Đường Ninh thì ở lâu một quán trà xem trò vui, đi tiệm Internet gửi hình Đường Ninh và Nghệ Giai. Tất cả những thứ này nói rõ, người phụ nữ này có mối hiềm nghi rất lớn, hoặc có thể nói chính là hung thủ!

Thế nhưng, căn cứ phân tích đặc thù hung thủ của Khúc Mịch, hung thủ phải là người đàn ông hơn nữa là một mình gây án! Vậy người phụ nữ này là sao?

Cứ phát lệnh truy nã, tìm được người phụ nữ này rồi nói! Bức ảnh của người phụ nữ nhanh chóng được thông cáo trên internet, cảnh sát còn tiến hành treo giải thưởng. Tuy nhiên, đã quá ba ngày vẫn không có một chút tin tức. Cô ta --- Biến mất không thấy tăm hơi.

Vụ án bế tắc, mọi người không biết bước kế tiếp phải làm những gì!

Khúc Mịch cảm giác anh đã sai ở một chi tiết nhỏ nào đó, vội vàng tập trung tất cả các tư liệu, lẳng lặng phân tích lại một lần nữa.

“Đội trưởng Khúc! Lại phát hiện thi thể!” Vương Nhân Phủ chạy vào, sắc mặt khó coi.

Khúc Mịch đứng lên, với chiếc áo khoác trên ghế: “Tất cả mọi người theo tôi. Cậu vừa đi vừa báo cáo tình huống!”

“Vâng!” Vương Nhân Phủ vội vã theo sau thuật lại tình huống: “Trung tâm báo án vừa nhận được điện thoại thông báo ở Số 32, lô A, Hoa viên Kim Đế, phát hiện một tử thi nữ ...”

“Số 32, lô A, Hoa viên Kim Đế?” Bước chân Khúc Mịch khựng lại, cắt lời anh ta.

“Đừng! Chính là địa chỉ đó. Phát hiện thi thể và báo cảnh sát là hàng xóm sống phía dưới lầu nhà cô ta, quản lý tiểu khu và bảo vệ. Tình huống cụ thể vẫn chưa rõ.” Vương Nhân Phủ nghe địa chỉ này có hơi quen quen, hoa viên Kim Đế là tiểu khu xa hoa, ra vào đều là người có tiền hoặc là ngôi sao.

Ngôi sao? À đúng rồi, Ngọc nữ Jenny hình như ở số 32 lô A.

Đội hình sự chạy đến hoa viên Kim Đế, cảnh sát phụ trách hiện trường đang đứng chờ ở đó.

“Đội trưởng Khúc! Tên sát thủ biến thái liên hoàn này không phải ở tiểu khu này chứ?” Anh ta vừa dẫn đường vừa ảo não lên tiếng hỏi.

“Làm sao anh biết là do sát thủ biến thái liên hoàn làm ra?” Khúc Mịch nhanh chân đi vào, Lục Ly theo sau hỏi ngược lại anh cảnh viên.

“Anh cứ đến xem qua thi thể là biết!” Anh ta đáp lời, “Thi thể đó ... Hình dung thế nào nhỉ? Tôi hay thường nhìn thấy Jenny, nhưng hôm nay mới phát hiện ra cô ta thật sự là một đại mỹ nữ!”

Lời này có ý gì? Chẳng lẽ thi thể của Jenny cũng bị hung thủ xử lý qua? Lục Ly tràn đầy hiếu kỳ, theo đến lô A, lên thang máy đến lầu sáu.

Một tầng chỉ có hai hộ, theo như người phụ trách hiện trường nói qua lô đối diện nhà Jenny không có người ở.

Đoàn người vừa rời khỏi thang máy, một cơn gió lạnh thổi ngang. Người hàng xóm và quản lý báo cảnh sát đang đứng ở cửa, trông thấy Khúc Mịch họ vội tiến lên.

Quản lý là một người đàn ông trung niên, hơi mập, lần trước khi đến hỏi thăm về Jenny chính ông ta dẫn đường.

“Đội trưởng Khúc! Chúng ta lại gặp nhau!” Hiện tại không phải là thời điểm hàn huyên, anh ta chỉ nói một hai câu sau đó vào chủ đề chính, “Cửa không khóa, chúng tôi đi vào phòng ngủ, phát hiện vấn đề nên mau chóng báo cảnh sát, sau đó đứng ở cửa chờ.”

Khúc Mịch gật đầu, mở cánh cửa đang khép hờ, một luồng khí lạnh phả vào mặt, thấm đến tận xương tủy.

“Sao máy điều hòa lại mờ lớn như vậy?” Vương Nhân Phủ rung mình một cái, kéo cao cổ áo.

“Khả năng để ngăn chặn sự thổi nỡ của thi thể, kéo dài tình trạng hoen tử thi, đạt được mục đích làm lẫn lộn thời gian tử vong.” Thanh âm Dĩ Nhu lạnh lùng vang lên: “Khang Bình, lấy hai đôi bao tay!”

Nghe thấy thanh âm của Dĩ Nhu, Khúc Mịch không quay đầu lại, anh đeo găng tay, tiến vào gian phòng.

Khúc Mịch đã từng đến nhà Jenny, là một căn hộ có gác lửng, khoảng chừng một trăm sáu mươi mét vuông. Phía dưới là một phòng khách lớn, phòng ăn, nhà bếp và nhà vệ sinh, tầng trên là ba phòng ngủ và một thư phòng.

Anh trực tiếp đi thẳng đến phòng ngủ chính, cửa phòng rộng mở, thi thể Jenny nằm yên ở trên giường.

Đến gần nhìn kỹ mới biết được cả người cô ta trần như nhộng, chần nệm phía dưới chỉnh tề, dưới giường không có dép.

“Đây chính là thi thể vừa phát hiện?” Kha Mẫn đi vào trong nhìn, mang theo vài phần hiếu kỳ và sợ hãi.

Cô ta tốt nghiệp trường cảnh sát nhiều năm nhưng chưa từng trải qua chuyện này, cũng chưa từng tiếp xúc với tử thi ở khoảng cách gần như vậy. Đưa người nhà nạn nhân đi nhận diện thi thể cô ta còn không dám nhìn.

Cũng may là thi thể này rất đẹp, chứ nếu không e rằng cô ta chịu không nổi.

“Đội trưởng Khúc! Anh đến đây một lát!” Lục Ly ở bên ngoài gọi lớn.

Khúc Mịch chau mày, ra cửa, trông thấy Khúc Mịch đang muốn lấy điện thoại của cô hàng xóm.

“Thưa cô! Cô không có quyền chụp ảnh tại hiện trường án mạng. Xin cô giao điện thoại đi động, xóa bức ảnh đó đi!”

Hàng xóm dưới lầu là một người phụ nữ khoảng hơn ba mươi tuổi, hòa nhã đeo cặp kính trắng.

“Tôi không cho phép anh kiểm tra điện thoại đi động không có nghĩa là tôi đã từng chụp hình hiện trường. Anh có chứng cứ chứng minh tôi là người chụp, mới có quyền bắt tôi giao điện thoại.” Người phụ nữ ăn nói có lớp lang, trật tự, rất có đạo lý, Lục Ly hiển nhiên không phải đối thủ của cô ta.

Khúc Mịch đoạt chiếc điện thoại cô ta đang siết chặt trong tay. Mau chóng mở file ảnh, bên trong quả nhiên có hai tấm ảnh chụp thi thể Jenny. Ấn nút xóa, bức ảnh ngay lập tức không còn dấu vết.

“Anh làm gì? Đây là cướp trắng trợn, tôi muốn kiện anh!” Người phụ nữ tức giận la lối.

Khúc Mịch nhét điện thoại vào tay cô ta: “Cô có chứng cứ mới có thể kiện, còn nếu không có thì chính là vu khống! Ai trông thấy tôi cướp?”

Người phụ nữ nhìn Lục Ly, Lục Ly quay mặt đi chỗ khác, cầm cầm bút ghi âm: “Cũng may đã lấy xong lời khai, không phải vậy người phụ nữ này sẽ làm khó!”

“Đổi phó những người phụ nữ khác nhau phải dùng các phương pháp khác nhau!” Khúc Mịch liếc nhìn Dĩ Nhu ở trong phòng khách đang mở thùng y cụ, “Rảnh rồi thì coi phim Hàn một chút, rất có lợi!” Nói xong quay người trở vào phòng.

Lục Ly mơ mơ hồ hồ, ý của Khúc Mịch là gì đây.

Cảnh sát chịu trách nhiệm chụp ảnh hiện trường đến, trước tiên chụp thi thể và phòng ngủ, sau đó chụp những nơi khác. Lâm Thụy cùng nhân viên khoa pháp chứng cũng tới, nhìn Khúc Mịch gật đầu chào.

Lấy chứng xong xuôi, mới đến Dĩ Nhu tiến vào kiểm tra thi thể.

“Nạn nhân là nữ, Jenny, hai mươi lăm tuổi. Cao khoảng một mét sáu, nặng khoảng bốn mươi ký.

Thân thể nạn nhân nằm thẳng, khuôn mặt hướng lên trên. Toàn thân được vẽ hoa văn, vẽ mặt ... Khẽ cau mày, có chút thống khổ. Từ ngực đến bụng dưới có vết khâu, dài khoảng chừng hai mươi lăm centimet. Những nơi khác không thấy vết thương, nguyên nhân tử vong cụ thể cần tiến hành một bước giải phẫu nghiệm thi.”

“Đội trưởng Khúc! Trên bàn trà trong phòng khách chúng tôi phát hiện có hai chiếc ly, bên trong có nước chanh.” Vương Nhân Phủ chạy lại báo cáo.

“Mang về!”

“Đội trưởng Khúc!” Dĩ Nhu la lên, “Trong người chết bắt đầu phát hiện một cọng lông, hình như là tóc, không phù hợp với tóc của tử thi.”

Khúc Mịch đi đến kiểm tra, trông thấy Dĩ Nhu cầm một sợi tóc, phía cuối màu vàng, chẻ ngọn. Nhìn lại tóc của Jenny, vừa đen vừa cứng, chất tóc rõ ràng không giống.

“Vương Nhân Phủ đưa túi đựng vật chứng qua đây!” Khúc Mịch gọi.

Hiện trường xử lý xong xuôi, đội hình sự thu đội, khoa pháp chứng trở về xét nghiệm, thi thể chờ đợi giải phẫu.

Trước khi có tất cả các kết quả xét nghiệm, đội hình sự chỉ dựa vào khẩu cung.

Bởi vì trong nhà Jenny mở điều hòa rất lớn nên cục nóng chảy nước. Cục nóng vừa vặn được treo phía trên ban công nhà người phụ nữ dưới lầu, làm ướt quần áo cô ta phơi, nên cô ta vội vã tìm đến.

Jenny cũng không phải tay vừa, lần trước nhà cô ta tụ tập bạn bè hát hò quá nửa đêm, hai người đã từng cãi vã một lần.

Lần này lại xảy ra chuyện, cô ta ngay lập tức gọi cho quản lý tòa nhà, muốn họ phân xử công bằng. Quản lý tòa nhà cùng anh bảo vệ chạy lên, không ngờ khi lên đến lầu cả ba người đều có cảm giác khác lạ.

Trời không phải quá nóng, nhưng trong nhà Jenny mở máy lạnh rất lớn, gió lạnh theo khe cửa tràn ra ngoài.

Quản lý tòa nhà tính ấn chuông cửa, không ngờ phát hiện cánh cửa chỉ khép hờ. Anh ta cho rằng có trộm nên cùng anh bảo vệ tiến vào, đến phòng ngủ thì phát hiện thi thể Jenny, bọn họ dùng điện thoại ở phòng khách ngay lập tức báo cảnh sát.

Ba người được thẩm vấn riêng biệt, khẩu cung gần như đồng nhất, không có lấy nửa điểm khai man.

“Đội trưởng Khúc! Trên bụng nạn nhân Jenny có vết khâu, hơn nữa toàn thân cô ta được vẽ hoa văn, cơ bản tương đồng với hai vụ án trước. Tôi cho rằng nên gộp lại điều tra.” Qua phân tích cơ bản, Lục Ly cho rằng hung thủ là một người.

“Cơ bản tương đồng?” Khúc Mịch nhíu mày, “Nghĩa là theo ý anh có những điểm khác với hai vụ án trước ... Anh nói thử một chút!”

“Nghe Giai phát hiện ở đường An Hòa có vết thương dài khoảng chừng hai mươi centimet; còn trên người Jenny vết thương dài khoảng hai mươi lăm centimet, kéo dài đến ổ bụng dưới.

Hai nạn nhân trước đều là phát hiện nội tạng rồi mới phát hiện thi thể; còn nội tạng của Jenny vẫn không được phát hiện, hoặc có thể vẫn còn trong bụng cũng nên.

Hai lần gây án trước, hung thủ đều lừa nạn nhân đến nhà mình, nơi phát hiện thi thể không phải là hiện trường đầu tiên; còn Jenny sát hại ngay tại nhà mình, hiện trường đầu tiên cũng là nhà cô ta.

Điểm cuối cùng, cũng là điểm rõ ràng nhất, hai nạn nhân trước đều là sinh viên đại học, hai mươi tuổi; còn Jenny, bối cảnh xã hội phức tạp, giao tế rộng, hai mươi lăm tuổi.”

“Tổng kết phân tích của anh rất cụ thể!” Khúc Mịch gật đầu: “Vì vậy, ba vụ án này có thể gộp lại thành một hay không cần chờ pháp y, pháp chứng tiến hành một bước kiểm nghiệm. Hơn nữa còn có một điểm quan trọng anh chưa nói đó là hoa viên Kim Đế không nằm trong vòng tròn kế hoạch trước đó của hắn.”

“Nếu như hung thủ không phải là cùng một người, như vậy có khả năng, hung thủ mô phỏng theo thủ pháp của sát thủ biến thái, muốn vu oan giá họa!” Đầu óc Hách Minh đột nhiên lóe sáng, “Đội trưởng Khúc, trên tieba hai ngày gần đây có một chủ đề khá nóng, bài viết đó phân tích rất mạch lạc rõ ràng vụ án của Nghe Giai ở đường An Hòa, hầu như chi tiết cũng gần giống với những gì chúng ta thu thập được. Anh nói thử xem, vụ án này có liên quan đến người mở topic đó không?”

“Tất cả đều có thể! Lập tức truy tìm người lập chủ đề đó!” Khúc Mịch cho rằng vụ việc không đơn giản như vậy, tuy nhiên cứ cố tìm hiểu xem có ra chút manh mối gì không.

Bên này vừa bố trí xong xuôi, điện thoại bàn và điện thoại di động của Khúc Mịch đồng thời reo lên.

Không cần đoán cũng biết lãnh đạo có dặn dò, Khúc Mịch chẳng có rảnh rỗi quan tâm, anh rút dây tín hiệu, bật điện thoại di động sang chế độ im lặng.

Không tìm được hòa thượng phải chạy qua miếu, Cục Trưởng Hoàng vội vã đi đến văn phòng đội hình sự, mặt nhăn nhúm như trái khổ qua.

“Đội trưởng Khúc! Chuyện này càng lớn rồi. Từ thành phố đến tỉnh ai cũng quan tâm đến án mạng này. Jenny là đại minh tinh cũng có chút tầm ảnh hưởng, cái chết của cô ta đã lên các trang báo tin tức giải trí lớn, bây giờ thành phố Nam Giang của chúng ta đã được toàn quốc biết tên. Bức ảnh hiện trường ngàn vạn lần không được để lộ ra khiến sự tình thêm rối ren.”

Khúc Mịch đang đọc báo cáo, chẳng thèm để ý ông ta.

“Đội trưởng Khúc, anh có thể nói cho tôi một câu được không. Hiện tại đã có được kẻ tình nghi nào chưa? Hung thủ có phải là một người hay không? Là sát thủ liên hoàn đúng không? Dân chúng ai nấy đều lo sợ, mấy cô gái trẻ không dám ra đường một mình, mà bây giờ ngay cả ở nhà cũng không an toàn. Tôi thân là Cục Trưởng bị cấp trên khiển trách, còn bị dân chúng mắng mỏ. Vụ án này khi nào có thể phá? Đội trưởng Khúc, tôi còn không dám ra khỏi cổng cảnh cục.”

“Cục Trưởng Hoàng, nếu ông cứ đông dài quấy rối suy nghĩ của tôi, hung thủ sẽ có thêm một cơ hội gây án!” Khúc Mịch đặt tư liệu xuống, về mặt bất mãn.

“Được! Tôi không ồn ào trước mặt cậu!” Cục Trưởng Hoàng biết không thể đắc tội với người này, phá án còn cần anh ấy. Vụ án phá được, ông ta không những giữ được chức mà còn có thể được lập công lớn; vụ án không thể phá, ông ta coi như mất chức, mất danh tiếng, lại còn bị người dân Nam Giang mắng đến chết.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Chiêu Binh Mãi Mãi

Dĩ Nhu biết tính chất vụ án vô cùng phức tạp và nghiêm trọng, cô tăng ca suốt đêm, tiến hành giải phẫu nghiệm thi Jenny, sáng hôm sau một phần báo cáo đã hoàn chỉnh trước mặt các cảnh viên trong đội hình sự.

Bởi vì trong phòng mở máy lạnh, căn cứ vào nhiệt độ phòng và trạng thái thi thể, cơ bản có thể phán định nạn nhân tử vong trước đó mười hai đến mười sáu tiếng.” Dĩ Nhu liếc thấy Khúc Mịch hơi nhíu mày, liền giải thích: “Khác biệt bốn tiếng này chính là độ chênh lệch chính xác. Tôi đã cố gắng hết sức đưa ra thời gian tử vong cụ thể nhất.”

Khúc Mịch nhìn báo cáo nghiệm thi, về mặt trầm tư, Lục Ly đến gần liếc nhìn, ngửi khí kinh ngạc: “Quả nhiên nội tạng còn trong bụng nạn nhân, thế nhưng không còn tử cung! Nguyên do là gì?”

“Lập tức đi điều tra tình hình khám sức khỏe của Jenny, coi cô ta có từng khám phụ khoa hoặc là ... sản phụ khoa!” Khúc Mịch suy nghĩ một chút, “Cô ta là nghệ sĩ có chút tiếng tăm, chắc chắn sẽ phải bảo vệ danh tiếng. Đến bệnh viện công, truy tra từ các phòng khám tư nhân dành riêng cho người giàu ở thành phố Nam Giang, chắc chắn sẽ có phát hiện.”

Khúc Mịch đưa ra giả thiết để mọi người khỏi đi đường vòng, mọi người nhanh chóng khóa chặt mục tiêu, là bệnh viện chuyên khoa ‘Huệ Hào’. Bệnh viện chuyên khoa dành cho phụ nữ và trẻ em, bên trong được trang bị máy móc tối tân; đều là các bác sĩ, y sĩ giỏi trong thành phố dùng mức lương cao để mời về. Bọn họ áp dụng phương thức phục vụ một:một, hành trình đưa đón, nhập viện đều được bảo mật.

Cảnh viên đến bệnh viện hỏi thăm việc khám chữa bệnh của Jenny, nhưng đối phương từ chối.

“Thật ngại quá! Bệnh viện chúng tôi có qui định trong bất kỳ tình huống gì cũng không được tiết lộ những việc liên quan đến công việc, nếu không sẽ bị sa thải!” Cô gái trẻ đứng trước quầy tiếp tân cười nói: “Các anh cảnh sát xin đừng làm khó dễ tôi, tôi chỉ là người đứng quầy nhận bệnh, chỉ là một nhân viên phục vụ.”

Nói cách khác cho dù Jenny có khám ở đây cô ta cũng không dám nói.

Lục Ly không còn cách nào khác là tìm đến quản lý bệnh viện, hi vọng họ có thể phối hợp với việc điều tra của cảnh sát. Đáng tiếc, người ta căn bản không muốn phối hợp, thái độ còn cứng rắn hơn gấp nhiều lần.

“Anh cảnh sát, sự xuất hiện của các anh sẽ gây nên ảnh hưởng xấu đến bệnh viện chúng tôi. Mỗi một ngày hạn mức kinh doanh của chúng tôi vô cùng lớn, nếu có tổn thất gì đoàn luật sư của tập đoàn chúng tôi sẽ căn cứ tình huống cụ thể mà tiến hành khởi tố. Bây giờ, xin mời các anh lập tức về cho!”

Khi phá án hạng người nào Lục Ly cũng từng tiếp xúc, biết mình đụng phải thứ dữ ... xem ra lấy manh mối từ phía bệnh viện là không được ... Đành phải nghĩ biện pháp khác.

Lục Ly cùng mọi người trở về, trông thấy Vương Nhân Phủ đang thao tác liên tục trên máy tính, Khúc Mịch đứng bên cạnh nhìn.

“Đội trưởng Khúc ...”

“Tôi đã đoán bệnh viện sẽ không tiết lộ tình huống của bệnh nhân. Bọn họ hi vọng với chiêu bài này có thể thu hút, mời chào bệnh nhân mới, còn mong chúng ta tóm chặt không tha, nhằm gây được sự chú ý, quan tâm của đại chúng!” Khúc Mịch đã sớm nghĩ đến điểm này, anh bắt đầu chuẩn bị cách khác.

“Được rồi Đội trưởng Khúc!” Vương Nhân Phủ hưng phấn, “Tên nhóc đó thật sự là tay hacker có nghề, chưa đến một tiếng đồng hồ không chỉ bắt được người đã mở topic, còn hack được vào file lưu trữ hồ sơ của bệnh viện Huệ Hảo, copy bệnh án của Jenny!”

Lục Ly chạy vội qua nhìn, trên khung chat anh ta phát hiện Vương Nhân Phủ đang nói chuyện với người bạn trên mạng của Đường Ninh, người đó vẫn chưa biết Đường Ninh đã chết.

“Nói cho cậu ta biết sự tình của Đường Ninh, hẹn cậu ta đến đội hình sự một chuyến!” Khúc Mịch cầm tư liệu phân chia công việc: Lục Ly liên lạc với người mở topic, Hách Minh đi điều tra người đàn ông quan hệ với Jenny.

Trong tài liệu ghi chép Jenny đến bệnh viện Huệ Hảo kiểm tra hai lần, đều là khoa phụ sản, hơn nữa còn ghi rất rõ có thai sáu tuần.

Kết quả này khiến mọi người mở mạng tầm mắt, không phải cô ta được mệnh danh là thanh thuần ngọc nữ ư? Không phải vẫn luôn tuyên bố mình không bạn trai ư? Chuyện gì thế này? ‘Thánh mẫu’ thụ thai ... là do ai làm!!!

Người lập topic rất nhanh có mặt tại đội hình sự. Cậu ta chỉ khoảng chừng mười mấy hai mươi tuổi ... Quá trẻ, khiến ai nấy đều rất kinh ngạc. Theo như bọn họ suy đoán, người lập topic phải là người tinh thông trình sát hình sự, pháp y, pháp chứng, có từng nghiên cứu qua tâm lý học tội phạm, hoặc không thì cũng phải có chút từng trải.

“Nick trên mạng là ‘Người chứng kiến’?” Khúc Mịch quan sát cậu ta từ trên xuống, rất chăm chú.

Cậu ta gật đầu: “Tôi tên Lưu Tuấn là sinh viên năm thứ ba trường cảnh sát. Tôi không mang tội giết người, chỉ là dùng sở trường và chuyên ngành tiến hành phân tích vụ án. Hung thủ là một người đàn ông trung niên không có thành tựu nhưng không phải lo cơm áo gạo tiền. Hắn nhất định có tu dưỡng nghệ thuật, cử chỉ tao nhã, có phẩm vị. Mà tôi, hiển nhiên không phù hợp những đặc thù này.

“Những đặc thù này là do cậu tổng kết, ai có thể chứng minh cậu không phải là hung thủ?” Khúc Mịch hỏi ngược lại.

Cậu ta lập tức trả lời: “Tôi có chứng cứ không có mặt tại hiện trường trong vụ án Đường Ninh bị ngộ hại mấy ngày trước đó, tôi ở trường tham gia đợt huấn luyện khép kín, chưa từng ra khỏi trường!”

“Cảnh sát không công bố chi tiết tin tức của nạn nhân, tại sao cậu biết thời gian bị hại của người chết? Điều này làm gia tăng hiểm nghi với cậu.” Khúc Mịch nghi vấn.

“Vấn đề này quá rõ, chúng tôi tập huấn từ ngày 15 tháng 3 đến ngày 15 tháng 4, căn cứ mức độ bảo quản thi thể, khả năng nạn nhân tử vong trong khoảng ngày 1 tháng 4.”

“Bây giờ chương trình học của cảnh sát thật sự toàn diện, ngay cả tâm lý học tội phạm và pháp y đều đã được mở ra.” Khúc Mịch vẫn quan sát cậu ta, “Có học giải phẫu học sao?”

“Những khóa học này không được mở, tôi tự học. Thời gian rảnh tôi thích đọc sách và luận văn thuộc các mảng đề tài này, đặc biệt là các luận văn của giáo sư Khúc Mịch liên quan đến vấn đề tâm lý học tội phạm, quả thật là khuôn vàng thước ngọc ...”

“Ly luận suông sớm muộn cũng là Triệu Quát thứ hai!” Khúc Mịch ngắt lời cậu ta.

*Triệu Quát: tướng quân thời Triệu Vương – 260 trước công nguyên, là vị tướng chỉ giỏi đánh giặc võ mồm

“Anh dựa vào đâu mà nói như vậy?” Không ngờ người nhìn hiền lành như Lưu Tuấn nghe thấy câu nói này liền nổi nóng. “Các anh nếu có một chút kiến thức và năng lực của giáo sư Khúc sẽ không để cho hung thủ lặp đi lặp lại quá trình gây án! Giáo sư Khúc am hiểu nhất là tâm lý học tội phạm, mỗi một luận văn của giáo sư tôi đều nghiên cứu rất kỹ, còn từng nghe buổi tọa đàm của giáo sư. Nếu như có giáo sư ở đây, chắc chắn đã sớm đem hung thủ ra trước pháp luật. Giáo sư Khúc ...”

“Tôi thật sự không có kiến thức và năng lực như cậu nói đâu!” Khúc Mịch một lần nữa ngắt lời cậu ta.

“Anh ...” Lưu Tuấn vừa định cãi lại, đột nhiên ý thức được chuyện gì đó, cậu ta cẩn thận quan sát Khúc Mịch từ trên xuống. “Anh ... rất giống ... giáo sư Khúc! Đứng, giáo sư Khúc!” Cậu ta đột nhiên đứng bật dậy, kích động, đáng vẻ như sắp khóc.

Khúc Mịch đến công tác tại đội hình sự thành phố Nam Giang, liên tiếp phá được hai vụ án nhưng xưa nay chưa từng tiếp nhận buổi phỏng vấn nào. Người đại diện phát ngôn phía Cục cảnh sát là Cục Trưởng Hoàng, ông ta cũng thuận theo yêu cầu của Khúc Mịch, không nêu tên của anh. Vì lẽ đó, rất nhiều người không biết cảnh sát hình sự phá án là Khúc Mịch!

“Tháng bảy này cậu tốt nghiệp rồi chứ? Tôi có thể nói chuyện với lãnh đạo trường cậu cho cậu sớm gia nhập đội hình sự, hứng thú không?” Lúc này mọi người trong đội mới rõ ràng, thì ra Khúc Mịch không nghi ngờ người này là nghi phạm mà chính là muốn ‘chiêu binh mã mã’.

“Anh ...” Lưu Tuấn nghe những lời này thì đứng ngây ngốc ở một chỗ, không phải cậu ta đang mơ chứ? Cậu ta cảm giác như đang bay bổng trên mây,

được nhìn thấy thần tượng của mình, còn được thần tượng đề cử vào đội hình sự!

Cậu ta véo mạnh vào bắp đùi một cái, đau đến nhếch miệng kêu rên, rồi lại dùng sức xoa xoa hai mắt.

Khoa pháp chứng đưa báo cáo đến, qua xét nghiệm chứng thực tóc phát hiện trên trên tử thi không thuộc về nạn nhân. Cửa chính đóng, không bị phá hư, bên trong ngoại trừ nạn nhân không phát hiện dấu vết của ai khác.

Trên khay trà có hai cái ly, dấu vết gì cũng không có: một cái là vân tay và dấu son của Jenny, trong ly cũng lưu lại thành phần thuốc ngủ, một chiếc ly khác chỉ là nước trái cây.

Thuận lợi vào nhà, còn theo nạn nhân uống nước, rõ ràng cho thấy là người quen gây án.

“Đi thôi! Đi tra án cùng tôi!” Khúc Mịch liếc nhìn Lưu Tuấn vẫn còn đang đứng ngây ra đó, rồi quay lại ra lệnh cho Lục Ly: “Gọi cho quản lý, trợ lý của Jenny, lấy khẩu cung bọn họ!”

Các cảnh viên phân chia nhau hành động, Khúc Mịch đưa Lưu Tuấn đến hoa viên Kim Đế.

Tiểu khu xảy ra án mạng, dân cư ai nấy đều bàng hoàng. Bảo an gia tăng nhân lực, tăng cường tuần tra, ngay cả quản lý tiểu khu cũng phải vào cuộc.

Quản lý trông thấy Khúc Mịch liền chạy lại chào hỏi: “Đội trưởng Khúc! Có phải lần này anh đến vì vụ án? Có yêu cầu gì anh cứ lên tiếng chúng tôi sẽ dốc sức phối hợp.”

“Lúc vào đây tôi thấy các anh đang lắp camera, tiểu khu các anh trước đây không lắp camera sao?”

“Có, có điều chỉ để trang trí.” Anh quản lý giải thích: “Ở đây toàn những người có địa vị xã hội sinh sống, bọn họ không muốn bị bại lộ quá nhiều đời sống cá nhân nên yêu cầu chúng tôi lắp camera không được chiếu lên người.”

“Bọn họ không lo lắng an toàn?” Khúc Mịch tiếp tục truy hỏi.

“Bọn họ yêu cầu chúng tôi tuần tra 24/24, tiểu khu bốn phía đều được trang bị thiết bị hồng ngoại, hệ thống báo cảnh sát trực tiếp, nếu như có người trèo vào là bị phát hiện ngay lập tức.

Hơn nữa từng hộ gia đình đều có khóa vân tay, căn bản trộm không thể đột nhập. Trong nhà cũng lắp đặt thiết bị báo cảnh sát tự động, chỉ cần đè một nút bấm là sẽ liên lạc ngay đến số khẩn cấp 110.

Chính vì thế, mức độ an ninh của tiểu khu chúng tôi là cực kỳ cao. Một con kiến cũng không chui lọt, ai ngờ bây giờ lại xảy ra án mạng.”

“Anh là anh Vương đúng không?” Trông thấy đối phương gật đầu, Khúc Mịch nói tiếp: “Phiên anh tập hợp tất cả các nhân viên bảo an, cấp dưới của tôi sẽ lần lượt lấy lời khai của bọn họ.”

Lưu Tuấn nghe xong cặp mắt sáng rõ, cảm giác háo thắng cùng nỗi lo lắng đan xen. Đây là lần đầu tiên theo Khúc Mịch phá án, Khúc Mịch đã giao cho một mình cậu ta nhiệm vụ quan trọng, cậu ta không được phá hư.

Tất cả các bảo an đều được lệnh khẩn cấp tập trung. Khúc Mịch để cho Lưu Tuấn lấy khẩu cung, còn anh một mình đến số 30 lô A.

Mã Thoại nhìn xuyên qua mắt mèo, trông thấy Khúc Mịch, miễn cưỡng mở cửa.

“Đội trưởng Khúc! Chuyện gì nên nói tôi đã nói hết rồi, khẩu cung cũng đã ghi chép. Tôi không còn gì để nói!” Mã Thoại đối với Khúc Mịch như kẻ địch, không muốn nói chuyện với anh. Dứt lời cô muốn đóng cửa.

“Cô Mã, hung thủ rất có khả năng ở bên cạnh cô!” Khúc Mịch khiến cho động tác của cô ta khựng lại, “Tôi có vài câu muốn hỏi cô, có lẽ sẽ trở thành manh mối trọng yếu bắt hung thủ.”

Mã Thoại hơi do dự, rốt cục cũng cho Khúc Mịch đi vào.

“Hỏi đi!” Ngực khí có hơi tức giận, nước cũng không mang ra mời khách.

“Lần cuối cùng cô trông thấy Jenny là khi nào?” Khúc Mịch không thêm đề ý: “Sáng hôm qua khi cô phát hiện nước từ cục nóng rỉ xuống làm bẩn áo của cô, trước đó cô có nghe trên lầu có động tĩnh gì không?”

Cô ta cẩn thận nhớ lại, lát sau mới lên tiếng: “Lần cuối cùng tôi nhìn thấy cô ta là hai ngày trước, khoảng chừng mười giờ tối, cô ta vội vàng tiến vào thang máy, tựa hồ rất nóng lòng ra ngoài. Tôi gọi cô ta, cô ta chưa kịp trả lời thì thang máy đã đóng cửa. Tôi gọi điện thoại cho cô ta, thấy điện thoại trong phòng reo, nên không còn cách nào khác là đi xuống lầu.”

“Cô lên lầu tìm cô ta làm gì? Sao cô không đi thang máy?” Khúc Mịch nêu lên nghi vấn.

“Không biết cô ta làm gì trong nhà, đồ đạc rơi trên nền nhà gây ra tiếng động rất lớn, sau đó hình như là tiếng kéo lê đồ vật, nói chung là khá ồn ào. Người phụ nữ kia thường âm ỉ ở lầu trên, đây không phải là lần đầu tiên. Tôi tính lên lầu nói phải quấy với cô ta, thang máy mãi lại không đi xuống, nên

tôi đi thang bộ, dù sao cũng chỉ một tầng.”

Nhắc tới Mã Thoại vẫn còn cảm thấy tức giận: “Ở dưới lầu nhà người phụ nữ ấy thật xui xẻo, lần này thì xúi quẩy rồi. Tôi dự định bán căn hộ này, bây giờ ở đây xảy ra chuyện lớn thế này, bị ép giá tiền xuống đến bốn phần.”

“Đầu tiên cô nghe tiếng động trên lầu, nên lên đó nói chuyện, sau đó cô trông thấy Jenny ra ngoài, rồi cô gọi điện thoại, lại nghe thấy tiếng chuông điện thoại trong phòng vọng ra.” Khúc Mịch lặp lại sự việc lần nữa: “Cô thấy Jenny có gì khác bình thường không?”

“Cũng không có gì khác thường... Vẫn là giọng nói lớn tiếng, coi mình như ông trời. Đeo kính râm, đội mũ, trong tay có một vali nhỏ hình như muốn ra ngoài. Chắc trước đó cô ta lấy vali này nên gây tiếng động rầm rầm làm phiền người khác.

Người phụ nữ này ra khỏi cửa là mấy tháng trời không về, cũng chẳng nổi lửa nhưng không biết sao làm việc như vậy! Lần này không thấy có trợ lý đi theo, chắc là lại mắng mỗ trợ lý rồi!”

“Cô đã từng chứng kiến cô ta mắng trợ lý?” Khúc Mịch lại hỏi.

“Đầu chỉ một lần, làm phụ tá cho cô ta quả thật cũng xui xẻo. Đặc biệt là cô trợ lý có họ hàng thân thích với cô ta đó... bị coi như người hầu, còn phải bồi tiếp đàn ông uống rượu. Tôi chứng kiến hai người đó cãi nhau giữa sân tiểu khu, cô trợ lý nhỏ khóc rống, chửi cô ta sau này chết không được tử tế. Ai ngờ... Lời nguyền này thành thật!” Ngữ khí của Mã Thoại mang theo vài phần châm biếm.

“Cô có gặp người đàn ông nào đến tìm cô ta không?”

“Đàn ông? Chưa từng thấy, nhưng tôi dám khẳng định cô ta có bạn trai!” Mã Thoại giọng chắc chắn: “Tôi thấy có một lần cô ta nghe điện thoại trong thang máy, giọng nói ấy, vẻ mặt ấy, cử chỉ thẹn thùng ấy là chính xác. Tôi là người có kinh nghiệm, nhìn rất chuẩn!”

“Ừm! Được rồi! Nếu có thêm thông tin gì thì gọi cho tôi.” Khúc Mịch lưu lại số điện thoại rồi rời đi.

Anh đến gặp người quản lý tòa nhà, Lưu Tuấn đang lấy khẩu cung nên anh ngồi bên cạnh nghe.

“Tôi hôm đó là ca trực của tôi, có một người phụ nữ đến tìm Jenny. Theo qui định chúng tôi không cho vào, cô ta liền gọi cho Jenny. Không đến hai câu, người phụ nữ đó đưa điện thoại cho tôi, Jenny thông báo để cho khách vào, lúc đó tôi mới cho vô.”

“Người phụ nữ kia vóc dáng thế nào? Khi nào cô ta rời đi?” Lưu Tuấn lập tức bắt được trọng điểm.

“Người phụ nữ đó khoác áo măng-tô dài, đội mũ lưỡi trai và kính đen to bản, rất đẹp, rất có khí chất. Chúng tôi ở đây đi ra đi vào nên không chú ý người phụ nữ ấy ra về khi nào, khả năng là sau khi tôi thay ca.”

Lưu Tuấn lại tra hỏi một người bảo an khác, họ cũng không chú ý người phụ nữ này rời đi lúc nào.

Khúc Mịch đưa ra một tấm ảnh để người bảo an nhận mặt, anh ta nhìn một chút rồi nói: “Chính là người phụ nữ này, mặc bộ quần áo giống như nhau.”

Hỏi ra được đầu mối khiến Lưu Tuấn càng thêm tỉnh táo, cậu ta tiếp tục dò hỏi: “Sau khi khách đến tìm Jenny thì có gì bất thường nữa không?”

“Tôi không biết có được coi là bất thường hay không! Khoảng chừng hơn mười giờ Jenny mang vali nhỏ ra ngoài. Tôi chào cô ta, nhưng cô ta vẫn không thèm chú ý đến tôi như thường lệ. Mỗi lần ra ngoài đều có quản lý và trợ lý và tài xế riêng. Ngày hôm đó cô ta đi một mình, đi taxi.” Khúc Mịch nghe thấy một anh bảo an khác lên tiếng.

“Cậu thấy biển số taxi không?” Anh bảo vệ trẻ lắc đầu.

Lưu Tuấn lại hỏi: “Dù sao cũng nhìn ra được hãng taxi chứ! Jenny mặc quần áo màu gì, kiểu dáng? Cậu nói chi tiết một chút.”

“Taxi màu vàng, trên thân xe viết chữ ‘Deron’. Jenny mặc quần dài, giống như mấy ngày trước trên tivi, mũ rộng vành, đeo kính.” Anh bảo vệ trẻ nhớ lại.

Khúc Mịch lập tức cho người gọi cho hãng taxi Deron, hỏi dò ai là tài xế đón Jenny trước cổng hoa viên Kim Đế hôm đó.

Không cần chờ đợi lâu, ngay lập tức có kết quả vì anh tài xế sau khi chờ Jenny thì về công ty khoe khoang với đồng nghiệp. Anh ta nói Jenny rất tốt, còn tán gẫu với anh ta, xuống xe ở trạm xe lửa. Anh ta muốn chụp chung với Jenny một tấm nhưng cô ta nói không tiện, anh ta hiểu chuyện nên không ép buộc.

Chuyến này đi thu hoạch không ít, Khúc Mịch đưa Lưu Tuấn trở về cảnh đội, trông thấy Lục Ly đang lấy khẩu cung Lâm Tuệ.

“Lần trước cô lén lút trộm lễ phục của Jenny, tại sao cô ta vẫn còn cho cô làm trợ lý?”

“Lễ phục mất nhưng chị họ lại được lên tiêu đề các trang báo. Sau đó dựa vào án mạng, công ty giúp chị ta làm vài chiêu trò khiến chị ta càng nổi tiếng hơn. Chị ta cho rằng tôi là con rùa may mắn nên giữ tôi lại.” Cô gái tên Lâm Tuệ này gặp chuyện thì bình tĩnh, lớn gan, khiến Khúc Mịch nhìn cô ta với cặp mắt khác trước.

Cô ta ngồi trên ghế đối diện với sự tra hỏi của Lục Ly mà không có nửa điểm hoảng sợ hay căng thẳng.

“Sau đó vì chuyện chị ta bắt tiếp rượu mấy ông chủ tài trợ nên tôi không muốn làm việc chung, dứt khoát rời khỏi chị ta. Sau đó chúng tôi không còn gặp mặt, nghe thấy tin chị ta bị giết tôi rất sợ. Tuy tôi đã từng nguyên rủa chị ấy nhưng chị ta chết tôi cảm thấy chị ta thật đáng thương.

Chị ta luôn mong trở nên ngày một nổi tiếng, không ngờ chết đi lại thành sự thật. Lần này tin tức chị ta chết lôi kéo sự chú ý của người dân hơn bất kỳ lần nào khác. Nếu dưới tuổi vàng chị ta có biết chắc cũng có thể nhắm mắt an lòng.” Cô ta nở nụ cười gằn, cảm thán.

“Từ lúc bỏ việc đến hiện tại, hai người chưa từng gặp mặt? Khuya ngày hôm trước từ mười giờ đến bốn giờ sáng hôm sau cô làm gì, ở đâu?”

“Anh cảnh sát, tôi không phải kẻ giết người!” Lâm Tuệ chau mày, “Tôi không có việc nên chỉ ở nhà. Nếu không thì tụ tập bạn bè, thì ở nhà xem tivi, lên mạng. Khuya hôm đó tôi đau đầu nên không ra ngoài, đi ngủ sớm đến sáng. Tôi không có người làm chứng nhưng tôi không thẹn với lương tâm.”

“Cô Lâm, cô có liên quan đến vụ việc của Jenny, có động cơ và thời gian gây án ...”

“Cô ta không phải hung thủ giết người!” Khúc Mịch cắt ngang lời Lục Ly.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Thực Tiễn Bản Thân

Khúc Mịch khẳng định Lâm Tuệ không phải là hung thủ giết người, yêu cầu Lục Ly mang trọng điểm thẩm vấn sang những phương diện khác. Jenny mang thai, cha của đứa bé là ai? Người phụ nữ có thể tự do ra vào nhà của cô ta là ai.

Theo như Lâm Tuệ khai, Jenny có bạn trai, tuy nhiên hai người vẫn giữ danh tiếng, hẹn hò đều đi nơi khác hoặc ra nước ngoài, hơn nữa còn không cho ai theo. Người phụ nữ kia thì Lâm Tuệ đã xem qua bức ảnh và không quen biết.

“Vậy Jenny và người đàn ông đó liên hệ bằng cách nào?” Nếu như hai người có quan hệ tất nhiên sẽ lưu lại dấu vết, không giống như trong phim có thể truyền âm trong không gian.

“Bọn họ liên lạc bằng điện thoại di động.” Lâm Tuệ nghi hoặc: “Điện thoại của chị họ là hai sim hai sóng: một số tất cả mọi người đều biết, số khác là bí mật, chỉ dùng liên hệ với người đàn ông kia. Thỉnh thoảng chị họ không ở trong nhà, ắt hẳn là đi hẹn hò với người đàn ông kia.

Người đàn ông thần bí như vậy, chúng tôi đều đoán anh ta nếu không phải đã có gia đình thì chắc cũng là quyền cao chức trọng, khẳng định là có một căn nhà chuyên dùng làm nơi hẹn hò.”

Điện thoại di động của Jenny đặt ở tủ đầu giường, cảnh sát đã mang về làm vật chứng, nhưng không phát hiện là điện thoại hai sim.

Lục Ly hỏi dò thêm một trợ lý khác và quản lý của Jenny, họ cũng cho lời khai tương tự.

Người đàn ông này khả năng chính là cha của đứa nhỏ, nhưng anh ta cực kỳ thần bí, cho đến bây giờ nửa điểm tin tức cảnh sát cũng không có.

Người cha thần bí của đứa nhỏ, người phụ nữ thần bí, manh mối vụ án của Jenny so với hai vụ trước cũng nhiều thông tin như vậy nhưng tất cả đều là một màn sương mù dày đặc.

Khúc Mịch triệu tập tất cả mọi người, mở cuộc họp, phân tích vụ án, lập ra phương hướng hành động kế tiếp.

“Khẩu cung và tất cả các báo cáo xét nghiệm đều ở đây, mọi người có ý kiến gì không?” Khúc Mịch để Lục Ly nói trước.

Lục Ly vẫn kiên trì ba vụ án là do duy nhất một hung thủ gây ra, đặc biệt là người phụ nữ kỳ lạ xuất hiện liên tục khiến anh ta càng thêm kiên định ý kiến của mình.

“Người phụ nữ này biết Jenny, không biết cô ta đàm luận chuyện gì với Jenny. Khoảng bảy giờ cô ta đến nhà Jenny tại hoa viên Kim Đế, thời gian đi về không rõ, nhưng khoảng mười giờ thì Jenny rời khỏi nhà có tài xế xe taxi chứng minh từng đưa cô ta đến ga xe lửa.

Jenny quay về lúc nào mọi người cũng không rõ, tuy nhiên căn cứ báo cáo của bác sĩ Tăng, thời gian tử vong của cô ta là từ tám giờ tối đến hai giờ sáng. Theo như suy đoán của tôi, vậy có thể thu hẹp thời gian tử vong là từ mười một giờ đến hai giờ sáng.”

Đối với suy luận thời gian tử vong của Jenny của Lục Ly, có vài người tán thành. Từ trạm xe lửa đến hoa viên Kim Đế, lái xe nhanh nhất cũng mất bốn mươi phút, tính cả thời gian Jenny lên lầu, hung thủ đến thăm, trà nước cũng mất đi vài phút. Chờ đến khi được tính phát tác, lại mất thêm mười phút. Như vậy, theo như tính toán mất khoảng một tiếng đồng hồ.

“Thế nhưng từ khoảng mười một giờ đến hai giờ đâu có ai đến tìm Jenny.” Có người đưa ra nghi điểm.

Lục Ly gật đầu: “Vấn đề này tôi sẽ nói tiếp sau đây. Hai vụ án trước, hung thủ lạng lẹ lên vào cửa hàng quần áo và nơi trưng bày tượng sáp mà thần không biết quỷ không hay. Như vậy hung thủ có tài năng nhất định. Tôi suy đoán hẳn leo rào, vì không muốn lưu lại chứng cứ đăng ký nơi bảo vệ.”

Cái này cũng đúng, mọi người nghe xong gật gù.

“Hai lần gây án trước, hung thủ đều bắt cóc người bị hại, sau đó quăng thi, hiện giờ chúng ta vẫn chưa phát hiện hiện trường đầu tiên. Lần này hung thủ lên vào nhà người bị hại gây án. Tôi suy đoán nhất định là do Jenny nổi tiếng, đi đến đâu cũng bị mọi người chú ý.

Đến Jenny thì giữ lại nội tạng, nhưng lấy tử cung hoàn toàn là do cô ta mang thai! Hung thủ là theo đuổi chủ nghĩa hoàn mỹ, hẳn sẽ không khoan dung một thiếu nữ thanh xuân mỹ lệ chưa kết hôn mà quan hệ tình dục. Vì vậy, lần này, hẳn cắt bỏ tử cung nạn nhân, chứa phôi thai!

Vết thương trên ngực Jenny và kỹ xảo khâu lại đều giống hai vụ trước như đúc. Bởi vậy, tôi phán đoán, ba vụ án này do một hung thủ gây ra, nên chúng ta có thể gộp lại điều tra!”

“Tôi đồng ý cùng lập án điều tra!” Lời của Khúc Mịch khiến mắt anh ta sáng rõ, “Thế nhưng hiện tại coi hung thủ trong ba vụ án là một người thì còn quá sớm. Tuy nhiên, bởi vì cả ba vụ đều có người phụ nữ thần bí xuất hiện nên những vụ án này nhất định có vô số liên hệ .

Hiện tại chúng ta có ba nhiệm vụ: Một là tìm hành tung của người phụ nữ sau khi đến trạm xe lửa; thứ hai là tìm ra bạn trai Jenny! Lục Ly, anh dẫn thêm người thăm dò theo hai hướng này, ngoại trừ Luru Tuấn, tất cả nghe theo sự chỉ huy của anh.”

“Được!” Lục Ly nhận lệnh.

Luru Tuấn thấy Khúc Mịch giữ một mình cậu ta lại thì thêm phần hưng phấn: “Đội trưởng Khúc! Chúng ta làm gì?”

“Tôi đưa cậu đi lòng vòng!” Về mặt Khúc Mịch cao thâm khó dò.

Luru Tuấn ngẩn người, thấy Khúc Mịch đi đằng trước, cậu ta vội vã đuổi theo sau.

Khúc Mịch vừa đi vừa gọi điện thoại, là gọi cho hãng taxi, còn chỉ định bằng số xe.

Khúc Mịch có xe, đội hình sự cũng có xe cảnh sát, Luru Tuấn thật không hiểu tại sao Khúc Mịch lại đi taxi.

Chiếc taxi nhanh chóng đậu trước Cục cảnh sát, Luru Tuấn và Khúc Mịch lên xe.

“Hai anh là cảnh sát?” Tài xế là người lăm chuyen, vừa lên xe đã gọi chuyen.

“Lên xe ở Cục cảnh sát thì là cảnh sát?” Khúc Mịch hỏi ngược lại: “Anh bình thường không xem tivi sao?” Nghe những lời này, tài xế liếc kính chiếu hậu, nhìn cẩn thận Khúc Mịch thêm một lần.

Khúc Mịch lôi kính đen từ trong túi, đeo vào rồi hướng ra cửa sổ.

“Á! Tôi nhìn ra rồi!” Tài xế đột nhiên hô lớn: “Anh không phải là diễn viên trong bộ phim XXX sao??? Con gái tôi thích nhất nhân vật đó. Con bé nói sau này nhất định anh sẽ trở thành đại minh tinh! Anh có thể chụp với tôi một bức hình không, tôi muốn khoe cho con gái mình xem!”

“Anh nghĩ anh ta là ai?” Khúc Mịch chỉ vào Luru Tuấn.

Tài xế ngắm Luru Tuấn một hồi, rồi nói ra tên một diễn viên không mấy nổi tiếng: “Các anh đi Cục cảnh sát có phải để phối hợp điều tra? Là vụ án Jenny sao? Tôi nói cho các anh biết, ngày hôm đó tôi cũng chờ cô ta đó!”

“Ờ? Sao anh nhận ra cô ta? Sẽ không nhìn lầm chứ?” Khúc Mịch truy hỏi.

“Con mắt này của tôi độc lắm. Nhìn một lần là nhớ kỹ, những diễn viên cho dù hóa trang đến mức nào tôi cũng nhận ra!” Tài xế hớn hơ: “Hơn nữa tối hôm ấy Jenny còn ngồi bên cạnh tôi, dùng điện thoại coi tin tức giải trí. Trên đó đang phát đoạn băng cô ta trả lời phỏng vấn, cách ăn mặc đều giống nhau như đúc!”

“Vì vậy anh không hề do dự mà cho rằng cô ta chính là Jenny?” Luru Tuấn tựa hồ đã rõ mục đích của Khúc Mịch.

“Cô ta đúng là Jenny!” Tài xế khẳng khái: “Lúc đó tôi xin chụp ảnh cùng, cô ta kêu không tiện. Tôi hỏi cô ta đi công tác ở đâu phải không, cô ta gật đầu. Đồ anh thấy chưa ... Đây không phải là thâm thừa nhận sao?”

“Anh nói lúc đó cô ta đang xem điện thoại di động?” Khúc Mịch chú ý chi tiết này, “Cô ta dùng điện thoại hiệu gì?”

“Là điện thoại Star X, series 9880!” Tài xế lập tức trả lời.

Luru Tuấn nghe xong đầu óc bay lộn: “Đội trưởng Khúc, hình như không đúng! Điện thoại di động của Jenny là mẫu mới nhất của hãng Y, hơn nữa căn cứ theo như khẩu cung của Mã Thoại, hôm đó Jenny để điện thoại ở nhà. Jenny có hai cái di động? Cũng không đúng, Lâm Tuệ nói rõ ràng Jenny chỉ có một cái di động, bên trong là hai sim. Như vậy người phụ nữ cầm điện thoại Star X 9880 là ai?”

“Các anh là cảnh sát?” Tài xế nghe bọn họ nói chuyện liền giật mình hỏi.

Khúc Mịch lệnh cho tài xế ngừng xe, thanh toán tiền: “Thế nào? Lúc này còn nghĩ chúng tôi là mình tinh sao?” Sau đó mở cửa xuống xe.

Tài xế nhất thời choáng váng, Lưu Tuấn cười ha hả, chạy đuổi theo Khúc Mịch.

“Đội trưởng Khúc, anh thật quá anh tuấn!” Về mặt cậu ta ngập tràn sự sùng bái: “Có phải anh đã sớm đoán ra người phụ nữ giả dạng Jenny ra khỏi hoa viên Kim Đế không? Cô ta có ý ở trên xe taxi xem video để gây ra ảo giác cho anh tài xế, biến anh ta thành nhân chứng cho cô ta. Vậy chiếc vali bằng da đó có phải là từ cung của Jenny không? Vậy rốt cục cô ta đã đi đâu?”

“Phía Lục Ly sẽ điều tra hướng đi của người phụ nữ kia. Còn một việc chúng ta phải đi làm!” Khúc Mịch đột nhiên ngừng lại, Lưu Tuấn đang đi phía sau khựng lại bất ngờ, thiếu chút nữa đụng trúng lưng Khúc Mịch.

Lưu Tuấn ngẩng đầu nhìn, là một tòa nhà, phía trước có hàng chữ ‘Khách sạn Duyệt Lai’.

“Đội trưởng Khúc! Chúng ta đến đây làm gì?” Cậu ta biết lễ phục của Jenny bị mất ở đây, sau đó được mặc trên người Đường Ninh.

Khúc Mịch nhìn bảng hiệu khách sạn không nhúc nhích, tựa như chìm vào suy nghĩ. Sự việc bắt đầu từ đây, lấy đây làm trung tâm. Nơi này so với hung thủ mà nói là lựa chọn ngẫu nhiên hay còn có thâm ý khác?

Anh ngẩng đầu tiến vào bên trong, không dùng thang máy mà di chuyển theo hướng thang bộ, dọc theo cầu thang lên lầu.

Trông thấy Khúc Mịch đứng nhìn thùng rác ở lầu một, Lưu Tuấn càng thêm nghi hoặc.

“Đây chính là nơi lần đầu tiên hung thủ gặp Đường Ninh”, Khúc Mịch lên tiếng. “Lúc đó Đường Ninh suýt bị cưỡng hiếp. Cô ta hốt hoảng chạy ra, thấy thang máy chưa lên nên chạy thoát bằng cầu thang bộ. Khi chạy mệt, cô ta ngồi xuống nghỉ ngơi, hung thủ xuất hiện. Không! Hung thủ chắc là ở đây hút thuốc rồi đột nhiên Đường Ninh xông vào. Câu nói xem, tại sao hung thủ lại ở đây?”

“Nơi đây yên tĩnh! Khách sạn, nhà hàng bên trong đầy người, hẳn một môi, muốn nghỉ ngơi, muốn tìm một nơi vắng người, miễn là không để cấp trên trông thấy khiến trách!” Lưu Tuấn nói một mạch không suy nghĩ.

Cặp mắt Khúc Mịch sáng lên. Đúng! Anh luôn đặt nghi ngờ đối với khách đến khách sạn ... Lê nào chính là nhân viên khách sạn!

Anh lập tức tìm đến quản lý khách sạn, yêu cầu cung cấp danh sách công nhân viên, đặc biệt là các nhân viên quản lý cấp cao.

Không lâu sau đó một phân tư liệu đã có trên tay Khúc Mịch. Bài trừ đối tượng nằm trong độ tuổi từ ba mươi đến bốn mươi tuổi, chưa kết hôn, có bằng cấp nhất định, chỉ còn lại ba người phù hợp.

Khúc Mịch nhanh chóng yêu cầu quản lý liên lạc với ba người này. Sau khi gặp mặt bọn họ, anh có chút thất vọng. Đơn giản hỏi vài ba câu, quả nhiên chẳng ai có động cơ và thời gian gây án.

“Tất cả mọi người làm việc ở khách sạn đều nằm trong danh sách rồi chứ?” Khúc Mịch muốn xác nhận thêm một lần nữa.

“Vâng!” Người quản lý gật đầu, rồi sau đó dường như nhớ ra được chuyện gì, “À ... còn có con trai của chủ tịch chúng tôi. Tuy nhiên, cậu ta rất ít khi xuất hiện, quanh năm suốt tháng chẳng thấy mặt được vài ba lần!”

À!!! Tâm Khúc Mịch khẽ động.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75: Phân Công Điều Tra

Quản lý khách sạn nhắc đến con trai của chủ tịch khiến tâm Khúc Mịch khẽ động, có cái gì đó muốn bộc phát.

“Tôi muốn gặp anh ta một lần!” Khúc Mịch yêu cầu.

Quản lý ngần ngại lên tiếng: “Anh cảnh sát! Chuyện này e rằng tôi không thể trợ giúp. Vì tôi không có số điện thoại của Lãnh tổng nên không thể liên lạc được!”

“Khách sạn có chuyện gì thì làm sao?”

“Khách sạn do tôi toàn quyền phụ trách, tiền lương của tôi trích từ phần lãi trong doanh thu khách sạn, vì vậy tôi không dám làm qua loa. Từ ngày chủ tịch di cư ra nước ngoài, ba khách sạn và một vài bất động sản giao lại cho Lãnh tổng. Cả đời này anh ta cũng chẳng phải lo cơm áo. Văn phòng tổng giám đốc trên lầu chỉ đón tôi hai lần: lần đầu tiên là thời điểm tôi ký hợp đồng, lần thứ hai là cách đây không lâu.”

“Ồ! Cách đây không lâu là khi nào?” Khúc Mịch truy hỏi.

“Chuyện này thì tôi nhớ rất rõ, chính là hôm có buổi dạ hội. Tôi vốn nghĩ rằng khó khăn lắm Lãnh tổng mới đến một chuyến nên muốn báo cáo công việc của tôi, nhưng ngày hôm ấy quá nhiều khách khứa, nên tôi không rảnh. Chờ đến khi tôi hết việc Lãnh tổng cũng đi rồi!”

“Mở phòng làm việc của tổng giám đốc Lãnh, tôi muốn kiểm tra một chút!” Trông thấy bộ dạng khó khăn của quản lý, anh bèn tiếp lời: “Đây là cánh sát đang phá án, anh nhất định phải phối hợp.”

“Được!” Quản lý đành gật đầu đồng ý.

Lập tức Khúc Mịch rõ ràng tại sao anh ta lại dễ dàng đồng ý.

Văn phòng rất lớn và rất ... trống trải. Không gian bằng ba gian phòng gộp lại, bên trong chỉ có duy nhất một chiếc bàn giám đốc dài, một cái ghế và một giá sách.

Trên mặt bàn chẳng có gì ngoài hộp đựng bút, ngay cả khung ảnh cũng không thấy.

Đây là tính cách đặc biệt, là người khép kín! Khúc Mịch đưa ra nhận xét.

Trong phòng làm việc đều không có lấy một hạt bụi, mùi hương tươi mới, khẳng định là luôn được quét dọn. Đây cánh cửa nhỏ, có một cái giường, drap giường màu trắng, nửa điểm nhăn nhoe cũng không. Trang thiết bị phòng vệ sinh vẫn là màu trắng, sạch sẽ.

“Lãnh tổng là người đặc biệt sạch sẽ và thanh tịnh, vì vậy mỗi ngày tôi đều cho người đến quét tước phòng ốc phòng trừ trường hợp Lãnh tổng đột nhiên đến!” Quản lý giải thích, “Tôi nhớ rất rõ ngày tôi đến ký hợp đồng Lãnh tổng không cần dặn chuyện công việc, duy nhất chỉ có chi thị này.”

Có bệnh thích sạch sẽ, dù chỉ là hạt bụi nhỏ cũng không chịu được.

“Anh có biết gì về Lãnh tổng không?” Trên kệ sách, thượng vàng hạ cám loại nào cũng có, Khúc Mịch lướt qua tựa đề, phát hiện thể loại bao gồm: Y học, tâm lý, mỹ học, còn có một bộ truyện Sherlock Holmes.

Khúc Mịch vừa hỏi, vừa lấy tay rút một quyển sách.

“Chuyện về Lãnh tổng tôi không hiểu rõ, nhưng chuyện trong nhà chủ tịch thì có nghe một vài tin đồn. Hơn nữa, tin này chẳng coi là bí mật, trong ngành này, ai cũng từng nghe được chuyện này!” Vì không có bí mật nên quản lý mới nói ra.

Tập đoàn Lãnh thị kinh doanh trên nhiều lĩnh vực, từ nhà hàng, khách sạn đến các trung tâm giải trí. Chủ tịch Lãnh Văn Hải dùng thời gian suốt bốn mươi năm trời xây dựng một đế chế thương mại riêng. Đáng tiếc, sự nghiệp thành công nhưng đời sống gia đình lại không hoàn mỹ. Vợ của ông ta sau khi sinh Lãnh Thác thì thân thể không khỏe, năm Lãnh Thác mười lăm tuổi thì bà ta qua đời.

Sau đó Lãnh Văn Hải cưới thêm vợ lẽ, không ngờ một năm sau cũng lâm bệnh, từ trần. Đến lúc này dấy lên tin đồn Lãnh Văn Hải mệnh khắc thê. Sau lần đó, quả nhiên ông ta không tái giá, thế nhưng một năm trước, đột nhiên có phóng viên tuồn ra tin tức ông ta có bạn gái, hai người còn sinh được một trai một gái, con trai được mười chín, con gái cũng được mười sáu.

Tin tức bị Lãnh Văn Hải ém nhẹm, tất cả chỉ còn là lời đồn đãi bên lề.

Có người nói ông ta rất thương bạn gái, vì mệnh ‘Khắc thê’ nên không dám kết hôn, tuy nhiên phần lớn tài sản đều đứng tên người bạn gái và hai đứa con không nằm ngoài giá thú.

Nửa năm trước, ông ta chuyển toàn bộ sự nghiệp ra nước ngoài phát triển, kết thúc chuyện làm ăn tại quốc nội, chỉ để lại ba khách sạn cho người con lớn là Lãnh Thác. Còn ông ta đưa bạn gái và hai đứa con di dân qua Canada, từ đó không thấy trở về.

Có người bắt bình dùm cho Lãnh Thác, rõ ràng là con của vợ cả nhưng cuối cùng lại bị vứt bỏ. Anh ta sống ở trong nước, chuyện làm ăn ở nước ngoài sớm muộn cũng rơi vào tay hai người em trai, em gái. Tuy rằng cơm áo chẳng lo, nhưng thời này ai lại chê ít tiền? Huống hồ chi tiền chi là nhỏ, con giận này mới là lớn.

Cũng có người nói tính tình Lãnh Thác hướng nội, không quen giao tiếp với mọi người, chuyện làm ăn chẳng mấy chốc cũng đóng cửa. Hơn nữa, anh ta cũng muốn ở lại chăm lo phần mộ cho mẹ, không muốn rời khỏi nơi này.

Lại cũng có lời đồn nói tính Lãnh Văn Hải độc tài, bạo lực, từ trước đến giờ đều không thích người con cả Lãnh Thác lạnh lùng, quái gở. Ông ta chịu để lại ba khách sạn và bất động sản trong nước cho anh ta đã là có tình có nghĩa.

Tin đồn là thế, cái gì cũng có, có điều chân tướng của câu chuyện chỉ có người trong cuộc mới hiểu rõ.

“Lãnh Thác hút thuốc chứ?” Khúc Mịch đột nhiên hỏi một câu không hợp với chủ đề câu chuyện.

Người quản lý ngăn người, sau đó lắc đầu: “Tôi không biết, tôi chưa từng thấy!”

“Anh nói vợ của Lãnh Văn Hải qua đời hai mươi năm trước?” Khúc Mịch trầm chiêu.

Quản lý gật gù, Khúc Mịch suy nghĩ một chút, rồi yêu cầu anh ta miêu tả ngoại hình của Lãnh Thác.

“Lãnh tổng cao khoảng một mét tám, người hơi gầy, ngũ quan rất đẹp. Anh ta không thích người, ánh mắt phảng phất u buồn, khá giống minh tinh Hong Kong Lương Triều Vĩ. Anh ta cũng là người đơn giản, chỉ chạy chiếc xe Morgan cổ, tuy nhiên thực chất giá cả cao kinh người!”

“Morgan?” Khúc Mịch lặp lại, “Ở thành phố Nam Giang, người chạy xe Morgan không nhiều!”

“Đúng, đều là được xướng ô-tô nước ngoài đặc biệt thiết kế riêng, giá cả cao kinh người, thủ tục hải quan cũng không dễ dàng. Người biết tiếng nhưng ít tiền không mua nổi, giới có tiền thì chẳng ai biết nhiều, không giống như BMW, Audi, Lamborghini, phụ nữ trẻ con cũng biết.”

Ngoại trừ xe và ngoại hình Lãnh Thác, còn lại quản lý khách sạn không biết chuyện gì hết.

Rời khỏi khách sạn Duyệt Lai, Khúc Mịch lại đến thư viện thành phố, qua đó mượn đọc tờ báo và tạp chí cách đây hai mươi năm.

“Cậu tra nửa cuối năm, tôi tra nửa đầu năm, tìm các thông tin có liên quan đến tin tức nhà họ Lãnh!” Khúc Mịch ra lệnh.

Lưu Tuấn nghe chỉ thị vội vàng bắt đầu, cậu ta tra tìm theo trình tự thời gian, khi nào thấy tin về nhà họ Lãnh thì bỏ qua một bên.

Hai người bận rộn đến tận tối, mãi cho đến khi thư viện chuẩn bị đóng cửa mới tìm xong. Lưu Tuấn chụp lại tất cả các tin tức đã chất lọc, sau đó hai người về Cục.

Phía bên Lục Ly chạy ngược chạy xuôi cả ngày, cũng có chút tiến triển. Lục Ly cẩn thận nghiên cứu khẩu cung của Lâm Tuệ, phát hiện tìm ra được phương hướng điều tra.

Nếu Jenny thường xuất ngoại cùng bạn trai, như vậy sẽ điều tra bên Cục xuất nhập cảnh. Quả nhiên điều tra được mấy ngày trước từng đi đảo Bali.

Đảo Bali là nơi hẹn hò, là nơi vợ chồng mới cưới hưởng tuần trăng mật. Cô ta đi một mình, không mang theo trợ lý và quản lý.

Lục Ly gọi đến các khách sạn trên đảo Bali nhưng không ai chịu tiết lộ tin tức của khách. Khi anh ta xưng mình là cảnh sát hình sự còn bị người ta cho rằng là tên lừa đảo, không chịu phối hợp.

“Đội trưởng Khúc! Theo tôi cần phái người đi đảo Bali một chuyến, nhất định sẽ điều tra ra được thân phận người đàn ông kia!”

Khúc Mịch đang nghiên cứu những tin tức vừa tìm được, nghe thấy thế liền ngẩng đầu lên: “Anh tính phái ai đi?”

Đúng rồi, phái ai đi đây? Đi đảo Bali phải làm hộ chiếu, mấy người bọn họ ai cũng chưa có, cần thời gian để làm. Hơn nữa đội hình sự đang thiếu người, cho cảnh sát khác đi thì không ổn.

“Nếu không ... tôi đi, tôi có hộ chiếu!” Kha Mẫn đột nhiên lên tiếng: “Vừa khớp Triệu Xuyên dự tính đi Bali khảo sát, tôi đi theo một chuyến, có người điều tra, lại không cần bỏ phí công tác. Nếu như có chuyện gì, tôi liền gọi điện thoại về.”

Kha Mẫn cũng không có việc, cô ta đi là ổn!

“Được!” Khúc Mịch đồng ý.

Ngày hôm sau, Kha Mẫn và chồng đi đảo Bali.

Khúc Mịch thu thập tin tức về gia đình nhà họ Lãnh cũng có vài tin, anh liền ghép tất cả thông tin lại với nhau.

Mẹ Lãnh Thác sinh hần thì bị băng huyết, sau khi sanh thì thân thể yếu dần. Năm năm sau, bà ta lại mang thai, đáng tiếc đứa bé sinh non, không giữ được.

Sau vụ này, sức khỏe bà ta càng suy yếu. Tuy rằng nhà họ Lãnh tiền của không thiếu, tất cả đều đổ dồn vào việc trị bệnh cho bà ta, nhưng Lãnh Văn Hải vẫn không thể giữ được vợ mình. Năm Lãnh Thác mười lăm tuổi thì mẹ hần qua đời.

“Cậu xem mấy tấm hình này có dị thường gì?” Khúc Mịch chỉ vào bức ảnh tang lễ của nhà họ Lãnh, lên tiếng hỏi Lưu Tuấn.

Lưu Tuấn nhìn tỉ mỉ, một lúc lâu sau cậu ta mới lên tiếng, ngũ khí có chút do dự: “Đây là bức hình năm Lãnh Thác mười lăm tuổi, trên lý thuyết, cậu ta là người hiểu chuyện. Mất mẹ vốn là một việc cực kỳ đau khổ. Nhưng trong hình gương mặt của anh ta không chút cảm xúc, thần thờ. Trên một tấm hình khác chụp được gò má cậu ta, khỏe mắt hướng lên trên, nếu suy nghĩ một cách thận trọng, dường như đang mỉm cười. Một đứa con vừa mất đi mẹ, có chuyện gì khiến hần có thể nở nụ cười? Đây là chuyện không bình thường!”

“Biến đổi tâm lý thường được hình thành khi thơ ấu hoặc là thời kỳ trưởng thành.” Khúc Mịch nói, “Trong gia đình hần nhất định từng chịu một sự biến

động rất lớn, hoặc từ nhỏ lớn lên trong môi trường ảnh hưởng đến thế giới quan và nhân sinh quan. Trong lòng hần căn bản cũng không ý thức được mình bất thường, vì vậy sẽ không tự khống chế, biểu lộ tâm tình chân thực.”

“Nghĩa trang Tàng Long, chúng ta đi qua đó xem!” Trên bức ảnh có ghi rõ địa chỉ này.

Hai người chạy đến nghĩa trang Tàng Long, tìm nhân viên quản lý. Vợ của Lãnh Văn Hải nằm trong khu vực có địa thế tốt nhất, chi phí quản lý cao nhất.

Theo như nhân viên quản lý ở đó, hai mươi năm qua nhà họ Lãnh chưa từng có ai đến cúng tế. Nghe nói Lãnh Văn Hải thanh toán một lần chi phí quản lý năm mươi năm, ông ta không khỏi suy tư đúng là người làm tiền có khác.

“Từ trước đến nay chưa từng có ai đến sao?” Khúc Mịch chau mày.

“Tôi làm việc ở đây hai mươi lăm năm nên biết rõ rõ ràng ràng. Người nhà họ Lãnh không đến, người nhà họ Lý đến hai lần rồi cả gia đình di dân, nên từ đó không có ai đến nữa.” Vợ Lãnh Văn Hải mang họ Lý, người nhà họ Lý ắt hẳn là bên gia đình bà ta: “Haizza! Có tiền thì sao? Chết rồi chẳng còn ai tưởng nhớ!”

“Không phải bà ta có con trai sao?” Lưu Tuấn cố ý hỏi.

“Đúng! Mấy người có tiền là nuông chiều con cái, đến mức không còn tính người!” Ông ta nhớ lại: “Tôi ở đây hai mươi lăm năm, xem qua biết bao lần tiễn biệt, chưa từng gặp đứa con nào không dập đầu trước linh cữu mẹ! Mặc dù lúc còn sống chẳng có chút hiếu thuận, nhưng chết thì cũng phải ra dáng một chút chứ! Đứa bé đó khi ấy cũng đâu còn nhỏ, còn cao hơn tôi một cái đầu, thế mà lại chẳng hiếu chuyện!” Ông ta vừa lắc đầu vừa cảm thán.

“Ồ? Tin này lớn như vậy, sau không thấy đăng báo?” Lưu Tuấn tiếp tục dò hỏi.

“Lãnh gia là nhà nào chứ? Dám đề tin tức đó lên báo sao?” Nhân viên quản lý nở nụ cười, “Tất cả những phóng viên có mặt tại đây hôm đó đều bị bịt miệng. Không nói gạt các anh, tôi cũng được một số tiền nhỏ. Hai mươi năm trôi qua, đâu còn ai chú ý đến chuyện này. Anh cảnh sát ... Anh hỏi chuyện này làm gì? Có phải con trai nhà họ Lãnh xảy ra chuyện?”

“Tại sao ông lại hỏi như vậy? Nhà họ Lãnh sản nghiệp lớn như vậy, phóng viên mà còn có thể dàn xếp thì có thể xảy ra được chuyện gì!” Khúc Mịch cao thâm khó dò.

Ông ta gật gù: “Cũng có lý! Nhưng đứa con trai nhà họ Lãnh có cái gì đó khác khác. Khi Lãnh Văn Hải ấn đầu nó quỳ xuống, nó lại lén lút nở nụ cười. Trong nháy mắt nó cúi đầu, tôi rõ ràng thấy khoe miệng nó nhếch lên cười ... Nụ cười có phần ... Quý dị! Đợi đến khi ngẩng đầu, nó lại khôi phục về mặt bình thường. Bây giờ nghĩ lại tôi vẫn còn cảm giác rờn rợn. Không hiểu sao tôi luôn cảm thấy nó sớm muộn cũng có chuyện. Chắc tôi suy nghĩ lung tung thôi. Hai mươi năm trôi qua rồi, sóng yên biển lặng! Anh cảnh sát, chắc chắn là không có việc gì chứ?”

Tính tò mò của ông ta thật lớn, nhưng nhờ vậy ông ta mới phát hiện được biến hóa rất nhỏ trên gương mặt Lãnh Thác.

Khúc Mịch và Lưu Tuấn lên xe rồi đi, trên xe Lưu Tuấn hỏi: “Đội trưởng Khúc, tên Lãnh Thác rõ ràng không bình thường, hẳn có thể là sát thủ biến thái giết người liên hoàn?”

“Tất cả đều không có chứng cứ, bây giờ kết luận có hơi sớm!” Ngón tay Khúc Mịch gõ gõ trên tay lái, không biết đang suy nghĩ chuyện gì: “Tra địa chỉ nhà họ Lãnh, tôi nghĩ tôi phải đến đó một chuyến!”

Nhà họ Lãnh có vài ba địa chỉ: Một biệt thự cạnh biển, một căn hộ trên phố trung tâm, và biệt thự nghỉ dưỡng ngoại thành.

“Đi ngoại thành!” Xem qua ba địa chỉ Khúc Mịch đã biết nên tìm Lãnh Thác ở đâu.

Biệt thự nghỉ dưỡng của nhà họ Lãnh khá xa, nhưng phong cảnh cực kỳ mỹ lệ, sườn núi, cảnh biển, ‘Thái cực đông ly hạ, du nhiên kiến nam sơn’*, đúng là mang đậm mùi vị ẩn cư.

*Hái cúc dưới rào đồng, thông thả ngắm núi nam

Cách qua một cánh đồng hoa cải lớn, một căn biệt thự ba tầng xuất hiện trước mắt họ. Trên đường đến đây, cách nhau cả hai ba cây số cũng không trông thấy những hộ gia đình khác. Rất thanh tịnh.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Phân Công Điều Tra

Quản lý khách sạn nhắc đến con trai của chủ tịch khiến tâm Khúc Mịch khẽ động, có cái gì đó muốn bộc phát.

“Tôi muốn gặp anh ta một lần!” Khúc Mịch yêu cầu.

Quản lý ngần ngại lên tiếng: “Anh cảnh sát! Chuyện này e rằng tôi không thể trợ giúp. Vì tôi không có số điện thoại của Lãnh tổng nên không thể liên lạc được!”

“Khách sạn có chuyện gì thì làm sao?”

“Khách sạn do tôi toàn quyền phụ trách, tiền lương của tôi trích từ phần lãi trong doanh thu khách sạn, vì vậy tôi không dám làm qua loa. Từ ngày chủ tịch di cư ra nước ngoài, ba khách sạn và một vài bất động sản giao lại cho Lãnh tổng. Cả đời này anh ta cũng chẳng phải lo cơm áo. Văn phòng tổng giám đốc trên lầu chỉ đón tôi hai lần: lần đầu tiên là thời điểm tôi ký hợp đồng, lần thứ hai là cách đây không lâu.”

“Ồ! Cách đây không lâu là khi nào?” Khúc Mịch truy hỏi.

“Chuyện này thì tôi nhớ rất rõ, chính là hôm có buổi dạ hội. Tôi vốn nghĩ rằng khó khăn lắm Lãnh tổng mới đến một chuyến nên muốn báo cáo công việc của tôi, nhưng ngày hôm ấy quá nhiều khách khứa, nên tôi không rảnh. Chờ đến khi tôi hết việc Lãnh tổng cũng đi rồi!”

“Mở phòng làm việc của tổng giám đốc Lãnh, tôi muốn kiểm tra một chút!” Trông thấy bộ dạng khó khăn của quản lý, anh bèn tiếp lời: “Đây là cảnh sát đang phá án, anh nhất định phải phối hợp.”

“Được!” Quản lý đành gật đầu đồng ý.

Lập tức Khúc Mịch rõ ràng tại sao anh ta lại dễ dàng đồng ý.

Văn phòng rất lớn và rất ... trống trải. Không gian bằng ba gian phòng gộp lại, bên trong chỉ có duy nhất một chiếc bàn giám đốc dài, một cái ghế và một giá sách.

Trên mặt bàn chẳng có gì ngoài hộp đựng bút, ngay cả khung ảnh cũng không thấy.

Đây là tính cách đặc biệt, là người khép kín! Khúc Mịch đưa ra nhận xét.

Trong phòng làm việc đều không có lấy một hạt bụi, mùi hương tươi mới, khẳng định là luôn được quét dọn. Đây cánh cửa nhỏ, có một cái giường, drap giường màu trắng, nửa điểm nhăn nhoe cũng không. Trang thiết bị phòng vệ sinh vẫn là màu trắng, sạch sẽ.

“Lãnh tổng là người đặc biệt sạch sẽ và thanh tịnh, vì vậy mỗi ngày tôi đều cho người đến quét tước phòng ốc phòng trừ trường hợp Lãnh tổng đột nhiên đến!” Quản lý giải thích, “Tôi nhớ rất rõ ngày tôi đến ký hợp đồng Lãnh tổng không cần dặn chuyện công việc, duy nhất chỉ có chỉ thị này.”

Có bệnh thích sạch sẽ, dù chỉ là hạt bụi nhỏ cũng không chịu được.

“Anh có biết gì về Lãnh tổng không?” Trên kệ sách, thượng vàng hạ cám loại nào cũng có, Khúc Mịch lướt qua tựa đề, phát hiện thể loại bao gồm: Y học, tâm lý, mỹ học, còn có một bộ truyện Sherlock Holmes.

Khúc Mịch vừa hỏi, vừa lấy tay rút một quyển sách.

“Chuyện về Lãnh tổng tôi không hiểu rõ, nhưng chuyện trong nhà chủ tịch thì có nghe một vài tin đồn. Hơn nữa, tin này chẳng coi là bí mật, trong ngành này, ai cũng từng nghe được chuyện này!” Vì không có bí mật nên quản lý mới nói ra.

Tập đoàn Lãnh thị kinh doanh trên nhiều lĩnh vực, từ nhà hàng, khách sạn đến các trung tâm giải trí. Chủ tịch Lãnh Văn Hải dùng thời gian suốt bốn mươi năm trời xây dựng một đế chế thương mại riêng. Đáng tiếc, sự nghiệp thành công nhưng đời sống gia đình lại không hoàn mỹ. Vợ của ông ta sau khi sinh Lãnh Thác thì thân thể không khỏe, năm Lãnh Thác mười lăm tuổi thì bà ta qua đời.

Sau đó Lãnh Văn Hải cưới thêm vợ lẽ, không ngờ một năm sau cũng lâm bệnh, từ trần. Đến lúc này dấy lên tin đồn Lãnh Văn Hải mệnh khác thể. Sau lần đó, quả nhiên ông ta không tái giá, thế nhưng một năm trước, đột nhiên có phóng viên tuôn ra tin tức ông ta có bạn gái, hai người còn sinh được một trai một gái, con trai được mười chín, con gái cũng được mười sáu.

Tin tức bị Lãnh Văn Hải ém nhem, tất cả chỉ còn là lời đồn đãi bên lề.

Có người nói ông ta rất thương bạn gái, vì mệnh ‘Khắc thể’ nên không dám kết hôn, tuy nhiên phần lớn tài sản đều đứng tên người bạn gái và hai đứa con không nằm ngoài giá thú.

Nửa năm trước, ông ta chuyển toàn bộ sự nghiệp ra nước ngoài phát triển, kết thúc chuyện làm ăn tại quốc nội, chỉ để lại ba khách sạn cho người con lớn là Lãnh Thác. Còn ông ta đưa bạn gái và hai đứa con di dân qua Canada, từ đó không thấy trở về.

Có người bắt bình dùm cho Lãnh Thác, rõ ràng là con của vợ cả nhưng cuối cùng lại bị vứt bỏ. Anh ta sống ở trong nước, chuyện làm ăn ở nước ngoài sớm muộn cũng rơi vào tay hai người em trai, em gái. Tuy rằng cơm áo chẳng lo, nhưng thời này ai lại chê ít tiền? Huống hồ chỉ tiền chi là nhỏ, con giận này mới là lớn.

Cũng có người nói tính tình Lãnh Thác hướng nội, không quen giao tiếp với mọi người, chuyện làm ăn chẳng mấy chốc cũng đóng cửa. Hơn nữa, anh ta cũng muốn ở lại chăm lo phần mộ cho mẹ, không muốn rời khỏi nơi này.

Lại cũng có lời đồn nói tính Lãnh Văn Hải độc tài, bạo lực, từ trước đến giờ đều không thích người con cả Lãnh Thác lạnh lùng, quái gở. Ông ta chịu để lại ba khách sạn và bất động sản trong nước cho anh ta đã là có tình có nghĩa.

Tin đồn là thế, cái gì cũng có, có điều chân tướng của câu chuyện chỉ có người trong cuộc mới hiểu rõ.

“Lãnh Thác hút thuốc chứ?” Khúc Mịch đột nhiên hỏi một câu không hợp với chủ đề câu chuyện.

Người quản lý ngẩn người, sau đó lắc đầu: “Tôi không biết, tôi chưa từng thấy!”

“Anh nói vợ của Lãnh Văn Hải qua đời hai mươi năm trước?” Khúc Mịch đâm chiêu.

Quản lý gật gù, Khúc Mịch suy nghĩ một chút, rồi yêu cầu anh ta miêu tả ngoại hình của Lãnh Thác.

“Lãnh tổng cao khoảng một mét tám, người hơi gầy, ngũ quan rất đẹp. Anh ta không thích người, ánh mắt phảng phất u buồn, khá giống minh tinh Hong Kong Lương Triều Vĩ. Anh ta cũng là người đơn giản, chỉ chạy chiếc xe Morgan cổ, tuy nhiên thực chất giá cả cao kinh người!”

“Morgan?” Khúc Mịch lặp lại, “Ở thành phố Nam Giang, người chạy xe Morgan không nhiều!”

“Đúng, đều là được xường ô-tô nước ngoài đặc biệt thiết kế riêng, giá cả cao kinh người, thủ tục hải quan cũng không dễ dàng. Người biết tiếng nhưng ít tiền không mua nổi, giới có tiền thì chẳng ai biết nhiều, không giống như BMW, Audi, Lamborghini, phụ nữ trẻ con cũng biết.”

Ngoại trừ xe và ngoại hình Lãnh Thác, còn lại quản lý khách sạn không biết chuyện gì hết.

Rời khỏi khách sạn Duyệt Lai, Khúc Mịch lại đến thư viện thành phố, qua đó mượn đọc tờ báo và tạp chí cách đây hai mươi năm.

“Cậu tra nửa cuối năm, tôi tra nửa đầu năm, tìm các thông tin có liên quan đến tin tức nhà họ Lãnh!” Khúc Mịch ra lệnh.

Lưu Tuấn nghe chỉ thị vội vàng bắt đầu, cậu ta tra tìm theo trình tự thời gian, khi nào thấy tin về nhà họ Lãnh thì bỏ qua một bên.

Hai người bận rộn đến tận tối, mãi cho đến khi thư viện chuẩn bị đóng cửa mới tìm xong, Lưu Tuấn chụp lại tất cả các tin tức đã chất lọc, sau đó hai người về Cục.

Phía bên Lục Ly chạy ngược chạy xuôi cả ngày, cũng có chút tiến triển. Lục Ly cẩn thận nghiên cứu khẩu cung của Lâm Tuệ, phát hiện tìm ra được phương hướng điều tra.

Nếu Jenny thường xuất ngoại cùng bạn trai, như vậy sẽ điều tra bên Cục xuất nhập cảnh. Quả nhiên điều tra được mấy ngày trước từng đi đảo Bali.

Đảo Bali là nơi hẹn hò, là nơi vợ chồng mới cưới hưởng tuần trăng mật. Cô ta đi một mình, không mang theo trợ lý và quản lý.

Lục Ly gọi đến các khách sạn trên đảo Bali nhưng không ai chịu tiết lộ tin tức của khách. Khi anh ta xưng mình là cảnh sát hình sự còn bị người ta cho rằng là tên lừa đảo, không chịu phối hợp.

“Đội trưởng Khúc! Theo tôi cần phái người đi đảo Bali một chuyến, nhất định sẽ điều tra ra được thân phận người đàn ông kia!”

Khúc Mịch đang nghiên cứu những tin tức vừa tìm được, nghe thấy thế liền ngẩng đầu lên: “Anh tính phái ai đi?”

Đúng rồi, phái ai đi đây? Đi đảo Bali phải làm hộ chiếu, mấy người bọn họ ai cũng chưa có, cần thời gian để làm. Hơn nữa đội hình sự đang thiếu người, cho cảnh sát khác đi thì không ổn.

“Nếu không ... tôi đi, tôi có hộ chiếu!” Kha Mẫn đột nhiên lên tiếng: “Vừa khốp Triệu Xuyên dự tính đi Bali khảo sát, tôi đi theo một chuyến, có người điều tra, lại không cần bỏ phí công tác. Nếu như có chuyện gì, tôi liền gọi điện thoại về.”

Kha Mẫn cũng không có việc, cô ta đi là ổn!

“Được!” Khúc Mịch đồng ý.

Ngày hôm sau, Kha Mẫn và chồng đi đảo Bali.

Khúc Mịch thu thập tin tức về gia đình nhà họ Lãnh cũng có vài tin, anh liền ghép tất cả thông tin lại với nhau.

Mẹ Lãnh Thác sinh hấn thì bị băng huyết, sau khi sanh thì thân thể yếu dần. Năm năm sau, bà ta lại mang thai, đáng tiếc đứa bé sinh non, không giữ được.

Sau vụ này, sức khỏe bà ta càng suy yếu. Tuy rằng nhà họ Lãnh tiền của không thiếu, tất cả đều đổ dồn vào việc trị bệnh cho bà ta, nhưng Lãnh Văn Hải vẫn không thể giữ được vợ mình. Năm Lãnh Thác mười lăm tuổi thì mẹ hấn qua đời.

“Cậu xem mấy tấm hình này có dị thường gì?” Khúc Mịch chỉ vào bức ảnh tang lễ của nhà họ Lãnh, lên tiếng hỏi Lưu Tuấn.

Lưu Tuấn nhìn tỉ mỉ, một lúc lâu sau cậu ta mới lên tiếng, ngữ khí có chút do dự: “Đây là bức hình năm Lãnh Thác mười lăm tuổi, trên lý thuyết, cậu ta là người hiểu chuyện. Mất mẹ vốn là một việc cực kỳ đau khổ. Nhưng trong hình gương mặt của anh ta không chút cảm xúc, thần thờ. Trên một tấm hình khác chụp được gò má cậu ta, khỏe mắt hướng lên trên, nếu suy nghĩ một cách thận trọng, dường như đang mỉm cười. Một đứa con vừa mất đi mẹ, có chuyện gì khiến hẳn có thể nở nụ cười? Đây là chuyện không bình thường!”

“Biến đổi tâm lý thường được hình thành khi thơ ấu hoặc là thời kỳ trưởng thành.” Khúc Mịch nói, “Trong gia đình hẳn nhất định từng chịu một sự biến động rất lớn, hoặc từ nhỏ lớn lên trong môi trường ảnh hưởng đến thế giới quan và nhân sinh quan. Trong lòng hẳn căn bản cũng không ý thức được mình bất thường, vì vậy sẽ không tự khống chế, biểu lộ tâm tình chân thực.”

“Nghĩa trang Tàng Long, chúng ta đi qua đó xem!” Trên bức ảnh có ghi rõ địa chỉ này.

Hai người chạy đến nghĩa trang Tàng Long, tìm nhân viên quản lý. Vợ của Lãnh Văn Hải nằm trong khu vực có địa thế tốt nhất, chi phí quản lý cao nhất.

Theo như nhân viên quản lý ở đó, hai mươi năm qua nhà họ Lãnh chưa từng có ai đến cúng tế. Nghe nói Lãnh Văn Hải thanh toán một lần chi phí quản lý năm mươi năm, ông ta không khỏi suy tư đúng là người làm tiền có khác.

“Từ trước đến nay chưa từng có ai đến sao?” Khúc Mịch chau mày.

“Tôi làm việc ở đây hai mươi lăm năm nên biết rõ ràng. Người nhà họ Lãnh không đến, người nhà họ Lý đến hai lần rồi cả gia đình di dân, nên từ đó không có ai đến nữa.” Vợ Lãnh Văn Hải mang họ Lý, người nhà họ Lý ắt hẳn là bên gia đình bà ta: “Haizza! Có tiền thì sao? Chết rồi chẳng còn ai tưởng nhớ!”

“Không phải bà ta có con trai sao?” Lưu Tuấn cố ý hỏi.

“Đúng! Mấy người có tiền là nuông chiều con cái, đến mức không còn tính người!” Ông ta nhớ lại: “Tôi ở đây hai mươi lăm năm, xem qua biết bao lần tiền biệt, chưa từng gặp đứa con nào không dập đầu trước linh cữu mẹ! Mặc dù lúc còn sống chẳng có chút hiếu thuận, nhưng chết thì cũng phải ra dáng một chút chứ! Đứa bé đó khi ấy cũng đâu còn nhỏ, còn cao hơn tôi một cái đầu, thế mà lại chẳng hiếu thuận!” Ông ta vừa lắc đầu vừa cảm thán.

“Ồ? Tin này lớn như vậy, sau không thấy đăng báo?” Lưu Tuấn tiếp tục dò hỏi.

“Lãnh gia là nhà nào chứ? Dám để tin tức đó lên báo sao?” Nhân viên quản lý nở nụ cười, “Tất cả những phóng viên có mặt tại đây hôm đó đều bị bịt miệng. Không nói gạt các anh, tôi cũng được một số tiền nhỏ. Hai mươi năm trôi qua, đâu còn ai chú ý đến chuyện này. Anh cảnh sát ... Anh hỏi chuyện này làm gì? Có phải con trai nhà họ Lãnh xảy ra chuyện?”

“Tại sao ông lại hỏi như vậy? Nhà họ Lãnh sản nghiệp lớn như vậy, phóng viên mà còn có thể dàn xếp thì có thể xảy ra được chuyện gì?” Khúc Mịch cao thâm khó dò.

Ông ta gật gù: “Cũng có lý! Nhưng đứa con trai nhà họ Lãnh có cái gì đó khác khác. Khi Lãnh Văn Hải ấn đầu nó quỳ xuống, nó lại lén lút nở nụ cười. Trong nháy mắt nó cúi đầu, tôi rõ ràng thấy khỏe miệng nó nhếch lên cười ... Nụ cười có phần ... Quý dị! Đợi đến khi ngẩng đầu, nó lại khôi phục về mặt bình thường. Bây giờ nghĩ lại tôi vẫn còn cảm giác rờn rợn. Không hiểu sao tôi luôn cảm thấy nó sớm muộn cũng có chuyện. Chắc tôi suy nghĩ lung tung thôi. Hai mươi năm trôi qua rồi, sóng yên biển lặng! Anh cảnh sát, chắc chắn là không có việc gì chứ?”

Tính tò mò của ông ta thật lớn, nhưng nhờ vậy ông ta mới phát hiện được biến hóa rất nhỏ trên gương mặt Lãnh Thác.

Khúc Mịch và Lưu Tuấn lên xe rồi đi, trên xe Lưu Tuấn hỏi: “Đội trưởng Khúc, tên Lãnh Thác rõ ràng không bình thường, hẳn có thể là sát thủ biến thái giết người liên hoàn?”

“Tất cả đều không có chứng cứ, bây giờ kết luận có hơi sớm!” Ngón tay Khúc Mịch gõ gõ trên tay lái, không biết đang suy nghĩ chuyện gì: “Tra địa chỉ nhà họ Lãnh, tôi nghĩ tôi phải đến đó một chuyến!”

Nhà họ Lãnh có vài ba địa chỉ: Một biệt thự cạnh biển, một căn hộ trên phố trung tâm, và biệt thự nghỉ dưỡng ngoại thành.

“Đi ngoại thành!” Xem qua ba địa chỉ Khúc Mịch đã biết nên tìm Lãnh Thác ở đâu.

Biệt thự nghỉ dưỡng của nhà họ Lãnh khá xa, nhưng phong cảnh cực kỳ mỹ lệ, sườn núi, cảnh biển, “Thái cực đông ly hạ, du nhiên kiến nam sơn”*, đúng là mang đậm mùi vị ẩn cư.

*Hải cực dưới rào đồng, thông thả ngắm núi nam

Cách qua một cánh đồng hoa cải lớn, một căn biệt thự ba tầng xuất hiện trước mặt họ. Trên đường đến đây, cách nhau cả hai ba cây số cũng không trông thấy những hộ gia đình khác. Rất thanh tịnh.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 77: Có Manh Mối

Khúc Mịch tìm đến nơi ở của Lãnh Thác phía ngoại ô thành phố, đậu xe ở bên cạnh một ruộng hoa cải, sau đó đi men theo con đường nhỏ tiến về phía trước.

Tòa nhà ba tầng xây theo kiến trúc cổ, cánh cổng lớn màu đen đóng chặt, phía trên cửa chạm khắc hình đầu thú rất lớn.

Khúc Mịch nhẹ nhàng gõ cửa, một lát sau nghe thấy tiếng bước chân từ từ đến gần.

Két két! Cánh cửa lớn mở ra, Khúc Mịch và người đối diện bốn mắt nhìn nhau.

“Nơi đây là nơi ở tư nhân, khước từ tham quan!” Giọng nói đầy lạnh lẽo, nhìn Khúc Mịch cảnh giác.

“Anh Lãnh Thác?” Cao ngạo, quái gở, tâm lý phòng bị cao, người đàn ông trầm ổn, thuần thực, có nét nghệ sĩ, dựa vào những điểm đó Khúc Mịch có thể đoán được thân phận của đối phương.

Hắn nghe Khúc Mịch gọi tên của mình cũng không hề kinh ngạc, trái lại còn nhường đường: “Anh cảnh sát! Mời vào!”

Hắn có thể nhìn ra được thân phận của anh, Khúc Mịch cũng không thấy kỳ lạ. Nếu hắn không thông minh như vậy thì đã không bị tình nghi là kẻ giết người biến thái.

Lưu Tuấn không giấu nổi tò mò: “Làm sao biết chúng tôi là cảnh sát?”

“Tôi ở đây hơn hai mươi năm, ngoại trừ người nhà thì không có ai đến thăm. Chỉ có cảnh sát mới có đủ năng lực tra được thông tin và địa chỉ của tôi.” Về mặt Lãnh Thác đây mĩa mai liếc nhìn cậu ta.

Khúc Mịch đi vào, phát hiện lầu trệt mở cửa lớn, bên hông là chiếc Morgan, cạnh đó bày mấy bộ rễ cây, hình thù khác nhau, tuy nhiên được sắp đặt rất gọn gàng --- Mặc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế nhẹ.

Ngoài ra còn có một bộ dụng cụ điêu khắc và một bộ rễ cây đã chạm khắc khá hoàn chỉnh, nhìn hình dạng là điêu khắc một con rồng cười mây đạp gió.

“Anh Lãnh biết điêu khắc gỗ?” Khúc Mịch xoay người nhìn chăm chăm Lãnh Thác.

“Rễ là nguồn gốc, là vật tốt đẹp nhất. Chúng ẩn sâu dưới lòng đất nên bị mọi người quên lãng.” Lãnh Thác nhìn về phía bộ rễ, ánh mắt sáng lấp lánh, “Tôi chỉ phác họa lại vẻ đẹp tự nhiên của chúng, không được coi là nghệ nhân điêu khắc gỗ.”

“Mọi người quên lãng nó thì thế nào chứ? Mấy chục năm, hay mười mấy năm nữa thôi cũng chỉ là cát bụi.” Ngờ khi Khúc Mịch mĩa mai.

Hắn nghe thấy vậy khẽ chau mày, hình như không thích: “Bụi bặm cũng phân chia tốt xấu, đã từng sáng lạn vẫn sẽ lưu lại vĩnh cửu, những con mắt người phạm trần không thể hiểu được! Anh cảnh sát, các anh có chuyện gì muốn hỏi? Tôi còn có việc bận!” Một câu muốn tiễn khách rõ ràng.

“Không có gì, tôi chỉ muốn hỏi nguyên nhân cái chết thực sự của mẹ anh!” Khúc Mịch theo dõi nét mặt của hắn, phát hiện trong đáy mắt hắn trở nên rất kỳ lạ: có chút xem thường, trào phúng, còn có một tia ... hưng phấn!

“Không! Nói đúng hơn là mẹ kế của anh! Khúc Mịch đột nhiên lên tiếng, “Chuẩn xác hơn nữa là vợ thứ hai của ba anh!”

Hắn bỗng quắc mắt, ngón tay phải khẽ động, nhưng sau đó lập tức trở về như bình thường.

“Anh cảnh sát! Tôi không hiểu anh hỏi vậy có ý gì! Tuy nhiên tôi có quyền từ chối trả lời bất cứ câu hỏi nào của anh, lấy quyền là chủ nhà tôi mời các anh ra ngoài.”

Khúc Mịch liếc nhìn hắn một lúc, sau đó quay người ra cửa. Được nửa đường, anh lại xoay lại nhìn Lãnh Thác cất giọng lạnh lùng: “Chúng ta chưa chắc đã hoàn toàn tạm biệt. Tôi tin chắc lần sau gặp mặt, anh không có quyền từ chối trả lời những vấn đề của tôi!”

Dứt lời Khúc Mịch đi thẳng ra khỏi cửa.

Lưu Tuấn đi theo sau lưng Khúc Mịch, giọng đầy tiếc nuối: “Đội trưởng Khúc, sao nhanh như vậy chúng ta đã về rồi? Tên này tính cách cố chấp, thâm mỹ vạn vẹo, đầu óc thông minh, sống một mình ở nơi hẻo lánh, có xe, có khí chất nghệ sĩ, hoàn toàn phù hợp với đặc thù miêu tả hình dáng hung thủ.”

“Không phải vậy thì sao? Cậu vào bắt người ngay à?” Khúc Mịch hỏi ngược lại.

Lưu Tuấn gãi gãi đầu, vẫn còn tiếc rẻ: “Nếu có chứng cứ là có thể xin lệnh khám xét nhà của hắn. Bên trong nhất định là hiện trường án phát đầu tiên, chắc chắn sẽ có dấu vết lưu lại!”

Khúc Mịch lái xe về nội thành, chưa về đội hình sự đã nhận được điện thoại của Đa Đa.

Kha Mẫn và chồng đi đảo Bali công tác, đưa bé lại ở nhà Dĩ Nhu. Sáng đến chiều đi học, có xe đưa rước nên không ảnh hưởng đến công việc của cô.

Đa Đa lại thích ăn KFC, cô đưa cậu bé đến cửa hàng gần nhà. Khi cô đi rửa tay quay trở lại trông thấy cậu bé đang cười ngặt nghẽo.

“Cháu cười gì vậy?”

“Không có chuyện gì, cháu chỉ nhớ tới một câu chuyện cười!”

Rõ ràng là trả lời cho xong. Không nói thì thôi, bây giờ nội tâm của trẻ em đều rất phức tạp.

“Xin hỏi, chỗ này có ai ngồi không?”

“Không có ...” Dĩ Nhu đột nhiên nghe được một thanh âm quen thuộc, cô ngẩng đầu nhìn, thì ra là Khúc Mịch đang đứng bên cạnh.

“Chú Khúc!” Đa Đa hưng phấn, vừa gọi vừa lôi kéo cánh tay của Khúc Mịch, “Cháu nhớ chú quá!”

“Thật sao? Chú Khúc cũng nhớ Đa Đa!” Khúc Mịch liếc nhìn Dĩ Nhu một chút, trông thấy cô không lên tiếng thì ngồi sát bên cạnh Đa Đa.

“Chú Khúc sao đi tay không đến đây?” Đa Đa lí lắc hỏi: “Mỗi lần mẹ tức giận, ba đều cầm hoa và quà mang về tặng mẹ là mẹ hết giận luôn!”

“Đa Đa ...”

“Di Tăng không tức giận!” Khúc Mịch cắt ngang lời Dĩ Nhu, “Hơn nữa ba và mẹ cháu là hai vợ chồng còn chú và di Tăng chỉ là đồng nghiệp.”

“Đồng nghiệp?” Đa Đa liếc Dĩ Nhu, rồi lại liếc Khúc Mịch, sau đó cúi đầu ăn khoai tây chiên, giọng buồn bã: “Được rồi! Người lớn đều toàn nói dối.”

“Em không để tâm chứ? Đa Đa gọi điện thoại cho tôi, tôi không còn cách đánh phải qua đây, không nên làm tổn thương tâm hồn thơ ngây của trẻ?”

Nghe câu này Dĩ Nhu còn có thể nói được gì, tuy nhiên trong lòng âm thầm mỉa mai --- Anh là ai chứ, là Khúc Mịch, Khúc Mịch từ khi nào biết quan tâm đến người khác vậy?

“Đội trưởng Khúc ăn cơm tối chưa? Ở đây toàn mấy thứ thực phẩm rác rưởi.”

“Không sao tôi ăn rồi!” Chưa dứt lời, thanh âm ừng ực phát ra từ bụng Khúc Mịch.

Dĩ Nhu không nhịn được nở nụ cười, Khúc Mịch ái ngại, ho khan một tiếng.

“Ở đây có cơm cà ri gà, còn có canh.” Đa Đa giọng ma mĩnh, “Chú Khúc cháu đi mua cho chú!”

Nói xong từ trên ghế con nhảy xuống.

“Đừng chạy .... Coi chừng té!” Dĩ Nhu lên tiếng nhắc nhở, ánh mắt dõi theo bóng của cậu bé.

“Pháp y Tăng, về ba bộ từ thi em có ý kiến gì không?” Quay nhìn sót cà chua đỏ đỏ, Khúc Mịch ý thức được đề tài của mình hình như không đúng lúc.

Dĩ Nhu nghiêng đầu: “Đội trưởng Khúc, kết quả kiểm nghiệm ba bộ thi thể tương đồng; tuy nhiên, tử thi thứ ba có một chút khác biệt.”

“Ý em là nội tạng và tử cung?” Khúc Mịch dĩ nhiên biết cô muốn ám chỉ điều gì.

“Đúng!” Dĩ Nhu gật đầu, “Nếu như nói hung thủ muốn bảo tồn cơ thể người chết, vậy tại sao không moi nội tạng Jenny? Một vụ án giết người được coi là giết người liên hoàn không chỉ việc hung thủ liên tiếp gây án mà thủ pháp của hung thủ có độ thống nhất cao, đặc điểm của người bị hại có nét đặc thù tương đồng.”

Dựa theo ba điểm trên cho thấy hung thủ sát hại Jenny dĩ nhiên là một người khác. Thế nhưng, căn cứ vào chứng cứ có được trong cả ba vụ án đều xuất hiện một người phụ nữ kỳ lạ khiến tôi có chút hơi khó hiểu. Trong phương diện trinh sát hình sự, tôi chỉ là nghiệp dư, Đội trưởng Khúc chuyên nghiệp hơn, anh có cao kiến gì không?”

“Em nói nạn nhân Đường Ninh và Nghe Giai có điểm tương đồng là gì?” Khúc Mịch hứng thú hỏi.

Dĩ Nhu không hề do dự trả lời: “Tuổi trẻ, xinh đẹp, thơ ngây thuần khiết, đều là sinh viên đại học.”

“Jenny không ở độ tuổi của hai nạn nhân trước, càng không ngây thơ thuần khiết, cũng chưa học qua Đại học chính quy. Rất dễ thấy cô ta không phù hợp thẩm mỹ của hung thủ”, Khúc Mịch tiếp lời, “Qua chứng cứ chúng tôi thu được, chứng thực Jenny đã có thai, Jenny còn đặc biệt siêu âm giới tính của thai, là thai đôi, một trai một gái.”

Dĩ Nhu lần đầu tiên nghe được chuyện này, cảm thấy cực kỳ kinh ngạc, đồng thời cảm giác hung thủ quá tàn nhẫn, một xác ba mạng.

“Em thử nói xem tại sao hung thủ lại muốn lấy tử cung của Jenny?” Khúc Mịch hỏi tiếp.

Dĩ Nhu suy nghĩ một chút: “Tôi đoán là một trong hai nguyên nhân: thứ nhất do hung thủ ghét bỏ cuộc sống riêng tư của Jenny, chưa kết hôn đã mang thai, lấy đi tử cung là có ý chỉ sự hoàn mỹ; nếu xét theo phương diện này, hung thủ là một người. Thứ hai, nếu hung thủ là một người khác, vậy sẽ có liên quan đến đứa con trong bụng của Jenny, hẳn muốn ẩn giấu việc Jenny mang thai.”

“Ừm! Căn cứ khẩu cung của Lâm Tuệ, bạn trai của Jenny ắt hẳn là một người đã có gia đình hoặc có quyền cao chức trọng, do vậy mới phải giữ kín thân phận chính mình. Cho dù hẳn mang thân phận nào, nhưng có một sự thật không thể chối cãi đó chính là hẳn không cách nào có thể kết hôn được với Jenny.

Tuy nhiên, về phía Jenny, cô ta có ý muốn kết hôn, trước khi chết cô ta tạm dừng không ít công việc, đặc biệt ba tháng gần đây, không hề có bất cứ hoạt động nào. Trong nhà cô ta cũng đã chuẩn bị cho việc chào đón đứa bé chào đời, bằng chứng là thư phòng đã trang trí thành phòng cho trẻ.” Từ trước đến nay ở trước mặt Dĩ Nhu, Khúc Mịch chưa bao giờ bắt cứ điều gì, tra được thông tin nào đều nói cho cô nghe cái đó.

“Tôi hoài nghi trước khi cô ta chết đi đảo Bali để chuẩn bị kết hôn, không ít minh tinh đều muốn cử hành hôn lễ lãng mạn ở đó.”

“Ồ?” Nghe Dĩ Nhu nói, Khúc Mịch nháy mắt một cái, “Em cũng thích kết hôn trên đảo? Vậy thì có gì lãng mạn chứ, hít một bụng gió biển, thở ra một cái miệng đầy vị muối biển. Gió lớn thổi áo cưới tung bay đầy trời, nếu như có bão còn nguy hiểm hơn.”

“Xi xi...” Dĩ Nhu bỗng nhớ đến trước đây có đọc qua một tin, có một nữ nghệ sĩ tổ chức hôn lễ bãi biển, cô ta đội chiếc khăn voan trùm đầu dài kết hợp cùng váy cưới trắng cũng có đuôi áo rất dài. Ngày hôm ấy trời nổi gió lớn, tân nương lần này cực kỳ chật vật, áo, tóc, khăn trùm bay tán loạn, mỗi bước chân di chuyển thật sự rất khó khăn. Tin tức đều có chung một tiêu đề đề hình dung cô dâu --- đó chính là ‘Trong gió ngổn ngang’.

“Dĩ Tăng hết giận chú Khúc rồi sao?” Đa Đa bung một chiếc khay quay về, gương mặt hưng phấn, phía trên khay là món cơm gà cùng ly sữa nóng hổi, “Chú Khúc lợi hại nhất, không cần tặng hoa, không cần tặng quà cũng khiến dĩ Nhu vui vẻ. Ba của cháu còn kém xa, phải đưa mẹ đi đảo Bali chơi.”

“Ba và mẹ cháu đi công tác!”

“Không phải đâu!” Đa Đa khẳng khái, “Mẹ không vui vì ba suốt ngày bận rộn công việc, lúc nào cũng tăng ca, ngay cả khi mẹ nằm viện cũng không về. Mẹ rất tức giận, ba muốn mẹ vui nên đưa mẹ đi nghỉ phép. Hai người thấy con là cái bóng đèn nhỏ nên cho con ở nhà.”

Người lớn làm sao có thể kể cho một đứa trẻ nghe một vụ án dẫm máu cơ chứ? Kha Mẫn không nói cho Đa Đa lý do đi công tác là chính xác.

Có Đa Đa, Dĩ Nhu và Khúc Mịch không tiếp tục bàn chuyện vụ án. Suốt buổi đều là Đa Đa lúi rúi câu chuyện trường lớp, Dĩ Nhu đôi khi xen vào vài câu, Khúc Mịch chỉ yên tĩnh lắng nghe.

Dĩ Nhu và Đa Đa đi bộ đến đây, Khúc Mịch ngỡ ý muốn đưa hai đi cháu về nhưng Dĩ Nhu từ chối. Khúc Mịch không ép, một mình lái xe rời đi.

Hành động này của Khúc Mịch khiến Dĩ Nhu thầm thở phào nhẹ nhõm; nếu anh cứ một mực dây dưa, Dĩ Nhu sẽ có cảm giác áp lực và phản cảm. Lần trước hai người đã nói chuyện với nhau rất rõ ràng, Dĩ Nhu cũng đã bày tỏ quan điểm và lập trường của mình với Khúc Mịch.

--- Vừa rồi anh cũng nhấn mạnh quan hệ của bọn họ chỉ là đồng nghiệp, lại còn duy trì khoảng cách thích hợp, xem chừng anh đã nghĩ thông.

Nhưng thật ra, Khúc Mịch không lái xe về, anh đi một vòng, rồi quay trở lại theo sau Đa Đa và Dĩ Nhu, hộ tống họ đến khi về đến dưới lầu, đưa Đa Đa lên nhà, trông thấy phía cửa sổ sáng đèn, lúc này mới an tâm rời đi.

Anh nhìn đồng hồ, hơn tám giờ, ngay lập tức lái xe thẳng đến đường Trung Tâm. Khi đến gần cửa hàng quần áo, anh ngừng xe, bước xuống.

Cách đó không xa là con hẻm nhỏ, không có đèn đường, càng đi sâu vào trong càng tối. Anh đốt điếu thuốc, chậm rãi bước vào.

Bên trong có thùng rác rất lớn, mùi hôi nồng nặc xông lên, có một người đang loay hoay tìm đồ bên trong.

Nghe thấy tiếng bước chân, hẳn dừng động tác, nhìn Khúc Mịch từ trên xuống, sau đó đi thẳng đến: “Ông anh! Cho vài ba đồng ăn com!”

Dựa vào ánh sáng nhấp nhোang, Khúc Mịch có thể nhìn rõ ràng được người đàn ông trước mắt.

Tuổi tác không lớn lắm, độ chừng khoảng năm mươi, làn da ngăm đen đầy nếp nhăn, quần áo bẩn thỉu, trên tay đầy vết chai và bần bần. Khẩu âm có chút khang khác, khả năng đến Nam Giang đã lâu.

Khúc Mịch rút ví tiền móc ra vài đồng đặt vào tay hắn.

Hắn vui vẻ cười nói: “Nhìn qua là biết ông anh không phải người bình thường, nghĩ thầm trong bụng hôm nay có thần tài ghé thăm, quả nhiên chính xác.”

“Cũng biết nhìn người sao?”

“Dĩ nhiên!” Hắn đưa tay cất tiền cẩn thận, khuôn mặt hứng thú: “Ngoài chú ý xe, quần áo, giày dép, dây lưng, còn phải chú ý luôn cả măng-sét cài ống tay.”

“Đúng là có nghiên cứu rất sâu!” Khúc Mịch hững hờ khen tặng.

“Chính xác! Ba trăm sáu mươi nghề, nghề nào cũng phải có ‘Trạng nguyên’. Tôi nổi danh nhất rác nhất ở thành phố Nam Giang, không ai kiếm được nhiều rác như tôi. Tuy rằng người thành phố vứt rác hết trong thùng, nhưng chẳng có gì đáng giá, chút giấy vụn, chai lọ đổi ít tiền uống rượu, chẳng đáng giá, chủ yếu dựa vào hành khất.

Ông anh đừng cười chứ hành khất cũng được coi là nghề. Từ trước đến nay chẳng phải có bang ‘Cái bang’ sao. Hơn nữa nghề này không phải ai cũng làm được. Đầu tiên phải biết bỏ xuống tôn nghiêm và mặt mũi, thứ hai phải biết chọn được nơi tốt.

Tàu điện ngầm, trạm xe lửa, mấy nơi đó tôi không đi! Nhìn nhiều người vậy thôi chứ không có mấy người có tiền. Phố kinh doanh, cao ốc văn phòng, khu nhà giàu mới là nơi tôi hay đi loanh quanh.

Mấy ngày trước đây thôi, tôi gặp được một người giàu có thiện lương, ra tay hào phóng, tôi có thể nghỉ ngơi mấy ngày chẳng cần phải làm gì cả. Được một bà chủ tốt tính còn cho quần áo. Đám quần áo mới toanh, lại là hàng hiệu. Không nói gạt ông anh, tôi làm việc này không dám mặc mấy đồ đó, chứ khoác lên người ... nhìn cũng rất ra dáng!

Anh nhìn đi, đây là điện thoại di động, tuy rằng không phải là đời mới, nhưng giá cả của nó không rẻ, cái này là nhặt được!” Hần móc chiếc điện thoại từ trong túi, là kiểu dáng của nữ, ốp lưng bằng gương có dán con heo màu hồng.

Nhìn thấy chiếc điện thoại, Khúc Mịch cau mày: “Anh nhặt được trong thùng rác?”

“Không phải!” Hần vội trả lời, “Ở cửa sau tiệm quần áo!”

“Nhặt được ngày nào? Lúc đó anh còn trông thấy ai?” Khúc Mịch vừa hỏi vừa móc tiền khỏi ví.

Hai mắt hần nhìn trừng trừng vào bóp tiền Khúc Mịch: “Ngày 1 tháng 4, tôi nhớ rõ hôm đó là Cá Tháng Tư, tôi ngủ không được nên ra đi dạo, trông thấy đầu ngõ có chiếc xe cũ. Có xe dĩ nhiên là có người, tôi nghĩ là nhân viên trong cửa hàng quần áo có bạn trai đến đón. Khi tôi bước đến thì phát hiện bên trong cửa hàng tối thui, không có một ai.

Tôi vừa định đi ra thì thấy chiếc điện thoại di động này trên đất, nên nhặt lên. Nhìn kiểu dáng tôi đoán chắc là nhân viên ở đây, chứ bình thường đâu có ai đi ngõ này. Tôi sợ đám người trong đó truy tìm nên cả nửa tháng này không trở lại đây. Tôi nay tôi lại không ngủ được, liền đi thử vận may, không ngờ đất này là chỗ Vượng tài, là nơi thích hợp nhất của tôi.”

“Anh không biết sáng sớm ngày 2 tháng 4 phát hiện từ thi nữ trong tủ kính của cửa tiệm quần áo sao?” Khúc Mịch lạnh lùng hỏi: “Anh không hoài nghi chiếc điện thoại này là của nạn nhân đó?”

“Ông anh ... Buổi tối đừng dọa người!” Hần hiển nhiên rất sợ, vừa nói vừa liếc nhìn cửa sau của cửa hàng bán quần áo.

“Tôi không có thời gian rảnh để hù dọa anh!” Khúc Mịch rút thẻ ngành, “Cảnh sát điều tra, mong anh phối hợp! Bây giờ anh nhớ cho kỹ tối hôm ấy anh đến đây mấy giờ, nhìn thấy, nghe thấy gì, mấy giờ rời đi?”

‘Cảnh sát’, hai từ này khiến hần há hốc mồm, không dám cười đùa, vội trả lời: “Ngày đó tôi ra khỏi nhà lúc mười giờ hơn, chắc đến đây khoảng chừng mười giờ rưỡi. Tôi lướt được điện thoại là rời đi, trước sau chưa đầy năm phút. Tôi không nghe thấy động tĩnh gì hết, chỉ thấy đầu ngõ đậu chiếc xe cũ, cái này tôi vừa kể rồi.”

“Xe ra sao? Miêu tả chi tiết!” Khúc Mịch ném đầu lọc trong tay xuống đất, dùng chân dụi tắt, con đường hẻm lập tức đen kịt một màu.

Hần thấy thế thừa cơ hội bỏ trốn, liền nghe Khúc Mịch lên tiếng: “Điện thoại di động cho anh, thế nhưng muốn anh làm nhân chứng.”

Nghe đến đây hần đứng chững lại, cột nhà trả lời: “Cảnh sát! Tôi nhất định toàn lực phối hợp. Anh yên tâm, tôi không phải kẻ ngốc. Biết rõ xe nào vào xe nào, chiếc xe ấy là xe cũ cần bản không đáng giá. Logo cũng xấu hoắc, ở giữa hình tròn, hai bên thì có hai cái cánh. Chiếc xe kiểu này chắc cả mười năm nay không có ai chạy, ắt hẳn đây là mấy tay chơi xe cổ!”

“Anh coi thử có phải là chiếc này không?” Khúc Mịch rút di động, mở ra file hình ảnh, một tấm ảnh xe hơi xuất hiện trên màn hình.

“Đúng! Chính là chiếc này!” Hần khẳng định: “Tôi không nhớ kỹ bảng số xe cho lắm, nhưng có thể nhận ra được mấy số này BT0429.”

Khúc Mịch gọi một cú điện thoại: “Lưu Tuấn đến đồn cảnh sát giao thông, lấy tất cả các băng ghi hình ngày 1 tháng 4, từ tám giờ tối đến mười hai giờ khuya, vị trí từ nhà của Lãnh Thác ở ngoại ô cho đến cửa tiệm quần áo trên đường Trung Tâm.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Nhắc Lại Chuyện Xưa

Lưu Tuấn lái xe cảnh sát đuổi theo Lãnh Thác, đi thẳng một đường từ thành phố ra biệt thự ngoại ô cũng chẳng thấy bóng dáng hấn đâu. Đứng nhìn về ngoài chiếc xe cộ của Lãnh Thác mà khinh thường, tính nết cực kỳ tốt.

Cậu ta đậu xe ở ruộng hoa cải, cầm ống nhòm quan sát động tĩnh trong phòng. Mặc dù là muốn để đối phương phát hiện ra mình, tuy nhiên cũng nên tỏ ra thần thần bí bí một chút, nếu không làm vậy thì trò chơi không vui!

Lưu Tuấn ăn ngủ đều ở trên xe, kiên trì hai ngày, đến ngày thứ ba trông thấy cửa lớn Lãnh gia rộng mở, chiếc Morgan từ từ lái ra ngoài.

Cậu ta vội vàng nổ máy xe, theo dõi từ đằng xa. Lần này, tốc độ lái xe của Lãnh Thác không nhanh lắm, vẫn nằm trong tầm mắt của Lưu Tuấn.

Xe hướng về phía nội thành, Lãnh Thác dừng ở một siêu thị lớn. Một lát sau, hấn xách túi lớn túi nhỏ ra ngoài, liếc mắt nhìn Lưu Tuấn một cái rồi lên xe.

Lưu Tuấn sợ mất đầu nên không dám theo vào trong siêu thị, cậu ta gọi điện thoại báo cáo cho Khúc Mịch, rồi tiếp tục ở ngoài theo dõi.

Lãnh Thác không hề đi đâu, nửa đường cũng không ngừng xe, chạy thẳng vào trong nhà, đóng cửa lặng im không một tiếng động.

Khúc Mịch phái thuộc hạ điều tra siêu thị, ở đó nhân viên thu ngân đều biết Lãnh Thác, chỉ là không biết tên và bối cảnh của hấn mà thôi.

Theo như nhân viên thu ngân khai cứ cách ba ngày Lãnh Thác sẽ qua đây mua đồ một lần, mỗi lần không khác nhau là mấy. Rượu vang, mì Ý, thịt bò nhập khẩu, rau sạch và mấy túi đựng rác lớn. Nửa tháng một lần lại mua thêm khăn mặt, dép, bàn chải đánh răng và áo ngủ.

Ấn tượng của nhân viên thu ngân đối với Lãnh Thác là hấn không thích nói chuyện, có nét nghệ sỹ, giờ tay nhắc chân cũng tò ra vài phần cao quý, ánh mắt tựa như xuyên thấu lòng người, tràn ngập nỗi buồn man mác. Nhìn cách hấn mua đồ có thể biết được phong cách và nếp sống: nghiêm cẩn, có chút cứng nhắc, mắc bệnh ưa sạch sẽ.

Ở đây nhân viên đặt cho hấn biệt danh ‘Vương tử u buồn’. Có hai cô mỗi lần trông thấy hấn là nổi hứng mê trai, tuy nhiên hấn chẳng thèm liếc mắt để ý; bọn họ túm nhau bàn tán xu hướng tình dục của hấn có vấn đề.

Khúc Mịch nghe xong không khỏi trầm tư, rốt cục nạn nhân có điểm nào hấp dẫn hấn? Khiến hấn có thể chủ động bắt chuyện, thậm chí còn bày ra một kế hoạch cực kỳ hoàn mỹ.

“Lục Ly! Anh mau tìm cho tôi ảnh mẹ ruột, bà Lý Dục Phân và mẹ kế của Lãnh Thác!” Anh tựa như nghĩ ra được gì đó.

Một lát sau hai tấm ảnh cũ được đặt trên bàn, tuy bức ảnh đã nhiều năm nhưng vẫn có thể nhìn rõ được phong thái của hai người phụ nữ này.

“Thật kỳ lạ! Hai người này sao tương mạo lại giống giống nhau như vậy?” Ai nhìn vào cũng đều ấn tượng bởi họ khá giống nhau, “Hơn nữa ngũ quan nhìn có vẻ quen mắt!”

Khúc Mịch đặt tấm hình của Đường Ninh, Nghe Giai và Jenny kề bên. Mọi người dễ dàng so sánh.

Đôi mắt của Đường Ninh cực kỳ giống với Lý Dục Phân; mũi và miệng Nghe Giai rất giống Lý Dục Phân. Còn Jenny, khả năng là giống ở phương diện khí chất.

“Nạn nhân có điểm tương đồng với Lý Dục Phân nên đã kích thích thần kinh hưng thủ, khiến tâm lý hấn xuất hiện dị thường. Hơn nữa vợ thứ hai của Lãnh Văn Hải cũng có nét hao hao Lý Dục Phân, sống với ông ta chưa được một năm thì chết, bên ngoài đồn đại vì lâm bệnh mà qua đời.

Tôi nghĩ tất cả mọi đầu mối đều bắt nguồn từ trên người Lý Dục Phân, do vậy nên đặt trọng điểm điều tra chuyện hai mươi năm trước!” Lục Ly cảm giác mọi thắc mắc của anh ta dần dần có ánh sáng, rõ ràng Lãnh Thác càng ngày càng có nhiều điểm đáng ngờ.

“Ừm!” Khúc Mịch gật gù, từ trong tập tài liệu anh photo từ các tờ báo, rút ra một tờ: “Vào năm vợ thứ hai của Lãnh Văn Hải lâm bệnh qua đời thì gia đình mẹ ruột của cô ta di dân ra nước ngoài, đến nay cũng chưa về nước, không liên lạc được. Trong khi di dân có một tin này gây sự chú ý với tôi. Mọi người xem đi!” Vừa nói anh vừa chỉ vào một tin khuất trên góc báo.

“Hôm nay Tòa án nhân dân thành phố Nam Giang xét xử không công khai vụ Lãnh Văn Hải khởi kiện phóng viên Vương Hải Ba; phán quyết Lãnh Văn Hải thắng kiện, tội phi báng của Vương Hải Ba thành lập, phạt tù một năm.” Vương Nhân Phủ nhỏ giọng ghi nhớ.

“Cuối cùng Vương Hải Ba đã viết những gì chọc giận Lãnh Văn Hải, tất cả các tờ báo đều không có ghi chép, ắt hẳn đã được Lãnh Văn Hải xử lý. Do vậy nhiệm vụ bây giờ là tìm ra Vương Hải Ba, sau đó sẽ tra ra được manh mối liên quan đến Lãnh Thác!” Khúc Mịch ra lệnh, mọi người chia nhau hành động.

Lưu Tuấn vẫn tiếp tục theo dõi Lãnh Thác, ngoại trừ lúc chập tối ra ngoài vứt rác, thời gian còn lại hấn đều ở yên trong nhà.

Cậu ta tiến đến thùng rác, trong túi rác là mì Ý và rau dưa, còn có một túi đen, bên trong là giấy vệ sinh đã dùng qua. Lưu Tuấn trông thấy liền bắt đầu buồn nôn, ngay cả com tối cũng nuốt không trôi.

Đêm đến, trời nổi gió lớn. Luru Tuấn lạnh đến mức ru rú trong xe, lại không dám mở máy điều hòa ngủ sợ thiếu dưỡng khí.

Cậu ta tắt điều hòa, mở cửa sổ xe phía trước, rồi chui ra phía sau. Mỗi một cơn gió thổi qua ô cửa khiến cậu ta lạnh hết sống lưng. Dồn vật như vậy suốt cả đêm, qua sáng hôm sau thì eo nhức, lưng mỏi, mũi nghẹt, cổ họng đau rất ... Cầm rồi!

Luru Tuấn không dám đi mua thuốc sợ Lãnh Thác chạy mất. Trong lúc cậu ta đang do dự thì trông thấy cửa lớn nhà họ Lãnh mở ra.

Lãnh Thác cầm chiếc ô đen rất lớn đi về phía xe cảnh sát.

Cốc cốc! Hấn gõ trên kính xe, Luru Tuấn quay kính xuống.

“Cậu trai trẻ, mạng sống là của mình!” Hấn cầm túi ni-lông đưa ra, “Thuốc và nước ấm!”

Nghe Lãnh Thác gọi mình là ‘Cậu trai trẻ’ Luru Tuấn cảm thấy không dễ chịu, người đàn ông này chỉ ba mươi lăm, lớn hơn cậu ta mười lăm tuổi mà nghe như là trưởng bối của cậu ta vậy.

“Tôi đi ngang qua! Lập tức đi ngay!” Luru Tuấn khởi động xe.

“Ha ha ha!” Nghe thấy đối phương nói một câu ‘giấu đầu hở đuôi’, Lãnh Thác nở nụ cười: “Cậu trai trẻ, thú vị!”

Lãnh Thác là một người đàn ông tự kiêu và tự tin, hấn có thể giới quan riêng của mình, con người và thế giới này dưới đôi mắt của hấn chỉ là trò cười. Luru Tuấn theo dõi hấn, hấn đã biết từ lâu, trong mắt hấn Luru Tuấn như một tên hề tự cho mình là thông minh. Tâm trạng của hấn tốt nên đồng ý giả ngu với người này một chút.

Diễn trò phải diễn cho đủ bộ, Lãnh Thác đứng yên nhìn Luru Tuấn lái xe rời đi. Hai tiếng sau, Luru Tuấn đổi một chiếc xe khác, thay đổi chỗ đậu, còn mang chiếc mặt kính đen cực lớn và đội mũ.

Lãnh Thác đứng trên cửa sổ sát sàn lầu hai, phía cửa có đặt bộ kính viễn vọng. Trông thấy dáng vẻ này của Luru Tuấn hấn không nhịn được nở nụ cười, cảm giác cuộc sống của hấn trở nên thú vị hơn nhiều.

Chuyện hấn làm chẳng cần phải để ý đến một tên oắt con hi mũi chưa sạch. Bây giờ, nhiệt huyết của hấn bắt đầu sôi sục, hấn cảm thấy cuộc sống hoàn mỹ của hấn bây giờ đã có một khán giả, vì vậy hấn có trách nhiệm khiến cho trò chơi này phải càng thêm đặc sắc.

Trong khi Luru Tuấn đang đổ sức với Lãnh Thác, thì Khúc Mịch nhận được điện thoại của Kha Mẫn từ đảo Bali.

“Đội trưởng Khúc tôi đã hỏi tất cả các khách sạn lớn nhỏ trên đảo, có một khách sạn nhận ra Jenny, Tuy nhiên bọn họ khai Jenny chỉ đi một mình, đặt phòng đơn. Cô ta ở khách sạn đó mấy ngày rồi trả phòng, từ đầu đến cuối chỉ có một người!”

Khúc Mịch lắng lắng nghe: “Kết quả điều tra của chị nằm trong dự liệu của tôi. Chị cứ ở đó chơi thoải mái, không nên gấp gáp quay về!” Dứt lời anh cúp điện thoại.

Lục Ly đứng bên cạnh khẽ nhủ mày, thật ra anh ta cực kỳ chờ mong kết quả tốt đẹp từ chuyến đi Bali của Kha Mẫn, hiện tại thì vô vọng. Mạnh mỗi bây giờ chỉ còn đặt trên Vương Hải Ba. Anh ta cố gắng đẩy nhanh tốc độ truy tra.

Năm đó Vương Hải Ba bị phán một năm tù, sau khi ra tù cả gia đình liền biến mất khỏi thành phố Giang, không ai biết ông ta đi đâu.

Qua nỗ lực điều tra, bọn họ tìm ra được mấy năm trước có một đợt đổi thẻ căn cước mới, khả năng Vương Hải Ba sẽ phải lưu lại địa chỉ chỗ ở mới. Theo manh mối này, Lục Ly bắt đầu tìm kiếm, cuối cùng cũng tìm ra được phương thức liên lạc và địa chỉ hiện thời của ông ta.

Khi Lục Ly xuất hiện trước mặt Vương Hải Ba, nói rõ nguyên nhân đến tìm, rõ ràng ông ta có chút chống cự.

“Mọi việc đã hai mươi năm trôi qua, còn có gì để nói!” Ông ta bây giờ đang sống trong khu nhà lều ở tỉnh Lân, hoàn cảnh sống rất nghèo khó. Một gian nhà trệt, trong phòng ngủ đặt chiếc giường đôi, trong nhà bếp là chiếc tủ lạnh cũ kỹ, một chiếc máy giặt.

Trong nhà không có toilet, mọi người quanh đây dùng chung nhau nhà vệ sinh công cộng.

Ông ta chưa đến năm mươi tuổi nhưng tóc gần như bạc trắng, lưng còng chứng tỏ phải đối mặt với cuộc sống cơ cực. Vợ ông ta làn da ngăm đen, bàn tay thô ráp, nứt nẻ.

Trên đầu giường đặt tấm ảnh gia đình, trong hình có một cô gái, là con gái của bọn họ. Trên tường dán không ít giấy khen, từ tiểu học cho đến cấp ba, nhìn qua có thể thấy được thành tích học tập của cô ta rất ưu tú.

“Con gái ông có học đại học chứ?” Lục Ly trông thấy ông ta không muốn nhắc đến chuyện cũ nên đổi đề tài, hi vọng có thể thu hẹp được khoảng cách.

Nghe nhắc đến con gái, vẻ mặt Vương Hải Ba dịu đi rất nhiều, lộ ra vẻ sung sướng.

“Con gái tôi theo học Ngành Pháp Chứng thuộc Đại học Công an Trung Quốc, năm tư rồi!” Ông ta nói giọng đầy tự hào.

“Chuyên ngành này còn khá mới mẻ hơn nữa có thể học liên thông lấy bằng quốc tế!” Lục Ly nói lời thật lòng. “Cục cảnh sát thành phố Nam Giang mới thành lập khoa pháp chứng, bên trong nhân lực cũng chưa đủ. Con gái ông tháng bảy này tốt nghiệp có thể xin vào thử!”

“Nam Giang? Quên đi thì hơn!” Vương Hải Ba nhủ mày.

Lục Ly liền tiếp lời: “Tôi không biết năm đó đã xảy ra chuyện gì nhưng có thể nhìn ra đã hoàn toàn thay đổi cuộc sống của ông, ảnh hưởng toàn bộ cuộc đời về sau của ông. Sau này nhớ lại chắc hẳn ông cũng không thể buông xuống. Vậy tại sao không nói ra? Hay là ông đã biết có ngày hôm nay từ mười chín năm về trước.”

Không thể phủ nhận những lời của Lục Ly đã chạm đến nơi sâu nhất trong lòng Vương Hải Ba. Nhiều năm trôi qua, ông ta không ngừng than trời trách đất, trước sau vẫn chưa thể buông xuống! Nếu như mang chuyện đó vào trong quan tài, phòng chừng ông ta chết cũng không thể nhắm mắt.

“Được rồi!” Cuối cùng ông ta gật gù, “Tôi kể, nhưng tôi muốn các anh bảo đảm cho cuộc sống của gia đình tôi không bị ảnh hưởng, đặc biệt là con gái tôi!”

“Tôi lấy quân hàm trên bả vai của mình để bảo đảm!” Lục Ly kiên quyết.

Nghe xong, Vương Hải Ba mới chậm rãi hồi tưởng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Nhạn Mồ Mắt

Vương Hải Ba nhớ lại chuyện năm đó, mỗi một chi tiết đều thuật lại hết sức rành mạch. Làm sao ông ta có thể quên được chứ? Chính vì chuyện này khiến ông ta một bước trên mây bị đẩy xuống vũng đất bùn.

Năm đó ông ta tốt nghiệp Đại học khoa truyền thông, nhận lời mời cộng tác với nhật báo Đại Thương. Nhờ tố chất chuyên nghiệp, không ngại gian khó, cộng với những bài viết đều được đăng trên trang nhất nên ông ta mới có thể trụ vững được ở Đại Thương. Cứ theo đà này, chẳng bao lâu ông ta sẽ lên chức phó chủ biên, chủ biên.

Đáng tiếc, cũng vì quá to gan nên có tin giật gân ông ta đều theo sát lấy tin, cuộc sống như ánh sao trên trời, lóe lên rồi mau chóng lụi tàn.

Năm ấy trong giới kinh doanh lộ tin vợ cũng đồng thời là thanh mai trúc mã của Lãnh Văn Hải lâm bệnh qua đời, ông ta và đồng đảo phóng viên chạy qua đó phỏng vấn. Lãnh gia khước từ giới truyền thông, chỉ sắp xếp một tờ báo chính thống đưa tin, hơn nữa tang sự diễn ra rất nhanh và đơn giản.

Ông ta không cam lòng bỏ lỡ mất cơ hội như vậy nên nghĩ tất cả các biện pháp, tra ra được nơi chôn cất Lý Dục Phân, nửa đêm trốn ở mấy mộ bia phía sau.

Ngày hôm sau, nhà họ Lãnh tiến hành phong tỏa phía bên ngoài nghĩa trang, ông ta rất may mắn vì đã ở sẵn trong đó. Ông ta chụp trộm toàn bộ quá trình chôn cất của Lý Dục Phân, thế nhưng điều khiến ông ta kinh hãi nằm ở phía sau.

Thời điểm chôn cất, người con trai duy nhất lại không chịu quỳ xuống dập đầu mẹ.

Lãnh Văn Hải yêu cầu phóng viên mà ông mời tới ra ngoài, sau đó tát mạnh vào má con trai mình hai cái. Lãnh Thác cũng rất kỳ lạ, hắn không khóc không cười, chỉ lộ ra vẻ mặt quỷ dị. Bây giờ nhớ đến Vương Hải Ba vẫn còn cảm giác rợn người.

“Ông nói Lãnh Thác còn la hét mẹ mình không chết?” Lục Ly nghi hoặc.

“Ừm!” Vương Hải Ba gật gù, “Lãnh Thác bị cha mình ấn người quỳ xuống nhưng trong miệng vẫn nói mẹ mình ở nhà rất khỏe mạnh. Cha hắn buông lỏng tay, hắn liền đứng phắt dậy chạy nhanh như tên bay. Tôi lặng lẽ đi sau trông thấy hắn lái một chiếc xe thể thao màu đỏ rồi đi, tôi vội phóng theo.

Hắn lái xe rất nhanh, mấy lần tôi suýt mất dấu, đuổi đến biệt thự cạnh biển của nhà họ Lãnh.

Tôi thấy hắn vọt vào nhà như điên, cửa cũng không thèm khóa nên theo vào. Tôi còn đang loay hoay suy nghĩ xem nếu gặp phải người làm thì giải thích thế nào, nhưng bên trong biệt thự rất yên tĩnh, không có một ai.

Tầng trệt là phòng khách cực lớn và nhà bếp, tôi rón rén lên tầng một, cuối dãy là phòng ngủ, chứng kiến cảnh tượng kinh người.

Người phụ nữ ngồi tựa trên ghế sofa, mặc bộ váy dài màu trắng, mái tóc rối tung, gương mặt trang điểm tinh xảo, khoe miệng mỉm cười. Lãnh Thác ngồi dưới chân bà ta, đầu tựa vào ngực bà, vẻ mặt đầy hạnh phúc.

Tôi nhìn sơ là nhận ra người phụ nữ đó, chính là Lý Dục Phân, vợ của Lãnh Văn Hải! Thì ra vốn dĩ bà ta không chết, nhưng tại sao Lãnh Văn Hải lại

tuyên bố với mọi người là bà ta chết rồi, còn làm tang lễ cho bà ta? Vậy người chôn trong nghĩa địa ấy rốt cục là ai? Hay bên trong đó căn bản chẳng có một ai.

Lãnh Thác đột nhiên quay đầu nhìn ra cửa, tôi sợ hãi chạy trốn, thậm chí còn không kịp chụp ảnh. Nhanh chóng lái xe về tòa soạn, tôi viết một bản thảo, đại ý nghi ngờ Lý Dục Phân còn sống, chuẩn bị sẽ thêm vào trang báo ngày mai. Không liên lạc được chủ biên để xét duyệt, tôi lại không muốn bỏ lỡ tin tức này; sợ đêm dài lắm mộng, vì vậy, tôi liền giả mạo chữ ký chủ biên, tự ý liên lạc đến quản lý xưởng in ấn.

Ngày hôm sau, tin tức vừa ra đã gây nên náo động. Lãnh Văn Hải nổi giận, kiện tòa soạn. Tòa soạn đứng ra nhận lỗi, tôi cũng mất việc làm. Sau đó, Lãnh Văn Hải khiến cho tòa soạn phải đóng cửa, còn đứng phía sau những tay để không một tờ báo nào nhận tôi vào làm.

Khi đó tôi còn trẻ nông nổi, cho rằng tất cả những gì mình nói đều là sự thật nên không sợ hãi cường quyền áp bức. Tôi tự tay âm thầm điều tra, nhưng không phát hiện được điều gì. Biệt thự nhà họ Lãnh sử dụng thiết bị chống trộm tối tân nhất nên tôi không dám tự ý mò vào.”

“Vậy ông phát hiện Lý Dục Phân lại xuất hiện sao?” Lục Ly trông thấy ông ta ngừng một chút để uống nước, không nhịn được liền lên tiếng hỏi.

“Không! Bà ta giống như thật sự đã chết rồi .... Biến mất khỏi biệt thự đó. Tôi cải trang thành người nhặt rác, quần quanh đó, còn lục cả thùng rác. Mọi người nghĩ tôi tìm đồ đáng tiền nhưng thật ra tôi muốn tìm manh mối chứng tỏ Lý Dục Phân còn sống. Đáng tiếc, tôi không thu hoạch được gì!

Một năm sau đó, Lãnh Văn Hải tái hôn, người vợ sau và người vợ trước này có tướng mạo tương tự nhau, mọi người đều cho rằng ông ta tình cũ khó quên.

Tôi phát hiện Lãnh Văn Hải và người vợ mới này tình cảm rất tốt, và Lãnh Thác từ khi mẹ ruột qua đời cũng không xuất hiện trước tầm mắt công chúng. Lãnh Văn Hải gửi con trai vào trường quý tộc, mỗi tuần đều có xe đưa đón, bảo vệ che chắn một cộng tóc cũng không lọt ra ngoài.

Rốt cục có một ngày, tôi phát hiện ra điểm bất thường. Hôm ấy là cuối tháng, người ăn kẻ ở trong nhà được nghỉ như thường lệ. Tôi dùng kính viễn vọng quan sát tầng một biệt thự nhà họ Lãnh, đột nhiên trông thấy Lãnh Văn Hải cãi nhau với vợ rất kịch liệt.

Vợ của ông ta dường như rất kích động, khoa tay múa chân, sau đó chạy ra ngoài. Đợi một lúc lâu cũng không thấy bà ta chạy ra cửa.

Mười phút sau một chiếc xe cấp cứu đậu trước cổng, nhân viên y tế hạ cáng cứu thương xuống. Một người nằm trên băng ca, phủ khăn trắng, không trông thấy rõ mặt.

Tiếp sau đó, truyền ra tin tức vợ của Lãnh Văn Hải mắc bệnh qua đời, tôi cảm thấy vô cùng kỳ lạ. Một người còn đang khỏe mạnh sao chớp mắt đã sinh bệnh, còn chết nữa? Tôi đoán nhất định có việc!

Vẫn là tuổi trẻ sôi nổi, tôi một bên chạy đi báo cảnh sát nghi ngờ cái chết của vợ Lãnh Văn Hải, mặt khác đi tìm tòa soạn báo, bán cho họ bức ảnh mình chụp được. Cục cảnh sát không lập án, nói chứng cứ không đủ. Tòa soạn báo không nơi nào dám mua bức ảnh này sợ Lãnh Văn Hải gây áp lực cho việc kinh doanh của bọn họ.

Sau cùng cũng có một tòa soạn đối nghịch với Lãnh Văn Hải đồng ý đăng bức ảnh, nhưng nghe nói Lãnh Văn Hải ngay lập tức thu mua tòa soạn ấy, ông ta rất tàn nhẫn! Còn tôi bị cảnh sát bắt, phán tù một năm.

Sau khi ra tù tôi sợ Lãnh Văn Hải gây áp lực nên cùng người nhà trốn khỏi thành phố Nam Giang. Vì tôi có tiền án nên không ai nhận làm, nhiều năm trôi qua tôi chỉ có thể làm công nhân ở công trường. Cũng may, vợ tôi từ trước đến nay chưa hề ghét bỏ tôi, con gái thông minh hiểu chuyện.

Tuy tôi thật sự rất muốn quên những chuyện này, nhưng nó cứ như con ác mộng dấy dưa suốt mười chín năm trời. Mỗi khi nhớ đến, tôi đều cảm thấy không cam tâm. Khi đêm đến, không gian tĩnh lặng tôi lại nhớ đến chuyện xưa; nếu như ngày ấy tôi không quá tò mò, nếu như tôi kịp sớm bắt ra, chẳng phải kết quả đã tốt hơn?”

Nói đến đây Vương Hải Ba im lặng rất lâu rồi mới nói tiếp: “Anh cảnh sát, tôi biết Lãnh Văn Hải đã di cư qua Canada, chuyện làm ăn cũng chuyển ra nước ngoài. Mọi người đến tìm tôi để điều tra vụ của mười chín năm trước, cũng không phải không có liên quan đến Lãnh Thác. Nên mong anh nhất định phải tra ra chân tướng, nói cho tôi biết kết quả!”

“Có kết quả tôi sẽ báo cho ông!” Lục Ly viết cho ông ta số điện thoại của mình, còn anh ta trở về thành phố Nam Giang, vừa đi vừa gọi cho Khúc Mịch.

“Điện thoại cậu kết nối mạng đi, chúng ta mò họp qua QQ!” Khúc Mịch gần đây mới biết được thông qua hộp chat trên QQ, có thể chat thoại nhóm.

Mọi người trong đội hình sự mò cuộc họp qua QQ, ngay cả Kha Mẫn ở Bali cũng tham dự cuộc họp.

Lục Ly mở đoạn băng ghi âm lời khai của Vương Hải Ba, ai nấy nghe xong đều nhận thấy có hai điểm đáng ngờ.

Thứ nhất, như vậy cuối cùng là Lý Dục Phân đã chết hay chưa; thứ hai, nguyên nhân cái chết của bà Trương Đình, vợ sau của Lãnh Văn Hải.

Khúc Mịch mạnh dạn đưa ra giả thiết: “Lý Dục Phân khẳng định là chết rồi, tuy nhiên thi thể không được chôn cất. Tôi đoán, thi thể của bà ta đã được xử lý đặc biệt, ví dụ như cắt bỏ hết nội tạng!”

Mọi người nghe đến đây trong lòng khẽ động, bất giác nghĩ đến vụ án của Đường Ninh, Nghê Giai và Jenny. Hung thủ rõ ràng có khuynh hướng biến

thái, mà sự biến thái này được hình thành là có nguyên nhân. Thí dụ như thi thể của Lý Dục Phân đã từng được xử lý như vậy; nếu thế, Lãnh Thác càng bị tình nghi nhiều hơn.

“Như vậy ai là người xử lý thi thể Lý Dục Phân? Có phải là Lãnh Văn Hải vì quá yêu vợ mình nên không đành lòng mai táng bà ta, cho nên mới chọn cách thức ướp xác, đem thi thể bảo tồn?” Hách Minh nói lên suy nghĩ của nhiều người.

Khúc Mịch lập tức phủ quyết: “Một người yêu một người đến mức như vậy sẽ không liên tục tái giá. Tôi đã tra ra người phụ nữ thứ ba, thứ tư của Lãnh Văn Hải, không hoàn toàn có nét đẹp giống Lý Dục Phân. Vợ trước của Lãnh Văn Hải tôi nghĩ chỉ là do trùng hợp.”

“Vậy người này là ... Lãnh Thác?” Nghĩ đến điều này chính bản thân Lục Ly cũng giật mình, phải biết rằng năm Lý Dục Phân qua đời Lãnh Thác chỉ mới mười lăm tuổi. Một thiếu niên mười lăm tuổi căng tràn sức sống tại sao lại có thể biến thái điên cuồng như vậy?

“Quản lý khách sạn đã nói, Lãnh Văn Hải chuyển hết công việc ra nước ngoài, cũng đưa người bạn gái thân bí và con trai con gái di cư sang Canada. Lãnh Thác không đi theo, lý do là muốn ở lại ‘chăm sóc’ cho mẹ”, Khúc Mịch phân tích tiếp, “Mọi người đều cho rằng hán muốn ‘chăm sóc’ nghĩa là mấy ngày lễ tết đến viếng phần mộ. Theo như chúng ta điều tra, phát hiện Lãnh Thác căn bản không đi nghĩa trang tảo mộ, hơn nữa Vương Hải Ba khai gặp Lý Dục Phân ở biệt thự cạnh biển. Vì vậy, từ ‘chăm sóc’ ở đây nghĩa là thật sự hán muốn ở bên cạnh mẹ mình!”

“Đội trưởng Khúc! Ý của anh ...”

“Ý của tôi là thi thể Lý Dục Phân chắc chắn ở bên cạnh Lãnh Thác!” Khúc Mịch khẳng định.

“Nhưng lần trước chúng ta đến nhà họ Lãnh lục soát không phát hiện bất cứ thứ gì!”

“Nhất định chúng ta đã bỏ lỡ ở đâu đó, tôi quyết định một lần nữa lục soát nhà họ Lãnh.”

“Đội trưởng Khúc! Lần trước đến lục soát không có kết quả, lãnh đạo đã có ý kiến, lần này chẳng có chứng cứ, chắc chắn sẽ không được phê duyệt lệnh khám xét!” Khúc Mịch lên tiếng: “Nên lần này tôi đi một mình!”

Dứt lời anh kết thúc cuộc gọi, gọi cho Lưu Tuấn.

Năm ngày sau, Lãnh Thác theo thường lệ lái xe vào nội thành mua sắm, Lưu Tuấn theo dõi phía sau.

Chờ đến khi xe hán rẽ vào đường quốc lộ, Lưu Tuấn điện thoại thông báo cho Khúc Mịch.

Khúc Mịch đã chờ sẵn ở khu vực gần nhà Lãnh Thác, nhận được điện ngay lập tức leo tường vào nhà họ Lãnh. Theo dõi nhà họ Lãnh mấy ngày, Lưu Tuấn biết ở đây không hề lắp đặt bất kỳ thiết bị chống trộm báo cảnh sát nào.

Garage xe tại tầng trệt có cửa cuốn, Khúc Mịch đã đến hai lần, quen đường, anh đi thẳng lên tầng một. Anh tỉ mỉ kiểm tra mỗi góc phòng, đôi khi còn gõ gõ vào tường kiểm tra. Lên tầng hai, mỗi một phòng đều được khóa kín. Khúc Mịch chau mày, cạy cửa thì không được, anh lại không biết cách phá khóa, bây giờ tìm thợ sửa khóa thì không kịp

Lãnh Thác ra ngoài có tình khóa chặt cánh cửa ở tầng này chứng tỏ bên trong có thứ hán rất lưu tâm. Điều này khiến Khúc Mịch càng mong muốn vào trong tìm tòi thực hư. Nếu cửa khóa tức là có chìa. Hì vọng có thể tìm ra được ở đâu đó!

Khúc Mịch quay trở về tầng một, anh lục tìm từng ngăn tủ, cuối cùng phía ngăn tủ nhỏ trên bàn trà phòng khách tìm thấy một xâu chìa khóa lớn.

Anh quay trở về lầu ba, thử lần lượt từng chìa từng chìa nhưng đều không đúng.

Anh mất mười phút, bộ chìa khóa lớn trên tay chẳng thể mở được cửa phòng. Chuyện gì thế này? Anh đi qua cánh cửa thứ hai, tương tự, cũng không thể mở ra.

Anh đứng lăm lăm, thế nhưng anh cũng mở được căn phòng cuối cùng. Trong phòng trang trí như không gian lần đầu tiên gặp hán, chỉ khác một điều trên bàn có thêm một máy vi tính xách tay, đang mở.

Nhìn kỹ một chút, là hình ảnh anh ở trên đó.

Chuông điện thoại đột ngột vang lên, anh rút điện thoại, trên màn hình laptop cũng ghi lại hình ảnh này của anh. Theo góc độ trên màn hình, anh tìm kiếm, ngay góc cửa có một camera.

“Đội trưởng Khúc! Không may rồi! Em lái xe theo Lãnh Thác, trông thấy hán vào trong. Nhưng hơn một tiếng rồi vẫn không thấy hán trở ra, chạy ra bãi đậu xe mới phát hiện xe hán không có ở đó. Em nghĩ hán đã về nhà ...”

“Không cần sợ, hán đã về!” Khúc Mịch cúp điện thoại, đứng tựa cửa mỉm cười.

“Đội trưởng Khúc! Tôi nhớ lần trước anh có nói lần sau gặp mặt, tôi không có quyền từ chối anh!” Hán từ từ bước vào phòng, ngồi trên ghế, “Bây giờ đổi thành là anh!”

“Tất cả những thứ này do anh sắp đặt hết rồi!” Khúc Mịch ngồi đối diện với hán, làm như không có chuyện gì xảy ra.

“Dựa vào sự thông minh của Đội trưởng Khúc, chắc tôi không cần phải trả lời!” Nụ cười trên môi hắn càng ngày càng đậm, “Từ lúc anh bước vào nhà tôi thì toàn bộ camera đã ghi lại hành động của anh, hơn nữa nó đã được gửi thẳng đến mạng của Cục cảnh sát, đề mục tôi cũng nghĩ đến rồi, ‘Đội trưởng đội hình sự lên xông vào nhà dân’. Đề mục cũ rích nhưng chuẩn xác, không biết Đội trưởng Khúc có hài lòng hay không?”

“Sự thông minh của anh nằm ngoài tưởng tượng của tôi!” Khúc Mịch nhàn nhạt lên tiếng, không rõ đang khen hay chê.

“Like!” Hắn vỗ tay một cái, “Sự thông minh của Đội trưởng Khúc cũng ngoài sức tưởng tượng của tôi, chưa gì đã hạ đo ván anh, tôi cảm thấy có chút tiếc nuối! Game over quá sớm, thật sự quá tệ nhạt!”

“Ồ??? Không hẳn vậy!” Khúc Mịch không phản đối.

Anh vừa nói, điện thoại di động lại vang lên một lần nữa.

“Alo!” Khúc Mịch nhận điện ngay trước mặt Lãnh Thác, đầu dây bên kia là thanh âm của Cục Trưởng Hoàng vọng đến, “Khúc Mịch, hiện tại tôi thông báo cho cậu: Theo quyết định của lãnh đạo thành phố tạm thời cho cậu nghỉ phép!”

“Cục Trưởng Hoàng, không phải nghỉ phép, phải là đình chức chứ?” Anh nói thẳng.

“Cậu đừng giải thích sai cách làm của lãnh đạo thành phố, bọn họ đang cố gắng bảo vệ cho cậu. Bây giờ trên mạng đang lan truyền một đoạn video, lãnh đạo thành phố áp lực rất lớn, đặc biệt là thị trưởng Trương, dù sao chính ông ta mời cậu về.

Nếu cấp lãnh đạo không tỏ thái độ, thì sẽ bị đám truyền thông bám riết, đến lúc đó không phải đơn giản chỉ là đình chức. Cậu cứ nghỉ ngơi cho thoải mái, giao mọi chuyện lại cho Lục Ly. Đợi đến khi vụ này kết thúc cậu lại quay trở về.”

Khúc Mịch không nói thêm, lập tức cúp điện thoại.

Lãnh Thác ở bên cạnh nghe rõ mồn một: “Nhìn dáng dấp của Đội trưởng Khúc sắp sửa nhàn rồi. Chỗ ở này của tôi non xanh nước biếc, nếu anh đồng ý có thể đến ở chung.”

“Anh ... Khá lắm!” Khúc Mịch để lại một câu rồi phẩy tay áo rời đi.

Nụ cười của Lãnh Thác vang lên, lần đầu tiên trong cuộc đời hắn mới cảm thấy hưng phấn như vậy, thật sự quá thú vị!

Khúc Mịch đi ra khỏi cổng lớn trông thấy Luru Tuấn lái xe như điên đến.

Kít_t_t_t! Tiếng thắng xe chói tai truyền đến, Luru Tuấn dừng xe sát bên cạnh anh.

Mở cửa, cậu ta nhảy xuống, mặt đỏ au: “Đội trưởng Khúc ... em ...”

Chưa đợi cậu ta nói hết câu, Khúc Mịch khoát khoát tay: “Bỏ đi, từ đây về sau cậu nghe theo sự chỉ đạo của Đội phó Lục!”

“Đội trưởng Khúc!” Luru Tuấn gọi lớn.

Khúc Mịch không quay đầu, đạp chân ga, nhanh chóng rời đi.

Luru Tuấn biết chắc có chuyện, hơn nữa có liên quan đến chuyện cậu ta làm mất dấu Lãnh Thác. Cậu ta xoay người về xe liền nhìn thấy Lãnh Thác đứng ở cổng nở nụ cười đắc thắng.

“Anh dùng chiêu gì?” Cậu ta xông đến chất vấn.

“Cậu trai trẻ, xông xáo quá cũng hại đến thân!” Lãnh Thác nhẹ giọng, “Hơn nữa để tôi dạy cậu một đạo lý, tin ai cũng không bằng tin chính mình! Đội trưởng Khúc ... Haizza sau này cậu hết được xưng hô như thế này nữa rồi. Đáng tiếc ... Lúc nào cũng cho là mình thông minh ...”

Luru Tuấn ngẩn người, vội vàng lên xe đuổi theo Khúc Mịch. Cậu ta đi thẳng đến Cục cảnh sát, không gặp Khúc Mịch nhưng nhìn sắc mặt mọi người ở đó, ai nấy đều rất khó coi.

Lục Ly mở máy vi tính, một đoạn clip xuất hiện trước mắt cậu ta: “Chúng tôi đang phối hợp với an ninh mạng để có thể chặn lại đoạn clip này. Tuy nhiên, theo như tin báo đã có rất nhiều người download đoạn clip, cho dù che đậy cũng chẳng có tác dụng lớn. Thêm vào đó, cấp trên cũng đã xử lý Đội trưởng Khúc.”

“Đều do tôi, đều do tôi bị tên Lãnh Thác lừa!” Luru Tuấn tự trách.

Lục Ly vỗ vỗ vai cậu ta, “Cậu đừng như vậy, ngay cả Đội trưởng Khúc còn mắc mưu hắn, huống chi là cậu. Chỉ có thể khen tên Lãnh Thác quá giỏi hoạt, khả năng phản trình sát của hắn khiến chúng ta bất ngờ. Cậu được Đội trưởng Khúc đề cử vào đội hình sự, bây giờ Đội trưởng Khúc không có ở đây cậu lại càng phải biểu hiện cho thật tốt, đừng rước thêm phiền phức cho anh ấy, đừng để người ta lên án!”

Những lời nói này của Lục Ly đã thức tỉnh được Luru Tuấn, “Vâng! Tôi sẽ nghe theo lệnh của đội phó, chỉ cần nhanh chóng phá án, nhanh chóng để Đội

trường Khúc quay về đội, cái gì tôi cũng đồng ý.”

“Trong đội từ trước đến nay đều do Đội trưởng Khúc chỉ huy, hơn nữa vụ này rất lắt léo, bản thân tôi cũng không biết nên bắt đầu từ đâu!” Lục Ly thở dài, cau chặt mi: “Mọi người tan ca trước, để tôi suy nghĩ thêm.”

Khúc Mịch đột nhiên bị đình chức, công tác của đội hình sự tạm thời tê liệt. Lục Ly muốn gọi xin chỉ thị của Khúc Mịch nhưng gọi bao nhiêu cuộc vẫn không có ai nhận điện. Anh ta suy nghĩ rất lâu, không còn cách nào khác là đi tìm Dì Nhu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Hai Kẻ Thần Kinh

Dì Nhu đã nghe tin Khúc Mịch bị đình chức, bây giờ Lục Ly lại nói không liên lạc được Khúc Mịch, trong lòng cô dấy lên một cảm giác không tên: có chút bồn chồn, có phần sốt ruột, lo lắng, thêm một vài cảm xúc không thể diễn tả.

“Pháp y Tăng, Đội trưởng Khúc luôn tràn đầy tự tin, phòng chừng chuyện lần này đã kích anh ấy không ít. Tôi đã gọi không biết bao nhiêu cuộc điện thoại nhưng không ai nghe máy, đến nhà tìm thì không ai mở cửa, tôi thật sự sợ nhất thời anh ấy nghĩ quân ...” Sự việc của Lưu Uyển Như ảnh hưởng đến tâm trạng Lục Ly khá nhiều.

Nhiều lúc anh ta trộm nghĩ nhờ có đã kích này khiến anh ta trở nên thuần thực; tuy nhiên là lột xác từ trong đau khổ, không ngừng tự lừa dối mình. Đối với một người luôn tự tin, luôn coi bản thân là nhất thì việc tự đánh lừa bản thân mang tính chất hủy diệt.

Dì Nhu dù gì cũng được học qua tâm lý học, cô biết lo nghĩ Lục Ly không phải là dư thừa. Ngẫm lại lúc nào Khúc Mịch cũng cho mình là vô địch, lại bị chính nghi phạm chơi cho một vố, làm sao anh có thể chịu nổi!

“Nhưng ... bây giờ tôi đến đó thăm anh ấy có ổn không?” Dì Nhu lên tiếng hỏi, ngữ khí có phần bất an: “Anh ấy kiêu ngạo như thế, có lẽ không thích người ngoài chứng kiến bộ dạng của mình hiện tại.”

“Người ngoài đến sẽ không thích hợp, nhưng pháp y Tăng không nằm trong số ấy!” Tuy rằng Tăng Dì Nhu trước sau luôn chối bỏ quan hệ của cô và Khúc Mịch, nhưng người bên ngoài tỏ tường nhất. Lục Ly nhìn ra được Khúc Mịch thật sự rất quan tâm Tăng Dì Nhu.

“Chúng tôi chỉ là đồng nghiệp bình thường!” Dì Nhu giải thích. Câu nói này cô phải nói đi nói lại rất nhiều lần, ngay cả chính bản thân cô cũng cảm thấy nhàm chán.

“Chúng tôi đều biết!” Dĩ nhiên Lục Ly chẳng tin, “Mặc dù là đồng nghiệp nhưng không thể để mặc Đội trưởng Khúc!”

Dì Nhu không cách nào phản bác, cô suy nghĩ một chút: “Cũng được, tan ca chúng ta cùng nhau đến đó!”

“Ok! Tôi ra ngoài tra án, sáu giờ đợi trước cửa nhà Đội trưởng Khúc!” Lục Ly thoải mái đáp ứng.

Buổi chiều Dì Nhu mua một ít trái cây đến nhà Khúc Mịch nhưng không thấy bóng dáng Lục Ly. Cô điện thoại cho anh ta, anh ta thông báo mình có việc đột xuất không đến kịp. Dì Nhu hiểu rằng một cảnh sát hình sự luôn phát sinh nhiệm vụ bất cứ lúc nào, cô đành một mình vào thôi.

Nhấn chuông cửa một lúc lâu cũng không thấy có ai ra mở. Nhớ mấy câu của Lục Ly, cô khẽ chau mày.

Kính coong! Kính coong! Cô liên tục nhấn chuông cửa, nhưng vẫn không nghe thấy tiếng bước chân.

Cô lấy điện thoại gọi cho Khúc Mịch, bên trong có tiếng chuông điện thoại, nhưng không ai nhận.

Điện thoại di động ở trong nhà chứng tỏ người cũng ở trong, vậy tại sao không mở cửa, không nhận điện. Đã kích lớn đến mức này ư!

“Đội trưởng Khúc! Là tôi!” Dì Nhu dùng sức đập mạnh lên cánh cửa, “Anh mở cửa cho tôi vào được không?”

Cô đập cửa rầm rầm, hàng xóm ở đối diện lộ đầu ra nhìn: “Cô à! Cô làm như vậy là quấy nhiễu người dân, tôi có thể báo cảnh sát!”

Đây là khu nhà giàu, mỗi tầng chỉ có hai căn hộ, sống ở đây toàn là những tinh anh. Mở cửa là một người phụ nữ khoảng bốn mươi tuổi, nhìn mặt trắng đã gồng ác phụ, xoi mói, cay nghiệt.

“Thật ngại quá đã làm phiền chị. Tâm trạng bạn tôi không tốt, tôi lo anh ấy có chuyện nên ...”

“Có chuyện thì cô làm thế nào?” Không đợi Dì Nhu nói hết, cô ta mở miệng giọng khó chịu: “Nếu cô còn ồn ào như vậy tôi sẽ báo cảnh sát!”

“Được rồi!” Dĩ Nhu dùng sức đá mạnh vào cánh cửa hai cái, “Chủ căn hộ này chính là cảnh sát, chị có thể trực tiếp báo với anh ấy, đỡ tốn tiền điện thoại.”

“Thần kinh!” Người phụ nữ trầm giọng mắng một câu, xoay người vào trong, trước khi đóng cửa còn bỏ lại một câu: “Hai kẻ thần kinh!”

“Hai kẻ”? Dĩ Nhu đang bực mình, nghiêng đầu đã trông thấy Khúc Mịch đứng ở cửa. Anh mở cửa khi nào vậy?

Khúc Mịch mặc bộ pyjama màu trắng, nhăn nheo, râu ria xồm xoàm, trông rất đỏ au, hình như mấy đêm rồi không ngủ.

“Em à? Vào đi!” Giọng Khúc Mịch khàn khàn.

Dĩ Nhu cau chặt mi, theo sau Khúc Mịch. Trên bàn trà có mấy bình nước trái cây, hộp pizza, nửa hộp cơm, vỏ và hạt trái cây.

Laptop đang mở, đặt trên bàn, phía dưới sàn là chiếc đệm tựa lưng.

Vì tính phát ra âm thanh ồn ào, pha lẫn với tiếng người đang nói chuyện.

Dĩ Nhu nhìn kỹ... thì ra anh đang chơi game võng du, hơn nữa còn đang đánh quái thú, “Đội trưởng! Quái thú mạnh hơn so với dự liệu của chúng ta, làm sao bây giờ?”

“Không cần lo, ta có vũ khí bí mật!” Khúc Mịch ngồi xuống, nhìn chăm chăm vào màn hình không chớp mắt.

Dĩ Nhu gọi anh hai tiếng, anh không thèm quay đầu: “Pháp y Tăng, em cứ tự nhiên, chờ tôi hết bận đã!”

Một người mới biết thế nào là QQ, mà bây giờ đã rảnh chơi game võng du. Nhìn đáng vẻ là biết cũng khá mê! Đội trưởng không làm, quay qua một cái đã nghiện game???

Dĩ Nhu nhìn thấy anh chơi rất chuyên tâm. Cô tự đem trái cây vào trong bếp. Nhà bếp sạch sẽ, không có dấu vết nấu nướng. Nhìn nồi niêu, cũng sạch sành sanh. Một người chú ý đến chuyện dinh dưỡng như anh lại có thể ăn ở ngoài mấy hôm nay.

Cô lên lầu, giường lớn phẳng phiu, tủ đầu giường có lớp bụi mỏng, chứng tỏ mấy ngày nay không có ai ngủ, không có ai dọn dẹp. Không phải anh là người mắc bệnh sạch sẽ sao? Không phải sống rất kỷ luật sao? Sao lại có thể ngồi trên sofa ăn uống, không ngủ mà lo chơi game? Nghiêm trọng lắm rồi!!

“Pháp y Tăng, cô gặp Đội trưởng Khúc chưa?” Lục Ly gọi điện thoại hỏi dò.

Dĩ Nhu nói sơ tình hình: “Anh nói thử xem hành vi của anh ấy khác thường như vậy, sẽ không sao chứ?”

“Quá nghiêm trọng, không giống với tác phong thường ngày của Đội trưởng Khúc!” Lục Ly cho rằng tình huống này không phải là nhẹ: “Pháp y Tăng, cô nhất định đừng bỏ đi... tôi sợ Đội trưởng Khúc nghĩ không thông rồi... Cô biết đó, dù sao anh ấy cũng từng ở bệnh viện tâm thần, tư duy không giống như chúng ta. Tôi đang truy ra được một vài manh mối, hiện tại đội hình sự lại không điều động thêm nhân lực. Pháp y Tăng, phiền cô trông anh ấy một chút. Đội bên này hết việc, tôi chạy qua thay cô liền!”

Sống chung một mái nhà, cô nam quả nữ khó tránh khỏi bị người ngoài bàn luận. Cô không muốn Khúc Mịch hiểu lầm, cũng không muốn người ngoài hiểu lầm. Thế nhưng, trước mắt cô không thể bỏ đi. Chuyện nhảm cũng không quan trọng bằng mạng người! Đòn thì kệ vậy, ai muốn nói gì thì nói, tâm không then là tốt rồi.

Nghĩ đến đây, cô đi xuống lầu, nhìn Khúc Mịch vẫn tư thế ngồi như cũ, nhìn chăm chăm màn hình, ngón tay không ngừng click chuột.

Cô dọn rác ở trên bàn trà, sau đó đi vào trong bếp. Trong tủ bếp cô nhìn thấy có: gạo, kê, lúa mạch, đậu đỏ, đậu xanh, hạt bắp, hạt cao lương* ... Khúc Mịch dường như dùng đủ các loại ngũ cốc.

*Hạt cao lương: hạt bo bo

Mở cửa tủ lạnh lớn, bên trong đầy đủ các loại rau, thịt, còn có hải sản, chủng loại rất đa dạng.

Nhìn sơ là biết anh rất chú ý việc ăn uống, chẳng trách động một chút là anh kêu mấy món thức ăn nhanh là thực phẩm rác rưởi.

Dĩ Nhu rửa sạch hạt kê, cho vào trong nồi áp suất hầm cháo. Lấy măng tây, bông cải, nấm, cà rốt và cải chíp trong tủ lạnh.

Thật ra cô cũng không thích ăn bên ngoài, nguyên nhân chủ yếu là do có một mình, một người ra ngoài ăn trông không giống ai nên cô tự nấu nướng, cho nên mấy món cơm nhà không làm khó được cô.

Tay chân nhanh nhẹn, cô rửa sạch rau củ, cắt hạt lựu, trộn sơ cải chíp qua nước sôi. Để riêng.

Xào sơ hành gừng cho thơm, cho bông cải, nấm, măng và cà rốt, đảo một lúc, rồi nêm muối, xì dầu, một chút rượu, cuối cùng khuấy một chút bột năng. Món ăn nhiều màu sắc, xanh, đỏ, nhìn rất bắt mắt.

Cho một ít dầu đậu phộng vào chảo, cho tỏi băm phi thơm, sau đó cho cái chip, nước tương, một chút đường, xào chín.

Hai món đã xong, cháo cũng đã nhừ.

Di Nhu dọn chén bát ra bàn, đi ra phòng khách vẫn thấy Khúc Mịch chơi game, cô tiến đến rút dây nguồn.

“Anh đi soi gương đi!” Di Nhu cau mày.

Khúc Mịch hơi khó chịu, nhưng vẫn không lên tiếng, xoay người vào trong phòng tắm.

Chỉ một lát sau, anh tắm rửa cạo râu sạch sẽ, thay bộ quần áo mới đi ra ngoài.

Di Nhu múc cho anh chén cháo, trong lúc chờ đợi cô đã làm được một đĩa dưa leo cắt sợi trộn với sữa ... Một bữa tối tuyệt vời.

“Cái chip, món tôi thích ăn nhất!” Anh ngồi xuống, bới một chén com, nhưng đầu tiên lại chọn gấp măng, đĩa thứ hai là dưa chuột. Nửa chén, anh không hề đụng đến món cái chip.

Tình huống gì đây? Di Nhu cảm giác lời nói của anh có chút dị thường.

“Khúc ... Khúc Mịch!” Di Nhu vốn dĩ tính gọi Đội trưởng Khúc, nhưng lại sợ kích thích anh nên đành gọi tên.

“Tại sao em không ăn?” Anh ngẩng đầu, gấp một miếng cái chip vào chén của cô, “Món cái chip xào này có hai cách làm có người thích lúc trưng nước sôi cho thêm chút dầu, có người lại thích xào trắng, không cần trưng. Tôi thích cách sau hơn vì nó còn giữ nguyên vị ngọt của cái.”

Anh vẫn ngồi chơi game, vốn dĩ không vào trong bếp, hơn nữa cũng chưa ăn món này sao có thể nói trúng phóc vậy?

“Anh ... Anh không sao chứ?” Di Nhu nhìn anh đầy lo lắng.

“Em lo tôi có chuyện gì ư?” Anh nhìn chằm chằm Di Nhu, ánh mắt tràn ý cười: “Tôi rất khỏe, cày game mấy đêm liền mà không thấy mệt.”

Anh ăn thêm hai chén com, nhìn qua là biết rất đói bụng, thế nhưng đáng về anh ăn rất tao nhã, không hề chật vật, hoặc ăn ngấu ăn nghiêng.

Di Nhu ăn hai chén, rồi lên lầu dọn dẹp sơ qua phòng ngủ chính, gọi anh lên ngủ.

Nhìn thấy anh ngủ ngon lành, cô mới đi xuống lầu rửa chén, lau dọn nhà bếp. Hai người ăn com thì có bao nhiêu bát đĩa? Loáng một cái cô đã thu dọn sạch sẽ. Đúng lúc này, điện thoại di động của cô vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Cùng Giường Chung Gối

Điện thoại Di Nhu vang lên, cô nhận điện, không biết đầu dây bên kia nói gì, gương mặt cô đầy sự tiếc nuối.

“Em muốn tham dự buổi hội thảo về việc ‘Nghiên cứu phương diện pháp y trong trình sát hình sự’ tổ chức tại thành phố Bắc Hải?” Khúc Mịch không biết xuống lầu từ khi nào, đứng ngay phía sau lưng Di Nhu đột ngột lên tiếng, khiến cô giật nảy mình.

“Ừm!” Vào lúc này Di Nhu không muốn bàn luận đến vấn đề liên quan đến hình sự, trình sát, không muốn anh nhớ lại chuyện thương tâm.

“Sao anh tỉnh rồi?” Di Nhu lảng sang đề tài khác.

“Tôi không ngủ được!” Giọng anh pha lẫn chút uể oải, “Có sữa ấm không?”

Cô nói Khúc Mịch lên lầu chờ, một lát sau cô bưng hai ly sữa nóng lên. Khúc Mịch đang đứng nhìn ra cửa sổ, không biết đang suy nghĩ chuyện gì, về mặt trầm tư.

“Có đôi khi nên để đầu óc nghỉ ngơi!” Di Nhu đặt hai ly sữa lên bàn, sau đó thả mình vào chiếc ghế lười.

Nhìn cô cuộn tròn trên chiếc ghế tựa như con mèo lười biếng, khoe miệng Khúc Mịch đượm ý cười, nụ cười không dễ phát hiện.

“Em đang nỗ lực khai sáng cho tôi?” Anh nghiêng đầu: “Tôi nghĩ về mặt tâm lý học tôi còn mạnh hơn em gấp nhiều lần.”

Quả nhiên rất tự phụ, không bao giờ biết khiêm tốn. Thế nhưng, tại thời điểm này cô không nên kích thích Khúc Mịch, cứ nói chuyện nương nường theo

ý anh thì tốt hơn.

“Đúng là như vậy không sai, tuy nhiên người ta cũng nói ‘bác sĩ thì không chữa bệnh được cho mình’.”

“Chữa cho mình?” Khúc Mịch chau mày, “Tôi tại sao phải chữa cho mình?”

“Ý của tôi không phải nói anh có gì bất thường; thế nhưng, con người là động vật có tình cảm, cho dù anh thích đọc lai độc vãng nhưng cũng cần phải có sự giao lưu với người khác. Có nhiều khi, cứ đóng kín cánh cửa lòng mình sẽ khiến cho tinh thần mệt mỏi, uể oải. Đến khi có ngăn trở hoặc tinh thần chịu đả kích sẽ dễ bị sụp đổ!” Dĩ Nhu vội vàng giải thích, cô hiểu rằng đối với những người có tâm lý khác thường sẽ đặc biệt chú ý người khác cho mình có bệnh, đặc biệt là người kiêu căng tự phụ như Khúc Mịch.

“Ý là ... em muốn giao lưu với tôi?”

“Ừm!” Tăng Dĩ Nhu gật gù.

“Được!” Khúc Mịch ngồi trên giường, đối diện cô, “Tôi cho rằng trong lòng em có khúc mắc, có thể kể cho tôi nguyên nhân không?”

Tình huống gì đây? Sao không giống như trong dự liệu của cô? Rõ ràng cô đang dẫn dắt Khúc Mịch, sao quyền chủ động về tay đối phương rồi?

“Tôi muốn biết chuyện của anh!” Dĩ Nhu háng giọng.

“Tôi là một người rất ưu tú!” Khúc Mịch nghiêm túc trả lời, “Tôi có thể bắt đầu kể từ lúc tôi có ý thức ... Em vẫn nhất định muốn nghe sao?”

“Ừm!” Chỉ cần anh thuận ý cô, mọi chuyện đều dễ dàng hơn một chút.

“Ba mẹ tôi thuộc dạng điển hình của tuýp người một sách, từ khi tôi hiểu chuyện cũng là lúc cả ngày bọn họ lao vào nghiên cứu. Khi bọn họ làm việc, tôi ở ngay trong thư phòng chơi đùa, không có đồ chơi, đành đọc sách. Bọn họ đi phòng thí nghiệm, đi thư viện, đều ném lại cho tôi một quyển sách. Lâu dần, tôi thích đọc sách. Thiên văn, địa lý, văn học, ngoại ngữ, toán học, vật lý ... có sách gì tôi xem sách ấy.

Ba mẹ tôi không quan trọng việc cho con đến trường, độ tuổi vào tiểu học tôi theo bọn họ đi khắp nơi trên thế giới, không đến trường. Gần hết cấp một, tôi thấy mọi người viết lưu viết, tôi cũng mua một quyển; đáng tiếc không có ai viết lên đó!”

Nghe đến đây nơi sâu thẳm của Dĩ Nhu nhất thời xúc động, tuy rằng ngữ khí của Khúc Mịch qua quýt nhưng Dĩ Nhu có thể cảm nhận được trong đáy lòng của anh có chút mất mát.

Nghĩ xem, cũng là một đứa nhỏ, dù sao vẫn mong chờ có bạn có bè. Khi anh chờ mong lấy quyển lưu bút ra, lại bị cự tuyệt, trong lòng anh sẽ bị thương đến mức bão. Có khi nào anh cũng đã thử hòa đồng với mọi người, nhưng vì lần ấy mà khiến anh có vết thương.

“Lên cấp hai lại càng không có ai nguyện chơi cùng tôi. Công việc cha mẹ tôi càng thêm bận rộn, tôi chọn ở nội trú trong trường, mỗi ngày giờ rảnh chỉ vui mình trong thư viện. Sau đó lên cấp ba, đại học, tôi đã quen việc sống một mình.

Một người một chỗ, những khi yên tĩnh còn có thể nghe được cả tiếng trái tim mình khẽ đập. Vào ngày một ngày nọ, tôi đột nhiên bắt đầu cố gắng nhìn kỹ bản thân, nhìn kỹ tư tưởng của bản thân, ý thức được tinh thần.

Tôi phát hiện sức mạnh tinh thần vô cùng vĩ đại, từ sâu bên trong có thể cảm nhận được nhiều lạc thú. Sau khi tốt nghiệp đại học, tôi ra nước ngoài tu nghiệp chuyên ngành tâm lý học, tham gia vài vụ án lớn, học được khá nhiều kinh nghiệm mà sách vở không đề cập đến, và từ đó phát hiện những nghiên cứu về tinh thần con người chỉ như muối bỏ biển.

Sau khi về nước tôi lại càng chuyên tâm nghiên cứu những tội phạm mắc bệnh tâm lý. Bất cứ chuyện gì mình chưa từng trải qua sẽ không có quyền lên tiếng, vì vậy tôi tự nguyện vào viện tâm thần. Ở nơi ấy tôi tự mình trải qua cảm giác tinh thần phản liệt, vận vẹo ... những chuyện này giúp ích rất lớn cho sự nghiên cứu của tôi. Còn về sau này thì em đã biết hết rồi.”

Tổng kết ba mươi năm làm người của mình chỉ bằng bốn chữ: Đọc sách, nghiên cứu.

Quá khô khan và vô vị, chả trách tính cách của anh lại quái gở như vậy. Một lần nữa Dĩ Nhu lại cảm thấy anh thật đáng thương, từ những miêu tả của anh về cuộc đời của chính mình, không nghe thấy bất kỳ những hứng thú, ham muốn, vui vẻ gì ở trong đó.

Dĩ Nhu khó có thể tưởng tượng một người như thế làm sao có thể trưởng thành, có thể sống rờn rã suốt hơn ba mươi năm trời?

“Ba mẹ anh làm công việc gì?” Dĩ Nhu chưa từng gặp người nào như ba mẹ của anh, phương pháp giáo dục trẻ của bọn họ không khiến người khác đồng lòng.

“Họ là chuyên gia nghiên cứu động vật hoang dã; thường ở sâu trong mấy khu rừng rậm nguyên sinh hoặc đại thảo nguyên; họ không liên lạc về thì thời, tôi không thể nào liên lạc được họ.” Khúc Mịch nhận nhặt nói, anh đã quen không có cha mẹ, tháng ngày sống một mình: “Ất hẳn lần này về sẽ không đi nữa, dù sao cũng đã lớn tuổi. Sau này em còn nhiều cơ hội gặp gỡ bọn họ.”

“Ừm!” Ngoài miệng thì đồng ý nhưng trong bụng nhủ thầm --- Mình chẳng có việc gì phải liên lạc với ba mẹ anh ấy! --- Thế nhưng đây không phải trọng điểm.

“Vậy từ trước đến nay anh chưa từng có bạn gái?” Dĩ Nhu rất tò mò vấn đề này, “Loại người lạnh lùng như anh chính là mẫu người của những cô gái thích tự ngược.”

“Mấy cô đó thích tự ngược, còn tôi thì không!” Khúc Mịch cau mày, tựa như rất phản cảm chuyện con gái chủ động: “Cả tính lạnh lùng như em cũng có thể có đàn ông thích, vậy tại sao vẫn độc thân?” Anh hỏi ngược lại Dĩ Nhu.

Đàn ông xưa nay chưa bao giờ chịu lép vế cho dù trên phương diện công việc hay tán chuyện.

“Tìm bạn trai đâu phải mua bó rau ngoài chợ, phải phụ thuộc vào cái nhìn của hai bên. Đối phương không đồng ý, tôi không có cảm giác; tôi có thể chấp nhận, nhưng người ta lại ghét công việc của tôi. Không xác định được tương lai, không biết khi nào người đàn ông muốn rời khỏi tôi, tôi lại càng chẳng có lý do gì phải từ bỏ công việc yêu thích của mình.” Dĩ Nhu nói lời thật lòng.

Những chuyện này trước đây cô chưa từng tâm sự cùng ai, không hiểu sao cô lại đồng ý kể với Khúc Mịch.

Muốn lấy được sự tín nhiệm của đối phương, để cho đối phương mở cửa tâm hồn thì ngay cả bản thân mình cũng phải dỡ bỏ mọi sự phòng bị. Đây chính là lý do Dĩ Nhu tự bào chữa cho hành động của mình, và cô cảm giác lời giải thích này rất hợp lý.

“Em rất thích nghề pháp y? Công việc này dường như không thích hợp với phụ nữ!” Khúc Mịch truy hỏi.

“Đây là anh đang kỳ thị giới tính!” Cũng thường có nhiều người hỏi Dĩ Nhu câu hỏi này, “Trên thế giới không có nghề nghiệp nào phân biệt nam hay nữ. Hơn nữa tôi cho rằng nữ giới càng có ưu thế hơn, sự cẩn thận và tỉ mỉ cực kỳ thích hợp với nghề pháp y.”

“Lần đầu tiên tiếp xúc từ thi em có cảm giác thế nào?” Khúc Mịch đặt thêm câu hỏi.

Dĩ Nhu khẽ cau mày: “Tôi nghĩ anh nên đi ngủ rồi đó!” Nếu cứ tiếp tục tán gẫu, e rằng những điều bí mật trong lòng đều bị anh dụ nói ra cho hết.

“Tôi không ngủ được!” Khúc Mịch oan ức lên tiếng.

Dĩ Nhu rút điện thoại, chọn một bản nhạc êm dịu. Khúc Mịch nói với cô thêm vài ba câu, lúc đầu cô còn trả lời, sau đó dần dần chẳng còn nghe thấy tiếng.

Khúc Mịch liếc nhìn, thì ra cô đã ngủ gục trên sofa. Anh bước tới ôm cô qua giường.

Ngày hôm sau Dĩ Nhu thức giấc. Nghiêng đầu nhìn khuôn mặt phóng lớn trong gang tấc, sợ hãi giật nảy mình, lập tức ngồi bật dậy.

Khúc Mịch nằm sát bên cạnh, vẫn còn đang ngủ. Dĩ Nhu vô thức nhìn xuống quần áo của mình, rồi liếc sang Khúc Mịch.

... Vẫn mặc bộ quần áo ngủ, cô thở phào nhẹ nhõm.

Hai người là đúng nghĩa ngủ trên cùng một giường qua đêm, không phát sinh bất kỳ quan hệ.

Dĩ Nhu vội vàng xuống giường rời khỏi nhà Khúc Mịch.

“Alo! Đội phó Lục!” Dĩ Nhu gọi cho Lục Ly: “Tôi đi thành phố Bắc Hải tham gia một buổi tọa đàm, nên không thể chăm sóc Đội trưởng Khúc!”

Đầu dây bên kia, Lục Ly không còn cách nào khác đành gật đầu đồng ý.

Dĩ Nhu về nhà, chưa đầy một tiếng, một nhân viên chuyển phát nhanh đưa đến một bưu phẩm.

Dĩ Nhu khẽ ngạc nhiên, mở bưu phẩm, bên trong là một tấm thiệp, chính là giấy mời dự buổi hội thảo mà cô mong chờ bấy lâu.

Không ngờ nói dối lại thành thực! Dĩ Nhu cầm thư mời, nhìn đi nhìn lại coi ai là người gửi nhưng phía trên ngoài thông tin người nhận thì không còn gì khác.

Cô suy nghĩ thật lâu, sau đó quyết định đi Bắc Hải một chuyến, đi sẽ biết ai là người tốt bụng.

Dĩ Nhu thu thập hành lý, đặt vé máy bay, chưa đầy hai tiếng sau cô đã đến khách sạn đã đặt trước. Bước đến quầy tiếp tân, đưa vé mời, nhận chìa khóa phòng và lịch trình hội nghị.

Lầu mười sáu phòng 616, Dĩ Nhu cầm chìa khóa đứng trước cửa, vừa định bước vào trong liền nghe giọng nói vang lên: “Thật trùng hợp!”

Cô nghiêng đầu, Khúc Mịch đứng ở cửa phòng 617, chìa khóa phòng trên ngón trỏ nhẹ nhàng đung đưa.

“Vậy ... Thư mời là anh gửi cho tôi?” Dĩ Nhu hết sức ngạc nhiên.

Khúc Mịch gật đầu: “Tôi nhận vé mời dự hội thảo này từ lâu, còn cho phép tôi mang thêm một trợ lý. Tuy nhiên, e rằng bây giờ bọn họ hối hận rồi.”

Trong lời nói của anh rõ ràng có ám chỉ.

Trong giới trinh sát hình sự, cái tên Khúc Mịch được coi là điển hình trong mô hình mới trong trinh sát hình sát: dùng phân tích tâm lý tội phạm áp dụng vào suy lý, phác họa chân dung tội phạm, lý luận của anh được coi như ‘khuôn vàng thước ngọc’. Một buổi thảo luận quy mô lớn thế này làm sao thiếu được anh?

Bây giờ đoạn băng ghi hình lộ ra, anh vương phải nghi án, thậm chí những cảnh sát đi theo phương pháp truyền thống có thêm cơ hội đã kích anh.

Anh xuất hiện ở đây, ngay tại thời điểm này ... liệu có thích hợp chăng? Tăng Dĩ Nhu chợt lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82: Hồ Lạc Bình Dương*

*Câu đầy đủ - 虎落平陽被犬騎 (Hồ lạc bình dương bị khuyển khi): hổ rơi vào chôn bình địa, đến chó cũng có thể khi rẻ. Có thể hiểu tương tự câu như cá trên cạn.

Theo lịch trình của hội thảo, tám giờ tối hôm đó sẽ nhận được thông tin của buổi hội thảo, sau đó nghỉ một ngày. Chín giờ sáng hôm sau các buổi tọa đàm sẽ được diễn ra tại hội trường, nghỉ trưa hai tiếng, buổi chiều là thảo luận theo nhóm, hành trình trong năm ngày liên tiếp, ngày cuối cùng là đi tham quan, và tiệc tối.

Quy cách tổ chức của buổi hội thảo lần này tương đối quy mô, mời không ít các chuyên gia trong và ngoài nước đến tham dự, tất cả đều là những tinh anh trong ngành.

Dĩ Nhu cảm thấy lợi ích của buổi hội thảo kỳ này quả nhiên không nhỏ, đặc biệt được nghe những chia sẻ từ các chuyên gia có tiếng không phải đơn giản. Trong phần trình bày còn được kết hợp với các vụ án lớn trong và ngoài nước, do vậy cho nên dù ngồi nghe hàng mấy tiếng đồng hồ cũng không cảm thấy vô vị.

Khúc Mịch ngồi sát bên Dĩ Nhu, liên tiếp mấy ngày đều ngồi yên lắng nghe. Khi phân tổ thảo luận, anh cũng không nói một lời. Có người nhận ra anh, không khỏi ném về phía anh một ánh mắt khác thường.

Mới đầu Tăng Dĩ Nhu còn có chút bận tâm, nhìn thấy anh thân nhiên đối mặt mới yên lòng. Ngày cuối cùng của buổi thảo luận chính là phát biểu của một cựu Đội trưởng đội hình sự đã nhiều năm trong ngành. Nghe nói từ lúc tốt nghiệp trường cảnh sát, ông ta đã bắt đầu nằm vùng, suốt năm năm trời, phối hợp với đội hình cảnh quốc tế phá được tập đoàn buôn bán ma túy lớn nhất thế giới.

Về lại cảnh đội, ông tiếp tục làm đội trưởng đội hình sự, từ chối nhiều lần thăng chức. Theo ông ta nói, muốn dồn tất cả sinh lực của mình vào trong công việc, làm càng ngày càng tốt hơn, bắt người xấu chính là lý tưởng cả đời của ông ta. Trong giới trinh sát hình sự được người người tôn kính.

Ông ta vừa lên bục đã thao thao: “Tôi tốt nghiệp trường cảnh sát, bằng cấp bình thường, không thể nào so sánh được với những thạc sĩ tiến sĩ tu nghiệp tại nước ngoài, lời nói ra không có nhiều những thuật ngữ chuyên nghiệp như vậy. Nhưng tôi có kinh nghiệm bản thân, mỗi một kinh nghiệm được đổi lấy từ những giọt mồ hôi và dòng máu chảy, tôi tự nhận so với những từ ngữ trên sách vở kia chính là thực tế gặt hái được từ trong cuộc sống!”

Dĩ Nhu nghe mấy lời nói này của ông ta, trong lòng cô chấn động, cô liếc mắt nhìn Khúc Mịch đang ngồi bên cạnh. Anh vẫn như vậy, dáng vẻ lạnh như băng, nhìn không ra được chút biến hóa nào trên gương mặt đó.

“Không biết bắt đầu từ khi nào, giới trinh sát hình sự xuất hiện một luồng sức mạnh mới, nghiên cứu cái gì mà hành vi và động tác trong tâm lý học tội phạm. ‘Thay máu mới’ là nên làm, nhưng cũng phải coi coi nhóm máu ấy có thích hợp hay không. Nếu như cứ bất chấp tất cả, dụng vụ án là cứ an vị trong phòng làm việc rồi đoán loạn xạ, đây chẳng phải là chuyện cười sao!”

Tôi không phải lão già cổ hủ không biết tiếp thu những cái mới. Đây là hướng nghiên cứu mới bắt đầu được thử nghiệm trên trường quốc tế, chúng ta cần phải cân nhắc, không thể cứ nhắm mắt mà đưa vào, dù sao tình hình nước ta cũng không giống. Hơn nữa, cho dù có tiếp nhận máu mới đi chăng nữa, ngàn vạn lần không được phép quên căn bản của trinh sát hình sự, đó chính là Chứng cứ!

Căn cứ vào những chứng cứ thu thập được, cẩn thận suy đoán, to gan lớn mật đưa ra giả thiết; chứ không phải cứ suy đoán trước, rồi dựa vào đó tìm kẻ tình nghi, làm thế không phải đang tạo ra oan an, oan sai sao? Phá án lại phải càng thông minh nhưng cũng không phải là một trò chơi để khoe khoang trí thông minh. Nếu như gặp phải người thông minh hơn, bị người ta cho vào tròng mà không biết!”

Càng nói càng rõ ràng là có ám chỉ, những người ngồi ở đây đều là tinh anh, nếu nghe mà còn không hiểu thì xác định chỉ là mấy kẻ chỉ có danh mà không thực.

Ánh mắt mọi người dù vô tình hay hữu ý đều liếc về phía Khúc Mịch, ngay cả Tăng Dĩ Nhu đều xuất hiện một áp lực vô hình khiến cô đứng ngồi không yên.

Lão Đội trưởng tiến vào đề tài chính, kết hợp kinh nghiệm sau nhiều năm qua cùng với các án lệ, tổng kết những phương diện cần chú ý trong trình sát hình sự, thỉnh thoảng hay nói vài câu đậm Khúc Mịch. Ngồi trong buổi tọa đàm hôm nay, nghe thấy những lời nói đó Dĩ Nhu cảm thấy khó chịu cực kỳ.

Nhưng ‘chính chủ’ như người không liên quan, buổi tọa đàm buổi sáng kết thúc, buổi chiều là nghiên cứu cách thức trình sát hình sự theo lối truyền thống và những ý niệm mới.

Không biết người nào nhiều chuyện, đem đoạn băng của lão đội trưởng đang diễn thuyết và bức ảnh của Khúc Mịch tải lên mạng internet.

Dĩ nhiên dân mạng bàn luận còn sôi nổi hơn đám người trong buổi hội thảo, có cả phóng viên chạy đến khách sạn yêu cầu được phỏng vấn.

Khúc Mịch đương nhiên không đáp ứng, lão Đội trưởng cũng từ chối, nhưng chuyện này cũng chẳng ảnh hưởng đến độ quan tâm của cánh truyền thông. Có một vài phóng viên canh ở khách sạn, hi vọng sẽ chụp được ảnh của Khúc Mịch và lão Đội trưởng.

Ngày cuối cùng của buổi hội thảo là đi tham quan, Khúc Mịch từ sáng đã không thấy tám hơi, Dĩ Nhu gọi cho anh cũng không được. Đến tiệc tối mới thấy Khúc Mịch lộ diện.

Thường ngày chỉ thấy anh diện dạng quần áo thể thao, lâu lắm rồi Tăng Dĩ Nhu mới được nhìn thấy anh mặc âu phục. Bộ vest xám đậm, giày da đen mũi nhọn, so với lần trước còn tăng thêm vài phần thận trọng và sát khí.

Mọi người tùm năm tùm ba tán gẫu, uống rượu, có người trông thấy anh bước vào thì khựng lại. Bọn họ không ngờ Khúc Mịch vẫn dám lộ diện, loại dạ tiệc này không hề giống với các buổi tọa đàm. Nếu có người tiến đến nói chuyện, không biết Khúc Mịch sẽ ứng phó thế nào.

“Khúc Mịch!” Thanh âm rõ ràng vang lên cực lớn, kéo theo sự chú ý của khá nhiều người.

Một người đàn ông trong bộ âu phục đen, đeo cà vạt xám trắng nhanh chân bước đến cửa.

Anh ta có dáng người trung bình, khá mập, khi cười mắt híp lại thành một đường.

“Ai u!!! Thật đúng là cậu!” Anh ta đưa tay vỗ vỗ lên vai Khúc Mịch: “Cuộc họp ngày hôm qua không thấy cậu, bấy giờ tôi tưởng mình nhìn nhầm. Tôi biết cậu chắc chắn sẽ nhận được thư mời, nhưng việc lớn xảy ra, tôi còn nghĩ cậu không dám xuất hiện. Xem ra cậu đến đây dự cũng đã hiểu khá rõ cách đối nhân xử thế!”

Hàng lông mày Khúc Mịch cau chặt, ánh mắt tràn đầy sự nghi hoặc nhìn người đối diện từ trên xuống dưới, cuối cùng anh đưa tay phẩy bàn tay mập mạp của người đàn ông đang đặt trên vai ra. “Thật ngại quá! Tôi không quen cậu!” Dứt lời anh khoan thai tiến vào trong.

“Khúc Mịch! Cậu không phải Khúc Mịch sao?” Anh ta đứng ở đằng sau hô lớn, chân ngắn cố gắng đuổi theo Khúc Mịch, “Chúng ta là bạn đại học nè, tôi là Đái Thành Đạt, biệt danh ‘Tiểu Bàn Tử’, thành viên của Hội sinh Viên.”

“Ồ!” Khúc Mịch nhàn nhạt đáp lại, “Cậu có thể tránh đường được chưa?”

Đái Thành Đạt sững người, vẻ mặt lúng túng.

“Lúc nào cậu cũng kiêu ngạo như thế!” Anh ta gượng cười: “Ha ha ha! Nghe nói cậu là Đội trưởng đội cảnh sát hình sự thành phố Nam Giang? Tôi làm ở Sở Công An Tỉnh, cần tôi giúp đỡ gì cứ nói một tiếng. Tuy rằng cậu không chào đón người bạn cũ này nhưng với tôi thì khác.”

Hóa ra là đến trước mặt Khúc Mịch khoe khoang địa vị của mình, khả năng chắc thời đại học anh ta cũng bị anh đá kích không nhỏ, nên bây giờ lợi dụng cơ hội ‘ném đá xuống giếng’.

Mấy cô gái ở đây đều nghiêng về phía Khúc Mịch, thời nay, chủ nghĩa Nhan Không luôn chiếm ưu thế!

“Cậu có thể giúp tôi?” Liếc thấy anh ta gật đầu, Khúc Mịch nói tiếp: “Vậy mời cậu tránh ra, đừng xuất hiện trước tầm mắt của tôi!”

Nghe câu đầu Đái Thành Đạt còn đang đầy tia đắc ý, đến câu sau thì anh ta ngay lập tức xa sầm mặt mày.

Anh ta cắn răng cắn lợi: “Khúc Mịch! Cậu đừng suốt ngày ra vẻ cao ngạo! Tôi nghe nói Đội trưởng đội hình sự là cậu đang tạm thời bị đình chức, còn được làm lại hay không còn chưa biết. Muốn phục chức chỉ cần tôi gọi một cú điện thoại, cậu nhất định phải mạnh miệng vậy ư? Đội trưởng đội hình sự không làm được thì trở về làm nghiên cứu??? E là dựa theo tình hình hiện tại, còn ai mà tin vào mớ lý luận của cậu?”

Người học thức phải biết được lúc đắc chí có thể can rở, nhưng lúc sa chân cũng phải biết cụp đuôi làm người. Nếu không làm vậy thì kết cục cực kỳ bi thảm. Mặt khác, tôi còn muốn khuyên cậu một câu, thời khắc này có người chịu đưa chân cho cậu bám víu, cậu nên cảm tạ ơn đức mới đúng!”

“Bạn học Đái Đái gì đó ... đọc ít sách thì đừng nên quá ba hoa, đừng làm trò cười cho thiên hạ”, Khúc Mịch nghiêm túc, “Tâm lý học tội phạm không phải là lý luận của tôi, những điều tôi nghiên cứu chỉ là bề nổi của tảng băng chìm. Hơn nữa, tôi muốn phục chức cũng không cần phải dựa vào quan hệ. Cậu làm ơn thu lại cái thủ đoạn luôn cúi đầu hèn đó lại, những người đến đây là vì học thuật, chỉ là có vài điểm bất đồng. Nhưng đó chính là ... sự công bằng liêm chính! Nếu cậu không tin có thể quay đầu nhìn coi!”

Đái Thành Đạt quay đầu nhìn lại, chứng kiến bao ánh mắt khinh bỉ đổ dồn vào anh ta, trong lòng anh ta đột nhiên hiểu ra chuyện. Vừa rồi anh ta chỉ làm

lầm làm sao để Khúc Mịch mất mặt, làm sao để con người kiêu ngạo trước mặt phải cúi đầu, dĩ nhiên quên mất đã quá lớn tiếng. Những lời anh ta vừa nói ra đã bị tất cả mọi người nghe thấy, mất hết hình tượng của bản thân!

Anh ta mất hết mặt mũi, chạy mất dép!

Lão Đội trưởng âm thầm đồng tình, ông ta tuy rằng không đồng ý với lý niệm của Khúc Mịch, nhưng nhìn việc không nhìn người. Thêm vào đó, ông ta luôn có chủ trương đừng để những người trẻ tuổi nổi danh quá nhanh, đừng để cho bọn họ có cảm giác ưu việt quá sớm, như vậy khi gặp đã kích sẽ giúp bọn họ trưởng thành hơn.

Ông ta cảm thấy Khúc Mịch có căn bản rất tốt, chỉ là do tính tình quái lạ, thường hành xử không theo lẽ thường, không biết không chế hình tượng. Vương phải sai lầm lần này ông ta không biết Khúc Mịch sẽ đối phó thế nào.

Lão Đội trưởng nhanh chân tiến về phía Khúc Mịch, mấy người xung quanh không ngớt xì xào bàn tán.

“Đối với những ý kiến của tôi trong buổi tọa đàm cậu có ý kiến gì không?” Lão Đội trưởng nhìn chằm chằm Khúc Mịch.

“Đặc sắc!” Khúc Mịch nói thật lòng, “Tuy nhiên có vài điểm tôi không dám gật bừa, cảm giác ông có một chút hiểu lầm đối với tâm lý học tội phạm. Nếu như có thời gian chúng ta ngồi xuống cùng thảo luận. Hôm nay hình như không thích hợp!”

“Nghe nói cậu bị đình chức, cậu dự tính thế nào?” Lão Đội trưởng chuyển đề tài, đột nhiên lên tiếng hỏi.

“Chuyện này từ trước đến nay không phải là vấn đề!” Khúc Mịch khẽ mỉm cười, mọi người cảm giác sát khí từ từ nổi lên.

“Người trẻ tuổi, tự tin là chuyện tốt, nhưng đừng quá mức tự tin!” Lão Đội trưởng khuyên răn, “Hung thủ còn chưa tìm ra, thân là Đội trưởng còn bị đình chức; đây chính là sai lầm lớn nhất của cậu! Bị kẻ tình nghi lợi dụng xoay vòng vòng, một người Đội trưởng là cậu không thông minh như trong tưởng tượng của tôi. Trước giờ tôi luôn nghe lão Trần khen ngợi cậu, tưởng cậu xuất sắc đến mức nào, bây giờ nhìn lại, chỉ là lão Trần đang bao che cho con cháu thôi. Thế nhưng lão Trần vẫn hiểu rõ tính tình của cậu, biết cậu chắc chắn sẽ tham gia buổi hội thảo, còn nhờ tôi chăm sóc đến cậu.”

Chăm sóc? Ngay trước mặt mọi người toàn là giới trí thức, núp trong tối âm thầm đâm lên Khúc Mịch, đây gọi là chăm sóc Khúc Mịch theo lời ông ta nói ư?

Lão Đội trưởng này tính tình quái gở, tư duy không giống người thường. Không biết lão Trần mà ông ta nói là ai, nghe giọng điệu thì có vẻ rất thân. Lão Trần và Khúc Mịch có quan hệ gì? Tăng Dĩ Nhu đột nhiên cảm thấy mình biết về Khúc Mịch rất ít.

Đột nhiên điện thoại Khúc Mịch vang lên.

Anh nhận điện, nghe được một lúc, ánh mắt đột nhiên lóe sáng, nhếch mép nở nụ cười: “Các cậu làm rất tốt, suốt đêm thẩm vấn Lãnh Thác!”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83: Ăn Giấm

Tất cả mọi người đang tham dự tiệc đều hướng về phía Khúc Mịch, nghe thấy anh nói qua điện thoại ‘Lãnh Thác bị tóm’, ai nấy đều tỏ vẻ kinh ngạc.

Thành phố Nam Giang phát sinh án giết người biến thái liên hoàn, ảnh nạn nhân còn bị đăng tải ra ngoài. Vụ án này có ảnh hưởng rất lớn, đừng nói là trong thành phố, mà các quận, huyện, thôn xóm đều bàn luận sôi nổi. Đặc biệt là người trong ngành công an, những người làm công tác hình sự, quan tâm đến tiến triển vụ án hơn ai hết.

Mấy ngày trước lộ ra đoạn băng ghi hình Khúc Mịch lên xông vào nhà nghi phạm trên internet, bọn họ nghe nói Khúc Mịch bị đình chức, còn bảo nhau Khúc Mịch lần này khó có thể trở mình. Không có chứng cứ xác thực, không cách nào xin được lệnh khám xét. Vậy mà chỉ mới mấy ngày, đột nhiên lại có chứng cứ bắt được nghi phạm rồi?

Nhà họ Lãnh ở thành phố Bắc Hải cũng có khách sạn, Lãnh Thác cũng chẳng xa lạ gì với bọn họ. Người ta là tầng lớp tư bản lắm tiền, thế mà cũng làm ra chuyện biến thái đến mức đó sao? Không phải cấp dưới Khúc Mịch miễn cưỡng bắt người, cố gắng cạy miệng Lãnh Thác để ra vật chứng chứ?

Nếu đúng là như vậy thì lão Đội trưởng đã đoán trúng rồi, thứ mà kiêng kỵ nhất trong tâm lý học tội phạm chính là máy móc, cái này không phải chụp mũ con người ta sao? Mặc dù là thông minh đó, nhưng cũng là người, đâu thể muốn làm gì thì làm!

Lão Đội trưởng nghe Khúc Mịch nói, ông chau mày một chút nhưng ngay lập tức giãn ra. Ông ta tin chắc lời Khúc Mịch vừa rồi dựa trên phương diện học thuật sẽ có tranh cãi, nhưng Khúc Mịch nhất định sẽ tuân theo công bằng liêm chính.

“Cậu phải cân nhắc thật kỹ những lời cậu nói! Tổ quốc trao cho cậu quyền hạn không phải để cậu lạm dụng chức quyền! Tuy rằng đối mặt với tội phạm

cực kỳ hung ác, chúng ta có thể dùng vũ lực thậm chí là vũ khí để khống chế bọn họ; thế nhưng một khi bọn họ ở trong phòng thẩm vấn, mất đi năng lực phản kháng, chúng ta phải kiên quyết không được sử dụng bạo lực! Đây chính là tổ đường cơ bản nhất của một cảnh sát!”

“Đó chính là không thể bức cung!” Khúc Mịch tóm gọn lại, tựa như phản đối việc ông ta nhiều lời, không nói vào trọng điểm.

Lão Đội trưởng đành há miệng, tức không thốt nên lời, đang dự tính tìm cách giáo huấn Khúc Mịch thì nghe thấy điện thoại di động của anh lại reo lên.

Khúc Mịch nhận điện, chỉ trả lời đơn giản: “Tôi đang đình chức, hiện tại đang nghỉ ngơi.”

Điện thoại vừa ngắt, lại có cuộc gọi khác đánh tới, lần này là tỉnh trưởng Trương.

“Khúc Mịch! Tôi chính thức thông báo cậu được phục chức, mau tiếp nhận vụ án của Lãnh Thác!”

“Thật không tiện, tỉnh trưởng Trương! Bây giờ tôi không có mặt ở Nam Giang, hơn nữa tôi cũng không có ý định phục chức!” Cậu trả lời của Khúc Mịch khiến mọi người ngẩn ngơ.

--- Tên nhóc này thật sự ngông cuồng, không những từ chối phục chức, mà ngay cả tỉnh trưởng cũng không nể mặt mũi!

--- Chỉ là một Đội trưởng đội hình sự nhỏ bé lại có thể kinh động đến tỉnh trưởng, đích thân gọi điện thoại, ghé góm đến mức nào chứ? Hay là Khúc Mịch có bối cảnh không bình thường?

Mọi người thi nhau suy đoán.

Tỉnh trưởng Trương đầu dây bên kia thì nhức hết cả óc, Khúc Mịch quá cứng đầu, chẳng trách Cục trưởng Hoàng tức đến mức nhập viện vì anh, bây giờ thì đến phiên ông ta rồi.

“Khúc Mịch à! Đình chức là do dư luận thành phố ép buộc, chúng tôi làm vậy chính là muốn bảo vệ cậu. Tôi hiểu nỗi oan của cậu, chờ cậu về giải quyết xong vụ án này, tôi sẽ đến tận nơi an ủi cậu!” Tỉnh trưởng Trương nỗ lực dùng ngôn ngữ mềm mỏng nhất để nói chuyện với Khúc Mịch, “Sự việc nhóm Lục Ly phát hiện trong nhà Lãnh Thác thực sự quá kinh người, tôi tin chắc chính hắn là hung thủ gây ra ba vụ án. Thế nhưng hiện tại hắn không chịu nói nửa lời, chỉ đích danh muốn gặp cậu. Bây giờ cậu đang ở đâu, tôi cho xe đến đón!”

“Không vội! Tám giờ sáng ngày mai, khách sạn XX!” Dứt lời Khúc Mịch cúp máy.

Tất cả mọi người ở đây đều đã được sáng tỏ, ngay cả Tỉnh trưởng phải điều xe đến đón là hiểu.

“Nói chuyện đừng ra vẻ quá như vậy, nếu không ngay cả đường lui cũng không có!” Lão Đội trưởng nghiêm mặt.

Ai cũng biết tình khí nóng nảy của lão Đội trưởng, ông ta không phải thường xuyên mở miệng giáo huấn văn bối, mà luôn ân cần dạy bảo. Không hợp mắt, không hợp tính, ông ta chẳng thêm để ý. Xem ra ông ta rất coi trọng Khúc Mịch, không phải là căm ghét như người ta nghĩ. Trong buổi tọa đàm, ông ta nhìn việc, không nhìn người.

Nhưng nghe xong, Khúc Mịch đáp trả: “Tại sao phải lùi? Trong từ điển của tôi cho phép thất bại nhưng vĩnh viễn không cho phép mình chạy trốn! Lùi một bước, tiến hai bước lại là chuyện tôi rất thích, thích hợp để đối phó hồ ly và ... thỏ trắng nhỏ!” Nói xong anh liếc mắt nhìn Dĩ Nhu đứng cách đó không xa.

Đêm nay Dĩ Nhu mặc rất đẹp, một chiếc đầm ren, cổ chữ V, lộ ra càn cổ trắng hồng và xương quai xanh gợi cảm. Mái tóc được vén lên cao, phía trên còn cài một chiếc kẹp mái đính ngọc trai, phối với đôi bông tai bằng ngọc trai trắng, đơn giản mà quý phái. Dưới chân là đôi giày cao gót, thiết kế bình thường nhưng rất thoải mái.

Có một người đàn ông đứng phía trước cô, dáng vẻ hình như ... muốn ‘thả dê’.

Khúc Mịch chau mày, dĩ nhiên bỏ lão Đội trưởng ở sau lưng, tiến về phía trước. Lão Đội trưởng hừ lạnh một tiếng, rồi bỏ đi chỗ khác.

Khúc Mịch đứng trước mặt, đưa mắt nhìn người đối diện từ trên xuống dưới, lên tiếng hỏi: “Vị đồng nghiệp đây cao không đến 1m72?!”

Người đàn ông sững người, không hiểu ý của Khúc Mịch là gì.

“Theo nghiên cứu, tình nhân có khoảng cách tách biệt nhau khoảng mười centimet thì ôm ấp và hôn là hình ảnh cực kỳ hoàn mỹ.” Dựa theo chiều cao của Tăng Dĩ Nhu là 1m65, cộng với đôi giày cao gót mấy centimet thì cô có chiều cao gần bằng người đàn ông trước mặt.

Không chờ anh ta mở miệng, Khúc Mịch nói tiếp: “Tuổi thọ trung bình của người đàn ông ngắn hơn so với phụ nữ, với những người đàn ông có cơ thể béo mập, thích hút thuốc cũng dễ mắc bệnh đột quỵ và ung thư phổi hơn.”

Nhìn người đàn ông kia cân nặng khoảng gần trăm ký lô, mập đến mức không thấy càn cổ ở đâu.

Người đàn ông đối diện cao thấp mập ốm thì có liên quan gì đến anh? Dĩ Nhu cau mày ngẫm nghĩ, còn người đàn ông kia thì càng lúc càng thêm mơ hồ.

Trông thấy anh ta nghe vẫn chưa hiểu, Khúc Mịch lại lắc đầu một cái: “Chỉ số IQ của bác sĩ Tăng rất cao, tốt nghiệp thạc sĩ. Tôi nghĩ, nếu muốn làm bạn

traí của cô ấy, phải cao hơn mức của bác sĩ Tăng, hơn nữa không thể hồ đồ ... như heo!” Anh đưa mắt liếc qua bụng bia của anh ta.

Nói đến đây mà đối phương còn không hiểu thì ngay cả heo cũng không bằng! Người đàn ông đỏ mặt tía tai, có phần lúng túng, có phần tức giận, lại thêm chút ngượng ngùng.

“Xin hỏi anh là ai?” Vừa rồi anh ta chỉ lo quan sát người đẹp, nên không chú ý đến xung quanh.

“Tôi là ai không quan trọng, quan trọng nhất là anh phải biết mình là ai!” Khúc Mịch hừ lạnh, “Vào trong, quẹo trái, trong phòng rửa tay có gương soi!” “Anh nói thế nào đây? Anh là ai?” Trông thấy nhiều người nhìn về phía mình, anh ta càng sốt ruột.

Khúc Mịch tiến về phía trước một bước, lại nhìn anh ta từ trên xuống dưới: “Thứ nhất, tôi dùng miệng nói chuyện; thứ hai tôi là Khúc Mịch ... bạn trai cô ấy!”

Nghe mấy chữ cuối cùng, người đàn ông không một giây chần chừ bỏ đi một nước.

Người đàn ông này lại phá trận đào hoa của cô, không biết trong đầu nghĩ gì nữa.

“Tuy rằng tự em có thể giải quyết, nhưng tôi nghĩ thế này sẽ nhanh hơn!” Khúc Mịch nhìn thấu được suy nghĩ của Dĩ Nhu.

“Đội trưởng Khúc, anh không phải là trưởng bối của tôi, nên tôi thiết nghĩ anh không cần bận tâm đến những chuyện này.” Dĩ Nhu nghiêm túc lên tiếng: “Tôi là người trưởng thành, có năng lực phân biệt tốt xấu. Hơn nữa, người có thích hợp với tôi hay không chỉ có tôi mới có quyền kết luận! Mong anh sau này đừng quyết định thay cho tôi, tôi không thích!” Dứt lời cô rời khỏi phòng tiệc.

Cái này là giận rồi sao? Khúc Mịch mờ mịt. Đừng xem anh phân tích nghi phạm chuẩn xác như vậy, nhưng không thể nào nhìn thấu được trái tim của Dĩ Nhu. Người ta cũng nói phụ nữ là động vật khó hiểu nhất, câu nói này thật chính xác!

Không còn Dĩ Nhu, bữa tiệc này đối với anh mà nói chẳng có bất kỳ sức hấp dẫn nào. Anh theo cô ra ngoài, chợt phát hiện cô đang ngồi trên ghế sofa cách đó không xa.

“Tôi có chuyện muốn hỏi anh!” Dĩ Nhu trông thấy Khúc Mịch tiến về phía mình, vẻ mặt trở nên nghiêm túc.

“Ừm!”

“Rốt cục tại sao Lãnh Thác bị tóm? Tất cả mọi chuyện là do anh sắp xếp?” Dĩ Nhu không ngốc, thoáng nghe qua liền phát hiện có vấn đề. Dựa theo những hiểu biết của cô về Khúc Mịch, anh không thể nào bị tên Lãnh Thác xoay vòng xoay. Đáng tiếc, lúc trước nghe Lục Ly nói, trong lòng cô lại cảm thấy cực kỳ lo lắng, nhìn Khúc Mịch đâu đâu cũng thấy dị thường, do vậy mới mất đi năng lực phán đoán.

“Không thể nói là tôi sắp xếp, mà sự việc chỉ tiến triển theo dự tính trong lòng bàn tay của tôi mà thôi!” Đối mặt với các câu hỏi của Dĩ Nhu, xưa nay anh biết được gì nói đó, không hề giấu diếm, “Từ khi Lãnh Thác lọt vào mắt tôi, tôi liền cảm thấy hắn hoàn toàn phù hợp với phác họa chân dung tội phạm. Trong quá trình điều tra, thâm nhập, tôi lại càng khẳng định hắn chính là sát thủ biến thái IQ cao.

Tuổi thơ của hắn nhất định đã trải qua kích thích, hoặc sinh trưởng trong một gia đình có hoàn cảnh dị dạng, mới khiến thần kinh hắn phát triển dị thường. Đến thời niên thiếu, việc mẹ hắn qua đời đã một lần nữa đã kích hắn.

Tôi hoài nghi thi thể của Lý Dục Phân không được chôn cất mà nội tạng được moi ra, biến thành xác ướp khô. Với Lãnh Thác, mẹ hắn không chết mà sống chung với hắn.

Cái chết của người vợ thứ hai Lãnh Văn Hải cũng rất kỳ lạ, có lẽ cũng có phần liên quan đến Lãnh Thác. Đường Ninh và Nghê Giai có gương mặt khá giống với Lý Dục Phân, vô tình lọt vào mắt Lãnh Thác, kích thích thần kinh của hắn.

Trong tiềm thức, hắn coi bọn họ là mẹ của hắn, không muốn trông thấy bọn họ già đi, rồi đối mặt với cái chết, nên hắn biến bọn họ thành cây khô, lưu lại vẻ đẹp của bọn họ, khiến hình ảnh của bọn họ tồn tại mãi mãi.

Ông Lãnh Văn Hải nhất định đưa bạn gái và hai đứa con di dân qua Canada, vứt bỏ hắn ở quốc nội, lại lần nữa đã kích hắn. Theo bản năng, hắn nghĩ mình vô năng nên ba hắn mới không thích hắn. Hắn muốn nhận được sự khẳng định từ mọi người, muốn ba hắn nhìn thấy được năng lực của hắn, do vậy hắn đã chọn cách thức này.”

Nghe xong, Dĩ Nhu cảm giác toàn thân khó chịu: “Có thể ... tất cả những điều này chỉ là suy đoán của anh.”

“Đừng, vì vậy tôi cần phải có chứng cứ chứng minh được những suy đoán này của tôi là chính xác.” Khúc Mịch gật đầu, “Hắn bị ba mình vứt bỏ, người thân duy nhất chỉ còn mẹ nên nhất định hắn sẽ đem thi thể Lý Dục Phân tại nơi ở của hắn. Điều tôi cần làm là phải tìm ra thi thể!”

“Vì muốn tìm ra bằng chứng, anh đã xin lệnh khám xét, cùng thuộc hạ đến truy quét nhà Lãnh Thác”, Dĩ Nhu tiếp lời, “Đáng tiếc, anh không phát hiện được gì. Lần thứ hai xin lệnh không có kết quả, nên anh chọn cách len vào nhà họ Lãnh. Không ngờ Lãnh Thác cực kỳ thông minh, qua phản ứng của Lưu Tuấn đã đoán ra được ý đồ của anh, dễ dàng dụ anh vào bẫy.

Không! Ất hẳn anh cố tình để Lưu Tuấn theo dõi Lãnh Thác, cố tình lộ sơ hở, cố tình để hắn nghĩ anh lọt bẫy của hắn. Lãnh Thác phát tán đoạn băng anh lên vào nhà hắn, vừa khít trùng kế hoạch của anh. Tin anh bị đình chức lan truyền nhưng anh vẫn lo Lãnh Thác sẽ hoài nghi, nên mới đến tham dự

buổi thảo luận ở thành phố Bắc Hải.

Đề Lãnh Thác biết được hành tung của anh, anh cố tình đăng tải đoạn băng của lão Đội trưởng và hình ảnh của anh đang trong buổi tọa đàm lên mạng. Hết thầy đều rất hoàn mỹ! Lãnh Thác chứng kiến anh bị đình chức, bị mọi người xa lánh, không ở Nam Giang, hẳn chắc chắn sẽ buông lỏng cảnh giác.

Tuy nhiên, tôi vẫn nghi ngờ, làm sao anh có thể nắm được đuôi Lãnh Thác? Hẳn là một kẻ thông minh, tính cảnh giác rất cao, anh lục soát hai lần đều không có kết quả, tại sao lần này lại có bước đột phá?” Đứng nhìn Dĩ Nhu bị gã mập dây dưa mà quên chú ý hành động của anh.

“Tôi điều tra được sinh nhật mẹ Lãnh Thác là vào ngày hôm qua, khoảng tám giờ tối, nhất định hẳn tổ chức sinh nhật cho mẹ mình. Hơn nữa, tôi còn phát hiện lần trước hẳn đi siêu thị mua rất nhiều nguyên vật liệu làm bánh.” Khúc Mịch giải thích cận kề: “Lãnh Thác ở ngoại thành, ít khi ra ngoài, lại không qua đêm ở nơi nào khác. Do vậy, thì thể Lý Dục Phân sẽ phải ở trong đó, chỉ là chúng tôi chưa tìm ra mà thôi.

Vì lẽ đó, tôi cho Lưu Tuấn rút về, ra về đội hình sự như rồng mất đầu. Ngày sinh nhật Lý Dục Phân, tôi sắp xếp Lục Ly ẩn nấp quanh nhà Lãnh Thác, đợi đến khoảng tám giờ thì cắt điện nhà hắn.”

Dĩ Nhu ngẩn người, lập tức phản ứng: “Sinh nhật chắc chắn sẽ đốt nến, căn cứ theo ánh nến sẽ biết thì thể Lý Dục Phân ở đâu.”

“Đúng! Dây điện bị cắt đứt, nhà họ Lãnh chìm trong bóng tối, không có phòng nào có ánh sáng.”

Dĩ Nhu chau mày: “Rồi sao? Không lẽ anh đoán sai?”

“Trên đất không có, vậy thì đương nhiên ở dưới lòng đất! Tôi cẩn thận nhớ lại từng chi tiết nhỏ nhất trong hai lần lục soát, chúng tôi quên mất --- Gara. Biệt thự nào cũng có tầng hầm, vậy thì, dưới gara, khả năng sẽ có tầng hầm chứ?”

Trước đó tôi cũng đã nói Lục Ly liên hệ mới người chuyên mở khóa, đến khi mở cửa gara, quả nhiên bắt gặp Lãnh Thác từ dưới chui lên. Lối vào được thiết kế khá kín, nếu không phải tận mắt nhìn thấy Lãnh Thác bước ra, chắc chắn sẽ không tìm tới được cánh cửa này.”

À? Dĩ Nhu cảm thấy cực kỳ hứng thú, lại nghe anh nói tiếp: “Sáng mai, tình trạng Trương sẽ đưa chúng ta đến thẳng nhà họ Lãnh. Tôi nghĩ, ở đó rất cần một pháp y chuyên nghiệp. Lúc đó, em tận mắt nhìn thấy sẽ rõ ràng hơn tôi nhiều.”

“Tôi chỉ muốn hỏi anh một lần nữa, tất cả đều nằm trong dự liệu của anh, tất cả đều biến thành quân cờ của anh, có đúng không?”

Trông thấy Khúc Mịch gật đầu, không chờ anh giải thích, Dĩ Nhu đã đứng phắt dậy, bỏ đi.

Tức rồi, thật sự tức giận rồi! Khúc Mịch ý thức được tính chất nghiêm trọng của vấn đề, tựa hồ cũng biết được mình mắc phải sai lầm rất lớn. Không nhớ vị cao nhân nào đã nói, phụ nữ ghét nhất là bị người yêu lừa dối.

Người yêu lừa dối? Cô ấy tức rồi? Khúc Mịch đột nhiên nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84: Ai Có Bệnh

Người yêu tức giận phải làm gì? Khúc Mịch trở về phòng, tìm không ít phim truyền hình Hàn Quốc, tua nhanh, tạm dừng, lại tua nhanh, tập trung chủ yếu coi nam chính đối bạn gái mình như thế nào.

Trời mưa, đứng ngoài đường gào khóc cả giọng ‘Anh yêu em’, cái này không dùng được. Cho dù anh quảng mặt mũi sang một bên nhưng ông trời cũng phải chịu phối hợp mới được. Bên ngoài trời đầy sao, dĩ nhiên là trời rảo khô.

Giả bệnh vờ đáng thương, chắc cái này là hệ liệt của vụ mưa xuống, không thích hợp.

Tặng hoa, tặng quà. Theo tình tiết của bộ phim, nữ chính rất tức giận, ném vào thùng rác. Sau đó nam chính tìm nữ chính giải thích, nữ chính không nghe chạy lăm lăm ra đường lớn không thèm nhìn xe cộ, nam chính lao ra lấy thân mình đẩy nữ chính lên vỉa hè, nam chính bị xe cán bay.

Rồi anh ta được đưa đến bệnh viện cấp cứu, nữ chính không những tha thứ mà còn thề thốt dùng cả đời mình để bồi đắp lấy cho sự bình an của nam chính. Nam chính hôn mê tỉnh lại, hai người hạnh phúc mãi mãi.

Muốn làm hành động này cần phải có kỹ thuật chuyên nghiệp, hơn nữa hệ số nguy hiểm tương đối cao, không phải cùng đường thì không nên dùng.

Anh đổi sang một bộ phim truyền hình Hàn Quốc khác, đột nhiên có một đoạn lọt vào mắt anh, anh coi một hồi, đột nhiên cảm thấy sáng suốt hơn hẳn.

Sáng ngày hôm sau, Dĩ Nhu rời giường, rửa mặt, đột nhiên nghe tiếng gõ cửa.

“Quái lạ! Sáng sớm thế này ... là ai vậy?”

Qua lỗ mắt mèo cô nhìn thấy một người phục vụ cùng xe đẩy thức ăn đứng bên ngoài.

Cô mở cửa, anh phục vụ đẩy nhanh đến: “Thưa cô, khách sạn phục vụ!”

Kỳ lạ, liếc mắt nhìn người đối diện đội mũ trắng, mặt đeo khẩu trang, khả năng sợ nước miếng làm ô nhiễm đồ ăn.

Di Nhu cũng không quan tâm nữa.

Khách sạn này quả nhiên phục vụ chu đáo, khách trả phòng mà vẫn còn tặng một suất điểm tâm đặc biệt.

Anh phục vụ đẩy xe thức ăn lên phía trước, mời Di Nhu ngồi xuống. Anh mở nắp đậy sáng bóng, mùi thơm tỏa hương ngào ngạt.

Mì qua cầu, canh súp cay, bánh cuốn, mì lạnh* ... những món này mà đầu bếp khách sạn làm ư?

“Món nào cũng bỏ cay, khẩu vị yêu thích của em!”

Di Nhu chau mày, cô đứng dậy, lấy tay kéo khẩu trang người đối diện xuống.

Khúc Mịch đắc ý, lộ mặt, tựa hồ rất hài lòng với biểu hiện của chính mình, bây giờ chỉ còn chờ đáng đáp cảm động của Di Nhu mà thôi.

“Tôi chạy đi mấy nơi mua về đó!”

Không ngờ đến sắc mặt Di Nhu cực kỳ xấu: “Mời anh đem mấy thứ này ra ngoài! Lập tức, ngay lập tức!”

Cái này đâu giống là cảm động ... Khúc Mịch ngẩn người.

“Đây là anh đang sỉ nhục trí thông minh của tôi!” Di Nhu cực kỳ tức giận, “Tôi biết anh thông minh, biết bày mưu tính kế, lúc nào cũng toàn thắng. Có thể có đôi khi anh cũng buồn tẻ, nhưng không phải gặp ai anh cũng trêu chọc giải khuây, anh làm như vậy cảm thấy thú vị lắm sao?”

“Tôi chỉ muốn em hài lòng một chút ...”

Không chờ Khúc Mịch nói hết câu, Di Nhu cắt ngang: “Giả bộ thất chí lừa gạt sự đồng cảm của tôi, lại bắt tôi đi theo anh đến Bắc Hải coi anh diễn trò, bây giờ anh giả trang người phục vụ xoay tôi vòng vòng. Tôi nghĩ, người thích thú là anh! Ngại quá, tôi muốn thay quần áo, mời anh ra ngoài!”

Khúc Mịch không còn cách nào khác là phải ra ngoài, đợi đến khi Tăng Di Nhu đi ra thì trông thấy anh đang đứng dựa hành lang.

Di Nhu không thêm chú ý đến anh, đi một mạch vào thang máy, anh vội đuổi theo, cửa thang máy sắp đóng, anh len người chui vào.

Trong không gian nhỏ hẹp chỉ có hai người bọn họ, Tăng Di Nhu nghiêm mặt, rõ ràng là không muốn nói chuyện. Khúc Mịch thỉnh thoảng đưa mắt nhìn cô, chẳng biết phải mở lời thế nào để cô bớt tức giận.

Đột nhiên thang máy ầm một tiếng, rơi tự do một đoạn, rồi khựng lại, đèn thang máy vụt tắt, không gian chìm trong bóng tối.

“Anh giờ trò?” Phản ứng đầu tiên của Di Nhu là nghĩ Khúc Mịch lại ra tay với cô.

Đối mặt với sự tin tưởng của Di Nhu về mình chỉ còn là con số không tròn trĩnh, Khúc Mịch nở nụ cười khổ sở: “Tôi không có bản lĩnh đến như vậy, không chế được cả thang máy!” Dứt lời thang máy đột nhiên lại xuống thêm một đoạn, sau đó tiếp tục dừng lại.

Khúc Mịch lấy điện thoại di động, chưa kịp mở ra đã nghe Tăng Di Nhu bên cạnh bắt đầu thở hổn hển.

Anh vội vàng mở đèn pin trên máy, trông thấy sắc mặt Di Nhu trắng bệch, miệng há lớn hít thở sâu.

“Tôi không sao, bị chứng hoảng sợ không gian kín!” Di Nhu vẫn còn có thể tỉnh táo nói chuyện chứng tỏ cô vẫn không chế được.

Khúc Mịch mau chóng đỡ cô ngồi xuống đất, nhẹ xoa xoa lưng cô: “Chúng ta sẽ ra ngoài nhanh thôi, em đừng quá lo lắng.”

“Tôi biết!” Biểu hiện của Tăng Di Nhu rất bình tĩnh, cô nỗ lực hít thở thật sâu để điều chỉnh.

Chứng sợ không gian kín trong tâm lý học được lý giải rằng nó có liên quan đến những người có chuyện không vui xảy ra trong quãng thời gian ấu thơ. Những điều không vui này ẩn sâu trong ký ức người bệnh, khi ký ức bị khơi gọi lại, thì cơn hoảng sợ cũng theo đó mà đến. Mặt khác, trong đời phải chịu một sự dả kích cực lớn cũng gây ra chứng bệnh này.

Khúc Mịch chưa từng gặp qua cha mẹ Di Nhu, cũng chưa từng nghe cô nhắc đến. Không biết cô đã từng xảy ra biến cố gì, có phải đó chính là nguyên nhân khiến cô mắc chứng hoảng sợ này hay không?

“Trong thang máy không phải là không gian kín, có lỗ thông gió, người ở trong thang máy một khoảng thời gian dài cũng không ngộp thở!” Khúc Mịch cố gắng dùng ngữ khí nhẹ nhàng an ủi Dĩ Nhu, “Bây giờ em cảm giác không thoải mái chỉ là nguyên nhân tâm lý, em đã từng học tâm lý cũng biết. Tôi đã ấn nút khẩn cấp, bên ngoài sẽ sửa thang máy ngay thôi.”

Dĩ Nhu gật đầu, nở nụ cười miễn cưỡng: “Không sao tôi có thể chịu nổi. Tật xấu này lâu lắm rồi không xuất hiện, tôi còn nghĩ mình đã khỏi hẳn.”

Ánh mắt Khúc Mịch lóe lên một chút, trong lòng anh cảm thấy đau xót.

Bên ngoài truyền đến tiếng hô lớn: “Bên trong có ai không?”

“Tôi cùng một cô gái bị nhốt trong này, cô ấy cảm thấy không khỏe, khả năng cần cấp cứu, phiền anh gọi 120, để nhân viên cấp cứu đợi sẵn ở bên ngoài.” Khúc Mịch trả lời rất rõ ràng: “Cô gái này mắc chứng hoảng sợ không gian kín, khi gọi điện thoại anh nhớ trình bày kỹ với nhân viên cứu hộ.”

Người bên ngoài đáp ứng, an ủi vài câu trấn an bọn họ.

Không lâu sau đó nhân viên kỹ thuật mở cửa thang máy, ánh mặt trời và không khí ngay lập tức tràn vào.

Khúc Mịch dìu Dĩ Nhu ra ngoài, Dĩ Nhu khá hơn một chút.

“Không sao! Tôi không cần đi bệnh viện, anh pha giúp tôi một ly cà phê, tôi chỉ cần ngồi nghỉ một chút!” Dĩ Nhu kiên trì không đi bệnh viện, Khúc Mịch không còn cách nào khác phải nghe theo.

Khúc Mịch đưa Dĩ Nhu qua ngồi trên ghế sofa ở đại sảnh, anh xoay người yêu cầu nhân viên pha cho cô ly cà phê.

Nhấp vài ngụm cà phê, sắc mặt Dĩ Nhu khá hơn hẳn. Cô nhìn đồng hồ: “Mau đi thôi, lái xe của tỉnh trưởng Trương vẫn đợi bên ngoài.”

“Em xác định mình không sao chứ?” Khúc Mịch nhìn chăm chăm cô, rồi lên tiếng hỏi.

“Ừm!” Cô gật đầu: “Anh là chuyên gia tâm lý học, anh cũng biết chứng sợ không gian kín này là thế nào. Đến đột ngột, qua đi cũng nhanh, chỉ cần rời khỏi không gian gây sợ hãi là được. Hơn nữa bệnh tình không nghiêm trọng lắm, vẫn còn nằm trong tầm khống chế của tôi.”

“Được rồi!” Khúc Mịch muốn nói gì đó rồi lại thôi. Anh muốn về Nam Giang, lúc này để cô một mình anh cũng không an lòng.

Chứng sợ không gian kín chỉ là bệnh tâm lý, đến bệnh viện cũng dùng thuốc định thần, chi bằng để ‘bác sĩ tâm lý’ ở bên cạnh còn tốt hơn. Khúc Mịch tự nhận mình tinh thông tâm lý học, quyết định đi cùng Tăng Dĩ Nhu để tiện việc quan sát!

Tài xế do tỉnh trưởng Trương phái đến đã chờ sẵn bên ngoài, nhưng Khúc Mịch không ra lệnh tài xế chạy về, mà lệnh cho anh ta lái xe đến cửa hàng bán bánh cuốn.

Lần trước anh đã đến cùng Dương Thâm một lần, nhớ tới Dĩ Nhu rất thích khẩu vị ở quán này.

“Chúng ta nên gấp rút quay về!” Ý Dĩ Nhu là mua món gì đó rồi ăn ở trên xe là xong.

Nhưng Khúc Mịch lại không như thế: “Ăn là phải ngồi đằng hoàng, hơn nữa phải ăn đồ nóng, tươi mới, như vậy sẽ không ảnh hưởng đến suy nghĩ của tôi.”

Đàn ông lớn thế này mà còn lập dị, Dĩ Nhu không còn cách nào khác là xuống xe cùng anh đi vào.

Ông chủ quán vẫn còn nhớ Dĩ Nhu, trông thấy cô, cười cười hỏi: “Đi với bạn sao? Bạn trai cô hôm nay không tới à?”

Bạn trai? Dĩ Nhu ngẩn người, lập tức hiểu được ý của ông ta bạn trai là nói Dương Thâm.

Đại sư huynh mua bánh cuốn cho bạn gái, lừa quán người ta không biết bao nhiêu phần bánh cuốn rồi ... nên cô cũng không buồn cãi chính.

“À ... anh ấy đến thành phố Nam Giang công tác!” Dĩ Nhu ngồi xuống, nhìn hai đĩa bánh cuốn lại không muốn ăn, nên đi lấy cháo.

Bưng chén cháo quay về trông thấy Khúc Mịch sụ mặt, giống như ai nợ tiền anh vậy.

Người kiêu gì vậy? Nếu không phải vì sốt ruột vụ án, cô cũng chẳng thêm ngồi cùng xe, ăn cùng mâm với một người như anh.

Nghĩ đến chuyện anh coi cô như trò đùa, bây giờ còn chứng kiến bộ mặt này của anh, sắc mặt của Dĩ Nhu cũng biến chuyển.

Một bữa ăn cực kỳ nặng nề trôi qua, Dĩ Nhu rút ví, lấy tiền trả cho một đĩa bánh cuốn, “Tiền, miễn không ai thiệt hơn!” Dứt lời cô đứng dậy ra ngoài.

Dĩ Nhu ngồi bên cạnh tài xế, nhắm mắt dưỡng thần, Khúc Mịch nhìn cô qua kính chiếu hậu mấy lần, muốn nói gì đó với cô, nhưng lại nuốt trở vào.

“À! Anh không cần lái xe vào thành, trực tiếp đi thẳng đến vùng ngoại ô phía nam thành phố!” Sau đó anh gọi cho Lục Ly, lệnh anh ta nửa tiếng nữa đến nhà họ Lãnh.

Khúc Mịch suy tính thời gian rất chuẩn xác, nửa tiếng sau xe đến trước cửa nhà họ Lãnh.

Lục Ly và Lưu Tuấn đang ở quanh đó, trông thấy anh liền chạy đến.

“Đội trưởng Khúc! Người bên mình đã ở đây trông coi suốt 24h. Tầng dưới đất vừa mới phát hiện, không đụng chạm, thi thể và đồ vật bên trong cũng không dịch chuyển.”

Thi thể? Tầng Dì Nhu chau mày, lẽ nào thi thể Lý Dục Phân thực sự ở bên trong? Bà ta qua đời gần hai chục năm, hình dạng hiện tại sẽ như thế nào đây?

Khang Bình cũng đã chờ sẵn ở đây, anh ta đã theo Lục Ly xuống tầng hầm một lần, kiểm tra sơ bộ. Tuy nhiên, anh ta cũng chỉ là trợ thủ của Dì Nhu, nhiều việc không dám tự tiện đưa ra kết luận, vẫn cần Dì Nhu tự tay xuất mã.

Khúc Mịch và Dì Nhu nhanh chóng tiến vào gara nhà họ Lãnh. Chiếc xe Morgan cổ, công cụ chạm khắc gỗ, không nhìn ra được cửa vào tầng dưới đất ở đâu.

Lục Ly đến một vật điêu khắc bằng gỗ, xoay theo chiều kim đồng hồ. Cùng với sự dịch chuyển của nó, bên tai đồng thời vang lên những tiếng ầm ầm. Mặt đất từ từ mở ra, lộ ra một cửa động khoảng sáu mét vuông.

~~~~~

Mì qua cầu: Đặc sản của vùng Vân Nam, Trung Quốc. Đầu tiên người ta sẽ bung lên cho bạn một tô canh nóng hổi với lớp mỡ gà béo ngậy, sau đó sẽ là những chiếc đĩa nhỏ xinh đựng vài miếng thịt gà, vài lát thịt heo và một chút rau, hành, một chút nấm đặc sản của Vân Nam. Tất cả được bày thành hình tròn trông như một bông hoa đang nở với nhụy hoa là một quả trứng vàng thơm, và một tô mì. Do đó còn lại là mì nấu với lẩu hoa)

Canh súp cay (麻辣烫) là một món ăn vặt có nguồn gốc từ món ăn của người Hán vùng Trùng Khánh Tứ Xuyên, còn gọi là canh đúng (冒菜). Đây là món ăn mang đậm hương vị văn hóa ẩm thực trường phái Tứ Xuyên. Canh thập cẩm cay là món hỗn hợp bình dân. Rau củ thịt cá đều được xiên đầy những que trúc, cho hết vào chung một nồi nước nóng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Hai Cỗ Thi Thể

Cửa dẫn xuống tầng hầm dưới lòng đất mở ra, Dì Nhu ngay lập tức ngửi thấy mùi formalin nhàn nhạt. Quanh năm công tác trong ngành pháp y, đối với mùi hương này cô cực kỳ quen thuộc. Không cần nhìn, cô dám cam đoan phía dưới nhất định có thi thể, hơn nữa đã bị xử lý qua.

Lục Ly xuống đầu tiên, Khúc Mịch đi tiếp sau, anh quay đầu nhìn Tầng Dì Nhu một cái: “Pháp y Tầng cô có thể không?”

Tầng hầm tối thui, trông hơi đáng sợ.

“Phía dưới có đèn, để tôi đi mở. Hai người từ từ rồi xuống!” Giọng Lục Ly từ phía dưới truyền lên.

“Không sao, tôi có thể!” Dì Nhu dĩ nhiên hiểu ý của Khúc Mịch muốn đề cập đến chứng hoảng sợ không gian kín của cô.

Cũng may anh không nói thẳng ra, thật lòng Dì Nhu không muốn để mọi người biết chuyện riêng tư của mình.

Khúc Mịch đứng trước mặt cô, không nhúc nhích, lát sau một tiếng tách vang lên, cả tầng hầm tỏa ánh sáng ảm áp.

Lúc này Khúc Mịch mới đi xuống, Dì Nhu theo sau anh. Dưới chân là chiếc cầu thang bằng gỗ, rắn chắc, không xập xệ như trong tưởng tượng, bên tai cũng chẳng hề nghe thấy tiếng kêu kẹt.

Đi hơn mười mấy bậc thang, Dì Nhu mới xuống được khu đất bằng phẳng. Cô giương mắt nhìn một lượt. Nơi đây không âm u như địa ngục trần gian, mà được bài trí giống như một ngôi nhà bình thường.

Chỗ cô đứng là phòng khách, có một bộ sofa tông màu ấm, trên bàn trà có khay trà và bánh ngọt. Phía trần có một chiếc đèn chùm trang trí. Phía tường đặt một chiếc tủ năm ngăn, nóc tủ trưng một bình hoa cắm mấy cây trà bả.

Ti mi bố trí, chú trọng đến từng chi tiết nhỏ nhất, mang đến cảm giác ảm áp thực sự của một ngôi nhà cho thấy gia chủ đã đặt nhiều tâm tư vào đó.

Mùi formalin truyền từ căn phòng phía bên phải phòng khách, Dì Nhu đi đến, nhẹ đẩy cửa phòng, đồ vật đập vào mắt khiến cô giật nảy mình.

Một bình pha lê lớn, trong suốt ngậm một thi thể em bé, đứa trẻ ấy tròn tròn mắt nhìn ra cửa vừa khít đối diện với tầm mắt Dì Nhu, cô thật sự bị dọa sợ.

Hồi còn đi học, trong phòng thí nghiệm của trường không hiếm mấy thứ này, có điều ... đặt những thứ này không đúng chỗ thì quả thật khiến cho người ta không rét mà run.

Gian phòng này trang trí theo tông màu phấn hồng, giường thiết kế theo kiểu công chúa màn che màu hồng nhạt bằng lụa, cùng rất nhiều chiếc gối đáng yêu. Rèm cửa sổ in hình hoạt hình, bên cạnh là một tủ áo, mở ra bên trong có rất nhiều quần áo của bé gái.

“Trải qua kiểm nghiệm của pháp chứng chứng thực đứa trẻ đặt trong bình formalin này đã gần ba mươi năm. Bọn họ đã lấy mẫu xét nghiệm, vẫn chưa xác định được quan hệ thế nào với Lãnh Thác”, Lục Ly tiến đến giải thích, “Thi thể Lý Dục Phân trong phòng ngủ chính.”

Di Nhu gạt gù, mở cửa phòng ngủ chính, Khúc Mịch đang đứng quay lưng tựa cửa, trầm tư suy nghĩ.

Cô bước vào, trên giường có một người, không, phải nói là một cỗ thi thể.

Thi thể được đặt nằm thẳng trên giường, mặc áo choàng ngủ bằng ren trắng, mái tóc thật nằm rải rác trên gối, nhưng không có dấu hiệu bị rụng ra.

Khuôn mặt bà ta vì thiếu nước nên khô quắt, nhưng vẫn duy trì được ngũ quan hoàn chỉnh, khi còn sống, ắt hẳn bà là một mỹ nhân. Bàn tay lộ ra bên ngoài chỉ còn một lớp da bọc xương, móng tay được sơn bóng.

Trong hoàn cảnh như thế này có thể duy trì được một thi thể đạt đến trình độ như vậy, thì ngay cả nhà khảo cổ học cũng phải thán phục.

Di Nhu đeo găng tay đựng nhẹ vào lớp biểu bì trên thi thể, phát hiện da người chết vẫn còn độ đàn hồi, chưa hoàn toàn biến thành thây khô. Hàm răng trong miệng bà ta đã long ra.

Di Nhu từ từ cởi áo ngủ, kiểm tra toàn thân, phát hiện vùng ngực và bụng của thi thể có vết khâu lại sau vài cuộc giải phẫu.

Căn cứ tư liệu, Lý Dục Phân từng làm giải phẫu tim và phụ khoa, khả năng là hai lần giải phẫu đó lưu lại.

Vẫn chưa thấy vết thương trí mạng, màu sắc thi thể vẫn chưa phát sinh sự thay đổi bởi tác nhân hóa học, cơ bản có thể phán định người chết tử vong bình thường. Tuy nhiên, theo như tài liệu, Lý Dục Phân chết do ung thư cổ tử cung, cần tiến hành một bước nghiệm thi.

“Tôi sẽ phái người đưa thi thể này về, và cả thi thể đứa bé kia!” Khúc Mịch liếc toàn bộ căn phòng dưới đất, ngoại trừ hai bộ thi thể một lớn một nhỏ thì không thấy có phát hiện khác.

Còn lại hai phòng ngủ, một phòng là của Lãnh Thác, bên trong bài trí không ít đồ cá nhân chứng tỏ việc hắn sống ở đây.

Một phòng khác bài trí như phòng dành cho phụ nữ, không giống phòng cho trẻ, cả không gian tràn ngập bầu khí ấm áp và lãng mạn. Màu tím nhạt, thanh bí mà cao quý, những vật trang trí chủ trọng đến từng chi tiết nhỏ nhất. Mở tủ quần áo, đều là những kiểu dáng mới nhất, kệ giày có mười lăm mười sáu đôi, toàn hàng hiệu.

Bên trong còn có một gian phòng thay quần áo nhỏ, đủ mọi kiểu mũ, mắt kiếng và tóc giả.

Chủ nhân căn phòng này là ai? Di Nhu tự hỏi.

“Đội trưởng Khúc, căn cứ chứng cứ thu thập được, chúng ta chỉ có thể tố cáo Lãnh Thác tội tàng trữ thi thể. Nếu như luật sư bào chữa dựa trên góc độ là mẹ qua đời, hẳn quá mức đau khổ, bị dẫn vật tâm lý ... thì e chúng ta lại bị uống phí một phen.” Lục Ly lo lắng, biết rõ hung thủ là ai, nhưng không thể tìm ra được chứng cứ thuyết phục khiến ai nấy đều sốt ruột.

Khúc Mịch đi qua đi lại mấy căn phòng khá nhiều lần, anh mở cửa tất cả các phòng, đi từ nam đến bắc, rồi lại từ đông sang tây.

“Anh có cảm giác diện tích phòng dưới đất hình như co lại hay không?” Khúc Mịch đột nhiên lên tiếng hỏi Lục Ly.

Lục Ly lúc này mới chú ý đến diện tích toàn bộ không gian, hình như nhỏ hơn bên trên một chút. Diện tích hụt ở đâu rồi? Chẳng lẽ trong này còn có cánh cửa bí mật?

“Mọi người tìm kỹ một chút, quan sát xem có khối gạch hoặc vách tường nào khả nghi hay không!” Khúc Mịch ra lệnh.

Bảy tám người xúm nhau gõ gõ, đập đập, nửa tiếng sau, Hách Minh kinh ngạc thốt lên: “Phía sau này ...”

Khúc Mịch cùng mọi người tiến đến, trông thấy Hách Minh đang đứng trước một tấm gương khá lớn ở phòng Lãnh Thác.

Gian phòng này khá chói mắt, là do có một tấm gương như thế này đặt trên một mặt tường khiến nhất cử nhất động của người trong phòng đều phản xạ lên gương rất rõ, mang đến cảm giác không dễ chịu.

Khúc Mịch lệnh cho mọi người tháo tấm gương xuống, anh dùng sức gõ mạnh lên vách tường, quả nhiên bên trong là rỗng.

“Đội trưởng Khúc để em đi tìm búa!” Vương Nhân Phủ vén tay áo xông pha.

Khúc Mịch lắc lắc đầu, anh tỉnh táo quan sát mỗi một vật trong phòng. Đột nhiên chiếc đèn tường trên vách thu hút sự chú ý của anh. Anh dùng tay lắc lắc, nghiêng tai lắng nghe, mọi người nín thở dõi theo chăm chú, khi anh đụng vào chiếc đèn, rõ ràng có tiếng răng rắc phát ra.

Anh dùng sức xoay tròn đèn tường, tiếng răng rắc phát ra càng lớn, ngay lập tức vách tường xoay 180 độ, lộ ra không gian bên trong.

Đi Nhu nhìn qua vách tường, bên trong được trang bị như một phòng giải phẫu: đèn giải phẫu, giường chuyên dụng, dao, các loại dụng cụ tiêu độc, thuốc chích gây mê, băng gạc, cồn ... đầy đủ tất cả mọi thứ.

Bên trong nồng nặc mùi thuốc sát trùng, sạch sẽ, đồ đạc để rất ngăn nắp.

“Thông báo khoa pháp chứng cho người đến lấy mẫu vật chứng!” Khúc Mịch lập tức ra lệnh, nơi đây rất có thể là hiện trường án mạng đầu tiên, cần đo lường vết máu, tiến hành xét nghiệm, hi vọng có thể tìm ra manh mối.

Khúc Mịch và Di Nhu về Đội hình sự trước, Lục Ly ở lại hiện trường đợi người khoa pháp chứng.

“Đội trưởng Khúc, Lãnh Thác trong phòng tạm giam, hiện tại có thể thẩm vấn được chưa?” Hách Minh lên tiếng hỏi, “Hắn không nói một lời, chỉ nói muốn gặp anh!”

“Chờ khoa pháp chứng có kết quả rồi nói. Chỉ cần tội tăng trù thi thể đã có đủ điều kiện để hắn nằm yên trong phòng tạm giam.” Khúc Mịch quyết định đợi thêm một ngày, chờ đến khi có đầy đủ chứng cứ mới nói chuyện với hắn.

Di Nhu giải phẫu nghiệm thi hai bộ thi thể nhanh chóng có kết quả, đứa trẻ tử vong là do mẹ mắc bệnh tiểu đường cao, lá phổi phát triển bất thường, đứa bé ra đời được mấy phút thì qua đời. Kết quả kiểm nghiệm của Lý Dục Phân cũng nằm trong dự liệu, ung thư cổ tử cung thời kỳ cuối, dẫn đến tử vong.

Đồng thời khoa pháp chứng cũng đã có kết quả kiểm nghiệm, chứng thực đứa trẻ ngâm trong formalin là con của Lý Dục Phân, em gái ruột của Lãnh Thác. Máu tại tầng dưới đất phát hiện có bốn loại nhóm máu khác nhau, trong đó có Đường Ninh, Nghê Giai và Jenny, một loại tạm thời chưa có người bị hại phù hợp.

Khoa pháp chứng còn cần làm thêm một bước kiểm nghiệm DNA để xác thực một lần nữa ba nạn nhân có phải bị ngộ sát tại mật thất hay không.

Lãnh Thác bị tạm giam, qua ngày hôm sau có luật sư đến yêu cầu được bảo lãnh. Khúc Mịch cho biết hắn có tình nghi trong vụ án lớn, chứng cứ xác thực nên từ chối bảo lãnh.

Luật sư này là cố vấn pháp luật lâu năm của nhà họ Lãnh, sau khi Lãnh Văn Hải xuất ngoại, ông ta tiếp tục xử lý công việc có liên quan đến pháp luật cho Lãnh Thác, phí luật sư hàng năm được Lãnh Văn Hải trả đúng kỳ hạn qua tài khoản ngân hàng.

Lấy tiền của người ta, bây giờ nghe nói Lãnh Thác bị câu lưu không thể bảo lãnh, nên ngay lập tức gọi cho Lãnh Văn Hải ở Canada.

Nghe tin con trai bị bắt, Lãnh Văn Hải không về nước ... có thể ngay từ khi để Lãnh Thác ở một mình, ông ta đã có ý định vứt bỏ đứa con trai này.

Khúc Mịch đột nhiên cảm thông cho Lãnh Thác, trong lòng tồn tại một người mẹ suốt ngày ốm đau dần vặt, một ông bố vô tình, chẳng trách tâm lý của hắn trở nên vụn vỡ.

Hai ngày sau tất cả kết quả đã có. Trong mật thất phát hiện đúng là vết máu của Đường Ninh, Nghê Giai và một người bị hại không rõ danh tính.

Nhìn kết quả này, Khúc Mịch khề chau mày.

“Lập tức thẩm vấn Lãnh Thác!” Anh muốn cùng Lãnh Thác tranh cao thấp.

Khúc Mịch tự nhận mình đủ thông minh, tội phạm có thể khiến anh phí tâm tư thế này không có mấy người. Giả như Lãnh Thác không phải là hung thủ giết người, cũng có khả năng trở thành nạn của anh!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Giao Chiến

Khúc Mịch quyết định thẩm vấn Lãnh Thác, anh tự thân xuất mã khiến trong lòng ai nấy đều có chút kích động. Lục Ly và Hách Minh theo vào, Vương Nhân Phủ và Kha Mẫn ở ngoài coi qua camera, Mạnh Triết nghe tin cũng quay về.

Mấy ngày nay Mạnh Triết vẫn đang tra vụ án của Thôi Minh, bận đến mức chẳng thấy bóng dáng anh ta đâu. Vì Thôi Minh có địa vị xã hội nhất định nên anh ta gặp nhiều cản trở hơn so với tưởng tượng. Anh ta gầy đi thấy rõ, đôi mắt hãm sâu, tựa như đã lâu không được ngủ ngon.

Tĩnh tình anh ta cũng trở nên trầm tĩnh hơn nhiều, nhìn thấy Lãnh Thác trước màn hình không phát điên như mấy lần trước.

Khúc Mịch vào trong, cặp mắt đang nhắm chặt của hắn hé mở nhìn anh nở nụ cười.

“Đội trưởng Khúc! Trong lòng tôi có nghi hoặc, hi vọng anh có thể giải đáp giúp tôi.”

“Đồng ý ra sức!” Khúc Mịch ngồi đối diện hắn, gương mặt không hề có một tia đắc ý, “Tuy nhiên, tôi nghĩ, anh đã sớm biết đáp án; chỉ là anh vẫn muốn nghe chính miệng tôi nói mà thôi.”

“Nếu như chúng ta không ở hai phía đối lập, tôi cho rằng chúng ta sẽ là bạn thân.” Lãnh Thác cả đời không có bạn bè, chơi thân lại càng không, vậy mà trong lời nói tỉnh táo nhất của hắn lại mang đến cảm giác vương vấn.

“Tôi chỉ muốn biết tên nhóc kia là anh cố ý sắp đặt ở cửa nhà tôi, không phải anh cố tình xông vào nhà tôi, bị tôi bắt được. Chuyện anh đình chức, tham gia hội thảo ... Tất cả đều nằm trong dự liệu của anh? Anh cố ý tỏ vẻ mắc lừa tôi để tôi lơ lỏng phòng bị, bắt tôi phải ‘hiện hình’?”

Khúc Mịch gật gù: “Thật ra tôi còn chiêu cuối ... chỉ không ngờ anh lại bị mắc bẫy nhanh như vậy ... Đáng tiếc không dùng đến!”

Nghe đến đây sắc mặt của Lãnh Thác càng trở nên khó coi, nhưng ngay lập tức nở nụ cười: “Đội trưởng Khúc, anh đừng đắc ý quá sớm, tôi sẽ không chiều theo ý anh, cho anh biết được chân tướng!” Dứt lời hắn nhắm mắt, quyết định không nói một lời.

Khúc Mịch thấy thế chỉ cười gằn một tiếng, nếu anh đã quyết định thăm vấn Lãnh Thác, thì không thể để hắn không nói lời nào, anh thừa biện pháp.

“Thi thể mẹ anh đã tiến hành giải phẫu!” Khúc Mịch không nghi ngờ, giáng một đòn nặng cân, Lãnh Thác lập tức mở mắt.

Hắn kích động, đứng bật dậy, gào lớn: “Anh làm gì? Anh gọi cái gì là thi thể? Tại sao lại giải phẫu? Bà ấy còn sống, bà ấy chưa chết!” Dứt lời, hắn đưa tay muốn nắm cổ áo Khúc Mịch.

Hai tay hắn bị còng, thực hiện động tác như vậy không tiện, chiếc còng đã làm giảm sức lực của hắn; thế nhưng hắn vẫn hung hăng nhào đến Khúc Mịch.

Khúc Mịch đưa tay nắm lấy bàn tay của hắn, nghe các khớp xương vang lên răng rắc, hắn đau đến ứa nước mắt, nhưng hai mắt vẫn tròn trũng trừng trừng nhìn Khúc Mịch.

“Em gái anh bị tình nghi phát tán những tấm ảnh có ảnh hưởng nguy hại đến công chúng lên mạng internet, còn bị khả nghi liên quan đến việc trợ giúp anh hại cô gái quốc tịch Trung Quốc là Đường Ninh, Nghệ Giai và Jenny!”

Nghe những lời Khúc Mịch nói, Lục Ly và Hách Minh ngăn người ... Ý của anh là gì đây? Không lẽ người phụ nữ thần bí xuất hiện chính là em gái của Lãnh Thác? Nhưng Lãnh Thác chỉ có duy nhất một người em, còn đang ngâm trong dung dịch formalin. Lẽ nào ...

Lục Ly tỉ mỉ quan sát ngũ quan của Lãnh Thác, hơi nghi ngờ, anh ta lắc đầu một cái. Phụ nữ bây giờ chỉ cần trang điểm một chút thì ngay cả cha mẹ cũng không nhận ra; tuy nhiên người phụ nữ kia vóc dáng không thấp bé, hình dáng cũng xinh đẹp như cô gái bình thường.

“Em gái tôi vô tội, nó không biết gì hết!” Tâm trạng Lãnh Thác ngày càng kích động, “Các người không được đụng vào nó!”

“Anh cho rằng quyền chủ động còn nằm trong tay anh sao? Nếu như tôi là anh, tôi sẽ ngoan ngoãn ngồi xuống!”

Tâm tình Lãnh Thác cũng dần bình tĩnh lại, hắn ngồi xuống, giương mắt nhìn chằm chằm Khúc Mịch: “Tôi biết anh có chứng cứ buộc tội tôi, tôi chấp nhận chịu sự trừng phạt của pháp luật. Xin anh đừng làm tổn thương em gái tôi, con bé đã đủ đáng thương rồi.”

“Em gái anh đáng thương?” Khúc Mịch nở nụ cười: “Cô bé có nhiều quần áo, có mẹ và anh trai thương yêu, làm sao gọi là đáng thương cơ chứ?”

“Anh sẽ không biết, anh sẽ không biết! Tôi sẽ không nói cho bất cứ người nào, sẽ không nói cho bất kỳ một người nào.” Lãnh Thác tựa như lên án, lại giống như đang lâm bầm.

“Lãnh Noãn!” Khúc Mịch cao giọng gọi.

Không chỉ có Lục Ly và Hách Minh ngăn người, mà ngay cả Lãnh Thác cũng sững sờ, theo bản năng hắn thốt lên: “Lãnh Noãn đâu?”

“Lãnh Noãn ... coi đi!” Khúc Mịch phát một đoạn băng ghi hình, chính là một người phụ nữ cao ráo, bước vào tiệm internet, công bố bức ảnh nạn nhân trên mạng.

Lục Ly nhìn kỹ màn ảnh một lần nữa, phát hiện, kiểu tóc này rất giống với mái tóc giả ở nhà Lãnh Thác, quần áo trên người người phụ nữ cũng khá quen mắt, tầm mắt lại càng tập trung nhìn phía dưới chân của người phụ nữ. Rõ ràng mang giày thể thao, không hề hợp với bộ quần áo trên người.

“Lãnh Noãn, tại sao cô lại lấy bức ảnh nạn nhân gửi cho phóng viên các tòa soạn báo?” Khúc Mịch nhìn chằm chằm đôi mắt Lãnh Thác, ép hỏi.

Chỉ trông thấy Lãnh Thác nhìn màn hình, rồi đưa mắt nhìn Khúc Mịch, gương mặt mờ mịt: “Lãnh Noãn? Ai là Lãnh Noãn? Nó đâu rồi?”

“Ha ha ha ... Cô đã quên chính mình là ai sao?” Nụ cười của Khúc Mịch vang lên chói tai, anh chỉ vào hình ảnh người phụ nữ trên màn ảnh: “Nhìn vào

gương coi đi!”

Lãnh Thác đột nhiên rùng mình, đôi mắt nhìn trừng trừng màn hình, một lúc sau về mặt mờ mịt biến mất mà thay vào đó là gương mặt quý dị.

Hắn đưa tay, vén tóc ra sau tai: “Đội trưởng Khúc, rốt cục chúng ta cũng gặp nhau!”

Nghe giọng hắn, Lục Ly sững sờ, Hách Minh kinh ngạc tròn tròn hai mắt. Tên này rõ ràng là đàn ông, sao đột nhiên thanh âm biến thành giọng của phụ nữ, mang theo vài phần quyến rũ? Nhìn cử chỉ của Lãnh Thác, về mặt lãnh diễm, một cái giọng nhấc chân cũng mang đầy ý nhị của người phụ nữ.

Tương tượng một chút nếu hắn đội tóc giả, mặc quần áo phụ nữ, thì rõ ràng chính là người phụ nữ trong băng ghi hình!

Đây là điển hình của nhân cách phân liệt! Lục Ly đúng là đã từng nghe qua, nhưng là lần đầu tiên chứng kiến tận mắt.

“Lãnh Noãn, cô ở quán trà coi kịch thấy đặc sắc không?” Khúc Mịch nhìn hắn ngoẹo cổ, thỉnh thoảng lại vén tóc ra sau mang tai.

“Cực kỳ đặc sắc!” Hắn nở nụ cười quyến rũ: “Đặc biệt là tên đầu trọc, làm quá đi mất, thích hợp cho đi đóng phim.”

“Không phải hắn làm quá mà là nhờ biên kịch xuất sắc!” Khúc Mịch cũng nở nụ cười: “Anh của cô là một nhà biên kịch tài ba!”

“Anh trai tôi không có liên quan, là do chúng nó không biết xấu hổ! Ý mình xinh đẹp muốn câu dẫn anh trai tôi. Hai anh em tôi từ nhỏ đến lớn bên nhau, anh và tôi là một thân thể duy nhất, bất luận người nào cũng không cướp được anh ấy. Những loại đàn bà muốn dụ dỗ anh trai tôi đều đáng chết, bọn chúng chỉ cần tiền của anh tôi thôi, tâm địa đen tối! Thế nhưng anh tôi rất thông minh sớm đã nhìn ra được tâm địa ác độc của hai người phụ nữ kia. Anh móc quả tim chúng ra, quả nhiên chỉ một màu đen!”

Lãnh Thác không những bị nhân cách phân liệt mà trong đó còn có một nhân cách yêu một nhân cách khác, thần kinh thực sự quá là ... phức tạp!

“Cô tận mắt trông thấy anh trai giết bọn họ sao? Hay là, anh trai cô chỉ đang lừa gạt cô, làm sao anh ta cam lòng giết những cô gái xinh đẹp đáng yêu như thế chứ?” Dĩ nhiên Khúc Mịch cố tình nói như vậy: “Trong mắt đàn ông ... cô ... không được cho là xinh đẹp. Là một người đàn ông anh ta hiểu mình cần lựa chọn thế nào!”

“Người nói vậy! Anh trai tôi yêu tôi nhất thế giới, ba không cần tôi, mẹ quanh năm đau ốm không thềm để ý, chỉ có một mình anh chăm sóc tôi. Anh nói chuyện với tôi, kể tôi nghe chuyện cổ tích, lại còn cùng tôi chơi trốn tìm. Anh gặp ai, xảy ra chuyện gì, tâm trạng thế nào cũng đều kể cho tôi nghe. Tôi rõ ràng tất cả mọi việc của anh ấy, biết suy nghĩ trong lòng anh ấy, anh ấy cũng hiểu tôi! Chúng tôi là xứng đôi nhất thế giới, chúng tôi vĩnh viễn ở bên nhau!” Nhìn dáng dấp của Lãnh Thác, nghe giọng hắn nói, Lục Ly phản cảm không chịu nổi, quay đầu sang một bên.

“Tất cả những điều này là những mong muốn đơn phương của cô.”

“Không phải, người không biết gì, đừng nói vậy!” Hắn khàn giọng, tranh luận: “Tôi nhìn thấy anh trai bỏ thuốc mê bọn chúng, sau đó đưa vào phòng phẫu thuật mổ bụng. Đặc biệt là con đàn bà xấu xa kia, dám cởi quần áo trước mặt anh trai, nó cũng xứng làm người mẫu cho anh tôi sao! Để chúng nó lăng lơ, tôi nói anh nấu nội tạng của nó thành đồ ăn, ném trên đường cho chó hoang!”

Con mẹ đàn bà tóc ngắn, càng không biết xấu hổ, lại dám cùng anh tôi dùng bữa dưới nền! Nhìn nó ăn beefsteak, uống rượu vang, tôi thật hận không thể móc dạ dày nó ra! Nếu nó thích ăn như vậy, cho nó làm thức ăn trong nồi lẩu của người ta!”

“Bọn họ đều có ý dụ hoặc anh trai cô, bọn họ đều đáng chết. Còn Trương Đình thì sao, bà ta đầu thu hút anh trai cô!” Khúc Mịch truy hỏi, Lục Ly nghe đến đây thì cực kỳ căng thẳng.

“Trương Đình? Ai?”

“Vợ thứ hai của ba cô, mẹ kế!”

“À! Là bà ta!” Hắn nhin không được, nở nụ cười: “Anh trai tôi cũng đầu giết bà ta, là bà ta tự rơi xuống lầu, ngã chổng vó chết tươi.”

“Một người mạnh khỏe, còn sống sờ sờ, làm sao có thể rơi xuống lầu, cô khẳng định không phải anh trai cô đấy?”

“Mẹ đàn bà ngu xuẩn đó đầu đáng để anh tôi ra tay. Là do mẹ ta vô tình gặp được mẹ tôi còn sống, cãi nhau với ba tôi, kích động quá mức mới rơi xuống lầu. Bà ta ngã chết là may, chứ nếu không cái chết của bà ta e rằng còn thảm hại hơn! Ai bảo bà ta dọa báo cảnh sát, lại còn khẳng khẳng nói mẹ tôi chết rồi!” Gương mặt hắn lộ vẻ giận dữ.

“Được! Trương Đình không phải do anh trai cô giết, còn Dụ Khả Tâm thì sao?”

Dụ Khả Tâm là ai? Hách Minh và Lục Ly chưa từng nghe qua cái tên này.

“Đó là người đáng hận nhất!” Hắn nghiêng răng nghiêng lợi, quả nhiên là người hắn hận đến thấu xương: “Mẹ ta ý vào đáng về hồ ly, câu dẫn ba tôi, lại còn dám lên lút sinh ra hai đứa nhỏ! Vốn dĩ là con đàn bà được ba tôi dưỡng ở bên ngoài, chẳng lo cơm ăn áo mặc, vậy mà một mực đòi vào nhà họ Lãnh trở thành Lãnh phu nhân. Mẹ tôi còn chưa chết mà dám can rở, đáng đời bị băm cho chó ăn!”

“Bà ta sinh ra hai đứa con, nên đến cửa đòi danh phận là vì bà ta có chỗ dựa mà chỗ dựa không phải ai khác, chính là ba cô!”

“Anh nói rất đúng, là do lão già hồ đồ mới bị mụ ta mê hoặc. Khi lão già phát hiện bà ta chết rồi, lớn tiếng quở trách anh trai, cuối cùng giết chết luôn con chó đã ăn thịt bà ta. Trong cơn nóng giận, lão vứt bỏ anh em chúng tôi, mang theo đứa con trai và con gái qua Canada. Bọn họ đi cũng tốt, từ nay về sau, tôi cùng anh trai và mẹ sống không bị ai ràng buộc!”

Thì ra tin đồn Dự Khả Tâm theo chân Lãnh Văn Hải di dân qua Canada là không đúng mà là bị Lãnh Thác giết chết? Vậy nạn nhân không rõ trong mặt thất kia, phải chăng chính là bà ta.

Lãnh Văn Hải chứng kiến con trai mình biến thành tên sát nhân biến thái giết người điên cuồng, biết con trai không cách nào cứu vãn, lại lo sợ hai đứa con còn lại bị giết nên mới đưa chúng di dân. Có câu ‘Hồ dữ không ăn thịt con’, tuy rằng nội tâm ông ta hoàn toàn tuyệt vọng với Lãnh Thác, nhưng dù sao cốt nhục tình thâm nên mới giúp con trai tiêu hủy chứng cứ, để tiền bạc cho hắn có tiêu cả đời không hết, sau đó bỏ đi.

Tuy nhiên, tất cả đều là suy đoán của bọn họ, bây giờ cần phải so sánh DNA của con gái Dự Khả Tâm và DNA không rõ nguồn gốc kia mới có thể chắc chắn được đáp án.

“Anh trai cô mang tội giết người, sớm muộn cũng sẽ được đưa ra trước pháp luật, làm sao hai người tránh khỏi liên quan?” Lục Ly và Hách Minh không dám nói lời nào, bọn họ chưa từng gặp qua nghi phạm như thế này.

Khúc Mịch đúng là thành thạo điều luyện, một mặt khích tướng, một mặt nói theo hướng của hắn nhưng vẫn nắm quyền chủ động và tiết tấu.

“Anh trai không phạm pháp! Anh ấy làm cho những người phụ nữ đó trở nên đẹp hơn, để cho tất cả mọi người có thể chiêm ngưỡng được dung nhan mỹ lệ của bọn họ, bọn họ đáng lẽ ra phải cảm kích!”

“Ha ha ha! Một lúc thì cô nói mấy người đó câu dẫn anh trai cô nên bị giết, lúc khác thì lại bảo anh trai cô làm cho bọn họ trở nên xinh đẹp. Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì đây?” Khúc Mịch đưa tay gõ gõ lên mặt bàn: “Cô vẫn sống trong thế giới của chính mình, hoặc, đúng hơn, cô vốn dĩ sống trong thế giới của anh trai cô.”

“Anh có ý gì?” Hắn cau mày.

Khúc Mịch không lên tiếng mà lấy tấm gương đặt trước mặt hắn.

Hắn nhìn chính mình trong gương, phản ứng đầu tiên là nghi hoặc, sau đó là mờ mịt.

“Anh là ai?” Khúc Mịch thấp giọng, “Lãnh Thác!”

Nghe thấy tên và thân thể này, hắn đột nhiên rung mình một cái, tựa như đã điều chỉnh tinh thần, thanh âm cũng trở về như bình thường.

“Đội trưởng Khúc! Tôi sẽ không nói gì hết, anh đừng vọng tưởng có thể khai thác được bất cứ chuyện gì từ miệng của tôi!” Tư duy Lãnh Thác dường như vẫn còn đình trệ trong khoảng thời gian Lãnh Noãn xuất hiện.

Thật thần kỳ! Lục Ly và Hách Minh nhìn chăm chăm, không nhin được lên tiếng hỏi: “Anh thật sự không biết vừa rồi mình nói gì, làm gì sao?”

Lãnh Thác chau mày, rồi lập tức khịt mũi coi thường: “Thưa đội phó Lục, chẳng trách anh chỉ được mỗi cái danh xưng đội phó, còn não bộ đều thật sự đơn giản. Anh cho rằng chỉ cần một câu nói vừa rồi của anh mà khiến cho tôi khai nhận ư ... Hừm! Nực cười!”

“Anh không nói, nhưng, em gái anh đã bàn giao tất cả!” Khúc Mịch vừa nói vừa quan sát từng chi tiết nhỏ nhất trên gương mặt hắn.

“Em gái?” Lãnh Thác lại chau mày: “Đội trưởng Khúc lại học theo cách thẩm vấn thấp cấp như vậy ư? Ai cũng biết tôi chỉ có một người em gái cùng cha khác mẹ, bây giờ nó đang ở Canada!”

Hắn biểu hiện không giống như đang giả bộ; tuy nhiên, chớp mắt một cái, hắn lại quay trở về là Lãnh Thác, hoàn toàn quên mất sự tồn tại của Lãnh Noãn.

“Kha Mẫn, báo cho pháp y Tăng mang đồ vào!” Khúc Mịch quay sang camera ra lệnh.

Một lát sau, Tăng Dĩ Nhu mang một chiếc bình che kín vải trắng đi vào, Khúc Mịch mau chóng đứng dậy định nhận lấy, nhưng cô nhanh hơn một bước, đặt ở trên bàn.

Cô tháo tấm vải trong, đứa trẻ cuộn mình trong bình lộ ra.

“Qua kiểm nghiệm, đứa bé trong bình này chính là em gái ruột của anh. Khi anh năm tuổi, mẹ anh sinh ra em gái, nhưng cô bé sống không được mấy phút, ngay cả khóc còn không có đã liền rời xa dương thế.

Mẹ anh không những vì sinh đứa bé này bị băng huyết, mà có mắc chứng trầm cảm sau sinh. Bà nhất định không chịu chôn đứa bé, hơn nữa còn khẳng khái con mình không chết. Ba anh dễ động viên bà nên đã dùng formalin ngâm đứa trẻ trong đây.”

Nghe Khúc Mịch nói, Lãnh Thác rơi vào trầm tư. Hắn không biện giải, đồng nghĩa với việc âm thầm thừa nhận.

“Ba anh nghe theo kiến nghị của bác sĩ, để thuyền giảm bệnh tình của vợ mình, đề nghị anh thường xuyên đi với mẹ. Năm tuổi, căn bản anh chẳng biết thế nào là sống là chết, nghe theo mẹ và nghĩ rằng em gái trong bình còn sống. Loại suy nghĩ này ảnh hưởng suốt quãng đời thơ ấu, thiếu niên ... mãi cho đến khi mẹ anh qua đời. Anh tin tưởng sinh mệnh là vĩnh hằng, càng tin rằng anh có thể khiến cho sinh mệnh vĩnh hằng. Vì vậy, anh đã ướp xác mẹ mình.”

“Đội trưởng Khúc! Thế giới này có rất nhiều người không hiểu sự tình, vậy mà cứ một mực đưa ra kết luận người ta gọi đó là vô tri!” Ngữ khí Lãnh Thác đầy trào phúng: “Sinh mệnh tồn tại được coi là một loại vận động, mà loại vận động này chia ra làm hai loại: hoạt động và tĩnh thần. Khi chết có thể khiến con người ta ngừng các hoạt động cơ thể nhưng không thể ngưng hẳn hoạt động của tư duy. Mẹ tôi không chết, mỗi giờ mỗi phút bà vẫn ở bên tôi, giao lưu với tôi về phương diện tinh thần.”

“Vậy em gái anh đâu?” Khúc Mịch xoay nửa chiếc bình, để đôi mắt đưa bé chính diện với hắn.

“Đội trưởng Khúc, anh đang nói đùa sao?” Hắn cười gần một tiếng: “Trong bình này nhìn là biết chỉ là thi thể trẻ con. Mẹ tôi mắc chứng trầm cảm sau sinh nên mỗi ngày đều cho rằng em gái tôi còn sống. Không lẽ Đội trưởng Khúc cũng đồng bệnh?”

Chứng hậu sản? Lục Ly theo bản năng liếc nhìn bụng Khúc Mịch, trong đầu tưởng tượng cái bụng của Khúc Mịch lớn dần lên, dĩ nhiên cảm thấy rất buồn cười.

Vương Nhân Phủ lo việc vòng ngoài về, đi vào trong nói thầm bên tai Khúc Mịch một câu, anh gật gù.

“Lãnh Thác, chúng tôi đã liên hệ với cảnh sát Canada, đã lấy được DNA của Lãnh Lăng, phát hiện DNA không rõ nguồn gốc trong mật thất nhà anh hoàn toàn trùng khớp với cô ta, là quan hệ mẹ con. Hơn nữa phía Canada cũng không hề có ghi chép thông tin nhập cảnh của Dụ Khả Tâm. Bà ta đã chết mấy năm trước, hơn nữa còn là chết trong mật thất của anh!

Chúng tôi còn phát hiện DNA của Đường Ninh và Nghê Giai trong mật thất, chứng thực cái chết của hai nạn nhân đó có liên quan đến anh. Kết hợp với manh mối thu được ở trạm xe lửa phía Đông đủ để chứng minh anh có dính líu đến ít nhất hai vụ án này! Anh là một người thông minh, cho dù anh có chịu bàn giao hay không, kết quả đều giống nhau.”

Khúc Mịch bình tĩnh nói tiếp: “Nếu là anh, tôi sẽ khai nhận toàn bộ!”

Lãnh Thác nhũ mày, ôm vai không nói lời nào, tựa như muốn chờ Khúc Mịch thuyết phục hắn.

“Kế hoạch mưu sát cực kỳ hoàn mỹ, có thể so sánh với bất cứ những vụ án lớn nào trên thế giới. Đáng tiếc, anh im lặng không nói khiến giới trinh sát hình sự không được mở mang tầm mắt. Anh là một nhà biên kịch dị thường, từ khoản thiết kế, đạo diễn đến diễn viên đều phát huy được trình độ cao siêu, vậy lại không nói ra để cho khán giả được thưởng thức!”

Lãnh Thác cau mày, tựa hồ như đang trầm tư.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 87: Chuyện Xưa

Lãnh Thác từ nhỏ không có bạn bè, mẹ bị trầm cảm nên quanh năm suốt tháng bị tiêm nhiễm vào trong đầu những quan niệm lệch lạc về nhân sinh quan, sinh tử quan. Dưới cái nhìn của hắn, trong bình không phải ngâm thi thể trẻ con mà là sinh mệnh của em gái. Nó biết khóc, biết nói, biết cười, biết chơi cùng hắn.

Tuổi ấu thơ quý giá, tuổi thiếu niên đều trưởng thành trong hoàn cảnh như thế. Hắn chưa bao giờ ý thức được cuộc sống của hắn là sai lầm, dưới sự dẫn đường của mẹ hắn đã đi con đường không có lối thoát.

Mà những người bên cạnh xem ra rất bình thường thì đều không bình thường, bọn họ không để ý đến hắn, dùng ánh mắt kỳ quái ném về phía hắn, bao gồm cả b hắn. Mẹ chết rồi hắn càng thêm cô độc hơn, cho dù là việc giao lưu bất bình thường nhất thì cũng đã không ai còn ai chơi cùng hắn nữa rồi.

Mỗi ngày hắn quay về tâm sự với em gái ngâm trong bình, những khát khao trong nội tâm bị bứ bách, giam cầm. Thế nhưng, hắn tuyệt nhiên chẳng giao lưu với người ngoài, thế giới tinh thần của hắn đầy rẫy dị dạng, máu tanh và bạo lực.

Ba hắn đã hoàn toàn tuyệt vọng, vứt bỏ hắn, cuối cùng đã thúc đẩy ra nhân cách phân liệt. Theo quan sát của Khúc Mịch, khi tâm trạng hắn hài lòng thì rất bình thường, tuy rằng tư duy kỳ quái, nhưng hắn nhận biết được bản thân hắn, bài xích sự tồn tại của một nhân cách khác.

Khi hắn bị kích thích, tinh thần của hắn bắt đầu mất khống chế, tư duy rơi vào hỗn loạn, hắn ý thức được sự tồn tại của Lãnh Noãn, sẽ nói chuyện với nó, tâm sự với nó.

Khi tinh thần mất khống chế đến một mức nhất định, nhân cách của Lãnh Noãn sẽ tiến ra ngoài, chủ động điều khiển tư duy và hành vi của Lãnh Thác.

Đối với những người có nhân cách phân liệt, Khúc Mịch đã có nghiên cứu, vì vậy anh có thể không chế được nhân cách của Lãnh Thác, bất cứ lúc nào cũng có thể khiến Lãnh Nhân tỉnh lại, cũng có cách làm cho cô ta rơi vào trạng thái ‘ngủ say’.

Nhìn biểu hiện điên cuồng của Lãnh Thác, thật ra vẫn nằm trong lòng bàn tay của Khúc Mịch.

“Anh có thể lựa chọn im lặng, đây là quyền lợi hợp pháp của anh!” Khúc Mịch bình tĩnh lên tiếng, “Thế nhưng, anh can tâm sao?”

Lãnh Thác rơi vào trầm tư, Khúc Mịch cũng không hối thúc, để hẳn có thời gian suy nghĩ.

“Phải có phóng viên ở đây tôi mới khai!” Lãnh Thác đưa ra yêu cầu.

Khúc Mịch không do dự đáp ứng, lệnh cho Lục Ly liên lạc.

Ngay lập tức trong đầu Lục Ly nghĩ đến Hoắc Thê Ni, anh ta vội vàng chạy ra ngoài gọi điện thoại. Nhận được điện của Lục Ly, dĩ nhiên Hoắc Thê Ni cảm thấy kỳ lạ, hơn nữa ngữ khí của cô ta có phần khó chịu, cơn giận của cô ta vẫn chưa lắng xuống.

“Đội phó Lục có phải lại có bức ảnh kỳ lạ nào đó bị phát tán, hoài nghi tôi chụp?”

“Thưa ký giả Hoắc, không có chứng cứ nghi ngờ người khác là không đúng, tôi nhận lỗi, cô đại nhân đại lượng bỏ qua, đừng lúc nào cũng ghi nhớ trong lòng!” Phụ nữ đúng thật thù dai, chẳng trách người ta nói tiểu nhân và phụ nữ là khó chơi nhất, “Lần này tôi gọi cho cô là có tin độc quyền rất lớn! Cô dùng tốc độ nhanh nhất đến đội hình sự, nếu không sẽ hối hận.”

Lục Ly vừa cúp điện thoại, Hoắc Thê Ni đã xuất hiện trước mặt anh ta.

Ánh mắt anh ta nghi hoặc nhìn Hoắc Thê Ni, cô ta cười cười: “Tôi nghe nói nghi phạm Lãnh Thác đã bị tóm, nên đã canh giữ trước cửa cảnh sát từ lâu rồi. Cũng không thiếu các phóng viên đang rình rập quanh đây hi vọng moi được chút tin. Bọn họ trông thấy tôi có thể đi vào trong, khả năng đều thêm chảy nước miếng đây!”

“Căn cứ chứng cứ chúng tôi đang nắm được, cơ bản có thể xác định Lãnh Thác chính là sát thủ biến thái liên hoàn! Tuy nhiên chi tiết quá trình gây án còn đang được thẩm vấn, hẳn yêu cầu phải có phóng viên hẳn mới chịu nói. Tôi nợ cô một lời xin lỗi, nên gọi cho cô!” Lục Ly giải thích.

“Họa hê phúc chi sở ỹ*, cổ nhân đã nói là không sai.” Hoắc Thê Ni hai mắt sáng rỡ, vẻ mặt cực kỳ phấn chấn, “Ý anh nói là tôi có thể tiến vào phòng thẩm vấn tham dự quá trình lấy lời khai của Lãnh Thác?”

*Họa là chỗ dựa của phúc

“Ừm! Mang máy chụp hình chưa? Còn cần cô chụp ảnh.” Vừa nói Lục Ly vừa đưa cô ta đến phòng thẩm vấn.

Tiến vào trong, Hoắc Thê Ni ngay lập tức chú ý đến Lãnh Thác.

Quái gở, kiều ngạo chính là ấn tượng đầu tiên về hắn.

Lãnh Thác cũng đánh giá cô ta từ trên xuống dưới, hình như không hài lòng lắm: “Cô là phóng viên?”

Hoắc Thê Ni canh giữ ngoài cổng Cục cảnh sát đã một ngày một đêm làm sao khí sắc tốt cho được? Hơn nữa quanh năm suốt tháng chạy đi lấy tin đã quen những trang phục đơn giản. Đôi giày vải và bộ quần áo bình thường, trên vai đeo balo, tóc buộc đuôi ngựa, còn đeo chiếc mắt kính khiến cô ta càng thêm khó coi.

“Đây là thẻ phóng viên!” Hoắc Thê Ni cảm giác được ánh mắt của hắn, trong lòng cô ta cũng không thoải mái, “Hoắc Thê Ni, phóng viên tạp chí chiều Đại Dương, tôi cũng nhận được tấm ảnh của Đường Ninh và Nghê Giai anh gửi.”

“Tôi không gửi bất cứ thứ gì, tôi nghĩ trí nhớ của cô có vấn đề!” Rồi hắn quay sang hỏi Lục Ly, “Có thể tìm một phóng viên khác không?”

“Thưa anh Lãnh, hành động này của anh là một sỉ nhục rất lớn đối với phóng viên chúng tôi! Huống hồ chi tôi cho rằng phóng viên không phải là một nhà biên kịch, càng không phải là một đạo diễn. Chúng tôi hàng ngày viết nên sự thật, chỉ cần chuyện của anh đặc sắc, tôi nghĩ không cần bất cứ người nào trau chuốt! Trừ phi ... Anh Lãnh đây chỉ muốn lấy lòng thiên hạ!” Không đợi Lục Ly đáp lời, cô ta giành nói trước.

Lãnh Thác chau mày: “Cô lấy máy chụp hình và bút ghi âm ra. Nhớ cho kỹ những lời cô vừa nói ___ Nguyên văn những lời tôi tự thuật!”

Hoắc Thê Ni vội vàng kéo balo, ngồi xuống một góc, cố gắng giảm thiểu sự tồn tại của chính mình.

“Được rồi! Anh có thể kể rồi!” Khúc Mịch rót cho hắn một tách trà, lần nói chuyện này có thể khá lâu mới kết thúc, “Nói từ đầu đây? Từ tuổi thơ của anh đi, chúng tôi không ngại làm thánh giả.”

“Tuổi thơ của tôi? Chẳng khác biệt gì so với những đứa trẻ khác; hoặc cũng có thể nói, tôi chính là niềm mơ ước của bọn chúng. Mỗi ngày tôi có tài xế riêng đưa đến nhà trẻ, bên người lúc nào cũng có bảo mẫu, quần áo vô số, đồ chơi không thiếu!” Khóe miệng Lãnh Thác nở nụ cười, nụ cười ấy không phải đắc ý mà tràn đầy sự bị thương.

“Tôi không thích chơi với bọn chúng. Tôi chỉ thích nói chuyện về em gái, mẹ tôi luôn nói nó đáng yêu đến mức nào, ngoan ngoãn đến mức nào, xưa nay không bao giờ khóc quấy. Lúc đầu, bọn chúng còn ước ao, nhưng sau đó bọn chúng đột nhiên túm tụm chỉ trích tôi. Bọn chúng kêu tôi nói dối, thật ra tôi không có em gái.

Tôi khóc lóc về nhà hỏi mẹ, tôi vẫn nhớ rõ ngày hôm ấy. Mẹ tôi tát mạnh vào hai bên má, kéo tai tôi lôi xềnh xệch đến một chiếc bình rất lớn, chỉ vào thi thể trẻ con: ‘Đây là em của con, con coi coi mặt nó đẹp thế này, nó đang nhìn con đó!’

Lúc đó tôi vô cùng sợ hãi, ngay cả khóc cũng không dám. Ba tôi ở bên ngoài xông vào, trông thấy mẹ tôi như vậy liền ôm chầm lấy tôi, rồi la mắng mẹ tôi mấy câu. Đến khi tôi quay trở lại phòng thì thấy mẹ nằm trên vũng máu trên giường, màu máu đỏ tươi đến chói mắt.

Lần ấy mẹ tôi chưa chết, vì phát hiện kịp thời nên cứu được tính mạng. Bác sĩ nói mẹ tôi mắc căn bệnh trầm cảm cực kỳ nghiêm trọng, không được chọc bả ta tức giận, phải năng nói chuyện với bà. Ba tôi không dám nghịch ý bà nữa, luôn chiều bà.

Mẹ không thích tôi đi học, bắt tôi ở nhà bên bà cả ngày. Khi tâm tình bà tốt, bà dạy tôi chữ, dạy hát, dạy vẽ; khi cáu kỉnh bà tự thương tổn chính mình, tôi sợ nhưng chỉ biết khóc lớn gọi mọi người. Dần về sau tôi quen cảnh bà tự ngược, học được cách động viên bà, xử lý những vết thương đơn giản giúp bà.

Mẹ càng ngày càng ý lại tôi, không thể rời xa tôi. Mỗi khi lễ tết, bà lấy cho tôi nhiều quần áo rất đẹp, váy đầm đủ màu sắc, tóc giả, cột nơ, còn đi giày da màu phấn hồng. Ngày 1 tháng 5, bà tổ chức sinh nhật cho tôi, còn chụp một đồng hình lưu niệm.

Có đôi khi tôi bàng hoàng vì không biết rốt cục mình là ai. Hay giống như bà đã nói, em gái tuy nằm trong bình, nhưng nó biết hết mọi chuyện. Nếu không phải như vậy, tại sao đôi khi tôi còn nghe thấy tiếng của em gái?”

Hoặc Thẻ Ni cảm giác hơi khó chịu, Lý Dục Phân rõ ràng coi con trai mình là đứa con gái đã chết. Lâu ngày tạo thành sự mơ hồ về giới tính nơi Lãnh Thác, khiến tinh thần hần lếch lạch. Tuy cô ta không hiểu lắm về phương diện này, nhưng cũng có thể nhận ra được sự khác thường của Lãnh Thác.

“Con người xác thực rất vô tri, những gì chúng ta biết như muối bỏ biển. Đại não con người cũng rất phức tạp, chúng ta thấu hiểu rất ít về nó. Đã có một nghiên cứu chứng minh rằng, có đôi khi cơ thể của người đã chết, nhưng sóng điện não vẫn còn đang hoạt động. Chỉ là nó hoạt động rất yếu, tần suất không thể nào so được với người khỏe mạnh. Nhiều khi còn nghĩ nếu có người có tần sóng điện não bằng với người chết thì chắc chắn sẽ có thể giao lưu.” Ngờ kìa Khúc Mịch ôn hoà, tựa như đang tán gẫu với bạn bè.

Lãnh Thác nở nụ cười gằn: “Quả nhiên anh là người có kiến thức! Nói chuyện với anh không phí sức, không cần lo lắng anh nghe không hiểu. Mấy người tự cho là mình thông minh kia thực chất đều là kẻ ngu dốt, nghe tôi nói vậy, e rằng chúng sẽ cười mỉa. Tôi nói với chúng nhiều rồi, nhưng chúng nó nghe không hiểu.”

“Thế nhưng, khi hoạt động sinh lý biến mất, sóng điện não xuất hiện trong khoảng thời gian không dài lắm. Em gái của anh vừa sinh ra đã tử vong, ngâm trong bình formalin. Anh xác định anh vẫn giao lưu với cô bé về mặt tinh thần?” Khúc Mịch lên tiếng hỏi.

“Dĩ nhiên!” Hần khẽ cau mày, “Nó tuy không thể nói chuyện nhưng vẫn hiểu tôi. Tôi thường kể chuyện cổ tích, hát cho nó nghe. Thường tâm sự với nó những việc xảy ra trong ngày. Chúng tôi giao lưu trên phương diện tinh thần, có những lúc chúng tôi không cần nói ra cũng hiểu được tâm ý của đối phương. Tôi nỗ lực để câu thông sóng điện não của em gái và mẹ, thử mấy lần, cuối cùng cũng thành công. Tuy nhiên, em gái hơi sợ mẹ, nên không thường đáp lời bà ấy. Nó là một cô bé lương thiện, nhí nhảnh.”

“Em gái anh câu thông được với mẹ anh là khi nào?” Khúc Mịch truy hỏi.

Dĩ nhiên, chính là từ lúc ấy Lãnh Thác bắt đầu phân liệt ra một nhân cách thứ hai, hơn nữa có đôi khi bị nhân cách ấy khống chế.

“Khoảng chừng mười tuổi!” Lãnh Thác rất phối hợp trả lời, “Một nhà ba người chúng tôi rất cao hứng. Đáng tiếc, tiệc vui chóng tàn, sức khỏe mẹ ngày càng suy yếu. Cuối cùng, hoạt động thể chất dần dần biến mất, cuối cùng là đình chỉ.”

Nghe thấy hần dừng từ ‘Hoạt động thể chất’, Khúc Mịch đã đoán được khúc sau hần nói gì.

Quả nhiên, vì lý do này, hần nhất định đòi lưu lại thi thể Lý Dục Phân, còn nhanh chóng xử lý để thi thể không phân hủy. Lãnh Văn Hải hết cách, không thể không bận tâm đến sự sống chết của đứa con trai, đành chấp nhận lưu lại thi thể Lý Dục Phân. Phòng trừ trường hợp bị truyền thông phát hiện, ông ta vội vàng cử hành tang lễ, thật ra trong quan tài Lý Dục Phân chỉ có một bộ quần áo.

“Anh cố tình bảo lưu thi thể của mẹ, vì anh tin tưởng mình có thể tiến hành giao lưu tinh thần với bà. Thế nhưng, chuyện này, ngoài anh ra, không có ai tin. Đặc biệt là bà mẹ kế Trương Đình. Khi bà ta phát hiện thi thể dĩ nhiên sẽ rất kích động, yêu cầu phải được xử lý, lại còn muốn báo cảnh sát. Trong cơn kích động, bà ta ngã từ cầu thang, đập đầu xuống đất gây tử vong. Ba anh sợ chuyện xấu vỡ lở ra nên tuyên bố bà ta mắc bệnh cấp tính qua đời, còn sắp xếp cho người nhà bà ta xuất ngoại. Ông ta làm mọi cách bảo vệ anh, nhưng lại khiến cho anh mắc phải sai lầm trí mạng.”

Lãnh Thác gật đầu, rồi lại lắc đầu: “Ông ta giấu giếm chân tướng không phải để bảo vệ tôi mà là vì sự nghiệp của ông ta. Hơn nữa, tôi không phạm sai lầm gì trí mạng.”

“Vậy Dục Khả Tâm xảy ra chuyện gì? Em gái anh nói là anh giết bà ta, còn đem thi thể của bà ta băm cho chó ăn!”

“Anh đừng nói bậy. Em gái tôi ngoại trừ mẹ, sẽ không nói chuyện với bất kỳ người nào khác.” Lãnh Thác khinh thường nhìn trừng trừng Khúc Mịch: “Tôi quyết định nói toàn bộ sự thật nên anh đừng dùng cách nói chuyện này với tôi, điều này khiến tôi cảm thấy trí thông minh của anh rất kém!”

Được rồi! Vào lúc này không được chọc giận hân. Thời điểm hân tỉnh táo tuy rằng biết mình có thể nói chuyện với em gái nhưng vẫn còn biết sử dụng khoa học để lý giải; nhưng một khi ý thức đã hỗn loạn, nhân cách Lãnh Noãn sẽ chiếm quyền chủ đạo. Khi ấy khẩu cung dĩ nhiên không có chứng cứ thuyết phục.

“Tôi biết ba tôi có đàn bà bên ngoài, đàn ông gặp dịp thì mua vui là điều rất bình thường, chỉ cần không quấy rầy cuộc sống của chúng tôi. Thế nhưng Dụ Khả Tâm lòng tham không đáy, lén lút sanh ra hai đứa con, còn vọng tưởng thay thế được mẹ tôi. Bà ta đã phạm sai lầm rất lớn, không nên đến trước mặt tôi điều vô dương oai, còn mắng tôi là biến thái.

Bà ta nói sẽ đem mẹ và em gái tôi ném vào lò hỏa thiêu, để bọn họ biến thành tro bụi. Tôi không cho phép bất cứ ai có thể tổn thương họ, Dụ Khả Tâm chính là một mối họa. Tôi lợi dụng lúc bà ta không chú ý liền ra sức bóp cổ, trông thấy bà ta hai mắt trợn trắng, mặt từ trắng sang đỏ rồi cuối cùng tái nhợt.

Là thi thể mà còn xấu xí như vậy, lại còn cố gắng khuyến răn tôi. Tôi không muốn phí lời với bà ta nên giết bà ta chết. Tôi phân thân rồi ném ra sân cho chó ăn. Nhìn bà ta bị chó ăn hết, rốt cục bên tai tôi chẳng còn tiếng ồn ào lúc ấy tôi mới hoàn toàn yên tâm.

Bà ta chết rồi còn không chịu yên, để ba tôi nói ra nói vào. Ba ghét bỏ ba mẹ con chúng tôi ra mặt, mang theo con cái của ông ta di dân. Vậy cũng tốt, mẹ con chúng tôi ba người không cần phải kiêng dè tâm tình của ai nữa. Chúng tôi có thể sống hạnh phúc bên nhau, vĩnh viễn không xa rời!”

Quá điên cuồng! Hoắc Thẻ Ni nghe đến cảnh hân phân thân Dụ Khả Tâm, lại còn ném cho chó ăn, cô ta không nhịn được buồn nôn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88: Thẩm Vấn Thuận Lợi

Tất cả đều nằm trong dự liệu của mọi người, ngoại trừ Hoắc Thẻ Ni. Cô ta vừa ghi âm, vừa chụp ảnh, đôi khi ghi chú một số điểm quan trọng.

“Tôi cải tạo nhà ở ngoại thành một lần nữa. Hằng ngày bên mẹ và em gái, cuộc sống trôi qua bình dị, hạnh phúc.”

“Vậy tại sao anh lại giết Đường Ninh?” Mạnh Triết ở bên ngoài nghe Khúc Mịch hỏi câu này, anh ta bất giác nghiêm mặt, bàn tay vô thức cuộn chặt.

“Đường Ninh?” Lãnh Thác hơi sững người.

Giết người ta chết mà thậm chí còn không biết tên.

“Chính là cô gái anh đã gặp ở khách sạn Duyệt Lai!” Khúc Mịch nhắc.

“À! Là cô ta!” Lãnh Thác nở nụ cười: “Cô ta là một cô gái đáng thương, cũng là một cô gái may mắn!”

Khúc Mịch nghe vậy chỉ hừ lạnh một tiếng: “Anh nói đáng thương ý chỉ cô ta suýt chút nữa bị cưỡng hiếp, may là gặp được anh?”

“Vẫn là Đội trưởng Khúc hiểu tôi!”

Bên trong hay bên ngoài phòng thẩm vấn đều rộn người với câu trả lời này của Lãnh Thác. Trông ánh mắt của hân nhìn về phía Khúc Mịch lại tạo cho mọi người cảm giác có chút gian tình.

“Tôi muốn tính mạng của cô ta vĩnh viễn dừng lại ở thời khắc đẹp nhất, khiến những kẻ phạm phụ tặc tử đều phải thán phục! Tôi giao cho cô ta sức mạnh vĩnh hằng, cô ta chính là người phụ nữ may mắn nhất!” Câu tạo náo của hân quả nhiên không giống người bình thường.

Khúc Mịch tiếp lời: “Tại sao anh chọn Đường Ninh?”

“Tại sao?” Hân sững sốt: “Tôi không nghĩ đến vấn đề này. Lần đầu tiên nhìn thấy cô ta, tôi liền nảy ra ý niệm đó. Đặc biệt khi nhìn vào đôi mắt biết cười của cô ta, luôn có cảm giác đã từng quen biết.”

“Không phải đã từng quen biết, anh rất quen thuộc đôi mắt ấy. Anh không nhận thấy cặp mắt cô ta giống mẹ anh như đúc sao?”

Khúc Mịch từng bước dụ dỗ, nét mặt của Lãnh Thác khế biến, tựa như đang nhớ lại.

“Cô ta nở nụ cười lộ ra hai lúm đồng tiền rất đáng yêu, đuôi mắt cong lên, rất giống mẹ. Tôi còn nhớ mẹ rất thích mặc quần áo màu trắng, giống như bộ lễ phục mà tôi trông thấy trong thùng rác. Trên thế giới này, ngoại trừ mẹ thì chỉ còn cô ta mới xứng với bộ lễ phục ấy. Tôi dụ cô ta mang bộ lễ phục về, còn âm thầm theo dõi cô ta ở trường.

Ngày hôm sau, tôi chờ sẵn ở gần khu vực trường học, gần tôi trông thấy cô ta một thân một mình đeo balo ra về. Tôi lái theo, đến khu chợ, đi xe không tiện nên đậu bên vệ đường. Tôi theo dõi cô ta, thấy cô ta dạo phố chọn giày, tôi nghĩ cô ta muốn phối với bộ lễ phục kia. Sau đó, cô ta nhận điện thoại, liền vội vàng trở về.

Khả năng là do không kịp thời gian nên cô ta chọn đi đường hẻm. Tôi biết khu vực đó không có camera nên giả bộ vô tình gặp gỡ, nói muốn đưa cô về một đoạn. Gặp tôi, cô ta có vẻ rất vui, không đề phòng mà ngay lập tức đồng ý.

Tôi vừa lái xe, vừa nói chuyện phiếm, từ chuyện học hành, đến cuộc sống cho tới sở thích. Cô ta nói rất thích nghe nhạc cổ điển, tôi liền đáp nhà tôi có đĩa cô của Beethoven và Mozart, hơn nữa còn có bản ‘Black Friday’ chưa qua cải biên. Cô ta là người thẳng tính, lại còn lớn gan, không biết sợ nên nhất định theo tôi về. Quả nhiên không ngoài dự đoán, cô ta chỉ hơi chần chừ một chút, rồi nói muốn đến nhà tôi nghe thử.

Tôi đưa cô ta về căn nhà ở ngoại ô, mở nhạc, để cô ta ngắm những sản phẩm điêu khắc của tôi. Tôi lấy rượu vang, tự tay nấu mì Ý và bò beefsteak, dĩ nhiên cũng bỏ vào ly rượu vang một chút thuốc mê. Cô ta uống hết ly, chưa đầy mười phút sau, không hơn không kém thời gian tôi đã định liệu, liền nằm nhoài ra bàn ngắn xỉu. Tôi đưa cô ta xuống tầng hầm, đặt trên bàn mổ.”

Nghe đến đó sắc mặt Mạnh Triết thật sự rất khó coi. Anh ta vẫn cố gắng ản nhẫn, ánh mắt anh ta sắc như dao tựa hồ muốn băm Lãnh Thác thành trăm mảnh.

Tại sao Lãnh Thác lại có thể coi mọi chuyện nhẹ như mây gió? Đường Ninh chỉ mới hai mươi tuổi, thanh thuần, đáng yêu, cô bé tín nhiệm hẳn như vậy, còn có chút sùng bái. Vậy mà hẳn lãnh khốc vô tình, nửa điểm ấy này cũng không có.

Khúc Mịch ngẩng đầu, đưa mắt nhìn về phía camera, bắt gặp ánh mắt của Khúc Mịch, tâm tình Mạnh Triết đột nhiên bình phục trở lại.

“Anh không muốn để thi thể Đường Ninh bị phân hủy nên lấy nội tạng ra hết. Có điều ... tôi thật không hiểu vì sao anh đặt thi thể trên xe tải chở hàng? Chỉ vì muốn gây nên náo động, muốn thỏa mãn tâm lý vận vẹo của em gái anh thôi sao?”

Lãnh Thác chau mày: “Tôi đã nói tất cả những thứ này không có liên quan đến em gái tôi! Tuy rằng chúng tôi câu thông bằng phương pháp không bình thường, nhưng nó không hề ảnh hưởng đến hành vi của tôi. Thật ra, khi tôi đọc tin trên báo, cũng cảm thấy rất kỳ lạ. Rốt cục ai đem nội tạng ấy đi rồi quăng trên xe tải, tôi thật sự rất muốn biết!”

Nhìn dáng vẻ của hắn cho thấy hẳn không hề nhớ rõ những việc làm của Lãnh Noãn, hoặc có thể nói, ném nội tạng người không phải là Lãnh Thác!

“Chuyện nội tạng cứ để qua một bên. Bây giờ chúng ta nói tiếp việc ở cửa hàng quần áo!” Khúc Mịch không muốn kích thích Lãnh Thác, phòng trừ trường hợp nhân cách thứ hai bị phóng thích ra ngoài.

Lãnh Thác nở nụ cười trầm thấp, vẻ mặt đặc ý: “Tôi tạo hình cho cô ta một cách tỉ mỉ như vậy, dĩ nhiên muốn tìm chỗ tốt để biểu diễn. Tủ kính ở cửa hàng quần áo trên đường trung tâm, hằng ngày có không biết bao người tập nập qua lại, hơn nữa đây cũng là nơi cô ta yêu thích. Tôi vì cô ta đã trang điểm cực kỳ mỹ lệ, còn sơn móng tay, móng chân.

Chân cô ta rất đẹp, trắng nõn, mềm mại, mang bất cứ đôi giày nào cũng rất tuyệt. Bộ lễ phục khoác lên người cô ta như được thiết kế dành riêng cho cô ta vậy. Có lẽ thường thức âm nhạc nên tâm trạng cô ta được thả lỏng, khoe miệng vẫn mang theo ý cười, đầy ngọt ngào, như một Thiên sứ đang ngủ say. Tôi mở cửa sau của cửa hàng quần áo, đặt cô ta vào trong tủ kính, rồi thu dọn. Cô ta đẹp hơn nhiều so với đám ma-nơ-canh ở đó. Tôi đứng chiêm ngắm rất lâu, sau đó chụp vài tấm ảnh. Tôi thầm nghĩ về đẹp của cô ta sẽ được người người tán phục, tôi hưng phấn ngủ không yên!

Đáng tiếc, sự việc không như tôi mong đợi. Cửa hàng chưa mở cửa được bao lâu thì đã bị nhân viên phát hiện dị thường. Còn chưa có ai thường thức thì đám cảnh sát các người đã phong tỏa hiện trường, thậm chí chụp một bức ảnh cũng không cho. Đây là sai lầm của tôi, hối hận cũng không kịp.”

“Những người theo đuổi sự hoàn mỹ sẽ không chịu đựng được sự hối hận, tiếc nuối; vì vậy anh lại thiết kế lần mưu sát tiếp theo!” Khúc Mịch khẳng định, “Bây giờ kể về Nghệ Giai đi!”

“Nghệ Giai? Là sinh viên kiêm luôn việc người mẫu?” Hắn nắm bắt không kịp tên của nạn nhân, hẳn chỉ chú ý đến vẻ đẹp của bọn họ.

“Anh thật sự quá hiểu tôi!” Hắn nhấp một ngụm nước, “Nguyên bản hoàn mỹ lại xuất hiện khuyết điểm, tôi không chịu đựng được. Trong lúc nội tâm tôi bức bối, tôi liền đọc được tờ giấy quảng cáo dán trên cột điện. Trên đó có hình một cô gái rất đẹp, đặc biệt là miệng cô ta, nở nụ cười thật cao quý. Nhìn cô ta, tôi đột nhiên nghĩ đến Nữ Oa. Trang điểm theo phong cách hiện đại không phù hợp với cô ta, cô ta chắc chắn không hề biết mỹ lực của mình nằm ở đâu.

Tôi bấm số điện thoại in trên tờ quảng cáo, sau đó hẹn gặp cô ta một lần. Cô ta phải mang chút hơi hướm cổ trang, quần short áo thun không hề thích hợp. Lần này, tôi sẽ thiết kế thật hoàn mỹ, bảo đảm sẽ rất đặc sắc.

Cô ta chọn làm người mẫu cho tôi vì cô ta nghĩ tôi là họa sĩ. Cô ta mặc y phục cổ trang tôi đã chuẩn bị kỹ càng từ trước, để tôi trang điểm cô ta. Qua lớp trang điểm, nét đẹp phong tình của cô ta càng lộ rõ. Cô ta cảm nhận liễu trong tay, nụ cười thập phần cao quý, thực sự quá hoàn mỹ!

Tôi muốn vẻ đẹp của cô ta đọng lại ngay thời khắc này, tôi tiêm thuốc vào cổ cô ta, sau đó đem cô ta vào phòng giải phẫu. Về mặt điềm tĩnh, nụ cười cong lên, rất vừa vặn.

Da cô ta rất mỏng, dao giải phẫu nhẹ nhàng vạch một đường, nội tạng lập tức lộ ra. Tôi moi toàn bộ lục phủ ngũ tạng, rồi khâu lại, thừa dịp đêm đến đưa cô ta vào trong thành.

Tôi biết có buổi triển lãm tượng sáp kinh dị, đã cố tình ghé qua coi. Người tổ chức ở lầu trệt, chỉ có một người duy nhất, không có người làm. Những tượng sáp đặt ở lầu hai, cũng chẳng có người trông coi, cửa cũng không khóa.

Tôi đặt cô ta vào bên trong, còn phối hợp một ít tượng đất để hợp với tạo hình thần thoại Nữ Oa trong truyền thuyết. Để đề phòng ngã xuống, phía sau tôi đặt chiếc ghế dựa. Nhìn từ chính diện chỉ trông thấy một chiếc váy tà lớn. Ngay ống tay tôi kê một tảng đá nâng nhẹ tay cô ta lên, liếc mắt nhìn cảm giác như đang nâng nhành liễu.”

“Làm xong tất cả, anh lại chụp ảnh?” Khúc Mịch thấy hắn dừng lại, nên hỏi tiếp.

“Đương nhiên!” Lãnh Thác dĩ nhiên cảm thấy câu hỏi này của Khúc Mịch quá ngớ ngẩn, “Một vật đẹp như vậy ai mà không muốn được thưởng thức! Hằng ngày tôi đứng ở quanh đó, coi người ra ra vào vào, còn có mấy người trẻ tuổi bàn luận. Một tuần sau, cuối cùng cũng có người phát hiện dị thường. Vụ triển lãm tượng sáp có từ thi bị lan truyền khiến ai nấy đều hoảng sợ. Trên mạng bàn tán xôn xao, gây nên náo động.” Nói đến đây gương mặt hắn lộ ra nụ cười thỏa mãn.

“Nội tạng Nghê Giai anh xử lý thế nào?” Khúc Mịch truy hỏi.

Nghe hai chữ ‘nội tạng’ hắn tiếp tục chau mày, lấy tay xoa xoa huyết thái dương.

“Tôi không biết, chắc là lại có người lấy trộm!” Về mặt của hắn có chút thống khổ, nâng tách trà một hơi cạn sạch.

Nhìn lăm lăm chiếc tách một lúc, về mặt của hắn mới thả lỏng một chút.

“Nội tạng người được đem đến nhà hàng lẩu, nghe nói đã hun qua, nhìn qua có thể suy đoán được hắn cũng có khuynh hướng biến thái. Đội trưởng Khúc, anh có năng lực tìm ra tôi, cũng sẽ tìm ra được người ăn cắp nội tạng!”

“Người kia tôi tìm được rồi, chờ đến khi nói xong việc Jenny, tôi sẽ gọi cô ta ra!” Khúc Mịch nhìn chăm chăm vào cặp mắt của hắn.

“Jenny?” Lãnh Thác vĩnh viễn không nhớ được tên của người bị hại.

Chưa chờ đến khi Khúc Mịch đáp lời, cửa phòng thẩm vấn đột nhiên mở ra. Kha Mẫn bùng nước vào: “Tôi châm trà, không quấy rối mọi người chứ?”

“Đặt xuống đó đi!” Khúc Mịch nhẹ giọng, quay đầu nhìn Lãnh Thác: “Uống nước đi rồi nói tiếp!”

Lãnh Thác đột nhiên nở nụ cười: “Đội trưởng Khúc, tôi mệt rồi, không nói nữa!”

Khúc Mịch cau mày, trực giác nói cho anh biết Lãnh Thác đang ra vẻ.

“Được rồi! Ngày hôm nay tôi đây thôi!” Khúc Mịch ngẫm nghĩ một chút rồi đáp ứng yêu cầu của Lãnh Thác.

Hoắc Thể Ni hơi ức chế, cảm giác không được thỏa mãn, cô ta nhanh nhẹn thu dọn đồ đạc, chuẩn bị ra ngoài sẽ chạy thẳng về tòa soạn.

Khúc Mịch đứng lên, vừa bước đến cửa nghe Lãnh Thác gọi lại.

“Khúc Mịch!” Anh xoay người, tầm mắt hắn mang theo vài phần khiêu khích: “Ngày mai sẽ có kinh hi dành cho anh!”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89: Kinh Hi Của Lãnh Thác

Khúc Mịch lệnh cho cấp dưới áp giải Lãnh Thác về phòng tạm giam, khi hắn lướt ngang qua người Khúc Mịch, chợt dừng lại, đôi mắt nhìn chăm chăm vào anh, rồi bỗng nhiên kê sát đầu lại gần.

“Anh cho rằng mình rất thông minh sao? Ha ha ha!” Khóe miệng hắn nở nụ cười đầy ẩn ý, sau đó xoay người rời khỏi phòng thẩm vấn.

Khúc Mịch cau mày, nhìn bóng lưng của hắn không nói một lời.

Mạnh Triết vẫn đứng ở gian ngoài, trông thấy Lãnh Thác đi ra, liền tiến về phía trước chặn đường hắn.

Lãnh Thác ngạc nhiên, ngược đầu lên nhìn anh ta, còn Khúc Mịch lạnh lùng đứng một bên không lên tiếng. Tất cả đều nhìn về phía này, nét mặt đầy căng thẳng.

Mạnh Triết cuộn chặt tay thành nắm đấm, trán nổi gân xanh, con mắt bốc lửa ... con giận của anh ta đã lên đến đỉnh điểm.

Một lúc sau, anh ta thả lỏng cánh tay, dịch sang một bên. Lãnh Thác nở nụ cười xán lạn, còn liếc Mạnh Triết khịt mũi đầy khiêu khích.

Mạnh Triết cau chặt mi, anh ta quay đầu nhìn về phía Khúc Mịch: “Đội trưởng Khúc! Em có chuyện muốn báo cáo!”

“Đi vào nói!” Khúc Mịch ra lệnh.

Khúc Mịch tiến vào trong, đóng cửa.

Một cánh cửa, đặt Lãnh Thác hoàn toàn ở bên ngoài, về mặt anh ta có chút chán chường.

Mạnh Triết báo cáo công việc mình đã làm, anh ta đang đối mặt với áp lực cực lớn, nhưng cũng đã có chút tiến triển trong việc điều tra Thôi Minh.

“Đội trưởng Khúc! Em nắm được chứng cứ chứng minh Thôi Minh cưỡng hiếp phụ nữ là chính xác, trong số đó còn có một đứa trẻ chỉ mới mười bốn tuổi. Người nhà nạn nhân bị uy hiếp, dẫu nỗ lực tìm mọi cách để bịt miệng họ. Bọn họ sợ thế lực của Thôi Minh. Em đã đến nhà nạn nhân, nhiều lần làm việc với bọn họ. Bọn họ đã biết Thôi Minh đã bị tạm giam, không được bảo lãnh, lúc này mới quyết định đứng ra vạch trần chân tướng.

Có một người còn để lại đoạn ghi âm, nội dung có liên quan đến việc cưỡng hiếp và những ngôn từ uy hiếp. Đã cho đứa trẻ kia đến khám bệnh, tuy nhiên kết quả xét nghiệm tinh dịch vốn dĩ phải được bảo lưu ở Cục cảnh sát thì không biết bị thất lạc từ lúc nào. Cũng may, mẹ đứa trẻ còn giữ lại quần lót sau khi con gái bị cưỡng hiếp, chứng thực thuộc về Thôi Minh.

Em cho rằng đã có đầy đủ chứng cứ giao Thôi Minh cho cơ quan Tư Pháp.”

“Được! Cậu làm rất khá!” Khúc Mịch vỗ vỗ vai anh ta, trong mắt chứa đầy sự khen tặng, “Cuối cùng cậu cũng đã trở thành một người cảnh sát hình sự thực thụ!”

“Đội trưởng Khúc, anh đồng ý giao Thôi Minh cho bên Tư Pháp?”

“Không! Tôi không nói vụ án, mà là hành động của cậu khi đối mặt với Lãnh Thác.” Khúc Mịch lên tiếng: “Còn vụ án Thôi Minh là do cậu toàn quyền phụ trách, nên làm gì do cậu quyết định.”

“Lãnh Thác! Hắn chính là tên biến thái, cầm thú! Nếu suy nghĩ kỹ lại, cũng vì Tiểu Ninh tin người quá mức nên hắn mới có cơ hội lợi dụng. Còn một người anh trai như em ... cũng có chút không đúng!” Mạnh Triết rất hối hận, thân là một cảnh sát hình sự tại sao không sớm cảnh báo em gái mình?

Lòng người hiểm ác, Đường Ninh từ nhỏ đã sống trong sung sướng, làm sao có thể hiểu được? Mạnh Triết không muốn để cô bé nhìn thấy mặt trái của xã hội nên chuyện công việc cũng không kể cho cô bé biết. Không ngờ đến đây lại chính là hại em gái mình!

Khúc Mịch thấy anh ta tự trách, liền lắc đầu: “Không phải Đường Ninh quá đơn thuần, quá tin vào người khác; cũng không phải người anh trai này không biết lo cho em, mà là hung thủ quá hung tàn. Hắn như một con sói đói, tập trung quan sát, theo dõi con mồi. Một khi đã tìm ra cơ hội, sẽ ra tay tàn nhẫn khiến chúng ta nửa đêm phản kháng cũng không có! Bị một người như hắn nhìn chằm chằm thì cho dù một người đàn ông thông minh cường tráng e rằng cũng phải nghe theo lời hắn.”

“Đội trưởng Khúc! Em thấy tinh thần Lãnh Thác không bình thường, nếu luật sư nắm vào điểm ấy, hắn sẽ thoát tội chết.” Mạnh Triết có chút giận dữ, pha thêm chút bất lực: “Một người như hắn có chết ngàn vạn lần cũng không đáng tiếc, ấy vậy mà có thể xuyên thủng qua khe hở của pháp luật, em cảm thấy không cam tâm.”

“Hắn sẽ phải nhận được sự trừng phạt đáng có!” Khúc Mịch giọng chắc chắn.

Mạnh Triết cảm thấy mơ hồ, một bệnh nhân mắc bệnh tâm thần sẽ được cân nhắc tính cường chế giam cầm. Toàn bộ quá trình thẩm vấn Lãnh Thác, anh ta đã chứng kiến tận mắt, một kẻ tay mơ như anh ta cũng nhận ra hắn mắc chứng tâm thần phân liệt nghiêm trọng. Chỉ cần luật sư xin cho hắn giám định thần kinh là xong.

Thế nhưng, nghe giọng điệu của Khúc Mịch khẳng định như vậy, lời anh nói chưa bao giờ sai. Tuy nhiên ... lần này Mạnh Triết vẫn có chút hoài nghi.

Thẩm vấn Lãnh Thác đến quá giờ trưa, mọi người nghe hắn miêu tả quá trình giết người, mà giống như đang ngồi trên cùng một con thuyền, tâm tình lên lên xuống xuống. Đề ý thấy tất cả đều chưa ăn uống gì nên Khúc Mịch cho mọi người tan ca sớm, ngày mai tiếp tục thẩm vấn.

Có điều ... chưa đợi được đến ngày hôm sau, mọi người đã được triệu tập khẩn cấp về đội hình sự.

“Lãnh Thác đã chạy trốn khỏi phòng tạm giam! Hắn còn để lại một tờ giấy.” Khúc Mịch thâm trầm lên tiếng.

Ai nấy sửng sốt. Phòng tạm giam là nơi nào chứ, bao nhiêu nghi phạm đều được giam ở đây, chưa từng có ai có thể trốn ra. Vậy mà tên Lãnh Thác nói chạy là chạy, còn bỏ lại một tờ giấy, rốt cục hắn muốn làm gì.

--- Khúc Mịch! Tôi chờ anh đến!

Trên tờ giấy chỉ ghi đơn giản mấy chữ khiến mọi người lờ mờ ... Hắn có ý gì?

“Đồng nghiệp ở phòng tạm giam phát hiện Lãnh Thác chạy trốn, ngay lập tức thông báo cho chúng ta. Tôi đã cho bố trí tăng cường cảnh lực tại các chốt giao lộ, trạm xe lửa, sân bay, Lãnh Thác mọc cánh cũng không thoát khỏi thành phố Nam Giang! Tuy nhiên, hình như hắn không muốn bỏ trốn. Tôi nghĩ hắn muốn chơi trò chơi với tôi. Vậy để tôi chơi cùng hắn một lần vậy!” Khúc Mịch không chút nào sợ hãi.

“Đội trưởng Khúc, tôi mới từ phòng tạm giam về. Lãnh Thác không biết dùng cách nào có thể dễ dàng mở tất cả các ổ khóa.” Lục Ly thở hồng hộc chạy xộc vào trong, “Có camera ghi lại quá trình hắn trốn thoát, tôi đã mang về đây rồi!”

“Được! Mau mở ra!” Khúc Mịch ra lệnh.

Trên màn hình nhanh chóng xuất hiện gương mặt quen thuộc của Lãnh Thác. Trong tay hắn cầm một vật nhỏ, nhẹ nhàng tra vào ổ khóa vài lần, rồi mở cửa ra để như ăn cháo.

Hắn ngênh ngang đi thẳng khỏi phòng tạm giam, đến cửa còn quay đầu nhìn vào camera nở nụ cười. Trước cửa phòng tạm giam đậu sẵn một chiếc xe con không bảng số, hắn bước tới leo lên xe lái đi.

“Mỗi người trong phòng tạm giam như chết rồi vậy?” Hách Minh tức tối đập mạnh bàn: “Cứ tự nhiên để hắn ra ngoài thế sao, chúng ta bắt người mất bao nhiêu sức lực cơ mà?”

“Câu nói đúng rồi! Đồng nghiệp trong phòng tạm giam tất cả đều ngủ say như chết. Qua kiểm nghiệm của phòng pháp chứng chứng thực hộp cơm của bọn họ bị bỏ thuốc mê.” Lục Ly tiếp lời.

Mọi thứ đều được lên kế hoạch, chẳng trách ngày hôm qua hắn lại nói với Khúc Mịch như vậy. Nếu tất cả kế hoạch đã được hắn an bài, vậy phải chăng hắn sẽ bỏ trốn không thấy tung tích. Trong lòng mọi người thêm phần lo lắng.

“Lập tức thu camera trên cung đường chiếc xe con có khả năng trốn thoát, nhất định phải tìm ra nó!” Khúc Mịch cùng tất cả mọi người đều bận đến gần sáng, rốt cục cũng tìm được nơi chiếc xe con xuất hiện. Qua camera trông thấy rất rõ Lãnh Thác xuống xe, một tiếng sau một người đàn ông đến lái xe đi.

Khúc Mịch lệnh cho dừng tại thời điểm xuất hiện người đàn ông, phóng to gương mặt của hắn. Rõ ràng là người quen --- Luật sư của Lãnh Thác.

Luật sư nhanh chóng được triệu tập về cảnh cục. Hắn vẫn thản nhiên, còn có dáng vẻ kinh ngạc khi biết Lãnh Thác đào tẩu.

“Tôi nhận tiền người ta làm việc, hơn nữa chẳng phải là làm chuyện phạm pháp. Tôi không hề biết Lãnh Thác trốn được khỏi phòng tạm giam. Anh ta chỉ nói với tôi khoảng mười giờ đêm lái xe qua đó, rồi đến mười hai giờ thì đến đường Quảng Phúc lái xe về. Anh ta lúc nào cũng quá lạ nên tôi không hỏi nhiều, chẳng lẽ ở trong phòng tạm giam mà anh ta vẫn phạm pháp?” Luật sư người được mời Lãnh Thác đào tẩu, hắn hơi giật mình, tỉnh trí: “Nếu các anh kiện tôi hiệp trợ kẻ tình nghi bỏ trốn, tôi sẽ tự bảo chữa cho mình. Tôi nghĩ các anh không có đủ chứng cứ.”

“Anh có biết hiện tại Lãnh Thác ở đâu không?” Ai còn tâm tư bám chặt hắn không buông, trọng điểm bây giờ là tìm ra Lãnh Thác: “Anh ta còn có yêu cầu gì với anh không? Ví dụ như mua xe ô-tô, mua vé xe lửa, vé máy bay?”

“Không có! Hơn nữa tôi thật sự không biết Lãnh Thác ở đâu. Nếu tôi biết anh ta đào thoát chắc chắn sẽ không chuẩn bị xe cho anh ta. Tôi ngày hôm qua đến lấy xe tôi đã thấy kỳ lạ, không thấy người nào trong xe, cũng không biết anh ta muốn làm gì.” Luật sư giọng chắc nịch.

Lục Ly cau mày nhìn Khúc Mịch từ nãy đến giờ vẫn không lên tiếng, đưa mắt xin chỉ thị. Sau đó mới cho luật sư ra về.

Khúc Mịch ngồi trước cửa sổ, đốt điếu thuốc nhưng không hút mà nhìn nó từ từ cháy, hương thụ làn khói thuốc bồng bềnh lan tỏa.

“Mọi người nói xem vì sao Lãnh Thác trốn chạy?” Anh đột nhiên lên tiếng hỏi.

Tại sao? Vấn đề này đơn giản, vì mạng sống! Nghi phạm cũng bốn mạng người, không chết cũng chung thân, vậy thì có khác gì chết. Người ta là kẻ có tiền, muốn chạy trốn ra nước ngoài, thay họ đổi tên cũng có gì là khó!

Ai nấy đưa mắt nhìn nhau, một lát sau, Lục Ly chần chừ nói: “Hắn là người yêu cầu hoàn mỹ, là người cực kỳ tự phụ, do vậy hiển nhiên không chịu thất bại. Đội trưởng Khúc đã lên một kế hoạch hoàn chỉnh bắt hắn, đối với hắn mà nói là không thể chịu được! Vì vậy hắn sẽ nghĩ tất cả các biện pháp để thắng anh một lần, khiêu chiến với anh. Hơn nữa, người như hắn, tự nhận có thể khống chế đại cục làm sao có thể để một người khác quyết định con đường đời của hắn sau này?”

Một tràng vỗ tay của Khúc Mịch vang lên: “Nói rất hay! Tôi nghĩ hắn sẽ cho tôi một vấn đề cực kỳ nan giải. Thú vị! Game start!”

Game??? Một lần nữa mọi người lại nhìn nhau, cảm giác đầu óc Khúc Mịch cũng không đứng vững. Bọn họ lại liên tưởng đến chuyện Lãnh Thác đã nói có thể trở thành bạn bè của Khúc Mịch, trong lòng run lên một nhịp. Được rồi! Người ta là cao thủ, bọn họ tôm tép đứng ngoài lẽ hống thôi.

“Nếu hắn hạ chiếu thư với tôi thì nhất định sẽ không bỏ đi. Báo cho đồng nghiệp ở trạm xe lửa, sân bay và giao lộ có thể thu đội!” Khúc Mịch ra lệnh: “Đưa bản đồ chi tiết của thành phố Nam Giang ra cho tôi, tôi muốn xem tỉ mỉ một chút!”

Lục Ly lập tức đi sắp xếp, mọi người mỗi mắt mong chờ.

Chương 90: Người Suy Tưởng*

Khúc Mịch mở tờ bản đồ chi tiết thành phố Nam Giang, đặt lên bàn, anh dùng bút vẽ lên đó một vòng tròn, lấy khách sạn Duyệt Lai làm tâm, bán kính một cây số.

Trên đường tròn đó có trạm xe lửa thành đông, cửa hàng bán quần áo ở đường Trung tâm, nhà hàng lẩu, khu triển lãm tượng sáp kinh dị.

Lục Ly lại thấy Khúc Mịch vẽ một vòng tròn tương tự, là nơi họ phát hiện ra thi thể của em gái Lãnh Thác. Không lẽ lần này Lãnh Thác chạy trốn có quan hệ với đường tròn này?

“Đối với Lãnh Thác mà nói, bị người khác sắp xếp vận mệnh của mình thì sống còn khó chịu hơn là chết! Hắn cũng biết mình chẳng thể nào thoát chết, nên muốn tự thiết kế cái chết cho chính bản thân mình!” Khúc Mịch nhìn chăm chăm vào bản đồ, ngón tay di chuyển theo từng điểm trên đường tròn.

Chính mình thiết kế --- Cái chết! Lãnh Thác nghĩ mọi biện pháp để chạy thoát khỏi phòng tạm giam ... chỉ là để đi chết?!!! Quả nhiên quá biến thái, người bình thường không thể nào lý giải nổi.

Chẳng trách Lãnh Thác luôn có một cảm giác nhớ nhung Khúc Mịch, e rằng người hiểu hắn trên cõi đời này chẳng có mấy ai.

“Cậu cảm thấy Lãnh Thác sẽ sắp xếp cho mình cái chết như thế nào?” Khúc Mịch hỏi Lục Ly và Lưu Tuấn đang ngồi bên cạnh.

“Khẳng định sẽ là cái chết vô cùng hoàn mỹ, hơn nữa sẽ khiến cho đại chúng náo động. Căn cứ quan điểm tốt đẹp của hắn về chuyện sinh tử, có lẽ hắn biến thi thể của mình thành một tác phẩm nghệ thuật!” Lưu Tuấn cướp lời, “Nhưng hắn sẽ không mổ bụng moi nội tạng của mình đấy chứ?” Nói đến đây, cậu ta đột nhiên run lên một cái.

Đại não Lưu Tuấn tưởng tượng cảnh Lãnh Thác cầm dao giải phẫu, vết máu hunh phần tự rạch bụng mình, sau đó lôi ruột ra khỏi bụng ... Trời ... Buồn nôn chết mất!

“Dựa theo y học thường thức, một người tự mổ bụng moi nội tạng thì không có cách nào tự xử lý phần khâu lại, chứ đừng nói đến việc có thể mặc lại quần áo đẹp hoặc trang trí hoa văn trên người!” Dĩ Nhu xuất hiện tại đội hình sự, cô muốn trả sách bài tập ở nhà của Đa Đa cho Kha Mẫn.

Cậu bé ở nhà Dĩ Nhu mấy ngày, Kha Mẫn đi đảo Bali mới quay về đón cậu bé. Nhìn dáng vẻ của cô ta, chuyến đi Bali lần này có thu hoạch không ít, trên bàn tay cô ta đeo chiếc nhẫn kim cương chói lóa, nụ cười trên mặt xán lạn hơn rất nhiều. Đa Đa cũng cực kỳ vui vẻ, nó nói ba mẹ nó rất thân mật.

“Tên Lãnh Thác còn chưa khai vụ án Jenny, không biết vụ này có ẩn tình gì. Hai vụ trước nội tạng đều bị lấy đi, chỉ có mình Jenny lại bảo lưu nội tạng chỉ không còn tử cung. Đứa con trong bụng Jenny rốt cục là của ai? Phải chăng đó là của Lãnh Thác?”

Nếu người phụ nữ đó là nhân cách phân liệt của Lãnh Thác, như vậy, buổi tối ngày hôm ấy người Jenny gặp là ai? Tôi đã cho tài xế taxi nhận dạng, nhưng anh ta nói vì người phụ nữ đội nón và đeo kính, nên anh ta nhìn không rõ!” Lục Ly cảm thấy Lãnh Thác cố tình không nói vụ án Jenny để quấy nhiễu Khúc Mịch kết án.

Kha Mẫn nghe xong sắc mặt cực kỳ khó coi: “Thôi đừng nói nữa, lần trước theo các cậu ra hiện trường, tôi mấy ngày liên tiếp đều gặp ác mộng, bây giờ tôi cũng phải mở đèn ngủ. Vừa đặt người xuống tôi lại tưởng tượng cảnh Jenny nằm trên giường ... ối ối ...” Cô ta dường như không thể chịu nổi, lấy tay vỗ vỗ ngực một cái.

Cặp mắt của Khúc Mịch liên tục nhìn chăm chăm vào bản vẽ, đột nhiên ngón tay của anh dừng lại ở một địa điểm không nổi bật.

“Nếu không thể tự xử lý độ phân hủy của thi thể, hắn sẽ nghĩ ra biện pháp để bảo tồn tử thi của chính mình không bị thối rữa. Như vậy biện pháp tốt nhất chính là --- Tủ lạnh!”

Tủ lạnh? Lục Ly đến gần nhìn, trông thấy ngón tay anh chỉ vào một điểm nhỏ, bên cạnh có mấy chữ ‘Kho lạnh’. Ngón tay Khúc Mịch lại di động, chỉ về phía bệnh viện Nhân Ái.

Bên trong bệnh viện có nhà xác, các ngăn tủ chứa thi thể luôn được duy trì ở nhiệt độ âm mười mấy độ.

“Đây là hai điểm có khả năng nhất. Đi! Chúng ta mau đi xem xem!” Khúc Mịch đưa mọi người đến nhà xác bệnh viện Nhân Ái trước, bên đó không có bất thường.

Bọn họ lại cùng nhau đi kho lạnh. Vì thành phố Nam Giang là thành phố biển, nên có rất nhiều sản phẩm hải sản, nhu cầu cần kho lạnh là rất lớn. Con hẻm ở gần đường Phúc Tây có cả một con phố đều là kho lạnh, nằm san sát nhau.

Khúc Mịch phân công mọi người đi điều tra, ngoại trừ ba gian không có mở cửa, còn lại đều không có khả nghi.

Hai trong ba gian đó đã tìm được chủ nhân, mở cửa kiểm tra. Còn kho lạnh kia nằm chính giữa, hàng xóm hai bên đều nói không thấy chủ nhà, họ còn cho biết từ khi buôn bán đến giờ cũng chẳng thấy mở cửa lần nào.

Khúc Mịch tìm người sửa khóa, mở cửa kho lạnh. Một luồng khí lạnh phả vào mặt mọi người, mở cửa phía gian trong, tất cả đều giật mình.

Bên ngoài trời nóng bức khó chịu, nhưng bên trong lạnh thấu xương, răng va vào nhau kêu lập cập. Đợi đến khi nhìn thấy rõ ràng bên trong, thì không chỉ răng mà toàn thân đều run bần bật.

Bên trong có một tượng điêu khắc. Một người đàn ông khóa thân cường tráng, khom lưng ngồi trên một tảng băng lớn, tay phải kê vào hàm, miệng cắn tay của mình. Đôi mắt yên tĩnh nhìn xuống mặt đất, nét mặt đầy trầm tư, phảng phất nỗi thống khổ, bi ai.

“Lãnh Thác!” Có người không nhận được, thốt lên kinh ngạc.

Mái tóc của hắn đã kết băng, toàn thân không có vết thương, xem ra là đông chết. Một nơi lạnh đến mức này, lại ngồi trên tảng đá lớn, không nhúc nhích, mặc cho mình chết cứng. Ất hẳn chỉ có mình hắn, duy trì tạo hình ... Bởi mới nói không có biến thái nhất, chỉ có biến thái hơn.

Khúc Mịch bước qua kiểm tra cẩn thận, hắn đã không còn hơi thở. Nhìn dáng vẻ, có lẽ hắn từ trại tạm giam đi thẳng đến đây. Trong điều kiện nhiệt độ như thế, mặc áo khoác bông cũng còn không chịu nổi chứ đừng nói để cơ thể trần trụi.

Tên này đúng thật sự quá tàn nhẫn, ngay chính cả bản thân mình cũng không nung tay! Lục Ly lắc đầu một cái, đi quanh thi thể một vòng.

“Đây chính là cái chết hoàn mỹ của hắn?”

“Đội phó Lục! Cái này gọi là ‘Người Suy Tưởng’, nguyên là một trong những Cánh cửa địa ngục nằm trong bộ Thần Khúc của Dante; được nhà điêu khắc Rodin sử dụng để làm hình ảnh tượng trưng cho Dante. Ông yêu thương nhân loại, khó có thể đưa ra được phán quyết cuối cùng cho những tội nhân kia, ông loay hoay với sự đồng tình, khiến ông rơi vào thống khổ và nỗi trầm tư vĩnh hằng.” Lưu Tuấn đứng một bên lên tiếng giải thích, “Không ngờ một kẻ như Lãnh Thác với dáng vẻ nho nhã hào hoa, lại mang theo một chút u buồn. Thân hình cũng rất chuẩn, bụng sáu mũi hoàn mỹ, cơ bắp ở cánh tay. Quả nhiên đẹp như tạc. Chẳng trách hắn đem mình biến thành một tư thế điêu khắc, nếu như có đủ thời gian để làm phần đầu thì cực kỳ hoàn mỹ.”

Khúc Mịch lệnh cho người mời pháp y và pháp chứng đến, sau đó nhấn mạnh thêm một câu, “Nhắc bọn họ mặc áo bông; nếu pháp y Tăng không rảnh thì nói Tiểu Khang qua!”

Điện thoại gọi đi, chỉ một lúc sau Di Nhu và Lâm Thụy đã có mặt. Khúc Mịch khẽ cau mày: “Pháp y Tăng, để Tiểu Khang kiểm tra là được rồi. Em muốn bồi dưỡng trợ thủ của mình, hãy cho cậu ta có cơ hội rèn luyện.”

“Đội trưởng Khúc! Tôi không phải thuộc hạ của anh, Khang Bình lại càng không!” Di Nhu lạnh lùng lên tiếng, rồi bước ngang qua Khúc Mịch.

Nhìn thi thể Lãnh Thác, Di Nhu ngẩn người. Trên đường đến đây, cô tưởng tượng ra đủ mọi loại dáng dấp tử vong của Lãnh Thác, nhưng hình ảnh trước mắt này đã vượt xa năng lực tưởng tượng của cô.

“Nghệ thuật hoàn mỹ!” Lâm Thụy mở miệng thán phục: “Cũng là đàn ông, tôi cũng cảm thấy xấu hổ về vóc người của mình so với hắn, ngay cả dũng khí cũng không bằng.”

“Đúng thật sự quá can đảm. Hắn phải duy trì tư thế này ít nhất là sáu tiếng đồng hồ mới mất đi tri giác rơi vào hôn mê. Trong thời gian sáu tiếng đó, hắn chịu sự dày vò mà người thường không thể nào hình dung nổi. Hơn nữa ...” Di Nhu rút đôi bao tay nhìn chăm chăm thi thể Lãnh Thác mấy lần: “Vóc dáng cũng rất tuyệt!”

“Khụ! Khụ! Pháp y Tăng nếu đã kiểm tra xong xin mời ra ngoài!” Khúc Mịch tiến tới, chặn tầm mắt của Di Nhu.

Di Nhu không nói lời nào, công việc của cô đã hoàn tất. Không nghi ngờ, nạn nhân chết là do nhiệt độ quá thấp. Tuy nhiên, dựa theo trình tự, cô cũng phải tiến hành giải phẫu thi thể.

Vì bên trong kho lạnh nhiệt độ rất thấp nên từ thi đông cứng. Khi chuyển thi thể Lãnh Thác ra ngoài dĩ nhiên không thể đặt nằm trên băng ca, mà vẫn duy trì tư thế của hắn.

Không ít người tò mò tụ tập xung quanh kho lạnh, bọn họ nghe nói bên trong có người chết nên chạy qua hóng chuyện.

Lãnh Thác chết rồi có thể an tâm mà nhắm mắt, tạo hình của hắn đã được mọi người nhìn thấy rất rõ ràng, lại còn được chụp ảnh.

“Đội trưởng Khúc ....”

Khúc Mịch vung tay với Vương Nhân Phủ ra hiệu cho anh ta không cần ngăn cản hành động chụp ảnh của dân chúng. Lãnh Thác muốn dùng tính mạng của mình làm ra một kiệt tác cho mọi người chiêm ngắm ... anh sẽ tác thành cho hắn một lần!

Dân chúng chứng kiến cảnh tử thi có một tạo hình kỳ quái, lại còn khóa thân nên đua nhau bàn tán. Có người nói là chết vì tình, có người nói là do nợ nần nên bị lột sạch quần áo. Bên cạnh có một ông lão đang cầm tờ báo, lớn tiếng gào lên: “Là hắn! Tên sát thủ biến thái Lãnh Thác!”

Người bên cạnh nghe thấy đều đến gần nhìn, liếc tờ báo rồi ngó lại thì thấy một chút, tất cả đều cực kỳ kinh ngạc.

Lập tức có người đăng ảnh lên mạng khiến cho dân mạng được dịp xôn xao. Trên mạng mọi loại giả thiết được đưa ra; có người cho rằng cái chết của Lãnh Thác là một nghệ thuật, dùng tính mạng của mình tạo ra một tuyệt tác. Không ít người đến bàn luận, đều công nhận đó là một trong những thi thể đẹp nhất từ trước đến nay.

Còn có người đăng thêm ảnh của Đường Ninh và Nghê Giai ở phía dưới, phong Lãnh Thác là đại sư trong nghệ thuật hiện đại.

“Rốt cục hẳn dùng cái chết của mình để chứng minh cho sự tồn tại của chính mình!” Khúc Mịch đọc xong các bình luận trên internet, sắc mặt nghiêm nghị.

“Đội trưởng Khúc! Mọi người trong đội hình sự đã cực khổ rồi! Lãnh đạo trong thành phố nghe nói vụ án sát thủ liên hoàn đã được phá, ngay lập tức gọi điện thoại đến động viên, còn có nhờ tôi chuyển lời khen tặng đến các anh chị! Nói chung lần này đã giữ được mặt mũi cho đội hình sự. Không chỉ có phá được án mạng liên hoàn, còn phá được vụ án cách đây hai mươi năm, dùng thời gian ngắn nhất bắt được tội phạm.” Cục Trưởng Hoàng xuất viện không về nhà mà trực tiếp đến thẳng đội hình sự.

Xem ra tinh thần ông ta rất phấn chấn, cực kỳ cao hứng: “Mau mau hoàn tất báo cáo, sau đó mở cuộc họp công báo!”

Gương mặt Khúc Mịch bình thản: “Cục Trưởng Hoàng, hiện tại mở cuộc họp công báo tin tức có hơi sớm!”

“Hơi sớm?” Cục trưởng Hoàng sững người, không hiểu đầu đuôi.

~~~~~
AUGUSTE RODIN, nhà điêu khắc người Pháp (1840-1917) đã chọn địa ngục trong THẦN KHÚC của DANTE làm chủ đề cho tác phẩm điêu khắc vĩ đại CÔNG ĐỊA NGỤC.

NGƯỜI SUY TƯỞNG chính là hình ảnh của Dante, nhà thơ đang trầm tư trước số phận những nhân vật của mình trên công địa ngục, tượng trưng cho lòng tin và hy vọng vào con người, đồng thời cũng là sức mạnh của trí tuệ

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Giả Bộ Tình Nhân

Cục Trưởng Hoàng nghe Khúc Mịch nói không thể kết án, bản thân ông ta cảm thấy kỳ lạ. Hung thủ đã nhận tội, tất cả các chứng cứ đều xác thực, hung thủ cũng --- Sợ tội, tự sát. Tuy rằng nói như vậy có hơi miễn cưỡng; thế nhưng, hung thủ tự sát là sự thật, hẳn không thích bị tạm giam. Người biến thái tự nhiên cũng có những suy nghĩ khác tất cả mọi người, ai quan tâm ý nghĩ của hắn!

“Vụ án Jenny có vài điểm đáng ngờ, hơn nữa Lãnh Thác cũng chưa nhận tội, chúng ta không có chứng cứ.” Lục Ly cũng không đồng ý như vậy liền kết án, anh ta tham gia toàn bộ quá trình thẩm vấn Lãnh Thác, anh ta cảm thấy việc Lãnh Thác nói với Khúc Mịch hai từ ‘kính hi’ không phải chỉ là cái chết đơn giản như vậy.

Cục Trưởng Hoàng cau mày: “Ba ngày, nhiều nhất tôi chỉ có thể cho mọi người thêm ba ngày. Vụ án này vất vả lắm mới phá được, không được nó càng ngày càng thêm rắc rối. Không thương lượng gì hết!” Thái độ ông ta khá kiên quyết, bổ sung thêm một câu rồi rời đi.

Khúc Mịch ngồi trước cửa sổ, không biết đang suy nghĩ chuyện gì.

Đột nhiên điện thoại anh reo lên. Anh bước ra ngoài nhận điện. Anh đi không thấy quay trở lại, đến giờ tan ca, mọi người không còn cách nào khác liền tan sở như thường ngày.

Bọn họ đi đến sân của Cục cảnh sát, nhìn từ đằng xa đã thấy Khúc Mịch và Dĩ Nhu đứng nói chuyện.

--- Trời! Cục Trưởng Hoàng cho thời gian ba ngày, vào lúc này Đội trưởng Khúc làm sao còn có tâm trạng đi của gái? Lưu Tuấn đưa mắt nhìn đầy tò mò, liền bị Lục Ly lời đi.

“Đội trưởng Khúc! Vụ án có điểm đáng ngờ thì đi tìm manh mối, anh tìm tôi có ích lợi gì?” Dĩ Nhu tỏ vẻ khó chịu, không muốn nói chuyện với anh.

“Pháp y Tăng, tôi cần sự giúp đỡ của em.” Khúc Mịch giọng đầy nghiêm túc: “Có thể lôi ra chân tướng vụ án hay không đều dựa vào em!”

“Dựa vào tôi?” Dĩ Nhu tỏ vẻ nghi ngờ, không hiểu ý anh nói là gì.

“Em xem cái này một chút!” Khúc Mịch mở điện thoại di động, bấm vào một tin nhắn đưa cho cô xem.

Dĩ Nhu cầm lấy đọc, gương mặt cô nghiêm túc hơn, sau đó liếc xuống dưới một chút, lông mày cau chặt.

“Tin tức này làm sao anh có được?” Căn bản Dĩ Nhu cũng không tin.

“Em còn nhớ bạn trên mạng của Đường Ninh hay không?” Khúc Mịch hỏi, Dĩ Nhu gật đầu: “Tôi có mời anh ta gia nhập đội hình sự. Anh ta cũng có chút hứng thú nhưng anh ta sợ mình khó được người khác coi trọng nên muốn cống hiến được gì đó đã rồi tính. Vừa vặn tôi cũng muốn điều tra sự việc của Jenny nên nói anh ta tìm cách xâm nhập vào hệ thống của các khách sạn trên đảo Bali, điều tra danh sách khách đến thuê phòng. Trong những danh sách đó, anh ta phát hiện ra cái này.”

“Có thể tin được không?” Dĩ Nhu vẫn còn rất nghi ngờ.

“Tôi dùng tên của người đó gọi điện thoại cho khách sạn, lấy lý do làm rơi điện thoại ở bên đó. Phục vụ khách sạn vội vàng xem lại ghi chép, sau đó giao cho quản lý xử lý. Phía khách sạn nhận lỗi với tôi, còn hỏi tôi có thể đền bù bằng cách nào. Thái độ này của khách sạn chứng minh một vấn đề rất rõ ràng, chính là người đó đã từng ở đó!”

Khúc Mịch là người làm việc luôn rất cẩn thận, làm sao anh có thể không đi khảo chứng? Dĩ Nhu biết câu hỏi mình hơi ngốc nhưng vẫn không nhịn được phải lên tiếng hỏi, cô hi vọng có được đáp án cho bản thân mình.

“Cái này cũng không đủ để chứng minh tính xác thực của vấn đề, dù sao bọn họ không ở chung một phòng, tôi nghĩ ... Hoặc có thể ... chỉ là trùng hợp?!” Dĩ Nhu biết ngữ khí của cô lúc này cũng chẳng mang một chút cương quyết nào.

“Không phải là không có khả năng này!” Khúc Mịch phá án từ trước đến giờ không buông tha những chi tiết dù là nhỏ nhất, “Tuy nhiên lúc em nghiệm thi, em không cảm thấy Jenny thiếu món đồ gì sao?”

Thiếu? Không phải toàn thân cô ta đều trần truồng, không mặc quần áo sao? Khoan khoan ... Dĩ Nhu nhớ lỗ tai, cổ, và ngón tay có đeo đồ trang sức, sau khi hoàn tất kiểm tra, người nhà cô ta đã lĩnh về.

“Lắc tay!” Hai người đồng thanh thốt lên.

Khúc Mịch gật gù: “Hai lần gặp Jenny đều trông thấy cô ta đeo một chiếc lắc tay. Tôi bắt đầu đọc những bài báo đưa tin về cô ta, phát hiện từ khi từ đảo Bali trở về, lắc tay đó cô ta luôn đeo trên người. Ngày cô ta bị sát hại, trang sức không hề bị tháo ra, vậy tại sao không thấy lắc tay chứ?”

Dĩ Nhu trầm tư. Thi thể là do hàng xóm và bảo vệ tòa nhà phát hiện, có khả năng bọn họ lấy không? Không! Nếu như tham, sẽ không chỉ lấy mỗi chiếc lắc tay.

Hoặc là, hàng xóm phát hiện thi thể trước, vào lấy chiếc lắc, sau đó giả bộ đi tìm bảo vệ và quản lý? Không được, giả thiết này cũng bị Dĩ Nhu gạt bỏ. Nếu như cô ta đi vào phòng trước, lúc phát hiện thi thể sẽ sợ hãi tột độ, trong lúc lấy chiếc lắc nhất định sẽ lưu lại dấu tay hoặc dấu vết trên thi thể. Nhưng khoa pháp chứng không phát hiện bất cứ điều gì khả nghi, do vậy không có khả năng này.

“Hàng xóm của Jenny là điển hình của một bà thím cay nghiệt, kiêu ngạo, luôn ý thức mình ưu việt hơn những người khác. Năng lực kinh tế của cô ta rất mạnh, mắc bệnh ưa sạch sẽ, chắc chắn sẽ không lấy đi chiếc lắc tay!” Khúc Mịch nhìn thấu được hoài nghi của cô, nhẹ giọng giải thích.

“Như vậy còn có ai có khả năng lấy đi chiếc lắc mà thần không biết quỷ không hay?” Dĩ Nhu lẩm bầm, “Không lẽ hung thủ lấy?”

“Đúng! Chiếc lắc tay ấy có ý nghĩa cực kỳ đặc biệt với hung thủ. Tìm ra chiếc lắc, chính là tìm ra được hung thủ?” Khúc Mịch khẳng định.

“Ý của anh là ... Để tôi ...”

“Không!” Khúc Mịch cắt ngang lời cô, “Là chúng ta!”

Dĩ Nhu suy nghĩ một lát rồi gật đầu: “Được! Tôi cũng muốn nhanh chóng kết thúc vụ này, hơn nữa trợ giúp cảnh sát phá án cũng là nghĩa vụ của mỗi công dân, huống chi tôi còn là một pháp y!”

“Tốt lắm! Đi thôi!” Khúc Mịch lái xe, đưa Dĩ Nhu đến trung tâm thương mại.

Liếc thấy Dĩ Nhu nhăn trán, anh lạnh lùng lên tiếng: “Mua trang phục tình nhân. Chúng ta giả bộ xuất hiện là một đôi tình nhân, như vậy mới hợp tình hợp lý, khiến bọn họ buông lỏng cảnh giác!”

Nhất định phải thế sao? Không chờ Dĩ Nhu đặt câu hỏi, Khúc Mịch tiếp lời: “Đây thuộc về công tác phục vụ phá án, toàn bộ chi phí sẽ do đội hình sự chi trả.”

Nhìn thấy anh mang theo dáng vẻ nghiêm túc giải quyết công việc chung, Dĩ Nhu không còn cách nào khác, đành phải nghe theo anh.

Hai người đi thang máy lên tầng lầu ba, trên đó có không ít các cửa hàng có thương hiệu nổi tiếng trong và ngoài nước.

Bước ra khỏi thang máy là cửa hàng chiếm diện tích khá lớn, trang trí rất xa hoa. Bộ ghế sofa bằng da thật, nhân viên tư vấn xinh đẹp, đơn giản chào mời.

“Chào anh chị! Mời anh chị vào tham quan cửa hàng của bên em. Mời anh chị ngồi, để em giới thiệu mấy thiết kế mới nhất. Nếu như không hài lòng có thể chọn cái khác.” Nhân viên tư vấn cầm khay cà phê và nước trái cây đến, còn có một đĩa bánh nhỏ nhỏ.

Phục vụ chu đáo như vậy phỏng chừng quần áo ở đây cũng không phải là rẻ. Dĩ Nhu liếc nhìn giá trên một móc quần áo ... bốn chữ số, thật sự quý đến chết người.

Một lát sau nhân viên tư vấn kéo một giá treo quần áo qua.

“Chị đây có làn da trắng, mặc màu gì cũng hợp. Tuy nhiên chị thiên về khí chất lạnh lùng, mặc trang phục trắng càng tô thêm nét phiêu dật, mặc màu tím mang lại vẻ huyền bí, mặc màu đen thì bổ sung cho nhau, mặc sắc đỏ tạo nên độ tương phản mãnh liệt, lôi kéo ánh nhìn của đối phương, mặc sắc màu ấm đem lại thêm vài phần ôn nhu ...”

Khúc Mịch khoát khoát tay, cắt ngang lời cô ta. Anh đứng dậy, lấy ngón tay gầy gầy mấy bộ quần áo.

“Cái này, cái này, cái này ... đều không thích hợp!”

Cô nhân viên đang dự tính đưa tay lấy những bộ anh chọn, nghĩ rằng là những bộ anh muốn Dĩ Nhu thử. Ai ngờ câu cuối cùng của anh khiến tay cô ta run lên một cái, thế nhưng vẻ mặt vẫn tươi cười: “Vay anh đây chắc chắn có yêu cầu trang phục riêng. Bên em về rất nhiều loại mới, phiền anh dời bước qua bên này chọn cho chị.”

Cô ta không dám giới thiệu đông dài, duy trì nụ cười trên môi.

“Anh thật có mắt nhìn, đây là bộ trang phục thiết kế có giới hạn của cửa hàng chúng em. Em dám cam đoan khắp thành phố Nam Giang không có cái thứ hai. Hơn nữa, nhà thiết kế này của bên em đã từng đoạt giải quốc tế, trang phục lấy hoa sen làm nguồn cảm hứng, đặc biệt rất thích hợp với khí chất của chị ...”

“Nếu thích hợp như vậy, tại sao cô không lấy ra ngay từ đầu!” Khúc Mịch không khách sáo.

Nhân viên tư vấn không dám nói rằng cô ta sợ hai người mua không nổi, nên chỉ cười cho qua chuyện.

Dĩ Nhu nhìn chiếc váy lông không có tay, quá bình thường chẳng có gì lạ ... vậy mà giá hơn năm ngàn đồng?

Có đội hình sự chi trả, nên cô cứ an tâm vào phòng thay đồ. Khi khoác áo lên người, Dĩ Nhu mới cảm thấy sự khác biệt, chẳng muốn cởi ra. Váy lông được lót bằng vải tơ tằm, mềm mại, thoáng khí, mặc trên người ôm khít vào da, lộ ra đường cong nữ tính, hai bên ngực trang trí những dây leo nhỏ căng tỏ đậm vòng eo thon gọn.

Đơn giản, tao nhã, chất liệu tự nhiên ... Quà nhiên hàng hiệu có khác.

“Trang phục này thật giống như thiết kế dành riêng cho chị vậy, nếu chị không mua thực sự là tổn thất cực kỳ to lớn của chúng em. Em chỉ là một nhân viên tư vấn nhỏ, chứ nếu là chủ chắc sẽ mang bộ này tặng chị luôn quá!”

“Tặng không cần! Giúp tôi chọn một bộ hợp với bộ váy này, số đo cô có thể nhìn ra!” Khúc Mịch lạnh lùng.

Một lát sau nhân viên tư vấn lấy ra một chiếc áo sơ mi trắng đơn giản. Khúc Mịch giống như một chiếc móc áo vậy, mặc gì cũng thấy đẹp. Chỉ một chiếc áo sơ mi trắng bình thường, khoác lên người anh, đều mang khí chất cao lãnh. Dĩ Nhu cho rằng anh chẳng cần phải tốn tiền mua quần áo mặc tiền làm gì, mua đại một cái áo mặc vào cũng ổn.

Mua quần áo xong, hai người lái xe đến khu Century Washington. Chạy qua khu Hoa viên Kim Đế chưa đến mười phút, Khúc Mịch dừng xe.

Khúc Mịch khẽ cau mày. Jenny ở Hoa viên Kim Đế, còn nhân vật khả nghi của Khúc Mịch lại sống ở khu Century Washington, từ vị trí cho thấy bọn họ hình như cũng có chút liên hệ.

Khúc Mịch đậu xe, liếc cô một chút. Cô khẽ chần chừ, rồi rút điện thoại di động.

“Alo! Chị Kha Mẫn, tôi là Dĩ Nhu, tôi muốn đến thăm Đa Đa.” Dĩ Nhu nhẹ giọng: “Ok! Chị và bé ở nhà? Được! Vậy chúng tôi qua đó!”

Kha Mẫn khẳng định đã báo cho bảo an, khi hai người nói muốn đến nhà 2016 lô B, bảo an liền lập tức cho vào.

Hai người đứng trước cửa, chưa kịp bấm chuông đã thấy cánh cửa mở ra.

Đa Đa hưng phấn đứng trước mặt bọn họ: “Dì Tăng! Chú Khúc! Rốt cục hai người cũng đến rồi!” “Rốt cục là có ý gì?” Dĩ Nhu nhéo nhẹ chóp mũi cậu bé, cười cười hỏi.

“Chú Khúc gọi cho cháu nói sẽ cùng dì Tăng qua thăm cháu. Hai người cùng nhau đến đây là lần đầu tiên đó nhé!” Đa Đa nhí nhảnh, liếc nhìn hai người từ trên xuống, sau đó tặc lưỡi nhận xét, “Ngày hôm nay hai người mặc trang phục tình nhân!”

Về mặt Dĩ Nhu cứng đờ, nhanh chóng nở nụ cười: “Tiểu quý, từ sáng đến tối đầu óc nghĩ toàn những chuyện lung tung?”

“Đi và chú Khúc có chuyện ‘lung tung’?” Cặp mắt Đa Đa sáng rỡ.

Đi Nhu lắc đầu bất lực, con nít bây giờ trưởng thành sớm hơn bình thường, rất khó chơi.

“Đa Đa! Không biết lễ phép gì hết! Mau mời khách vào nhà đi con!” Kha Mẫn bung đĩa hoa quả từ trong bếp ra ngoài, mời bọn họ vào trong.

Đi Nhu đứng ở huyền quan đổi dép, nhìn thấy chính giữa sàn nhà là một bể cá. Mặt kính cường lực, phía dưới là những hòn đá cuội nhiều kích cỡ, còn có hải tinh, tôm hùm, cua, san hô và tảo biển.

Liếc mắt nhìn lên phòng khách được bày trí lãng mạn và ấm áp, có thể nhìn ra được gia chủ dụng tâm trang trí.

“Chị Kha Mẫn! Nhà chị thật ấm áp!” Đi Nhu tiến vào phòng khách, ngồi xuống.

“Trùng tu mất mấy năm... Bây giờ nhìn ra có nhiều nơi thấy không hài lòng!” Kha Mẫn cười cười, “Tuy nhiên tất cả đều do tự tay chị làm, đều chứa rất nhiều cảm tình. Đa Đa thích nhất là hồ cá, lúc đó hưng phấn lắm. Ba Đa Đa muốn bán nhà nhưng chị không nỡ. Con người chị cổ hủ, có chút hoài cổ, thứ gì dùng một thời gian dài đều không nỡ vất đi.”

“Tại sao lại muốn bán nhà!” Khúc Mịch nghe người khác nói chuyện đều tóm đến một điểm không giống người thường.

Kha Mẫn ngăn người, nhưng ngay lập tức trả lời: “Trường học cấp hai thành phố là tốt nhất, chúng tôi sớm đã mua căn nhà gần trường để Đa Đa đi học thuận tiện. Mấy năm qua đang cho thuê!”

“À! Anh rẽ đâu rồi chị?” Đi Nhu nhận quả táo từ tay Kha Mẫn, thuận miệng hỏi.

“Anh ấy vừa rồi còn ở nhà, trợ lý gọi điện thoại đến nói công ty có chuyện... anh ấy liền vội vã rời khỏi nhà!” Kha Mẫn nở nụ cười sáng lạn: “Anh chị đi đảo Bali nên công ty cũng nhiều việc. Hôm cuối tuần lại còn đưa Đa Đa đi công viên Disney, kỳ này e rằng việc chất thành núi!”

“Chú Khúc! Trong phòng cháu có bản Iron Man mới nhất, cháu đưa chú đi coi!” Đa Đa lôi Khúc Mịch vào phòng.

Đi Nhu và Kha Mẫn ở phòng khách nói chuyện phiếm, tâm trạng Kha Mẫn dường như rất tốt, tổ chức bà tám bắt đầu hoạt động trở lại.

“Đi Nhu! Chị còn tưởng em và Đội trưởng Khúc... Hóa ra là chuyển sang hoạt động bí mật. Em yên tâm, quay về đội chị không ba hoa.”

“Bọn em... cứ tạm thời xem thế nào!” Đi Nhu có vẻ không tự nhiên cho lắm.

“Còn thẹn thùng!” Kha Mẫn kéo kéo tay Đi Nhu, “Váy này Đội trưởng Khúc mua cho em sao? Kiểu này chỉ có Yên Sa mới có, hơn nữa còn rất quý. Đội trưởng Khúc là giáo sư đại học, nghe nói còn viết sách nên kiếm được rất nhiều tiền. Chị thấy quần áo Đội trưởng mặc toàn là hàng hiệu, nhất định kinh tế khá giả. Đi Nhu! Mắt nhìn người của em rất chuẩn!”

“Mắt nhìn của chị Kha tốt hơn nhiều, anh rẽ quá mức ưu tú!” Đi Nhu đem câu chuyện chuyển sang Triệu Xuyên, “Năm đó không có ai coi trọng anh chị, chị vẫn một mực đi theo anh ấy. Bây giờ chứng minh được quyết định khi ấy của chị là cực kỳ chính xác!”

“Lúc còn trẻ không hiểu chuyện, lúc đó chị cũng không nghĩ đến có ngày hôm nay. Bây giờ suy nghĩ một chút những năm tháng kia thật cực khổ, bản thân mình vượt qua chẳng dễ dàng chút nào. Nhưng chị biết có một chuyện chính là ba Đa Đa không có tiền nhưng chị vẫn nguyện theo anh ấy, kết hôn với anh ấy không phải vì tiền!” Kha Mẫn dạt dào cảm xúc.

Cô ta vừa dứt lời thì điện thoại vang lên. Đi Nhu vội nói muốn đi vệ sinh, Kha Mẫn chỉ cho cô.

Đi Nhu tiến vào trong toilet, bên trong rất sạch sẽ và khô ráo, chứng tỏ Kha Mẫn là một người nội trợ siêng năng.

Cô mở ngăn tủ bồn rửa tay, có ba bộ vệ sinh cá nhân, màu xanh lam ắt hẳn là của Triệu Xuyên.

Đi Nhu nhanh nhẹn rút bao tay lấy một chút vật chất trên đầu bàn chải. Cô tìm cây lược, lấy đi vài sợi tóc ngắn, tất cả đựng trong túi plastic.

Bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, Đi Nhu sắp xếp gọn gàng, nhấn nút xả cầu.

“Đi Nhu! Cần giúp gì không em?” Giọng Kha Mẫn.

“Không sao! Tôi xong rồi đây!” Đi Nhu mở vòi rửa tay, rút một chiếc khăn lau tay rồi ném trong thùng rác, sau đó mở cửa.

“Chị sợ em không tìm ra, kết cấu nhà chị không ổn lắm!” Kha Mẫn đứng ở cửa, liếc mắt nhìn vào trong, “Đi... đi... ra phòng khách ngồi chơi. Chị làm com tót. Ba Đa Đa không về ăn com kịp rồi, em và Đội trưởng Khúc ở lại ăn cùng với chị!”

“Không phiền chị, bọn tôi cũng về thôi!” Đi Nhu liếc nhìn về hướng phòng Đa Đa.

Khúc Mịch nghe thấy động tĩnh cũng từ trong bước ra.

“Tôi cũng có việc về Cục, chúng ta về nào!”

“Là vụ án sao?” Kha Mẫn mở miệng hỏi: “Không phải Cục Trưởng Hoàng cho chúng ta trong vòng ba ngày kết án sao? Bây giờ còn hai ngày ... có phải có manh mối gì mới?”

“Người biết chuyện duy nhất là Lãnh Thác đã chết rồi, chi tiết cái chết của Jenny không có ai biết. Viết báo cáo kết án này cần phải dày tâm suy nghĩ, ba ngày quá gấp gáp.” Khúc Mịch cau mày.

“Thì ra Đội trưởng Khúc muốn dành thời gian viết báo cáo kết án, tôi còn tưởng vụ án của Jenny có nội tình gì?” Nụ cười trên môi Kha Mẫn ngày càng rạng rỡ: “Lại còn tưởng phải tăng ca để điều tra vụ án, bây giờ thì có thể yên tâm nghỉ đông rồi!”

Đi Nhu ngẩn người: “Chị Kha Mẫn muốn xin nghỉ đông?”

“Ừm! Đa Đa sắp được nghỉ rồi, chị và anh rể muốn đưa nó đi chơi!” Kha Mẫn xoa xoa đầu con trai, ánh mắt đầy dịu dàng.

Đi Nhu gật đầu chào sau đó cùng Khúc Mịch ra về.

Lên xe, Khúc Mịch lập tức rút điện thoại: “Khoa trưởng Lâm, ngại quá lại bắt anh tăng ca!”

Đi Nhu nghe thấy vậy liền rút hai chiếc túi ra: “Một là lấy được trên bàn chải đánh răng của Triệu Xuyên, hai là tóc trên cây lược. Đội trưởng Khúc anh có phát hiện gì không?”

“Rất nhiều!” Khúc Mịch vừa lái xe vừa nói, “Trò chuyện với Đa Đa tôi biết được một số tin tức. Thứ nhất, gần đây Triệu Xuyên thay đổi rất nhiều, từ một người ngày nào cũng tăng ca đột nhiên trở thành người đàn ông yêu thích ở nhà chăm sóc vợ con. Thứ hai, anh ta đang muốn bán nhà chuyển đi nơi khác sống. Thứ ba, thói quen thường ngày của anh ta có thay đổi, thích mở đèn đi ngủ.”

“Chờ đã! Kha Mẫn nói từ khi nhìn thấy thi thể của Jenny liền rất sợ, ngày nào cũng phải mở đèn mới ngủ được!” Đi Nhu ngắt lời anh.

“Trẻ con không nói dối!” Đi Nhu đồng ý với quan điểm của Khúc Mịch, trái lại chuyện này cũng chẳng có gì lớn, hai vợ chồng ngủ chung một phòng, ngày nào cũng để đèn ngủ, đứa bé sẽ không biết được ai là người sợ hãi.

“Thứ tư, Kha Mẫn thường gọi cho ba mẹ nói kỳ nghỉ đông này sẽ về thăm nhà một chuyến. Đã nhiều năm trôi qua, cha mẹ cô ta không chấp nhận Triệu Xuyên, cô ta thật lòng muốn được cha mẹ tha thứ. Thứ năm, Triệu Xuyên mở cho Đa Đa một tài khoản ở ngân hàng Thụy Sĩ, dường như chờ đến năm Đa Đa mười tám tuổi sẽ dùng.” Khúc Mịch tiếp lời.

Đi Nhu trầm tư một lúc, những chuyện này cho rằng khả nghi sẽ là khả nghi, nghĩ nó bình thường thì nó bình thường. Vợ chồng vì tương lai của con có cuộc sống thoải mái, muốn tích cực hàn gắn mối quan hệ gia đình, những chuyện này cũng nằm trong phạm vi tư duy bình thường.

Thế nhưng, sắp xếp tất cả mọi chuyện một cách dày đặc và gấp gáp như thế khiến cho người ta có cảm giác như đang lo hậu sự! Trong lòng Đi Nhu có dự cảm xấu. Trước mắt cô hiện ra gương mặt đáng yêu ngây thơ của Đa Đa, cô bắt giác cuộn chặt nắm tay.

Hai người dừng xe trước đội hình sự, Lâm Thụy đã chờ sẵn ở khoa Pháp chứng. Anh ta tiến hành xét nghiệm những vật chứng bọn họ vừa đem về, hai người cũng ở đó chờ kết quả.

Bọn họ vẫn chưa ăn tối, Khúc Mịch đã gọi thức ăn ngoài, xem bao bì là được đặt từ một quán ăn có tiếng. Mở hộp thức ăn, bên trong có một phần sủi cảo, be be, bên trên không nhiều không ít vừa khít mười tám nếp gấp, lớp vỏ mỏng, từ bên ngoài đã có thể nhìn thấy màu hồng hồng của nhân bánh, là thịt và tôm.

Trong một chiếc hộp khác là phần rau bày rất đẹp, dưa leo cắt thành từng miếng dài, măng tây, còn có su hào muối chua.

Bên cạnh là một bình giữ nhiệt lớn, nước nóng bốc hơi nghi ngút. Là nước canh rong biển trứng, người kỹ sẽ thấy có thêm mùi dầu vừng.

“Đây là bình giữ nhiệt tôi nói bọn họ mua, tiền tính cả vào phần thức ăn. Chưa từng được sử dụng, em cứ an tâm uống!” Khúc Mịch thấy Đi Nhu ngày thường chỉ ăn cơm hộp, nên hôm nay gọi thêm canh cho cô, “Bánh sủi cảo và canh ở đây rất ngon, em nếm thử!”

Đi Nhu ừ một tiếng, mặc dù bụng đói, thức ăn bày ra trước mặt đều rất tinh tế nhưng cô cảm thấy vô vị.

Cô ăn hai miếng sủi cảo, uống mấy ngụm canh, liền nói no không ăn nữa.

“Tôi vẫn cảm thấy phương diện giao tế của em có vấn đề, không ngờ em và đứa bé ở chung lại nhanh có cảm tình như vậy.”

Tăng Đi Nhu nhủ mảy: “Đội trưởng Khúc, tôi thấy anh mắc bệnh nghề nghiệp rồi. Tuy rằng anh là chuyên gia tâm lý học nhưng không phải lúc nào cũng thấy người khác có bệnh. Tôi cho rằng là phạm nhân dù ít dù nhiều đều có những khúc mắc trong lòng, ngay cả anh cũng vậy thôi.”

“Em không ý thức được ý niệm của chính bản thân mình là có vấn đề sao?” Khúc Mịch không đồng tình với quan điểm của cô. “Bệnh tâm lý phải cần trình độ không chế, đây không phải là trạng thái bình thường gì.”

Anh muốn nói nữa nhưng Lâm Thụy cầm kết quả kiểm nghiệm đi vào: “Đội trưởng Khúc, vật chứng anh đưa đã có phát hiện. Tóc trên người Jenny ở

hiện trường và tóc này thuộc về cùng một người!”

“Thật sự là Triệu Xuyên sao?” Dĩ Nhu kinh ngạc thốt lên.

“Lập tức bắt người!” Khúc Mịch nhanh chóng liên lạc Lục Ly để anh ta cùng cấp dưới trực tiếp đến thẳng khu Century Washington.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháo Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Ai Là Hung Thủ?

Khúc Mịch và Tăng Dĩ Nhu lần thứ hai quay trở lại Century Washington, nhấn chuông cửa, lần này người mở cửa là Triệu Xuyên. Anh ta dĩ nhiên nghe Kha Mẫn kể lại hai người đã tới chơi, bây giờ quay lại không chỉ có hai người mà còn thêm mấy người nữa, về mặt anh ta lộ ra chút nghi hoặc, tỉ mỉ nhìn lại, trong lòng khẽ sợ hãi.

“Là ai vậy?” Thanh âm của Kha Mẫn từ sau vọng ra.

“À! Chị Kha Mẫn!” Dĩ Nhu bước lên đằng trước: “Tôi thấy phía dưới tiểu khu có một sân nhỏ, mấy đứa trẻ hay ra đó chơi, tôi muốn mang Đa Đa xuống đó.”

Kha Mẫn còn đeo tạp dề từ nhà bếp bước ra, nhìn nhóm người trước mắt, lại nghe Tăng Dĩ Nhu nói vậy, cô ta nhất thời hiểu chuyện.

“Đa Đa ... con xuống chơi với dì Tăng, người lớn nói chuyện một chút!” Kha Mẫn để Dĩ Nhu đưa con trai đi.

“Đội trưởng Khúc! Ý của anh là gì đây?” Triệu Xuyên dĩ nhiên không vui vẻ.

“Triệu Xuyên, hiện tại hoài nghi anh có liên quan đến cái chết của Jenny, mời anh về Cục họp tác điều tra.” Lục Ly giải thích, “Đã biết nhau từ lâu, tôi khuyên anh nên thành thật khai báo.”

“Không! Mời hai vợ chồng về điều tra!” Lời của Khúc Mịch nói ra khiến tất cả đều ngẩn người, nhưng suy nghĩ kỹ lại thì hiểu rõ ràng.

Kha Mẫn là thành viên đội hình sự, có tham gia vào việc tra án của Jenny, không loại trừ khả năng cô ta mật báo. Căn cứ điều lệ cảnh sát, Kha Mẫn phải tiếp nhận thẩm vấn, nếu như đúng là như vậy sẽ phải chịu phạt.

Cùng là đồng nghiệp nên Kha Mẫn và Triệu Xuyên không cần còng tay, xe cảnh sát cũng tắt còi hụ. Đa Đa chơi dưới lầu cũng không biết ba mẹ đã bị bắt.

Khúc Mịch gọi cho Tăng Dĩ Nhu báo cho cô chăm sóc Đa Đa.

Trở về cảnh cục, hai người ngay lập tức bị tách riêng để thẩm vấn. Lục Ly nhìn Khúc Mịch đi về phía phòng thẩm vấn thứ hai, liền vội vàng gọi anh lại: “Đội trưởng Khúc, Triệu Xuyên ở phòng một.”

“Tôi biết, anh phụ trách đi!” Khúc Mịch không quay đầu lại mà tiến thẳng vào phòng thứ hai.

Một kẻ tình nghi lớn như vậy lại để cho anh ta chủ thẩm! Được rồi! Bản thân anh ta cũng không phải chưa từng trải qua vụ án lớn, thẩm vấn thì thẩm vấn.

Dĩ nhiên trong lòng Triệu Xuyên có bí mật, từ khi tiến vào phòng đã rũ đầu xuống. Anh ta nghe thấy tiếng mở cửa, giương mắt nhìn là Lục Ly và Vương Nhân Phủ ... Anh ta thở phào nhẹ nhõm một cái.

“Sao vậy? Thấy không phải là Đội trưởng Khúc hỏi cung thì anh cho rằng mình có cơ hội lợi dụng sao?” Lục Ly nhìn ra được biến hóa nhỏ nhất trên gương mặt anh ta. Lục Ly ngồi xuống đối diện Triệu Xuyên, “Chúng tôi đã tìm ra được chứng cứ vô cùng bất lợi với anh, có thể chứng minh anh và nạn nhân Jenny có quan hệ mật thiết, có khả năng rất lớn là hung thủ giết chết cô ta!”

“Tôi không có giết người! Làm sao tôi có thể giết chết cô ta được chứ!” Nghe những lời này anh ta vội vàng gằn cổ trả lời, đỏ mặt tía tai, khá kích động.

Lục Ly hừ lạnh một tiếng: “Cô ta mang thai con của anh, muốn dùng cái thai này ép anh phải ly hôn và cưới cô ta! Anh liền nảy sinh ý định giết người có đúng không?”

Triệu Xuyên nghe thấy chữ ‘con’, thoáng chút thống khổ: “Đội phó Lục đang nói đùa đúng không. Triệu Xuyên tôi cho dù là con chó cũng không giết hại con ruột của mình. Tôi thừa nhận mình có quan hệ bất chính với Jenny --- Hôn nữa cô ta còn mang thai, là thai đôi! La thai đôi đó! Tên Lãnh Thác khôn khiếp, hấn quá biến thái, ngay cả phụ nữ có thai cũng không buông tha, lấy thai nhi trong bụng của Jenny đi!”

“Hiện tại chưa thể chứng thực cái chết của Jenny có phải là do Lãnh Thác ra tay hay không!” Lục Ly theo dõi từng cử chỉ của Triệu Xuyên.

“Nếu không phải hắn thì là ai???” Triệu Xuyên càng ngày càng kích động, nếu chuyện anh ta cố gắng che giấu bị bại lộ thì không cần phải ẩn giấu tâm tình của chính mình: “Nếu như cho rằng tôi thật sự ghét người, vậy có nghĩa là ngoại trừ Lãnh Thác không còn có người nào khác! Tên này quả thật biến thái, đáng đời bị giam dưới mười tám tầng địa ngục. Hắn không chỉ ghét người mà còn uy hiếp tôi, khiến tôi mỗi ngày đều sống trong sợ hãi, đang ngủ cũng gặp ác mộng phải tỉnh giấc.”

“Uy hiếp anh? Xảy ra chuyện gì, mau khai cho rõ!” Lục Ly chau mày, cảm thấy sự việc càng ngày càng phức tạp.

Triệu Xuyên phục hồi tâm trạng, cặn kẽ khai báo.

Vốn dĩ anh ta và Jenny quen biết nhau qua một hoạt động tuyên truyền. Jenny biết được anh ta là tổng giám đốc công ty lớn nên rất chủ động, còn Triệu Xuyên khá thích vóc dáng và khuôn mặt đẹp của cô ta. Hai người như Thiên Lôi đụng địa cầu, chẳng bao lâu thì ‘va vào nhau’.

Bởi vì Jenny là nhân vật của công chúng, còn Triệu Xuyên gặp dịp thì chơi nên hai người tuân thủ nghiêm quy tắc giữ bí mật. Triệu Xuyên còn mua một căn nhà ở ngoại thành để hai người vụng trộm.

Sau đó, Jenny phát hiện mình mang thai, cô ta không chịu phá thai, cố sinh ra cho bằng được. Cô ta đi bệnh viện tư nhân xét nghiệm mới biết đó chính là thai song sinh.

Kha Mẫn sau khi sinh Đa Đa thì mắc bệnh nặng nên không thể sinh con. Triệu Xuyên làm ăn càng ngày càng lớn, anh ta vẫn cho rằng mình có quá ít con cái. Nghe nói sắp được hai bé gái sinh đôi, anh ta rất vui. Jenny là minh tinh, chỉ muốn lên sinh con để tiếp tục sự nghiệp, cô không tin dựa vào đàn ông thì có thể cả đời vô ưu vô lo.

Suy nghĩ này hợp với Triệu Xuyên, anh ta đáp ứng sẽ nuôi đứa trẻ, anh chuyển giao chủ sở hữu ba bất động sản qua danh nghĩa của Jenny, còn lập di chúc gia sản chia đều cho ba đứa con.

Tất cả mọi việc đều được thương lượng rất rõ ràng, Jenny cũng từ chối khá nhiều công việc, thông báo với công ty cô ta muốn đi nước ngoài du học một năm, chỉ còn chờ Triệu Xuyên chuyển giao bất động sản và lập di chúc.

Không ngờ đến vào thời điểm mấu chốt, Jenny đột nhiên bị giết, đứa con trong bụng bị moi ra không biết vứt ở chỗ nào.

“Anh nói muốn sang tên bất động sản và lập di chúc?” Lục Ly hỏi: “Chuyện này có ai biết không?”

“Không ai biết. Tôi nhờ luật sư cố vấn đến các phòng ban hỏi thăm thủ tục liên quan. Bọn họ cho biết muốn sang tên phải có sự đồng ý của cả hai vợ chồng ký tên. Chuyện này không thể để Kha Mẫn biết nên tôi quyết định mua ba căn hộ để tên Jenny. Tôi tự mình đi coi nhà, đã thỏa thuận xong xuôi ... Ai ngờ ...”

“Lần cuối cùng anh nhìn thấy Jenny là khi nào?” Lục Ly hỏi tiếp.

“Ngay trong buổi tối cô ấy bị sát hại!” Triệu Xuyên ù rũ, cúi đầu: “Chúng tôi hẹn hò ở biệt thự ngoại thành, sau đó tôi đưa cô ta về trước cửa Hoa viên Kim Đế.”

“Sau đó thì sao?” Lục Ly nhắc thấy thần sắc anh ta có chút bất thường, cảm giác có vấn đề: “Nếu muốn chứng minh anh không phải là hung thủ, biện pháp duy nhất chính là nói thật, còn nếu không tôi cũng không thể giúp được anh!”

“Tôi khai, nhưng tôi chỉ yêu cầu được bảo mật. Các anh ngàn vạn lần đừng kể lại cho Kha Mẫn!”

Thật sự là kỳ lạ, vụng trộm với Jenny đến mức có con riêng còn không sợ vợ biết ... vậy còn chuyện gì mà phải bảo mật?

“Căn cứ quy định, nếu chứng thực anh không phải là hung thủ, anh có quyền yêu cầu bảo mật tất cả nội dung đã được khai trước đó!” Tuy rằng không thích anh ta nhưng Lục Ly vẫn phải tuân theo quy định pháp luật.

Triệu Xuyên nghe thế mới dám nói tiếp.

Thì ra, Triệu Xuyên không chỉ có Jenny là tình nhân, anh ta cũng qua lại với một người phụ nữ làm ăn. Mối quan hệ của họ là đôi bên cùng có lợi, người phụ nữ kia cũng có gia đình nên hai người chỉ đến với nhau vì nhu cầu.

“Chuyện này ngàn vạn lần đừng tiết lộ ra ngoài, nếu không sẽ hủy hoại cả hai gia đình; hơn nữa, hạng mục tôi đang đầu tư hiện nay cũng bị lỗ dỏ, đây là toàn bộ gia nghiệp của tôi!” Triệu Xuyên nhấn mạnh thêm lần nữa.

“Hiềm nghi anh là hung thủ vẫn chưa thể xóa bỏ, không bài trừ khả năng anh cấu kết cho lời khai. Bây giờ, kể cho chúng tôi nghe chuyện anh bị uy hiếp. Chuyện gì đã xảy ra?” Lục Ly nhướn mày, chứng kiến sắc mặt Triệu Xuyên tồi tệ hơn.

“Giết người chính là Lãnh thác, vì chẳng có người nào có thể làm ra được việc biến thái và tàn nhẫn như hắn!” Triệu Xuyên gằn giọng, “Hắn đem bức ảnh gửi vào hòm thư của tôi, bên trong là thi thể của Jenny, còn có thai nhi đầm máu. Tôi có thể nhìn thấy rõ ràng đầu, tứ chi nhỏ bé của chúng!” Tay anh ta run lên cầm cập, vẻ mặt hoảng loạn.

Hai tay của anh ta đan vào tóc, lắc đầu đầy đau xót: “Tôi không dám hồi tưởng. Cảnh tượng máu tanh ấy liên tục xuất hiện trong giấc mơ của tôi. Thậm

chỉ tôi còn nghe tiếng hai đứa nhỏ gào lên thê lương ‘Ba ơi! Cứu con!’, nửa đêm đều giật mình tỉnh giấc.”

“Những bức ảnh đó đang ở đâu?”

“Xóa!”

“Xóa!” Lục Ly cho rằng hành động này của anh ta hơi kỳ lạ, không hợp với lẽ thường.

“Khi ấy là Kha Mẫn phát hiện mấy tấm hình đó. Cô ấy bị dọa đến suýt chút nữa thì té xỉu. Tôi cũng bị dọa sợ. Tôi cảm thấy sự tình không thể che giấu nên kể hết cho vợ. Sau khi nghe xong Kha Mẫn gào lên khóc, tôi không ngừng năn nỉ cô ấy tha thứ, quỳ xuống cầu xin và thế không bao giờ phạm lại sai lầm này. Chúng tôi đến với nhau là vì tình yêu, cô ấy quyết định bỏ qua chuyện cũ.

Cô ấy nói Đội trưởng Khúc cho rằng hung thủ là tên biến thái, hẳn khẳng định biết được mối quan hệ của chúng tôi nên mới gửi mấy tấm hình để đe dọa. Mục đích khiến tôi hoảng sợ không sống nổi. Cô ấy xóa ảnh cho tôi, còn nói sẽ không có chuyện gì. Quả nhiên, hung thủ không gửi ảnh đến nữa nhưng tôi thì sợ đến vỡ mật, không dám nói với người khác, chỉ có khi ở bên cạnh Kha Mẫn mới có cảm giác an toàn.

Chưa đến hai ngày, mọi người phái Kha Mẫn đi Bali tra việc của Jenny. Tôi lo quan hệ của mình và Jenny lộ ra nên muốn cùng đi với Kha Mẫn. Đến đó, chúng tôi chẳng đi điều tra gì hết, tôi để Kha Mẫn gọi điện thoại nói dối là Jenny đi đảo Bali một mình, không có đàn ông nào.

Mọi người đều tin, khi Lãnh Thác bị tóm cũng không đề cập quan hệ của tôi và Jenny. Hắn còn tự sát ở kho lạnh. Tôi cho rằng chuyện này cuối cùng cũng đã kết thúc, vừa yên lòng thì không ngờ mọi người lại tìm đến cửa. Làm sao? Lẽ nào người giết chết Jenny lại là một người khác? Không! Chính là Lãnh Thác, chỉ có hắn mới tàn nhẫn và biến thái như vậy!”

“Chúng tôi cần thời gian chứng minh lời khai của anh nên tạm thời chưa thể thả người!”

“Đội phó Lục, anh đã đồng ý với tôi không tiết lộ chuyện tôi có tình nhân khác!” Triệu Xuyên dặn lại một lần nữa.

Lục Ly liếc anh ta đầy khinh bỉ: “Anh nhất định cũng không kể cho Kha Mẫn nghe chuyện muốn mua nhà cho con riêng và chuyện lập di chúc đúng không?”

Triệu Xuyên lúng túng ra mặt, lập tức cúi gằm đầu.

Lục Ly để Vương Nhân Phủ đi điều tra, không lâu sau đã có tin. Tối hôm đó khi Triệu Xuyên đưa Jenny đến trước Hoa viên Kim Đế thì đến nhà tình nhân ở qua sáng hôm sau.

Họ có dự án khá lớn ở thành phố Đông Cảng, sáng sớm hai người cùng nhau lên máy bay ba ngày sau mới quay về.

Vương Nhân Phủ đã điều tra camera ở khu nhà của tình nhân Triệu Xuyên, cũng qua bên công ty hàng không kiểm chứng, chứng minh những gì Triệu Xuyên khai là thật. Nếu là như vậy anh ta không có thời gian giết người. Tóc trên người Jenny khả năng khi hai người quan hệ thì dính trên quần áo và lưu lại.

Lục Ly cũng đến nhà Triệu Xuyên kiểm tra máy vi tính, không tìm thấy bất kỳ tấm ảnh nào trong hòm thư của anh ta. Bọn họ tìm người khôi phục những email bị xóa, tạm thời vẫn chưa có kết quả. Lục Ly gọi điện thoại báo cáo cho Khúc Mịch, Khúc Mịch lệnh cho anh ta đưa máy vi tính của Triệu Xuyên về Cục cảnh sát.

Phía bên phòng thẩm vấn Kha Mẫn cũng khá thuận lợi, Kha Mẫn bàn giao quá trình lấy chuyện công làm việc tư của mình.

Khi cô ta quét dọn ở thư phòng phát hiện máy tính Triệu Xuyên nhận được một email khá kỳ lạ. Không có thông tin người gửi, tựa lá thư chỉ ghi hai chữ ‘Kính hi’. Cô ta vội vàng mở ra xem, không có nội dung chỉ có tập tin đính kèm. Sau khi tải xong, mở ra thì xem được hai tấm ảnh cô ta cực kỳ sợ hãi hết toáng lên.

Triệu Xuyên nghe thấy động tĩnh liền chạy vào, trông thấy ảnh thì sắc mặt tái nhợt. Tại sao ảnh của Jenny lại gửi cho chồng mình? Hơn nữa còn có ảnh của thai nhi, tấm ảnh này người trong đội hình sự không hề có.

Kha Mẫn là phụ nữ, chồng quá phận, ít nhiều cô ta cũng có cảm giác. Bây giờ nhìn những tấm ảnh trước mắt thế này, lại chứng kiến bộ dạng này của chồng, trong lòng cô ta đã rõ được phần nào. Không chờ ép hỏi, Triệu Xuyên đã chủ động khai nhận quan hệ của chính mình và Jenny.

Là phụ nữ, chú trọng nhất là tình cảm xưa. Hơn nữa Kha Mẫn đi theo Triệu Xuyên từ cuộc sống cực khổ cho đến bây giờ giàu có khá giả, có một đứa con trai thông minh như Đa Đa, dĩ nhiên sẽ cho anh ta một cơ hội.

Cô ta không chỉ tha thứ cho Triệu Xuyên mà trong thời điểm anh ta sợ hãi nhất còn an ủi anh ta, tận lực che giấu mối quan hệ của anh ta và Jenny.

“Tôi tin Triệu Xuyên không giết người, anh ta vẫn đi công tác ở ngoài tỉnh nên vốn dĩ không có thời gian giết người!” Kha Mẫn tin tưởng chồng mình nên mới trợ giúp anh ta.

Nghe Kha Mẫn khai, Khúc Mịch không nói tiếng nào. Anh tựa lưng vào thành ghế, vẻ mặt biến đổi không ngừng, đôi mắt nhìn chằm chằm Kha Mẫn.

“Anh ta thì không nhưng chị thì có!”

Kha Mẫn ngăn người ... Lời này của Khúc Mịch khiến cô ta kinh ngạc: “Ý của anh là nghi ngờ tôi?”

“Đúng! Chị có động cơ và thời gian giết người. Hơn nữa, chị cũng hiểu rõ quá trình gây án cụ thể của Lãnh Thác nên mô phỏng khá giống. Tuy nhiên, chung quy cũng chỉ là bắt chước nên có trăm ngàn sơ hở!” Khúc Mịch hừ lạnh một tiếng: “Sự đổ tội đã ăn mòn đầu óc của người phụ nữ luôn tự cho mình vì con có thể đánh đổi tất cả mọi thứ. Ngụ ngôn! Đáng thương! Đáng thương!”

Sắc mặt Kha Mẫn thoáng biến trong một giây, sau đó duy trì lại bình thường.

“Tôi thừa nhận biết mối quan hệ của Triệu Xuyên và Jenny, tôi hận không thể giết chết con tiện nhân ấy! Đáng tiếc, nó chết rồi! Đội trưởng Khúc! Tôi biết anh là cao thủ suy lý, thế nhưng không thể nào nhìn ai cũng là hung thủ.

Lãnh Thác trốn khỏi phòng tạm giam, dùng cái chết để tuyên chiến với anh. Hẳn cố ý không khai chi tiết cái chết của Jenny là muốn anh bị mắc bẫy. Giết người không phải là tội nhỏ, anh không thể đem tội danh ấy đổ lên đầu hai vợ chồng chúng tôi. Hơn nữa, tôi là thuộc cấp của anh, là đồng nghiệp, là một cảnh sát hình sự!”

Khúc Mịch rút điện thoại, lệnh đưa người nào đó vào trong. Một lúc, cửa phòng thẩm vấn mở ra, một người đàn ông cao to bước vào.

Trong nháy mắt nhìn thấy người ấy, ánh mắt Kha Mẫn lóe lên một cái, dĩ nhiên hai người họ biết nhau.

“Cô Triệu, tuy rằng nghĩa vụ của tôi là bảo mật tin tức khách hàng, nhưng cảnh sát phá án tôi buộc phải phối hợp. Chuyện cô nhờ tôi theo dõi chồng cô, điều tra chồng cô tôi đã bàn giao hết với cảnh sát!”

Kha Mẫn không nói lời nào, Khúc Mịch xua tay cho người đàn ông ra ngoài.

“Đúng là tôi đã biết chuyện này từ lâu! Tôi chỉ giả vờ không biết, cố gắng nghĩ cách lấy lại trái tim của Triệu Xuyên. Tôi không tin tình cảm hơn mười năm sương gió của chúng tôi lại không chống lại được cám dỗ bên ngoài. Jenny là con hồ ly tinh, chỉ vì tiền của Triệu Xuyên mà thôi, nó có yêu đương gì đâu.

Giữa lúc tôi đã hết cách, thì con đàn bà ấy chết rồi! Triệu Xuyên nhận được bức ảnh của Lãnh Thác, anh ta bị dọa sợ. Anh ta cầu xin tôi tha thứ, quý xuống, còn thể thốt không tái phạm. Anh ta kể lại phút giây hạnh phúc của chúng tôi trước đây, rồi vẽ lên tương lai một nhà ba người của chúng tôi sau này. Tôi vốn dĩ không muốn mất đi anh ta nên làm bộ mới biết được sự thật, còn rộng lượng tha thứ cho anh ta.

Anh ta xem qua bức ảnh vô cùng sợ hãi, mỗi tối đều không thể ngủ ngon. Tôi an ủi anh ta, mỗi ngày đều chăm sóc cho anh ta. Tháng ngày tựa như quay trở về mấy năm trước đây, thời điểm anh ta không có nhiều tiền nhưng có thời gian bên tôi. Tình cảm chúng tôi lại như keo sơn, tôi rất vui vì quyết định của mình.”

“Chị nói dối!” Khúc Mịch lạnh lùng lên tiếng: “Nếu như Triệu Xuyên chỉ là quá phận, giải thích này của chị tạm thời chấp nhận được. Đáng tiếc, anh ta không chỉ quá trốn mà còn có con riêng. Hơn nữa còn mua nhà, còn lập di chúc. Như vậy, đụng đến lợi ích của Đa Đa.

Mấy năm qua công việc của Triệu Xuyên bận rộn, xã giao ngày càng nhiều, về nhà ngày càng ít. Tình cảm của chị và anh ta cũng nhạt dần; hơn nữa chuyện anh ta bên ngoài chèn chèn, chị không thể không biết. Thật ra, chỉ cần Triệu Xuyên không ly hôn để đứa trẻ có một mái ấm hoàn chỉnh, chị chấp nhận mất nhắm mắt mở.

Đáng tiếc anh ta làm lớn chuyện, Jenny mang thai song sinh, không chỉ uy hiếp hôn nhân của chị, mà còn ảnh hưởng đến lợi ích của Đa Đa. Chị cứ suy tư mãi, vẫn chần chừ do dự. Chỉ sau khi một sự việc phát sinh đã khiến chị hạ quyết tâm.”

Kha Mẫn cắn môi: “Đội trưởng Khúc! Tôi chứng kiến anh thẩm vấn phạm nhân, cũng biết cách anh đối phó với bọn họ!” Nghĩa bóng rõ ràng, cô dễ dàng nhìn ra được âm mưu của Khúc Mịch.

“Tôi không muốn đầu tâm lý với chị!” Khúc Mịch lắc đầu: “Từ ngày bắt đầu hoài nghi chị tôi đã bắt tay vào việc tìm kiếm chứng cứ. Không có chứng cứ tôi không bắt người. Bởi vì tôi không muốn vu oan cho thuộc hạ mình, đồng nghiệp của mình. Tôi hi vọng chị trong sạch! Đáng tiếc ...”

Nghe đến đây ánh mắt Khúc Mịch lóe lên một cái.

“Ngày chị xảy ra tai nạn xe chúng tôi đã coi băng ghi hình, và có phát hiện động trời. Khi chị lái xe đạp điện sắp đến ngã rẽ thì có một chiếc xe con đứng đậu đèn đỏ phía trên, bên trong có hai người. Một người phụ nữ trang phục cao quý không biết nói gì đó với người đàn ông, còn hôn lên má anh ta một cái. Ngay lúc ấy chị tệ ngã, đúng lúc đèn chuyển màu xanh, chiếc xe con lao đi. Người trong xe là ai, chị nhìn ra được rõ ràng hơn tôi.”

Sắc mặt Kha Mẫn ngày càng khó coi, đôi bàn tay phía dưới gầm bàn vô thức cuộn chặt thành nắm đấm, hiển nhiên muốn khắc chế tâm tình của mình.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 93: Cát Bụi Lắng Xuống

Đúng là Khúc Mịch không hù dọa Kha Mẫn, anh xác thực nắm rất nhiều chứng cứ, điều mà anh vừa đề cập chỉ là một phần nhỏ trong số đó.

“Nếu như bây giờ chị khai thật, có thể được khoan hồng, chị hiểu luật!” Khúc Mịch lạnh như băng, nghĩ đến cùng là đồng nghiệp nên anh cũng không ra tay tàn nhẫn như thường thấy.

Kha Mẫn chớp chớp mắt, nhìn ra được nội tâm cô ta đang giãy dụa. lát sau, cô ta vẫn cố chấp lắc đầu một cái: “Tôi không giết người! Tôi thừa nhận mình nói dối, lợi dụng chức quyền tìm hiểu, tiết lộ những tin tức của vụ án. Hơn nữa ở đảo Bali, tôi xác nhận mình không đi điều tra vụ án của Jenny để che giấu chuyện cô ta và Triệu Xuyên, tôi nói dối với anh.”

Cô ta là điển hình của người chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, Khúc Mịch không khỏi lắc đầu.

Lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, một chàng trai xa lạ bước vào, cậu ta đeo mắt kính gọng đen, mặc áo sơ mi, nút áo cài đến sát cổ. Áo sơ mi bỏ vào trong quần, dây thắt lưng đã khá cũ hình như dùng mấy năm rồi. Phía dây lưng có một chùm chìa khóa. Chân đi giày thể thao, điển hình của một trạch nam.

“Đội trưởng Khúc! Em đã tiến hành khôi phục máy vi tính của Triệu Xuyên tìm email đã bị xóa. Tuy nhiên không phát hiện gửi bất kỳ tấm ảnh nào hết!” Cậu ta đặt laptop lên bàn, “Thế nhưng trong ổ D phát hiện những tấm ảnh này, Đội trưởng Khúc nhìn coi!”

“Điều này nói lên được điều gì?” Khúc Mịch vừa nhìn những tấm ảnh vừa hỏi.

“Nói rõ những tấm ảnh này vốn dĩ là ở trong máy vi tính, không phải dùng email gửi đến!”

Khúc Mịch gật đầu, nhìn thông tin tấm ảnh có ngày, hỏi tiếp: “Đây là ngày chụp, hay đây là ngày lưu vào?”

“Tất nhiên là ngày lưu vào máy tính!” Ngày 20 tháng 5, đúng là một ngày sau hôm Jenny chết.

Hung thủ giết chết Jenny, chụp ảnh, còn lưu vào máy tính Triệu Xuyên. Ngày đó Triệu Xuyên chưa về nhà, tiếp xúc laptop chỉ có hai người --- Kha Mẫn và Đa Đa. Vậy rốt cục ai là người lưu ảnh vào đây, đáp án không cần nói cũng biết.

“Đội trưởng Khúc! Tôi còn phát hiện những tấm ảnh này là dùng QQ trên điện thoại đồng bộ với tài khoản QQ trên máy tính, là từ máy XX8856.”

“XX8856!” Khúc Mịch nhẹ giọng lặp lại, “Tôi nhớ đến điện thoại chị vừa mua là loại này.” Nói xong anh đưa tay ra.

Kha Mẫn không còn cách nào khác buộc phải rút điện thoại, trong lúc đặt lên bàn, tay cô ta run lên một cái, điện thoại di động rớt xuống đất.

Màn hình vỡ nát, Kha Mẫn nhặt lên, bấm bấm vài cái: “Ngại quá! Hình như không mở được rồi!”

“Không sao! Chỉ cần máy vẫn còn, tôi có thể khôi phục được tất cả các dữ liệu.” Chàng trai cầm điện thoại lên, giọng tự tin.

Kha Mẫn biến sắc, thoáng chút bối rối.

“Cố Thành, phiền cậu. Dời xong việc tôi sẽ giới thiệu cậu với mọi người trong đội.”

Chàng trai này tên Cố Thành, tên trên mạng ‘Người chứng kiến’.

Cậu ta bước ra ngoài thì đồng nghiệp khoa pháp chứng tiến vào. Bọn họ tiến hàng lấy mẫu DNA, Kha Mẫn có hơi chống cự.

“Bàn chải đánh răng và tóc trên cây lược đã được lấy là vật chứng, qua xét nghiệm chứng thực tóc trên cây lược và tóc trên người Jenny hoàn toàn trùng khớp. Bàn chải đánh răng là của Triệu Xuyên, nhưng cây lược là dùng chung.” Sắc mặt Kha Mẫn tái nhợt, tay cô ta run run.

“Chị có lựa chọn, cơ hội cuối cùng cho chị!” Khúc Mịch nhìn cô ta chăm chăm.

Cô ta vẫn cố chấp lắc đầu một cái, lựa chọn im lặng. Theo như Khúc Mịch phân tích, tính cách của cô ta vốn dĩ rất cố chấp, đụng phải khó khăn cũng không đi ngược lại cá tính của mình; do vậy khi đối mặt với sự phản bội, cô ta mới lựa chọn thủ đoạn cực đoan như vậy.

“Chị gặp Triệu Xuyên và tình nhân công khai thân mật, tìm thám tử theo dõi điều tra, phát hiện anh ta không chỉ có một tình nhân, thêm vào đó còn tra ra được anh ta muốn phân chia tài sản, lập di chúc gây bất lợi cho Đa Đa. Vì vậy, chị có động cơ giết người!”

“Nhưng tôi không có thời gian giết người!” Kha Mẫn vẫn cố giãy dụa, “Vào lúc ấy tôi gặp tai nạn xe, nằm viện, không thể đến Hoa viên Kim Đế giết người. Hơn nữa, tôi không biết lái xe, cũng không có xe, nếu đi bộ từ bệnh viện đến Hoa viên Kim Đế, còn giết người ít nhất phải mất năm tiếng. Mà tôi đang truyền nước biển, mỗi bốn tiếng phải thay một bình, y tá bệnh viện có thể chứng minh cho tôi. Nếu như tôi đi xe buýt hoặc taxi, sẽ có người nhớ đến tôi, mọi người cứ việc điều tra.”

Khúc Mịch nghe Kha Mẫn nói thì thờ dãi: “Do đó nên trước đây tôi chỉ hoài nghi, vì không nghĩ ra điểm này. Mãi cho đến một ngày, tôi đi loanh quanh khu vực gần trạm xe lửa nhìn thấy một ông lão cho thuê xe đạp, lúc bấy giờ mới rõ ràng mọi chuyện.

Chị là cảnh sát hình sự nên biết được manh mối, và phương hướng điều tra, do vậy sẽ không đi taxi gần bệnh viện. Chị đi từ cửa sau bệnh viện, qua một con đường, đến một con hẻm nhỏ, không có máy thu hình và thường xuyên có taxi đậu. Chị chọn một chiếc chạy đến Hoa viên Kim Đế, ở đội hình sự chị đã biết được số của Jenny, cố tình tìm bộ trang phục khá giống với Lãnh Thác.

Thời điểm Đường Ninh chết, là mặc lễ phục của Jenny, theo cô ta suy diễn thì mình mới là đối tượng hung thủ chọn lựa. Chị nắm điểm này nên trong điện thoại chị nói rằng hung thủ chọn cô ta là mục tiêu kế tiếp nên cảnh sát phải chị đến bảo vệ cô ta. Cô ta dĩ nhiên biết hai từ ‘Kha Mẫn’, xuất phát tâm lý nhất định cô ta sẽ để chị vào trong, hơn nữa còn ăn mặc thật đẹp.

Jenny ở trước mặt chị toát lên vẻ cao sang, quyền quý, cùng ánh mắt miệt thị chị, cô ta không hề biết đó chính là nguồn gốc khiến cái chết của cô ta đến nhanh hơn. Chị nhìn về mặt cô ta, tưởng tượng ra tình cảnh cô ta cùng chồng chị, nên không do dự mà hạ thủ. Chị chọn lúc Jenny không chú ý bỏ chút thuốc mê vào trong nước uống, sau đó nổ bụng, ngay tạo hiện trường giết người liên hoàn.

Nếu như tôi đoán không sai, màu vẽ trên cơ thể Jenny chính là của Đa Đa? Tôi nhớ mỗi cuối tuần chị đều đưa Đa Đa đi học vẽ ở Cung thiếu nhi. Hoa văn trên người của Jenny rất hơi hợt, vừa nhìn thì biết chỉ là trình độ vẽ nhập môn.

Chị thu dọn hiện trường, chụp ảnh, trong tủ quần áo của Jenny chị tìm thấy bộ quần áo cô ta từng mặc trên TV, thay quần áo của mình và tử cung của nạn nhân cất vào vali da. Sau đó chị lấy thẻ trong điện thoại di động của Jenny, mở điều hòa đến mức thấp nhất. Trước khi rời đi chị cũng không khóa cửa phòng, chị muốn mọi người nhanh chóng phát hiện ra thi thể, muốn khi Triệu Xuyên trở về sẽ có ‘Kính hi’.

Chị nguy trang thành Jenny, ra khỏi cửa tiểu khu bắt một chiếc taxi, cố ý ngồi bên cạnh tài xế coi đoạn băng ghi lại phỏng vấn của Jenny. Tài xế tự nhiên nhận lầm chị là Jenny, điều này đã đạt đến mục đích của chị, thời gian từ vong của Jenny mơ hồ lại càng thêm nhiều loạn suy nghĩ của chúng tôi.

Chị xuống xe ở trạm xe lửa, thuê một chiếc xe đạp ở đó, sau đó chạy về bệnh viện. Khoảng bảy giờ chị ra khỏi bệnh viện, hơn mười một giờ quay trở về, có dư thời gian. Chị ung dung thay quần áo, cất vào vali nhỏ, sau đó bỏ vào vali lớn của mình.

Chính vì thế nên ngày chị xuất viện, vali chị mới nặng như vậy. Chị còn nói đùa với bác sĩ, mỗi lần nằm viện là như dọn nhà, ý nói mình kỹ tính. Kế hoạch của chị đã vẹn toàn nhưng đến khi về nhà lưu ảnh thì có sai sót.”

“Đội trưởng Khúc! Đã tìm thấy bức ảnh!” Cố Thành đi vào phòng thẩm vấn một lần nữa, mang laptop, cầm thẻ nhớ. Trên màn ảnh đặt hai tấm hình, một là bức ảnh chụp thi thể Jenny rất đẹp, e rằng không có tấm nào chụp cô ta đẹp hơn tấm này.

Một tấm khác nhìn kinh khủng hơn nhiều, chỉ một màu đỏ tươi, nếu nhìn kỹ sẽ thấy đầu và tứ chi của thai nhi.

Khúc Mịch lệnh cho Cố Thành dừng hình ảnh ở trên thi thể Jenny: “Trên ảnh chụp, Jenny đeo một chiếc lắc tay, đây là chiếc lắc chồng chị mua từ đảo Bali về. Hai người mỗi người một cái, lần đầu tiên gặp Jenny ở đội hình sự chị đã hoài nghi, bởi Triệu Xuyên nói vòng tay này trong nước không có, là hàng nổi tiếng của nước ngoài, hơn nữa là hàng rất quý hiếm.

Triệu Xuyên biết chị không thích đeo đồ trang sức vì sợ làm việc nhà rồi đánh rơi mất. Chị lại là điển hình của một bà nội trợ kiểu mẫu, ít coi tin tức giải trí, nên lại càng không gặp Jenny. Nhưng anh ta ngàn vạn lần không ngờ đến, qua một bộ lễ phục mà hai người gặp nhau. Chị nhìn thấy Jenny sắp chết mà vẫn đeo lắc trên tay nên hận thù càng thêm sâu. Dựa vào lúc thẩm dò hiện trường, nhân lúc mọi người không để ý chị lấy đi chiếc lắc.”

“Tôi chẳng làm gì cả!” Sống chết Kha Mẫn cũng không thừa nhận.

Sắc mặt cô ta trắng bệch có thể nhìn ra được sự kiên trì. Tính cách như Khúc Mịch đã phân tích, đụng phải việc khó cũng không lùi bước. Trước mắt trong đầu cô ta chỉ có một ý nghĩ ‘Kế hoạch của mình vẹn toàn như vậy, Khúc Mịch chỉ có thể suy lý, anh ấy không có chứng cứ xác thực. Chị cần mình không nhận tội thì những chứng cứ Khúc Mịch nắm được căn bản là không thể định tội’.

“Tôi chẳng lấy chiếc lắc tay nào cả, cũng không đi Hoa viên Kim Đế, càng không giết người mổ bụng lấy thai nhi.”

Thấy cô ta mạnh miệng, Khúc Mịch lắc đầu, thấp giọng nói với Cố Thành một câu. Cố Thành ra ngoài, sau đó quay trở về cùng một ông lão, chính là ông chủ cho thuê xe đạp ở trạm xe lửa.

“Tôi nhớ ra cô! Chính cô ta là người đã bỏ ra năm trăm đồng thuê xe, sau đó không trả lại.” Ông lão nói giọng chắc nịch, “Chiếc xe đạp đó không đáng giá, năm trăm đồng cũng đủ mua chiếc xe mới nên tôi không giận, chỉ cảm thấy kỳ lạ.”

“Kỳ lạ?” Khúc Mịch hỏi lại.

“Đúng! Những người thuê xe thường là học sinh hoặc là những khách du lịch từ nơi khác đến. Tôi nhìn cách cô ta ăn mặc và khẩu âm, không phải là học sinh, cũng chẳng phải là ngoại địa. Lúc đó, cô ta rất gấp, móc ra năm trăm đồng, ngay cả giá thuê cũng không hỏi, lấy chiếc xe gần nhất mà đi. Tôi đuổi theo cô ta muốn đưa biên lai, kính râm cô ta rơi mất, tôi nhìn thấy khoe mắt cô ta có một nốt ruồi. Cô ta nhanh chóng nhặt kính lên, rồi vội vàng chạy đi. Sau đó cô ta không trả xe, cũng không lấy lại tiền thế chấp, tuy nhiên chiếc xe vẫn được tìm thấy.

Việc này kể ra thật may mắn. Tôi đi thăm người bạn cũ nằm viện, ở cửa sau bệnh viện thì nhìn thấy chiếc xe của tôi. Phía trên xe có đánh ký hiệu riêng của cửa hàng chúng tôi nên không thể nhận nhầm.

Tôi nghĩ người ta đưa tôi năm trăm, tôi vẫn còn cầm trên tay, thăm bạn xong thì tôi đi ra nhà để xe đợi đến trời tối cũng không gặp, không còn cách nào khác là tôi dắt xe về; thế nhưng, mãi đến tận bây giờ cũng không thấy cô ta đến đòi tiền.”

“Cô ta đến thuê xe đạp của ông là khoảng mấy giờ?”

“Khoảng chừng mười một giờ!” Ông lão khẳng định: “Lúc ấy bọn tôi sắp dọn hàng, cô ta là vị khách cuối cùng.”

“Tôi không đi qua trạm xe lửa nào hết, ông lão đây nhất định tuổi già hoa mắt nhìn lầm. Không thể nào chỉ dựa vào lời khai của ông ta thì cho rằng tôi từng ra ngoài, đây là vu khống! Ông lão à, ông nhìn cho thật kỹ, nếu như nhận sai người, ông phải chịu hoàn toàn trách nhiệm! Giết người không phải tội nhỏ, ông biết câu nói này của mình ảnh hưởng đến tôi thế nào không?” Kha Mẫn nhìn chăm chăm ông lão, vẻ mặt nghiêm túc. Đừng nhìn thấy ngày thường cô ta bình dị, gần gũi, một khi đã nóng giận thì khí thế còn gấp ngàn lần người thường.

Nghe thấy vậy, ông lão liền rút vai: “Có thể đèn đường mờ mờ tôi không nhìn rõ, mắt tôi cũng yếu!”

Lời khai của ông lão trước sau không giống. Khúc Mịch cũng không có bất kỳ biểu hiện khó chịu nào.

Anh cho ông lão ra ngoài, nhìn Kha Mẫn rồi nói: “Tóc lưu lại trên người Jenny là của chị, chị có thể cho rằng ngày đó đến hiện trường vô tình lưu lại. Điện thoại trong bức ảnh, chị có thể nói là người khác gửi cho chị xem. Ông lão chứng thực chị thuê xe đạp ở trạm xe lửa, sau đó ông ta tìm thấy xe ở cửa sau bệnh viện chị lại nói ông lão mắt mờ nhận lầm người, tất cả đều chỉ là trùng hợp. Nếu như tìm ra chiếc lác tay của Jenny thì chị không còn gì để nói đúng không? Trên lác nhất định lưu lại vết máu của Jenny và vân tay của chị.”

Về mặt Kha Mẫn hoang mang hơn hẳn: “Không ... Anh không tìm được ... tôi không có cảm ...” Cô ý thức được mình lỡ lời, biện giải yếu dần.

“Tôi nghe Đa Đa nói, ngày lễ của mẹ, chị gửi biếu mẹ mình một chiếc lác tay. Cậu bé nghe chị gọi điện thoại về nhà, nói chiếc lác đó là mua ở nước ngoài, hơn một ngàn đồng. Tôi nghĩ, chị sẽ không tặng chiếc lác của Jenny cho mẹ mình, dù sao cũng nằm trên tay người chết. Chiếc lác gửi đi chính là của chị, còn chị giữ lại cái của Jenny. Cho dù Triệu Xuyên có nhìn thấy, cũng không nghi ngờ vì hai chiếc lác giống nhau như đúc.”

“Đội trưởng Khúc! Khoa pháp chứng đưa kết quả kiểm nghiệm đến!” Lục Ly cầm báo cáo đi vào, liếc nhìn Kha Mẫn đầy ẩn ý, đáy mắt của anh ta có chút khiếp sợ, nghi vấn, còn có một tia thương hại.

Khúc Mịch nhận kết quả, liếc mắt nhìn, sau đó đặt lên bàn: “Chính chị đọc đi. Chúng tôi đã tìm thấy chiếc lác trong nhà của chị, trên đó có vết máu của Jenny và vân tay của chị. Mặt khác, trong một chiếc vali du lịch lớn cũng phát hiện dấu máu, qua xét nghiệm, là máu của Jenny. Bây giờ --- Bằng chứng đã chất chồng như núi.”

Kha Mẫn cầm báo cáo tay run lấy bối, sắc mặt tái nhợt, toàn thân vô lực, xụi hủn trên ghế.

Một lúc lâu sau cô ta mới mở miệng nói: “Tôi nhận tội, những lời anh nói đều là sự thật. Tuy nhiên tôi có một yêu cầu, trước khi vào trại tạm giam, tôi muốn gặp mặt Triệu Xuyên một lần!”

Khúc Mịch gật đầu, lệnh cho Lục Ly đưa Triệu Xuyên vào. Triệu Xuyên đã được thả nhưng không về mà đợi Kha Mẫn, từ trước đến nay anh ta không hề nghĩ tới hung thủ giết người là vợ của mình.

“Tại sao lại nói tôi vào? Không phải Kha Mẫn ra rồi chúng tôi cùng về sao?” Thấy Lục Ly đưa mình vào phòng thẩm vấn thì không hiểu.

Lục Ly không biết nên đáp lời thế nào, anh ta thực sự không thể mở miệng nói cho Triệu Xuyên rằng Kha Mẫn là hung thủ. Kha Mẫn trong văn phòng như người chị cả của cả đội, quét dọn vệ sinh, bưng trà rót nước, bình thường còn thu xếp đối tượng gặp mặt cho mấy cậu độc thân. Một hình tượng người phụ nữ truyền thống, thiện lương như vậy làm sao có thể ra tay tàn nhẫn như thế?

Triệu Xuyên tiến vào phòng thẩm vấn, nhìn thấy Kha Mẫn rất khác lạ, như biến thành một người khác, thấy anh ta đi vào cô ta liền nở nụ cười, là nụ cười khinh miệt.

“Tôi không muốn để con biết mẹ nó là người mang tội giết người; vì vậy, sau khi anh rời khỏi đây, ngay lập tức về nhà đưa nó đi, càng xa càng tốt, mãi mãi không quay trở lại!” Kha Mẫn bình tĩnh: “Từ sau khi giết Jenny, tôi biết mình sẽ có ngày này, chỉ không ngờ ngày đó lại đến nhanh như vậy. Tôi còn muốn chăm sóc Đa Đa đến lớn, nhìn nó vào đại học, kết hôn, sinh con, khi ấy chết cũng nhắm mắt. Hiện tại ... Nguyên vọng duy nhất chính là mong nó quên tôi!”

Người mang tội giết người? Giết Jenny? Đại nảo Triệu Xuyên xoay chuyển, anh ta nhìn chăm chăm Kha Mẫn, rồi quay đầu nhìn Khúc Mịch.

“Sao? Dọa sợ?” Kha Mẫn cười khanh khách.

“Kha Mẫn! Em đang khó chịu nên nói mê sảng phải không?” Anh ta đi đến nắm lấy tay Kha Mẫn, “Ngay cả giết gà em còn không dám nhìn, làm sao có thể giết người được chứ? Có người bức cung em, em đừng sợ!”

“Người mà anh đang nói đến nếu là cô gái của hơn mười năm về trước thì đúng. Khi đó tôi còn là viên ngọc quý trên tay ba tay mẹ, chuyện gì cũng không phải đụng vào. Nhưng từ khi kết hôn, mọi việc đều tự thân làm, nấu cơm, giặt đồ, quét nhà lau cửa, đốt lò, học cách cân kiem, mỗi ngày chỉ dám chi năm hào mua mớ rau nát, bắt đầu biết mưu mẹo.

Tôi còn nhớ sinh nhật của anh vào một năm nào đó, tôi cẩn thận mua một con gà. Vì muốn tiết kiệm hai đồng làm gà mà tôi mang về nhà làm thịt. Nhìn con gà con bị trói chặt chân, gãy dũa, tôi thật sự không thể xuống tay. Do dự rất lâu, tôi mới nhắm mắt một dao chặt xuống, dòng chất lỏng ấm áp lần đầu tiên bắn lên mặt tôi. Thì ra giết gà rất đơn giản, làm cá càng chẳng có gì phức tạp, chỉ cần đập chết là được.

Anh biết làm sao tôi có thể giết con tiện nhân, con hồ ly tinh ấy không?”

Nhìn gương mặt Kha Mẫn cực kỳ dữ tợn, như ác quỷ khiến Triệu Xuyên run lên một cái.

Cô ta nắm chặt lấy bàn tay Triệu Xuyên đang cố gắng vùng vẫy thoát ra, trầm giọng: “Rất đơn giản, đánh thuốc mê cô ta, sau đó dùng hết sức đâm thẳng vào ngực, rạch một đường mở ổ bụng. Tôi lấy thai nhi trong tử cung ra, rồi dùng mũi dao đâm vào để khâu lại. Đâm bên trái, đâm bên phải, như vá tất cho anh vậy. Năm đó không phải anh thường nói đường may của tôi rất chính tề sao, may xong thì giống y như mới? Khi đó tôi nghĩ nếu anh chứng kiến cảnh tôi khâu bụng cô ta, chắc cũng có cảm giác như vậy.

Hai thai nhi ấy lớn rồi, bộ phận sinh dục cũng nhìn rõ. Người ta nói con trai giống mẹ, con gái giống bố, không biết chúng nó lớn lên sau này sẽ giống ai. Tôi nhớ anh đã từng nói, không thể sinh con không quan trọng, trên đời này anh chỉ cần một đứa là được rồi. Vì vậy, tôi xử lý bọn chúng.”

“Cô ... cô điên rồi ...” Triệu Xuyên sợ hãi, lần đầu tiên mới biết được người phụ nữ nằm cùng giường với mình lại đáng sợ như vậy.

Anh ta muốn thoát khỏi tay Kha Mẫn, nhưng không hiểu sao lực của cô ta lại mạnh đến thế.

“Điên? Tôi điên thế nào được!!! Anh có biết tôi xử lý bào thai song sinh ấy như thế nào không?” Kha Mẫn ngửa đầu cười lớn, ánh mắt tràn đầy hưng phấn và cuồng loạn, “Tôi rửa sạch nó, đem cắt thành từng miếng, bỏ trong máy xay. Xay nhuyễn cho thêm chút gia vị rồi làm nhân sủi cảo. Anh còn nhớ không? Anh ăn rất ngon miệng, còn khen tôi nấu ăn ngày càng ngon. Không phải tay nghề tôi được nâng cao mà là thịt của con anh --- ăn rất ngon!”

‘Oe! Oe!’ Trong nháy mắt Triệu Xuyên cảm giác như lục phủ ngũ tạng đều muốn nôn ra ngoài, anh ta ngồi thụp xuống đất, gào thét: “Cô ... Biến thái!”

“Biến thái? Ha ha ha.... Tôi biến thái cũng là do anh bức! Tôi cho anh biết, Triệu Xuyên, nếu như anh dám phân chia tài sản của Đa Đa, tôi biến thành quỷ cũng đi tìm anh. Hi hi ... Sủi cảo ăn ngon không?” Kha Mẫn vừa khóc vừa cười, bộ dạng như người điên.

Triệu Xuyên bị cô ta dọa cho hoảng sợ, muốn bỏ chạy nhưng hai chân cứ mềm nhũn vô lực, đứng cũng không đứng lên nổi. Hắn nôn mọi thứ trong bụng ra, nôn đến mức mặt xanh mặt vàng, yết hầu nóng như lửa đốt.

“Tôi sẽ xuống Địa ngục, có điều ... tôi sẽ chờ anh ở đó!” Kha Mẫn đứng lên, ngồi xổm trước mặt anh ta: “Triệu Xuyên, tôi sẽ cho anh sống không bằng chết. Chỉ cần anh còn sống một ngày, anh sẽ mãi mãi nhớ đến bức ảnh đầm máu kia, nhớ đến khoảnh khắc đã ăn con của mình! Ha ha ha ... Hu hu hu ...”

Triệu Xuyên lảo lộn, chạy vọt ra khỏi cửa, gào thét, thần trí trở nên vô định.

Khúc Mịch đứng dậy, lắc đầu một cái: “Chị yên tâm tôi sẽ cho Triệu Xuyên đi giám định tinh thần, tìm một nơi để anh ta sám hối. Tôi cũng sẽ sắp xếp cho Đa Đa xuất ngoại, sẽ nói phải chi đi công tác, chấp hành nhiệm vụ bí mật. Với khối tài sản của Triệu Xuyên, cho dù cả đời cũng không lo.”

“Cám ơn!” Ngỡ khi Kha Mẫn đầy thâm lương.

“Thật ra, tiền nhiều đến mức nào cũng không đánh đổi được tình yêu. Tôi nghĩ, nếu cho cậu bé lựa chọn, nó sẽ bỏ tiền bạc mà theo chị!” Khúc Mịch cảm thấy tiếc cho Kha Mẫn, bi ai cho Đa Đa.

Một cậu bé chín tuổi, trong một ngày mất đi cả cha lẫn mẹ, là một chuyện bi ai đến mức nào! Nếu nói cho cậu bé biết sự thật dĩ nhiên sẽ vượt xa khỏi mức chịu đựng của nó. Tất cả cứ chờ đến khi cậu bé lớn rồi tính sau.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Tổ Tình Khác Người

----- ‘Đừng tùy tiện mở bất kì cánh cửa nào, bởi vì rất có thể nó thông với địa phủ!’ -----

Triệu Xuyên đã bị hù dọa đến mức điên loạn. Khúc Mịch tìm người giúp anh ta giám định thần kinh rồi đưa vào bệnh viện tâm thần.

Tiếp đó, Khúc Mịch ủy thác cho luật sư xử lý toàn bộ tài sản trên danh nghĩa của Triệu Xuyên và Kha Mẫn, phát hiện bọn họ có tổng cộng bốn bất động sản, một cửa hiệu và một chiếc xe con. Trên thực tế, công ty của Triệu Xuyên chỉ là một cái vỏ trống rỗng, ngoại trừ các khoản cho vay, vẫn còn nợ hơn một triệu. Mặt khác, hai người đã mở một tài khoản tiết kiệm hơn hai triệu cho Đa Đa tại một ngân hàng ở Thụy Sĩ, chờ đến khi Đa Đa đủ mười tám tuổi thì có thể sử dụng.

Trong trại tạm giam, Kha Mẫn không gặp mặt bất cứ ai, cũng không cho Khúc Mịch báo tin cho người nhà. Cô muốn tận lực giấu giếm tin tức, càng kín kẽ càng tốt.

Theo ý của cô, luật sư đóng cửa công ty, bán hai bất động sản và ô tô để trả hết nợ nần, số tiền dư thì gửi vào tài khoản ngân hàng ở Thụy Sĩ, hai căn hộ còn lại cùng với cửa hiệu cho thuê thì dùng để chi trả tiền học và phí sinh hoạt của Đa Đa ở nước ngoài.

Khúc Mịch giúp đỡ Kha Mẫn gọi điện cho Đa Đa một lần. Kha Mẫn nói với Đa Đa, vì để điều tra một vụ án có tính chất xuyên quốc gia, cô phải nằm vùng, không thể liên lạc với người nhà, hơn nữa cũng không thể tiết lộ cơ mật. Vì độ an toàn, phía cơ quan sẽ đưa cậu bé ra nước ngoài học tập. Kha Mẫn dặn dò Đa Đa phải ngoan ngoãn học hành, chú ý chăm sóc bản thân, nếu có chuyện gì thì nhớ liên lạc với chú Khúc Mịch.

Đa Đa dĩ nhiên sẽ hỏi về ba, Kha Mẫn lại phải gạt cậu bé, nói rằng cũng chính vì an toàn nên cha mẹ giả bộ ly hôn, tạm thời hai cha con không thể gặp mặt nhau.

Đa Đa chỉ là một đứa trẻ chín tuổi nhưng thường ngày được xem nhiều hình ảnh cảnh sát bắt tội phạm, nên nó không hề nghi ngờ lời nói của mẹ mình, trái lại còn cảm thấy cực kì hưng phấn.

Khúc Mịch giúp bọn họ liên hệ với một trường học dành cho con em quý tộc ở Châu Âu. Ở đó là trường thực hiện mô hình quản lý khép kín, ngoại trừ Đa Đa thì không có một đứa trẻ châu Á nào. Không biết Đa Đa có thể nhanh chóng thích nghi với môi trường ở trường học mới hay không, Khúc Mịch lấy danh nghĩa của mình nhờ giáo viên trong trường và người quen trông nom chăm sóc nó.

Sau khi thu xếp ổn thỏa tất cả mọi thứ, Kha Mẫn xin được nhanh chóng thi hành án tử hình.

Thời khắc Đa Đa bước lên máy bay cũng chính là lúc Kha Mẫn bị xử bắn.

Một tiếng súng vang vọng nơi pháp trường, hết thảy mọi thứ đều kết thúc!

Một tháng sau...

“Đội trưởng Khúc, bác sĩ Tăng chưa đi làm lại, cũng không liên lạc được.” Khang Bình nói đi nói lại lần thứ ‘n’

Sau khi vụ án của Kha Mẫn kết thúc, Dĩ Nhu cũng xin nghỉ đông. Chẳng ai biết cô đã đi đâu, cũng không một ai có thể liên lạc với cô.

Mỗi ngày Khúc Mịch đều ghé qua phòng làm việc của Dĩ Nhu, còn đứng giờ hơn cả việc quét thẻ điểm danh ở chỗ làm.

Vụ án của Kha Mẫn khiến thành viên trong đội hình sự đều cảm giác ngột ngạt, cảm xúc đè nén, thêm vào đó tâm trạng của Khúc Mịch cũng không tốt bầu không khí của văn phòng càng thêm u ám.

“Các đồng chí, để gia tăng cảnh lực cho đội hình sự, cấp trên đặc biệt điều đến ba thành viên mới, hai người trong đó các đồng chí đã biết, chính là hai người thường xuyên hỗ trợ chúng ta: Lưu Tuấn và Cố Thành. Ngoài ra còn có một cô gái rất tài năng, tuy mới chỉ tốt nghiệp năm nay nhưng đã đạt thành tích tốt nhất trong lịch sử của Đại học Cảnh sát từ trước đến giờ. Hơn nữa, cô ấy theo chuyên ngành dấu vết học*, đúng là nhân tài mà đội hình sự chúng ta rất cần!”

Dấu vết học? Lục Ly nghe xong đột nhiên nhớ tới một người, con gái Vương Hải Ba* hình như cũng học tại Đại học Cảnh sát, năm nay cũng vừa vắn tốt nghiệp.

-- Vương Hải Ba là người phóng viên bị cha Lãnh Thác hại phải chuyển đi nơi khác sinh sống.

“Tiểu Vương, mau vào đi!” Cục trưởng Hoàng nhìn ra ngoài cửa, vẫy vẫy tay. Ngay sau đó, một cô gái trẻ tiến vào.

Dung mạo của cô ta rất bình thường, chính là kiểu con gái nếu ném vào đám đông thì sẽ bị người ta quên mất sự tồn tại. Y phục trên người cô ta rất gọn gàng sạch sẽ nhưng có thể nhìn ra đó không phải là một của năm nay. Cả người cô không có lấy một món đồ nữ trang, tóc cũng chỉ dùng một sợi chun màu đen buộc thành kiểu đuôi ngựa, vô cùng đơn giản.

“Vương Hải Ba là gì của cô?” Lục Ly nhìn kĩ các đường nét trên mặt của cô gái trẻ, mơ hồ nhìn ra một vài điểm tương đồng.

“Tôi là Vương Tịnh, Vương Hải Ba là cha của tôi.” Cô gái trẻ thoáng nở nụ cười đáp lại, lộ ra lúm đồng tiền bên má trái.

Lưu Tuấn và Cố Thành đã có bàn làm việc của mình từ trước, còn Vương Tịnh, Lục Ly sắp xếp cho cô ta ngồi ở vị trí của Kha Mẫn.

Lúc vào phòng, Khúc Mịch loáng thoáng nghe được khúc sau của câu chuyện, Khúc Mịch khẽ đưa mắt liếc nhìn Vương Tịnh, hỏi: “Học dấu vết? Chẳng phải nên vào Khoa pháp chứng sao? Vào đội hình sự làm gì?”

“Đội trưởng Khúc, là tự tôi xin vào làm việc trong đội hình sự.” Vương Tịnh đứng dậy, thẳng thắn đáp lại: “Bất cứ sự xê dịch nào cũng sẽ làm cho sự vật bị biến đổi. Mặc dù kĩ thuật lấy chứng cứ của Khoa pháp chứng rất khoa học nhưng cũng không thể đảm bảo trăm phần trăm vật chứng không bị nhiễm bẩn, hơn nữa có một số manh mối cần khảo sát tại hiện trường. Vì muốn tiếp cận hiện trường trước tiên nên tôi quyết định xin vào đội hình sự.”

“Đội trưởng Khúc, cô ấy là con gái của Vương Hải Ba.” Lục Ly nhắc nhở.

Khúc Mịch nhìn Vương Tịnh một cái, không nói thêm, xem như ngầm đồng ý việc cô ta lưu lại nơi này.

“Ba người các cậu lại đây!” Khúc Mịch chỉ vào ba người mới, ra lệnh.

Cả ba đưa mắt nhìn nhau, đi tới trước mặt Khúc Mịch. Hiện tại cũng không có vụ án nào, không biết Khúc Mịch sẽ giao nhiệm vụ gì cho họ.

“Trong vòng ba ngày phải tìm được tin tức về người này, nếu không thì rời khỏi đội hình sự cho tôi!” Khúc Mịch ném qua một tờ giấy, bên trên viết vài thông tin vụn vặt.

“Tăng Dĩ Nhu, hai mươi lăm tuổi, nghề nghiệp pháp y, địa chỉ gia đình...”

“Đội trưởng Khúc, đây không phải là pháp y Tăng sao?” Lưu Tuấn khó hiểu, lên tiếng hỏi.

“Cô ấy chính là nhiệm vụ của các cô cậu. 72 giờ sau, tôi muốn được nhìn thấy kết quả. Bắt đầu tính giờ!” Nói xong, Khúc Mịch còn cường điệu nhìn nhìn đồng hồ đeo tay một cái.

Ba người thoáng nhìn nhau. Lưu Tuấn nói trước: “Chia ra hành động, tìm được manh mối lập tức gọi điện! Nhớ kỹ, đây là bài tập của cả ba chúng ta, cùng hợp tác mới có thể qua cửa!”

Lục Ly đưa mắt nhìn Lưu Tuấn đầy tán thưởng, chàng trai này rất có tiềm năng. Cậu ta nhanh chóng đưa ra được phán đoán, phân tích tâm lý của đối phương và đồng nghiệp, hơn nữa còn có năng lực lãnh đạo nhất định.

Chỉ có điều, dùng ba người bọn họ để điều tra tung tích của pháp y Tăng, việc này được tính là —— lạm dụng chức quyền để mưu lợi cá nhân!

Cố Thành mở máy vi tính, Lưu Tuấn đi tìm Khang Bình, Vương Tịnh thì đến nhà Dĩ Nhu tìm manh mối.

Nửa tiếng sau, bọn họ có phát hiện.

“Đội trưởng khúc, tôi đi tìm Khang Bình để nghe ngóng tình hình. Anh ấy cho biết pháp y Tăng không đề cập đến việc mình đi đâu, khi nào thì trở về, chỉ thông báo xin nghỉ một tháng. Ngoài ra cô ấy còn dặn Khang Bình, có mấy báo cáo đợi cô ấy trở lại sẽ tự tay viết. Những điều này cho thấy bác sĩ Tăng không hề có xu hướng mất tích, cô ấy chỉ đơn giản là đi nghỉ phép ở đâu đó mà thôi.”

“Tôi cũng tới xem qua nơi ở của pháp y Tăng, cửa sổ buồng rèm đóng chặt, trên cửa ngoại trừ chuông cửa ra thì những chỗ khác đều phủ một lớp bụi mỏng. Điều này chứng tỏ có người đến tìm nhưng cô ấy không có ở nhà. Bên cạnh đó tôi đi dò hỏi nhân viên quản lý tòa nhà bọn họ cho biết pháp y Tăng đã thanh toán tiền điện nước trước một tháng. Việc này cũng cho thấy cô ấy không phải đi luôn không trở lại.”

“Tôi lên mạng tìm qua thông tin tài khoản của pháp y Tăng cho thấy ba mươi ngày trước cô ấy đặt một vé máy bay online đi Canada!”

Nghe Cố Thành báo cáo, Khúc Mịch khẽ nhíu mày. Mấy việc này anh cũng biết, thế nhưng then chốt ở chỗ đến nơi nào của Canada, bao giờ trở về? “Mặt khác, em cũng xâm nhập vào mạng lưới nội bộ của hãng hàng không, tìm ra được một đoạn ghi âm giữa nhân viên hàng không và pháp y Tăng. Trong đoạn băng có đoạn pháp y Tăng hỏi chuyến bay quay về ba mươi ngày sau. Do đó, theo phân tích của ba chúng tôi...”

Khúc Mịch đột nhiên đứng bật dậy, lúc đi tới cửa liền ném lại một câu: “Các cô cậu đã đạt yêu cầu!” Sau đó thì mất dạng.

Khúc Mịch chạy xe như bay, vừa đến dưới nhà Dĩ Nhu đã thấy cô xách vali bước xuống khỏi taxi.

“Đội trưởng Khúc, sao anh lại ở đây? Lại có vụ án lớn nào sao?” Tinh thần của cô rất tốt, tựa như kỳ nghỉ phép này cô đã rất vui vẻ.

Khúc Mịch tiến tới nhận hành lý, nghiêm mặt: “Lên lầu rồi nói!”

Có vụ trọng án nào xảy ra sao? Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của anh, Dĩ Nhu liền vội vàng bước lên lầu mở cửa.

“Pháp y Tăng, mỗi một chữ tôi nói sau đây đều vô cùng quan trọng, xin cô nghiêm túc lắng nghe!” Khúc Mịch ngồi ở trên ghế salon, sống lưng thẳng tắp, hai tay đặt ở trên đùi, bộ dáng thận trọng trước nay chưa từng có, dường như còn mang theo một chút căng thẳng.

Về mặt của Dĩ Nhu cũng vì đó mà trở nên nghiêm túc. Cô đặt cốc nước trên bàn trà, ngồi đối diện với Khúc Mịch.

“Tôi biết nhân sinh quan, thế giới quan của mình không giống với mọi người, tính cách cũng khó ưa, thậm chí còn khiến người ta chán ghét. Tôi không cho đó là điều đáng vui mừng gì, nhưng cũng không cho rằng đó là điều đáng hổ thẹn. Hoàn cảnh sống của mỗi người đều khác nhau, chúng ta không có quyền lựa chọn, chỉ có thể chấp nhận nó. Hơn nữa, tính cách của mỗi người đều được định hình từ thời thơ ấu và niên thiếu, rõ ràng đây không phải là lỗi của tôi.

Ở Mỹ, tôi đã làm trắc nghiệm kiểm tra chỉ số IQ, 145. Nhưng điều đó cũng không giúp cho cuộc sống của tôi đặc sắc hơn, trái lại còn khiến tôi càng thêm cô độc. Hết năm này qua năm khác, tôi quen sống một mình, việc giao tiếp với xác chết và tội phạm dường như thoải mái và dễ dàng hơn. Tôi thiếu thốn tình thân, không có tình bạn, cho đến giờ càng chẳng có hi vọng cao xa gì về tình yêu.

Nhưng khi ở bệnh viện tâm thần, lần đầu tiên nhìn thấy ánh mắt của em, vùng dưới đồi của tôi sản sinh ra dopamine, cuộn cuộn không ngừng. Sau khi mộng tỉnh lần thứ nhất trong thời kỳ trưởng thành đến giờ, hàng năm tôi tiếp xúc khoảng hơn hàng vạn người phụ nữ trẻ tuổi, trong mười bảy năm để tôi có thể phát sinh cảm giác không thể nào tự mình kiềm chế nổi chỉ chiếm 2/1.000.000

“Nói cách khác, lượt dopamine lần thứ 2/1.000.000 kế tiếp sản sinh ra sẽ có cơ hội phân bố vào mười bảy năm sau, hơn nữa chưa hẳn điều này sẽ phát

sinh. Tôi nhận thấy đây là một cơ may khó cầu, không có gì lại không nắm bắt lấy nó. Qua một tháng cô nghỉ phép, tôi đã suy nghĩ rất kỹ càng, hiện tại quyết định của tôi đã được cân nhắc một cách rất thận trọng.”

Năm nay Khúc Mịch ba mươi tuổi, nghĩa là, lần đầu tiên anh mộng tỉnh là lúc mười ba tuổi, thật đúng là trưởng thành sớm. Nghe Khúc Mịch nói, Dì Nhu âm thầm tính toán một chút.

“Pháp y Tăng, em nghe vẫn không hiểu sao?” Thấy đối phương không hề có chút phản ứng, anh nhú mồm hỏi lại.

“A! Đội trưởng Khúc dậy thì quá sớm!”

Đây không phải là trọng điểm có hiểu không! Khúc Mịch biết chỉ số EQ của mình thấp, nhưng không ngờ người nào đó lại còn có chỉ số EQ thấp đến mức không tưởng tượng nổi thì đúng là sâu nào.

“Pháp y Tăng, bây giờ tôi đang thổ lộ với em! Tôi đối với em ... Nhất kiến chung tình!”

-- Nhất kiến chung tình: chỉ những người chung thủy, không bao giờ thay đổi chủ kiến.

Oái!

Dì Nhu khẽ cau mày, một lát sau mới mở miệng nói: “Đội trưởng Khúc, tôi vô cùng cảm tạ sự ‘Nhất kiến chung tình’ của anh. Tôi cũng là một người có thói quen sống cô độc một mình, tuy nhiên tôi không giống với anh. Tôi cực chán ghét cá tính của chính mình. Tôi đã dần tìm cách thích nghi với môi trường tập thể, cố gắng sửa đổi để cho sinh hoạt của mình hợp với ‘quần chúng’ hơn. Nhưng, tôi vẫn cần một không gian riêng của mình, nếu có người muốn tiến vào không gian ấy, tôi sẽ có cảm giác không an toàn, thậm chí rất khó chịu!

Tôi đồng ý với quan điểm của anh, tình yêu chính là thứ được sinh ra do tác dụng hóa học của dopamine. Dopamine sẽ mang đến một loại ‘cảm xúc mạnh mẽ’, khiến cho người ta nảy sinh một loại ảo giác cho rằng tình yêu mãi mãi cuồng nhiệt. Đáng tiếc, cơ thể của chúng ta không có tài nào liên tục tiếp nhận thứ nhân tố kích thích này. Nói cách khác, một người không thể nào duy trì ở mức tim đập nhanh, mãi mãi ở trong tình trạng cao trào.

Đó là lí do mà đại não không thể làm gì khác hơn ngoài việc xóa bỏ những ý niệm này trong đầu, để cho những thành phần hóa học kia tồn tại dưới sự kiểm soát của nó, theo quá trình trao đổi chất tự nhiên. Quá trình này thông thường sẽ kéo dài từ một năm rưỡi đến ba năm. Cùng với sự suy giảm rồi biến mất hoàn toàn của dopamine, tình cảm mãnh liệt gì đó cũng do vậy mà trở nên bình lặng.”

“Khi dopamine biến mất, đội trưởng Khúc sẽ không cảm thấy xác suất 1/2.000.000 của mình có bao nhiêu may mắn nữa. Nếu tình yêu mà đội trưởng Khúc theo đuổi tồn tại dưới sự tác động của dopamine, và anh cảm thấy hạnh phúc với tình yêu ấy; vậy thì, tôi, với thân phận là một bác sĩ bán chuyên nghiệp, có thể nói với anh rằng: ăn nhiều chocolate, uống cà phê, hoặc là trở thành một con nghiện, đều có thể giúp anh có được thể nghiệm tương tự.”

“Pháp y Tăng, em đang coi thường chỉ số IQ của tôi?” Khúc Mịch hơi hơi thả lỏng người một chút: “Đại não của chúng ta có cấu tạo không giống nhau, cùng lượng chất dopamine nhưng nó như một cái chìa khóa vạn năng có thể cùng lúc mở ra rất nhiều ổ khóa, căn cứ vào tình hình vị trí khác nhau mà nảy sinh ra những phản ứng hóa học khác nhau. Mùi vị của chocolate nói cho đại não biết chúng ta đang ăn. Cảm nhận về tình yêu nhắc cho đại não chúng ta biết chúng ta đã rơi vào bẫy tình, đồng thời cũng thúc giục chúng ta tiến hành giao phối, dùng hành động này để sản sinh ra con cháu đời sau.

Khi dopamine tăng lên không ngừng, chúng ta khát khao yêu thương và được yêu thương, tận sức hưởng thụ vị ngọt của ái tình. Thời điểm dopamine trở nên bình lặng, chúng vẫn cứ tiếp tục vì ái tình mà dâng hiến và nỗ lực, không rời không bỏ.”

“Đội trưởng Khúc, có thể tôi không hiểu rõ tình yêu là gì; thế nhưng, khi một người phụ nữ không hề ngại ngần khi bàn luận với một người đàn ông về dopamine, mộng tỉnh, giao phối, tính toán xác suất, thì dopamine của cô ta nhất định sẽ không tiết ra trong bất cứ hoàn cảnh nào.”

Khúc Mịch khẽ cau mày, dường như đang suy nghĩ gì đó.

“Đội trưởng khúc, anh vẫn chưa rõ sao?” Lúc này đến phiên Dì Nhu hỏi lại.

“À, em đang từ chối tôi.” Anh hiểu được lời cô nói. “Tuy nhiên, em hãy cho phép mình cân nhắc một chút xem sao. Dù sao người có thể nói chuyện ăn ý với em như thế này cũng không có nhiều. Tôi sẽ là một người bạn tốt, biết ... nấu những món đơn giản, dọn dẹp phòng ốc sạch sẽ, cũng có thể tập giặt giũ quần áo...”

“Ngại quá, tôi không cho rằng chúng ta nói chuyện ăn ý với nhau. Hơn nữa tôi không cần một —— nam bảo mẫu!” Dì Nhu đứng lên, rõ ràng có ý tiễn khách.

Khúc Mịch đành phải cáo từ, ủ rũ giống như một con gà trống bị đánh bại. Cho tới tận bây giờ, Dì Nhu vẫn chưa từng thấy bộ dạng uể oải chán nản như thế này của anh. Không lâu trước đây, ngay cả khi tạm thời bị đình chỉ công tác, anh cũng vẫn rất kiêu ngạo.

Một người kiêu ngạo như vậy lại bị mình từ chối thẳng mặt không chút lưu tình, có khi nào sẽ bị dả kích lớn không? Dì Nhu đột nhiên hơi hối hận, cần thận suy nghĩ lại xem những lời mình vừa nói có quá đáng lắm hay không.

Nhưng lại nhớ đến chuyện anh coi cô như trò đùa, chút tự trách kia liền biến mất hoàn toàn.

Tiền Khúc Mịch ra cửa, Dì Nhu trở về phòng thoải mái tắm rửa một lượt, sau đó vui người trên giường, ngủ một giấc thật ngon.

Tiếng chuông điện thoại không ngừng réo lên bên tai khiến cô giật mình tỉnh giấc. Mơ mơ màng màng nhận điện, nghe thấy bên trong truyền đến một câu ‘phát hiện tử thi’, cô liền lập tức tỉnh táo trở lại.

Di Nhu cúp điện thoại, vội vàng rửa mặt, thay quần áo, mười lăm phút sau vọt ra khỏi cửa, đi thẳng đến hiện trường phát hiện ra án mạng.

Sắc mặt Khang Bình tái nhợt chờ ở bên ngoài tiểu khu, thấy cô chạy đến liền hỏi: “Pháp y Tăng đã ăn sáng chưa?”

Thấy Di Nhu lắc đầu, anh lại nói thêm: “Cũng may đỡ phải nôn ra toàn bộ!”

Thức ăn trong bụng anh ta đã ói ra sạch sành sành, bây giờ chỉ còn có thể nôn khan.

Di Nhu chau mày, bắt đầu tò mò với hiện trường sắp được chứng kiến.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 95: Ác Mộng Trở Lại

Lần đầu tiên Di Nhu trông thấy Khang Bình ói đến mức này, nên càng thêm hứng thú với hiện trường trong căn hộ. Cô làm nghề pháp y này đã lâu như vậy nhưng chưa có tình huống nào khiến cô phải nôn mặt xanh mặt vàng.

Cô bước nhanh lên lầu, một luồng mùi vị quen thuộc xông vào mũi, mùi máu tanh xen lẫn một mùi hương kỳ lạ! Lục Ly đứng ở cửa, sắc mặt khó coi, nhìn thấy cô thì chỉ vào căn hộ ở phía Đông.

Một căn nhà lầu kiểu cũ, một tầng ba hộ, án phát ở căn hộ 101. Cửa mở ra, Luru Tuấn đang hỏi thăm hàng xóm ở hai hộ kế bên.

Di Nhu đeo găng tay mạng thùng y cụ tiến vào.

Bước vào trong là một phòng khách nhỏ kiêm phòng ăn, giữa hai chiếc sofa đơn là chiếc bàn trà nho nhỏ, một người đàn ông ngửa mặt lên trời, nằm ngã trên mặt đất, trong tay nắm một chiếc túi nylon, miệng túi mở rộng, trong túi là sữa đậu nành và bánh quẩy.

Trán của nạn nhân rõ ràng bị một vật gì đó hình dạng như cái chày đập hõm xuống, hai màu đỏ trắng xen lẫn vào nhau, ắt hẳn là máu và óc. Nhìn gương mặt nạn nhân đã không còn nhận ra mũi, mắt, miệng, tất cả chỉ còn là đám thịt nhầy nhụa đầy máu.

Cách đó không xa là một con chó lớn, dây xích vẫn còn trên cổ, đầu cũng bị đập nát bét, trông rất kinh khủng.

Di Nhu cảm giác lồng ngực có hơi khó chịu, cô hít sâu hai lần.

“Thực sự quá hung tàn!” Lục Ly từ ngoài bước vào, “Pháp y Tăng, bên trong phòng ngủ càng không thể nhìn nổi.”

Di Nhu chưa kiểm tra thi thể nam giới ở phòng khách, mà đi thẳng đến phòng ngủ chính. Khúc Mịch đứng trước cửa phòng ngủ, cũng lần đầu tiên phá lệ cô trông thấy anh cau mày ở hiện trường vụ án.

Anh quay đầu nhìn thấy Di Nhu bước tới, anh muốn nói điều gì đó nhưng Tăng Di Nhu lại đẩy anh ra.

Tình huống trong phòng hoàn toàn bày ra trước mắt cô, nhìn thấy mà giật mình!

Người phụ nữ mặc áo ngủ nằm ở cửa, toàn bộ gương mặt không nhìn ra đáng vẻ, một vũng máu lớn trên nền đất.

“Cẩn thận phía trước!” Khúc Mịch thấp giọng nhắc nhở.

Sắc mặt Di Nhu tái nhợt, cô đưa mắt nhìn phía trước thi thể, một con mắt đang lảng lảng nhìn cô. Ánh mắt ấy tràn ngập lo âu và hoảng sợ, còn có thêm mùi vị của chết chóc.

Bên cạnh là thi thể của một con mèo, đầu và thân thể hình thành trong một góc độ quỷ dị, hình như bị vặn cổ. Góc tường có hai vũng máu thịt be bét, nhìn kỹ là xác của hai con mèo con mới sinh.

Máu bắn tung tóe trên tường, phía trên còn dính chút lông mèo.

Tủ ở trong phòng bị mở ra hết, quần áo và chăn bị lực tung lên, mùi khai nồng từ trong tỏa ra.

Di Nhu chậm rãi bước tới, Khúc Mịch nhìn thấy hai chân của cô hình như đang run lên.

Cô có điểm bất thường! Khúc Mịch khá hiểu rõ Dĩ Nhu, tình cảnh máu tanh như vậy sẽ khiến cô không thoải mái, nhưng cũng không đến nỗi làm cho cô --- hoảng sợ!

Khúc Mịch vội vàng tiến gần, trông thấy cô liếc mắt nhìn tủ áo, đột nhiên lấy hai tay bịt chặt lỗ tai hét ầm lên.

Tất cả mọi người ở trong hay ở ngoài đều bị tiếng hét này làm kinh ngạc ngây người, Luru Tuấn từ bên ngoài chạy vào trông thấy sắc mặt Dĩ Nhu trắng bệch như tờ giấy, ánh mắt mông lung, đứng lơ ngơ một chỗ.

“Dĩ Nhu, em sao vậy?” Khúc Mịch nhắc thấy thần trí của Dĩ Nhu không tỉnh táo, tựa như phải chịu kích thích rất lớn.

Anh ôm chặt eo Dĩ Nhu, không ngờ đến cô hét càng to hơn, còn khua ta khua chân đấm đá loạn xạ, há miệng thật lớn cắn mạnh vào bờ vai của anh.

Khúc Mịch không dám ra tay sợ sức mạnh sẽ làm cô bị thương, chỉ còn cách chịu đựng để cô tùy ý cắn xuống, anh dùng tay vỗ nhẹ sau lưng cô động viên.

Nhưng sự va chạm của anh cũng không làm giảm bớt trạng thái hoảng loạn của Dĩ Nhu; trái lại, Dĩ Nhu phản ứng còn kịch liệt hơn trước. Hai mắt cô nhắm nghiền, thân thể mềm oặt, từ từ ngã xụ xuống.

“Nhanh quay đầu xe!” Khúc Mịch nói lớn với Luru Tuấn, ôm lấy Dĩ Nhu chạy ra ngoài.

Luru Tuấn đang sững sờ cũng choàng tỉnh vội chạy ra ngoài, quay đầu xe, mở cửa sẵn chờ.

Một chiếc xe cảnh sát hú còi liên tục, lái thẳng về bệnh viện, tiến vào phòng cấp cứu nói rõ bệnh trạng với bác sĩ.

“Đo huyết áp, làm điện tâm đồ, thử máu, chụp CT não bộ.” Bác sĩ kéo mí mắt Dĩ Nhu kiểm tra.

Khúc Mịch chau mày: “Bác sĩ! Có phải nên đánh thức người bệnh dậy trước không?”

“Tôi là bác sĩ hay anh là bác sĩ? Không kiểm tra tìm ra nguyên nhân bệnh nhân ngất mà đã tiêm thuốc lung tung, xảy ra chuyện anh phụ trách được không? Mau ra nộp tiền, đừng chậm trễ, nếu như bệnh tình bệnh nhân chuyển biến xấu, anh cũng đừng trách chúng tôi không kịp thời cứu chữa!” Bác sĩ giọng thiếu kiên nhẫn.

“Mau gọi viện trưởng các anh qua đây!”

“Tìm ai cũng không có tác dụng, tôi làm như vậy không trái quy tắc nghề y. Anh muốn trách cứ chuyện gì cũng được, tuy nhiên tôi cho anh biết, trách xong thì tôi vẫn phụ trách chữa cho bạn gái anh!” Ý tứ của bác sĩ rất rõ ràng, bệnh nhân là do anh ta phụ trách, trừ phi Khúc Mịch chuyển viện, còn nếu không thì hết cách. Đến lúc nguy cấp, làm căng chỉ bắt lợi với bệnh nhân, thức thời một chút, duy trì mối quan hệ mới là người thông minh.

Khúc Mịch rút điện thoại, bấm một dãy số, “Ông Vũ! Phòng cấp cứu!” Dứt lời anh ngắt điện.

Chỉ một lát sau, một người đàn ông mặc áo blouse bộ dạng hấp tấp xuất hiện trước cửa phòng cấp cứu. Trông thấy Khúc Mịch anh ta khẽ giật mình, “Là cậu thật sao? Sao vậy .... Gây họa rồi à? Tớ nói rồi mà lão xử nam nguy hiểm nhất, nguy hại xã hội, nguy hại gia đình, nguy hại ...” “Coi bạn gái tôi, hình như cô ấy bị kích thích quá độ nên ngất xỉu!” Khúc Mịch không để ý đối phương ăn nói lung tung, kéo cổ áo anh ta đến trước mặt giường bệnh, “Cô ấy là pháp y, vừa rồi ở hiện trường án mạng đột nhiên hét lớn, phát điên, sau đó té xỉu. Tuy rằng hiện trường có chút ghê rợn nhưng cô ấy có tác phong làm việc chuyên nghiệp không dễ bị ngất xỉu. Do vậy tôi nghĩ, cô ấy ngất là vì nguyên nhân khác.”

“Đo huyết áp, làm điện tâm đồ, thử máu, chụp CT não bộ.” Ông Vũ kéo mí mắt Dĩ Nhu, cũng nói ra câu tương tự.

Anh ta nhìn Khúc Mịch cau mày, liền ngay lập tức bổ sung, “Coi dáng vẻ cậu quan tâm bạn gái của cậu kìa, những chuyện kiểm tra này chắc chắn sẽ không khiến cậu yên tâm. Theo kinh nghiệm của tớ là do cô ấy bị kích thích nên ngất, sẽ mau chóng tỉnh lại. Tuy nhiên nguyên nhân bị ngất xỉu phải chờ cô ấy tỉnh lại mới biết, tình huống gồm gì đó chỉ là một phần. Cậu phân tích rất đúng, là một pháp y chuyên nghiệp chắc chắn không đến nỗi yếu đuối như vậy. Tôi hoài nghi ... Bạn gái cậu có tiền sử bệnh tâm lý đúng không?”

“Cô ấy mắc chứng bệnh sợ không gian hẹp và có trở ngại giao tiếp nhẹ.” Khúc Mịch suy nghĩ một chút rồi nói.

Ông Vũ nghe xong, trầm tư một chút, “Xem ra trong lòng cô ấy có điều bất thường. Cứ kiểm tra thể chất của cô ấy trước xem có vấn đề gì không rồi nói tiếp.”

Khúc Mịch gật đầu, nhìn chằm chằm bác sĩ lấy máu, đo huyết áp, làm điện tâm đồ.

Kết quả cho thấy tất cả đều bình thường, chụp CT cũng không phát hiện bất thường. Về thể chất khá khỏe mạnh, như vậy chỉ còn cân nhắc vấn đề tâm lý.

“Khúc Mịch! Phương diện tâm lý cậu là chuyên gia, hình như không cần tớ hỗ trợ.” Ông Vũ nở nụ cười, “Tớ thấy chỉ là cậu lo lắng quá thôi, chờ đến khi cô ấy tỉnh lại có thể xuất viện được rồi.”

“Ừm! Cậu đi được rồi!” Khúc Mịch ngồi bên cạnh giường, chờ Dĩ Nhu tỉnh lại.

“Khúc Mịch! Lâu lắm rồi không gặp, không muốn ôn chuyện với tớ sao? Lần gặp gỡ cuối cùng của chúng ta là cách đây ba năm rồi. Tớ còn tưởng người bạn duy nhất trên cõi đời này của cậu là tớ cũng đã bị vứt bỏ ...”

“Cậu rất phiền!” Khúc Mịch thấp giọng, “Người bệnh cần yên tĩnh!”

“Được! Tớ ngậm miệng!” Anh ta không nói nữa, rút điện thoại bấm bấm trên màn hình vài cái. Điện thoại di động Khúc Mịch báo có tin nhắn đến.

Khúc Mịch liếc một cái không trả lời; một lát sau tiếng chuông báo lại vang lên.

Anh chau mày, đứng dậy, đi đến trước mặt Uông Vũ, kéo cổ áo anh ta tống ra khỏi cửa, sau đó đóng cửa lại.

Dĩ Nhu đang nằm trên giường, dường như bị tiếng động đánh thức. Cô mở mắt nhìn xung quanh một lúc, sau đó ngồi dậy.

“Em tỉnh rồi? Bây giờ cảm thấy thế nào?” Khúc Mịch vội vàng đi đến.

Dĩ Nhu thấy anh tiến đến gần cô, rõ ràng có chút chống cự, thân thể hướng sát về phía thành giường.

“Tôi không sao! Tôi muốn về nhà nghỉ ngơi!” Sắc mặt Dĩ Nhu trắng bệch, nói chuyện uể oải.

Thái độ của cô rất kiên quyết, kết quả kiểm tra cũng không vấn đề nên Khúc Mịch đành chiều theo ý cô, đưa cô về nhà.

Dĩ Nhu không muốn Khúc Mịch ở lại, nhưng nói thế nào Khúc Mịch cũng không chịu đi. Dĩ Nhu không còn khí lực nói nhảm với anh, nên mặc kệ, còn cô về phòng ngủ đóng cửa lại.

Dĩ Nhu mở ngăn kéo tủ đầu giường lấy ra một lọ thuốc, bao bì toàn tiếng Anh. Cô uống một viên, rồi lên giường nghỉ ngơi.

Ý thức của cô dần trở nên mơ hồ, trước mắt đen kịt một màu, lại rất yên tĩnh, cô còn có thể nghe rõ tiếng hít thở của chính mình.

Cô cố gắng nín thở, còn dùng tay bịt chặt miệng lại, một cảm giác sợ hãi bao phủ trong lòng. Trong không u tối đó có một vệt ánh sáng, cô hướng về phía ánh sáng, đến gần nhìn, mắt hoàn toàn đổ ngầu!

Một cái búa lớn liên tục nện xuống đầu, xuống mặt người đang ngã trên nền đất, dòng máu bắn tung tóe, hình như còn có thịt nát bắn ra.

“Meoooo~~~~”

Một tiếng mèo kêu vang.

Cô trông thấy một bàn tay lớn nắm cổ con mèo, bàn tay khác vịn mạnh một cái, con mèo không còn kêu lên tiếng nào, bàn tay kia lại vung lên ném nó vào góc tường, rồi phá lên cười ha hả.

Máu tươi tung tóe, máu bắn trên tường như những cánh hoa quái dị, âm u. Tiếng cười kia sồn tóc gáy, như âm thanh của ác quỷ.

Xoạt!!! Mắt mèo như ngọc thạch bắn thẳng về phía Dĩ Nhu. Cô nghẹn giọng, gào lớn.

Khúc Mịch đang nấu cháo trong bếp nghe tiếng kêu rên thê thảm của Dĩ Nhu, lập tức chạy đến trước phòng ngủ ra sức gõ cửa.

“Dĩ Nhu! Mau mở cửa!” Anh gõ mấy lần cũng không thấy có phản ứng, anh dùng chân đạp mạnh. Đến lần thứ ba thì cửa mở tung, chứng kiến Dĩ Nhu hai mắt nhắm nghiền nhưng không ngừng rít gào và lắc mạnh đầu. Mặt cô đầy mồ hôi, hình như mơ ác mộng. Rốt cục ác mộng ấy kinh khủng đến nhường nào mới dọa cô, biến cô thành bộ dạng này?

Khúc Mịch chạy vội sang, lay bờ vai gọi cô dậy. Một lát sau anh mới thấy Dĩ Nhu từ từ mở mắt, tiếng kêu cũng ngừng lại.

“Năm mơ sao? Đừng sợ, mơ đều là giả!” Anh nhẹ giọng an ủi.

“Không! Anh không hiểu!” Dĩ Nhu thống khổ lắc đầu một cái, “Đã lâu không mơ cơn ác mộng này, hôm nay sao vậy?”

Cô thường mơ ác mộng? Khúc Mịch nhíu chặt mi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Tồn Thương

Khúc Mịch đánh thức Di Nhu, lấy cho cô một ly sữa nóng, nhìn cô uống hết. Cảm giác vừa rồi Di Nhu ngủ rất mệt. Cô nằm đó, nhắm mắt ngủ, giấc mộng đáng sợ như hình vôi bóng kia lại xuất hiện, hơn nữa còn khủng khiếp hơn.

Di Nhu chìm sâu trong cơn ác mộng không cách nào tỉnh lại, cô cảm thấy bản thân mình rơi vào địa ngục. Lặp đi lặp lại nhiều lần, cô tự nói với mình là nằm mơ, phải tỉnh lại nhưng không thể.

Hình tượng ác ma ngày càng rõ ràng, tiếng cười quỷ dị đầy hưng phấn của hắn như cơn sâu chui rúc vào đầu Di Nhu. Đầu cô muốn nổ tung, ngực bị đè nén đến mức nghẹt thở. Cô sắp chịu không nổi, cảm giác được mình cách cái chết càng ngày càng gần.

Đột nhiên một thanh âm trầm thấp mà bá đạo vang lên. Thanh âm ấy như có ma lực dẫn dắt ý thức của Di Nhu.

--- Di Nhu, hít sâu! Nào theo tôi. Hít, thở, hít, thở. Được! Em làm tốt lắm! Bây giờ em xoay người lại nơi đó có một cánh cửa, phía sau cánh cửa ấy là ánh mặt trời xán lạn, bầu trời trong xanh, mây trắng bồng bênh, còn có một dòng suối trong vắt. Đẩy cửa bước ra nào!”

Cô được dẫn dắt, trong nháy mắt đẩy cửa ra, ánh đèn dịu dịu xuất hiện trước mắt, cô tỉnh lại.

Di Nhu cả người thấm đẫm mồ hôi, như hư vô, gương mặt trắng xám không một giọt máu. Cô lấy tay chống xuống giường ngồi dậy, lấy chân đạp lên người.

“Tôi mở nước cho em, em nên đi tắm trước!” Khúc Mịch không hỏi gì, anh nhìn ra được cô có ẩn khuất trong lòng, có thể nói đó cũng là ‘Bệnh’.

Trước đây anh đã từng nói Di Nhu mắc chứng trở ngại giao tiếp nhẹ, lại phát hiện cô sợ không gian hẹp. Bây giờ liên hệ lại với nhau, bệnh tâm lý của Di Nhu tương đối phức tạp; hơn nữa, căn bệnh của cô đã có từ rất lâu.

Không biết cô đã từng trị liệu qua chưa hay tự dựa vào chút kiến thức về tâm lý học để điều giải. Tuy rằng cô có học qua tâm lý học nhưng không chuyên; thêm vào đó, chẩn bệnh không đứng ở phương diện khách quan nên không thể trị tận gốc.

Ngày hôm nay ở hiện trường án mạng, nhất định có việc gì đó đã kích thích đến ‘bóng đen’ mà cô cố gắng giấu kín nên cô mới có biểu hiện như vậy. Ác mộng là tín hiệu nói cho biết trong tiềm thức của cô những sự việc không muốn nhớ đến đã bị kích thích, hoặc giả như nó một lần nữa thức tỉnh và mạnh hơn trước rất nhiều.

Lần này, Di Nhu không cố chấp từ chối, tuy nhiên cô không muốn Khúc Mịch tiếp xúc quá gần cô, tựa như nội tâm rõ ràng có chút chống cự tiếp xúc với người khác.

Khúc Mịch nhìn cô tiến vào trong phòng vệ sinh đóng cửa, anh tựa người vào cửa đóng tai nghe động tĩnh bên trong.

Nghe trộm mỹ nữ tắm rửa là một hành động khiến cho con người ta mặc sức tưởng tượng viễn vông, thế nhưng anh lại cau mày đầy nghiêm nghị.

Quá năm phút, bên trong vẫn không có động tĩnh dị thường, Khúc Mịch mới đi ra balcon, rút điện thoại, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm về phía nhà tắm.

“Lục Ly, tình hình thế nào?”

Nghe Lục Ly báo cáo xong, anh mới lên tiếng: “Trễ một chút sẽ mở cuộc họp qua webcam, mọi người cứ thăm dò sơ bộ trước!”, rồi lệnh cho Cố Thành nghe điện thoại.

“Cố Thành, giúp tôi điều tra một người!” Anh dừng lại một chút: “Tăng Di Nhu, hai mươi lăm tuổi, làm pháp y ba năm. Là pháp y chuyên nghiệp của Viện Pháp Y Bắc Hải, còn lại không rõ. Mười phút sau báo lại kết quả!”

Chưa đến mười phút, điện thoại Khúc Mịch đổ chuông. Anh không chờ đợi được, gấp gấp nhận điện, đầu dây bên kia truyền đến thanh âm của Cố Thành.

“Đội trưởng Khúc! Tư liệu pháp y Tăng không nhiều, em chỉ tra được một phần nhỏ!” Câu này của cậu ta khiến Khúc Mịch khẽ cau mày, rồi tiếp tục nghe cậu ta nói: “Pháp y Tăng là người thành phố Nam Hải, nhà ở khu thành Tây. Trước năm mươi tuổi chị ấy được mệnh danh là thần đồng, sáu tuổi đã học lớp ba, đọc, múa, vẽ, kỳ thi nào cũng đạt được giải cao. Ba của chị là huấn luyện viên sư tử biển, mẹ là công chức, gia cảnh khá tốt, trong nhà chị ấy được cưng chiều như một cô công chúa nhỏ.”

“Năm mươi tuổi xảy ra chuyện gì?” Khúc Mịch cảm thấy suy đoán của mình khá đúng.

“Năm lên mười, ba mẹ chị ấy bị ngộ sát tại nhà, em đã tìm ra được chi tiết vụ án năm đó ...” Cố Thành khẽ do dự, “Hiện trường cái chết của ba mẹ chị ấy và hiện trường án mạng ngày hôm nay rất giống nhau, trong nhà nuôi hai con chó cũng bị vạ lây cổ chết, trên tường có nhiều vết máu.

Khi đó, chị ấy trốn trong tủ quần áo nên tránh được một kiếp, người báo án vẫn là pháp y Tăng. Bởi vì do tận mắt nhìn thấy ba mẹ bị ngộ hại, lại chứng kiến cảnh tượng bi thảm, pháp y Tăng chịu đựng kích thích rất lớn. Chị ấy gào khóc không ngừng, không cho một ai đến gần, không dám ngủ!

Sau đó, pháp y Tăng được ông bà đón qua Canada nuôi, tư liệu về sau không tra ra được. Mãi đến tận tám năm sau khi từ Canada trở về, pháp y Tăng thi vào Học viện y thành phố Nam Giang. Nếu như muốn tra thêm, cần có thời gian!”

“Vậy thân nhân của cô ấy đâu?” Khúc Mịch lên tiếng.

“Ông bà ngoại chị ấy vì cái chết của người con gái duy nhất và con rể đau buồn nên cũng lần lượt qua đời. Pháp y Tăng còn một người chú, là bác sĩ tâm lý ở Canada, bằng kép tâm lý học và y học thuộc đại học XX”, Cố Thành tiếp lời, “Pháp y Tăng cũng không có bất kỳ liên hệ gì với người bà con xa, học phí đều do tự mình lấy học bổng và làm công chi trả. Căn nhà ở thành Tây vẫn bỏ trống, mười năm nay chưa có ai vào đó ở.”

“Tôi biết rồi, cậu gửi hồ sơ năm đó vào email của tôi.” Khúc Mịch cúp điện thoại, liếc mắt nhìn đồng hồ, Tăng Dĩ Nhu đã tắm hơn hai mươi phút.

Anh bước nhanh đến cửa phòng vệ sinh, khẽ gõ cửa: “Pháp y Tăng, cũng đủ rồi, ngâm nước lâu dễ bị cảm mạo.”

“Ừm!” Một lát sau, cửa mở, Dĩ Nhu mặc bộ quần áo ở nhà, tóc bịt kín bằng mũ trùm tắm.

Ngày nắng nóng mà mặc kín như vậy lại còn giữ khoảng cách với anh, đây là điển hình cho trạng thái tiềm thức tự mình đóng kín và tự bảo vệ.

Khúc Mịch vẫn duy trì khoảng cách nhất định với cô, muốn cho cô được thả lỏng một chút.

“Đội trưởng Khúc, đội hình sự rất bận, anh về đi, tôi có thể tự chăm sóc cho mình!” Sắc mặt Dĩ Nhu vẫn khó coi như vậy: “Làm lỡ công việc của anh lâu như vậy, thật ngại quá! Hơn nữa, cảm ơn anh!”

Nhìn cô bình tĩnh nói ra những câu này khiến tim Khúc Mịch đau đớn.

Cô vẫn trôi buộc mình trong tâm tình ngọt ngat, nhìn điệu bộ như mây như gió nhưng nội tâm lại bị dày vò. Chẳng trách cô thường độc lai độc vãng, chẳng trách cô không thích khi thấy anh tiếp xúc gần gũi, chẳng trách ngoại trừ văn phòng và nhà cô hiếm khi đi đâu. Trong tiềm thức, cô từ chối tiếp xúc với tất cả mọi người.

Thời thơ ấu sống trong một cuộc sống hạnh phúc, ‘nhà’ không thể nghi ngờ đó chính là nơi ấm áp nhất. Nhưng một ngôi nhà như vậy lại biến thành hiện trường của một tên đao phủ, thơ ấu của cô đã phải chịu đựng đến mức nào.

Trong một ngày cô mất đi ba và mẹ, tận mắt chứng kiến đầu của hai người cô yêu thương nhất bị đập nát bét, loại kích thích này đã hủy diệt tất cả.

Năm đó cô trốn trong tủ quần áo, tránh được một kiếp. xuyên qua khe hở của tủ quần áo cô chứng kiến hành vi điên cuồng của hung thủ. Căn cứ thân hình và trang phục, đại não của cô phát ra tin tức đó là người đàn ông. Vì vậy, nhiều năm qua cô đều giữ khoảng cách rất lớn với đàn ông, với phụ nữ và trẻ em thì không như vậy, đó cũng chính là nguyên do tại sao cô rất hợp với Đa Đa.

Khúc Mịch có hơi hồi hận, anh đã liều lĩnh tiếp cận cô, không biết đã mang đến cho Dĩ Nhu bao nhiêu gánh nặng! Cô cố gắng khắc chế nỗi thống khổ không có ai hiểu được, không có ai để chia sẻ!

“Pháp y Tăng, em không nên vô tình như thế chứ?!” Ngờ kị Khúc Mịch đầy oan ức: “Tôi vì em loay hoay cả buổi trời, ngay cả nước cũng chưa uống. Đến giờ này thức ăn cũng nấu xong, em lại bắt tôi bụng đói ra về. Sao em có thể ích kỷ như vậy, chỉ quan tâm đến cảm xúc của bản thân!”

Ích kỷ? Chỉ quan tâm đến cảm xúc của bản thân? Lần đầu tiên Tăng Dĩ Nhu nghe thấy có người đánh giá mình như vậy, trong lòng hơi khó chịu, cô cau mày.

Vẫn chưa tệ lắm! Khúc Mịch thầm sung sướng, ít ra cô còn nghe vào lời của anh nói, nếu cô vẫn chú ý lời anh nói chứng tỏ cô vẫn chưa hoàn toàn đóng kín cánh cửa nội tâm.

Khúc Mịch vào bếp dọn cơm, nhìn thấy cô đứng đó thì bắt chuyện: “Pháp y Tăng, ngồi đi!”

Đây rốt cuộc là nhà của ai, rốt cục ai mới là chủ nhân của căn nhà này?

“Đây là nhà của em, em là chủ, có phải nên nhiệt tình chiêu đãi vị khách này chăng?” Khúc Mịch múc cho cô chén cháo, bốc khói nghi ngút: “Em nếm thử, lần này tôi cho thêm nấm hương và tôm khô, rất ngon.”

Mùi cháo xen lẫn mùi thơm của nấm và tôm khô. Liếc nhìn tô cháo, một màu trắng đặc sánh, hòa cùng màu đỏ của tôm, màu nâu đen của nấm, xanh xanh của hành lá, không cần thử cũng biết là rất ngon.

Thấy Dĩ Nhu ngồi xuống múc một muỗng, ánh mắt Khúc Mịch tràn ý cười.

Cháo ăn rất ngon, nhưng Dĩ Nhu không có khẩu vị. Ăn một muỗng thì không có tâm trí ăn thêm muỗng nữa, cô thả muỗng xuống bàn.

Khúc Mịch chẳng khuyên nhủ gì, chỉ nói: “Bắt đầu từ bây giờ em có thể thả lỏng mình trước mặt tôi. Muốn ăn thì ăn, muốn ngủ thì ngủ, khóc, cười, mắng, giận dữ ... Không cần khắc chế tâm tình của mình!”

“Đừng nghĩ rằng anh là chuyên gia tâm lý học tội phạm rồi có thể tùy tiện kết luận. Tôi không phải phạm nhân của anh!” Dĩ Nhu cau mày, “Tôi nói rồi, không gian của tôi không muốn cho người khác đi vào!”

“Rất tốt! Em biểu đạt nội tâm cực kỳ bất mãn với tôi! Thật ra có rất nhiều cách giao tiếp giữa người và người, nói ra sự bất mãn của bản thân với đối phương cũng là một trong số đó. Mỗi ngày giả bộ mỉm cười, giả bộ nhã nhặn, giả bộ tốt bụng cũng không khiến cho cuộc sống của em tốt đẹp hơn!”

“Đừng nỗ lực phân tích quá sâu thế giới nội tâm của tôi, tôi cũng đã từng học tâm lý sẽ không dễ mắc lừa anh!” Dĩ Nhu rõ ràng chống cự với anh nhiều hơn một chút, giọng lạnh như băng: “Tôi thừa nhận mình có chứng ngại tâm lý, thế nhưng tôi có thể tự mình giải quyết! Bây giờ, cơm cũng đã ăn xong, mời Đội trưởng Khúc về cho!”

“Tự mình giải quyết? Em có thể giải quyết cái gì? Em chỉ làm cho nó càng thêm hăm sâu không thể thoát. Nếu như em có thể giải quyết, thì khi chứng kiến cảnh tượng tương tự sẽ không ngắt xiu, sẽ không gặp ác mộng. Em căn bản không biết nên làm gì? Em tự cho mình có thể sống chung với nó, nhưng thật ra em đang tự dẫn vật, tâm trạng ngột ngạt, một khi vượt qua khả năng chịu đựng của em, em sẽ ngã quỵ không cách nào chữa khỏi. Xin lỗi! IQ của em rất cao, nhưng mức độ cảm xúc của em chỉ dừng ở năm ... mười tuổi!”

Nghe đến đây sắc mặt Dĩ Nhu càng khó coi, quan sát kỹ sẽ thấy ngón tay cô không ngừng run rẩy.

Cô giờ tay lên, chỉ ra cửa, cắn chặt răng, miệng phát ra một chữ: “Cút!”

“Tốt!” Khúc Mịch dĩ nhiên không giận mà còn lấy làm mừng, “Em có thể mắng tàn nhẫn hơn một chút!”

Nhìn gương mặt anh nở nụ cười với lúm đồng tiền đã đẩy con giận của Dĩ Nhu lên cao. Cô lấy gối tựa lưng ném về phía Khúc Mịch.

“Đáng tiếc ... Không trúng!” Khúc Mịch né người, gối rơi xuống sàn nhà, về mặt anh có vẻ khoái bị ăn đòn thế này.

“Anh ...” Dĩ Nhu càng tức, lấy hộp giấy, áo khoác ... tất cả những thứ trong tầm tay đều ném qua.

“Pháp y Tăng, nhìn dáng vẻ vận động của em rất yếu, lần nào ném cũng không trúng!” Khúc Mịch hình như chơi rất vui, tay nắm hộp khăn giấy, tay đỡ áo khoác ...

Dĩ Nhu vớ tách trà trên khay, trong nháy mắt ném đi đó cô mới thấy hối hận ... Đáng tiếc đã quá trễ!

Chiếc tách hướng tới, Khúc Mịch tránh không kịp, nó bay thẳng lên trán anh, rồi rơi xuống nền nhà, vỡ tan thành nhiều mảnh.

Một giọt, hai giọt, ba giọt ... máu từ trán Khúc Mịch chảy xuống!

Dĩ Nhu hoảng hồn, vội vàng lấy thùng sơ cứu với đầy đủ: cồn, thuốc đỏ, bông, băng ...

Cô lấy bông thấm chút cồn rồi lau máu trên trán Khúc Mịch. Máu tươi được lau sạch, vết thương vẫn chảy máu nhưng vết thương không lớn lắm. Cô thấm chút thuốc cầm máu rồi dùng băng gạc băng lại.

“Pháp y Tăng, có lưu lại theo không?” Giọng Khúc Mịch lo âu.

“Không đâu! Chỉ là vết thương ngoài da!” Dĩ Nhu mở miệng xin lỗi, “Xin lỗi! Tôi nhất thời không khống chế được tâm trạng ...”

“Không quan trọng lắm. Tôi đã nói rồi, đối mặt với tôi, em hoàn toàn có thể là chính mình!” Khúc Mịch cắt ngang lời của cô, “Nếu không để cho chắc ... hay là tôi viết một bức di thư, trên đó nói rõ cho dù bị em giết chết cũng là tôi tự nguyện!”

Rầm!! Dĩ Nhu đóng mạnh thùng sơ cứu, lườm anh một cái rồi đi.

Khúc Mịch sờ sờ miếng băng vải trên trán, khoe miệng nở nụ cười thỏa mãn. Tuy rằng vết thương có đau, lúc lau cồn rất rát; tuy nhiên, động tác của Dĩ Nhu rất nhẹ nhàng, ngón tay cô vô tình chạm nhẹ lên da Khúc Mịch khiến tim anh nhảy nhót, hưng phấn.

Anh không phải là người ở bất cứ chỗ nào, bất cứ hoàn cảnh nào cũng là sắc lang, tâm lý thấy hưng phấn chỉ là một phần nhỏ do tác động sinh lý mang lại, cái chính là Dĩ Nhu đã chủ động gần cận anh. Phân tích từ góc độ tâm lý học, cô chính là đang từ từ tiếp thu Khúc Mịch. Đây là hoạt động của tiềm thức mà ngay cả cô cũng không ý thức được. Vết thương này ... Đáng giá!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 97: Tôi Giúp Em!

Dĩ Nhu cất thùng sơ cứu rồi quay lại thì trông thấy Khúc Mịch bụng hai ly sữa nghi ngút khói từ trong bếp ra.

Anh đứng thật chẳng khách sáo, hoàn toàn coi đây là nhà mình.

“Lấy sữa thay rượu, biểu đạt sự á náy với tôi!” Anh đưa cho Dĩ Nhu một ly, thấy cô không nhận lại cau mày nói tiếp, “Đầu tôi vẫn còn hơi choáng đây ... phải có người nào đó nên chịu trách nhiệm chứ nhỉ?”

“Chịu trách nhiệm? Quá lắm chi để lại một vết thương rất nhỏ!” Dĩ Nhu nhận ly sữa, hương thơm của sữa ngào ngạt kích thích vị giác của cô. Trong bụng trống rỗng, vừa rồi tiêu tốn không ít thể lực nên bây giờ cô cảm giác hơi đói bụng.

Tức giận cũng chỉ làm cho cơ thể càng thêm khó chịu, cô ngồi trên sofa, nhấp một ngụm sữa. Bọt sữa dính đầy môi, cô lè lưỡi liếm một vòng như một con mèo con khát sữa.

Khúc Mịch ngồi đối diện cô, vừa thưởng thức cô uống sữa, vừa mở máy vi tính lên. Âm nhạc nhẹ nhàng vang lên khiến tinh thần nhanh chóng được thả lỏng.

Dĩ Nhu thả dép, ngồi xếp bằng trên sofa, cảm giác uể oải đã giảm đi rất nhiều.

“Anh vẫn coi tôi là bệnh nhân?” Uống hết ly sữa, cô mở miệng hỏi: “Nếu như tôi nghe không lầm nhạc khúc này đều được các bác sĩ tâm lý sử dụng trong thời điểm trị liệu.”

“Giống như em đã nói, con người dù ít dù nhiều cũng có điểm không khỏe mạnh. Giới hạn giữa bệnh nhân và người bình thường là một khoảng cách mờ hồ, người có bệnh hay không có bệnh không một ai dám tùy tiện kết luận.”

“Nếu nói như vậy, anh đang muốn rút ngắn khoảng cách với tôi, nỗ lực muốn tôi mở rộng cánh cửa lòng mình!” Dĩ Nhu dĩ nhiên hiểu rất rõ các động tác trị liệu tâm lý.

“Không! Bài này mở cho tôi nghe. Em biết tôi đã ở bệnh viện tâm thần ba năm” Chuyện này Khúc Mịch nhắc đi nhắc lại không chỉ một lần, “Tôi ở đó ba năm, tự giam cầm mình, buộc mình phải trải nghiệm một thế giới của người dị thường.”

Sau đó tôi rốt cục cũng thành công, ban ngày tràn ngập ảo giác bên tai luôn có người xì xào bàn tán; buổi tối khi nhắm mắt sẽ gặp ác mộng, liên tiếp có cảm giác mình sẽ chết, trong giấc mơ mình sẽ không bao giờ tỉnh lại. Cuối cùng, tôi thậm chí sợ nhắm mắt. Không phải không thừa nhận tôi có thể phá vỡ trạng thái hỗn loạn kia, trấn định bước ra ngoài đã có tác dụng then chốt.”

“Ý của anh là tinh thần dị thường của tôi phải dùng thuốc?” Dĩ Nhu lộ ra vẻ khó chịu.

“Không, ý tôi là em nên cần ngoại lực trợ giúp. Ngoại lực này chính là bệnh viện trị liệu chuyên nghiệp, giao lưu cũng một bác sĩ chuyên nghiệp, tâm sự cùng bạn bè.”

“Không cần, tự tôi có thể giải quyết!” Dĩ Nhu ôm hai vai, trong lòng rõ ràng rất mâu thuẫn, ngữ khí khá cố chấp.

“Em có thể giải quyết?” Anh hừ lạnh một tiếng, ánh mắt nhìn Dĩ Nhu thêm vài phần coi thường: “Nếu em có thể tự mình giải quyết, thì sẽ không ngất ở hiện trường án mạng. Bình thường em xem ra rất bình thường, chỉ hơi lạnh lùng một chút, sinh hoạt đơn giản và khô khan một chút, nhưng trên thực tế em chống cự việc giao tiếp với người khác. Chuyện năm đó khiến em đối với mọi người, đặc biệt là đàn ông tiếp xúc ở cự ly gần là cực kỳ kinh hoàng, sự kinh hoàng ấy đã thâm nhập vào máu huyết của em...”

“Anh đừng nói nữa, tôi không muốn nghe! Tôi thừa nhận tôi làm tổn thương anh bị thương là tôi không đúng, tôi xin lỗi. Nếu như anh cảm giác không khỏe có thể đi bệnh viện, chi phí tôi trả. Tuy nhiên, anh đừng vì chuyện này, dựa vào sự áy náy của tôi là có thể trắng trợn không kiêng nể, mặc sức huơ tay múa chân chuyện của tôi.”

Tôi không biết làm sao anh có thể biết được chuyện năm đó, cũng không rõ anh biết được bao nhiêu. Thế nhưng anh không phải là người trong cuộc, không có quyền bàn luận. Tôi khỏe cũng được, điên cũng được, những chuyện này không có quan hệ với anh!” Dĩ Nhu ngắt lời anh, sắc mặt tỏ ra rất khó chịu.

Từ trước đến giờ cô không dám nhớ lại chuyện năm ấy, nghe Khúc Mịch đề cập, ác mộng lại muốn dâng trào. Chuyện này khiến cô càng thêm sợ hãi, ngón tay vô thức run rẩy không tài nào khống chế.

Khúc Mịch liếc nhìn bàn tay của cô, anh mở hòm thư QQ, mở email Cố Thành vừa gửi: “Tăng Phàm, Lâm Như, ngày 20 tháng 1 năm 2005, bị sát hại cùng một lúc tại nhà riêng. Con gái của bọn họ, Tăng Dĩ Nhu, trốn trong tú áo nên tránh được đại nạn. Tuy nhiên sự sợ hãi khiến tinh thần cô không được bình thường, biểu hiện là không nói được, phát điên, có khuynh hướng bạo lực, Sau đó được chú đưa qua Canada tiếp nhận trị liệu, mãi cho đến khoảng tám năm trước mới trở về thành phố Nam Giang.”

“Anh đừng nói nữa, tôi không muốn nghe!” Cô dùng tay bịt chặt hai tai, vẻ mặt thống khổ, lắc đầu lia lịa.

“Em nhất định phải nghe!” Khúc Mịch chạy sang nắm lấy cổ tay cô, ép cô nghe tiếp: “Hai vợ chồng Tăng Phàm và Lâm Như bị hung khí hình búa đánh vào đầu nhiều lần trực tiếp tử vong. Hung thủ ra tay cực kỳ tàn ác, ngay cả chó cũng không buông tha. Hơn nữa hắn còn dùng tay vịn cổ chó, dùng lực mạnh ném đầu chó lên tường khiến mắt của chó vỡ ra...”

“A a a ~~~ Tại sao anh lại tàn nhẫn như vậy, tại sao???” Dĩ Nhu rít gào, đôi mắt trợn trắng, rồi ngất xỉu.

Khúc Mịch ôm cô vào trong ngực, đáy mắt đầy đau xót. Anh khẽ thở dài, đặt Dĩ Nhu nằm trên sofa.

Chờ đến khi Dĩ Nhu từ từ tỉnh lại, ánh mắt thương cảm của anh biến mất, thay vào đó là sự bình tĩnh và lạnh nhạt.

“Tình trạng bây giờ của em căn bản là không thể tiếp tục công việc pháp y chứ đừng nói là tìm ra hung thủ giết ba mẹ em!” Câu nói này của Khúc Mịch

khiến ánh mắt Dĩ Nhu thần thờ.

“Em từng được khen là cô bé thần đồng khi còn nhỏ. Năm đó em đạt thành tích 100 điểm khi thi vào Học viện Nam Giang. Sau khi tốt nghiệp, học thêm chương trình pháp chứng, cuộc sống đại học có chút khó khăn, nhưng lại từ chối không ít nơi làm việc tốt mà cố ý lưu lại thành phố Nam Giang làm pháp y.

Em vẫn vừa làm việc vừa tôi luyện chính mình, khắc phục sự hoảng sợ khi nhìn thấy máu, thi thể và hung thủ. Em hi vọng qua sự nỗ lực của mình có thể tìm ra hung thủ giết ba mẹ mình. Nhưng em có lẽ chẳng bao giờ ngờ đến khi nhìn thấy hiện trường án mạng có chút quen thuộc thì nửa điểm lực chống đỡ em cũng không có, em yếu đuối hơn nhiều so với dự đoán của mình.

Em tự nhận bóng ma tâm lý trong lòng em đã cách em rất xa, nhưng chúng nó vẫn như rắn độc chiếm giữ nội tâm em, chưa bao giờ rời đi! Dĩ nhiên, phương pháp trị liệu của em trước đây không đúng. Nếu như em cứ cố chấp như vậy thì cả đời em đừng mong tìm ra hung thủ.”

Tâm tình Dĩ Nhu dần dần tỉnh táo lại, cô trầm tư rất lâu, một lát sau mới lên tiếng hỏi: “Anh có biện pháp giúp tôi?”

“Ừm! Có thể!” Khúc Mịch trả lời chắc chắn, không nửa điểm do dự.

“Được!” Tăng Dĩ Nhu gật đầu, “Tôi sẽ phối hợp với anh thật tốt. Vậy bây giờ chúng ta có thể bắt đầu!”

Nhìn thấy cô chịu tiếp nhận trị liệu của mình, Khúc Mịch thở phào nhẹ nhõm. Trước đó anh chỉ nắm được khoảng ba phần trăm khả năng thuyết phục được Dĩ Nhu, anh cũng chưa tính được nếu Dĩ Nhu cứ khăng khăng cố chấp thì mình sẽ làm gì. Lần thứ nhất trong đời anh thấy mình bất lực trước một bệnh nhân mắc bệnh tâm lý; hoặc là, có thể nói trong lòng anh vì có tình cảm nên đó mới là nguyên nhân trói chân trói tay anh.

Anh rút điện thoại: “Alo, dì Trần, là tôi. Dì giúp tôi thu dọn đồ đạc cá nhân và laptop, sau đó chuyển phát đến ‘Căn hộ 402, Lô B, Khu cư xá BB, đường AA’. Uhm! Đúng rồi, thời gian này tôi sẽ không ở nhà, chị tạm nghỉ, một tuần qua dọn dẹp nhà một lần, không đổi!” Dứt lời anh ngắt điện thoại.

Giương mắt nhìn Dĩ Nhu cau mày, anh tỏ vẻ bất lực: “Tình huống của em rất phức tạp và phiền phức, phải luôn quan sát tình hình của em, kịp thời điều chỉnh phương án trị liệu khi cần! Tôi dùng chữ ‘Trị liệu’ em sẽ không thấy phản cảm chứ? Em yên tâm tôi sẽ giữ bí mật, đây là tổ đường cơ bản của một chuyên gia tâm lý.”

Dĩ Nhu không trả lời coi như đồng ý, cô đã quyết định tiếp nhận Khúc Mịch trị liệu, đành phó mặc cho anh vậy.

Anh quả nhiên bắt đầu dẫn vật cô: “Đầu tiên phải thay đổi toàn bộ trang trí căn nhà của em. Em coi bộ sofa này đi, sắc màu u ám lại nặng nề, rất bất lợi cho việc điều tiết tâm trạng. Em nhìn giấy dán tường này đi, xám xịt một màu, nhìn là thấy phiền chán. Còn có rèm cửa, bàn trà, chiếc tivi cũ rích này nữa ... Chiếc giường vừa nhỏ vừa cứng, nằm trên đó một đêm sẽ đau nhức hết lưng. Đổi! Đổi hết toàn bộ!”

Trời trời ...muốn cô phá sản sao?!!! Thật không biết ai mới là người không hợp mắt, bản thân cô ở đây lâu như vậy cảm giác rất thoải mái mà.

“Vi em ngắt trong khi đang công tác, do vậy, thuộc về tai nạn lao động. Tất cả những cái này được chi cho mục đích khám chữa bệnh!”

Này này ... đây có phải làm tham của công không?!!

“Đội trưởng Khúc! Anh qua nhà bếp và nhà tắm coi có chỗ nào không hài lòng, có thể tùy tiện thay mới.”

“Được!” Dĩ Nhu chỉ nói đùa, không ngờ anh lại rất nghiêm túc.

“Sửa chữa thì quá tốn nhân lực và vật lực, chỉ cần thay mới một vài dụng cụ. Máy nước nóng đã sử dụng mấy năm rồi, không an toàn, nhất định phải đổi. Dầu gội đầu, sữa tắm cũng không được, phải đổi, đổi hết!”

Khúc Mịch đi một vòng quanh bếp, rồi quay sang mở máy vi tính gọi Dĩ Nhu qua coi dụng cụ nhà bếp.

“Đơn giản, kiểu dáng Châu Âu, xa hoa, hay món tầm trung ... Em thích loại nào?” Anh nghiêm túc hỏi.

Được rồi! Nếu phải thay đổi chỉ ít cũng phải là thứ mình thích mất công bản thân ở lại thấy khó chịu.

“Cái này được!” Dĩ Nhu chỉ vào một chiếc sofa màu be.

“Màu mã có vẻ lỗi thời!”

“Cái này rất tuyệt!” Dĩ Nhu lại chỉ vào kiểu sofa mới nhất.

“Màu sắc nổi quá!”

“Cái này!”

“Nhìn là biết ngồi không thoải mái.”

“Cái này!”

“Thợ khéo sẽ làm ra sản phẩm tinh xảo, nhìn sơ là biết công ty nhỏ gia công rồi. Em cẩn thận chọn một chút!”

“Anh thích là tốt rồi!” Dĩ Nhu mệt mỏi.

“Làm sao được .. Thay đổi nội thất là vì muốn em được thoải mái, dĩ nhiên phải dựa vào sở thích của em!”

“Vây lấy cái này đi!” Dĩ Nhu chọn đại một cái.

Khúc Mịch cau mày: “Chiếc sofa khó coi thế này mà em tính đặt ở phòng khách?”

...

“Pháp y Tăng, em qua chọn tivi.”

“Quên đi, tùy anh!” Dĩ Nhu tựa vào sofa đọc sách, đầu không ngẩng lên.

Chọn sofa mất gần một tiếng đồng hồ, cái cô chọn thế nào anh cũng bất lỗi, cuối cùng vẫn theo chủ ý của anh.

“Như vậy làm sao được, quan trọng là em thích, tôi chỉ đưa ra ý kiến!”

“Cái này!” Dĩ Nhu liếc mắt một cái, dùng ngón tay chỉ vào.

“Không được! ...!@#S”

“Cái này!”

“Không được! %^*~”

...

Dĩ Nhu hoàn toàn không nói gì, ánh mắt nhìn đồng hồ treo tường, thời gian trôi qua nhanh quá, chớp mắt đã mười giờ tối.

Cô vốn dĩ còn tưởng rằng sau khi ngắt xiut tại hiện trường án mạng, mỗi giây mỗi phút trôi qua với cô sẽ là sự dày vò. Không ngờ có Khúc Mịch ở đây ồn ào ào ào, thời gian trôi qua thật nhanh.

Cạch!

Khúc Mịch đóng laptop lại: “Em nên đi ngủ, bảo đảm ngủ đủ giấc là cơ bản nhất.”

Ngủ? Dĩ Nhu không muốn gặp lại ác mộng, cảm giác sợ hãi xông thẳng vào tim. Khúc Mịch nói rất đúng, sự sợ hãi này đã ăn sâu vào xương tủy, chỉ cần cô ngủ say nó lại thức tỉnh! Dĩ Nhu không biết nên làm gì, đêm tối là thời khắc đáng sợ nhất.

“Em biết thôi miên có thể nâng cao chất lượng giấc ngủ.” Khúc Mịch nở nụ cười, “Và tôi có nghiên cứu rất sâu về thôi miên.”

“Tôi đã hoàn toàn miễn dịch với thôi miên, có lẽ sẽ không có tác dụng.” Năm đó Dĩ Nhu tiếp nhận trị liệu tại Canada, mỗi ngày đều phải tiến hành thôi miên mới có thể ngủ.

Phương pháp thôi miên ngày càng nâng cao, hiệu quả càng ngày càng kém. Lâu dần, bất kỳ phương pháp nào cũng không có tác dụng. Cũng may nhờ chú của Dĩ Nhu hướng cô theo học tâm lý học, cô từ từ khắc chế được tâm tình của mình, mới dần dần thoát khỏi những cơn ác mộng.

Lần này bệnh cũ tái phát bản thân cô cũng không thể khắc chế, e rằng thôi miên cũng không làm nên chuyện.

“Phương pháp thôi miên của tôi rất đặc biệt, hơn nữa hiệu quả rất cao!” Khúc Mịch giọng chắc nịch.

Anh để Dĩ Nhu nằm dài trên giường, đốt một cây nến thơm, ánh sáng dịu dịu tràn ngập không gian mang lại cho cô cảm giác ấm áp.

Anh ngồi yên bên cạnh giường, mở di động chọn một khúc nhạc êm dịu: “Từ từ nhắm mắt lại, điều chỉnh hô hấp. Hít sâu ba lần, thả lỏng tâm tư. Em tưởng tượng mình đang nằm trên bãi cát, ánh mặt trời, sóng biển, bọt nước, ...”

Còn nói cách thôi miên đặc biệt, đây không phải kiểu cũ rích sao. Ánh đèn nhẹ dịu, âm nhạc êm dịu, rồi hít vào thở ra, rồi tưởng tượng tình cảnh.

Dĩ Nhu có hơi thất vọng nhưng vẫn thuận theo anh nhắm mắt lại. Trước mắt đen kịt một màu, nào có ánh mặt trời gì chứ, lại còn bãi cát, bờ biển .... Vô nghĩa!

Nhưng mà, cô thật sự buồn ngủ, hai mí mắt nhũn lại, đầu óc trống rỗng, thanh âm của Khúc Mịch dần mờ hồ rồi biến mất. Bốn phía rơi vào tĩnh lặng, cô cảm giác cả thế giới chỉ còn mình cô.

Cô không ngừng nhắc mình: ánh mặt trời, bãi cát, bờ biển nhưng xung quanh vẫn là bóng tối, chỉ còn lại tiếng hít thở của cô. Cô sợ cảm giác này, hình như trong bóng tối ấy đám quái thú đang ẩn nấp đâu đó rình mò cô, bất cứ lúc nào cũng sẽ xông ra cắn xé cô, nuốt chửng cô.

Đột nhiên bốn phía truyền đến những thanh âm ‘Thùng, thùng thùng thùng’ ... giống như có ai đó dùng vật gì đập vào vách tường.

Ý nghĩ này khiến Dĩ Nhu giật mình: “Tĩnh lại, tĩnh lại! Đây chỉ là mộng!” Cô biết mình đang nằm mơ, khi nhận ra mình đang nằm mơ thì đồng nghĩa với việc ác mộng ngày càng hung bạo.

Cô nỗ lực nhấc tay đưa chân, để cho bản thân tĩnh lại, thoát khỏi cơn ác mộng. Nhưng ngay cả ngón tay cũng không thể nhúc nhích, trên người cô như có một tảng đá rất lớn chèn ép, hô hấp cũng khó khăn hơn.

Thanh âm kỳ lạ ấy càng ngày càng gần, bóng dáng người đàn ông cao lớn dần dần hé lộ. Tim Dĩ Nhu muốn vọt lên cuống họng, sồn gai ốc khắp người.

“Không cần sợ! Đây cũng chỉ là giấc mơ! Hắn sẽ không làm gì mình!” Dĩ Nhu liều mạng tự nói với bản thân, sự sợ hãi ngày càng lan tỏa, thấm thấu vào từng bộ phận cơ thể cô, thấm vào từng lỗ chân lông.

Ấm chỉ cho tâm lý của mình không chút hữu hiệu, cảm giác sợ hãi ngày càng mãnh liệt, cô muốn kêu lên, thoát ra, nhưng cô đang trong giấc mơ của chính mình, không thể làm được gì.

Ai cứu được mình, cứu mình bây giờ.

“Dĩ Nhu, đừng sợ!” Một thanh âm quen thuộc đột nhiên vang lên, “Tối và sáng chỉ cách nhau một cánh cửa, chỉ cần mở cánh cửa kia ra, ánh mặt trời sẽ bao phủ lên cơ thể em.”

Cửa? Cửa ở đâu? Cô chỉ thấy bóng đen vầy bốn phía, không nhìn ra bất kỳ ánh sáng nào. Cô hình như nghe thấy tiếng ai đó đang cười, tiếng cười đó tràn đầy hưng phấn và biến thái.

Cô sợ, cực kỳ sợ hãi, dây thần kinh căng ra đến cực độ. Cánh cửa duy nhất có thể cứu cô chưa xuất hiện, cô không thể nhúc nhích, tay chân lạnh lẽo, cái chết càng ngày càng đến gần!

Bỗng nhiên có một bàn tay, vượt qua không gian u tối. Bàn tay Dĩ Nhu ngay lập tức được bao trùm, cảm giác ấm áp vây lấy bàn tay cô, một sức mạnh vô hình truyền đến.

“Theo tôi!” Thanh âm trầm thấp, mang theo ngữ khí êm ái khiến cô an tâm.

Dưới sự dẫn dắt của bàn tay ấy cô từ từ di chuyển thân thể, cách đó không xa có một cánh cửa cũng như bàn tay ấy, xuất hiện một cách đột ngột.

“Dĩ Nhu! Đẩy ra, đẩy cửa ra!” Âm thanh cổ vũ cô.

Cô duỗi bàn tay còn lại, dùng sức đẩy mạnh một cái. Cửa mở, tia sáng mặt trời chiếu lên gương mặt cô. Dĩ Nhu chưa từng bao giờ cảm nhận được ánh sáng mặt trời lại dịu dàng đến thế, ấm áp và thân thiết đến thế, cô vô thức hít sâu một hơi.

“Rất tốt! Em làm tốt lắm! Ánh mặt trời soi chiếu thật dễ chịu, em nhắm mắt lại, tận hưởng hương vị của ban mai. Nếu như em cảm thấy tốt hơn rồi thì có thể nằm xuống, dưới vòm trời trong xanh là bãi cỏ xanh ngắt. Em yên tâm, cánh cửa kia em đã đóng kín. Chỉ cần em dùng tay đẩy cửa đi vào thì nó vĩnh viễn chỉ là một cánh cửa.”

Bàn tay to lớn ấy vẫn nắm lấy tay cô, truyền cho cô sức mạnh vô hạn, cũng khiến cho tâm hồn cô dần dần bình ổn.

Nhìn biểu hiện khôi phục sự tỉnh lặng của Dĩ Nhu, bàn tay nắm chặt dần dần buông lỏng, khoe miệng còn lộ ra vẻ mỉm cười, Khúc Mịch mới dám thở phào nhẹ nhõm.

Anh nắm tay Dĩ Nhu, bàn tay còn lại vén nhẹ lọn tóc rơi lòa xòa trước trán, nhìn chăm chăm vào vầng trán tròn bóng.

Lát sau, anh đứng dậy, chậm rãi cúi người. Ngay khi môi anh sắp sửa chạm vào trán Dĩ Nhu thì điện thoại di động đột nhiên rung lên.

Lúc này thật sự anh muốn mắng người. Anh vội rút điện thoại, ấn nút tắt chuông vì sợ đánh thức Dĩ Nhu. Liếc nhìn màn hình, thì ra là Lục Ly. Khúc Mịch bấy giờ mới nhớ ra anh đã nói tối nay mở cuộc họp nên nhanh chóng nhắn tin lại.

“Đem kết quả mọi người thu thập được chuyển qua cho tôi, mười phút sau tôi gửi ý kiến qua!”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 98: Ngược Đãi Mèo Con

Đi Nhu ung dung tỉnh giấc, vừa mở mắt đã nhìn thấy Khúc Mịch nửa ngồi nửa nhào người bên giường nhắm mắt ngủ. Một tay anh nắm lấy tay cô, tay kia vẫn đặt trên bàn phím laptop.

Thì ra bàn tay dẫn dắt cô trong giấc mơ là có thực!

Đi Nhu từ từ rút tay mình ra, anh vẫn không nhúc nhích, hình như ngủ rất say. Nửa nằm nửa ngồi như vậy sẽ rất nhức lưng. Thế nhưng, trông anh ngủ ngon lành thế này, Đi Nhu không biết có nên đánh thức anh hay không.

Laptop đang ở chế độ chờ đột nhiên bật sáng, liếc nhìn màn ảnh khiến Đi Nhu cứng đờ người.

Thông tin nạn nhân và ảnh: ba mươi hai tuổi, chết trong phòng khách tại gia. Theo kiểm nghiệm sơ bộ là do một hình khí hình chùy sắt tấn công vùng đầu gây tử vong. Đầu bị lõm thành hình tròn bất định, đường kính hai centimet, óc vỡ nát. Khuôn mặt bị bầm dập, sống mũi, xương gò má, hàm dưới xuất hiện nhiều chỗ bị gãy xương. Hàm bị mất mười sáu chiếc răng, nằm chiếc dưới sofa, hai chiếc rơi chệch trong cổ họng, một chiếc kẹt trong cổ họng, còn tám chiếc vẫn chưa tìm thấy, nghi ngờ là nằm trong thực quản hay dạ dày, cần phải giải phẫu mới nắm được chi tiết.

Bên cạnh là một tấm hình, nhưng cô chưa kịp mở ra xem thì có một bàn tay đưa tới, khép laptop lại.

“Tư liệu nội bộ của đội hình sự, không thể truyền ra ngoài!” Khúc Mịch tỉnh từ lúc nào, đáy mắt anh vương đầy tơ máu, bằng chứng cho việc ngủ không ngon giấc.

“Anh sợ tôi bị kích thích sao!” Đi Nhu rõ ràng dụng ý của anh, “Tuy nhiên, nếu quyết định đổi mặt, tôi sẽ tận lực khắc phục.”

“Tiến từ từ, đừng quá gấp gáp. Bây giờ tôi là bác sĩ trị liệu của em, em phải nghe theo sự sắp xếp của tôi.” Khúc Mịch lên tiếng.

“Được!” Đi Nhu biết một điều phải tin tưởng bác sĩ trị liệu mới có thể giúp ích cho bệnh tình của mình.

“Về phía Cục cảnh sát, tôi đã xin nghỉ phép cho em, sáng em nghỉ ngơi một chút, trưa tôi quay về tiếp tục trị liệu!” Khúc Mịch vội vã rửa mặt, đi nhà bếp hâm cháo.

Tối hôm qua anh đã để cháo vào nồi áp suất, đặt giờ. Bây giờ mở nắp nồi, mùi cháo tỏa hương nghi ngút.

“Đưa cái trong tủ lạnh hết rồi, em làm thêm một ít, ăn khá ngon!” Khúc Mịch vừa húp cháo vừa nói, “Trưa em tùy tiện xào hai món là được, tối chúng ta nấu ngon một chút!”

Đi Nhu thuận miệng đáp ứng, sau đó ngay lập tức cảm giác sai sai. Sao câu nói của anh giống như chồng nói với vợ, có hơi chút ... ám muội!”

“Tôi qua đội hình sự. Đi trước đây!” Khúc Mịch lấy một tờ giấy lau miệng, vội vàng đứng dậy.

Đi đến cửa, vừa đi giày vừa nói: “À đúng rồi, có việc phiền em. Đồ đạc ngày hôm qua đã chuyển đến, đặt trong hai chiếc vali này, nhờ em giúp thu dọn một chút.”

Đi Nhu nhìn vào hai chiếc vali đặt ở huyện quan, nói thầm trong lòng: Mang theo bao nhiêu đồ đạc qua đây, hai chiếc vali to kênh. Càng tiếp xúc với Khúc Mịch nhiều, Đi Nhu càng cảm thấy anh phiền phức, soi mói, lại chuyên quyền độc đoán.

Cô mở ra hai chiếc vali, đồ đạc bên trong muôn màu muôn vẻ. Quần áo ở nhà, áo ngủ, đồ lót, bút tất, vệ sinh cá nhân, tất cả được xếp gọn gàng trong một chiếc vali. Vali kia chỉ có sách, nhét đầy sách.

Đi Nhu nhìn thoáng qua, có tản văn, du ký, y học, trinh sát hình sự, nhiều nhất là sách tâm lý, trong đó có hai bộ do Khúc Mịch là tác giả, cô rút một quyển ngồi trên sofa đọc.

Cùng lúc này, Khúc Mịch đã có mặt ở phòng họp nhỏ của đội hình sự, ngoài Lục Ly, Vương Nhân Phủ, Hách Minh, Lưu Tuấn, Cố Thành, còn có một nữ cảnh viên duy nhất, Vương Tĩnh.

Quan sát thấy sắc mặt của Khúc Mịch không tốt, nên ai nấy không dám hó hé.

“Tôi đã đọc kết quả thảo luận của mọi người ngày hôm qua, cũng đưa lại ý kiến của mình. Sáng sớm hôm nay, phòng pháp chứng đã đưa kết quả kiểm nghiệm đến, chúng ta họp một chút để vạch ra phương hướng điều tra.” Khúc Mịch vừa dứt lời, cánh cửa phòng họp mở ra.

Một người tiến vào, đứng nghiêm, giơ tay chào theo đúng quy chuẩn cảnh sát: “Cảnh sát hình sự Mạnh Triết, đã hoàn thành xong nhiệm vụ Đội trưởng giao, hiện tại xin về đơn vị!”

“Tôi nghe Cục Trưởng Hoàng nói muốn chuyển cậu làm đồn trưởng, sao cậu không đi?” Mạnh Triết vượt qua tất cả áp lực, tận lực trong vụ án của Thôi Minh, được cấp trên khen ngợi.

Thôi Minh là đại biểu của thành phố, hấn vi phạm pháp luật cũng có liên quan đến nhiều người, vì vậy thị trường Trương tiến hành họp hội nghị lãnh đạo

thành phố khẩn cấp. Đầu tiên khen ngợi Mạnh Triết, sau đó buộc những lãnh đạo có liên quan đến vụ của Thôi Minh từ chức.

Với biểu hiện lần này của Mạnh Triết, Cục Trưởng Hoàng điều anh xuống phía đồn công an để rèn luyện thêm hai năm. Đây chính là muốn đề bạt anh ta, cứ như vậy, tiền đồ của anh ta chắc chắn còn sáng lạn phía trước.

“Tôi là một cảnh sát hình sự, xung phong ở tuyến đầu!” Mạnh Triết lớn tiếng, “Hon nữa tôi không có hứng thú với chức quyền, tôi chỉ muốn tự tay mình bắt tội phạm”

“Ừm, ngồi xuống!” Khúc Mịch nhàn nhạt lên tiếng.

Mạnh Triết ngồi xuống, lấy khỏi cặp xách các tư liệu có liên quan đến vụ án.

“Mọi người nhìn qua kết quả mới nhất mà phòng pháp chứng vừa đưa qua, sau đó phát biểu ý kiến riêng của mình.” Khúc Mịch nhấp một ngụm trà định thần.

Mạnh Triết mở miệng nói đầu tiên: “Em chưa đến hiện trường, khả năng đưa ra nhận xét không hoàn toàn chuẩn xác. Căn cứ bức ảnh và kết quả kiểm nghiệm của phòng pháp chứng có thể cho thấy hung thủ là một kẻ rất tàn nhẫn, hơn nữa còn có xu hướng ngược đãi. Hẳn hoàn toàn có thể cho một phát súng, hoặc một dao đâm nạn nhân tử vong tại chỗ nhưng hẳn liên tục đánh lên mặt và đầu khiến nạn nhân hoàn toàn biến dạng.

Sau đó hẳn dùng hung khí hình chùy bằng sắt đánh mạnh vào đầu chó khiến mất con chó vắng ra.

Nữ chủ nhân, Vương Tuệ nghe động tĩnh bên ngoài, đi ra liền bị hung thủ chặn ở cửa. Cô ta muốn chạy về phòng, khóa trái cửa, nhưng hung thủ dùng sức chống cửa, khiến cho nữ chủ nhân ngã trên nền đất, đầu đập vào sàn nhà bất tỉnh. Lúc này hung thủ dùng hung khí đánh mạnh vào đầu Vương Tuệ khiến cô ta tử vong tại chỗ.

Con gái của Vương Tuệ, Vương Tiểu Nhã, sáu tuổi, bị hung thủ phát hiện trốn trong tủ quần áo, liền bị vặn gãy cổ, nhét quần áo vào miệng. Vương Tiểu Nhã gãy xương gáy, nhưng nguyên nhân cái chết là do nghẹt thở. Căn cứ bức ảnh chụp hiện trường cho thấy nguyên nhân khiến cô bé bị nghẹt thở là do quần áo nhét trong miệng.

Những đồ đạc quý giá như: đồ trang sức, tiền mặt, điện thoại di động bị cướp sạch, nhiều tiền hại mệnh. Hung thủ lấy hết đồ đạc có giá trị nhưng không đi ngay mà nắm lấy con mèo trong phòng ngủ, lấy tay vặn cổ mèo, nắm đuôi quật mạnh nó vào tường. Ngược đãi mèo mẹ, hẳn tiếp tục tiến tới hai con mèo con đang run rẩy dưới nền đất, tàn nhẫn giẫm đạp nát đầu và bộ phận sinh dục.”

“Nhìn bộ dáng này của cậu cho thấy hôm qua đã ‘làm hết bài tập’.” Lục Ly nghe Mạnh Triết nói xong thì gật gù. Tuy Mạnh Triết không đến hiện trường nhưng mô tả lại hiện trường rất chính xác, “Hung thủ không lưu lại bất kỳ vân tay, nhưng để lại dấu giày. Đến đây, Vương Tịnh sẽ báo cáo tiếp, cô ấy đã tiến hành phân tích dấu giày.”

“Hiện trường lưu lại rất nhiều dấu giày, số 46. Căn cứ độ đậm nhạt của dấu vết cho thấy hung thủ cao trên 1m85, thể trọng khoảng 95kg, quen sử dụng tay trái.”

Nhìn vết chân có thể nhìn ra được chiều cao, và cân nặng, không có gì kỳ lạ, nhưng có thể nhìn ra được thuận tay nào? Vương Nhân Phủ dĩ nhiên không tin cho lắm.

“Hung thủ đúng là thuận tay trái!” Hách Minh tán đồng: “Cửa phòng ngủ có dấu tay máu, vì hung thủ đeo găng tay nên không lấy được vân tay, nhưng căn cứ ngón tay để lại có thể cho biết hung thủ dùng tay trái đẩy cửa.”

“Hung thủ cầm hung khí bằng tay phải, dùng tay trái đẩy cửa, cái này nói lên được hung thủ thuận tay trái?” Vương Nhân Phủ đưa ra nghi vấn.

“Vương Tuệ cao 1m65, 65kg, hơn nữa khi đó cô ta đang rơi vào trạng thái khủng hoảng, sức mạnh sinh tồn khiến con người có khí lực mạnh hơn gấp nhiều lần. Trong tình huống như vậy, hung thủ có thể dùng một tay đẩy cửa, còn đẩy được Vương Tuệ ngã trên đất. Điều này chứng tỏ bàn tay đó của hẳn phải ra lực rất lớn, hơn nữa phải là tay thuận.” Lời giải thích của Hách Minh được mọi người tán đồng.

Khúc Mịch đưa ra kết luận: “Hung thủ cao trên 1m85, cân nặng khoảng 95kg, thuận tay trái. Hẳn quanh năm lao động tay chân, trình độ văn hóa không cao. Cá tính nhu nhược, không dám phát sinh tranh chấp với người khác, có thể ngay cả một đứa trẻ cũng không dám phản kháng.”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, anh nói tiếp: “Nhìn hẳn đối xử với người lớn, trẻ nhỏ, chó hay mèo đều ra tay rất hung ác, không cho bọn họ cơ hội phản kháng, điều này cho thấy hẳn cho rằng bọn họ có tính uy hiếp đến hẳn. Hành động của hẳn với hai con mèo con là nội tâm bạo lực được phát tiết, tiến hành dẫn vật tàn ác.”

“Đội trưởng Khúc, hẳn chỉ cần dùng chân đạp đầu của mèo con, còn bộ phận sinh dục?” Hách Minh lên tiếng hỏi, “Nhưng tại sao hẳn giẫm vào bộ phận sinh dục của mèo con? Lẽ nào hẳn có khuynh hướng biến thái?”

“Theo tôi quan sát, hung thủ có mối thù sâu nặng đối với động vật, đặc biệt là chó và mèo. Tôi hoài nghi hẳn đã từng bị động vật tổn thương qua, hơn nữa còn làm mất đi – năng lực. Mọi người xem lại bản án mười lăm năm trước, chính là vụ án sát hại cha mẹ pháp y Tăng” Khúc Mịch mở laptop, để Cố Thành phát trên màn hình lớn.

Mọi người chú ý vào màn hình phát hiện hai vụ án có nhiều điểm tương tự, đặc biệt hung khí và phương thức gây án giống nhau như đúc. Hơn nữa, chó mèo nuôi trong nhà cũng bị giẫm chết tươi, bộ phận sinh dục cũng bị giẫm nát. May là năm đó pháp y Tăng trốn được trong tủ quần áo nên tránh được

đại nạn.

“Tôi cho rằng hung thủ của cả hai vụ án này là một người, thêm vào đó, theo như Đội trưởng Khúc nói hung thủ rất chú ý đến bộ phận sinh dục. Giảm nát bộ phận sinh dục động vật là điểm mấu chốt, chúng ta cần phải chú ý.” Lục Ly cẩn thận phân tích, “Hai vụ án cách nhau mười lăm năm, vì vậy tôi suy đoán hung thủ nằm trong độ tuổi từ ba mươi lăm đến bốn mươi lăm tuổi.”

“Trong vòng mười lăm năm, hung thủ chỉ gây ra hai vụ án, như vậy động cơ hấn phạm tội là ngẫu nhiên chăng? Kinh tế khốn đốn là nguyên nhân khiến hấn phạm án lần thứ hai? Em luôn cảm thấy có ẩn tình trong này.” Ý kiến này của Luru Tuấn khiến mọi người phải suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 99: Giường Ba Người

Đội hình sự được tiếp thêm ‘máu’: Luru Tuấn có khả năng thiên phú trong phương diện trinh sát hình sự, Cố Thành cao thủ IT, Vương Tịnh giỏi về dấu vết. Coi như cũng ổn thỏa đầu vào đây, Khúc Mịch bây giờ như hồ mọt thêm cánh.

Anh nghe xong ý kiến của mọi người về vụ án thì rất tán thành.

“Có người chứng kiến hay không? Người nào chịu trách nhiệm lấy khẩu cung của hàng xóm, người báo án có gì khả nghi không?”

Luru Tuấn vội vàng lên tiếng: “Chúng ta không có nhân chứng, người báo án chính là hàng xóm tên Lý Cương. Thời gian án phát vào khoảng năm giờ sáng, nạn nhân Đồng Huy dắt chó đi tản bộ rồi mang bữa sáng về nhà, ắt hẳn hung thủ theo vào từ lúc này.

Vì còn quá sớm nên hàng xóm cũng chưa ai thức giấc. Vợ chồng nhà Đồng Huy tình cảm cũng không được tốt cho lắm, thường hay cãi nhau, trong nhà nuôi một con chó và một con mèo, còn có hai con mèo con, nên bình thường nhà cửa chẳng mấy khi yên tĩnh. Vì vậy lúc đó, hàng xóm nghĩ vợ chồng lại cãi nhau nên không ai để tâm.

Sau đó thì thanh âm ồn ào im bất, bấy giờ bọn họ mới cảm giác khác thường. Đồng Huy cãi nhau với vợ một hồi là động thủ, có lần còn đánh cho bà vợ nhập viện. Mỗi khi vợ ông ta bị đánh là vừa gào vừa khóc, hàng xóm không lúc nào được yên.

Lý Cương ra ngoài đổ rác tò mò liếc vào trong nhìn, ngay lập tức trông thấy Đồng Huy nằm trên vũng máu, anh ta vội vàng báo cảnh sát.

Em đã hỏi thăm các hộ lân cận, lời khai cũng giống nhau. Bọn họ sống trong khu dân cư cũ, lâu đời nên không có bất kỳ biện pháp an ninh nào, không những không có camera mà ngay cả bảo vệ của tiểu khu cũng không. Tiểu khu chỉ có ba tòa nhà, không có tường rào và cổng. Xung quanh là các lán trại tập trung, dân lao động nhập cư cũng khá nhiều, hoàn cảnh rất phức tạp.

Ngày hôm qua bọn em đi điều tra cả nửa ngày, mọi người đều khai không nhìn thấy kẻ khả nghi. Em ra khu chợ gần hiện trường, ông chủ bán sữa đậu nành và bánh quẩy quen biết Đồng Huy, ông ta nói sáng nào Đồng Huy cũng ra đây mua bữa sáng. Hôm đó như thường ngày, anh ta lại đẩy mua bánh quẩy và sữa, khi ra về còn dặn ông chủ ngày mai cho thêm nhiều sữa đậu nành hơn một chút, cũng không thấy có gì khác thường.”

“Lán trại tập trung?” Khúc Mịch khẽ lặp lại, đọc lại vụ án của gia đình họ Tăng mười lăm năm trước, trong tư liệu cảnh sát có ghi rõ: nhà họ Tăng vừa được xây mới, nằm ở ngoại thành, xung quanh là các khu phố cổ, đi lên trên khoảng một ngàn mét có một công trường mới khai phá.

“Đội trưởng Khúc! Nếu cho rằng hung thủ là người làm việc lao động tay chân, không có trình độ văn hóa, vậy có khi nào là công nhân công trường?” Lục Ly lớn mật đưa ra giả thiết, “Thế nhưng, không bài trừ khả năng là người quen gây án; hoặc hung thủ có thù oán sâu nặng với gia đình bọn họ, giết chết cả gia đình tiện tay cướp luôn tài sản. Tôi có kiến nghị một mặt bài tra quan hệ gia đình, mặt khác qua công trường và khu nhà cho thuê để tìm coi có người nào tình nghi hoặc có điểm đặc thù giống với hung thủ.”

“Ok! Vụ án này do cậu phụ trách, có thể liên lạc với tôi bất cứ lúc nào!” Khúc Mịch giao vụ án cho Lục Ly.

“Đội trưởng Khúc ... tôi ...”

“Không cần thiết phải khiêm tốn vì nó chỉ thể hiện mình ra vẻ và vô năng! Anh đã từng xử lý qua nhiều vụ án, và có năng lực này. Tôi có chuyện quan trọng, tuy nhiên nó cũng có liên quan đến vụ án này nên phải luôn báo cáo tiến triển của vụ án cho tôi.”

Việc quan trọng, lại còn có liên quan đến vụ án này? Mọi người nghe xong ai nấy đều lơ mơ không rõ.

Tuy nhiên hành động của Khúc Mịch luôn có đạo lý của riêng mình, Lục Ly không còn cách nào khác đành phải gật đầu đáp ứng. Chỉ là ... trong lòng anh ta có cảm giác rất bồn chồn. Vụ án mười lăm năm trước không lưu lại nhiều manh mối. Trong tài liệu chỉ ghi chép bác sĩ Tăng từng trốn trong tủ quần áo, nhưng vì quá kinh hãi nên không nói được, tinh thần bị chấn động nên không thể khai ra được tình hình lúc đó, còn không nhìn thấy hoặc nhớ được hình dáng đặc thù của hung thủ.

Đem vụ án năm đó và vụ án hiện tại liên hệ với nhau không chỉ không giúp ích được gì mà còn khiến vụ án càng thêm phức tạp. Anh ta cảm nhận được trọng trách của mình rất lớn, áp lực không hề nhỏ.

“Đội trưởng Khúc, tôi muốn đến gặp pháp y Tăng tìm hiểu tình huống một chút, anh xem...” Người bên ngoài không biết, nhưng Lục Ly biết rõ Tăng Dĩ Nhu chiếm vị trí thế nào trong lòng Khúc Mịch. Chuyện năm đó đã đã kích Dĩ Nhu rất nhiều, ngay tại hiện trường án mạng còn ngắt xù, nhìn như vậy cũng đủ biết cô ấy chưa hoàn toàn buông bỏ. Không biết thời điểm này nhắc lại chuyện xưa có tạo thêm thương tổn cho Tăng Dĩ Nhu hay không.

Lục Ly không dám tùy ý nên xin ý kiến của Khúc Mịch.

“Tìm hiểu tình huống thì được, nhưng bây giờ tình trạng sức khỏe của cô ấy không cho phép!” Quả nhiên, Khúc Mịch không đồng ý, “Tôi biết ở Canada pháp y Tăng còn một người chú ruột, tang sự năm đó của ba mẹ Tăng Dĩ Nhu đều do người này xử lý. Anh có thể gọi điện thoại hỏi thăm ông ta một chút, tìm hiểu tình hình cụ thể. Còn về phía pháp y Tăng thì cứ từ từ, khi nào có thể lấy khẩu cung tôi sẽ thông báo sau.”

Nghe ý tứ của anh, anh tựa như đã xác định quan hệ với pháp y Tăng. Ngày đó chính mắt Vương Tĩnh nhìn thấy tại hiện trường Khúc Mịch ôm pháp y Tăng chạy ra ngoài, nét mặt cực kỳ lo lắng, xem ra quan hệ khá thân thiết.

Đôi mắt to đen, sáng lấp lánh của Vương Tĩnh phảng phất chút thất vọng. Cô ta học ở Đại học Công An đã từng nghe không ít lần cái tên ‘Khúc Mịch’, anh chính là nam thần trong lòng các nữ sinh ở đây. Ngày cô ta mới vào trường, trường học còn mời Khúc Mịch đến diễn thuyết. Cô ta còn nhớ rõ ngày hôm ấy bầu không khí rất sôi nổi, cô ta bị đẩy tuột ra phía sau, chỉ có thể nghe được giọng ‘nam thần’, không thể nhìn rõ mặt.

Lần này cô nhất quyết xin vào đội hình sự một phần nguyên nhân cũng là vì Khúc Mịch. Có thể sớm chiều đứng cùng một chiến tuyến với nam thần là chuyện hạnh phúc nhường nào.

Vậy mà ‘nam thần’ bây giờ đã có chủ, khiến lòng cô ta có hơi khó chịu. Dĩ nhiên cô ta chẳng có ý nghĩ phát triển tình cảm với Khúc Mịch, chỉ giấu kín trong lòng; vậy mà... cô ta không biết pháp y Tăng có đặc điểm nào hơn người lại có thể bắt được trái tim của nam thần.

Giờ khắc này Dĩ Nhu đang ngả người trên sofa, cầm trên tay quyển sách tâm lý học. Nhà bếp đã được dọn dẹp gọn gàng, trên bàn có phần dưa cải muối, nồi cơm đang nghi ngút khói, trên thớt đã cắt sẵn măng, nấm hương và hẹ, còn có trứng đã được khuấy tan.

Khúc Mịch mở cửa bước vào nhìn Dĩ Nhu đang lười biếng ngồi trên sofa đọc sách, ánh mặt trời soi chiếu toàn bộ không gian phòng khách, trong bếp mùi gạo thơm tỏa hương, anh chợt cảm thấy hạnh phúc, khỏe miệng bất giác nở nụ cười.

“Á! Mười một giờ rồi sao! Tôi còn chưa nấu ăn!” Dĩ Nhu nghe động tĩnh liếc nhìn ra cửa, sau đó đưa mắt nhìn lên đồng hồ.

Cô đặt sách lên bàn.

“Ừm! Quyển sách này là quyển chuyên ngành, rất thích hợp với những người có sẵn nền tảng tâm lý học như em đọc.” Khúc Mịch nói giọng nghiêm túc, không có chút nào đùa giỡn.

“Bởi vì quá chuyên ngành nên nó hơi khô khan.” Dĩ Nhu vào trong bếp: “Lượng tiêu thụ chắc chắn không cao, không phải anh phải tự ra tiền chứ?”

Khúc Mịch vào phòng ngủ khách thay quần áo, sau đó qua phòng tắm rửa tay rửa mặt rồi mới trở ra ngoài. Anh tựa người vào khung cửa nhà bếp, đưa mắt nhìn Dĩ Nhu đang xào rau: “Trong vòng một tháng bán ra được mười ngàn bản, sau đó ấn bản thêm ba lần nữa, em nói xem có cần phải bỏ tiền túi ra không?”

Một tháng bán ra hơn mười ngàn bản, một năm hơn hai mươi ngàn bản... Đúng là bán sách nuôi thân... Dĩ Nhu biết Khúc Mịch không nói khoác.

Không lâu sau Dĩ Nhu đã làm xong cơm nước, Khúc Mịch giúp cô bày lên bàn ăn.

Hai người ngồi đối diện nhau, im lặng không nói tiếng nào. Ăn xong, Khúc Mịch nhận phần rửa chén.

Dĩ Nhu lo tay chân anh vụng về đánh vỡ chén đĩa nên đứng tựa cửa giám sát.

“Nước tẩy rửa có quá nhiều chất hóa học, nếu sử dụng thường xuyên sẽ có tác hại đến sức khỏe, đặc biệt là nam giới --- sẽ bị giảm lượng tinh trùng!” Khúc Mịch mở nước hết cỡ, nhưng lực nước chảy không cách nào có thể đánh bay được dầu mỡ.

Dĩ Nhu lấy bình nước tẩy rửa trong ngăn kéo: “Luận phá án, anh là chuyên gia, nhưng việc nhà thì chỉ là tay mơ. Các chất tẩy rửa ngày nay đều được điều chế từ thực vật, đây là loại sản phẩm được điều chế từ bắp, tuyệt đối không có chất hóa học. Tôi đã xét nghiệm qua rồi!” Nói xong cô đổ một ít vào trong ống thoát bồn rửa.

Ít bọt, không có mùi gay mũi nhưng đi dầu mỡ khá hiệu quả. Quả nhiên việc nội trợ phải có phụ nữ mới được.

Dọn dẹp xong nhà bếp, Khúc Mịch ngồi trên sofa nghỉ ngơi.

“Đi thôi! Chúng ta đi coi đồ gia dụng!”

Dĩ Nhu ngẩn người, gia dụng gì chứ ??? Không phải hôm qua đã mua online rồi sao?

“Ngày hôm qua chỉ là tham khảo thôi, vẫn nên đi quan sát thực tế, phải sờ tận tay!” Khúc Mịch đứng dậy, “Tôi để ý thấy gần nhà em có tòa nhà thương mại khá lớn, chúng ta qua đó. Phải mau chóng thay đổi lại không gian sống, nó có trợ giúp rất lớn trong việc trị liệu cho em!”

Nghe thấy anh đề cập đến chuyện trị liệu Dĩ Nhu còn có thể cự tuyệt sao? Không còn cách nào khác phải đành theo Khúc Mịch ra ngoài.

Khu thương mại cách nhà cô không xa, nên bọn họ đi bộ. Mặc trang phục đơn giản, nhàn nhã tản bộ.

Đã tính toán từ trước nên hai người đi thẳng lên lầu ba, là nơi bán các sản phẩm có tiếng trong và ngoài nước, giá cả không rẻ nhưng chất lượng cao.

“Thưa anh! Hôm nay anh đến đây thật may mắn, ngày hôm nay là ngày chúng tôi mừng kỷ niệm sinh nhật ba năm, các sản phẩm đều được giảm giá ba mươi phần trăm.” Nhân viên tư vấn nhiệt tình giới thiệu: “Bộ sản phẩm gồm giường lớn 2m*2m2, hai tủ đầu giường, đèn đầu giường. Ngoài ra còn có sofa và bộ kệ tivi, cùng bàn trà.

Công ty còn có thêm tủ quần áo 3m*2m5, bộ bàn ăn bốn người. Nhìn hai anh chị đây chắc là sắp kết hôn, rất nhiều cặp đôi mới cưới đều đặt loạt sản phẩm này, vừa có lợi lại rất đẳng cấp, hơn nữa dùng rất bền.”

“Chúng tôi ...”

“Em coi tính đàn hồi chiếc nệm này thế nào?” Khúc Mịch cắt ngang lời Dĩ Nhu, “Thử được không?”

“Dĩ nhiên được ạ. Anh nằm xuống thử, vừa mềm, vừa êm. Hơn nữa thiết kế dựa trên tiêu chuẩn Châu Âu, đã tính toán rất kỹ độ cong của sống lưng nên khi nằm sẽ đạt được trạng thái thoải mái nhất. Ngủ trên chiếc giường này, anh và chị nhà chắc chắn sẽ chìm trong mộng đẹp.”

Khúc Mịch ngồi xuống, nhún nhún vài cái, gật gù.

“Vậy thì bộ này! Nhưng tôi muốn giao hàng ngày hôm nay, nếu không được tôi đi cửa hàng khác.”

Nhân viên tư vấn chán chừ một chút, cô ta liên lạc với kho xưởng, một lát sau thông báo trong vòng một tiếng nữa đồ đạc sẽ chuyển đến tận nhà.

“Một mình tôi ngủ trên chiếc giường lớn thế này quả thật lãng phí.” Dĩ Nhu nhìn giá. Tuy không phải bỏ tiền túi nhưng cũng không nên quá đáng, đúng không?

“Ai nói một mình em ngủ?” Khúc Mịch hỏi ngược lại.

Trời ... Ý gì đây? Chẳng lẽ anh muốn thừa dịp, mặt ngoài là giúp cô trị liệu nhưng bên trong là đang chiếm tiện nghi của cô?!!!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Thẩm Thấu

Khúc Mịch lên tiếng giải thích cho Dĩ Nhu chuyện mua giường đôi lớn để tránh cô có cảm giác anh bước chân vào nhà cô là có ý đồ xấu ... Đây rốt cuộc là lý do chữa bệnh hay nhân cơ hội chiếm tiện nghi của cô ... Vẫn không biết được!

“Em đừng nghĩ theo kiểu nào tàn, tôi là người biết giữ tiết tháo.*” Khúc Mịch tựa hồ nhìn thấu suy nghĩ của Dĩ Nhu, “Dựa theo tình huống bây giờ của em không thích hợp ngủ một mình, mà tôi không thể ngồi nghỉ suốt được. Thật ra, nếu như tôi muốn làm gì, em hình như chẳng có năng lực phản kháng. Em yên tâm, đàn ông chỉ thích phụ nữ ngoan.” Dứt lời anh đi thẳng về hướng khu điện gia dụng.

*Tiết tháo: Hành vi giữ đúng lễ nghĩa

Ý gì? Dĩ Nhu đuôi theo, bỗng nhiên cô chợt nghĩ ra ‘Ngực lớn nhưng không có não’ ... Khốn kiếp! Là gián tiếp chê cô ngực lép sao?

Dĩ Nhu nhìn bóng lưng Khúc Mịch bủi môi một cái. Cô ưỡn thẳng lưng, cúi đầu nhìn ngực của mình. Không đến mức lồi lõm quá, cơ mà .... nhìn cũng có chút da chút thịt, so với mấy cô bắt áo ngực làm việc quá sức thì tốt hơn nhiều.

“Tivi không cần quá lớn, thế nhưng phải có độ phân giải cao, âm thanh trung thực, tốt nhất có kết nối Wifi, đảm bảo đường truyền mạng tốt.” Dĩ Nhu giằng hờn, cô không cần phải bỏ tiền, dứt khoát phải tuyển thứ ngon lành nhất.

“Ừm!” Khúc Mịch nghiêm túc gật đầu, “Nhà em thiết kế đã nhiều năm, bố cục không hợp lý. Dựa theo phòng khách mà tính, thì 43inches thì đủ rồi. Cô giới thiệu giúp chúng tôi loại tivi có tính năng kết nối mạng.”

Không lâu sau đó, bọn họ chọn được một loại tốt nhất, hàng sẵn có, có thể lắp đặt trong ngày.

“Cùng nhãn hiệu tivi chọn thêm cho chúng tôi một cái máy giặt, tủ lạnh, điều hòa, tất cả đều phải là đời mới nhất.”

Khúc Mịch đặt thêm bếp và máy hút mùi, bồn cầu có chức năng khử trùng và loại bỏ vi khuẩn, máy nước nóng kết hợp vòi sen, còn mua thêm drap trải giường và gối.

Mấy thứ này cộng lại phải hơn mấy trăm ngàn, so ra còn toàn vẹn hơn cả một người chuẩn bị kết hôn.

Tiếp đó hai người đi xuống siêu thị mua một chút đồ tẩy rửa. Nhìn mấy món đồ Khúc Mịch ném vào trong giỏ hàng, Dĩ Nhu thoáng cau mày. Anh căn bản không nhìn nhãn hiệu và thành phần, chỉ cần giá cao là đủ.

“Sáng ăn rau rồi, buổi tối làm thêm thịt đi. Thịt kho tàu nhé?” Khúc Mịch không khách sáo nói, “Làm thêm một tô canh cá.”

Dĩ Nhu vốn còn mang một bụng cảm kích vì anh chủ động trợ giúp cho cô, không lấy đồng nào phí khám bệnh ... Nhưng xem ra hiện tại anh đang coi nhà cô là căn tin miễn phí.

Như vậy cũng được, đỡ phải khiến Dĩ Nhu áy náy vì nợ ân tình!

“Miếng thịt này không được!” Dĩ Nhu giành lấy, trả miếng thịt về vị trí cũ, “Thịt kho tàu phải có mỡ nhưng không ngán, vừa vào miệng lập tức tan ra mới ngon, như vậy yêu cầu chất lượng thịt rất cao. Nên chọn thịt ba rọi, hơn nữa phải còn lớp da. Một lớp da, một lớp thịt mỡ, một lớp thịt, ăn vào sẽ thấy được sự khác biệt. Đây, miếng này!”

“Chị đây chắc chắn tay nghề nấu nướng rất chuyên nghiệp, anh nhà thật sự có phúc!” Bà bán thịt cười cười nói, “Miếng thịt này rất ngon, để tôi cắt cho anh chị!”

Dĩ Nhu muốn giải thích mối quan hệ của hai người nhưng bà bán thịt đã đi bắt chuyện với khách hàng khác.

“Một người bạn trai hoặc một người chồng như tôi khiến em cảm thấy lúng túng, thậm chí có phần xấu hổ sao?” Khúc Mịch khẽ cau mày, giọng không vui.

“Không đến nỗi lúng túng và xấu hổ, chỉ là không vui vẻ gì; vì dù sao cũng bị người ta hiểu nhầm.” Dĩ Nhu nhìn dáng vẻ của Khúc Mịch phản chiếu trên chiếc gương, thấy anh không đứng bất động không nói lời nào thì đúng là một người đàn ông khó có thể vui vẻ.

“Thật sao? Chuyện này đối với tôi xem như là một lời phê bình!” Khúc Mịch luôn luôn tự cao tự đại, nghe cô nói vậy anh chẳng thể vui vẻ.

Quả nhiên, đụng đến chuyện này khiến cho con người ta cảm thấy rất khó chịu.

Hai người lúc đi thì tay không, khi về lại ôm một túi lớn túi nhỏ. Khúc Mịch vẫn rất ga-lăng, hai tay xách hai túi nặng trĩu, không cần Dĩ Nhu hỗ trợ.

Khi hai người về đến nhà thì bên cửa hàng cũng giao hàng đến. Tài xế và nhân viên giao hàng khiêng hàng lên nhà và lắp đặt, chưa đến một tiếng đồng hồ thì hoàn tất.

Bên phía thương trường đang có chương trình “Thu cũ đổi mới”, do vậy Khúc Mịch để họ chờ đồ cũ về.

Nhóm này vừa đi lại có nhóm khác kéo đến, thì ra Khúc Mịch gọi người đến thay giấy dán tường.

“Thưa anh, sản phẩm giấy dán tường anh chọn là loại tốt nhất của chúng tôi. Chất liệu giấy này làm từ nguyên liệu thân thiện môi trường, không độc, giá cả có hơi cao nhưng siêu tốt!

Những loại giấy bình thường sau khi dán lên cần phải được để thông thoáng một thời gian rất dài, khi mùa đông đến mùi ẩm mốc rất khó chịu. Người lớn thì không nói nhưng con nít sức đề kháng còn yếu chắc chắn không ổn, ở lâu sẽ nhiễm bệnh.

Em thấy nhà anh chị tuy không có trẻ em, chuyện này càng phải lưu ý hơn, dùng giấy dán tường kém chất lượng ảnh hưởng rất lớn đến phụ nữ đang mang thai. Anh đây nhìn sơ là biết là một người thành đạt, chị nhà thật xinh đẹp, chắc chắn sẽ sinh ra những đứa con kháu khỉnh, dễ thương.” Trưởng nhóm xum xoe giới thiệu với gia chủ.

Mới đầu Khúc Mịch nghe còn có phần khó chịu, nhưng càng về sau càng thấy hài lòng, còn gợi ý bắt chuyện với bọn họ.

Mấy người làm việc tay chân nhanh nhẹn, miệng nói tay làm. Gỡ giấy cũ, đo đạc dưới sự chứng kiến của Khúc Mịch, sau đó dán giấy mới. Bọn họ dùng công cụ chuyên nghiệp, không hề nghe thấy tiếng ồn.

Dĩ Nhu lấy nước trái cây mang ra cho bọn họ: “Các anh nghỉ tay uống nước.”

“Cám ơn chị Khúc!” Người trưởng nhóm tháo găng tay cười cười đáp lời.

Chị Khúc?!!! Danh xưng này khiến Dĩ Nhu ngẩn ngơ, há miệng muốn giải thích nhưng không biết phải mở lời thế nào ... Giải thích với những người xa lạ thì được gì? Nói hai người cùng ở chung một mái nhà chỉ là quan hệ đồng nghiệp, hay chẳng lẽ lại nói là quan hệ bệnh nhân bác sĩ? Quên đi, Dĩ Nhu cũng chẳng quan tâm.

“Thế nào? Thích màu sắc và hoa văn này không?” Khúc Mịch nở nụ cười hỏi dò ý Dĩ Nhu, đương nhiên là tâm trạng anh đang rất hưng phấn.

Màu vàng nhạt kết hợp với những bông hoa liti mây hồng nhạt. Thanh lịch, ấm áp, nhìn thật thoải mái.

“Ánh mắt Đội trưởng Khúc luôn rất tốt!”

“Sự thỏa mãn của bác sĩ Tăng chính là sự tưởng thưởng cao nhất đối với tôi!”

“Đội trưởng Khúc ....”

Phi phi ~ ~ ~

Anh trưởng nhóm cười đến mức suýt phụt nước ra ngoài: “Vợ chồng anh chị xưng hô thật đáng yêu!”

Đáng yêu??? Dĩ Nhu không hề cảm thấy như vậy, cô thu dọn ly tách trở vào trong nhà bếp.

“Mọi người làm rất tốt, tôi bồi dưỡng mỗi anh thêm một trăm đồng.” Khúc Mịch đang cao hứng, boa thêm năm trăm.

“Ui cha! Thật sự cảm ơn anh Khúc!” Anh nhóm trưởng ngơ ý cảm ơn, “Gặp được chủ nhà như anh thật may mắn. Chúng tôi nhất định sẽ làm nhanh chóng, anh cứ yên tâm.”

Có thêm tiền, mọi người làm càng hăng say, chưa đầy hai tiếng toàn bộ căn phòng đã hoàn tất. Bọn họ còn quét dọn sạch sẽ, thu dọn tất cả rác rưởi.

“Không hổ danh là cửa hàng được đánh giá cao nhất trên mạng. Phục vụ thật chu đáo!” Khúc Mịch ngồi trên sofa, vừa uống trà vừa thưởng thức thành quả tân trang căn phòng của mình.

Dĩ Nhu ngồi bên cạnh đang chơi game trên chiếc tivi mới mua. Màn hình 43 inches, chơi đánh bài poker* thật đã nghiền.

Cô nghe Khúc Mịch nói chuyện không khỏi trợn mắt, chọn mẫu giấy giá cáo nhất, còn bồi dưỡng thêm năm trăm, làm sao có thể phục vụ không chu đáo?

“Em đang chơi cái gì?” Thấy cô không lên tiếng, Khúc Mịch đến gần nhìn, “Đánh bài không thể hiện được chỉ số IQ, quá đơn giản!”

“Đội trưởng Khúc thử xem?” Dĩ Nhu đưa con chuột qua cho anh.

Anh hững hờ tiếp nhận. Hai ván đầu, anh dĩ nhiên thua. Cái này mà nói là quá đơn giản???

Không chờ Dĩ Nhu có thời gian lên tiếng chế nhạo ván thứ ba tình huống đổi ngược, Khúc Mịch từ từ chiến thắng.

Một lát sau, hai người bỏ chạy. Anh đổi thành một bàn, chưa đến hai mươi phút, chỉ còn một mình anh một cỏi. Một tiếng sau, anh ảo não bỏ chuột sang một bên: “Thật sự không có kích thích, không có đối thủ thật sự quá cô quạnh!”

Dĩ Nhu trông thấy anh đổi tên nick của cô thành ‘Độc cô cầu bại’ thì không thốt nên lời.

Thật ra chẳng khó dự đoán anh sẽ toàn thắng. Ván bài là cố định, đầu óc anh phản ứng cực nhanh, ra bài gì, còn bài gì anh tính toán rõ ràng rành rành. Hơn nữa từ cách ra bài của đối phương, anh có thể tính toán được hần còn giữ lá bài nào.

Dĩ Nhu nhìn đồng hồ, đã hơn ba giờ. Cô đi nấu cơm, Khúc Mịch chủ động qua giúp.

Thịt ba chỉ cắt thành những khối vuông, đảo sơ với nước màu đường, ngay lập tức đổi sang màu vàng nâu óng ánh khiến người ta thèm nhỏ dãi, sau đó chế nước xâm xấp mặt thịt, mở lửa lớn: “Anh dùng muỗng vớt bọt đồ đi, cái đó đều là máu và chất bẩn. Rồi cho gia vị, mở lửa nhỏ, bốn mươi phút sau nêm lại gia vị là xong.” Nhìn Khúc Mịch ở trước mắt cô vương tay vương chân, cô tìm chuyện đơn giản cho anh làm.

Cá đã được siêu thị làm và rửa sạch, Dĩ Nhu lấy ra một phần, cắt nhỏ, thả vào nồi nước sôi cùng các nguyên phụ liệu, đun nhỏ lửa.

Mùi canh cá thơm phưng phức, quện với mùi rau thơm, nhấp một ngụm ... không khỏi tặc lưỡi.

Một phần cơm trắng nóng dẻo, một miếng thịt kho tàu cùng một chén canh .... Mùi vị ... Thật sự đừng bàn đến!!

Khúc Mịch ăn một tô cơm lớn, uống hết chén canh, còn không nở buông đũa.

Nhìn cơm canh mình nấu có người ngồi ăn sạch sành sanh, Dĩ Nhu có cảm giác đặc biệt thành công. Nghĩ lại thời gian trước đây một mình một người, tự nấu tự ăn, thấy thật sự vô vị.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 101: Uống Trà Sữa

Xong bữa tối, Dĩ Nhu ở trong bếp rửa chén đĩa, Khúc Mịch ngồi sofa coi tivi. Anh đưa mắt nhìn về phía nhà bếp, khóe miệng nở nụ cười.

“Được rồi! Đi thôi!” Thấy Dĩ Nhu bước ra, anh tắt tivi, đứng dậy.

“Đi đâu?” Dĩ Nhu nghi hoặc hỏi.

“Tôi thấy phía trước có một công viên nhỏ, rất thích hợp đi tản bộ sau bữa tối.”

Dĩ Nhu ở đây mấy năm nhưng chưa bao giờ đi qua công viên đó. Sáng sớm chiều tối đi dạo mát ... không phải là chuyện của người già sao? Cô tình nguyện ở nhà đọc sách, không muốn đi.

“Vận động sẽ nâng cao thể chất. Hơn nữa em khá chống cự với những nơi đông đúc, chuyện này vừa hay có ích cho việc trị liệu cho em. Đi ra ngoài, tiếp xúc với những người xa lạ em sẽ phát hiện vẫn còn nhiều người tốt.”

Nếu là việc liên quan đến trị liệu, cô không còn cách nào khác phải theo anh.

Mùa hè, tối khá trễ, bên ngoài ánh dương vẫn soi chiếu, khắp phố lớn ngõ nhỏ đều có người người đang hóng mát, thư giãn.

Chưa đến mười phút hai người đã đến công viên, phía ngoài cổng khá náo nhiệt, các bà các mẹ đang học khiêu vũ, tiếng nhạc khá ầm ĩ ... Hai người không thích ồn ào nên đi thẳng sâu vào phía trong.

Dưới bóng cây, một nhóm người đang chơi cờ, cách đó không xa một nhóm thanh niên chơi đá cầu, ở khúc quanh có mấy ông bà lão đang chơi đàn nhị, hát hò quảng. Phía quảng trường tụ tập mấy đứa trẻ đang trượt patin ... tiếng cười tiếng nói không ngừng.

Đối diện quảng trường là một vùng đồi nhân tạo, đỉnh đồi xây một mái đình nhỏ, xung quanh là bãi cỏ xanh mướt, vẫn còn một nhóm công nhân đang làm cỏ.

Thanh niên, học sinh thích hóng gió ở đó nhất, tùm năm tùm ba chơi đùa, tâm sự.

Ở một góc công viên chính là ‘Thiên Đường Trẻ Thơ’, là nơi vui chơi cho trẻ, nhưng giả cả cũng không rẻ: câu cá một phút một đồng, ngựa gỗ ba phút mười đồng ... ở đó mà chơi trên một tiếng, chắc chắn tiêu gần một hai trăm đồng là cái chắc.

“Con nít bây giờ bị hiện đại làm hư rồi!” Khúc Mịch không tán thành cách thức giáo dục trẻ thế này, “Nếu để cho chính chúng nó lựa chọn, chúng nó sẽ thích chơi đùa hòa cùng thiên nhiên mà không bị ràng buộc, hay là, thích vừa chơi vừa nhìn đồng hồ bấm giờ. Hơn nữa, trò chơi cùng tiền bạc có quan hệ thế nào được cơ chứ. Vậy mà em coi đi ... Hiện tại nếu không có tiền, quyền lợi chơi đùa của lũ trẻ cũng bị mất.”

“Tuổi thơ của anh so với chúng cũng khổ đâu kém!” Dĩ Nhu đã từng nghe anh kể về tuổi thơ của mình, ngoại trừ đọc sách, đọc sách thì chẳng còn gì, càng khô khan và vô vị hơn.

“Tôi không giống!” Khúc Mịch không hề do dự, đáp trả: “Từ trước đến giờ thiên tài chẳng có gì lạ ... Ông trời ban cho họ trí tuệ hơn người, vậy thì họ sẽ không lãng phí.”

Đúng là người tự nhiên! Mặc dù những lời anh nói là sự thật nhưng không thể khiêm tốn một chút sao? ‘Khích lệ’ vẫn nên để người ngoài nói ra thì tốt hơn.

Hai người vừa tản bộ vừa nói chuyện, đột nhiên một cậu bé chạy vọt đến.

“Cẩn thận!” Khúc Mịch nhanh tay lẹ mắt, kéo cánh tay Dĩ Nhu, ôm cô vào lòng, xoay một vòng.

Cậu bé thấy mình sắp va vào người trước mặt liền nhanh chóng chuyển hướng, mắt trọng tâm té vào trong bụi cỏ, cũng may không bị thương nhưng bị một phen giật mình, ly kem vừa mua cũng bị rơi mất.

Dĩ Nhu chạy qua nâng cậu bé dậy, phui bụi trên người. Cậu bé là đứa trẻ tham ăn nhìn ly kem trên cỏ muốn khóc.

“Đề di mua cho con ly khác!” Dĩ Nhu nhìn bên cạnh có xe đẩy bán đồ uống, liền dắt cậu bé qua.

Chọn một ly kem như của cậu bé, Dĩ Nhu nhìn quần áo há hốc mồm --- Cô không mang theo tiền. Ánh mắt nhìn cậu bé liếm láp ly kem ... cô đành đưa mắt cầu cứu Khúc Mịch.

“Ông chủ! Làm ly giống như vậy cho cô ấy!” Khúc Mịch chỉ vào một cặp đôi đang châu đầu vào nhau uống trà sữa trân châu, “Tổng cộng bao nhiêu tiền?”

“Mười lăm đồng!”

Khúc Mịch mò trong túi một lúc lâu sau mới lấy ra được tờ mười đồng, hai tờ một đồng và mấy đồng xu.

Hai người vợ vét mãi mới ra được chút tiền ... kể ra cũng có hơi mất mặt.

Cậu bé phấn khởi chạy đi, còn Dì Nhu nhận ly trà sữa trân châu từ tay ông chủ.

Cô đã quên mất lần cuối cùng uống trà sữa trân châu là từ lúc nào, mùi thơm thơm, vị beo béo, tình cờ ăn phải hạt trân châu mềm mềm, dai dai. Tuy rằng hương vị không còn ngon được như hồi còn bé nhưng vẫn rất tuyệt.

“Pháp y Tăng, thế nào?” Đi hai bước, Khúc Mịch quay đầu lại hỏi.

“Ừm ... Rất ngon!” Dì Nhu hút một cái, trà sữa trân châu có bỏ thêm đá, trời nóng hạ nhiệt, “Quý hơn nữa là để anh phải chi tiền!”

Đi được thêm hai bước, Khúc Mịch kêu nóng, hai người ngồi nghỉ chân trên băng ghế dưới gốc đại thụ.

“Khát quá!” Khúc Mịch nhẹ giọng nhắc, lưỡi liếm môi một cái.

Dì Nhu đẩy ly trà sữa qua: “Anh uống đi, chỉ không có ống hút thôi, vì ống hút tôi đã dùng qua ...”

“Tôi đều kiểm tra sức khỏe hàng năm, lại là người biết chú ý vệ sinh; hơn nữa tôi không chê đồ em đã dùng qua. Vốn dĩ tôi chỉ mua cho em uống, em mới uống mấy ngụm, tôi chỉ cần nhấp một ngụm lại sợ em ghét bỏ ... Nhưng thật sự tôi vừa nóng vừa khát ...” Anh nói cẩn thận từng ly từng tí.

Một người luôn đặt mắt cao hơn đầu, lạnh lùng bá đạo lại có thể nói được những lời đáng thương như thế, Dì Nhu lập tức ra bộ dáng trượng nghĩa: “Không sao! Anh cứ uống đi, tôi không chê anh!”

“Em sẽ không vì chuyện tôi đã uống một hớp thì sẽ không uống nữa chứ?” “Ừm!” Dì Nhu đưa ly nước về phía anh.

Khúc Mịch không nói nữa, cúi đầu ngậm ống hút, hút một cái.

“Ngon thật! Rất mát!” Anh nở nụ cười thỏa mãn, đẩy ly lại về phía Dì Nhu: “Pháp y Tăng, em uống tiếp đi!”

Dì Nhu chần chừ một chút, định rút khăn tay ra lau ống hút, liền trông thấy anh cắn môi, giọng đầy oan ức: “Pháp y Tăng, em thật sự là ghét bỏ tôi, có đúng không?”

“Không có ...”

“Tôi nói thật là tôi đều kiểm tra sức khỏe định kỳ hàng năm, một ngày đánh răng ba lần, súc miệng sạch sẽ, cẩn thận ...”

“Tôi uống, tôi uống!!!” Dì Nhu không thể chịu được đáng vẻ một người đàn ông bị cả thế giới vứt bỏ, vội cúi xuống uống một ngụm.

Không khó uống như cô tưởng tượng ... chỉ là vị trà sữa trân châu không giống vừa rồi cho lắm ...

“Nơi này phong cảnh thật đẹp!” Khúc Mịch tinh thần phấn chấn.

... Muốn uống thêm một hớp trà sữa nữa, còn không?

“Tôi còn tưởng anh sẽ nói phong cảnh tự nhiên là đẹp, chỉ là có thêm dấu vết đào bới của công nhân.”

Một lát sau.

“Pháp y Tăng, tôi lại khát!”

Dì Nhu đưa ly nước qua, anh cúi đầu uống một ngụm, lại đẩy sang trước mặt Dì Nhu để cô uống.

Hai người tôi một ngụm, anh một ngụm, chẳng mấy chốc ly trà sữa đã thấy đáy.

“Em muốn uống gì?” Đôi tình nhân ngồi ghé bên cạnh, chàng trai ôm lấy cô gái, hôn một cái rồi mở miệng hỏi.

“Em cũng muốn uống trà sữa trân châu. Anh xem đi người ta uống đáng yêu biết bao nhiêu!” Cô gái nhìn về phía Dì Nhu và Khúc Mịch, ánh mắt ao ước.

Đáng yêu? Dì Nhu chẳng thấy đáng yêu một chút nào, tuổi trẻ bây giờ chả hiểu nổi.

“Pháp y Tăng, bên trong còn một viên trân châu, không thể lãng phí!” Khúc Mịch cầm ly nước để Dì Nhu hút.

Không ngờ anh lại biết tiết kiệm như vậy, Dì Nhu hút hết viên trân châu cuối cùng, nhìn Khúc Mịch ném ly trà sữa vào trong thùng rác.

Mặt trời xuống núi, sắc trời dần tối, đám người trong công viên cũng thưa thớt dần, hai người bọn họ cũng chuẩn bị ra về.

Vừa đến cổng tiểu khu điện thoại của cả hai người rung lên cùng một lúc. Theo như âm thanh có thể đoán được là tin nhắn điện thoại hay tin nhắn QQ.

Thời nay không chỉ có người trẻ mà ngay cả người có tuổi cũng chơi QQ.

Dĩ Nhu rút di động nhìn tin nhắn QQ của mình, là Khang Bình gửi.

Cô mở tin ra đọc, là một tấm hình, chính là ảnh chụp cảnh cô và Khúc Mịch đang cùng nhau ăn viên trân châu cuối cùng. Phía dưới còn có nhiều bình luận: cái gì mà hình ảnh duy mỹ nhất, cách thức uống trà sữa đáng yêu nhất ....

Tình huống gì đây? Dĩ Nhu cau mày, ai tốt vậy, chụp ảnh rồi còn gửi cho bạn?

--- Khang Bình, chuyện gì vậy? Làm sao có được ảnh này?

Dĩ Nhu nhấn tin lại cho Khang Bình. Khang Bình trả lời ngay:

--- Chị Tăng, là bạn em chuyển cho xem. Bọn họ đang tìm người mẫu để quảng cáo trà sữa trân châu, em nhìn thấy là chị và Đội trưởng Khúc. Nhưng tấm ảnh này xác thực rất đẹp, rất chân thật, rất tình cảm ... Hai người trước nay còn che giấu giấu, lần này bị lộ rồi nhé!

Dĩ Nhu trông thấy Khúc Mịch cũng rút điện thoại nhìn vào màn hình, biết chắc anh cũng xem được tấm ảnh này.

“Cái này có tính là xâm phạm quyền cá nhân hay không?” Dĩ Nhu vừa nói vừa nhớ đến một cô gái luôn nhìn về phía hai người bọn họ khi này, ắt hẳn là tấm hình do cô ta chụp.

Thanh niên bây giờ rất thích chụp ảnh rồi khoe trên mạng ... Chụp hình mình được rồi, tại sao phải chụp người khác.

“Nếu như em muốn truy cứu tôi sẽ lệnh cho Cố Thành tìm ra được người đăng tấm ảnh này, sau đó em kiện lên tòa, tố cáo đối phương xâm phạm quyền chân dung và đời tư cá nhân, có thể đưa ra yêu cầu bồi thường tổn thất tinh thần” Khúc Mịch nghiêm túc trả lời.

Quên đi ... Chuyện lớn chuyện nhỏ động chút là lên tòa? Việc lớn hóa nhỏ, việc nhỏ hóa không mới có thể sống an nhiên.

“Thật ra mà nói ... chỉ là hiểu lầm, em và tôi đều là người độc thân, có xảy ra chuyện yêu đương cũng không có gì ghê gớm. Đợi đến khi việc trị liệu kết thúc, chúng ta không còn tiếp xúc nhiều thì bọn họ lại đồn chúng ta chia tay thôi. Tất cả sẽ trở về như ngày đầu.”

Dĩ Nhu gật gù ... Không như thế thì còn thế nào? Cô cũng đâu thể đi giải thích với từng người; hơn nữa, cô chẳng là nhân vật có tiếng tăm gì, chẳng đáng làm loạn cả giới mạng. Chỉ có điều nghe Khúc Mịch giải thích cô vẫn cảm giác có điểm bất thường, trong lòng đột nhiên dâng lên một cảm giác kỳ lạ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 102: Điện Thoại Của Chú

Về đến nhà, Khúc Mịch thò tay vào túi lấy chìa khóa cửa, tờ năm mươi đồng rơi xuống đất.

Thấy thế Dĩ Nhu cau mày hỏi: “Không phải là anh còn tiền sao?”

“Đừng! Tôi đâu nói mình chỉ mang theo mười lăm đồng. Tuy nhiên ly trà sữa trân châu rất lớn, ông chủ lại còn cho nhiều hơn một chút. Tôi nghĩ một mình em uống nhất định không hết!” Khúc Mịch ra về là đó là chuyện đương nhiên, rồi mở cửa nhà đi vào.

Rồi rồi ... Đã nói cô không được dùng tư duy người bình thường nghĩ cho anh được mà!

Việc đầu tiên vào nhà là Dĩ Nhu đi tắm, Khúc Mịch vào trong bếp cắt trái cây. Điện thoại di động của anh vang lên, liếc nhìn màn hình, là Lục Ly gọi. Anh ra ngoài ban công trò chuyện, tiện thể hút thuốc: “Nói đi, tôi nghe!”

“Tôi đã gọi cho chú của pháp y Tăng, hiểu được một vài chuyện. Ông ta có nhắc đến một chi tiết nhỏ, khi pháp y Tăng khóc lóc tỉnh giấc từ cơn ác mộng, đều hét to ‘Tay trái’. Sau đó, ông ta làm một đợt trị liệu cho pháp y Tăng thì cô ấy không nói nữa. Về sau, ông ta có hỏi pháp y Tăng nhưng cô ấy nói cô ấy không nhớ .... Đội trưởng Khúc, anh xem ...” Lục Ly hơi do dự.

“Điều này cho thấy tay trái của hung thủ lưu lại ấn tượng sâu sắc cho pháp y Tăng, có thể hẳn dùng tay trái cầm búa hoặc là tay trái của hắn không giống với người bình thường. Anh trước tiên điều tra những việc khác đi, việc này chờ sau này nói tiếp. Pháp y Tăng bây giờ không thể chịu được đả kích, nên vẫn chưa thể cho cô ấy tham dự vào.”

“Vâng!” Đầu dây bên kia Lục Ly gật gù, “Mặt khác, chúng ta cũng đã điều tra các mối quan hệ của gia đình họ Tăng và nhà họ Đồng không phát hiện có bạn bè chung, thậm chí là kẻ thù.

Thế nhưng, bên phía Đồng Huy, hẳn là tay chơi bời, nghe nói còn nợ bọn cho vay lãi cao để đi đánh bài. Đợt tết còn bị chủ nợ rượt đuổi, ở trước cửa nhà hẳn còn bị bọn chúng dùng sơn đỏ viết từ ‘Chết’ dọa gia đình Đồng Huy đến mức Tết cũng không dám ở trong nhà.

Đồng Huy và vợ sau đều là những người tái hôn, Vương Tiểu Nhã là con riêng của bà vợ sau.

Con của Đồng Huy và người vợ trước là con trai, tuổi tác cũng khoảng độ năm tuổi, bằng tuổi với Vương Tiểu Nhã. Nguyên nhân hai vợ chồng ly hôn vì thời gian đó Đồng Huy gian díu với người vợ sau này. Hắn luôn tìm cách đánh người vợ cũ, bà ta không chịu được nên ly hôn rồi dắt con trai bỏ đi.

Tôi còn hỏi thăm được căn hộ của Đồng Huy vốn dĩ là do người nhà vợ trước bỏ tiền ra mua, sau khi ly hôn cha và anh vợ đánh đến cửa, kinh động cảnh sát. Sau đó bọn họ ngầm hiệp thương, giải quyết thế nào thì không biết.”

“Thăm dò bên phía công trường có kết quả gì không?” Khúc Mịch hình như không có hứng thú với bối cảnh lằng nhằng của nạn nhân, “Chuyện gia đình nhà họ Đồng nhờ cảnh sát khu vực hỗ trợ. Anh cùng vài anh em trong đội đặt trọng điểm vào đám công nhân làm công hoặc những người không có công ăn việc làm. Vụ án mười lăm năm trước và vụ án lần này có rất nhiều điểm chung, anh đi thăm dò thêm ở mấy khu ngoại thành vừa được xây dựng lại.”

“Được! Tôi hiểu rồi!” Lục Ly đáp lời rồi ngắt điện thoại.

Khúc Mịch vừa trở lại phòng khách liền nghe thấy tiếng điện thoại của Dĩ Nhu reo lên, màn hình hiển thị là cuộc gọi đường dài từ Canada.

Anh do dự một chút rồi nhận điện: “Chào chú Tăng, cháu là Khúc Mịch ... bạn trai của Dĩ Nhu!”

Đầu dây bên kia rơi vào yên lặng, dĩ nhiên là có chút bất ngờ: “Sao trước nay tôi không nghe Tiểu Nhu nói có bạn trai? Khúc Mịch ... cái tên này nghe quen quen.”

Thanh âm của chú Tăng trầm ấm, vừa nghe là có thể tưởng tượng được là một người đàn ông cao lớn.

“Thật ra ngay cả cô ấy cũng không biết người bạn trai này”, Khúc Mịch cười khỏ, “Chú cũng biết tính tình Dĩ Nhu, mặt EQ của cô ấy khá thấp, hơn nữa có phần chống cự lại người khác. Do những việc phát sinh khi còn bé đã tạo nên thương tổn không nhỏ ... Cháu nghĩ vết thương này của cô ấy vẫn chưa lành hẳn.”

“Tiểu Nhu đâu?” Chú Tăng đột nhiên hỏi.

“À! Bọn cháu ra ngoài tản bộ, cô ấy vừa về là đi tắm. Chú cũng biết cô ấy mắc bệnh sạch sẽ nhẹ, từ nơi đông người trở về, ngoài việc thay quần áo đều phải tắm rửa sạch sẽ.” Khúc Mịch lắng nghe tiếng nước chảy trong nhà tắm, đoán được Dĩ Nhu cũng không ra ngoài ngay được.

“Ra bộ cậu khá hiểu tính cách của Tiểu Nhu!” Chú Tăng đáp lời: “Tiểu Nhu cho cậu ở chung nhà, còn cùng cậu đi tản bộ, xem ra nó cũng tiếp nhận cậu. Cậu cũng biết Tiểu Nhu rất khỏ, nó luôn đóng kín nội tâm của mình, không dám nhìn nhận chuyện anh tôi và chị dâu qua đời. Đặc biệt cái chết của ông bà nó cũng phần nhiều ảnh hưởng đến tâm lý.

Tôi vừa nghe nói ở thành phố Nam Giang phát sinh thảm án diệt môn, thủ pháp gây án giống như vụ sát hại anh trai và chị dâu của tôi. Hơn nữa cũng có một đứa trẻ trốn trong tủ quần áo, nhưng không may mắn như Tiểu Nhu. Tôi lo nó không chịu được, nếu như tâm trạng nó suy sụp, chỉ sợ không thể chữa trị được.”

“Chú yên tâm, cháu vẫn ở bên cạnh cô ấy! Bây giờ tâm tình cô ấy rất ổn định, hơn nữa đang dần dần chuẩn bị đối mặt với những chuyện xảy ra năm đó, tất cả đều đang phát triển theo hướng tốt.”

“Tôi chỉ sợ tình hình nó nóng nảy, lại sốt ruột muốn tìm ra hung thủ giết cha mẹ, nhất định sẽ ép buộc bản thân.” Giọng chú Tăng đầy lo âu: “Xem ra tôi phải về nước một chuyến, nhanh nhất cũng phải hết tuần sau, tôi cần phải sắp xếp chuyện bên này. Trong một tuần này, cậu cố gắng đừng để Tiểu Nhu tiếp xúc với những chuyện có liên quan đến án mạng, chờ tôi trở về rồi nói!”

Nghe thấy chú Tăng quay về, Khúc Mịch khẽ nhướn mày. Anh không phải muốn cản trở chuyện họ hàng gặp nhau, chỉ có điều Dĩ Nhu không dễ dàng tiếp nhận anh vào nhà; nếu như chú Tăng về, anh chắc chắn bị đập trở lại, cơ hội tiếp xúc với Dĩ Nhu sẽ mất hết.

Hơn nữa phương pháp trị liệu của chú Tăng có chút bảo thủ, cứ lảng tránh chuyện của Dĩ Nhu không phải là chuyện tốt, anh không đồng ý.

“Chú Tăng! Nếu là chú, cháu sẽ không sốt ruột quay về!” Chú Tăng nghe nói vậy thì sững người: “Cậu thanh niên ... vì sao?”

“Bởi vì phương án trị liệu của chú không thích hợp với Dĩ Nhu, lại còn phải bỏ tất cả công việc để quay về lại càng là quyết định không sáng suốt.”

“Nghe cậu nói vậy, ý là Tiểu Nhu có thể tìm được một chuyên gia tâm lý tốt hơn? Tôi nói cho cậu biết không một chuyên gia tâm lý nào có thể hiểu rõ tình hình của Tiểu Nhu hơn tôi, không có chuyên gia tâm lý nào có thể hiểu thấu cảm thụ của Tiểu Nhu hơn tôi. Con bé tin nhiệm tôi, việc này đặc biệt quan trọng với một chuyên gia tâm lý!” Chú Tăng đương nhiên không vui với câu nói vừa rồi của Khúc Mịch.

“Nhưng theo cháu được biết, tám năm trước phương pháp trị liệu của chú với Dĩ Nhu cũng không thành công cho lắm.”

“Cậu thanh niên ... còn trẻ đừng quá nóng cuồng, đặc biệt là nói chuyện với trường bối!” Rõ ràng là chú Tăng đã nổi giận.

Ông ta không biết ở đâu lòi ra một người đàn ông, tự nhiên nhận điện thoại của cháu gái, còn ở cùng nhà với cháu gái. Vốn dĩ ông ta chỉ lo lắng bệnh tình của cháu mình, bây giờ phải lo thêm chuyện cháu gái bị đàn ông xấu lừa.

“Chú đừng tức giận, là một bác sĩ tâm lý thời khắc cần giữ tinh táo là chuyện quan trọng nhất!” Khúc Mịch bình tĩnh giải thích: “Chú xem, chỉ cần liên quan đến Dĩ Nhu, chú đặc biệt có những suy nghĩ chủ quan. Cháu biết chú là tiến sĩ tâm lý học, đã từng là thầy của Tiến sĩ Nhâm của đại học XXX, đã từng có rất nhiều bài diễn thuyết mang đầy tính học thuật. Bài phát biểu ‘Thí Nghiệm Nghiên Cứu Khuynh Hướng Không Chế Của Con Người’ của chú ngày đó, cháu đã đọc đi đọc lại rất nhiều lần, bị thuyết phục rất cao.”

Có câu nói ‘Ngần xuyên vạn xuyên không qua được câu nịnh nọt’, nghe mấy câu này chú Tăng cũng nguôi giận được phần nào, ông ta nghi hoặc: “Nghe cậu nói vậy hình như có nghiên cứu qua tâm lý học. Cậu học chuyên ngành tâm lý à? Tốt nghiệp ở đâu?”

“Cháu tốt nghiệp chuyên ngành tâm lý, đại học YY!”

“Đại học YY?” Chú Tăng suy nghĩ một chút, hỏi tiếp: “Dương Hoài Cẩn là thầy của cậu à? Cậu tên gì?”

“Cháu tên Khúc Mịch, thầy Dương là ân sư của cháu!”

“Đúng rồi! Chẳng trách tôi nghe tên cậu thấy rất quen tai. Năm đó Dương Hoài Cẩn đề cập tên cậu với tôi rất nhiều lần. Anh ta nói đi dạy nhiều năm như vậy mới gặp được một thiên tài tâm lý học như cậu. Mấy bài phát biểu của cậu tôi cũng đã đọc qua, rất hay, rất có tiền đồ!”

Khúc Mịch nở nụ cười: “Chú Tăng, bây giờ chú đã có thể an tâm giao Dĩ Nhu cho cháu chưa? Về phương diện tâm lý học cháu chưa hẳn là người xuất sắc nhất, nhưng là người thích hợp nhất với pháp y Tăng. Cháu sẽ thường xuyên báo cáo tình hình của Dĩ Nhu, bất cứ lúc nào chú cũng có thể về đây.”

“Được rồi!” Im lặng một lúc, chú Tăng mới đồng ý ... Ông ngắm nghĩ thật kỹ thì thấy Khúc Mịch nói rất có lý.

Vì có liên hệ huyết thống, hơn nữa cả nhà họ Tăng bây giờ chỉ còn lại ông ta và Dĩ Nhu, do đó không tránh khỏi việc lo lắng thái quá. Năm đó, Dĩ Nhu quay về thành phố Nam Giang làm pháp y, ông nhất quyết không đồng ý, nhưng do Dĩ Nhu kiên trì, ông đành xin theo về nước một năm, thấy Dĩ Nhu phát triển bình thường mới dám quay trở lại Canada.

Năm nào ông ta cũng thu xếp về nước hai lần, khi Dĩ Nhu nghỉ phép, còn bắt cô qua Canada. Ba năm qua, tận mắt chứng kiến công tác của Dĩ Nhu ổn định ông mới dần dần yên tâm.

Vậy mà ... ai có thể ngờ ... một chuyện bị thăm sấp bị cả thế giới lãng quên thì một vụ thảm án diệt môn tương tự lại xuất hiện.

Khi ông ta nghe cảnh sát hình sự gọi qua, ngay lập tức ông nóng hết ruột gan. Trạng thái của ông bây giờ thật sự không thích hợp làm bác sĩ cho Dĩ Nhu. Quá nhiều ràng buộc tình cảm sẽ khiến cho tất cả những phán đoán của ông ta mang tính chủ quan và chứa nhiều tình cảm, chuyện này tuyệt đối không có lợi với Dĩ Nhu.

Khúc Mịch là môn sinh của Dương Hoài Cẩn, có tín nhiệm rất lớn trong các lý luận chuyên ngành.

“Nghe ý cậu nói vậy ... hình như rất thích Tiểu Nhu ... Nếu đã thế, cậu có chắc chắn mình đủ khách quan để đánh giá bệnh tình con bé chứ?” Chú Tăng hỏi ngược lại.

“Chú yên tâm, cháu hoàn toàn tách riêng được chuyện cá nhân và công việc!” Khúc Mịch hoàn toàn tự tin, “Năm đó cháu từ nước ngoài trở về, vì để thấu hiểu được suy nghĩ của những người mắc bệnh tâm thần mà tự giam mình trong viện tâm thần ba năm. Trong ba năm, một người không có bệnh cũng thành có bệnh, rồi từ có bệnh chuyển biến thành khỏi hẳn, cháu hoàn toàn có thể khắc phục biến hóa tâm tình của mình. Bản thân còn có thể xử lý được, cháu nghĩ, mình có đủ khách quan giải quyết bệnh tình của Dĩ Nhu.”

“Được rồi! Tôi đồng ý giao Tiểu Nhu cho cậu!” Trầm mặc một lúc lâu, chú Tăng rốt cục cũng đồng ý.

“Chú yên tâm, chờ mọi chuyện ở đây kết thúc, cháu sẽ đưa Dĩ Nhu qua Canada thăm chú!”

Cuộc trò chuyện không ngắn, Khúc Mịch vừa cúp điện thoại, Dĩ Nhu cũng từ trong nhà tắm bước ra.

“Làm gì vậy?” Dĩ Nhu trông thấy anh đứng ở ban công, thuận miệng hỏi,

Khúc Mịch cất điện thoại di động vào túi: “À! Nhận điện thoại, chú gọi đến!”

À ... Chú của người ta gọi qua ... mình là người ngoài không tiện hỏi nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 103: Ác Mộng Cùng Giường

Tốc độ tắm rửa của Khúc Mịch cực nhanh, mười lăm phút sau đã xong xuôi sạch sẽ. Nhìn anh mặc đồ ngủ bước đến, bỗng dưng Dĩ Nhu có cảm giác căng thẳng, tim đập thình thịch ... Chẳng lẽ cô và anh thật sự phải ngủ cùng một mái nhà. Lần này và lần trước không giống nhau. Chiếc giường lớn đặt trong phòng ngủ chính, đồ dùng trên giường đều là đồ mới ... Nghĩ thế nào cũng thấy giống giường tân hôn.

Khụ! Khụ! Dĩ Nhu ho khan vài tiếng, hơi dịch người về phía đầu sofa.

Khúc Mịch ngồi ở một đầu khác, để một khoảng trống ở giữa, nhờ khoảng cách này khiến cho Dĩ Nhu cảm thấy thoải mái hơn một chút.

Mỗi người cầm trên tay quyển sách, hai người chẳng ai nói ai tiếng nào.

Khúc Mịch nhìn có vẻ rất chăm chú, nhưng nếu Dĩ Nhu chú ý kỹ sẽ phát hiện từ đầu đến cuối anh chẳng lật lấy một tờ.

Nửa tiếng, một tiếng ... Khúc Mịch khép sách lại, đứng lên: “Mười giờ rồi, theo Tây Y hay Trung y mà nói, quá mười một giờ con người sẽ không thể tiến vào trạng thái ngủ say, dễ khiến cho cơ thể mệt mỏi.”

“Ồ!” Dĩ Nhu cắn cắn môi, khép sách lại.

Cô tiến vào phòng ngủ, thấy Khúc Mịch không theo vào thì chạy vội lên giường trùm chăn.

Một lát sau, Khúc Mịch cầm ly sữa ấm vào trong: “Trời nắng nóng em cuộn mình trong chăn không sợ bị cảm nóng sao? Nào, uống sữa rồi ngủ.”

Dĩ Nhu ngoan ngoãn ngồi dậy, mắt cũng không dám ngước lên nhìn Khúc Mịch, nhận ly sữa rồi uống, vòng vèo: “Thật ra ... Tôi có thể ... À ... Nếu không anh qua phòng ngủ khách kê giường qua đây?” Cô vốn định nói mình có thể ngủ một mình, vừa nhớ đến những cơn ác mộng liền đánh tan ý nghĩ đó.

Khúc Mịch nhìn chiếc giường lớn chiếm hai phần ba diện tích phòng ngủ: “Đúng là có thể kê chiếc giường đơn kia vào đây; thế nhưng phòng ngủ này nhỏ, hai chiếc giường chắc chắn phải kê sát vào nhau mới có lối đi. Như vậy có khác bây giờ là bao chứ? Hơn nữa chiếc giường ấy cũ rồi, tôi ngủ chắc chừng mấy lần là gãy.”

Chiếc giường đó là chủ nhà cũ để lại, vì phòng ngủ khách không có máy khi dùng nên cô cũng không thay giường mới.

“Hơn nữa tiền của nhà nước không được lãng phí, cái gì tính toán là phải tính toán, tiết kiệm thì phải tiết kiệm. Chiếc giường này có thể nằm được cả ba người, hai chúng ta nằm đây dư sức.”

Vào lúc này lại nhớ đến chuyện cân nhắc việc xài ngân khố quốc gia, sao ban ngày khi quẹt thẻ thì suy nghĩ ấy chạy đi đâu rồi? Nhìn bộ dáng anh tiêu tiền, ai nhìn vào cũng cho rằng là con nhà giàu đây!

Dĩ Nhu lấy con gấu bông to một mét sáu đặt vào chính giữa: “Đây là quà chú tôi mua tặng, nó vẫn làm bạn với tôi suốt. Tôi quen có nó ngủ bên cạnh.”

“Ừm!” Khúc Mịch không nói gì, nằm xuống bên phía còn lại của gấu bông.

Chiếc giường này quả là rất lớn, hai người, một con gấu mà vẫn còn rất rộng.

Đèn ngủ tỏa ánh sáng dịu dịu, trong phòng ngủ cực kỳ yên tĩnh, Dĩ Nhu thậm chí có thể nghe tiếng hít thở của mình và Khúc Mịch.

Điều này khiến Dĩ Nhu cảm thấy lúng túng, tim đập không còn theo quy luật, lưỡi miệng khô khốc.

“À ...” Cô muốn tìm đề tài tâm sự: “Chú và dì đã trở về rồi sao?”

“Chưa! Khi nào họ về tôi báo cho em biết!” Nghe tiếng Dĩ Nhu, Khúc Mịch xoay người lại. Thật ra có con gấu bông ở giữa thế này cũng đỡ ngượng ngùng, tránh bốn mắt nhìn nhau đầy lúng túng.

Dĩ Nhu nghe anh trả lời như vậy thì không biết phải nói tiếp thế nào, cô luôn có cảm giác câu nói này kỳ lạ. Nhưng thật sự cô chẳng biết phải tìm đề tài gì, chợt nhớ ra Khúc Mịch đã từng kể cho cô ba mẹ anh sẽ sớm quay về nước nên mới thuận miệng hỏi một chút.

Khi họ quay về, Khúc Mịch sẽ tự nói cho cô biết để làm gì cơ chứ? Cô quan tâm làm gì? Dĩ Nhu thầm nói trong lòng, cô cảm thấy người như Khúc Mịch thật sự khó tán gẫu, giống như hai người không cùng một tần số.

Tuy nhiên, đề tài là do cô khơi mào, nên đành phải đồng ý: “Được! Đến lúc đó mời chú và dì cùng ăn cơm.” Người ta giúp cô trị liệu không công, trưởng bối về cô cũng nên biểu hiện sự lễ phép.

“Ừm!” Thanh âm của Khúc Mịch xen lẫn chút sung sướng, “Ba tôi không uống rượu, không hút thuốc, thế nhưng một vài trường hợp đặc biệt ông sẽ dùng chút vang đỏ. Chuyện ăn uống cũng chẳng soi mói. Có lẽ do quanh năm suốt tháng ông bà tiếp xúc thế giới động vật hoang dã, nên không có hứng thú với thịt thà; nhưng họ cũng không quá cực đoan, cũng chẳng phản đối người khác ăn. Chỉ là phần lớn thời gian họ sống trong thế giới cùng động vật nên thân cận với bọn chúng. Em yên tâm, họ chắc chắn sẽ thích em!”

“Ồ!” Chỉ một bữa cơm ... có cần giải thích trình trọng như thế không!

Khúc Mịch im lặng một chút rồi tiếp lời: “Thật ra, quãng thời gian tôi ở với họ không dài. Khi còn bé là do ông bà ngoại nuôi dưỡng, đến năm ba tuổi mới về ở với họ. Công việc của họ rất bận, nghĩ đi nghĩ lại chắc ba người chúng tôi ở với nhau cũng không quá một ngàn ngày.”

Dĩ Nhu trầm thờ dài ... Một đứa trẻ có đầy đủ cha mẹ cũng chưa chắc đã chiếm được hết tình yêu thương của cha mẹ mình.

Cô đã từng suy nghĩ không biết bao nhiêu lần, nếu ba mẹ cô không bị ngộ sát, vậy cuộc sống hiện tại của cô sẽ như thế nào đây? Khẳng định cô nhất định sẽ không quá lạnh lùng như bây giờ, sẽ không quái gở, thậm chí là có bệnh.

Cô biết tính tình của mình không giỏi giao tiếp, cô muốn hòa mình vào xã hội, có thể tiếp xúc với những người đàn ông xa lạ, nhưng điều đó lại khiến cô có cảm giác không thoải mái, rất sợ hãi. Cô không ngừng tự nói bản thân, có những khi cả đêm ngủ không yên giấc, mãi cho đến tận bây giờ ... Cô sống thật khổ sở.

Sự xuất hiện của Khúc Mịch khiến cho thần kinh căng thẳng sắp đứt lìa của cô được giãn ra. Ở trước mặt anh, cô cuối cùng cũng có thể thả lỏng. Khúc Mịch biết quá khứ của cô, nhìn thấy cô suy sụp, thậm chí chứng kiến cơn ác mộng cô đã cố gắng ẩn giấu nhiều năm. Ở trước mặt Khúc Mịch, cô không cần phải che giấu điều gì.

“Ấn tượng sâu sắc nhất của tôi về mẹ đó chính là hát ru. Nhớ thời điểm tôi từ nhà ông bà ngoại về ở với ba mẹ, vì đã quen nên tôi khóc nháo đòi ông bà suốt không chịu ngủ. Ba mẹ không có cách nào giải quyết, mẹ liền vỗ vỗ rồi hát ru.

Khi mẹ tôi hát, hàng xóm sát vách thực sự nghe không vào nên qua trách cứ, do vậy mẹ không hát nữa. Tôi càng khóc nháo, gào khóc đòi ông bà ngoại, khóc đến khi mệt thì ngủ thiếp đi. Liên tiếp như vậy hai ngày, mấy ngày sau tôi đã ngủ ngoan hơn. Từ ngày ấy mẹ tôi không bao giờ hát ru nữa nhưng ký ức đó chưa hề phai nhạt trong tôi.”

“Hàng xóm nghe không vào nên trách cứ?” Dĩ Nhu ngẩn người.

“Bởi vì thật sự rất khó nghe!” Khúc Mịch giải thích, “Ngũ âm của mẹ tôi không chuẩn, hát không theo nốt nhạc.”

“Nhưng đối với một đứa trẻ đang hoảng sợ, đang đau đớn thì đó vẫn là sự an ủi tốt nhất.” Không biết Dĩ Nhu nhớ đến chuyện gì, rơi vào trầm tư.

“Đề tôi hát cho em nghe một bài!” Khúc Mịch bỗng nhiên lên tiếng.

Hả??? Anh biết hát? Dĩ Nhu đột nhiên cảm thấy hứng thú.

“I talk to you as to a friend

I hope that's what you've come to be

It feels as though we've made a mend

Like we found away eventually...”

*The Perishers – Sway: Một trong những bản soundtrack cho game The SIM2

Giọng của anh trầm ấm vang lên, giai điệu hơi xa lạ, nhưng lại mang đến cho người nghe một cảm giác thư thái. Không ngờ anh hát tiếng Anh lại hay như vậy.

Dĩ Nhu nhắm mắt thưởng thức, ý thức dần dần mơ hồ, một lát sau đã chìm vào giấc ngủ.

Nghe tiếng hít thở đều đều của Dĩ Nhu, Khúc Mịch ngừng lại, cẩn thận từng li từng tí nhấc bông con gấu bông lên. Anh đưa mắt nhìn Dĩ Nhu đang say giấc, liếc qua con gấu bông đáng ghét muốn ném nó đi ... nghĩ kỹ lại, anh đành thả nó trên sàn nhà.

Khúc Mịch nhích nhích vào giữa một chút, sát về phía Dĩ Nhu, nghiêng người ngắm cô ngủ.

Làn mi cong dài, làn da dưới ánh đèn dịu dàng càng thêm trắng nõn, đôi môi phơn phớt hồng khiến anh không thể nhìn được chỉ muốn hôn lên đó một cái.

Dĩ Nhu ưm ưm vài tiếng, lông mày khẽ nhíu, bắt đầu trở mình không yên.

Anh vội nắm lấy tay Dĩ Nhu, bàn tay kia nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng cô, động tác nhẹ nhàng như dỗ một cô bé.

“I don't wanna hurt you

I don't wanna make you sway

Like I know I've done before

I will not do it anymore

I've always been a dreamer

I've had my head among the clouds ...”

Anh nhẹ giọng bên tai Dĩ Nhu, hàng lông mày cô từ từ thả lỏng, hô hấp bình ổn.

Anh không hiểu vì sao Dĩ Nhu lại gặp ác mộng, nhưng từ trạng thái cho thấy đang từ từ tốt lên. Nhìn những phản ứng tích cực của Dĩ Nhu, anh cảm thấy tự tin với việc trị liệu cho Dĩ Nhu thêm vài phần.

Cánh tay Khúc Mịch rất dài, giữa anh và Dĩ Nhu vẫn còn một khoảng trống, nhưng mùi hương của Dĩ Nhu vẫn vây hãm lấy anh.

Thơm thơm, ngọt ngọt, một mùi hương khoan khoái, không thể giải thích mùi hương thế nào nhưng ở người phụ nữ khác không hề có. Khúc Mịch khép mắt, chỉ cần dựa vào mùi hương này, anh có thể nhận ra Dĩ Nhu.

Anh cảm thấy rất kỳ diệu, vấn đề này không thể dùng khoa học để giải thích. Khi anh nằm trên giường bệnh ở bệnh viện tâm thần, lúc Dĩ Nhu bước vào, anh tựa như trông thấy cả người Dĩ Nhu phát sáng. Trong nháy mắt ấy anh cảm giác một thứ gì đó ngủ say trong anh tỉnh giấc, vì vậy anh không hề do dự đồng ý nhậm chức Đội trưởng đội hình sự.

Phải chăng ... Đây gọi là tình yêu!

Bỗng dưng Dĩ Nhu hướng về phía lồng ngực của anh, đầu chôn vào trong ngực anh, trong miệng níu non câu gì đó, nghe không rõ.

Tìm anh đập nhanh, trong cơ thể anh có thứ đang khe khẽ biến hóa, không thể kiểm chế được.

“Triệu Tiền Tôn Lý Chu Ngô Trịnh Vương ...” Anh nhắm mắt lẩm nhẩm đọc bách gia tính*, nhắm đi nhắm lại ba bốn lần, cảm giác khó chịu mới đỡ hơn được một chút.

*Bách gia tính – Họ của trăm nhà: văn bản ghi lại những họ phổ biến của Trung Quốc, thời gian đầu là 411 họ, sau tăng lên 504 họ gồm 444 họ đơn và 60 họ kép. Hiện nay, đã tăng lên 800 họ phát sinh từ văn bản gốc này.

Thì ra làm Liễu Hạ Huệ không hề dễ. Khả năng mấy người phụ nữ đó không hợp với khẩu vị của Liễu Hạ Huệ, hoặc có thể phát xuất từ bản thân Liễu Hạ Huệ ... cũng là người vô năng.

Sáng hôm sau, Dĩ Nhu thức giấc, nhìn mình đang ôm con gấu bông, còn Khúc Mịch nằm nghiêm chỉnh ở bên kia.

Anh là người rất nghiêm túc ... thế nhưng sao trông anh có vẻ uể oải thế kia?

Khúc Mịch mở mắt, vành mắt thâm đen, con ngươi còn mang đầy tơ máu.

“Anh mơ ác mộng?” Dĩ Nhu hỏi.

“So với ác mộng còn đáng sợ hơn nhiều!” Khúc Mịch thở dài, “Cái này ... quả thật là đòi mạng!”

Làm sao? Dĩ Nhu nghi hoặc, không lẽ anh mất ngủ? Dĩ Nhu hiểu mất ngủ thống khổ đến mức nào, cô là người từng trải qua chuyện này.

Nhìn dáng vẻ của anh ... chắc là không quen ngủ giường lạ.

“Anh ngủ thêm một chút đi. Tôi đi làm bữa sáng.” Dĩ Nhu không có thói quen ngủ nướng, tỉnh giấc là lập tức rời giường, muốn nằm thêm cũng không được.

“Ừm!” Khúc Mịch ngáp một cái, rồi lại nhắm mắt ngủ.

Anh nằm thêm mười phút, thức dậy rửa mặt, bước ra khỏi phòng đã ngửi thấy mùi hương thơm thoang thoảng.

Dĩ Nhu đang nhàn nhã uống cà phê trong bếp, trên đĩa là hai miếng bánh mì nướng, bên cạnh còn có hai phần bánh bao. Trong nồi trứng đã luộc chín, nổi bốc khói nghi ngút.

Mùi thơm bánh mì trộn lẫn với mùi cà phê khiến cho bụng anh réo lên ừng ực.

Ánh nắng ban mai xuyên qua cửa sổ chiếu rọi lên người Dĩ Nhu tỏa ánh sáng ấm áp, Khúc Mịch tựa người vào thành cửa nhìn chăm chăm Dĩ Nhu.

Dĩ Nhu nghiêng đầu nhìn thấy Khúc Mịch, cô nở nụ cười: “Anh uống một tách chứ?”

“Được!” Anh điều chỉnh tâm trạng, “Đừng cho đường, cảm ơn!”

“Anh cũng thích uống cà phê nguyên chất sao?” Dĩ Nhu rót một tách cho Khúc Mịch.

Khúc Mịch nhận lấy uống một hớp, gật gù: “Cafê đắng bên ngoài, ngọt hậu, thêm đường sẽ phá mùi vị của nó, tôi không thích.”

“Anh cùng ăn điểm tâm đi!” Dĩ Nhu lấy bánh mì, trứng luộc để trên bàn.

Cô nhìn thấy Khúc Mịch kẹp trứng giữa hai miếng sandwich, cô hơi sững sốt, sau đó cười cười.

“Xem ra chúng ta còn có nhiều thói quen giống nhau.” Cô nói, “Ở Canada, tôi cũng thích tự mình làm sandwich.”

“Thời gian còn rất dài, em sẽ dần dần phát hiện chúng ta ở chung rất thích hợp!” Khúc Mịch cắn một miếng bánh, cảm giác cực kỳ phấn chấn.

Ồ chung? Chắc là ý nói hai người ở cùng một nhà.

Khúc Mịch không nói nữa, Dĩ Nhu không tiện hỏi nhiều tựa như cô đang suy nghĩ gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Giặt Quần Áo

Ăn xong điểm tâm, Khúc Mịch lại chủ động gánh việc rửa chén đĩa. Động tác của anh thuần thục hơn trước rất nhiều, rửa chén xong anh xoay qua lau kệ bếp và máy hút mùi.

“Tôi đi qua đội hình sự một chuyến chắc chiều mới về. Trưa không cần nấu cơm cho tôi, nhưng ở một mình không được phép bỏ bữa. Quần áo dơ tôi để trong rổ trong phòng tắm, giặt xong thì ủi qua một chút!” Anh vừa xỏ giày vừa nói nên không để ý đến sắc mặt càng ngày càng khó coi của Dĩ Nhu, rồi mở cửa đi làm.

Thái độ gì đây? Quả thật là coi cô là bảo mẫu rồi .... Dù thế nào đi chăng nữa cũng phải thêm từ ‘Phiền cô’, ‘Xin lỗi’, ‘Cám ơn’ chứ.

Dĩ Nhu tức muốn nổ phổi, cô mở cửa phòng tắm nhìn rổ đồ dơ chất đầy quần áo của Khúc Mịch: áo ngủ, quần áo mặc nhà, quần ... đã đành, lại còn thêm cả quần lót và vớ ...

Quên đi ... quên đi. Giặt thì giặt, cô ở nhà cũng không có việc làm. Để thời gian rảnh nhiều quá càng khó chịu hơn.

Khúc Mịch đến phòng làm việc, nhóm người Lục Ly đều đã đi điều tra, trong văn phòng chỉ còn Cố Thành và Vương Tịnh.

“Đội trưởng Khúc, anh đến rồi!” Vương Tịnh trông thấy Khúc Mịch thì vội vàng đứng lên chào hỏi, “Anh ăn sáng chưa? Ở đây có bánh bao. Nếu như anh không thích để em chạy ra ngoài mua cho anh!”

“Cố Thành, cậu vào đây một chút!” Khúc Mịch không thèm liếc nhìn Vương Tịnh, để lại câu nói cho Cố Thành rồi vào phòng họp.

Vương Tịnh chôn chân tại chỗ, cắn cắn môi, vành mắt ngấn nước.

Cố Thành không đành lòng, đi về phía cô ta lặng lẽ lên tiếng: “Đội trưởng Khúc ghét nhất người ta lấy lòng, đặc biệt là con gái. Chỗ của tôi có tư liệu chi tiết về Đội trưởng Khúc, lát nữa gửi cho cô một phần.” Anh ta là cao thủ IT, không có chuyện gì làm thì tìm kiếm thông tin của các đội viên đội hình sự, nhất là Khúc Mịch.

Tư liệu của Khúc Mịch trên internet là nhiều nhất, đặc biệt là trang thông tin của Đại học Công an. Vụ án Lãnh Thác đã viết về một Khúc Mịch vi diệu. Anh được tôn là nam thần cao lãnh, được tất cả các nữ sinh yêu thích.

Vương Tịnh đâu phải chưa từng đọc những thông tin về anh trên mạng, chỉ là ... được tiếp xúc với nam thần ở khoảng cách gần như thế cô ta đương nhiên có phần hưng phấn quá mức.

Trên mạng nói rất đúng, tính tình Khúc Mịch lạnh nhạt, lạnh nhạt đến mức lãnh khốc vô tình. Anh không bao giờ quan tâm đến cảm nhận của bất cứ ai, thích làm gì thì làm, hơn nữa tư duy cũng khác người bình thường.

Thế nhưng, hình như những cái đó hoàn toàn không đúng, ít nhất chính cô ta chứng kiến chuyện của Khúc Mịch và vị pháp y kia. Tuy nói pháp y Tăng cũng là phụ nữ xinh đẹp điểm lệ, là một mỹ nữ, nhưng Khúc Mịch cũng đâu phải là người ham mê sắc đẹp. Nghe nói pháp y Tăng là một vị pháp y xuất sắc, hay là do bọn họ cùng nhau làm việc, tiếp xúc nhiều nên mới sản sinh tình cảm.

Vương Tịnh tự nhận mình là người tình thông dẫu vết học, lại làm việc cùng văn phòng với anh, nên chắc chắn cô ta có ưu thế hơn pháp y Tăng. Cô ta không tin Khúc Mịch có thể vĩnh viễn coi thường sự tồn tại của cô ta.

Cố Thành theo Khúc Mịch vào phòng họp nhỏ, trông thấy anh đang mải mê điện thoại di động.

“Cậu xem giúp tôi chiếc điện thoại này có thể giống như máy vi tính cài đặt QQ, chat và nhận email không?” Anh đưa di động cho Cố Thành.

Cố Thành nhận lấy: “Màn ảnh 5.5 inches, bộ nhớ 16G, bộ vi xử lý quad-core, hoàn toàn có thể dùng như một chiếc máy vi tính. Để em giúp anh cài vài phần mềm, đồng bộ với máy vi tính. Dùng điện thoại tiện hơn nhiều, chờ đến khi anh dùng quen sẽ không muốn dùng máy vi tính nữa.”

Đùng thấy Khúc Mịch là cao thủ phá án, phân tích tội phạm, thật ra trong phương diện máy tính chỉ là một chàng ngốc. Thời đại nào rồi chứ, cầm chiếc điện thoại đời mới nhất nhưng chỉ dùng nghe gọi mà thôi.

“Được rồi!” Chỉ trong chốc lát Cố Thành đã cài đặt xong.

Khúc Mịch tiếp nhận, thử thử một chút. Một lát sau điện thoại vang lên tin báo có email.

Anh mở ra xem, là thông tin bệnh án của Tăng Dĩ Nhu mà chú Tăng gửi đến. Bên trong nêu rõ chi tiết bệnh trạng và tình huống trị liệu của Dĩ Nhu, còn có những kiến nghị của chú Tăng.

Khúc Mịch đọc rất chăm chú. Dĩ Nhu từ năm mười tuổi đến năm mười bảy tuổi, suốt bảy năm ròng rã cô đều sống trong hoảng sợ và đấu tranh.

Bảy năm, cô không dám tiếp xúc với bất kỳ ai, không thể ngủ, không phân biệt ban ngày hay ban đêm. Đêm xuống đọc sách, suy nghĩ, cố gắng để đầu óc mình làm việc. Cô vốn dĩ là người thông minh, trong bảy năm, cô đọc qua rất nhiều sách vở, tuy không đến trường những kiến thức thu thập được không thể đếm hết. Nhiều trường đại học ở Canada và Mỹ đặc cách cho cô vào học, nhưng cô lại quyết định quay về thành phố Nam Giang học pháp y.

Trong bảy năm qua cô đọc nhiều nhất là sách tâm lý học, tâm thần học và y học. Cô dựa vào sức mạnh của chính mình khắc chế bóng đen và hoảng sợ.

Bị thương tổn nặng nề đến mức đó, vậy mà cô vẫn có thể đứng lên, đồng thời không hề từ bỏ việc tìm kiếm hung thủ sát hại cha mẹ mình. Cô là một người phụ nữ kiên cường và đáng được kính nể! Giờ khắc này, trong lòng Khúc Mịch càng cảm thương cho cô hơn. Anh không thể nào tưởng tượng được, một cô gái mỗi đêm đều rơi vào trong hoảng loạn, cô bé ấy sẽ bắt lực đến mức nào, tuyệt vọng đến mức nào.

Tuy Dĩ Nhu đã áp chế được nỗi sợ hãi nhưng cô không thể có biện pháp để có một cuộc sống của người bình thường. Cô bài xích tiếp xúc với người lạ, bảy năm, không đi thư viện, không đi karaoke, không đi quán bar. Theo bản năng lảng tránh mọi thứ, tất cả những nơi có ánh sáng tối và đông đúc.

Không triệt để giải quyết được bóng ma tâm lý trong lòng, không triệt để chiến thắng sự hoảng sợ trong lòng cô, vậy thì cô không thể nào hòa mình với cuộc sống của người bình thường.

“Cố Thành, cậu đặt giúp tôi hai vé xem phim lúc tám giờ tối!” Khúc Mịch đột nhiên lên tiếng.

“Vâng!” Cố Thành lấy điện thoại ra, “Đội trưởng Khúc, loại phim nào ạ? Chỗ ngồi ra sao?”

Khúc Mịch nghe xong suy nghĩ một chút: “Khụ khụ ... Phim tình cảm.”

“Em biết rồi!” Cố Thành nhanh chóng đặt hai vé, trùng hợp là rạp chiếu phim cách nhà của Dĩ Nhu khá gần.

“Đội trưởng Khúc!” Cửa phòng họp mở ra, Lục Ly cùng mọi người đi vào, “Tôi đang tính gọi điện thoại cho anh, chúng ta đang chuẩn bị mở cuộc họp phân tích vụ án cần Đội trưởng Khúc suy xét thêm.”

“Vụ án này là do anh phụ trách, manh mối cũng là do anh điều tra, tôi chỉ đưa ra ý kiến dựa trên manh mối của mọi người, điều kiện tiên quyết chính là manh mối của mọi người phải chuẩn xác.”

Khúc Mịch ngồi xuống để mọi người tự họp, anh chỉ dự thính.

Lục Ly chủ trì hội nghị, anh đề Mạnh Triết nêu ý kiến trước.

Mạnh Triết và Vương Nhân Phủ cùng nhau đi điều tra ở các hộ dân sống trong lán trại, công nhân nhiều, lại không cố định nên tình huống rất phức tạp, các bước điều tra của họ liên tục gặp khó khăn.

“Trải qua hai ngày bài tra, các hộ dân sống trong các lán trại mặc dù là dưới danh nghĩa của nhà nước nhưng thực chất là do một công ty bất động sản quản lý. Bọn họ có hai đội thi công xây dựng: một nhóm người phụ trách phá dỡ lán trại, một nhóm phá dỡ những nhà lâu cũ.

Hai đội này có đội ngũ nhân viên cố định, bọn em đã điều tra nhưng không phát hiện ai khả nghi. Lần cải tạo khu lán trại kỳ này rất lớn, nhân lực của hai đội không đủ, nên họ phải đi tìm không ít nhân công thời vụ. Tiền lương kết toán mỗi ngày, họ tên là gì cũng không biết, hôm nay cần năm người, ngày mai cần tám người, số lượng cũng không cố định, những người có thể bài tra cũng không có vấn đề.”

“Nói cách khác là không có manh mối?” Lục Ly thấy Mạnh Triết gật đầu thì anh ta khẽ cau mày.

“Bọn em bên này cũng không thuận lợi.” Lưu Tuấn cùng tổ với Hách Minh chủ yếu điều tra phía bên khu nhà cũ của nhà họ Tăng, “Hàng xóm của nhà họ Tăng đều đã lần lượt rời đi, chỉ còn một vài những chẳng hỏi được gì. Manh mối bọn họ cung cấp còn không tỉ mỉ bằng ghi chép trong hồ sơ vụ án, hơn nữa manh mối cũng chẳng có giá trị gì.”

“Xem ra chỉ có mình tôi tìm ra được điểm trùng hợp nhưng không biết có được coi là manh mối hay không. Tôi phát hiện, công ty tiến hành khai phá khu lán trại và khu nhà cũ ở ngoại thành năm đó là cùng một công ty bất động sản.”

Câu này của Lục Ly khiến hai mắt Khúc Mịch sáng lên: “Nói tường tận hơn một chút!”

“Công ty bất động sản Kim Hâm, thành lập năm 1990, khi ấy vốn đầu tư chỉ năm mươi ngàn. Đầu tiên bọn họ mua lại khu đất trống, năm sau mảnh đất ấy nằm trong diện đền bù giải tỏa để tu bổ đường quốc lộ, công ty được bồi thường hơn năm trăm ngàn.

Bọn họ dùng năm trăm ngàn này, đi vay ngân hàng thêm năm triệu khai phá tiểu khu ngoại thành. Sau đó, công ty liên tiếp xây dựng thêm mấy tiểu khu xa hoa, càng làm càng lớn. Từ ban đầu công ty chỉ có một đội thi công nhỏ, bây giờ phát triển thành một công ty lớn, có đội ngũ kiến trúc sư thiết kế, có đơn vị thi công ...

Lão tổng của Kim Hâm lại càng là một nhân vật huyền thoại, nghe nói ông ta lập nghiệp từ việc mua vé số, là một người phóng khoáng, trượng nghĩa, không có trình độ văn hóa, nhưng đầy nhiệt huyết và may mắn. Đứng nhìn khối tài sản mấy trăm triệu của ông ta, khi đến công trường ông ta vẫn cùng công nhân ngồi trên nền đất tán gẫu, dùng cơm. Từ xưa đến nay ông ta không khát nợ tiền công công nhân, từng nhận được Giải thưởng Công Ty Ưu Tú.”

“Đội trưởng Khúc, em đột nhiên nảy ra suy nghĩ ...” Nghe xong Lưu Tuấn bỗng nhiên lên tiếng, “Vụ án của gia đình họ Tăng là mười lăm năm trước, có khi nào thân phận và địa vị của hung thủ trong mười lăm năm nay đã có sự chuyển biến? Phương hướng điều tra của chúng ta là nông dân, công nhân lên thành thị lập nghiệp ... phương hướng này phải chăng cần điều chỉnh cho thích hợp?”

“Câu đang hoài nghi lão tổng của công ty Kim Hâm? Lấy thực lực kinh tế và địa vị của ông ta không cần đột nhập cướp của giết người.” Hách Minh không đồng ý với ý kiến này của Lưu Tuấn.

“Hiện tại xác thực không có bất kỳ manh mối nào hoài nghi ông ta. Tuy nhiên, vụ án gia đình họ Tăng và gia đình họ Đồng chắc chắn là do một người gây nên. Chúng ta tra xét lâu như vậy chỉ tìm ra một điểm tương đồng duy nhất chính là công ty bất động sản Kim Hâm. Đã như vậy, việc thâm nhập điều tra là tất yếu. Chúng ta không được phép loại trừ bất kỳ độ khả thi nào, hiện thực đều vượt xa tưởng tượng của chúng ta.” Câu này của Lưu Tuấn khiến Hách Minh ngậm miệng.

Khúc Mịch gật đầu đưa ra chỉ thị: “Nếu đặt trọng tâm là công ty Kim Hâm, vậy không chỉ điều tra con người này, mà tất cả những người có quan hệ với ông ta đều phải bài tra. Lưu Tuấn nói rất đúng, thời gian mười lăm năm đủ để thay đổi một người. Mọi người nên lưu ý, hình dáng đặc thù bất biến còn thân phận và địa vị kẻ tình nghi thì cần phải xét lại. Hôm nay tôi rảnh rồi sẽ đi công ty Kim Hâm một chuyến. Lục Ly anh đi cùng tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Lần Đầu Xuất Hiện Manh Mối

Khúc Mịch cùng mọi người đến thẳng công ty bất động sản Kim Hâm, đứng dưới cao ốc văn phòng mọi người không khỏi trầm trồ.

Tòa nhà hai mươi một tầng, là trụ sở của toàn những công ty lớn, một mình công ty bất động sản Kim Hâm nằm ở ba tầng cao nhất, ngoại trừ văn phòng làm việc, công ty dành hẳn một tầng làm nơi thư giãn cho công nhân viên dùng để tập gym.

Nằm trên trục đường trung tâm, tại một cao ốc xa hoa thuê cả ba tầng, thực lực kinh tế của công ty quả không nhỏ.

Mọi người đi thang máy lên thẳng tầng mười chín, một cô nhân viên tiếp tân xinh đẹp đứng trước quầy, nhìn thấy khách đến liền nở nụ cười chuyên nghiệp. Thế nhưng khi nghe họ là cảnh sát hình sự muốn đến gặp Kim tổng thì ngay lập tức chuyển sang thái độ lạnh lùng.

“Thật ngại quá! Vì các anh không có hẹn trước, nên tôi phải hỏi ý kiến. Nếu như Kim tổng không có việc mới có thể gặp mặt mọi người. Mời các anh ngồi chờ!” Dứt lời cô ta ấn điện thoại gọi cho thư ký của Kim Hâm.

“Rất xin lỗi! Bây giờ Kim tổng đang có cuộc họp, một tiếng sau mới xong!”

Vậy thì chờ! Công ty lớn tiếp đãi khá hậu hĩ, nào là trà nước bánh trái, có đầy đủ.

Một tiếng sau, cửa phòng khách mở ra, một người đàn ông với nước da ngăm đen, khá điển trai bước vào.

Ông ta mặc chiếc áo thun không cổ bình thường, chiếc quần kaki, dưới chân đi đôi giày vải kiểu Bắc Kinh xưa. Ông ta cầm chiếc điện thoại Nokia đời cũ, cũ đến mức có rơi xuống đất cũng bị lao công coi là rác quét đi mất.

Khúc Mịch vẫn quan sát ông ta, ánh mắt hẹp dài mang theo vài phần sắc bén, sống mũi cao thẳng, môi dày, nhìn là biết thuộc dạng người hay nói, nhìn đáng vẻ trẻ hơn nhiều so với độ tuổi sáu mươi của ông ta.

“Tôi nghe nói đội hình sự đến tìm hiểu tình hình, vừa rồi có một cuộc họp quan trọng đang tiến hành được một nửa nên để mọi người chờ lâu!” Giọng của ông ta vang lên sang sảng: “Vị này chắc là Đội trưởng ... Tôi đến trễ. Mọi người có gì cứ hỏi, nếu biết tôi sẽ trả lời không giấu diếm.”

“Kim tổng đứng xuất khẩu thành văn!” Khúc Mịch nở nụ cười.

“Ha ha ha. Người nào mà không biết tôi là Kim Hâm thô kệch, có thể giàu lên chỉ nhờ vào ba mẹ đặt một cái tên tốt, Kim chính là vàng.” Ông ta ngửa đầu cười, “Mấy năm qua theo người ta giao thiệp nên biết ăn biết nói, học được vài câu nho nhã. Nói lên thật khó chịu, nghe cũng thấy chói tai, nhưng có thể gạt người nước ngoài. Bọn họ cho rằng đây chính là quốc túy* Trung Quốc, đặc biệt sùng bái.”

*Quốc túy: tinh túy văn hóa dân tộc.

“Tôi nghe nói Kim tổng là người trúng vé số độc đắc.” Khúc Mịch bắt đầu cảm thấy có hứng thú: “Năm 1999 mà trúng năm mươi ngàn, không phải là con số nhỏ.”

“Đúng đúng. Khi ấy, toàn bộ cánh phóng viên ở thành phố Nam Giang chen nhau đến phỏng vấn tôi, ngay cả mấy huyện lân cận cũng đưa tin. Tiền còn chưa đến tay thì thân thích đã đến vay mượn. Tôi chẳng thể nào cho mượn, bao nhiêu tiền đầu tư vào đất đai.

Tôi chẳng phải là người đọc sách, lúc đó chỉ nghĩ đem tiền biến thành thứ không mất giá, mà cũng chẳng ai vay mượn, không ngờ lại kiếm được lời lớn! Lúc này tôi mới nhớ ra ngày trước có một thầy bói đoán mệnh cho tôi nói tôi mạng kim thích hợp làm việc với đất đai. Tôi vốn là một tên nghèo, suy đi nghĩ lại liền quyết định làm liều. Thoát một cái đã mười lăm năm.”

Nói đến con số này, ánh mắt Lục Ly lóe lên một cái.

“Kim tổng kết hôn chưa? Con cái lớn rồi chứ?” Khúc Mịch chuyện đề tài, đột nhiên hỏi chuyện riêng tư của Kim Hâm, “Nếu không tiện Kim tổng có thể không nói, có điều ... chúng tôi vẫn tra ra được.” Cuộc sống riêng tư của Kim Hâm kín như bưng, mười lăm năm qua không hề có một tin tức nhỏ về vấn đề này.

Kim Hâm im lặng một chút: “Tuy rằng tôi không muốn chuyện riêng bị soi mói, nhưng nếu nó có thể giúp ích cho các anh tra án, thì có thể nói. Tuy nhiên, trước khi kể tôi cần hỏi một câu, mọi người đến tìm tôi để điều tra chuyện gì? Mọi người điều tra tôi để làm gì?”

“Gần đây có một vụ án rất rùm rộ, trải qua điều tra, cũng có liên quan đến vụ án mười lăm năm trước.” Khúc Mịch cũng không ần giấu, bởi có giấu cũng không được, “Khi hai vụ án phát sinh, đều có công ty của ông thi công gần đó. Theo chúng tôi phân tích, khả năng nghi phạm là công nhân của công trường.”

“À! Thì ra mọi người muốn điều tra công nhân công ty. Cái này thì dễ, để tôi lệnh cho thư ký đem toàn bộ tư liệu mang qua. Mọi người tìm tôi là đúng rồi, tôi tuy thô kệch nhưng rất cẩn thận. Nhiều năm qua như vậy nhưng tất cả các đội thi công xây dựng đều có ghi chép, đồng thời lưu lại danh sách công nhân viên, cho dù là công nhân thời vụ, tôi cũng yêu cầu phải cung cấp thẻ căn cước.”

Đây là một tin tốt. Một lát sau, cô thư ký chân dài đem danh sách đến. Một sập giấy dày, có vài tờ đã ố vàng và hư hại.

Lục Ly nhận lấy, lật lật xem một lượt. Bên trên có ngày, có tên, phía sau là số thẻ căn cước.

“Kim tổng, bây giờ ngài phải đến sân bay đón một vị khách rất quan trọng.” Cô thư ký lên tiếng nhắc nhở, “Thời gian hạ cánh chỉ còn nửa tiếng, từ đây đến sân bay mất khoảng hai mươi lăm phút.”

“Được! Ngày hôm nay nói đến đây thôi. Cảm ơn Kim tổng giúp đỡ chúng tôi. Xin chào!” Khúc Mịch đưa mọi người rời đi.

Lên xe Khúc Mịch lấy điện thoại gọi cho Cố Thành: “Nghĩ biện pháp tra ra bối cảnh gia đình Kim Hâm, càng chi tiết càng tốt.”

“Đội trưởng Khúc, anh cho rằng lão Kim Hâm này có vấn đề?” Lục Ly không nhìn ra điểm bất thường, hơn nữa độ tuổi và các chi tiết không phù hợp với phác họa chân dung của Khúc Mịch.

“Tạm thời tôi không thấy có điểm gì. Nhưng hình như ông ta không thích nói về gia đình mình, tôi luôn cảm thấy có vấn đề. Nếu hiện tại không có manh mối thì điều tra cái này.” Khúc Mịch nhìn ra bên ngoài, gương mặt trầm tư.

Lục Ly gật gù, lật tới lật lui tài liệu trong tay. Anh ta tìm thấy ngày phát sinh án mạng nhà họ Tăng và họ Đồng xuất hiện tên một người. Anh ta lại kiểm tra ghi chép trước và sau ba ngày xảy ra vụ án, một cái tên lọt vào mắt anh ta.

“Vương Đại Tráng!” Anh ta đọc lên, lập tức gọi cho đồn cảnh sát khu vực để họ hỗ trợ điều tra người này.

Trên mặt sau có thông tin thẻ căn cước, phía đồn cảnh sát nhanh chóng có tin tức.

Vương Đại Tráng, ba mươi lăm tuổi, trình độ văn hóa tiểu học, không nghề nghiệp, nhà ở số 107 phố Hương Đông, ngoại thành.

“Đội trưởng Khúc! Chúng ta có cần qua đó một chuyến không?” Lục Ly xin chỉ thị.

“Anh quyết định đi!” Khúc Mịch nhắm mắt dưỡng thần.

Lục Ly lệnh cho Lưu Tuấn lái xe về phía ngoại thành, nhanh chóng đến được nơi cần đến.

Phố Hương Đông nằm ở ngoại thành, trực thuộc thành phố, cách trung tâm thành phố Nam Giang khoảng mười cây số. Tuy là huyện ngoại thành nhưng cũng có nhà lầu, biệt thự mini. Đường phố thẳng tắp, hai bên có cửa hàng mua bán tập nập, khá náo nhiệt.

Nhà Vương Đại Tráng rất dễ tìm. Ngôi nhà ba tầng lầu mới xây, bên ngoài còn cát đá, tầng một tầng hai đã hoàn tất, tầng ba vẫn còn đang xây dở. Trong sân có một chiếc xe máy mới tinh vẫn chưa có biển số.

Theo tư liệu của Kim Hâm và phía đồn cảnh sát cung cấp, Vương Đại Tráng lao động tay chân, quanh năm vẫn đi làm công ở mấy công trường gần đó. Chuyển cát, xi-măng, gạch, ... chỉ cần có tiền là làm. Lúc công trường không có việc hẳn liền tìm công việc thời vụ.

Là một người ở tầng lớp thấp nhất trong xã hội lại có một căn nhà tốt thế này .... Nhìn thôi cũng thấy nghi ngờ.

Sân nhà chưa xây xong, trong sân có một con chó đen giữ nhà. Nó nhìn thấy người lạ, ra sức sủa lớn, nhe nanh gầm gừ.

Trong nhà nghe động tĩnh liền chạy ra, trông thấy bọn họ thì ngẩn người.

“Các người tìm ai?” Bước ra là một người phụ nữ mặc chiếc váy đỏ bó sát, môi son chưa tô xong, tóc còn rối, dĩ nhiên là khá vội vàng.

Âm điệu của cô ta the thé, khiến người ta cảm thấy khó chịu.

“Vương Đại Tráng có ở đây không? Chúng tôi là cảnh sát hình sự, muốn tìm hiểu vài chuyện.” Lục Ly vừa nói vừa đưa mắt nhìn xung quanh.

Chưa đợi người phụ nữ trả lời, một người đàn ông từ trong đi ra, liếc nhìn nhóm người Lục Ly, sau đó quay sang người phụ nữ: “Tôi về, ngày mai quay lại.” Dứt lời, người đàn ông leo lên xe máy phóng đi.

Con chó không sủa người đàn ông, coi bộ là khách quen.

“Đội hình sự?” Người phụ nữ chau mày: “Mọi người vào trong nói!” Nói xong mụ ta xoay người uyển chuyển đi trước dẫn đường.

Bước vào cửa chính là phòng khách, bên trong có sofa và bàn trà, đối diện là tivi và máy vi tính, phía trong là tủ trà. Đồ đạc chỉ ở mức trung bình. Thế nhưng, một căn nhà thế này, còn trang trí này nọ e rằng ba mươi ngàn cũng không đủ.

“Đồng chí cảnh sát, có phải tên ma quỷ nhà tôi lại bị ai bắt nạt?” Vừa mời mọi người ngồi mụ ta vừa nói mấy câu kỳ lạ.

“Một gã vô dụng, nhìn tướng tá to con, từ sáng đến tối mới kiếm được vài đồng bạc, ngay cả một tên oắt con cũng có thể cười lên đầu lên cổ! Tôi mù mới gả cho hắn, cuộc sống quá mức cực khổ.” Mụ ta mặc kệ đối phương là ai, bắt đầu mở miệng oán than, “Nhớ năm đó thấy hắn thật thà, dù sao cũng đỡ hơn tay chồng vũ phu trước đó. Ai ngờ, hắn không phải thật thà chất phác mà là nhu nhược, chẳng làm được chuyện gì, nhìn thấy hắn chỉ muốn đập cho một phát.”

“Bây giờ anh ta ở đâu?” Lục Ly đưa mắt nhìn phòng ngủ, chăn gối toan loạn, có người mới nằm qua.

“Hắn còn đi được đâu? Không phải ở công trường thì mấy nơi lao động thời vụ. Cả đời chẳng có tiền đồ, nằm mơ mới hi vọng hắn giàu có.” Mụ bĩu môi, tỏ vẻ khinh bỉ.

“Anh ta không giàu thì làm sao có thể xây được căn nhà to thế này?” Lưu Tuấn nhìn cô ta chăm chăm.

“Hừm!” Mụ ta khịt mũi, “Cái nhà này là của tôi, một phen tiền cũng không liên quan đến hắn.”

“Chị kinh doanh gì?” Lục Ly nghe Lưu Tuấn hỏi câu này thì cười thầm.

Mụ ta ngẩn người, lắp bắp trả lời: “Thì làm ăn nhỏ thôi!”

Làm ăn nhỏ gì chứ, phải nói là kinh doanh không cần vốn!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 106: Có Vấn Đề

Lục Ly làm cảnh sát hình sự nhiều năm, tiếp xúc không biết bao nhiêu loại người, nhìn là biết vợ của Vương Đại Tráng chẳng phải là người an phận thủ thường, làm ăn nhỏ là làm cái gì. Nhìn tên đầu trâu mặt ngựa vừa rời đi, chắc chín phần là nhân tình của mụ ta.

Tên Vương Đại Tráng là kẻ nhu nhược, vợ đem nhân tình về nhà, còn hắn thì đi kiếm tiền, phù hợp với tính cách của nghi phạm mà Khúc Mịch đã phác họa.

“Chỉ tìm lý do gọi Vương Đại Tráng trở về, đừng nói chúng tôi tìm anh ta.” Lục Ly không muốn nghe vợ Vương Đại Tráng nói chuyện, liền miệng quở trách chồng mình là rác rưởi, thực chất là ghét hẳn kiếm không được bao nhiêu tiền.

“Cái này dễ!” Lý Hồng gọi điện thoại cho Vương Đại Tráng, nói với hắn đã làm xong com nước, kêu hắn về, đặt điện thoại xuống mũ ta nói tiếp: “Tên rác rưởi này từ sáng đến tối chỉ cần ăn thôi, chỉ cần có thịt thì trời sập cũng quay về.”

“Con chó ngoài kia là ai nuôi?” Khúc Mịch đột nhiên lên tiếng hỏi.

“Đại Tráng nuôi!” Lý Hồng trả lời: “Chẳng biết nhặt ở đâu được con chó hoang, lúc mới về khắp người toàn bộ chết, ghê lở. Đại Tráng không chê bản thù, mỗi ngày đều tắm rửa, chăm sóc nó, nuôi được một năm mới được thế này. Bây giờ là người gác cổng trung thành, dẫu trời mà lòng một chút, người lạ vào là nó cắn chết.”

“Anh ta rất thích vật nuôi?” Lục Ly truy hỏi.

“Hắn rất kỳ lạ, chỉ thích chó, chó xấu xí cỡ nào cũng không chê. Nhưng thấy mèo là sợ, đàn ông lớn tướng thế rồi mà sợ mèo ... Quả thật lập dị!” Lý Hồng chẳng hề tán đồng với lão chồng mình một chút nào, thanh âm không hề che giấu sự căm ghét và khinh bỉ.

Nghe mũ ta kể vậy, hai mắt Lục Ly sáng lên, kiềm chế sự kích động trong lòng, anh ta quan sát xung quanh.

“Xin hỏi có thể nhờ nhà vệ sinh được không?”

Lý Hồng chỉ chỗ cho Lục Ly, đi xuyên qua nhà khách đi về phía cửa sau, toilet nằm ở sân sau. Lục Ly đi qua nhà khách, gian sau là nhà bếp, không có gì bất thường.

Anh ta đẩy cửa sau, bước xuống bậc tam cấp, trông thấy một túi nilon đen, bên trong là rác sinh hoạt.

Lục Ly bước qua, lượm cành cây dưới đất, gầy gầy.

Đột nhiên một chiếc hộp đựng trang sức bằng nhung đen lọt vào mắt anh ta. Anh ta cẩn thận cầm lên, lấy chiếc túi vật chứng, cất vào trong, rồi lại đưa mắt thăm dò tứ phía.

Một lúc lâu sau, Lục Ly mới quay trở lại phòng khách. Anh ta vừa ngồi xuống thì nghe tiếng chó sủa.

Cộp cộp cộp! Tiếng bước chân dồn dập từ bên ngoài truyền đến, tiếp theo một người đàn ông to con đi vào: “Vợ ơi! Ngày hôm nay lại ăn thịt sao? Là ngày gì?”

Hắn có vẻ rất hứng thú vừa đi vừa la, đến phòng khách nhìn những người lạ mặt, tay chân nhát thời lúng túng, đứng chôn chân tại chỗ.

“Mấy vị đây là cảnh sát đội hình sự, tìm anh có việc!” Lý Hồng lờm lỏm nhìn một cái.

Vừa nghe hai chữ cảnh sát, sắc mặt hắn trở nên hoảng loạn, tay không ngừng vò vạt áo.

“Anh là Vương Đại Tráng?” Lục Ly đưa mắt nhìn hắn từ trên xuống dưới.

Hắn gật đầu lia lịa, lắp bắp: “Tôi ... Tôi không làm chuyện gì xấu!”

“Không làm chuyện xấu anh nói cũng không được, chúng tôi buộc tội anh cũng không được, tất cả đều phải có chứng cứ. Mấy ngày trước, tức là vào ngày 15, khoảng năm giờ đến sáu giờ sáng anh đang ở đâu? Làm gì?” Lục Ly hỏi hắn.

Hắn càng ra sức vò vạt áo, liếc vợ mình, lắp bắp trả lời: “Tôi ... tôi ở nhà ... nằm nghỉ!”

“Đừng ... Cái này tôi có thể chứng minh!” Lý Hồng vội cướp lời: “Anh ta vốn dĩ đang làm việc ngoài công trường, vừa đến nơi thì kêu đau bụng, đồng nghiệp đưa anh ta về. Các anh không tin có thể đi điều tra, người đưa anh ta về tên Lưu Hiểu, cũng là công nhân của công trường.”

“Nói cụ thể thời gian. Mỗi một lời khai của anh chị đều trở thành chứng cứ, nếu như nói dối phải chịu trách nhiệm trước pháp luật!” Lục Ly yêu cầu Lưu Tuấn lấy sổ ra ghi chép lời khai.

Vương Đại Tráng càng run sợ hơn, Lý Hồng đứng là mũ đàn bà không sợ phiền phức: “Bọn tôi đều là dân đen, pháp luật gì gì đó không hiểu! Chúng tôi không ăn cắp, ăn trộm, mấy người đừng hòng hù dọa được tôi. Hôm đó, trời vừa sáng Đại Tráng đã ra công trường, khoảng hơn sáu giờ thì trở về.”

“Đau bụng sao không đi bệnh viện?”

“Đau bụng có phải là bệnh đâu, ăn uống vớ vẩn thì bụng đau! Từ sáng đến tối không kiếm ra tiền, chỉ việc nhò mà phải đi bệnh viện? Anh ta uống chút nước, nằm một giấc, ị một phát, là hết!” Lý Hồng đánh đấm đáp trả.

Lưu Tuấn cau mày, viết lời khai thế nào đây? Viết như mẹ ta nói thì không vấn đề, nhưng theo quy định pháp luật buộc phải viết y những lời Lý Hồng nói.

“Hai người đọc qua một chút, nếu không có vấn đề thì ký tên vào!” Lục Ly hỏi thêm vài câu, sau đó đưa bản khẩu cung cho Lý Hồng. Mẹ ta ký tên, Vương Đại Tráng bắt chước mẹ ta, làm theo. Hai người viết nét đọc nét ngang, nhìn là biết không được học qua mấy lớp.

Đi qua sân, con chó thấy Vương Đại Tráng, vâng lời nằm yên một chỗ, đuôi ngoe nguẩy, bộ dáng rất ngoan ngoãn.

“Con chó này rất thông minh!” Khúc Mịch lên tiếng.

Nhắc đến chó tâm trạng Vương Đại Tráng tỉnh táo hơn hẳn. Hắn ngồi chồm hổm trên nền đất, ôm cổ con chó, con chó lè lưỡi liếm liếm mặt hắn.

“Tại sao anh không thích mèo?”

“Ngày trước tôi từng bị mèo cào, hơn nữa mèo kén ăn, lại còn không trung thành. Nhà ai mà có đồ ăn ngon là chạy tới, không nuôi được.” Vương Đại Tráng nói chuyện lưu loát hơn vừa rồi khá nhiều, vẻ mặt cũng có chút thần thái.

“Ồ!” Khúc Mịch gật đầu, đột nhiên lại hỏi: “Lần cuối cùng anh ăn thịt là hôm nào?”

“Là ngày 15 ...” Vương Đại Tráng bật thốt lên, nói xong hắn len lén nhìn Lý Hồng, rồi cúi gằm đầu.

“Mọi người thấy thế nào?” Quay lại xe, Khúc Mịch lên tiếng hỏi.

Người suốt từ nãy đến giờ không nói tiếng nào, Mạnh Triết có ý kiến trước: “Em đã quan sát cẩn thận, nhà họ Vương không phải mới xây sửa năm nay. Tuy nhiên thiết bị gia dụng trong nhà là mới mua, em nhìn thấy hóa đơn mua hàng còn đặt ở dưới bàn trà. Như vậy có thể thấy gần đây nhà này mới thu vào được không ít tiền, ít nhất cũng hơn hai chục ngàn.”

Vương Đại Tráng chỉ là công nhân, tiền lương là tính theo ngày, hắn không thể ngay lập tức có một số tiền lớn như thế, trừ phi là trúng xổ số. Lý Hồng tuy rằng có đường kiếm tiền riêng, nhưng chỉ dựa vào sắc đẹp và mách lới moi tiền từ đàn ông chỉ là vài trăm lẻ, sẽ không có người nào hào phóng với cô ta như vậy. Vì vậy, em cho rằng hai vợ chồng Vương Đại Tráng có khả nghi.”

“Tôi đồng ý!” Lục Ly gật gù: “Vương Đại Tráng cao một mét tám, nhìn gầy hắc mang khoảng số bốn mươi lăm, khá khớp với dấu gầy chúng ta phát hiện tại hiện trường. Hơn nữa, hắn là kẻ nhu nhược, sợ mèo, là công nhân, không có trình độ văn hóa. Chứng cứ ngày phát sinh án mạng của hắn cũng có khả nghi, đột nhiên đau bụng ... Trong này có ẩn tình!”

“Thêm vào đó, ngày hôm đó vợ hắn lại làm thịt cho hắn ăn, rất khả nghi. Lý Hồng là mẹ đàn bà cay nghiệt, chẳng yêu thương Vương Đại Tráng, xem thường và ghét bỏ hắn. Ngày hôm đó Vương Đại Tráng đau bụng trở về, rõ ràng dạ dày không khỏe nhưng cô ta lại nấu thịt. Vợ chồng nhà bọn họ rõ ràng có chuyện vào ngày 15, em cảm thấy có liên quan đến án mạng nhà họ Đồng!” Lưu Tuấn giọng khẳng định.

Lục Ly lấy chiếc hộp trang sức ra: “Nhà họ Đồng bị giết, trong nhà hầu hết các tài sản có giá trị đều bị cướp hết sạch. Căn cứ họ hàng và hàng xóm cho biết, vợ của Đồng Huy có một bộ trang sức gồm một chiếc dây chuyền một lượng rưỡi, một vòng tay bốn chỉ, và một viên chiếc nhẫn khoảng bảy phân vàng có chạm khắc ... nhưng không thấy.

Trong túi rác ở sân sau nhà họ Vương tôi tìm thấy một hộp trang sức, có khả năng đã từng để một món đồ trang sức nào đó, nhưng theo tôi quan sát Lý Hồng không đeo bất kỳ nữ trang nào. Mang cái này về kiểm chứng, kết quả sẽ nhanh chóng thu được thôi!”

Phát hiện này khiến mọi người thêm phần phấn chấn, nhưng Khúc Mịch lắc đầu phủ quyết: “Vương Đại Tráng khá phù hợp với chân dung tôi đã phác họa nhưng hắn không phải là hung thủ! Tuy hắn rất ghét mèo, nhưng không hề có dấu hiệu hành hạ động vật, việc này có thể thấy rõ qua việc hắn nuôi chó. Tuy nhiên, đứng theo như lời các cậu phân tích, vợ chồng bọn họ có biểu hiện rất đáng ngờ, phải truy tra.”

Xe nhanh chóng quay về Cục cảnh sát, vừa khít là thời gian nghỉ trưa.

“Đội phó Lục, bên này còn chỗ!” Nhóm Khúc Mịch vừa vào thì Vương Tịnh vẫy vẫy tay với họ.

Trong cùng một phòng ban, mỹ nữ tự nhiên sẽ không thể cự tuyệt, Mạnh Triết nhanh chóng đi qua.

“Đội phó Lục, em còn tưởng mọi người ăn ở ngoài rồi. Nếu biết các anh về sớm như vậy thì sẽ lấy cơm giúp. Hôm nay có món bắp cải xào khá ngon, nhưng có lẽ đã hết rồi.” Vương Tịnh liếc nhìn Khúc Mịch một cái, rồi quay sang nói chuyện với Lục Ly.

Sáng nay đã hứng phải đòn lạnh nhạt của Khúc Mịch, cô ta không dám tự mình rước lấy nhục.

“Chạy về đây đúng giữa trưa, thôi kệ coi như có một chút manh mối, đỡ một chuyện công không.” Lục Ly đột nhiên nhớ ra Vương Tịnh khá thạo trong dấu vết học, anh ta lôi hộp trang sức ra: “Cô có thể lấy được dấu vết, định hình được món trang sức đã từng được đặt trong này không?”

Vương Tịnh cầm chiếc hộp lên, quan sát một chút: “Chiếc hộp trang sức này cũng thường thấy, bên trong có bột xốp, nếu như là trang sức đặt đã lâu ở trong chắc chắn sẽ để lại dấu vết. Để em cố gắng hết sức coi sao.”

Đừng nhìn biểu hiện nào tàn của Vương Tịnh trước mặt Khúc Mịch, thật ra trong công việc cô ta là người thận trọng, không hàm hồ. Cô ta ăn vội phần

com trưa, rồi quay về văn phòng, chưa đầy một tiếng đồng hồ đã có kết quả.

“Đội trưởng Khúc, anh xem!” Cô đem bức mô phỏng món đồ trang sức cho Khúc Mịch xem.

Là một chiếc nhẫn, mặt trên là chữ Phúc.

Lục Ly đứng bật dậy: “Vợ Đồng Huy có một chiếc nhẫn y như vậy. Đội trưởng Khúc, tôi kiến nghị lập tức bắt Vương Đại Tráng!”

“Được! Theo ý anh!” Nếu đã giao quyền cho anh ta, Khúc Mịch không có ý định xen vào quá nhiều.

Lục Ly mau chóng dẫn cấp dưới quay lại ngoại thành, bắt Vương Đại Tráng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 107: Ghen

Lục Ly cùng cấp dưới đi bắt Vương Đại Tráng, ghé đại một cửa hàng nào đó mua chút đồ ăn, ăn trưa trên xe.

Lục Ly giải hai vợ chồng về Cục, hai người bị tách ra thẩm vấn riêng. Lầy lòi khai của Vương Đại Tráng khá thuận lợi, vừa nhìn thấy cảnh sát hấn sợ đến mức toàn thân run rẩy, không cả bức cung đã khai nhận toàn bộ. Lý Hồng tuy mạnh miệng nhưng dù sao cũng chỉ là phụ nữ, trông thấy tình hình trước mắt cũng sợ hãi, thành thật khai nhận.

Thì ra, ngày hôm đó Vương Đại Tráng vẫn đi làm như thường ngày, đau bụng nên tìm chỗ đi đại tiện. Toilet của công trường cách đó rất xa nên hấn tìm đại một cái mương nào đó để giải quyết. Không ngờ dưới mương phát hiện một chiếc túi nylon, hấn mở túi thì nhìn thấy bên trong là dây chuyền và vòng tay bằng vàng, cùng với một chiếc hộp trang sức hình trái tim.

Hấn vừa mừng vừa lo, đảo dác nhìn xung quanh, thấy không có ai mới lén bỏ vào trong áo. Hấn ôm bụng về lại khu làm việc, xin quản lý cho phép hấn nghỉ. Vừa vặn có mặt Lưu Hiểu, anh ta có nhã ý muốn đưa hấn về nhà. Vương Đại Tráng là người không khéo ăn nói, nghĩ không ra cách cự tuyệt nên đồng ý cho Lưu Hiểu đưa mình về.

Hai vợ chồng đều khai nhận giống nhau, Lục Ly cũng tìm Lưu Hiểu xác minh, chứng thực lời khai của Vương Đại Tráng là thật. Ngoài ra, ở công trường còn có ba người có thể chứng minh lời khai của hấn. Đúng thật hôm đó hấn có mặt ở công trường, chưa đầy năm phút thì kêu đau bụng và được Lưu Hiểu đưa về. Sau khi họ rời đi thì làm gì không ai biết.

“Từ công trường về đến phố Hương Đông đi xe máy mất khoảng nửa tiếng. Theo lời khai của người quản lý, hai người bọn họ rời đi lúc năm giờ rưỡi. Lưu Hiểu lấy xe máy đưa Vương Đại Tráng trở về, Lý Hồng khai nhận hấn về nhà lúc sáu giờ. Tuy nhiên, bọn họ thật sự về nhà khi nào thì cần phải kiểm chứng.” Lục Ly lệnh cho Vương Nhân Phủ đến phố Hương Đông một chuyến, hỏi thăm hàng xóm nhà Vương Đại Tráng.

“Những đồ trang sức đó đâu?” Khúc Mịch không tham dự vào lần lấy lời khai chỉ nghe Lục Ly báo cáo lại.

“Đồ trang sức được Lý Hồng bán tại một cửa hàng nữ trang trong nội thành. Vì không có giấy tờ nên bán không được giá, chỉ được mười lăm ngàn. Cô ta lấy năm ngàn mua đồ gia dụng và cửa sổ mới. Tôi đã phái Lưu Tuấn đi thăm dò theo đường này, sẽ nhanh có kết quả thôi. Vợ chồng Vương Đại Tráng hiện tại đang trong phòng tạm giam. Mặc dù hấn không có liên quan đến vụ án nhưng cũng bị buộc tội mua bán tang vật.

Vương Đại Tráng khai khoảng 5 giờ 20 phút hấn nhặt được đồ trang sức, lúc đó không phát hiện bất cứ người nào, đồ trang sức được chứa trong chiếc túi nylon đựng rác bình thường màu đen. Lý Hồng bán trang sức xong cũng vứt cái túi đó đi, ắt hấn không còn tìm ra được nữa. Tôi lập tức đưa Vương Đại Tráng đến nơi hấn đã nhặt được tang vật, hy vọng sẽ phát hiện được chút manh mối.”

“Ừm! Đây là một đầu mối trọng yếu, mọi người cố gắng tiếp tục truy tra, có tin tức gì mới thì gọi điện cho tôi.” Khúc Mịch nhìn đồng hồ, đứng lên rồi đi.

“Đội trưởng Khúc, anh đi thăm dò manh mối khác sao?” Vương Tịnh thấy Khúc Mịch đi khỏi thì vội vàng đuổi theo sau, “Hiện tại mấy món đồ trang sức là đầu mối vô cùng quan trọng. Nếu tìm được người ném những món đồ này có thể tìm hiểu được ngọn nguồn, khóa chặt nghi phạm! Đội trưởng Khúc, tôi cho rằng việc này anh cũng nên đi cùng.”

Khúc Mịch đột nhiên đứng lại, xoay phắt người ra đằng sau. Vương Tịnh đứng phía sau anh sợ đến mức vô thức thối lui vài bước.

“Đội trưởng Khúc ...” Cô ta giương mắt, cẩn thận từng li từng tí quan sát ánh mắt lạnh tanh của Khúc Mịch, sợ đến mức không dám thở mạnh.

Hai ngày tiếp xúc với Khúc Mịch, cô ta cảm thấy Khúc Mịch quá lăm chỉ cao ngạo, lạnh lùng, không thích nói chuyện với người lạ, không nghĩ đến anh lại ... ‘Khùng bố’... như vậy! Hai từ nay đột nhiên xuất hiện trong đầu Vương Tịnh, cô ta cho rằng đây là từ miêu tả khá chính xác, đồng thời trong nội tâm cô ta dấy lên chút bất an.

“Cô tên ...” Khúc Mịch không nhớ rõ tên cô ta, chỉ nhớ là họ Vương.

“Vương Tịnh!” Cô ta hơi thất vọng, ngay cả tên cô ta là gì nam thân cũng không nhớ.

“Ừm!” Chẳng biết Khúc Mịch có lưu tâm hay không, anh chỉ ừ một tiếng: “Với tư cách là một cảnh sát hình sự, tối thiểu nhất phải biết phục tùng! Nếu như ngay cả điểm này cô cũng không làm được thì mời cô chuyển qua tòa nhà đối diện công tác.” Nói xong anh đưa tay chỉ đến văn phòng khoa pháp chứng, rồi đi thẳng không hề quay đầu lại.

Vương Tịnh cắn cắn môi, một bụng ủy khuất, vẻ mặt như đưa đám quay trở lại phòng làm việc. Lục Ly không nói tiếng nào, chỉ lắc đầu, trầm nghĩ: Cô ta đúng là nghe con không sợ cộp, lại dám đi trêu gan Khúc Mịch.

Đừng nhìn Lục Ly thô kệch, thật ra anh ta cũng nhìn ra được cô gái nhỏ Vương Tịnh này có ý với Khúc Mịch. Thế nhưng, anh ta cảm thấy mọi tâm tư của Khúc Mịch bây giờ đã đặt hết lên người pháp y Tăng, những người phụ nữ khác e rằng đều không hợp mắt.

Với tư cách là một Đội trưởng đội cảnh sát hình sự, Khúc Mịch chính là người xuất sắc nhất, ưu tú nhất; tuy nhiên, với tư cách là một người yêu lại không ổn. Khúc Mịch nói chuyện lạnh như băng, chưa bao giờ biết dỗ dành phụ nữ, làm việc quý dẽ, không giống người thường, có yêu cầu cực kỳ nghiêm khắc, là người rất khó có thể ở chung. Không biết pháp y Tăng ở cùng với anh thì thế nào đây? Lục Ly thật sự không thể tưởng tượng nổi.

Anh ta cũng rất hoài nghi tiêu chuẩn chọn người yêu của mấy cô gái thời này. Một người đàn ông ảm áp như ánh mặt trời thì không tìm, chỉ lao vào mấy người lãnh khốc vô tình. Cái này không phải là tự ngược sao?

“Đội phó Lục, lâu rồi không gặp!” Một thanh âm đột nhiên vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của Lục Ly.

Lục Ly giương mắt nhìn, thì ra là Hoắc Thế Ni. Đúng là lâu lắm rồi không gặp.

“Cô vào đây bằng cách nào?” Bên ngoài cổng có bảo vệ dĩ nhiên sẽ không cho phóng viên vào.

Hoắc Thế Ni rất quen thuộc nơi đây, cô ta ngồi xuống cười cười: “Tôi nói vào đây tìm bạn trai, anh bảo vệ liền cho vào ngay. Xem ra, ở đây đàn ông độc thân quá nhiều, nên khi nghe có bạn gái kiếm thì mấy người đó liền cho vào mà không cần đăng ký.”

Cổng bảo vệ của Cục Cảnh Sát rất nghiêm ngặt, bọn tội phạm hung hãn cũng chẳng dám bén mảng. Tuy nhiên, Hoắc Thế Ni lại khác, trong vụ án Lân Thác, cô ta đã được đội phó đội hình sự chọn đặc quyền lấy tin. Cũng nhờ chuyện này mà tổng giám chế đã cho cô ta phụ trách hoàn toàn mảng pháp luật của báo Đại Dương. Lần sau, Lục Ly sẽ dặn dò gác công kiên quyết không thể để Hoắc Thế Ni vào nữa.

“Đội Phó Lục, chúng ta là người quen cũ, có thể lộ chút tin nội bộ không?” Hoắc Thế Ni nở nụ cười ranh mãnh.

Lục Ly cau mày: “Nếu cần tôi tự nhiên sẽ nghĩ đến Hoắc đại phóng viên đầu tiên. Còn bây giờ phiền cô đi về cho. Đừng làm ảnh hưởng đến công việc của tôi.” Dứt lời, anh cùng Lưu Tuấn đi ra ngoài.

Hai người đi thẳng đến công trường của Vương Đại Tráng, Lưu Tuấn thỉnh thoảng đưa mắt nhìn kính chiếu hậu.

“Đội phó Lục, bạn gái của anh đuổi theo phía sau!”

“Nói bậy bạ gì đó!” Lục Ly cau mày, quay đầu lại nhìn thấy Hoắc Thế Ni đang lái xe gắn máy đuổi theo đằng sau, tốc độ ngang bằng với xe ô-tô: “Queo vào đường cao tốc, cắt đuôi cô ta, ngàn vạn lần đừng để cô ta tìm đến được công trường. Không thể để cho giới truyền thông xen vào làm hỏng hết chuyện!”

Lưu Tuấn đạp chân ga tăng tốc, mau chóng bỏ xa Hoắc Thế Ni. Lúc đầu, anh ta chỉ cố tình châm chọc Lục Ly, nhưng nhắc đến công tác anh ta liền nghiêm túc trở lại.

Bọn họ cùng Vương Đại Tráng xác nhận lại vị trí nhất được món đồ trang sức, nhưng ngoài việc nằm ở nơi đồng không mông quạnh, ngoài ra không có phát hiện mới. Kết quả này khiến mọi người hơi thất vọng, nhưng Vương Nhân Phủ và Mạnh Triết lại có tin tốt.

Hàng xóm Vương Đại Tráng xác nhận thấy hấn và Lưu Hiểu trở về nhà khoảng sáu giờ, vì vậy, bọn họ không có khả năng là hung thủ sát hại một nhà ba người.

Mặt khác, Mạnh Triết cũng đến cửa hàng nữ trang, tìm được chiếc vòng tay, còn dây chuyền và nhẫn đã được đánh ra làm một kiểu trang sức mới, không có vết tích. Anh ta chỉ còn cách đem vòng tay về giao cho khoa pháp chứng kiểm nghiệm.

Lục Ly gọi cho Khúc Mịch báo cáo tình hình, Khúc Mịch chỉ đáp lại: “Đã biết!” Sau đó cúp máy.

“Giáo sư Dương, hình như bên khoa pháp chứng của anh rất nhiều việc, nhưng trái lại, tôi thấy anh rất nhàn nhã.” Khúc Mịch vừa vào nhà đã trông thấy Dương Thâm ngồi trên sofa, tay đang bưng tách cà phê nói chuyện với Dĩ Nhu. Việc Dương Thâm có mặt ở đây khiến Khúc Mịch khó chịu.

Anh và Tăng Dĩ Nhu mới thân mật hơn được một chút. Không ngờ Dương Thâm xuất hiện quá rối khiến anh mất hứng.

Dương Thâm cười rạng rỡ như ánh mặt trời, tựa như chẳng thèm để ý ngữ khí xa cách và địch ý của Khúc Mịch.

“Chính vì bận quá mà bây giờ tôi mới có thể đến thăm Dĩ Nhu!” Anh ta nhấp một ngụm cà phê. “Hai ngày nay tôi rất nhớ Dĩ Nhu, cũng lo lắng cho sức khỏe và tâm trạng của cô ấy. Hiện tại nhìn thấy rồi mới yên tâm, cô ấy vẫn là một người phụ nữ kiên cường.” Dứt lời anh quay sang nhìn Dĩ Nhu.

“Nấu cơm chưa? Mời giáo sư Dương ở lại ăn cơm!” Mặt mày cau có, Khúc Mịch hận không thể tổng cổ Dương Thâm ra ngoài.

“Đứng! Đại sư huynh ở lại ăn cơm!” Dĩ Nhu đứng lên, “Hai người nói chuyện đi, tôi đi làm thêm chút đồ ăn!”

“Làm thêm? Em không ngờ giáo sư Dương lại đến nên nấu ít hả?” Khúc Mịch hướng về phía nhà bếp nói lớn.

Dương Thâm liền đứng lên: “Tôi không ăn cơm đâu, phải về Cục tăng ca. Hai người biết đó, gần đây nhiều việc, đồng nghiệp vẫn còn đang phải làm việc.”

“Ăn xong rồi đi không được sao?” Dĩ Nhu nghe thấy thế liền chạy khỏi nhà bếp, giữ chân Dương Thâm.

Dương Thâm nhất định không chịu, Khúc Mịch tiễn anh ta xuống lầu.

“Anh hãy chăm sóc tốt cho Dĩ Nhu. Chuyện năm đó khẳng định ảnh hưởng rất lớn đến cô ấy. Tôi biết anh là chuyên gia trong lĩnh vực tâm lý, sẽ có trợ giúp rất lớn cho cô ấy. Tôi quen biết Dĩ Nhu nhiều năm như vậy, cho đến tận bây giờ vẫn chưa từng thấy cô ấy rơi lệ, chớ nói chi là suy sụp. Cô ấy luôn nở nụ cười, thích đọc sách, tính tình ôn hòa. Nhưng tôi có cảm giác nội tâm cô ấy không phải như vậy. Xảy ra chuyện này, tôi mới biết cô ấy đã từng trải qua tổn thương lớn đến mức nào. Tôi bất lực, chỉ còn cách nhờ vào anh!” Dương Thâm chân thành lên tiếng.

“Xem ra anh thật sự rất thích cô ấy!” Khúc Mịch hừ lạnh một tiếng.

“Anh đừng tức giận với tôi...”

“Nhảm nhí!” Lần đầu tiên Khúc Mịch cắt lời thô lỗ, cắt ngang anh ta: “Tôi không tức giận với anh, nhất là chuyện về Dĩ Nhu. Tôi chưa từng suy nghĩ có người dám tranh dành Dĩ Nhu với tôi, có một số việc đã được định sẵn. Giáo sư Dương, cảm ơn sự quan tâm của anh với Dĩ Nhu. Tuy nhiên, từ đây về sau thì không còn cần thiết, bởi vì tôi không vui!” Sau đó, quay đầu đi thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 108: Xem Phim

Khúc Mịch mặt mày tối xầm đi lên lầu, vừa đến cửa đã ngửi thấy mùi thức ăn ngào ngạt. Đẩy cửa vào, hình ảnh Dĩ Nhu đang bận rộn trong bếp lọt vào tầm mắt. Nhìn trên ghế sofa hai chiếc gối ôm tình nhân, đối diện là khung ảnh hai người lần đầu tiên chụp chung, trên bàn trà là hai tách nước và hai chiếc laptop một đen một trắng.

Tâm trạng anh tốt hơn hẳn, Dương Thâm đâu phải kẻ ngốc mà không nhìn ra được ý nghĩa của chúng. Nếu chỉ đơn giản là quan hệ bệnh nhân – bác sĩ, hoặc quan hệ đồng nghiệp, chắc chắn sẽ không có những thứ này.

Toàn bộ thế giới đều nhìn ra anh dụng tâm với Dĩ Nhu, Dĩ Nhu cũng dần dần tiếp nhận anh, chỉ có chính chủ là không hề biết!

Khúc Mịch nhìn Dĩ Nhu, miệng nở nụ cười, bước đến hỏi: “Cần giúp gì không?”

“Hả ... Nhanh như vậy đã lên rồi sao? Không nghe thấy động tĩnh, làm tôi giật mình!” Dĩ Nhu vỗ vỗ ngực: “Tôi còn tưởng lâu lắm anh mới lên!”

Lần nào gặp mặt Dương Thâm cũng nòng nặc thuốc súng. Một người như ánh mặt trời, một người như dòng sông băng, trời sinh đối nghịch, tựa như mãi mãi không thể sống chung trong hòa bình.

Dĩ Nhu thấy Khúc Mịch có ý muốn đưa Dương Thâm xuống lầu là biết rõ anh muốn gây sự. Dù sao hai người bọn họ sẽ không đánh nhau nên cứ để Khúc Mịch làm theo ý anh ấy. Hai người đàn ông lớn già đầu mà vẫn như trẻ con, nghĩ sao cũng thấy buồn cười.

“Anh ta có ý dành thời gian đến thăm em, tôi tiễn khách, tận lực của một gia chủ!” Khúc Mịch vừa dọn chén đĩa vừa trả lời.

Nói hay ghê ... ai biết anh có chủ ý quỷ quái gì. Nhưng sao nghe đi nghe lại vẫn có chỗ sai sai .... Có một người muốn đảo khách thành chủ. Dương Thâm là khách, anh cũng là khách!

“Ăn cơm thôi!” Dĩ Nhu chẳng muốn so đo với Khúc Mịch, anh là người không bình thường.

Hai người ngồi đối diện nhau, hai chén cơm, một đĩa rau xào, một món cá chép chưng tương, một đĩa dưa cải muối chua và một chén canh soup.

Dĩ Nhu thành thói quen, ăn xong thì để Khúc Mịch rửa chén, còn cô đứng tựa cửa nhìn anh, đứng đó chuyện trò.

“Lần cuối cùng em xem phim là khi nào?” Khúc Mịch đột nhiên mở miệng hỏi.

Xem phim? Dĩ Nhu chau mày suy nghĩ...

Năm mươi tuổi trải qua biến cố đó, hình như cô không dám đi rạp chiếu phim. Lần cuối xem phim là lúc nào nhỉ? Đầu óc cô bay về mười lăm năm về trước, vào hôm sinh nhật cuối cùng của cô.

Ba mẹ mua cho cô một chiếc bánh kem nhân xoài mà cô yêu thích, ông bà nội ngoại cũng đến ăn cơm. Tối đến, cô được ba mẹ dắt đi xem phim hoạt hình mới nhất tại rạp.

Cô còn nhớ rất rõ đó là phim ‘Bạch Tuyết’, cô còn diện một chiếc váy trắng và một đôi vớ trắng mỏng, như một tiểu công chúa trong truyện cổ tích.

Cổ tích mãi mãi là cổ tích, đạo lý này sau này cô mới hiểu. Mẹ kế của công chúa bạch tuyết tuy ác độc nhưng không man rợ, không giết người tựa như quỷ sứ ác ma, mà thủ pháp của bà ta nhẹ nhàng, hiền lành.

Nhìn biểu hiện của Dĩ Nhu ban đầu ngưng trọng, tiếp theo là sự thống khổ, Khúc Mịch vội nói: “Tôi mua hai vé xem phim, lát nữa chúng ta sẽ đi.”

Hả??? Xem phim? Dĩ Nhu giật mình, gương mặt lập tức tỏ vẻ sợ hãi.

“Dung nhập là bước đầu tiên phải vượt qua!” Khúc Mịch nhìn chằm chằm ánh mắt của cô, “Nếu như em cho rằng tiến độ này quá nhanh, có khó khăn thì tôi tôn trọng ý kiến của em.”

Dĩ Nhu nhìn dửng dưng nhưng thực chất là một người có tâm lý quật cường, nếu như cô quyết định làm việc gì thì nhất định sẽ không lùi bước! Quả nhiên, nằm trong dự liệu của Khúc Mịch, cô hơi do dự một chút, sau đó gạt đầu đồng ý.

Hai người nhanh chóng xuống lầu, đi bộ về phía khu trung tâm thương mại gần nhà. Bác gái sống tầng một trông thấy bọn họ thì cười cười chào hỏi: “Hai cháu lại đi tản bộ à?”

“Hôm nay chúng tôi đi xem phim!” Khúc Mịch nở nụ cười đáp lời, còn nhiệt tình hàn huyên: “Bác Tiểu Bình trông càng ngày càng trẻ khỏe ạ!”

“Hai cháu cũng nhìn ra sao? Ha ha ha ... Tập thể dục mỗi ngày, sống vui vẻ. Già rồi không như mấy đứa tìm lăng mạn dưới trăng. Nhìn đôi vợ chồng trẻ này, bác thật sự rất hâm mộ, giả mà thời gian có thể quay trở lại thì tốt quá!”

Dĩ Nhu tuy sống ở đây đã nhiều năm, nhưng cô chỉ ru rú trong nhà, ngoại trừ đi làm thì không hề ra ngoài đường, không làm quen với hàng xóm ở đây. Thế nhưng, hàng xóm lại biết cô rõ mồn một. Bác gái trông thấy hai người hôm qua cùng nhau đi bách bộ ở công viên, hôm nay lại cùng nhau từ trong nhà đi ra nên nghĩ hai người là vợ chồng mới cưới.

Không cho Dĩ Nhu có cơ hội giải thích, bác gái đã đi thẳng một mạch, hướng về phía ông già phía trước gọi lớn: “Ông ơi! Tôi ở đây, chúng ta mau đi nhanh thôi, hôm nay hơi trễ rồi!”

“Hai bác lớn tuổi như vậy mà còn yêu thương nhau được như thế mới thật sự khiến cho người ta hâm mộ.” Nghe bác gái nói, Khúc Mịch vui đến mức cười không ngậm được miệng, nói thẳng ra anh chính là người đàn ông tốt, Dĩ Nhu thật sự có phúc.

Dĩ Nhu muốn triệt để giải thích, nhưng căn bản người ta không cho cô xen vào nói, rồi lại tựa như cơn gió cùng ông chồng bay đi mất.

Được rồi! Cũng chẳng phải bằng hữu thân thích, đóng cửa lo chuyện nhà mình, kệ bọn họ vậy, có thể bớt đi chút phiền phức.

Trong khu cư xá này có nhiều ông bà lão sống ở đây đã mấy chục năm, bọn họ về hưu không có việc làm. Ngoài việc tập thể dục, làm việc nhà thì mọi việc trong tiểu khu lại rõ như lòng bàn tay.

Khi Dĩ Nhu mới dọn đến không lâu, bác nhà đối diện đến thăm, còn giới thiệu cho đối tượng cho cô, về sau còn có người hàng xóm hái quan tâm lo cả chuyện chung thân đại sự cho cô. Dĩ Nhu phải nói đã có bạn trai, bọn họ mới tha cho. Nhưng Dĩ Nhu luôn độc lai độc vãng, chẳng thấy có ông đàn ông nào ra vào, thì bọn họ tiếp tục bàn luận sau lưng cô. Còn có một bác gái nhiệt tình hỏi thăm cô rất cặn kẽ đến mức cô cứng miệng không thể đáp lời. Có thời điểm, cứ thấy mấy bà đứng ở cổng tiểu khu là cô phải đi đường vòng.

Sau này tốt rồi, cuộc sống của cô sẽ hoàn toàn yên tĩnh!

Tâm trạng Khúc Mịch tốt hơn rất nhiều, bước chân của anh dồn dập hơn, hai người chẳng bao lâu đã đến khu thương mại, lên thẳng rạp chiếu phim ở lầu năm.

7 giờ 45 phút, Khúc Mịch đến quầy lấy vé. Nhìn thoáng qua tên phim ‘Có giới thì yêu em’* ... Ừm! Không tệ rất thích hợp cho tình nhân.

*Có giới thì yêu em - 有种你爱我 – One night Stud, diễn viên chính Trịnh Khải – Giang Nhất Yển. Bộ phim nói về Tả Tiểu Hân là một người phụ nữ xinh đẹp, thành đạt trong công việc. Cô chỉ muốn sống độc thân, không muốn lấy chồng nhưng khao khát có một đứa con.

Hai người tiến vào trong, tìm chỗ ngồi xuống. Cố Thành làm việc thật lành lợi, nhanh nhẹn, vị trí cậu ta chọn không tồi.

Đèn bên trong phòng chiếu vẫn chưa tắt, có vài ba cặp đôi cũng bước vào. Khúc Mịch nhìn bọn họ cảm phần bắp rang và coca thì nhíu mày. Vậy là đến coi phim hay là cùng nhau đi ăn thứ ‘thực phẩm rác rưởi’ vậy? Quá trẻ con.

Một lát sau, đèn từ từ tối dần, chung quanh vang lên những tiếng ‘rắc rắc’, ‘chùn chụt’. Khúc Mịch khó chịu đưa mắt nhìn đôi tình nhân ngồi bên cạnh. Cậu thanh niên dứt bắp rang cho cô bạn gái cực kỳ thân mật. Lại quay đầu ra sau, đôi tình nhân khác đang chụm đầu cùng nhau uống ly nước ngọt.

À! Thì ra mấy món này không phải để ăn mà để thỏa mãn ở góc độ tình cảm! Khúc Mịch đột nhiên tỉnh ngộ.

“Tôi ra ngoài một chút, sẽ quay lại ngay!” Khúc Mịch hạ giọng nói với Dĩ Nhu.

Tên đã tắt nên Dĩ Nhu hơi lo lắng, trông thấy Khúc Mịch đứng dậy đi ra ngoài, trong lòng cô thấp thỏm không yên. Cũng may chỉ khoảng năm phút anh đã trở lại, trong tay là một phần bắp rang lớn và một ly coca.

Anh nhét phần bắp vào trong ngực Dĩ Nhu, để ly Coca lên thành ghế.

“Ăn một vài thứ sẽ giúp em phân tán sự chú ý!” Anh lên tiếng giải thích.

À! Ra vậy ... Dĩ Nhu đưa tay bóc vài miếng bắp rang. Giòn giòn ngọt ngọt, quả nhiên tâm trạng thả lỏng hơn khá nhiều.

Cô bắt đầu chú ý lên màn ảnh, vừa xem phim vừa thò tay lấy bắp rang.

Ồ!!!! Chạm phải bàn tay, Dĩ Nhu khẽ run lên một cái, quay đầu sang là Khúc Mịch, cô mới bót căng thẳng một chút.

Bộ phim chiếu được một phần ba, phần bắp rang voi đi một nửa, đôi khi Dĩ Nhu cũng chạm phải tay Khúc Mịch. Mới đầu có hơi sợ, rồi xấu hổ, sau đó từ từ cảm thấy quen dần.

Ăn nhiều dĩ nhiên khát nước, cô cầm ly Coca, hút một ngụm, rồi đặt lại trên thành ghế. Đợi đến khi hết sạch ly nước, Dĩ Nhu mới phát hiện, thật ra chỉ có một cái ống hút duy nhất.Ặc!!! Vậy Khúc Mịch uống thế nào??? Thôi thôi được rồi, dù gì hai người cũng đã từng uống chung một ly trà sữa.

Bộ phim rất nhẹ nhàng, có vài đoạn hài hước, có vài đoạn nêu bật được tâm lý nhân vật. Dĩ Nhu cảm nhận bộ phim rất hay, thích hợp để thư giãn sau công việc. Hơn nữa, ngồi trong rạp chiếu phim không hề đáng sợ như trong tưởng tượng của cô.

Có nhiều khi cô không muốn đi làm, không muốn được hưởng thụ cuộc sống, bởi vì có vài chuyện cô cảm thấy rất khó đối mặt.

Hết phim, hai người một trước một sau ra ngoài. Bên ngoài trắng sáng gió mát thổi đến, thật sự quá thư thái. Còn có nhiều sạp hàng chưa dọn, không ít người trẻ tuổi còn đứng ở sánh, bàn bàn luận luận bộ phim vừa xem.

Một buổi tối nhàn nhã đi dạo trên đường, Dĩ Nhu cảm thấy thật dễ chịu.

“Phụ nữ đến độ tuổi nào đó thì hôn nhân hay không không còn quan trọng, có con mới là việc trọng yếu!”

“Hả???” Khúc Mịch sững người, lập tức hỏi: “Thế nào? Em muốn chưa kết hôn đã sinh con?”

“Tôi không đủ dũng cảm như Giang Nhất Yển!”

“Giang Nhất Yển? Là ai ... Bạn của em?” Khúc Mịch buồn bực hỏi.

“Tôi đang nói tình tiết trong phim. Anh không có cảm giác như thế sao?” Dĩ Nhu trừng mắt liếc anh, “Giang Nhất Yển diễn rất hay, lúc ra ngoài ai ai cũng khen cô ta diễn tốt đó!”

Khúc Mịch làm gì quan tâm đến bộ phim. Nhìn nghiêm chỉnh thế, nhưng ngoại trừ bàn tay người phụ nữ trong túi bắp rang, và ống hút cô ấy vừa uống thì không còn trông thấy gì hết cả.

“Hả? Đẹp không? Tôi không biết!” Anh lên tiếng: “Tôi chỉ cảm thấy cô ta có tố chất tâm lý, cả bộ phim dài như vậy cô ta khóc chiếm một phần ba, đau khổ chiếm một phần ba, còn lại là suy sụp.” Tuy anh không quan tâm tình tiết nhưng vẫn nghe lọt tai những đoạn hội thoại.

“Không phải anh đang xem phim mà đang nghiên cứu tâm lý!” Dĩ Nhu hét nói nổi.

Thôi thì ngược lại vì trị liệu anh đã rất tấn trách.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 109: Tiết Lộ

Về đến nhà việc trước nhất của Dĩ Nhu là đi tắm. Xem phim, tắm bộ dưới trăng, đã lâu lắm rồi cô chưa từng được thư thái như vậy, toàn thân như được nạp thêm năng lượng.

Cốc cốc cốc!

Khúc Mịch đứng ở bên ngoài phòng tắm gõ cửa: “Khụ khụ! Chú của em gọi điện thoại!”

Dĩ Nhu hơi xấu hổ, khẽ nhủ mày. Tự dưng chú cô ở Canada lại gọi điện thoại qua, lại nghe được tin gì rồi chẳng? Dĩ Nhu chỉ còn một người thân duy nhất là chú, tha hương nơi xứ người, cô không muốn chú phải lo lắng cho mình.

Cô vội khăn tắm, hé ra một khe nhỏ. Một cánh tay nhỏ bé, thon dài vươn ra, trên ngón tay còn đọng đầy bọt nước.

“Đội trưởng Khúc!” Đội một lúc vẫn không thấy người bên ngoài có phản ứng, cô nhẹ giọng gọi.

“À .... À ... Của em đây!” Điện thoại nhét vào lòng bàn tay của Dĩ Nhu. Cánh tay cầm được điện thoại thì rút nhanh về, cánh cửa vội khép lại.

Khúc Mịch đứng tựa vào tường, cảm giác toàn thân nóng bừng bừng, tim đập nhanh không theo quy luật. Anh không muốn biến mình thành kẻ nghe lén, nhưng đôi chân đã không còn nghe theo lệnh của đại não. Anh cho rằng mình là người tự chủ cao, nhưng từ lúc vào ở chung nhà cùng Dĩ Nhu, tự chủ của anh càng ngày càng bị khiêu chiến.

Tiếp cận Dĩ Nhu anh càng lúc càng nảy sinh tính ý lại, nhiệt huyết trong anh bắt đầu sôi trào. Hormone dopamine mạnh hơn anh tưởng tượng rất nhiều.

Anh chưa từng nghĩ có một ngày mình lại trở thành một cảm thú như thế, biến anh thành con người hoàn toàn khác.

Phía sau truyền đến tiếng nói chuyện rất rõ ràng của Dĩ Nhu: “Chào chú, sao chú lại gọi cho cháu lúc này?”

Chú Tăng cười cười: “Tiểu Nhu đi xem phim rồi hả?”

Ồ! Tại sao chú Tăng lại biết? Ất hẳn Khúc Mịch vừa mới kể. Tiếp điện thoại của người ta, lại còn trả lời, người đàn ông này thật sự không còn coi bản thân mình là khách nữa rồi.

“Chú Khúc, người vừa nhận điện là bác sĩ tâm lý của cháu!” Dĩ Nhu giải thích.

Nửa đêm nửa hôm, một người đàn ông có mặt ở nhà cô, còn đang trong lúc cô tắm rửa lại tiếp điện thoại của cô ... Dù cho ai đi chăng nữa chắc chắn cũng sẽ hiểu lầm.

“Chú biết rồi!” Ngữ khí của chú Tăng mang theo vài phần vui mừng.

Rốt cục chú Tăng và Khúc Mịch đã trò chuyện với nhau được bao lâu rồi mới chuyển cho cô? Bọn họ đã nói với nhau những gì?

“Tiểu Nhu!” Chú Tăng cảm nhận được cô cháu gái mình đang chìm trong suy tư, ông thở nhẹ một tiếng, “Cậu thanh niên tên Khúc Mịch này tuy có hơi cao ngạo nhưng thật sự là người có bản lĩnh. Đến đến khi chú về nước, cháu sắp xếp cho chú gặp cậu ấy.”

“Gặp anh ấy?” Dĩ Nhu vô thức hỏi ngược lại: “Làm gì ạ?”

“Nha đầu ngốc! Ha ha ha!” Chú Tăng phá lên cười.

Cái này có gì đáng buồn cười đâu cơ chứ? Hơn nữa câu hỏi của cô đâu có ngớ ngẩn.

“Thôi! Bên cháu đã khuya rồi. Hôm nay chắc hẳn cháu mệt rồi, ngủ sớm, mộng đẹp!” Dứt lời, chú Tăng nhanh chóng cúp điện thoại.

Không có chuyện gì ư? Cúp máy rồi? Cuối cùng là chú Tăng gọi cho cô làm gì?

QQ vang lên âm báo, Dĩ Nhu mở ra xem, phát hiện Khúc Mịch mới đăng status mới.

Là một tấm ảnh hai vé xem phim cùng với dòng trạng thái ‘Có giới thì yêu em’.

Phía dưới là vô số bình luận và like. Tài khoản QQ của chú Tăng là dễ nhận biết nhất Tăng Tắc. Điểm này khá giống với Khúc Mịch, tên QQ của anh cũng là tên thật.

Chú Tăng: Xem phim với ai?

Cháu của chú! - Dòng trả lời của Khúc Mịch.

Bọn họ có QQ từ khi nào? Không phải, vậy là bọn họ luôn liên lạc với nhau hay sao?

Di Nhu tắm xong thì mặc áo ngủ đi ra, Khúc Mịch vẫn đang đứng tựa vào tường. Vừa thấy cửa phòng tắm mở, anh chạy vọt vào trong, đóng xầm cửa lại.

Mắc như thế sao?

Di Nhu quay trở lại phòng khách, trông thấy laptop của Khúc Mịch đang mở. Cô nhìn lướt qua, là những dòng tiếng Anh quen thuộc, email có đuôi là của Canada* đã thu hút sự chú ý của cô.

*đuôi email: ví dụ như @yahoo.com.vn là email của Việt Nam, @yahoo.com.uk là của Anh ...

Cô biết rõ đây chính là địa chỉ email của chú Tăng, cô đưa tay click mở nội dung bức thư. Là bệnh án của cô tại Canada.

Di Nhu nhìn ngày tháng, thì ra ngay sau hôm cô ngất xỉu, Khúc Mịch đã liên lạc với chú Tăng.

Anh vì trị liệu cho cô đã có một sự chuẩn bị kỹ lưỡng. Có lẽ anh đã vì cô làm còn nhiều chuyện hơn thế.

Khúc Mịch tắm nước lạnh đi ra, sau này e rằng anh phải thường xuyên làm bạn với nước lạnh rồi.

Anh ngồi trên sofa, thấy Di Nhu đang bung lại một đĩa trái cây. Một đĩa táo đã được cắt gọt gọn gàng, “Muộn như vậy mà còn ăn trái cây không tốt cho dạ dày.” Khúc Mịch nói.

Di Nhu lại bung thêm hai ly sữa: “Uống cái này, vừa hâm lại đó, còn ấm. Hay anh có muốn tôi hâm nóng thêm một chút?”

Khúc Mịch cảm giác hành động của Di Nhu kỳ lạ, giống như đang nịnh bợ vậy.

“Thật ra là tôi muốn cảm ơn anh!” Giọng thành khẩn, Di Nhu nói tiếp: “Mặc kệ bệnh tình của tôi có khỏi hay không, tôi đều rất cảm ơn sự quan tâm của anh!”

“Tôi thật sự rất quan tâm. Không chỉ hao tổn tâm trí nghiên cứu lại bệnh án của em, còn tỉ mỉ viết ra một quá trình trị liệu thích hợp với em nhất, đồng thời dựa vào phản ứng của em để kịp thời chỉnh lý. Một ly sữa, mấy miếng táo còn con ... Phần hậu lễ này có nhẹ quá không đây?”

Lời nói đầy cảm kích của Di Nhu đã tan thành mây khói. Người đàn ông này vốn dĩ mở miệng luôn khiến đối phương lâm vào trạng thái kích động.

Hai người uống hết ly sữa thì vào phòng ngủ.

Chuyện gì trải qua một lần thì sau đó cũng thành quen. Di Nhu đã quen với việc ‘cùng giường không cùng gối’ với Khúc Mịch, vừa đặt lưng nằm xuống là có thể ngủ ngay.

Có Khúc Mịch ở đây cô không còn sợ hãi khi đêm xuống, cũng không còn sợ ác mộng ngày đêm dây dưa. Bởi vì cô biết rõ, Khúc Mịch sẽ cứu cô khỏi ác mộng ấy, cho dù ác ma có hung tàn cỡ nào cũng không phải là đối thủ của Khúc Mịch.

Không biết từ khi nào, Di Nhu đã tin nhiệm Khúc Mịch vô điều kiện, còn có thêm phần sùng bái mà có lẽ ngay cả cô cũng không ý thức được.

Bóng đen dần vây quanh Di Nhu, ác mộng một lần nữa lại ập đến. Di Nhu không sợ hãi. Cô cảm giác được bàn tay của Khúc Mịch đang dẫn cô xuyên qua đêm tối để hưởng thụ ánh mặt trời.

Ngắm Di Nhu ngủ say sưa, khoe miệng Khúc Mịch lộ ra nụ cười sùng nịnh.

Anh thích trong đêm tối yên tĩnh suy nghĩ, thời điểm này đầu óc anh nhạy bén hơn ban ngày rất nhiều.

Bản án của gia đình họ Tăng và họ Đồng hiển nhiên do cùng một hung thủ gây ra, cùng đột nhập cướp của giết người, thủ pháp giống nhau, rất tàn ác, còn hành hạ động vật đến chết.

Tên hung thủ cặn bã!

Thế nhưng vì sao trong vụ án nhà họ Đồng hung thủ lại vứt bỏ đồ trang sức? Rất rõ ràng, hắn không hề quan tâm đến số tiền mười mấy ngàn đồng kia. Hoặc có thể, món đồ trang sức hắn vứt bỏ để đổi lấy một thứ còn đáng giá hơn rất nhiều. Vậy món đồ hắn đổi lấy là gì?

Là mạng! Ý nghĩ này xuất hiện trong đầu Khúc Mịch. Hung thủ cấp đồ trang sức nhưng đành phải vứt bỏ, ắt hẳn có người điều khiển hắn.

Đồ trang sức đặt trong chiếc túi nylon đựng rác thông thường, hơn nữa cũng không chôn hay dùng vật gì che giấu. Điều này cho thấy địa điểm vứt bỏ tang vật không phải là nơi hung thủ đã chọn lựa từ trước. Nói cách khác hung thủ đi khỏi nhà họ Đồng thì đi qua cái nương đó. Phải chăng hắn muốn tự mình đi thăm dò một phen.

Khúc Mịch hạ quyết tâm sáng hôm sau sẽ điều tra. Thế nhưng ngày hôm sau, tiếng đập cửa ầm ầm và tiếng la hét đã đánh thức anh dậy.

Di Nhu nhìn qua lỗ mắt mèo, trông thấy ba bốn người túm tụm, trên tay là máy ảnh và micro, hình như là phóng viên.

Rầm rầm rầm!

“Cô Tăng, chúng tôi đến phòng vấn, hi vọng cô có thể mở cửa!”

Phòng vấn? Cô có cái gì để phòng vấn sao? Dĩ Nhu khẽ giật mình, trong lòng cảm thấy rất bức mình.

“Tôi không muốn tiếp nhận phỏng vấn!” Dĩ Nhu từ chối thẳng thừng.

Ngoài cửa là phóng viên, đầu ngai khó: “Cô Tăng, chúng tôi là phóng viên báo pháp luật muốn phỏng vấn về vụ án mười lăm năm trước của ba mẹ cô. Nghe nói vụ án giết một nhà ba người mấy ngày trước đây rất giống với vụ án cách đây mười lăm năm, hẳn là do cùng một người gây nên. Hai gia đình thiệt mạng chỉ còn mình cô sống sót, cô có thể kể chi tiết lại được không?”

Dĩ Nhu cau mày, ngoài cửa phóng viên vẫn tiếp tục bô lô ba la: “Cô Tăng! Cô Tăng có nghe rõ chứ ạ? Có phải cô nên cung cấp manh mối cho cảnh sát không? Thủ pháp của kẻ sát nhân cực kỳ hung tàn, phải giúp cho cảnh sát phá nhanh vụ án, người dân mới có thể an tâm.”

Khúc Mịch đi đến, nhẹ nhàng kéo cô ra, sau đó mở cửa ra ngoài, rồi đóng ngay cửa lại.

“Nơi đây là nơi ở tư nhân, các người làm như vậy là trái pháp luật, mời mọi người nhanh chóng rời khỏi đây!” Khúc Mịch nghiêm mặt, giọng nói đầy uy nghiêm khiến bọn họ không dám nhìn thẳng.

Phóng viên là người đã từng tiếp xúc với đủ mọi loại người trong xã hội, trông thấy Khúc Mịch là biết anh là người không phải bình thường, không dễ động vào.

“Xin hỏi anh có quan hệ với cô Tăng như thế nào ạ?” Một nữ phóng viên cẩn thận từng li từng tí, lên tiếng hỏi.

“Sáng sớm mặc đồ ngủ từ bên trong bước ra, các cô cậu cho rằng mối quan hệ của chúng tôi là sao!” Khúc Mịch trịnh trọng đáp lại: “Cô thân là một phóng viên, lại đi hỏi một câu ngốc nghếch như vậy, xem ra não bộ không hề phát triển.”

Nữ phóng viên bị chế nhạo mặt trắng bệch, cô ta ngượng ngùng lui về sau rồi chạy mất. Những người khác thấy Khúc Mịch không dễ đối phó, liền cũng nói gót theo nhau xuống lầu. Tuy nhiên, họ đâu dễ dàng từ bỏ, mà đứng dưới lầu theo dõi.

Tại sao đang yên lành lại có phóng viên đến? Hơn nữa còn rất rõ ràng chi tiết vụ án.

Chưa đợi Khúc Mịch gọi điện thoại thì Lục Ly gọi đến.

“Đội trưởng Khúc, Hoắc Thế Ni của tập san báo chiếu Đại Dương đã viết một bài báo liên quan đến vụ án diệt môn ấy!” Thanh âm Lục Ly tràn ngập sự áy náy: “Là tôi thất trách lại để lộ cơ mật. Đội trưởng Khúc, anh xử lý tôi đi!”

Lục Ly không phải là người dễ phạm sai lầm như vậy, trong này nhất định có ẩn tình.

Quả nhiên Khúc Mịch đoán trúng, Hoắc Thế Ni chuốc say Lục Ly, lén lấy điện thoại của anh ta coi. Trong đó có ghi chép các cuộc họp của đội hình sự cùng với những kiến nghị và phân tích về vụ án.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Đối Mặt

Khúc Mịch vừa ngắt điện thoại Lục Ly, Lưu Tuấn liền gọi đến.

“Đội trưởng Khúc có thể dừng xử phạt đội phó Lục hay không?” Anh ta đang biện hộ cho Lục Ly, “Ngày hôm đó Hoắc Thế Ni đến đội hình sự muốn lấy tin, còn chạy xe motor đuổi theo phía sau xe của bọn em. Em lại nghĩ cô gái này có ý với đội phó Lục nên muốn giúp cô ta một chút, em lái xe chậm lại để cho cô ta có thể theo kịp. Về sau đội phó Lục nói với em không được phép để cảnh truyền thông biết được tin tức vụ án, em mới tăng tốc bỏ xa cô ta, ai ngờ cô ta lại bị tai nạn xe.”

Ngày hôm sau cô ta gọi cho đội phó Lục nói là bị chấn động não nhẹ. Đội phó Lục áy náy nên đến thăm, không hiểu sao lại uống say. Ngấm lại nhất định cô ta đã giở trò, có kế hoạch từ trước. Người phụ nữ ấy quả không đơn giản, lừa được cả bọn em.”

“Bọn em? Việc này cậu cũng có phần mà còn dám mở miệng xin xỏ cho người khác?!!” Khúc Mịch lạnh lùng, Lưu Tuấn sợ đến mức không dám nói thêm tiếng nào.

Dĩ Nhu đứng bên cạnh nghe rất rõ ràng, là sự việc có liên quan đến cô, cô không muốn giữ im lặng. Mặc kệ quyết định của Khúc Mịch là gì, cô muốn

nói rõ lập trường của mình.

“Đội phó Lục là con người kiên quyết, nhưng bản chất của anh ta vẫn là người sống tình cảm. Hoắc Thế Ni là một người phụ nữ mạnh mẽ, là một phóng viên chuyên nghiệp, giỏi nắm bắt nhược điểm của người khác. Nếu những ghi chép của cô ta không đúng sự thật, tự nhiên đại chúng sẽ không nghe theo. Về phần đội phó Lục, anh ta sơ sẩy cũng do hoàn cảnh.”

“Lần đầu là do hoàn cảnh, lần thứ hai là ngu xuẩn!” Khúc Mịch đáp lại: “Trong công việc Lục Ly là người nghiêm cẩn, chuyên tâm, chịu khó chịu khổ. Nhưng anh ta cũng là người dễ mềm lòng, không chống đỡ được nước mắt và phụ nữ mời rượu. Đây chính là khuyết điểm trí mạng của anh ta. Trước đó là Lưu Uyển Như, bây giờ là Hoắc Thế Ni; nếu như anh ta vẫn không vượt qua được khuyết điểm này, công việc của anh ta coi như chấm hết.”

“Nghe như lãnh đạo đang làm công tác tổng kết cuối năm cho cấp dưới.” Dĩ Nhu lần đầu tiên phát hiện anh là một người theo truyền thống và nghiêm túc như vậy: “Được rồi! Việc của lãnh đạo, để lãnh đạo giải quyết. Anh nói là tập san chiều Đại Dương đúng không? Không biết siêu thị dưới lầu có bán hay không?”

“Dưới lầu có đám phóng viên canh giữ, em đừng xuống.” Khúc Mịch đang truy cập trang web nào đó, thấy cô tới gần liền khép laptop lại.

Ánh mắt Dĩ Nhu lóe lên một cái, cô vào phòng tắm rửa mặt, đi ra vẫn thấy Khúc Mịch đang ngồi trước máy vi tính, cô quay sang nhà bếp.

“Nhưng cũng không thể nào không ra khỏi nhà. Anh xuống lầu mua một bịch muối, tiện thể coi thử đám phóng viên nhàm chán ấy đi chưa.” Dĩ Nhu nghiêng người nói vọng ra ngoài phòng khách.

Cô nghe thấy tiếng Khúc Mịch ừ một tiếng, sau đó là âm thanh đóng cửa. Cô vội vàng ra khỏi nhà bếp, máy tính Khúc Mịch vẫn đang ở màn hình chờ.

Cô chân chừ một chút, duỗi cánh tay, bàn tay khẽ run, cô do dự không biết có nên đụng vào con chuột hay không.

Nhìn bàn tay càng ngày càng gần con chuột, tim cô cũng đập nhanh hơn. Khi ngón trỏ sắp click một cái, có một bàn tay to lớn nắm lấy bàn tay cô.

“Tôi nhớ trong bếp còn một bịch muối còn mới!” Khúc Mịch thấp giọng nói, tay cũng không thả ra.

“Tức thời giả ngu sẽ khiến cho đối phương cảm thấy thoải mái hơn nhiều đó!” Dĩ Nhu cảm giác khi đứng trước mặt anh cô luôn là một người ngốc, chỉ số IQ luôn biến thành trứng vịt.

“Đây là việc tôi muốn tự mình nói với em!” Anh ngồi xuống bên cạnh Dĩ Nhu: “Trong đó là ảnh chụp chính diện ba mẹ em bị sát hại, nếu như em xác định muốn xem, có tôi bên cạnh sẽ giúp em khá hơn một chút. Em nghĩ kỹ chưa?”

Dĩ Nhu tất nhiên lại do dự, nội tâm đấu tranh kịch liệt. Một lúc lâu sau cô mới trịnh trọng gật đầu, nhìn ra được cô đã suy nghĩ rất kỹ càng.

Anh buông tay cô ra, ánh mắt vẫn nhìn chằm Dĩ Nhu, nhìn những biểu hiện nhỏ nhất trên khuôn mặt cô.

Dĩ Nhu chậm rãi click chuột, chờ máy tính bật sáng. Lọt vào tầm mắt cô là tiêu đề tin tức, điều này khiến các dây thần kinh của Dĩ Nhu trở nên khẩn trương hơn một chút. Cô thật sự không biết nếu như trông thấy ảnh thảm sát ba mẹ mình thì bản thân sẽ có phản ứng gì.

Nhìn phản ứng Dĩ Nhu không biến chuyển nhiều lắm, Khúc Mịch thầm thở phào nhẹ nhõm, xem ra người can đảm tự mình đẩy nhanh tốc độ vẫn chưa xuất hiện hệ quả xấu.

Trong tin tức nêu lên những điểm giống nhau trong hai vụ án nhà họ Đồng và họ Tăng, dùng ngôn từ rất chuyên nghiệp, tựa như ghi chép trong cuộc họp của cảnh sát. Thế nhưng, sự thật là sự thật, hơn nữa giọng văn rất khách quan, Dĩ Nhu thừa nhận phạm vi tin tức này.

Bài báo khá dài, khoảng mười trang, bắt đầu trang thứ năm là hình ảnh. Tay Dĩ Nhu run lên, đầu tiên là ảnh chụp vụ án nhà họ Đồng. Bởi vì khi ấy Dĩ Nhu còn ở hiện trường, hơn nữa đã chuẩn bị sẵn tâm lý, nên có thể tiếp nhận chuyện này.

Tầm tiếp theo là một tấm ảnh chụp khá cũ, sắc mặt Dĩ Nhu nhất thời trắng bệch, cả người cô run lên, nhớ đến buổi sáng sớm của mười lăm năm về trước. Cô trông thấy một cô bé tóc cột đuôi ngựa, hai chân trần đứng trong vũng máu.

Cô bé mặt trắng bệch như tờ giấy, tràn đầy hoảng sợ và cuồng loạn. Cô bé cầm điện thoại ở tù đầu giường, hình như cô bé gọi cho 110.

Cô bé đột nhiên hét toáng lên trong điện thoại rồi ngã trên mặt đất.

“Dĩ Nhu! Dĩ Nhu em tỉnh lại đi!” Khúc Mịch nhìn ánh mắt hoảng loạn của Dĩ Nhu, thần sắc bất an, tựa như đang đắm chìm trong thế giới riêng, không thể thoát ra được.

Anh nắm lấy hai vai Dĩ Nhu, không ngừng gọi tên cô.

Một lát sau, đáy mắt đã có tiêu cự, nước mắt không thể không ché lẫn dài trên má.

Khúc Mịch ôm cô vào trong lòng, nhẹ tay vỗ vỗ lưng cô: “Khóc lên đi, khóc lên sẽ dễ chịu hơn!”

Anh đã đọc bệnh án của cô ba lần bốn lượt, phát hiện ra điểm kỳ lạ. Đó chính là khi cô suy sụp không hề nhỏ một giọt nước mắt, ngay cả khi ông bà nội

ngoại qua đời cũng không khóc.

Trải qua một thời gian dài, cô đã hoàn toàn che dấu cảm xúc chân thật của mình. Cứ để cho cô bộc lộ sự đau đớn một lần, sẽ giúp ích cho việc trị liệu cho cô.

Di Nhu dường như đã tìm được chỗ tháo nước, nước mắt tích góp hơn mười lăm năm trời thì nhau tuôn chảy.

Khúc Mịch không nói lời nào, cứ để cô khóc thật thoải mái, phía trước ngực bị nước mắt cọ thấm ướt đầm một mảng.

Không biết qua bao lâu, khóc đến mức mệt lả, mắt cũng không mở lên nổi. Khúc Mịch bế cô lên, Di Nhu ngay cả giấy dũa cũng không có, vẫn còn nức nở.

Nhìn Di Nhu co rúc trong ngực mình, như một con mèo bị vứt bỏ, nội tâm Khúc Mịch càng đau đớn. Anh biết trải qua biến cố gia đình lớn như vậy, nội tâm Di Nhu rất thống khổ, nỗi đau xót mà không ai có thể hiểu được, chỉ có thể một mình cô cảm nhận.

Di Nhu khóc đến toàn thân vô lực, cô ngủ say, trong lúc mơ mơ màng màng, bên tai cô truyền đến âm thanh của Khúc Mịch.

“Tất cả những bất an, uất hận, đau khổ, sợ hãi đều đã trôi theo những giọt nước mắt. Từ nay về sau cuộc sống của em sẽ tràn ngập ánh sáng mặt trời, sẽ không còn ai tổn thương em. Chỉ còn lại những người quan tâm em ở bên cạnh em! Ngủ đi, tình huống mọi chuyện sẽ tốt đẹp.”

Khúc Mịch ngồi bên cạnh ngắm Di Nhu say ngủ, anh nắm chặt bàn tay Di Nhu, đưa tay lau đi những giọt nước mắt còn đọng trên khóe mi. Nhìn đôi mắt sưng đỏ của cô, anh khẽ cau mày.

Di Nhu ngửi thấy mùi thức ăn, bừng tỉnh giấc, cô cảm giác bụng cô đang biểu tình, réo ừng ục. Nước mắt bao nhiêu năm được khơi thông, khó trách có cảm giác như bị tiêu hao toàn bộ sinh lực.

Cô vào phòng tắm rửa mặt, nhìn đôi mắt sưng vù của mình, không khỏi than thầm: “Xấu quá!”

“Pháp y Tăng, nếu không nhìn vào mắt em thì trông em cũng ... Khá được mắt đó!” Thanh âm trêu ghẹo của Khúc Mịch vang lên.

Di Nhu nghiêng đầu, Khúc Mịch đang tựa cửa đứng đó, về mặt chọc tức cô.

Khá được mắt??? Ý nói cô cô cần bản không phải là người phụ nữ đẹp, sau này nhìn lâu miễn cưỡng mới được mắt ... Anh luôn biết cách mắng người không cần dung đến lời lẽ thô tục, miệng lưỡi cực kỳ cay nghiệt.

“Tâm trạng tôi đang rất tồi tệ, anh có thể làm trái lương tâm một lần mà bịt miệng đi không!” Di Nhu bĩu môi, bước khỏi phòng nhà tắm.

Trên bàn ăn đã có sẵn cháo, rất tốt cho đường tiêu hóa, có lợi cho việc phục hồi cơ thể, nhưng cô thật sự không muốn ăn. Trong giờ phút này cô cảm thấy cuộc sống của cô thật vô vị. Mỗi ngày ngoại trừ Cục Cảnh Sát, về nhà, cùng lắm là đi siêu thị mua đồ nhu yếu phẩm. Từ giờ trở đi cô phải làm mới bản thân, trải qua một cuộc sống nhiều màu sắc.

“Có cách nào tránh đám phóng viên kia không? Tôi muốn ra ngoài ăn!” Di Nhu thương lượng với Khúc Mịch.

“Tôi xuống lầu thu hút sự chú ý của bọn họ. Em cải trang ra ngoài, đi theo cửa hông của tòa nhà. Theo như tôi quan sát, taxi thường đậu ở đó. Ra ngoài em lên taxi, chúng ta sẽ liên lạc qua điện thoại.” Anh quả nhiên mắc bệnh nghề nghiệp, quan sát kỹ càng các khu vực lân cận toàn nhà.

Di Nhu thay váy, mặc bộ quần áo thể thao, đội mũ lưỡi trai, buộc tóc đuôi ngựa, đi giày thể thao, đeo balo.

Da cô trắng hồng, ăn mặc kiểu này trông y như một học sinh cấp ba, nhìn thế nào cũng không giống với một nữ pháp y lạnh lùng.

Khúc Mịch xuống lầu trước, thấy đám phóng viên không hề né tránh.

“Các anh tổng cộng có mấy người?” Nhìn sơ sơ hình như thiếu mấy người nên anh lên tiếng hỏi: “Tôi có vài điều muốn nói nên cần đầy đủ.”

Đám phóng viên nghe thấy thế thì tỉnh táo hẳn, lập tức gọi điện thoại, chỉ một lát sau một vài phóng viên trốn trong góc khuất đều có mặt đầy đủ.

“Thưa anh, có phải anh phát ngôn thay cho cô Tăng Di Nhu?”

“Tôi là Đội trưởng Đội cảnh sát hình sự, Khúc Mịch. Tôi đại diện cho Cục Cảnh Sát cảnh cáo mọi người: thân phận hung thủ chưa xác định, có thể khả năng sẽ tiếp tục gây án. Hồ sơ chưa được giải quyết, hung thủ chưa bị bắt giam thì tất cả mọi vấn đề liên quan đến bản án không thể công bố. Tôi hi vọng các anh cũng không được phép quấy rối những nhân vật có liên quan đến vụ án. Nếu để tôi còn trông thấy các anh theo dõi pháp y Tăng, chúng tôi sẽ kiện các anh cản trở tư pháp công chính!” Khúc Mịch trịnh trọng lên tiếng, “Tốt rồi! Giải tán!”

Anh ấy là Khúc Mịch? Là người đã từng giải quyết vụ án nhà họ Lê, vụ án Lãnh Thác??? Bao nhiêu phóng viên hện trước để được phỏng vấn mà chưa bao giờ nhìn thấy tướng mạo của anh. Trên mạng có người chụp trộm hình của anh, nhưng chỉ là chụp từ xa, rất mờ.

Nghe hai chữ ‘Khúc Mịch’, đám phóng viên cặp mắt sáng rỡ như ong vỡ tổ đuổi theo Khúc Mịch.

Sáng sớm Khúc Mịch trong bộ đồ ngủ xuất hiện trước cửa nhà Tăng Dĩ Nhu, hơn nữa, từ trong lời của anh cho thấy mối quan hệ này không phải bình thường. Pháp chế nhằm đảm bảo cho những người có liên quan đến vụ án không bị báo thù nhưng thôi chuyện có tin về Khúc Mịch e rằng có cả đồng người muốn biết.

Dĩ Nhu trốn ở cửa, quan sát không thấy có phóng viên mới đi ra ngoài từ cửa hông. Đúng như Khúc Mịch nói, ở cửa đậu sẵn một chiếc taxi, cô lên xe gọi cho Khúc Mịch.

“Tôi đến quán sushi ở vòng xoay chờ anh, mười lăm phút nhé!”

Mười lăm phút sau, Khúc Mịch đẩy cửa quán ăn, trông thấy Dĩ Nhu đang đưa tay nhìn đồng hồ, cười cười.

“Thời gian chuẩn xác!” Anh ngồi xuống, “Hôm nay nhờ có sự trợ giúp của tôi, em phải mời chứ nhỉ???”

“Tôi mời, tôi mời. Anh chỉ cần dọn sức ăn là được!” Dĩ Nhu đưa tay rót hai ly trà, chế mù tạt vào đĩa.

Trên băng chuyền bày những đĩa sushi nhiều tinh xảo. Vừa ăn vừa nhìn đầu bếp đứng bên trong đang cuộn sushi, cảm giác rất thoải mái.

Thấy Dĩ Nhu không ngừng lấy những đĩa sushi nhiều sắc màu đặt lên bàn, Khúc Mịch không nhịn được liền nói: “Tuy là em mời nhưng tôi cũng không thể ăn hết được chỗ này.”

“À! Cái này tôi lấy cho mình. Tôi đâu biết khẩu vị của anh ra sao, anh tự chọn vẫn tốt hơn.” Nói xong cô gấp một miếng sushi, chấm mù tạt cho vào trong miệng, cay cay thật đã ghiền.

Nhìn cô chấm nhiều mù tạt như vậy Khúc Mịch mở miệng khuyên nhủ: “Ăn cay quá, ăn nhiều quá không tốt cho dạ dày!”

“Khi còn bé để được bố mẹ và thầy cô yêu thích, tôi chưa từng dám bỏ học, không dám không làm bài tập, không dám ham chơi.

Đến khi tốt nghiệp đại học, vì để có một công việc tốt, vì để có lương cao, vì địa vị xã hội, không dám lười biếng, không dám nghỉ ngơi, không dám đắc tội với người khác, không dám sa đọa.

Đến khi có thể sống được đúng với sở thích của mình một lần, chỉ e lúc đó đã già vô lực.” Dĩ Nhu cảm khái: “Từ nay về sau tôi muốn được sống thoải mái. Ăn uống vừa để thỏa mãn dạ dày, vừa để thỏa mãn tâm trạng.”

Được rồi! Khúc Mịch không khuyên nữa, nhìn cô chấm mù tạt, anh cũng cảm thấy bóng dạ dày. Anh không thể ăn cay, bằng không sẽ bị đau bao tử.

Dĩ Nhu ăn cay đến mức nước mắt dần gứa.

“Xin chào chị!” Đột nhiên quản lý quán đi đến, trong ngực ôm một con rối, “Đây là con rối thiết kế riêng cho quán của chúng tôi. Hôm nay dành tặng cho khách hàng may mắn, còn được tặng thêm một thẻ giảm giá 80%.”

“Thật sự quá may mắn!” Dĩ Nhu nhận món quà bất ngờ.

Cô gái trẻ ở bàn bên cạnh nói sang: “Con rối đáng yêu quá! Chọn lựa vị khách may mắn theo hình thức nào?”

“Xin chào chị, chúng tôi căn cứ một thời gian cố định, độ cao của những chiếc đĩa trên bàn thực khách quyết định giải thưởng.”

Câu trả lời của anh quản lý khiến Dĩ Nhu bật cười, Khúc Mịch cũng vô thức nở nụ cười.

Hai người rời khỏi quán sushi, Dĩ Nhu no căng bụng. May là hôm nay cô mặc bộ đồ này chứ nếu mặc váy thì thật khó coi.

“Tần bộ chứ?” Khúc Mịch hỏi ý cô, thấy cô gật đầu mới tiếp lời: “Từ đây đi bộ khoảng mười phút sẽ đến công trường gần gia đình họ Đồng. Mương nước ở phía Tây công trường là nơi chúng ta phát hiện đồ trang sức của nạn nhân Vương Tuệ.”

“Hung thủ ném đồ trang sức ở đó chứng tỏ trên đường tẩu thoát hẳn nhất định đi qua chỗ này, hoặc đó là nơi hắn quen thuộc, biết rõ có ít người lui tới. Nếu như sợ bị người khác phát hiện hẳn phải chôn trang sức xuống chứ, nhưng hắn lại ném lại. Điều này chứng tỏ sau khi hành hung, đào tẩu thì vứt lại.

Nhưng suy luận như vậy cũng không đúng, hắn đã cướp đồ trang sức, vậy tại sao lại muốn vứt lại? Chẳng lẽ sợ mọi người truy tìm được hắn? Cả thành phố có biết bao nhiêu cửa hàng trang sức, cảnh sát muốn tra ra ngọn nguồn dĩ nhiên sẽ gặp không ít khó khăn, tiêu tốn rất nhiều thời gian và cảnh lực. Hơn nữa, nếu cần tiền, hung thủ chỉ cần sang thành phố Lâm là có thể bán được.

Nếu suy đoán như vậy, hung thủ giết người vì tiền là rất thấp. Như vậy, khả năng duy nhất chính là --- Báo thù!” Dĩ Nhu dùng suy luận logic để phân tích.

“Không! Còn có một loại nữa!” Khúc Mịch khẽ nở nụ cười: “Trên đời có một loại sát nhân ra tay tùy ý, tại một thời điểm nào đó, suy sụp tinh thần đã kích thích hắn giết người. Sau khi hắn khôi phục lại bình thường, hắn lập tức phải nghĩ ra cách che dấu tội trạng của mình. Do vậy, hắn mới vứt bỏ tang vật, mục đích là phân tán sự chú ý của chúng ta.”

“Ý anh nói hung thủ mắc bệnh tâm lý biến thái?”

“Vẫn chưa đạt đến trình độ biến thái, chỉ có thể nói hần có vương mắc tâm lý. Hơn nữa, theo sự phân tích của tôi, căn bệnh của hần có liên quan đến những vật nuôi, đặc biệt là chó mèo.” Khúc Mịch vừa đi vừa nói: “Hần có thể sinh hoạt như một người bình thường, có lẽ người biết được bệnh tình của hần không có mấy ai. Cho nên, sau khi hần gây án, hần nhanh chóng khôi phục như ngày thường, lập tức nghĩ đến hủy chứng cứ. Vụ án Lãnh Thác em cũng đã thấy rõ, người đó mới gọi là biến thái! Tên hung thủ này không giống như vậy, cho dù hần ở trạng thái bình thường hay khi suy sụp hần đều biểu hiện sự nhu nhược, nhất gan.”

Dĩ Nhu đồng tình với Khúc Mịch. Ba mẹ cô là người tốt tính, trên lý thuyết sẽ không có kẻ thù. Đối với một hung thủ cần tiền thì sẽ không ra tay ác độc như vậy: nạn nhân đã ngã trên mặt đất còn không buông tha, lấy búa gỗ liên tục vào đầu, con chó con trong nhà thì bị hành hạ đến chết ... Điều này mà nói không hợp lý.

Đang thảo luận thì hai người đã đến công trường. Có thể nghe thấy tiếng máy móc rầm rừ đằng xa, một vài công nhân đầu đội mũ bảo hộ làm việc trên cao.

Xe cẩu đang xới đất, mấy lán trại cách đó không xa đã được phá hủy, đang chuẩn bị rời đi nơi khác.

“Đồng Huy bị ngộ sát sau khi đi chợ sáng về nhà. Hung thủ khả năng đã theo đuôi anh ta, sau đó đột nhập giết người.” Khúc Mịch và Dĩ Nhu vào khu chợ sáng.

Chợ sang đã vắng, chỉ còn lại rác sinh hoạt, bảng hiệu được làm từ những tấm tôn.

Căn cứ theo khẩu cung, hai người nhanh chóng tìm được quầy hàng bán sữa đậu nành. Từ nơi này đi đến nhà họ Đồng phải xuyên qua khu lán trại và công trường. Phải chăng Đồng Huy đã bị theo dõi từ đây?

Dọc theo con đường, bọn họ đến nhà họ Đồng, sau đó đi về hướng nương nước phía tây công trường. Hai con đường hai hướng khác nhau, hơn nữa còn đi khá vòng vèo.

Khi đến gần khu nương nước bắt gặp một người mặc trang phục công nhân. Hai tay hần rút túi quần, nhìn thấy Tăng Dĩ Nhu và Khúc Mịch, hần khẽ sững sờ.

Nơi đây phần lớn là công nhân và dân cư quanh vùng, nhìn cách ăn mặc và khí chất của Khúc Mịch và Tăng Dĩ Nhu dĩ nhiên không phù hợp với người ở đây.

“Nghe nói ở đây có người nhặt được trang sức, mấy ngày nay có không ít người đến tìm vận may. Hai người cũng đến tham gia náo nhiệt sao?” Hần cười hắc hắc.

“Đừng vậy!” Khúc Mịch trả lời hần.

“Vậy hai người đi tay không một chuyến rồi!” Hần lắc lắc tay: “Làm sao có chuyện ngày nào cũng có người ném? Hơn nữa kẻ nhặt đồ trang sức đã bị cảnh sát bắt rồi. Nói không chừng hần chính là hung thủ giết một nhà ba mạng, rồi cướp trang sức đó!”

“Vậy anh đến đây làm gì?” Khúc Mịch cố tình hỏi.

“Đi tè!” Hần không hề thẹn thùng: “Công trường có nhà vệ sinh công cộng nhưng xa, mấy hộ gia đình sống trong lán trại đã bị phá bỏ và dời đi nơi khác. Mấy người công nhân chúng tôi qua đây đi vệ sinh, đường ngắn, tiết kiệm thời gian, làm được nhiều việc.”

Khúc Mịch gật gù rồi hỏi tiếp: “Các anh là công nhân chuyên phá dỡ và xây dựng các công trình căn hộ lớn à?”

“Năm nay chỉ phá dỡ, chính thức xây dựng có lẽ năm sau. Nghe nói là chính phủ không duyệt chỉ ngân sách, bên Kim Hâm thì còn tồn đọng mấy công trình lớn, tạm thời chưa có phương hướng cho công việc ở đây.”

“Ông anh có vẻ biết nhiều chuyện nhỉ?” Ngờ ngợ Khúc Mịch mang theo vài phần khiêu khích.

“Anh hai à! Anh đừng coi thường người khác chứ!” Hần cao giọng đáp lại: “Mấy hôm trước đoàn cán bộ nhà nước và chủ tịch Kim Hâm đến thị sát, tôi là người theo sát bên cạnh đây. Đừng nhìn tôi ăn mặc xuềnh xoàng mà đánh giá, tôi là nhân viên cao cấp ở công trường, cũng có chút chức vị. Làm nghề này đã hai chục năm, chuyện gì cũng nắm trong lòng bàn tay. Năm đó chủ tịch Kim Hâm trước khi lập nghiệp còn xum xoe trước mặt tôi. Vậy mà, hiện tại người ta đã lên như điều gặp gió, còn tôi cứ dậm chân tại chỗ, bây giờ lại phải luôn quan sát sắc mặt của ông ta. Mẹ nó, ngẫm nghĩ thế nào cũng không nén được giận! Được rồi! Không nói chuyện vớ vẩn với mấy người, công việc tôi còn đang đặng đặng đê đê đây!”

“Ông anh .... Liên hệ cách nào đây?”

“Tôi có danh thiếp!” Hần nhanh nhẹn móc một tấm danh thiếp, tên và chức vụ là một chuỗi dài, “Anh hai, sau này có mối lái gì cứ tìm tôi. Dọn nhà, phá dỡ nhà ở, lợp mái, lắp đặt thiết bị, tìm công nhân thời vụ tôi đây thâu hết!”

Bây giờ có tiền cái gì cũng có, một người thế này cũng có cả danh thiếp riêng.

Khúc Mịch cất danh thiếp, nhìn hần đi về phía công trường.

“Người này có khả năng!” Dĩ Nhu nghi hoặc hỏi.

“Có lẽ hần ta sẽ cung cấp không ít manh mối!” Khúc Mịch nói một câu đầy ẩn ý: “Chúng ta vừa đi qua công trường, nơi đó có khoảng mười người đang làm việc. Nói cách khác, những người này cũng thường xuyên đến nương nước này. Như vậy, hung thủ là một người trong số đó hoặc là hần nắm rõ tình huống ở đây nên muốn giả họa? Đi thôi, tôi đưa em về trước.”

Khúc Mịch lái xe đưa Dĩ Nhu trở về, những phóng viên đã không còn tụ tập ở dưới lầu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 111: Trùng Phạt Nhỏ

Khúc Mịch đưa Dĩ Nhu về nhà, không có phóng viên mai phục, hai người cùng nhau lên lầu. Dĩ Nhu đi tắm, thay quần áo ở nhà.

“Qua đây uống café!” Khúc Mịch đặt ly café trên bàn trà.

Cô vừa lau tóc vừa đi qua, ngồi xếp bằng trên sofa.

Cô nói cảm ơn rồi kéo chiếc laptop về phía mình, máy vẫn chưa tắt, click con chuột một cái, màn hình sáng lên.

Ba Dĩ Nhu nằm quay lưng trên sàn nhà, gáy bị nệm vỡ nát, sàn nhà có một vũng máu lớn.

Nỗi thống khổ trong lòng chưa từng được giảm bớt, nhưng Dĩ Nhu dùng lý trí để đối mặt. Cô hít sâu một hơi tăng thêm sức. Tắm thứ hai là ảnh của mẹ cô ở cửa phòng ngủ, ngay góc tường là một vũng máu be bét, nhiều đến mức không thể nhìn ra được thi thể của con chó con.

Làm pháp y nhiều năm nhưng cô luôn tự viện cho mình lý do để không lấy được chi tiết vụ án của ba mẹ. Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy tình cảnh ba mẹ mình bị giết và chi tiết vụ án.

“Trong email của tôi có hồ sơ chính thức của án mạng, em muốn đọc không?” Khúc Mịch nhẹ giọng hỏi. Thấy Dĩ Nhu gật đầu, anh mới mở email.

Dĩ Nhu đưa mắt nhìn, bên dưới tấm ảnh là kết quả kiểm nghiệm của pháp y. Mỗi một tấm hình, mỗi một từ ngữ đều là nhát dao đâm thẳng vào tim cô.

Sắc mặt cô trắng bệch, đáy mắt ngấn nước. Trông thấy cô cắn chặt bờ môi, Khúc Mịch biết cô đang cố gắng khắc chế, nhẫn nhịn và dày vò.

“Em không cần tự ép mình như vậy!” Khúc Mịch đau lòng, “Thật ra, tâm lý của em đã tốt hơn rất nhiều. Thời gian còn dài, em cứ từ từ, đừng bó buộc mình, trái lại không tốt.”

“Không! Sớm muộn cũng phải đối mặt. Tôi đã trẻ bảy năm, nếu như sớm vượt qua chướng ngại tâm lý, có thể đã sớm bắt được hung thủ, một nhà ba người họ Đồng đã không bị sát hại.” Dĩ Nhu cảm giác áy náy và tự trách.

“Em là người bị hại, em không thể nghĩ như vậy, tất cả không phải là lỗi của em.” Khúc Mịch chỉ muốn ôm Dĩ Nhu vào lòng.

“Tôi muốn qua nhà cũ!” Quyết định này của Dĩ Nhu khiến Khúc Mịch giật mình, rồi lại trầm lo lắng.

Tuy hiện tại Dĩ Nhu tựa như rất kiên cường, dũng cảm đối mặt, tích cực phối hợp trị liệu, thoát nhìn tình hình có vẻ rất lạc quan. Nhưng khúc mắc của cô quá sâu, đã trải qua một thời gian dài, không phải có thể dễ dàng xóa bỏ. Căn nhà cũ là hiện trường án mạng, cô đến đó nhất định ‘tức cảnh sinh tình’, chuyện xảy ra năm ấy sẽ như được tái hiện trước mắt cô. Cảnh tượng máu tanh sẽ đã kích cô rất lớn, Khúc Mịch sợ cô không chịu nổi!

Tuy việc làm này có lợi cho việc lần ra các manh mối cho vụ án, nhưng Khúc Mịch không dám lấy sức khỏe của Dĩ Nhu ra đánh cược.

“Em muốn đi tôi không phản đối, nhưng cần phải có tôi đi cùng!” Khúc Mịch chau mày, suy nghĩ một chút rồi nói, “Mấy ngày nay công việc tôi hơi bận rộn, em tạm thời chờ tôi một chút. Khi nào đi được tôi sẽ thông báo với em.”

Dĩ Nhu gật đầu, thật ra trong lòng cô cũng không nắm chắc, không thể tưởng tượng được cô sẽ phản ứng ra sao khi nhìn lại cảnh cũ.

Hồ sơ vụ án cô coi đi coi lại nhiều lần, cùng Khúc Mịch nghiên cứu khá lâu.

“Anh nói vì sao sau mười lăm năm hần lại phạm án lần nữa?” Dĩ Nhu hỏi Khúc Mịch.

“Tôi nói rồi, người biết hần mắc bệnh tâm lý là rất ít, cuộc sống của hần có thể rất bình thường. Hần nhất định đang tiếp nhận trị liệu, không bài trừ việc đang dùng thuốc để khống chế. Vì đột nhiên hung thủ bị kích thích, hoặc quên uống thuốc khiến cho bệnh hần tái phát.”

Nghe anh giải thích, Dĩ Nhu gật gù, vừa tính nói tiếp thì điện thoại của anh vang lên.

“Đội trưởng Khúc! Có người báo án phát hiện bãi rác ngoại ô thành phố phát hiện một bộ hài cốt!” Âm thanh khá lớn nên Dĩ Nhu cũng có thể nghe thấy.

Vừa nghe hai chữ ‘ngoại ô’, Dĩ Nhu đột nhiên rùng mình.

“Được! Tôi đến ngay!”

“Tôi cũng đi!” Dĩ Nhu cả quyết. Khúc Mịch do dự một chút rồi gật đầu đồng ý.

Hai người lập tức xuất phát tiến về vùng ngoại ô. Trên đường Khúc Mịch gọi điện cho Lục Ly: “Bây giờ chúng ta nắm được những thông tin gì?”

“Tình huống cụ thể vẫn chưa rõ, nhân viên thu dọn và vận chuyển rác phát hiện. Bãi rác đang trong quá trình tiến hành phân loại rác, phân hủy và chôn lại. Trong lúc đang đào hố thì đào được bộ hài cốt, bọn họ liền mau chóng báo cảnh sát.”

“Ừm!” Khúc Mịch tăng tốc.

Hai người nhanh chóng đến bãi rác khu ngoại ô. Ở ngoài có đậu hai chiếc xe cảnh sát, đã giăng đường cảnh giới, xa xa có vài người đang khoa tay múa chân.

“Pháp y Tăng, chị cũng đến!” Khang Bình nhìn thấy Dĩ Nhu có hơi sùng sốt một chút, vội đưa găng tay y tế qua.

Dĩ Nhu lắc đầu: “Cậu làm đi. Tôi chỉ tò mò đến xem thôi!”

Lần này là phát hiện bộ hài cốt, do vậy không thể vắng mặt Dương Thâm. Từ đằng xa anh ta đã trông thấy Khúc Mịch và Tăng Dĩ Nhu xuống xe, anh ta gật đầu chào rồi lại cúi xuống làm việc.

Lục Ly đang lấy lời khai của công nhân đã phát hiện ra thi thể, khi ấy anh ta đang dùng máy đào để xới đất, xung quanh cũng có vài công nhân chứng kiến.

Bộ hài cốt được chôn sâu khoảng ba mét, máy xới mấy lần mới lộ ra bộ hài cốt này.

Khang Bình nhảy xuống hố, tỉ mỉ kiểm tra: “Theo như độ hóa cốt của thi thể, nạn nhân đã tử vong cách đây ít nhất là mười năm. Xương sọ không hoàn chỉnh, có vết lõm và vết rách, có thể là khi còn sống bị vật nặng đã thương. Những vị trí khác không phát hiện dị thường. Căn cứ xương chậu và tỉ lệ xương tay chân, cơ bản có thể xác định nạn nhân là nam giới.”

“Giáo sư Dương, phục hồi hài cốt cần bao nhiêu ngày?” Khúc Mịch hỏi.

“Phòng pháp chứng vừa có một hệ thống giúp cho việc phục hồi hài cốt, chỉ cần nhập số liệu của các phần xương, sẽ nhanh khôi phục được dáng vẻ khi còn sống của người chết.” Dương Thâm hoàn toàn tự tin: “Ba ngày là đủ rồi!”

“Vâng!” Khúc Mịch gật đầu, sau đó lệnh cho Cố Thành lập danh sách những người mất tích mười năm trước, đợi đến khi có kết quả kiểm nghiệm cụ thể sẽ xác định số năm chuẩn xác.

Khúc Mịch đứng ở trên cao, đưa mắt quan sát bốn phía. Bãi rác nằm trên bãi đất trống khá lớn, nơi đây cách xa khu dân cư, cách đó năm trăm mét là một ngọn núi cao, bình thường ngoại trừ công nhân công tác, còn không thì không có người.

“Mười mấy năm trước ở đây cũng là bãi rác sao?” Khúc Mịch thấy Lục Ly đi đến, liền lên tiếng hỏi.

“Đúng vậy! Bãi rác này thành lập theo kiến nghị của thành phố, đã được hơn hai mươi năm rồi. Nhưng khi mới thành lập thì diện tích rất nhỏ, nơi phát hiện thi thể vốn dĩ là vùng đất hoang, khoảng năm năm trước mới được khai phá để chứa rác sinh hoạt cho đến bây giờ.”

Không biết thân phận nạn nhân, hiện tại chẳng có thể tra cứu được bất kỳ điều gì, có thể nói là không hề có manh mối.

Khúc Mịch cùng mọi người trở về đội cảnh sát hình sự, Dĩ Nhu xuống xe ở siêu thị ven đường.

“Mua chút thịt bò và rau, tôi muốn ăn lẩu!” Khúc Mịch quen ra lệnh trong công việc nên giọng điệu của anh lúc này cũng chẳng khác gì mấy, “Tôi nhìn thấy trong tủ bếp có lẩu điện và một chút gia vị, hình như tháng sau hết hạn rồi!”

“Ừm!” Dĩ Nhu liếc nhìn Lưu Tuấn và Vương Tịnh, đành phải nể mặt đáp ứng anh.

Nhìn Dĩ Nhu đi rồi, Lưu Tuấn mới cười cười nói: “Tình cảm của pháp y Tăng và Đội trưởng Khúc thật tốt, thật khiến người người cảm thấy hâm mộ. Pháp y Tăng cũng được coi là người đẹp có tiếng trong Cục cảnh sát, lúc chị ấy cùng Đội trưởng Khúc xuống xe nhìn như trong mấy bộ phim thần tượng. Tuyệt đẹp!”

“Vậy ư?” Khóe môi Khúc Mịch khẽ nhếch, nở nụ cười đắc ý, rõ ràng là câu nói khiêm tốn ... nhưng người khác có thể nghe ra được sự thích thú của anh.

“Đội trưởng Khúc anh mình thần võ, khí thế hơn người, còn đẹp hơn mấy nam chính trong phim gấp nhiều lần. Một người đàn ông tốt như vậy, xứng

đáng với một người phụ nữ tốt hơn!” Vương Tịnh ngồi phía sau đột nhiên lên tiếng.

Lời này có ý gì? Chẳng phải rõ ràng muốn nói pháp y Tăng không xứng với Đội trưởng Khúc! Sắc mặt Lưu Tuấn khề biển, anh ta đưa mắt quan sát nét mặt của Khúc Mịch.

Theo kính chiếu hậu Khúc Mịch nhìn chằm chằm Vương Tịnh không nói tiếng nào. Nhiệt độ trong xe giảm hẳn xuống âm độ, khiến ai nấy lạnh xương sống.

Vất vả lắm mới nhìn được đến Cục Cảnh Sát, Lưu Tuấn nhanh chân lên xuống xe, trong lòng thầm trách Vương Tịnh.

Nghe nói Đội trưởng Khúc đã sớm ở chung ở pháp y Tăng, chỉ là bọn họ không hề công khai mà thôi. Vì lần pháp y Tăng chịu sự đả kích đến mức té xỉu, Khúc Mịch mới không thêm quan tâm đến ánh mắt của mọi người. Hôm pháp y Tăng ngất, Đội trưởng Khúc tựa như đã thay đổi thành một người khác. Có mùi cũng nhìn ra pháp y Tăng chiếm vị trí thế nào trong lòng anh, tuyệt đối là vị trí quan trọng nhất!

Cô nhóc kia đến đội hình sự chưa lâu, vẫn không biết tình hình của Khúc Mịch. Anh ta cố gắng lắm mới kiếm được chuyện để nhin nọt Khúc Mịch lại bị cô ta phá hủy hoàn toàn.

Khúc Mịch đưa xe vào bãi đậu, anh xuống xe, đợi một lát, sau đó khóa cửa xe, rồi đi.

“Này!” Nhìn thấy Khúc Mịch thật sự rời đi, Vương Tịnh vừa gõ gõ cửa sổ, vừa quát.

Cô ta có ý định ở riêng với Khúc Mịch nói một vài lời, cố tình ngồi trên xe không xuống. Không ngờ Khúc Mịch coi cô như vô hình. Nói gì thì nói cô cũng là phụ nữ ... Anh không hiểu thế nào là thương hoa tiếc ngọc sao?

Vương Tịnh vừa thẹn vừa tức, vội gọi cho Khúc Mịch.

Một lúc lâu sau Khúc Mịch mới nhận máy: “Là Vương Tịnh đúng không? Đặt nhiều tâm tư vào chuyện phá án, việc tra tìm dấu vết sẽ giúp ích được nhiều cho đội hình sự! Hôm nay phát hiện ra bộ hài cốt là bị người nào giết? Nghĩ ra thì gọi cho tôi, đúng thì được thả!” Dứt lời anh ngắt máy.

Lưu Tuấn còn đang nghi hoặc không hiểu tại sao Vương Tịnh không quay về cùng Đội trưởng Khúc. Nghe Khúc Mịch nói như vậy, chẳng lẽ Vương Tịnh đã bị anh nhốt lại? Vậy là nhốt ở đâu? Không phải là ...

“Cân nặng bốn lăm ký, nữ giới, độ tuổi 23. Bị nhốt trong không gian kín sẽ chịu đựng được bao lâu? Đúng rồi không gian khoảng ba, dung tích khoảng ba mét khối.”

Khúc Mịch những lời này khiến Lưu Tuấn giật mình, lập tức hiểu chuyện, thì ra cô nha đầu Vương Tịnh bị Đội trưởng Khúc nhốt trong xe.

“Cái này cần tính toán một chút, có hơi phức tạp. Liên quan đến hàm lượng dưỡng khí, khả năng hô hấp của con người trong một phút. Nếu như khi bị nhốt không là lớn, thì sẽ chịu được lâu hơn. Thế nhưng, việc này cũng có liên quan đến thể chất của người đó ...”

“Từ ba đến sáu tiếng!” Cố Thành bấm bấm vài cái trên điện thoại, sau đó ngay lập tức trả lời: “Thể chất người yếu thì trong vòng ba tiếng sẽ xuất hiện dấu hiệu choáng váng, hoa mắt, khó thở. Còn người có thể chất mạnh hơn sẽ chịu được gấp đôi, có người có thể kiên trì được khoảng sáu tiếng đồng hồ.”

Khúc Mịch nghe xong gật đầu, Lưu Tuấn đưa ngón cái về phía Cố Thành, anh ta chỉ chỉ máy tính: “Baidu??? Hèn gì cậu nghĩ ra được!”

“Vậy cậu hỏi ‘baidu’ giúp Vương Tịnh thử coi bộ hài cốt phát hiện ngày hôm nay là do ai giết?”

Cố Thành nghe xong mặt trắng bệch.

“Tôi nói thật!” Khúc Mịch nói với lại một câu, “Không phải nói giỡn!”

Lục Ly thấy thế liền nở nụ cười, trong văn phòng có thêm mấy người trẻ tuổi không khí trở nên dễ chịu hơn rất nhiều.

Tuy nhiên, nạn nhân rốt cục là ai? Tại sao bị giết? Người đã chết nhiều năm bây giờ mới bị phát hiện, vụ án này xem chừng khó điều tra hơn. Vụ án nhà họ Đồng không có đầu mối, giờ thêm bộ hài cốt, anh ta cảm thấy cực kỳ áp lực.

Khoa pháp chứng cũng đã đưa báo cáo xét nghiệm, Lục Ly tranh thủ đưa cho Khúc Mịch coi trước. Trên đó có viết, chiếc vòng tay thu được rất nhiều vân tay, bốn dấu vân tay nguyên vẹn bao gồm của Vương Đại Tráng, Lý Hồng, chủ cửa hàng trang sức, còn một vân tay không rõ.

Khúc Mịch lệnh cho Cố Thành đem so sánh với kho vân tay, nhưng trong cơ sở dữ liệu cũng không có dấu vân tay trùng hợp. Nói cách khác, hung thủ chưa từng có ghi chép phạm tội.

Xem ra manh mối đến đây lại đứt, vụ án nhà họ Đồng lại rơi vào cục diện bế tắc.

“Hiện tại manh mối có tính đột phá chỉ còn lời khai của pháp y Tăng!” Lục Ly vốn dĩ không muốn đề cập, nhưng đây là sự thật. Tất cả các manh mối của vụ án đều đi vào ngõ cụt, bây giờ chỉ còn từ phía pháp y Tăng mà thôi.

Năm ấy, cô trốn trong tủ quần áo, chính mắt chứng kiến hung thủ sát hại ba mẹ của mình. Nếu như cô có thể nhớ kỹ và miêu tả được tình hình lúc đó, bản án mới có sự đột phá.

Khúc Mịch chỉ ừ một tiếng, khiến ai nấy không đoán ra được tâm tư của anh.

Một lát sau Khúc Mịch lấy ra một tấm danh thiếp, “Tìm người này nói chuyện thử, đừng để lộ thân phận cảnh sát.”

Lục Ly tiếp nhận, đọc sơ qua, cảm thấy có chút kỳ lạ.

“Tạm thời còn không biết có thể tra ra được đầu mối gì không. Thế nhưng người này hình như biết rất rõ Kim Hâm. Hơn mười năm trước Kim Hâm giàu có nhờ vào việc mua số xổ, từ đó phát lên nhờ may mắn. Lần trước chúng ta gặp mặt, tôi cảm giác hắn có bí mật. Hung thủ và công trường có liên quan, vậy chúng ta cứ bắt đầu từ đây!”

“Được!” Lục Ly cầm danh thiếp rồi rời đi.

Một lát sau điện thoại Khúc Mịch vang lên, anh nhìn màn hình rồi nhận máy: “Nói!”

“Hung thủ hẳn là có quen biết với nạn nhân, hơn người nhất định là có chủ mưu giết người.”

“Nói lý do!” Khúc Mịch gõ gõ lên mặt bàn.

Đầu dây bên kia Vương Tịnh vội vã lên tiếng: “Nạn nhân bị chôn ở nơi hoang vắng, không có người. Hung thủ cố ý đào thật sâu đã chỉ rõ hắn không muốn cho người khác phát hiện thi thể. Cảnh sát chúng ta thường từ thân phận của người bị hại bắt đầu tiến hành điều tra, hung thủ sợ lộ nên mới làm như vậy.

Vết thương ở vùng xương sọ là do một hung khí sắc bén va chạm mà tạo thành, điều này nói lên rằng hắn đã chuẩn bị sẵn hung khí. Vị trí miệng vết thương là sau gáy tử thi, nghĩa là khi ấy nạn nhân quay lưng về phía hung thủ, điều này chứng minh nạn nhân không hề đề phòng hắn. Tổng hợp những điều đó em đã có kết luận như trên.”

“Được! Đạt tiêu chuẩn!” Dứt lời anh cúp điện thoại.

Đạt tiêu chuẩn? Vương Tịnh nhăn nhó. Cô ta phải nghĩ đến nát óc mới tìm ra được nguyên nhân, còn tưởng sẽ được khen ngợi ... Trong lòng cô ta bây giờ hội đủ cảm xúc u sầu, mất mát và thất bại.

--- Á!!! Đội trưởng Khúc chưa thả mình ra mà!!!!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 112: Bạn Cũ

Bộ hài cốt được đưa đến Viện Địa Chất thực hiện phương pháp trắc định Cacbon 14*, kết quả nhanh chóng thu được, chứng minh bộ hài cốt đã được mười lăm năm, thời điểm tử vong nạn nhân khoảng bốn mươi tuổi. Thêm vào đó, xương ngón chân của nạn nhân khác hẳn với người bình thường, có dấu vết đã từng trải qua giải phẫu. Không bài trừ trường hợp nạn nhân có sáu ngón, sau đó bị cắt mất một ngón.

Phương pháp định tuổi bằng đồng vị phóng xạ sử dụng (14C) để xác định tuổi của vật liệu hay mẫu có chứa cacbon với độ tuổi lên tới 60.000 năm. Kỹ thuật này do nhà hóa lý Willard Libby và cộng sự phát minh năm 1949, trong khi ông là giáo sư tại Đại học Chicago.

Lại là mười lăm năm, con số này thật kỳ diệu!

Cố Thành mở rộng tra tìm danh sách những người mất tích, tổng cộng có ba người có chiều cao, giới tính và độ tuổi tương đồng.

Khúc Mịch lật xem tư liệu của bọn họ: một người mắc bệnh tâm thần đi lạc; còn hai người còn lại ra ngoài làm việc rồi mất liên lạc từ đó.

“Liên hệ gia đình bọn họ trước, tình huống thế nào nói sau!”

Kết quả đã có: người mắc bệnh thần kinh đi lạc đến nay vẫn chưa có tin tức, một người làm việc ở nước ngoài đã trở về, còn người kia cũng chẳng có chút thông tin.

“Lý Đại Niên, bốn mươi tuổi, cao 1m75.” Khúc Mịch nhớ kỹ: “Người thân của ông ta đến rồi chứ?”

Mạnh Triết từ bên ngoài trở về cùng với một người phụ nữ trung niên, bà ta ăn mặc nghèo nàn, gương mặt đầy nếp nhăn. Trong tư liệu có ghi rõ, vợ của Lý Đại Niên nhỏ hơn ông ta ba tuổi, vậy bà ta năm nay 52. Thế nhưng nhìn vẻ ngoài trông bà ta già như người 60 tuổi.

“Đương Quế Trân?” Khúc Mịch hỏi dò.

“Vâng!” Bà ta vội vàng gật đầu, thần sắc thoáng lộ chút lo âu.

Khi Mạnh Triết thông báo bà ta đến Cục Cảnh Sát, chỉ nói rõ là có tin của Lý Đại Niên, không hề đề cập đến việc hài cốt.

Nghe nói bà Dương Quế Trân này là điển hình của một bà nội trợ nông thôn, chồng không có tin tức, bà ta một mình nuôi lớn hai đứa con. Mấy năm nay chịu không ít khổ cực, bây giờ hai đứa con đã thành gia lập thất, cuộc sống của bà ta mới khá lên một chút.

Theo lẽ thường mà nói, một người phụ nữ không tái giá, nghe thấy tin tức về người chồng đã mất tích cả mười mấy năm trời, dù ít dù nhiều cũng phải có chút vui vẻ. Nhưng biểu hiện của bà ta không bình thường, ngay cả Lục Ly cũng nhìn ra.

“Hình như bà không thích Lý Đại Niên trở về!” Khúc Mịch không nói vòng vo: “Ở bãi rác khu vực ngoại thành chúng tôi phát hiện một bộ hài cốt, hoài nghi là chồng của bà, Lý Đại Niên.”

Nghe thấy Lý Đại Niên đã hóa thành tro cốt, nét mặt của Dương Quế Trân rõ ràng thả lỏng không ít, điều này càng khẳng định suy đoán của Khúc Mịch.

“Đã nhiều năm như vậy, sống không thấy người, chết không thấy xác, tôi đã đoán hắn nhất định đã chết ở bên ngoài rồi!” Thanh âm bà ta vang lên ồm ồm, phảng phất đã trải qua một cuộc sống tra tấn, dằn vặt: “Chết cũng tốt, trở về chỉ khiến con trai con gái tôi sống không được yên ổn.

Lý Đại Niên rất thích đánh bạc, mọi thứ đáng giá trong nhà đều theo lá bài của hắn mà bay mất. Hắn còn dám đi bán máu để có tiền, bao nhiêu máu cũng muốn rút hết. Tôi khuyên hắn một lần, hắn đánh tôi một lần. Cuối cùng hắn còn muốn bán cả con gái, lúc này tôi mới sợ hãi tranh cãi với hắn một phen.

Lần này tôi không chịu đựng nữa, cũng chịu đủ rồi. Tuy nhiên, dù sao tôi cũng chỉ là phụ nữ, đánh không lại hắn. Con gái tôi giận quá lấy cây đánh hắn, hắn bỏ chạy. Bắt đầu từ khi ấy cũng không thấy hắn quay trở về.

Không trở lại rất tốt, ba mẹ con chúng tôi tuy khổ cực, nhưng tâm an. Tôi báo cảnh sát, cũng đăng báo ly hôn với hắn. Không phải là do tôi muốn tái giá, mà tôi không muốn cùng hắn chung sống những ngày tháng đau khổ. Chớp mắt đã mười lăm năm, thời gian trôi qua thật nhanh.

Sáng nay nhận được điện thoại, nghe nói có tin của hắn, tâm trạng tôi rất rối. Con gái tôi làm ăn cũng có chút tiền của, lỡ hắn trở về lại hung hăng đòi tiền đòi bạc coi như xong. Tôi sợ nhất tính bài bạc của hắn nhiều năm không đổi, ở bên ngoài nợ nần chồng chất ... Đây chẳng phải lại rước thêm phiền cho bọn nhỏ sao?

Bây giờ nghe nói hắn đã biến thành tro cốt, nội tâm không phải không có cảm xúc. Tuy hắn chẳng phải kẻ tốt lành, nhưng dù sao cũng là ba tui nhỏ, ngày cha mẹ chồng mất, hắn cũng không được nhận mặt ... Thôi coi như là đoàn tụ ở dưới đó vậy. Haiizzza, sớm nghe khuyên nhủ thì đâu đến nỗi chết thảm như thế này.”

Dương Quế Trân nói lan man dài dòng, như cái đài phát thanh mở lên là nói không ngừng. Có lẽ do cuộc sống cơ cực cũng khiến bà ta trở thành người như vậy.

“Vẫn chưa thể xác định bộ hài cốt đó có phải là của Lý Đại Niên hay không, ông ta có đặc điểm đặc biệt gì không?”

“Một người hóa thành tro cốt thì nốt ruồi, vết sẹo chắc chắn không còn nhìn thấy rồi.” Dương Quế Trân lắc lắc đầu, đột nhiên nhớ ra chuyện gì: “À! Đúng rồi! Trước lúc xem mặt, bà mới có nói với tôi, khi hắn ra đời thì ngón chân có sáu ngón, liền lấy dao cắt đứt nó, nên người bình thường cũng không nhìn ra, cũng chẳng ảnh hưởng đến cuộc sống. Về sau khi tôi lấy hắn, có để ý, thật sự là không nhìn ra ... Không biết nếu là hài cốt có thể nhìn thấy được không?”

Người chết là Lý Đại Niên.

“Lý Đại Niên thường thường đi chung với ai? Ngày hắn rời khỏi nhà có gì đặc biệt không?” Mạnh Triết đã biết thân phận người bị hại, liền truy vấn.

“Chuyện của hắn, hắn không cho phép tôi xen vào, bạn bè ra sao cũng không kể. Người đến nhà tìm hắn cũng chỉ là người trong thôn.” Dương Quế Trân nhớ lại: “Ngày hôm chúng tôi đánh nhau là khoảng bảy giờ tối, ti vi đang có chương trình thời sự, tôi nhớ rất rõ. Hắn thấy tôi được cả con trai con gái giúp sức thì không làm được gì, thờ phỉ phỉ rồi bỏ đi. Liên tiếp mấy ngày sau cũng không thấy bóng dáng của hắn, tôi cũng không để ý, hắn đi đánh bài vài ba hôm không về là chuyện bình thường. Hơn nửa tháng cũng không thấy, cha mẹ chồng tôi luống cuống, đi tìm trưởng thôn, khi ấy mới báo cảnh sát.”

“Người trong thôn thường đến tìm ông ta có những ai? Càng chi tiết càng tốt.”

Dương Quế Trân nói tên vài người, Mạnh Triết cho vài người đi thăm dò, trong số đó có người tên lão Quách là có hiềm nghi lớn nhất.

Sau khi Lý Đại Niên mất tích chưa đến một năm, cả nhà hắn trốn khỏi thôn, không biết đi đâu. Lão Quách cũng là kẻ cờ bạc, vì trộm cướp tài sản nên bị tống giam một năm tù.

Thêm vào đó, có thôn dân cho biết ngày Lý Đại Niên mất tích trông thấy hắn nói chuyện với lão Quách trước cổng thôn, sau đó cùng đi với nhau.

Khúc Mịch lệnh cho Cổ Thành đăng nhập số thẻ căn cước, không mất bao lâu đã tìm ra tung tích của hắn.

Lão Quách từng dùng thẻ căn cước đăng ký lắp đặt mạng internet, còn thanh toán bằng chi phiếu, thông tin không chỉ có điện thoại mà còn có cả địa chỉ.

Hắn sống ở nội thành, còn rất gần Cục Cảnh Sát. Mạnh Triết ra ngoài chưa đầy nửa tiếng đã đưa được người về.

“Anh cảnh sát à! Tôi không làm việc trái pháp luật!” Lão Quách khoảng 50 tuổi, mặt nhìn hơi gian, qua cách ăn mặc, thời gian qua hắn sống cũng khá khá.

Căn cứ theo tư liệu Cổ Thành điều tra trên mạng, lão Quách hiện tại đang kinh doanh cửa hàng kim khí, công việc làm ăn khá tốt. Trong nhà chỉ có một đứa con trai duy nhất, đã tốt nghiệp trường đại học Bắc Hải, và đang đi làm.

“Bây giờ thì ông rất yên phận, nhưng quay về mười lăm năm trước mà nghĩ!”

Nghe Mạnh Triết nói vậy, sắc mặt hắn khẽ biến, “Anh cảnh sát, tôi trước kia mê bài bạc, nhưng sớm đã cai được rồi!”

“Vậy tại sao phải âm thầm bỏ trốn khỏi thôn Hoa Sơn, ngay cả thân thích cũng không báo?”

“Lúc trước là do bài bạc tôi vay nặng lãi, nên im lặng bỏ trốn trong đêm.” Hắn vội vã giải thích: “Bọn người ấy chuyện gì cũng dám làm, tôi làm sao dám nói cho họ hàng thân thích để bọn họ chịu liên lụy? Tôi đến thành phố nương tựa bạn bè, nhờ sự giúp đỡ của ông ta mở cho tôi cửa hàng nên mấy năm nay sống mới tốt hơn. Tôi hàng năm đóng thuế đầy đủ, không phạm pháp, không làm trái pháp luật. Không tin các anh cứ đi điều tra, tôi tuy thế nhưng biết giữ phép tắc.”

“Ngày ba tháng giêng vào mười lăm năm trước, ở cổng thôn ông gặp Lý Đại Niên, hai người đã nói chuyện gì? Đi đâu?”

Hắn chau mày tựa như phải cố gắng hết sức để nhớ lại: “Qua lâu quá nên tôi thật sự không nhớ ra. Nhưng khẳng định chẳng phải việc lớn. Chúng tôi cùng nhau đi vào thành phố, hắn nói muốn thử thời vận nên chúng tôi tách ra. Sau khi Lý Đại Niên báo mất tích, cảnh sát cũng đã tìm tôi điều tra.”

Khúc Mịch lệnh cho Cổ Thành đi thăm dò, chẳng mấy chốc đã có một phần khẩu cung.

Anh lật lật xem một lúc, rồi hỏi: “Ban đêm mà đi tìm bạn bè trong thành phố đi ăn cơm? Các người ăn uống đến nửa đêm rồi ngủ ở nhà bạn của ông. Bạn của ông tên Kim Tân?”

“Vâng! Cảnh sát cũng đã tìm bạn tôi xác nhận, ông ta còn ký tên trên bản khẩu cung nữa.” Lão Quách đáp lời.

“Người bạn tên Kim Tân này rất có tiền?” Khúc Mịch hỏi tiếp: “Cửa hàng của ông là do ông ta bỏ vốn?”

“Ông ta cũng chẳng giàu có, nhưng trọng nghĩa. Mấy năm lo bận rộn kiếm tiền, cũng không còn liên lạc, bây giờ thì không còn liên hệ gì nữa!” Hắn cố gắng tìm cách lảng tránh.

“Bạn của ông đối với ông rất trọng nghĩa, bản thân không có tiền nhưng sẵn sàng xuất tiền mở cửa tiệm cho bạn mình. Một người nhận được ân huệ lớn đến mức đó, vậy mà cuối cùng cũng chẳng còn liên hệ ... Ông thật đúng là vong ân phụ nghĩa!” Khúc Mịch nói thẳng thừng.

Hắn xấu hổ đến mức cúi gằm đầu, không biện giải thêm bất cứ lời nào.

“Kim Tân, Kim Hâm ...” Khúc Mịch lẩm bẩm, đột nhiên lên tiếng: “Ông chủ bất động sản Kim Hâm cũng có tên Kim Hâm ...”

“Trùng tên thôi ...” Ông ta cắt ngang lời Khúc Mịch, “Người ta là ông chủ lớn, làm sao có thể kết giao với tôi.”

Vừa dứt lời, Lục Ly từ ngoài trở về.

“Đội trưởng Khúc, có biến. Tên Hồ Dũng kia quả nhiên biết được vài thông tin không biết có trợ giúp gì cho vụ án không.” Anh ta rót ly nước đầy, uống ừng ực, sau đó lại tiếp lời: “Hồ Dũng là người làm nghề này từ rất sớm, biết và liên hệ với khá nhiều thương nhân trong ngành xây dựng, nhất là liên hệ với Kim Hâm lâu nhất. Thì ra Kim Hâm không phải là tên thật, mà là Kim Tân. Sau khi đăng ký mở công ty, hắn mời cao nhân xem qua, mới đổi tên Kim Tân thành Kim Hâm.”

Cổ Thành nghe không hiểu, Khúc Mịch liếc lão Quách một cái, thoáng nở nụ cười: “Ông giải thích một chút đi!”

Sắc mặt lão Quách trắng bệch, quanh co một lúc mới nói: “Người ta bây giờ là ông chủ lớn, dĩ nhiên không muốn nhắc đến quá khứ nghèo kiết xác. Tôi tự hiểu nên không bao giờ dám nói là quen biết ông ta. Anh cảnh sát, cái này không tính là phạm pháp chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 113: Trúng Thưởng

Lão Quách đầu tiên nói không biết Kim Hâm, gặp chuyện thì tìm trăm ngàn có.

Năm đó, hân và Lý Đại Niên cùng nhau vào thành phố, hết lần này đến lần khác đều là đến gặp Kim Hâm. Không cần nghĩ cũng hiểu ra bên trong có chuyện ẩn giấu.

“Chủ tịch Kim làm việc, ít xuất hiện. Nhìn vào cách ăn mặc của ông ta có thể nhìn ra ông ta luôn nhớ rõ xuất thân của mình. Anh hùng không hỏi xuất xứ, ông tránh né không nói về giao tình giữa hai người, e rằng là có ẩn ý khác!” Khúc Mịch nhàn nhạt lên tiếng: “Nói đi! Trên đời này không có bức tường nào không lọt gió. Có một số việc giấu diếm cũng chẳng được, ông không nói, chúng tôi cũng có cách để tra ra. Chúng tôi đã phát hiện thi thể của Lý Đại Niên tại bãi rác khu ngoại thành.”

“Ông ta chết rồi?” Nghe đến đây lão Quách giật mình, “Ông ta chết như thế nào? Ai hại ông ta? Khi hai chúng tôi tách ra ông ta còn khỏe mà!!!”

Bộ dạng của hân không giống như đang diễn kịch, xem ra cái chết của Lý Đại Niên không có liên quan gì đến hân.

“Lý Đại Niên bị đánh trúng sau gáy, sau khi chết bị chôn sâu dưới đất. Không ngờ mười lăm năm sau ông ta vẫn còn có thể lộ ra dưới ánh mặt trời, điều này cho thấy không có việc gì có thể chìm trong bóng tối. Giết người thì đền mạng, thiếu nợ phải trả tiền, là thời điểm báo ứng rồi!”

“Tôi thật sự không làm chuyện có lỗi với ông ta, không sợ ông ta đến tìm tôi!” Lão Quách ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng về mặt lộ ra vẻ lúng túng khiến ai nấy đều cảm thấy cực kỳ khả nghi.

“Năm đó ông cùng ăn uống với Kim Hâm ... phải chăng Lý Đại Niên cũng ở đó? Ba người các ông vốn dĩ là chiến hữu chiếu bạc, lại còn là bạn nhậu!” Khúc Mịch nói giọng cả quyết.

Nghe xong hai mắt hân lóe lên một cái, không dám giương mắt đối mặt với Khúc Mịch, do dự một lúc lâu sau mới gật gật đầu.

“Đúng là ba người chúng tôi biết nhau, hơn nữa còn là quen nhau trên bàn nhậu.” Bởi vì có liên quan đến mạng người nên hân không dám nói dối, “Tôi và Đại Niên chơi với nhau từ khi còn coi trường tắm mưa, lớn lên thì cùng nhau chơi đánh bài. Sau này quen biết Kim Tân, người này là công nhân cho một công trường trong thành phố. Kim Tân là người trọng nghĩa khí, chỉ cần chúng tôi vào thành phố tìm ông ta, ông ta luôn thết đãi com rượu tử tế. Chỉ có bà vợ ông ta là khó chịu, nhưng ông ta có thể trị được.”

“Đừng làm nhầm, đây không phải là chỗ để ông nhớ lại những hồi ức chẳng có mấy may tác dụng.” Mạnh Triết cảnh cáo hân, “Tranh thủ thời gian khai báo, đêm hôm Lý Đại Niên mất tích, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Chúng tôi ba người cùng nhau ngồi uống rượu. Lý Đại Niên cầu nhậu chuyện vợ và các con đều xem thường mình, cũng chỉ vì do ông ta không có tiền. Cả năm vận đen, đánh ván nào thua ván đó. Chờ đến khi hân có tiền rồi, hân sẽ ... không bao giờ trở về nhà nữa, ở bên ngoài sống cho thoải mái!”

Kim Tân nghe ông ta kể vậy thì lấy ra hai mươi đồng, nói đi mua vé số, nếu trúng thưởng thì ba chúng tôi chia nhau. Đối diện nhà họ Kim có một quầy bán vé số nhỏ, chúng tôi mua tổng cộng mười tờ, sau đó lại quay về uống rượu.”

“Năm đó Kim Tân nhờ trúng số mà có vốn lập nghiệp ... phải chăng là do xổ số lần này? Trên lý thuyết, các người đồng ý chia đều, vậy vì lý do gì Lý Đại Niên mất tích, còn ông chỉ được trợ giúp một chút?” Mạnh Triết nắm được trọng điểm, “Hay là các người phân chia không đồng đều, sau đó giết chết Lý Đại Niên. Kim Hâm lấy chuyện này uy hiếp ông, chỉ cho ông một số tiền nhỏ?”

“Không có! Tôi không có giết Đại Niên! Chúng tôi là anh em đã nhiều năm, làm sao tôi có thể làm ra loại chuyện đó? Mặc dù tôi ham mê cờ bạc, nhưng ngay cả giết chó giết gà còn không dám nhìn, chớ nói chi đến giết người!” Lão Quách vội vàng phủ nhận.

“Vậy thì là do Kim Hâm giết người, còn ông hỗ trợ chôn xác. Ông ta uy hiếp ông, còn nói ông là đồng phạm nên ông mới giấu diếm chân tướng. Kim Hâm lấy tiền bịt miệng ông, còn cắt đứt mối quan hệ với ông.”

“Đó không phải là sự thật! Chúng tôi không giết người, Đại Niên nhất định là bị mấy tên trộm cướp giết chết!” Lời Lão Quách nói khiến mọi người chấn động, Lý Đại Niên nghèo không có một đồng, ai lại đi cần tiền của hân?

Lời khai tiếp theo của lão Quách làm mọi người càng thêm kinh hãi ... Lại một lần nữa khiến cho tình tiết vụ án càng thêm rối rắm.

“Khi ấy chúng tôi mua mười tờ vé số, mở thưởng lúc mười hai giờ khuya. Chúng tôi uống rượu ngồi chờ, nói chung chúng tôi không quan trọng việc thắng giải, chỉ nói mấy chuyện ngoài lề. Chúng tôi cũng thường hay mua xổ số, dựa vào việc trúng số mà phát tài chỉ đều coi như một giấc mộng mà thôi.

Không ngờ mười hai giờ mở thưởng chúng tôi lại trúng một cái giải đặc biệt, một cái giải nhất, tổng cộng là một trăm năm mươi ngàn. Lúc đó tôi còn tưởng mình say quá rồi nghe lầm. Sau đó, chúng tôi qua quầy xổ số xác nhận lại lần nữa, lúc này mới biết trúng được giải lớn. Bởi vì số tiền quá lớn nên chúng tôi phải cầm thẻ căn cước lên tỉnh nhận giải, vì vậy mọi người quay trở về nhà Kim Tân. Có một khoản tiền từ trên trời rơi xuống chúng tôi hưng phấn đến mức ngủ không yên, lại khui thêm một chai rượu uống mừng.

Không biết uống bao nhiêu, say bí tỉ. Hôm sau tỉnh lại chỉ còn tôi và Kim Tân, không thấy Lý Đại Niên đâu. Chạy đi tìm mấy tờ vé số, giải đặc biệt không thấy đâu, chỉ còn tờ giải nhất là năm mươi ngàn.

Đại Niên làm như vậy thật sự không đúng. Tiền mua xổ số là Kim Tân bỏ ra, chia cho ông ta một phần ba ông ta còn không chịu. Có tiền là nhất, nhưng con người phải có lương tâm, đừng quá tham lam! Thế nhưng hắn cũng không đến nỗi quá bất lương, còn để lại năm mươi ngàn cho Kim Tân. Tôi cùng Kim Tân lên tỉnh, đi dạo quanh công ty xổ số một vài ngày, cuối cùng đến kỳ hạn mới nhận được tiền. Nghe nói phần giải đặc biệt không có người đến nhận, lúc đó tôi với Kim Tân rất bức mình vì tại sao Đại Niên cầm vé mà không chịu đi lãnh thưởng. Bây giờ ngẫm lại, chắc lúc đó lão ta đã bị hại rồi.

Cái này thật đúng là ông trời trừng phạt, đừng lấy những thứ không thuộc về mình, cho dù lấy được cũng mất mạng! May là lúc trước tôi không học theo ông ta, bằng không chắc không còn được như ngày nay.”

Nghe hắn cảm thán, Mạnh Triết liền hỏi: “Vậy là ông không cầm mấy đồng tiền trúng thưởng kia? Kim Hâm không chia cho ông sao?”

“Tôi vốn dĩ không có ý định lấy!” Lão Quách đáp lời: “Ngay lúc Kim Tân nói ba người chia đều, tôi đã nói rõ tôi không cần. Tiền mua vé số không phải tiền của tôi, bạn bè cái được nhiều nhất chính là coi nhau như anh em, làm sao có thể yêu cầu được ăn đồng chia đều? Xảy ra chuyện của Đại Niên lại càng khiến tôi không có mặt mũi nhận số tiền đó. Kim Tân bắt tôi phải cầm một ngàn, còn dặn nếu có khó khăn cứ đến tìm ông ta.

Về sau tôi bị bọn cho vay nặng lãi ép trả nợ, không thể không đưa gia đình trốn khỏi thôn. Tôi không dám nương nhờ bà con nên vào thành phố tìm Kim Tân. Lúc ấy, ông ta vừa được đền bù một số tiền lớn. Gặp tôi, ông ta quả nhiên không quên lời hẹn, lấy năm ngàn mua một căn nhà mặt tiền cho tôi làm cửa hàng.

Tôi kinh doanh vài năm, buôn bán cũng có lời chút ít. Trong những năm đó, Kim Tân càng làm càng phát đạt, dần dần trở thành tầng lớp giàu có. Tôi thật sự không cùng đẳng cấp nên không còn liên lạc.”

“Sau khi Lý Đại Niên mất tích, tại sao ông lại đồng lõa với Kim Hâm cho lời khai giả?” Khúc Mịch đột nhiên lên tiếng hỏi.

Đúng! Đây mới là trọng điểm.

Lão Quách trả lời: “Lý Đại Niên cầm tờ vé số trị giá một trăm ngàn bỏ trốn, Kim Tân máng ông ta không trọng nghĩa khí, còn nói .... Đòi này không muốn thấy mặt hoặc nghe thấy ba chữ ‘Lý Đại Niên’. Khi cảnh sát đến tìm tôi, vì không muốn liên lụy đến Kim Tân nên mới phải nói dối. Cảnh sát tìm Kim Tân để xác minh tình huống, ông ta cũng nói không quen biết Lý Đại Niên, đêm đó chỉ có hai người chúng tôi uống rượu cùng nhau.”

“Ông có biết cho lời khai giả là phạm pháp không?” Mạnh Triết quan sát thấy bộ dạng của ông ta không phải nói dối.

“Tôi đâu có học hành, cũng chẳng đọc sách, làm sao biết được mấy chuyện đó! Tôi chỉ thấy mình không làm chuyện xấu. Hơn nữa, Kim Hâm thật sự không muốn nhắc đến Lý Đại Niên, ông ta lại tốt với tôi nên tôi đành phải nói dối. Nhưng tôi thật sự không biết Lý Đại Niên đã chết, tôi không có giết người! Còn có thể đảm bảo cho Kim Tân!

Từ lượng Kim Tân không tốt như tôi! Hôm đó cao hứng, lại ở nhà ông ta nên ông ta uống rất nhiều. Khi tôi tỉnh lại, ông ta vẫn còn mê man, vất vả lắm mới dựng được ông ta dậy!”

“Người nhà Kim Hâm đến khi nào thì phát hiện Lý Đại Niên mất tích?”

“Hôm đó tôi có uống chút rượu, lại đi mua vé số, rồi quay về nhà uống tiếp. Vợ Kim Tân khó chịu lắm nhai vài câu. Ông ta không thích liền thượng tay hạ chân, đánh cho bà ta bỏ về nhà mẹ ruột. Không có đàn bà anh em chúng tôi uống phần khích hơn hẳn.” Lão Quách có vẻ rất coi trọng Kim Hâm, “Đàn ông mà, phải mạnh như vậy. Chứ như Đại Niên bị vợ đánh phải trốn khỏi nhà, mạnh mẽ thế thôi chứ sợ vợ.”

“Hình như Kim Hâm còn có con trai. Mười lăm năm trước, khi đó cậu ta khoảng hơn hai mươi tuổi đúng không?” Cuộc sống riêng của Kim Hâm khá kín tiếng, chỉ có cậu con trai duy nhất này là lộ diện. Nghe nói đã sớm lấy vợ sinh con. Là một đứa con trai không có năng lực, tất cả đều dựa vào Kim Hâm, cũng chẳng thích tranh quyền đoạt vị.

Lão Quách nghe vậy thì lắc đầu: “Con trai lớn của ông ta đã lấy vợ, sinh được một đứa cháu trai. Thằng con của Kim Tân từ nhỏ hiền như bụt, chẳng nói chuyện với ai. Mẹ nó chết từ nhỏ, người vợ sau của Kim Tân thì suốt ngày đánh đập thằng nhỏ.

Hôm đó Kim Hâm đánh vợ, tôi chỉ nghe loáng thoáng bà ta trở vào phòng trút giận lên thằng bé, đánh nó kêu lên oai oái rồi xách túi bỏ đi.

Kim Hâm làm bữa chửi rửa, rồi cho nó lên bàn ăn chung, Hôm ấy tâm trạng của Lý Đại Niên cực kỳ tốt còn trêu thằng bé, ép nó uống hóp rượu. Nó uống xong ngã lăn quay ... Tôi và Kim Hâm đưa nó ra sau phòng, nó ngủ say như chết.

Đã nhiều năm không gặp, bây giờ nó đã xấp xỉ bốn mươi, được hơn ngày xưa rất nhiều.”

Lục Ly liếc Khúc Mịch, cũng không khác biệt cho lắm về thông tin Hồ Dũng đã cung cấp về gia đình nhà Kim Hâm. Kim Hâm mất vợ, để lại một đứa con năm tuổi. Vợ sau không sinh con, đối xử với đứa con riêng của Kim Hâm cũng không tốt, thuận tay là đánh, là mắng. Sau này khi Kim Hâm phát tài, bà ta mới tốt với đứa nhỏ một chút.

Đứa con trai của Kim Hâm thật sự bất tài, học hành không giỏi, tính cách không tốt, không lấy được lòng người khác. Trái lại đứa cháu trai lại thông minh lanh lợi, Kim Hâm rất thích. Ông ta thường xuyên nhắc nó trước mặt người quen, còn nói tài sản sau này sẽ để lại cho cháu trai.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

